

Mây trên đồng bay mãi

Contents

Mây trên đồng bay mãi	2
1. Chương 00	2
2. Chương 01	7
3. Chương 02	11
4. Chương 03	13
5. Chương 04	17
6. Chương 05	22
7. Chương 06	25
8. Chương 07	28
9. Chương 08	33
10. Chương 09	42
11. Chương 10	46
12. Chương 11	52
13. Chương 12	55
14. Chương 13	57
15. Chương 14	64
16. Chương 15	70
17. Chương 16	73
18. Chương 17	80
19. Chương 18	88
20. Chương 19	93
21. Chương 20	102
22. Chương 21	107
23. Chương 22	112
24. Chương 23	119
25. Chương 24	124
26. Chương 25	132
27. Chương 26	136
28. Chương 27	144
29. Chương 28	157
30. Chương 29	166
31. Chương 30	170
32. Chương 31	178
33. Chương 32	186
34. Chương 33	194
35. Chương 34 End	197
36. Vì Thanh	202
37. Ngoại Truyện	208

Mây trên đồng bay mãi

Giới thiệu

“Mây trên đồng bay mãi” mở đầu bằng mối tình đầu giữa cô gái nghèo An Dĩ Mạch và chàng thanh niên.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/may-tren-dong-bay-mai>

1. Chương 00

Mở đầu

Lục Thiệu Trì, hóa ra người cũng biết đứng ngồi không yên, biết ghen tuông với người đàn ông đó, ghen cả với những năm tháng mà người chưa xuất hiện trong cuộc đời cô ấy...

Mười một giờ đêm, khoa nội trú của Bệnh viện Nhân Tâm thật vắng lặng. Dây hành lang trống trải, cô tịch, thậm chí còn có thể nghe thấy cả tiếng gió vi vút thổi qua. Cho dù ánh đèn điện soi rọi bệnh viện sáng như ban ngày, nhưng bóng đêm như mực ngoài cửa sổ lại nhắc nhở tất cả mọi người: Lúc này đã khuya lắm rồi. Cô y tá trẻ trực ban vừa ngáp vừa uể oải gỡ tờ báo ra đọc. Thứ báo lá cải này dùng để giết thời gian là hợp nhất, đặc biệt là phần tin giải trí. Phóng viên văn hóa ngày nay rất nhanh nhạy, đến cả tin nhà mình tỉnh nào có con chó mới chết cũng có thể viết đến nửa trang. Tờ báo cô đang đọc đưa tin trong live show của ngôi sao nổi tiếng nhất Hàn Quốc hiện nay Kim Eun Chae, một phóng viên ngớ ngẩn nào đó đã kích động đến mức ngất xỉu, phải đưa vào bệnh viện.

“Xem gì mà vui thế, cho tôi xem với?”. Giọng nói trầm nặng, âm vang, khiến cho dây hành lang càng thêm vẻ trống trải. Cô y tá hoảng hốt nhét thẳng tờ báo vào sọt rác. Một người đàn ông mặc áo blouse trắng đứng ngay sau lưng cô, khuôn mặt tuần tú, thanh nhã, nhưng vẫn toát ra vẻ lạnh lùng nghiêm nghị.

“Chủ nhiệm Lục, em đang xem báo Vân Trạch đô thị. Tại... tại có một phóng viên lên cơn đau tim ở live show của Kim Eun Chae vừa được đưa vào bệnh viện của ta”. Cô y tá cuống quýt thanh minh. Chuyện này tiêu rồi, giờ làm việc mà lại xem báo. Ai cũng biết chủ nhiệm khoa tim mạch Lục Thiệu Trì của Bệnh viện Nhân Tâm là người không nên trêu vào.

“Đàn bà con gái các cô ai cũng thích xem những thứ thiếu iốt như thế này à?”. Lục Thiệu Trì chau mày, nhưng trong nháy mắt lại khẽ nhếch môi, hóa ra không phải chỉ có mỗi cô ấy, đàn bà con gái trên đời đều mê mọt chuyện lá cải.

“Hôm nay Kim Eun Chae có live show ở Vân Trạch, tổng biên tập bảo em đi phỏng vấn, em có phải đào sâu ba thước đất cũng phải moi cho ra người tình bí mật của cô ta. Kim Eun Chae, là Kim Eun Chae nhé! Cái cô ca sĩ Hàn Quốc nổi tiếng khủng khiếp ấy! Này, Lục Thiệu Trì, anh nghe em được phỏng vấn cô ấy mà sao không mảy may chút gì thế? Ít ra thì anh cũng phải giả vờ phấn khởi đi chứ!”.

Lục Thiệu Trì khẽ chau mày, trong đầu hiện ra vẻ mặt dương dương tự đắc của cô nàng. Cô vừa khoe khoang ầm ỹ, vừa đòi anh phải chia vui cùng. Anh từ trước đến nay vẫn miễn dịch với mấy thể loại tin tức

giải trí, minh tinh Hàn Quốc Kim Eun Chae gì gì đó anh càng chưa nghe đến bao giờ. Từ từ... Kim Eun Chae! Live show! Anh chợt đưa mắt lên, tim đập thành thịch.

“Cô vừa nói có phóng viên bị ngất xỉu ở live show của Kim Eun Chae à? Có phải là phóng viên báo Văn Trạch đô thị không?”. Lục Thiệu Trì chớp lấy vai cô y tá.

“Vâng, vâng”. Cô y tá giật bắn người.

“Báo đâu?”.

“Trong... trong sọt rác...”. Cô y tá run rẩy chỉ vào sọt rác ở bên cạnh, lòng ngưỡng mộ thường ngày dành cho vị bác sĩ thần tượng này trong giây lát biến thành nỗi sợ hãi.

“Bệnh nhân đó tên gì? Phòng bao nhiêu?”. Lục Thiệu Trì vừa hỏi vừa rút điện thoại di động ra xem tin nhắn, chết tiệt, mỗ cả ngày nên anh quên mở máy.

“Bệnh... bệnh... bệnh... bệnh nhân nào?”. Cô y tá cuống đến mức không nói rõ thành lời.

“Cái cô phỏng vấn Kim Eun Chae, lên cơn đau tim ngất xỉu ấy!”.

“An... An... An... An Dĩ Mạch, phòng 1314”. Cô y tá trẻ lật sổ trên tay, lắp bắp báo cáo với anh.

“Shit! An Dĩ Mạch, em làm cái gì thế này?”. Lục Thiệu Trì lăm bằm rửa thăm, rồi nhanh chóng quay người đi về phía thang máy.

Cô y tá trẻ nhìn theo bóng anh rời xa, không khỏi ngáy người. Lục Thiệu Trì cũng biết nói tục ư?! Chủ nhiệm khoa tim mạch trẻ nhất trong lịch sử y học Trung Quốc, con người được mệnh danh là “Văn Trạch đệ nhất đao”, biết nói tục ư?! Cô y tá non nớt nghiêng đầu nhìn Lục Thiệu Trì đang nóng ruột chờ thang máy, nuốt nước bọt đánh ực. Chủ nhiệm Lục thường ngày thì dầu núi Thái Sơn có đổ ngay trước mặt cũng không mấy may rung động, giờ bị làm sao vậy? Không phải là... bị ma làm chứ? Cô hồi hộp nhìn quanh khuôn viên bệnh viện vắng lặng, lăm rằm niệm a di đà Phật. Khoan khoan, sao anh ấy biết người bị đau tim là một cô gái?

Lục Thiệu Trì nóng nảy đập tay vào nút thang máy, hoàn toàn không để ý đến cô y tá mặt mũi đang tái mét. Có lẽ bất kỳ ai nhìn thấy anh như thế này cũng đều sợ mất hồn. Cái tên Lục Thiệu Trì từ trước đến nay vẫn đồng nghĩa với sự vững vàng điềm đạm mà.

Từ khi anh còn bé mọi người đã không ngớt khen ngợi: “Viện trưởng Tiêu, Thiệu Trì nhà chị thật chín chắn”.

Trong mắt người khác, có một bà mẹ làm Viện trưởng và một ông bố đứng đầu trong mục tin tức chính trị xã hội, thì anh chính là cậu ấm chính hiệu. Ngay từ bé, anh đã được mẹ rèn giũa để có thể giữ được bình tĩnh trước mọi việc. Vậy thì từ bao giờ mà anh đã thay đổi như thế này, bắt đầu biết cười, biết khóc, biết tức giận? Có lẽ đều từ lúc gặp phải cái cô nàng ngốc nghếch An Dĩ Mạch này. Nghĩ đến đây, anh lại bắt giắc mỉm cười.

“Ding!”. Thang máy phát ra một tiếng đánh vang, đến tầng mười ba rồi.

“Vào, vào, vào... trời ạ! Đá kiểu gì thế này! A ha, sút, sút mau...”.

Vừa đến cửa phòng 1314, Lục Thiệu Trì đã nghe thấy tiếng cổ vũ điên cuồng. Anh chau mày, chết tiệt, sao hòng cô nàng này to thế, chả giống bệnh nhân gì cả! Anh đẩy cửa, đi thẳng vào phòng bệnh, không chút đắn đo tắt ngay tivi.

“Này, anh làm cái gì thế? Sắp vào lưới rồi, anh lại đi tắt tivi lúc này! Lục - Thiệu - Trì! Kiếp trước em nợ anh gì à? Anh cứ phải chống lại em à?”. An Dĩ Mạch chống nạnh, ngồi khoanh chân trên giường, phùng phùng tức giận trừng mắt nhìn anh. Bộ đồ bệnh nhân kẻ sọc màu hồng trên người cô có vẻ rộng, cái đầu nhỏ nhắn trên cổ áo rộng nguệch khiến cô trông càng gầy gò, nhỏ bé. Trên khuôn mặt thanh tú xanh xao đó, đôi mắt sáng trong ranh mãnh đưa qua đưa lại, chả có vẻ gì là ốm cả.

“Nếu lần sau em mà còn dám xem cái thứ bóng đá âm ỉ thế này nữa, anh sẽ chuyển em đến phòng chăm sóc đặc biệt. Ở đó đừng nói đến tivi, đến con ruồi cũng không lọt vào được đâu!”. Thiệu Trì không hề để tâm đến thái độ giận dữ của cô, chỉ hạ giọng nói một câu, Dĩ Mạch vội vàng im lặng.

“Em chưa ốm đến mức phải vào phòng chăm sóc đặc biệt, làm thế lãng phí quá. Mà... em cũng không trả nổi đâu”. Dĩ Mạch lầu bầu, ngồi trên giường cũng không chịu yên, cứ ngo ngoáy chân tay suốt.

“Anh sẽ trả cho em, anh nói là làm đây”. Giọng nói của Lục Thiều Trì vẫn đều đều, không nóng không lạnh.

Dĩ Mạch ngược cặp mắt to tròn nhìn Thiều Trì một hồi lâu. Phòng chăm sóc đặc biệt là chỗ đến cả người nhà vào thăm cũng phải mặc như nhà du hành vũ trụ? Dù cô biết bệnh tình của mình không cần vào đó, nhưng cô cũng biết là không nên làm trái ý Thiều Trì được! Với địa vị của anh ở Bệnh viện Nhân Tâm, chắc chắn anh sẽ đưa cô vào nơi quý quá đi! Nghĩ như vậy, cô lập tức thu lại cục tức đang bốc lên dùng dưng, nheo mắt lại, cố nở một nụ cười nịnh bợ.

“Thiều Trì, anh đừng giận mà, phòng này tuyệt lắm. 1314, một đời một kiếp

(1)

nghe có vẻ may mắn đấy! Nằm đây em mới bình phục được chứ!”.

“Thế à?” Thiều Trì nhìn cô gái đầy vẻ e dè tội nghiệp, vừa tức vừa buồn cười. Cô nàng này cứ như con tắc kè, vừa rồi còn giận dưng dưng, giờ lại nịnh nọt như một chú chó con. Đúng là không biết ngượng!

“Vâng vâng, ở đây có điều hòa, có tivi, y tá thì lịch sự. Phải rồi, anh vừa nói sẽ thanh toán cho em đây nhé”.

Dĩ Mạch mím môi, khẽ liếc nhìn Thiều Trì, anh nhất định phải trả tiền viện phí cho em đây. Y tá trưởng đã thông báo rồi, mỗi ngày ba nghìn tệ, một bài phỏng vấn bình thường của cô mới được có năm mươi tệ, với khả năng làm việc của cô thì một tháng kiếm được hai nghìn đã phải cảm ơn trời đất lắm rồi.

“Hừ, tại sao mấy người đó lại đưa mình vào Bệnh viện Nhân Tâm chứ? Chỉ cần đưa mình vào phòng y tế là được rồi. Ai bảo mình nghèo, nghèo thì không nên xa xỉ thế này. Ôi thôi, cùng lắm là đem dây chuyền, túi xách Thiều Trì tặng mình bán đi vậy, thế nào cũng trả được viện phí”. Dĩ Mạch rầu rĩ liếc Thiều Trì một cái rồi tự lẩm bẩm với mình.

“Chi phí thuốc men trừ vào lương của anh”. Lục Thiều Trì mặt lạnh băng nói. An Dĩ Mạch không khỏi mở cờ trong bụng. Quen anh mấy năm rồi, biết anh là dạng người miệng cứng lòng mềm, ngoài lạnh trong nóng điển hình. Cũng do nắm được tính khí anh nên Dĩ Mạch mới dám mạnh miệng khiêu chiến sự kiên nhẫn của anh. Cô cười thầm, len lén đưa tay làm hình chữ V, tinh ranh giống hệt như một chú thỏ con. Thiều Trì quay người đi, trong đôi mắt đen thoáng một nụ cười.

“Em biết là tim em không tốt, không chịu được sự kích động. Tuyệt đối không được xem những thứ như bóng đá. Ngộ nhỡ...”.

“Biết rồi biết rồi, mợ Lâm

(2)

, nhiều lời quá. Không nghe, em không nghe gì đâu!”.

Dĩ Mạch bịt chặt tai lại.

“Yên tâm đi, dịu dàng dễ thương như em đây nhất định gặp dữ hóa lành, ngày trước Trần Sở Dương ở phòng cấp cứu đã chẳng tự tin chẩn đoán em chắc chắn không cứu được! Thế mà em không những sống được mà còn đi làm như người bình thường. Điều này chứng tỏ, bốn cô nương đây sống lâu trăm tuổi là chắc chắn rồi. Với lại, có bạn trai đẹp trai, phong độ, dịu dàng như anh, sao em đành lòng bỏ đi chứ? Nếu em chết...”

“Được rồi, nếu em thấy buồn thì xem thời sự ấy”. Lục

Thiều Trì bật tivi lên, cắt ngang lời

Dĩ Mạch. Anh không chịu nổi khi nghe cô nhắc đến từ “chết”. Cứ vốn tưởng là bác sĩ, những chuyện sinh lão bệnh tử đã quen, nhưng riêng từ đó phát ra từ miệng cô, anh vẫn thấy sợ hãi vô cùng. Còn nhớ một tối năm ngoái cô được đưa vào bệnh viện trong tình trạng hôn mê bất tỉnh, anh lay gọi thế nào cô cũng không tỉnh. Anh chưa từng sợ như thế bao giờ, như thứ quý giá nhất đời sắp tuột khỏi tay... Anh tức trực bên cô suốt ngày đêm, cho đến khi cô thoát khỏi hiểm nguy mới thở phào nhẹ nhõm. Cả đời này, anh không muốn phải trải qua cảm giác mất cô một lần nữa.

“Hả, lại thời sự! Ai lại bắt phóng viên giải trí xem thời sự chứ, ác quá đi mất”. Dĩ Mạch rầu rĩ lầu bầu, xem thời sự với

Thiều Trì.

“Thế thì em đừng làm phóng viên nữa là được”. Lục Thiều Trì đột ngột lên tiếng,

Dĩ Mạch nghe thấy câu này thì lập tức im bặt. Cô im lặng xem tivi, không biết là quá chăm chú hay thực ra là đang ngây người.

“Sau đây là tin giải trí: Tới qua nghệ sĩ trứ danh của Hàn Quốc

Kim Eun Chae, đã tổ chức buổi live show cuối cùng trong tour diễn vòng quanh châu Á Màu sắc khuynh thành của cô, lần biểu diễn này...”.

Giọng cô phát thanh viên duyên dáng vô cùng, nhưng Thiều Trì lại chau mày cau có.

Dĩ Mạch cũng chau mày giống anh, mục chính trị xã hội mà lại đưa tin giải trí thì quái thật, minh tinh thì cứ gọi là minh tinh, lại còn “nghệ sĩ trứ danh”!

“Em ngắt xiu lúc phỏng vấn cô ta à?”.

Thiều Trì chỉnh cho tiếng tivi nhỏ lại một chút, nếu vì phỏng vấn ngôi sao Hàn Quốc này mà

Dĩ Mạch ngắt xiu, thì anh không thể không nghi ngờ cô bị cái gì đó hoặc ai đó làm kích động trong lúc phỏng vấn.

“Ừ, anh biết em kỳ vọng nhiều thế nào không? Không phải phóng viên nào cũng được phỏng vấn Kim Eun Chae đâu nhé. Anh biết không, đến cả lãnh đạo thành phố cũng đến góp mặt đấy! Kim Eun Chae đứng là không phải tay mơ, đến cả chương trình thời sự Vân Trạch cũng dành ra hai phút để đưa tin về cô ấy, đúng là đãi ngộ cấp cao. Hôm nay em vừa nhìn thấy cô ấy đã phấn khích ghê gớm, sau đó ngược nhói lên rồi không nhớ gì nữa. Nay, anh làm gì thế? Anh gọi ai thế?”. Thiều Trì không nghe hết câu chuyện của cô, đã lôi luôn điện thoại ra nhấn số. Sắc mặt anh rất nghiêm trọng, nhìn là biết đang giận ghê gớm.

Dĩ Mạch cảm thấy không ổn, vội vàng lao đến cướp điện thoại của anh.

“Anh gọi cho tòa soạn của em, bảo sếp em là em không làm nữa. Alô, báo Vân Trạch đô thị phải không?”.

“Không được!”.

“An Dĩ Mạch, rốt cuộc thì em có biết tình hình sức khỏe của mình không? Hay là em muốn chờ đến lúc không chữa được nữa mới chịu ngoan ngoãn nghe lời? Em biết rõ là bệnh của mình chỉ cần xúc động mạnh là có thể mất mạng, mà vẫn đi phỏng vấn ngôi sao Hàn Quốc gì gì đó, em lớn bằng ngần này rồi, sao vẫn ấu trĩ như bọn con nít thế! Em...”

Câu nói của Thiều Trì mắc lại trong cổ họng, anh thấy mắt

Dĩ Mạch đỏ lên, vẻ như phải chịu gì đó rất ảm ức, hai giọt nước mắt lấp lánh chảy trên má cô, rơi xuống, như vạch ra hai vết thương. Cô khóc lặng lẽ, nhưng trong tim anh lại như có tiếng đá vỡ động trời.

Quen Dĩ Mạch lâu như vậy, rất hiếm khi anh thấy cô khóc, bất kể là lúc ốm đau hay lúc chữa bệnh, đau đến mấy cô cũng không rơi nước mắt. An Dĩ Mạch trong trí nhớ của anh luôn luôn mạnh bạo vô tư, đường như trời sinh cô ra để chầy ỳ với mọi việc đau khổ. Mỗi ngày cô đều tràn đầy sức sống, ngay cả với chuyện buồn nhất cô cũng tìm được cơ để tự an ủi bản thân. Sao cô lại khóc được chứ?

Chỉ có một lần, Noel năm ngoái anh gọi điện cho cô, nhưng cô không nghe máy. Anh tìm đến nhà thì thấy cô đang ngồi khóc trước cửa, gục mặt vào cánh tay, yếu ớt như một con bướm bị thương. Khi đó, cô cứ nhắc đi nhắc lại rằng cô đánh rơi cái gì đó, không thể tìm lại được nữa. Anh chưa từng thấy cô như vậy, anh ôm cô vào lòng dỗ dành, cô khóc cả buổi tối, lúc đó anh mới biết hóa ra cô gái này cũng có thể khóc nhiều như vậy. Hôm đó, anh nói với cô rằng anh yêu cô, anh hứa với lòng sẽ luôn làm cô vui, không để cô phải khóc nữa.

“Dĩ Mạch...”.

“Em không sao, em không buồn. Có người yêu thì sao chứ? Em cũng có người yêu rồi”. Cô thì thầm những câu mà Thiều Trì không sao hiểu nổi và anh cũng không biết phải an ủi cô thế nào mới phải. Cũng như lần trước, cô gục đầu vào hai tay, hai vai rung lên, khe khẽ khóc. Người ta thường chọn tư thế này khi thấy trong lòng có điều bất an. Thiều Trì vòng tay sang ôm

Dĩ Mạch, chỉ một vòng tay là có thể ôm gọn cô vào lòng. Anh xót xa, hóa ra cô gầy đến vậy.

Được một hồi lâu cô mới bình tĩnh lại, ngược đôi mắt to tròn ngượng ngùng nhìn

Thiều Trì.

“Em khóc vì vừa rồi anh bắt nạt em, nhưng... sao anh lại khóc?”.

“Sao?”. Thiều Trì đỏ mặt, luống cuống không biết phải nói gì. Nếu cô không nhắc thì anh hoàn toàn không biết mình cũng đang chảy nước mắt.

“Anh đang khóc đây này!”.

Dĩ Mạch mặt mũi vẫn còn đầy nước mắt, kinh ngạc nhìn

Thiều Trì, xoáy sâu đến mức mặt anh nóng bừng.

“Anh không khóc, ngủ sớm nhé”. Thiều Trì xoa mái tóc cô, ân cần nói.

“Yes sir!”.

Dĩ Mạch giơ tay chào kiểu nhà binh,

Thiều Trì lúc này mới yên tâm rời khỏi phòng bệnh. Khi đóng cửa, anh nhìn thấy

Dĩ Mạch liên tục làm mặt hề trên anh, tìm anh khẽ chao, cảm thấy vị ngọt nhè nhẹ tan ra trong lồng ngực. Trong giây lát, hạnh phúc tràn đầy trong anh.

Đêm rất sâu, Lục Thiều Trì nhìn dãy hành lang trống trải, trong lòng dấy lên một cảm giác khác thường. Quen An

Dĩ Mạch hai năm, yêu nhau một năm. Lần đầu tiên gặp cô chính là ở bệnh viện này, đó cũng là lần đầu tiên anh nhìn thấy nụ cười tươi tắn như vậy trong phòng bệnh.

Cô gái mặc đồ bệnh nhân đó dường như không biết đến sợ hãi, đau đớn là gì. Cô lúc nào cũng cười nói, trêu chọc bác sĩ y tá vui râm ran. Nụ cười đó khiến anh thường bất giác dừng bước, lưu luyến đứng trước cửa phòng bệnh, âm thầm nhìn ngắm cô. Nụ cười đó khiến cho thần chết cũng quên tiến bước, để rồi cuối cùng cô cũng tươi cười mà ra khỏi phòng bệnh, vượt qua cái án tử hình mà các bác sĩ đã tuyên. Còn anh thì đã bị nụ cười của cô kết án vô thời hạn, không thể cứu vãn.

“A,

Kim Eun Chae!”. Tiếng kêu lạnh lạnh cắt đứt dòng hồi tưởng của anh. Tiếng kêu rất lớn, trong đêm khuya thanh vắng nghe như chọc vào màng nhĩ. Anh chau mày, đưa mắt nhìn theo hướng phát ra âm thanh, hai y tá trực ban nhìn thấy anh, hoảng hốt cúi đầu xuống.

“Kim Eun Chae?”. Lục Thiều Trì nhắc lại cái tên này, rồi nhặt tờ tạp chí giải trí trên bàn trực lên. Cô y tá tưởng sắp bị mắng, mặt cúi gằm không dám ngẩng lên.

“Đàn bà con gái các cô hâm mộ cô ta đến thế à? Sao mà đến tầng nào cũng thấy tạp chí lá cải về cô ta thế nhỉ?”.

“Vâng, cô ấy họa hoàn hảo mới đến nước ta biểu diễn. Nghe nói người yêu cô ấy là người Trung Quốc, vì tình yêu mà cô ấy vứt bỏ sự nghiệp đang tỏa sáng ở Hàn Quốc, ký hợp đồng với công ty đĩa nhạc Trung Quốc làm lại từ đầu. Hy sinh tất cả, bắt đầu lại từ đầu, đúng là rất dũng cảm, rất vĩ đại. Không biết người đàn ông nào mới xứng đáng để cô ấy hy sinh như thế”. Một y tá sôi nổi bàn chuyện.

“Được Kim Eun Chae yêu thì làm sao mà là người bình thường được? Chị xem, trên tạp chí có đăng ảnh chụp trộm anh ấy đây này! Đẹp trai quá, đáng tiếc là ảnh không được rõ. Nhưng chị xem cái bóng nghiêng này, đúng là chả khác gì diễn viên!”. Cô y tá kia nói đến thần tượng cũng phần khích không kém.

Lục Thiều Trì lắc đầu, nếu không phải vì

Dĩ Mạch cũng thích cô minh tinh Hàn Quốc này thì anh đã chẳng thèm để mắt đến thứ tạp chí lá cải kia. Anh đặt cuốn tạp chí lại trên bàn trực, bồng tay anh khựng lại. Anh nhìn trừng trừng vào trang bìa tạp chí không chớp mắt.

Hai cô y tá có phần lo lắng nhìn anh, họ chưa từng thấy bác sĩ Lục kinh hoàng như thế bao giờ.

Lục

Thiều Trì nhìn người đàn ông bị chụp trộm trên bìa tạp chí, đó là “bạn trai” của Kim Eun Chae sao? Đáng vẻ ngang tàng đó, đường nét hoàn hảo đó, chỉ cần nhìn một lần là sẽ không quên được. Cho dù ảnh không rõ mặt mũi, anh cũng vẫn cảm thấy những đường nét quen thuộc này thật đáng sợ. Tay anh từ từ nắm chặt, vò nát tờ tạp chí lại.

Anh biết người đàn ông này, đó là cách đây một năm. Lần đó,

Dĩ Mạch khóc rất nhiều và nói cô làm mất thứ gì đó rất quan trọng. Anh chợt thấy bất an, anh đã nhặt được một sợi dây chuyền trong nhà Dĩ Mạch. Đó là một sợi dây bình thường, trên mặt dây hình trái tim có một cái chốt, anh lén mở ra xem, thì thấy bên trong có ảnh một người đàn ông... Hóa ra đó chính là thứ quan trọng nhất của cô. Về sau ma xui quỷ khiến thế nào mà anh giấu sợi dây chuyền đó đi, không trả cho cô. Đến bản thân anh cũng không biết tại sao lại làm như vậy, anh quá sợ, sợ cô nhìn thấy người đàn ông trong ảnh, sợ mất cô...

Tim anh đập mạnh, như vậy việc cô ngắt xỉu có lẽ không phải do quá hâm mộ thần tượng. Nhất định cô đã thấy anh ta, nếu không thì sao hôm nay cô lại khác thường như vậy, đột nhiên khóc lóc thảm thương như vậy?

Người đàn ông đó là ai? Anh ta có quan hệ gì với Dĩ Mạch? Anh chưa từng hỏi cô về quá khứ, anh biết mọi điều đã qua của Dĩ Mạch đều là những vết thương cô cố chôn chặt. Nhưng lúc này, anh như phát điên lên vì muốn biết quá khứ của cô với người đàn ông ấy. Dĩ Mạch chắc chắn phải rất yêu anh ta, nếu không sao cô lại hồn xiêu phách lạc tìm sợi dây chuyền đó? Nhưng... đã vậy thì sao họ lại chia tay? Rốt cuộc thì người đàn ông đó là người như thế nào mà nữ chia tay với người con gái như vậy? Nếu là anh thì dù có hy sinh mạng sống cũng không bao giờ ngừng yêu cô... anh tự cười nhạo mình. Lục

Thiều Trì, hóa ra người cũng biết đứng ngồi không yên, biết ghen tuông với người đàn ông đó, ghen cả với những năm tháng mà người chưa xuất hiện trong cuộc đời cô ấy...

2. Chương 01

Chương một: Cuộc sống

Cô từng dành ba năm để yêu một người, nhưng lại mất sáu năm để quên người ấy.

Chín năm, từ một cô bé không biết gì cho đến khi trở thành người con gái chừng chạc như bây giờ, tình yêu của cô, giống như Lương Triều Vỹ trong Vô gian đạo

, luôn luôn không gặp được ánh mặt trời. Chỉ là... cuộc đời cô còn có thể có được bao nhiêu lần ba năm, rồi lại ba năm nữa?

Đây là một buổi sáng rất đổi bình thường, trời rất xanh, mây gọn nhẹ, cỏ bên đường mọc xanh rì, những tán ngô đồng sum suê tỏa bóng và trong không khí lan tỏa một thứ hương thơm ngọt ngào, dễ chịu. Cửa ra vào tòa soạn báo Vân Trạch đô thị hôm nay vô cùng náo nhiệt: cộng tác viên đến hỏi tiền nhuận bút, xe đi

phóng vấn ra vào tập nập, nhân viên bận rộn chuẩn bị đi đưa tin... Và tất nhiên, còn có cả An Dĩ Mạch vai đeo balô đang ngơ ngác nhìn trước ngó sau.

“Chào chị, hôm nay phóng vấn ở đâu thế?”. Dĩ Mạch cười hỉ hả hỏi một đồng nghiệp vừa chạy ra, người đó còn không thèm liếc mắt nhìn cô, thì tất nhiên càng không có thời gian để trả lời câu hỏi của cô. Dĩ Mạch không để tâm, chỉ nhún vai đi tiếp. Làm cái nghề phóng viên này, ai cũng đã chóng tu luyện thành tinh, gặp lãnh đạo các ban ngành thì anh anh em em ngọt xớt nhưng với đồng nghiệp của mình thì lạnh lùng, khinh khỉnh. Mọi người đều dốc hết sức vào việc cạnh tranh, nên tuyệt đối không phí thời gian vào việc chào hỏi ở văn phòng. Điều mọi người quan tâm là tháng này anh lên được mấy trang đầu, cô kia được thêm mấy món thưởng; thì thoảng lại nói kháy nhau mấy câu hoặc đâm bị thóc chọc bị gạo trong văn phòng.

Có lẽ Dĩ Mạch là trường hợp ngoại lệ duy nhất trong đám người này. Từ trước đến giờ cô chưa từng quan tâm số tiền viết bài của mình được bao nhiêu, cũng không quan tâm đến việc đi cửa nào mới có lợi, đi cửa nào sẽ bị thiệt thân. Ngược lại, cô còn rất lười, nếu phải đi phóng vấn vào cuối tuần thì cô thà dâng tặng đồng nghiệp để hưởng cái vui an nhàn còn hơn. Nhỏ tuổi nhất phòng giải trí, năng lực kém nhất, bài viết ít nhất, “ba nhất” này cô đều nắm chắc.

Việc cô thích làm là ngồi ngơ ngẩn bên cửa sổ văn phòng, nhìn ngắm cây ngô đồng bên ngoài bốn mùa thay đổi.

“Dĩ Mạch, hôm nay có bài không?”.

“Không có, nhưng sắp cứ yên tâm, em nhất định sẽ cố gắng, tháng này nhất định sẽ không để trống bài!”.

“Phòng có nhân tài như cô thì tôi yên tâm làm sao được?”. Trưởng phòng giải trí Đồ Thủy Thu bực bội lườm Dĩ Mạch. Trước kia nhận cô ta vào làm cũng là vì thấy cô ta đầy nhiệt huyết, không lương cố định, không chế độ ưu đãi, không tiền đồ mà cũng chịu làm. Vốn tưởng cái cô nàng đã thề thốt sẽ làm phóng viên suốt đời này nhất định sẽ yêu quý sự nghiệp báo chí, đầy ắp hoài bão lý tưởng, nhất định sẽ lập nên công danh. Nhưng làm việc lâu như vậy trưởng phòng cũng nản lòng, cô nàng An Dĩ Mạch này vốn không hề có chút lòng say nghề nào. Thật không hiểu nổi, cô ta rõ ràng là không thích nghề này, sao lại cứ ở lý tòa báo không chịu ra đi cơ chứ! Xem ra đợt báo tháng này cũng khỏi mong đợi tin bài của cô ta. Mặt cô nàng này dày đến mức có thể đem đi vá tường thành, có mắng mỗ gì thì cô ta cũng luôn vào tai này ra tai kia, ngày nào cũng lãng phí thời gian vào những việc vô bổ. Trời nắng thì cô ta vui vẻ ca ngợi tạo hóa ban tặng bầu trời đẹp thế, cao vút không gợn mây. Hôm nào trời mưa, cô ta lại ngợi ca ông trời thể lượng, tưới đầm vạn vật. Thật không hiểu nổi đầu cô nàng này chứa những gì bên trong.

“An Dĩ Mạch, đến phòng tôi ngay!”. Nhớ đến nơi trút giận, Đồ Thủy Thu nện bản đề cương phóng vấn dày cộm cộp trong tay lên bàn Dĩ Mạch, sau đó dậm mạnh gót giày cao bẫy phân, hùng hổ đi vào phòng.

“Lần trước tòa soạn định lấy

Kim Eun Chae làm tin chính bìa B. Nhưng hôm đó cô tự nhiên mất tích, suýt chút nữa thì làm bể kế hoạch ra báo. May có người nhanh tay dùng ảnh của Chu Thiên Vương lấp chỗ trống đó, nếu không thì rắc rối to. An

Dĩ Mạch, không phải lúc nào cũng có đồng nghiệp đổ rác hộ cô đâu, tôi xin cô nhanh nhảy lên chút đi, có cô ở đây cả phòng chúng ta có ngày lên cơn đau tim mất!”.

“Hả? Dùng tin của em làm bìa? Sao không ai cho em biết?”. Dĩ Mạch nói khẽ rồi lăm bầm một câu, cô mới là người xém chết vì đau tim chứ.

“Bây giờ cô còn trách tôi không cho cô biết à? Cô biết điều một chút được không! Tôi xin cô, đám người phòng tin tức đang chờ dịp cười chúng ta đây này!”. Bà chị trưởng phòng đẩy gọng kính lên, tức giận bừng bừng nhìn Dĩ Mạch. Sinh tồn ở chốn văn phòng vốn vẫn là như thế, quân đến thì tướng chặn, nước đến thì đất giữ, chỉ có một đám người mà ồn ào chả khác gì cái Đại Quan viên

(3)

hiện đại. Ai cũng muốn bẫy người khác, làm gì có ai có nghĩa vụ nhắc nhở cho cô? Thật không hiểu nổi cô nàng này ngây thơ hay là ngu ngốc nữa, cái gì cũng không hiểu!

“Em nhất định sẽ cố gắng, giờ em đi phỏng vấn đây. Chào sếp...”. Mụ phù thủy già nổi giận rồi, xem ra chuồn mau cho lành.

“Đứng lại cho tôi! Chạy nhanh thế, vội đi đâu thai à?”

“Dạ... vâng! Nhưng không phải em đâu thai, mà là em bé của Tô Dung sắp đâu thai. Tô Dung sinh con, chuyện quan trọng như thế em phải ngày đêm theo dõi sát sao mà”.

“Việc Tô Dung sinh con đã có người khác lo rồi, cô còn tham gia gì nữa! Rõ thật là, việc mình chưa xong, lại còn đòi đeo bông chuyện người khác! Với lại từ giờ đến lúc Tô Dung sinh con còn hai tháng nữa, cô vội cái gì!”.

“Không, sếp à. Chúng ta cần phải biết nhìn xa trông rộng. Việc sinh nở thường rất khó nói chính xác, có khi không cẩn thận để non một hai tháng thì sao? Vì thế em thấy mình nhất định phải trực sẵn ở bệnh viện, sẵn sàng đón em bé ra đời”. An Dĩ Mạch mở to đôi mắt vô tội, nghiêm trang giải thích.

“Cô nói xong chưa? Tấu hài đấy à? Giờ là lúc cô dạy tôi làm việc thế nào à? Cô...?”. Trưởng phòng giận dữ vơ lấy tập giấy tờ trên bàn, toan đập vào đầu Dĩ Mạch. Dĩ Mạch hoảng đến nhắm tịt mắt lại, đánh đi đánh đi, đánh nhẹ thôi.

“Thưa trưởng phòng”. Bỗng một giọng nói can thiệp lại, Dĩ Mạch trút một hơi nhẹ nhõm, mở mắt ra. Một nữ đồng nghiệp đứng ở trước cửa cười tươi, liếc Dĩ Mạch một cái, ánh mắt rất coi thường.

“Có việc gì thế?”. Thấy cánh tay đặc lực của mình, chị ta ngay lập tức chuyển mặt tươi tỉnh.

“Tô Dung chiều nay lúc xuống thang không cẩn thận vấp ngã, đã được đưa vào viện rồi, rất có thể cô ấy sẽ sinh sớm hơn kế hoạch”.

“Thế...”.

“Sếp yên tâm, em đã phái hai nhân viên thực tập thay nhau trực ở đó rồi. Giờ em đến đó luôn đây, tin này ta nắm chắc rồi”.

“Cô làm việc tất nhiên là tôi yên tâm, cô lo xa như vậy rất tốt. Bệnh viện xa lắm, thế này đi, cứ bảo đội xe đưa cô đi, giấy xuất xe bảo tài xế đưa tôi ký là được rồi”.

“Cảm ơn sếp”.

“Phải thế, phải thế”.

Phải thế? An Dĩ Mạch tròn mắt, đến khu đô thị mới mà còn phải đi bộ sải cả chân, cái phòng giải trí vất vả sành ra nước này mà cũng chịu điều xe đưa phóng viên đến bệnh viện phụ sản chỉ cách đó mười phút đi đường sao?

“Sếp ơi, lần trước em đi xe bus đến live show ở cung thể thao Vân Trạch hết...”

“Im mồm, bài viết đó của cô còn kiếm không đủ tiền đi xe bus nữa kia. Nhìn gì tôi? Cô đang chửi thầm tôi đấy à? Đừng tưởng tôi không biết gì đâu nhé, sau lưng tôi các cô toàn gọi tôi là phù thủy già! Có thời gian nói xấu người khác sau lưng thì thà học làm thế nào kiếm ra vài tin giật gân đi!”.

Phóng viên giải trí không nói xấu sau lưng thì nói cái gì? Chẳng lẽ nói chuyện chính trị? Dĩ Mạch than thầm trong bụng. Nếu không phải vì di nguyện của bố thì cô đã chẳng ở lại phòng giải trí chết tiệt này rồi! Hừ, vốn hy vọng trở thành nhà thiết kế trò chơi điện tử danh tiếng, giờ lại trở thành phóng viên quèn của làng giải trí, đúng là chuyện bi thảm nhất thế giới cũng chỉ đến thế.

“Làm gì mà như anh hùng quỳ sinh thế? Tin của

Kim Eun Chae tôi vẫn chưa tính sổ với cô đấy! Giờ cô ấy đang ở lại Vân Trạch quay MV cho đĩa hát, xem ra sẽ còn ở đây một thời gian. Giờ mọi nơi đang đồn ầm lên chuyện cô ấy vì người yêu bí mật mà bỏ sự nghiệp đang lên ở Hàn Quốc, các tờ báo lớn nhỏ khắp châu Á đều đang muốn biết tung tích người đàn ông đó. Chớ bảo tôi không trọng dụng cô, giờ tin này giao cho cô, bằng bất kỳ cách nào, cũng phải moi cho được người đàn ông đó ra”.

“Trưởng phòng, để phỏng vấn người yêu của

Kim Eun Chae, em đã nấp một ngày một đêm trong nhà vệ sinh mà cuối cùng cũng chẳng thu được kết quả gì. Nhiệm vụ lớn thế này nên giao cho người có kinh nghiệm đi thôi!”. Nghe đến mấy từ “người yêu của Kim Eun Chae”,

Dĩ Mạch biến sắc mặt, vội vàng đẩy việc cho người khác.

“Còn dám nhắc chuyện lần trước với tôi à! Hôm đó tất cả các báo đều có bài, chỉ có báo ta là không, lỗi này là của cô, giờ mau đền cho tôi!”.

“Nhưng thưa sếp,

Kim Eun Chae không nể mặt báo nhỏ như chúng ta...”.

“Hai tháng, nếu tôi không thấy tin độc thì cô không cần đi làm nữa”.

“Vâng, em nhất định sẽ không phụ kỳ vọng của sếp!”. Lời trưởng phòng như thần chú, ngay lập tức khiến Dĩ Mạch cảm khẫu. Chỉ cần nhắc đến chuyện rời khỏi tòa báo là cô sẽ đầu hàng ngay tắp lự. Dĩ Mạch hít một hơi thật sâu, lùi thối bước ra khỏi văn phòng.

Cô trở về chỗ, ngồi im một hồi lâu nhìn màn hình máy tính. Lát sau, như hạ quyết tâm làm việc gì đó, cô lập một file văn bản mới, mau chóng gõ mấy chữ “Đơn xin nghỉ việc”. Nhưng mới gõ được mấy chữ, ngón tay cô liền ngập ngừng dừng lại. Cô nhìn chăm chăm vào tấm ảnh gia đình trên màn hình máy tính, bố mẹ và cô, tất cả cùng cười rạng rỡ, hạnh phúc. Cô im lặng nhìn ba người trong ảnh, hạnh phúc đó như ánh hào quang từ thế giới khác.

Không thể để mất công việc này, ý nghĩ đó bùng lên trong đầu cô. Dĩ Mạch nhấp nhẹ con chuột, delete hẳn file xin nghỉ việc vừa mới viết xong tiêu đề.

“Trưởng phòng bảo cô tìm thông tin về người yêu bí mật của

Kim Eun Chae à? Bà ấy chắc chắn là kiểm lý do để tống cô đi rồi! Kim Eun Chae bảo vệ tình yêu đó như thế, tuyệt đối không thể để bị lộ đâu”.

“Phải đấy,

Dĩ Mạch, thà tự thôi việc còn hơn là bị đuổi việc, như thế cũng đẹp mặt hơn một týt”.

“Phải đấy, nếu là tôi thì nhất định tôi sẽ thôi việc, ra đi cho oai”.

“Rầm!”. Dĩ Mạch đập bàn đứng bật dậy, mấy đồng nghiệp vừa mớ máy cô giật mình im re. Dĩ Mạch nhìn đám người đang đứng ngây ra, neho mắt, nở nụ cười vô hại.

“Cảm ơn mọi người đã quan tâm, tôi nhất định sẽ không thôi việc. Với lại, tôi sẽ xin trưởng phòng để cho tôi cả một trang cho tin này”. Cô cười nói, nhưng nụ cười đó không chút hơi ấm, như đêm tối vô vọng.

Quen anh chín năm, chia tay sáu năm, cuối cùng cũng đến ngày hôm nay. Vốn tưởng kiếp này họ sẽ không gặp lại nữa, nhưng đúng lúc cô quyết tâm quên đi quá khứ thì anh lại trở về. Anh không trở về một mình, mà còn có một cô gái nữa bên anh, xinh đẹp, thông minh, tiếng tăm khắp chốn. Cô mất sáu năm để cố quên một người, nhưng lúc này mới nhận ra mình ngây thơ biết bao. Tất cả mọi cố gắng đều tiêu tan trong giây phút nhìn thấy anh. Hôm đó, khi cô thấy

Kim Eun Chae tựa vào lòng anh sau cánh gà, cô biết mình thế là hết rồi. Tim đau như muốn vỡ tung, nỗi đau như nước triều lên nhấn chìm khiến cô nghẹt thở. Không quên được, hóa ra mình không quên được, khi gặp lại, chỉ một cái nhìn cũng khiến mọi vỏ bọc của cô sụp đổ.

Cô dành ba năm để yêu một người, và mất sáu năm để quên đi người ấy. Nhưng giờ đây cô mới biết quên đi một ai đó là việc rất khó. Phần quá khứ của họ là những ký ức chưa từng được rũ bỏ. Sao anh ấy lại quay về, những tổn thương trước kia còn chưa đủ ư? Rõ ràng là cô đã trốn chạy, không muốn xuất hiện trong cuộc đời anh nữa, nhưng anh lại không chịu bỏ qua. Chín năm, từ một cô bé không biết gì cho đến khi trở thành người con gái chừng chạc như bây giờ, tình yêu của cô, giống như Lương Triều Vỹ trong Vô gian đạo, luôn luôn không gặp được ánh mặt trời. Chỉ là... cuộc đời cô còn có thể có được bao nhiêu lần ba năm, rồi lại ba năm nữa?

3. Chương 02

Chương hai: Ngõ nhỏ gặp nhau

Cuộc đời đó, ngõ nhỏ gặp nhau, không thể tránh...

Bể thủy tinh đầy nước, mấy ngọn nến đỏ lung linh; trong ánh nến rập rờn đó, khuôn mặt

Kim Eun Chae quý phái diễm lệ vô cùng. Nhạc cổ điển, ánh sáng mờ ảo, mấy chiếc lá sen nổi lên trên mặt nước dưới chân hòn giả sơn giữa sảnh, từng nét từng nét, tất cả thể hiện gu thẩm mỹ và phong thái của nhà hàng. Heure là nhà hàng Pháp nổi tiếng nhất Vân Trạch, những người đến đây đều thuộc diện danh tiếng quý phái.

“Vân thiếu gia, Petrus của ngài đây ạ”. Bồi bàn cẩn thận đem đến một chai rượu đỏ.

Chàng trai được gọi là “Vân thiếu gia” nhẹ nhàng nâng ly lên, để bồi bàn rót một ít rượu vào, nhấp một ngụm, sau đó gật gù hài lòng. Anh ta không nói lấy một câu, nhưng trong từng cử chỉ đều toát ra phong độ đặc biệt. Đó là vẻ quý phái khiến người ta không thể hồ nghi, khiến người ta tin rằng cho dù có ẩn mình trong đám đông, anh cũng luôn tỏa sáng.

“Mộ Hàn, anh muốn ăn gì?”. Bồi bàn mau mắn đưa thực đơn ra, Kim Eun Chae đưa thực đơn cho Mộ Hàn.

“Em chọn đi”. Vân Mộ Hàn lơ đãng trả lời, Kim Eun Chae ngẩn ra giây lát, rồi ngượng ngịu đưa mắt tìm món trên thực đơn.

“Xin lỗi, anh quên em không biết tiếng Pháp”. Vân Mộ Hàn giờ mới định thần lại, thấy ánh mắt lúng túng của Kim Eun Chae, trong lòng anh bỗng bức bối. Nếu là cô ấy thì có lẽ sẽ không ngập ngừng như thế này, mà nhất định sẽ nhảy lên hạch nhà hàng này làm ăn quan liêu, không bố trí thực đơn tiếng Trung. Anh còn nhớ hồi năm thứ hai đại học, anh cầm khoản học bổng ít ỏi đưa cô đến đây ăn.

“Này, sao món nào cũng là thịt bò thối? Các anh không mang nhảm đồ ăn lên chứ?”. Cô gái trẻ đập bàn, cứ như là không đến ăn mà đến để phá nhà hàng vậy.

“Thưa cô, đều là món cô gọi cả”.

“Thế hả, ở đây rõ ràng là không vẽ thịt bò, sao thức ăn mang lên vẫn là thịt bò?”.

Vân Mộ Hàn ngồi bên suýt chút nữa thì phun hết rượu vang trong miệng ra. Hóa ra cô không đọc được chữ trên thực đơn, mà chỉ nhìn hình vẽ gọi!

“Em không đọc được thì để anh gọi món cho”. Cuối cùng anh không nhịn được nói.

“Vớ vẩn, anh đọc được sao em lại không? Em giỏi tiếng Anh lắm, chỉ là cái thực đơn tiếng Anh thôi mà!”.

“Nhưng đây là nhà hàng Pháp, và đây là thực đơn tiếng Pháp, liên quan gì đến trình độ tiếng Anh của em?”.

“Tiếng Pháp? Vân Mộ Hàn, anh cố tình bẫy em đấy à!”.

“Là tại em ngốc quá”.

Người có thể nhìn tiếng Pháp thành tiếng Anh mà còn vênh váo thể hiện thì chắc cả thế giới chỉ có mình cô ấy. Sau khi bị lật tẩy, mặt cô đỏ bừng như con cua luộc, nhìn anh với ánh mắt đáng thương, chân không ngừng di di trên mặt sàn, trông rất tội nghiệp. Anh còn nhớ vẻ mặt cố gắng nhịn cười của đám bồi bàn năm đó... Chết tiệt! Sao lại nhớ đến cô ta! Hồi đó cô ta đã chà đạp tình yêu của anh như vậy, làm anh tổn thương như vậy, sao anh vẫn còn nhớ đến cô ta? Anh không quên sáu năm qua mình sống thế nào, mỗi lần nhớ lại đều khiến anh đau khổ khôn cùng. Chưa từng yêu một người nào đến thế, cũng chưa từng hận ai đến thế. Anh dâng cả trái tim cho cô, nhưng cô lại cười lạnh lùng ném đi, cô ta có còn trái tim không? An -

Dĩ - Mạch! Anh nghiêng rằng rít lên cái tên này trong tim. Anh hận cô, suốt sáu năm trời, anh không lúc nào không nghĩ, nếu gặp lại cô ta, thì nên trả thù thế nào, tính món nợ này với cô ta thế nào.

Kim Eun Chae thấy vẻ mặt buồn bực của Vân Mộ Hàn thì lo lắng. Cô không biết vì sao anh lại thoát vui thoát buồn, cũng không biết vì sao anh lại có vẻ mặt u ám như vậy. Cô chưa từng hiểu anh, cô và anh yêu nhau sáu năm, sáu năm này dường như chỉ có mình cô đang yêu.

Bồi bàn lễ độ đứng một bên, dù khách đến đây tiêu tiền phần lớn là người giàu, nhưng với những vị khách hàng có thể vung tay gọi chai rượu vang giá trên chục nghìn thì tuyệt đối không thể để xảy ra sơ suất nhỏ nào. Càng chưa kể, Vân thiếu gia vừa trở thành cổ đông lớn của nhà hàng Pháp cao cấp nhất Vân Trạch này; mà đã là ông chủ thì cho dù có ngăn người ra bao lâu thì cũng không ai dám làm phiền.

“Ngày mai bắt đầu khởi quay MV rồi, anh có đến xem không?”. Kim Eun Chae nhìn anh đầy hy vọng.

“Em biết lần này anh đến Vân Trạch làm việc mà. Hơn nữa, em cũng không thích bị đám phóng viên đó tóm được điểm yếu chứ?”.

“Đây là anh không thích, chứ không phải em”. Kim Eun Chae cúi đầu tự lẩm bầm một mình. Cô chưa từng công khai quan hệ yêu đương của mình, không phải vì cô lo cho sự nghiệp mà vì Mộ Hàn không muốn. Cô vừa phàn nàn một câu là trong bụng lại lo, cô khẽ liếc Mộ Hàn, nhận ra anh không để ý đến cô đang nói gì, mắt nhìn đăm đăm về phía trước. Cô cười thầm mình lo không đâu, một cảm giác nhẹ nhõm lan tỏa trong lòng.

“Anh sao thế, có phải lần này việc quảng bá gặp trở ngại? Yên tâm đi, trò chơi này được yêu thích như thế, đưa vào Trung Quốc là chuyện sớm muộn mà. Với lại em sẽ làm đại sứ cho trò chơi này cơ mà. Mộ Hàn, anh nghe em nói đấy chứ?”. Kim Eun Chae để ý thấy Mộ Hàn không tập trung, tưởng anh đang lo cho chuyện về Trung Quốc bàn chuyện làm ăn này liền an ủi mấy câu. Nhưng cô nhận ra anh không hề nghe cô nói mà cứ nhìn chằm chằm về phía đối diện, giận dữ chất đầy trong mắt. Cô gọi mấy tiếng, Vân Mộ Hàn mới sực tỉnh, uống một hơi cạn sạch rượu trong ly. Không biết là vì sao mà anh lại tức tối cầm chai Petrus đổ đầy ly, hết ly này lại ly khác. Bồi bàn đứng bên khẽ nuốt nước bọt, người giàu đúng là giỏi phá, rượu vang đắt tiền mà uống như nước.

“Đừng uống nữa”. Kim Eun Chae liếc nhìn hai người vừa đi qua họ, không biết rốt cuộc điều gì chọc tức Mộ Hàn. Dù đã quen thói vui buồn thất thường của anh, nhưng lúc này cô bỗng thấy sợ hãi không rõ nguyên do.

“Xin lỗi, công ty có việc, anh đi trước đây”. Anh để lại tấm thẻ tín dụng cho Kim Eun Chae, cầm áo vest lên rồi đi ra ngoài. Vừa hé cánh cửa kính, hơi nóng từ bên ngoài đã phả vào mặt, dù là buổi tối nhưng con phố vẫn oi nồng như vậy.

Anh chui vào chiếc xe BMW màu xanh bạc của mình, mở máy lạnh ở mức lạnh nhất. Hai tay anh nắm chặt vô lăng, cơn tức giận trong lòng mới dần tan đi. Giọng hát đầy cảm xúc của Vương Phi vọng ra từ trong loa, lặp đi lặp lại “Cuộc đời đó, ngộ nhỏ gặp nhau, không thể tránh...”.

Cô ta hạnh phúc như thế sao?! Vừa rồi, anh thấy cô ta khoát tay người đàn ông đó, nói cười ríu rít bước vào nhà hàng này. Anh dường như không nén nổi ước muốn lao đến tóm lấy cô hỏi cho ra nhẽ. An

Dĩ Mạch, cô được đấy, cô độc ác thật đấy! Trong khi bản thân anh sống không bằng chết, đau khổ sáu mươi sáu năm nay, thì cô ta lại tiêu dao tự tại với một người đàn ông khác. Vân

Mộ Hàn, người đúng là thẳng góc không hơn không kém! Lại ngây thơ đến mức cho rằng đứa con gái bỏ rơi người còn biết cần rứt, đau khổ, thậm chí còn... hy vọng cô ta sẽ chờ đợi người! Thứ con gái như cô ta đây đường, nhưng vì sao người không thể quên được An

Dĩ Mạch? Những năm tháng xưa cũ đó như khắc vào tim anh, mỗi lần nhớ lại đau đến đứt ruột đứt gan.

Gặp gỡ nhau trên đường đời là điều không thể tránh

Bàn tay ta đan xiết, quấn quýt bên nhau không rời

Những cảm nhận, những yêu thương dài không quá một ngày

Không giữ được, không đoán được, tất cả chỉ là phù du
Năm ấy cuộc đời đôi ta đã đổi thay...
Vương Phi vẫn hát, nhạc điệu chất chứa tê dại và buồn bã. Năm ấy cuộc đời đôi ta đã đổi thay...
Chớ để tôi thấy cô nữa, An - Dĩ - Mạch! Vân
Mộ Hàn găm lên cái tên đó trong tim.

4. Chương 03

Chương ba: Lướt qua nhau

Sáu năm trước, khi hai tiếng “chia tay” vỡ tan trong không khí, tim cô dường như cũng vỡ theo. Đến giờ, vết thương của ký ức một lần nữa bị cào rách, cô như lại trở về cái đêm tuyệt vọng đó, đau đớn đến không cùng.

“Heure?”.

Dĩ Mạch lặp lại tên nhà hàng trước mặt, sóng gợn trong tim.

“Phát âm sai rồi”. Lục Thiều Trì từ tốn nói.

“Đây là giọng Paris chính gốc! Đồ ăn nước ngoài có gì ngon? Thực đơn lại còn khó nhìn, mình cứ ăn mì xào đi”. Dĩ Mạch kéo Thiều Trì quay người bỏ chạy. Cô giống như đang hốt hoảng bỏ trốn. Heure, sao lại bắt cô trở lại đây?

“Yên tâm đi, nếu em không quen thực đơn thì anh chọn cho”. Lục Thiều Trì kéo cô lại.

“Ở đây đắt lắm”.

“Người yêu em trả được”. Anh kéo tay cô, không cho cô bỏ đi.

“Em không thích đồ ăn Pháp”. Dĩ Mạch cắn môi, hạ quyết tâm chối bằng được.

“Mỗi lần đi qua đây em đều liếm môi thèm thuồng, còn nói không thích? Đầu bếp ở đây nổi tiếng nhất thành phố. Anh biết em vẫn muốn ăn ở đây”. Anh quay người lại, cúi xuống khẽ nói với cô. Dĩ Mạch đứng lại, hóa ra anh biết hết, mỗi lần đi qua chỗ này cô đều không nén nổi liếc nhìn, anh thấy cả và ghi nhớ vào lòng. Dĩ Mạch nắm chặt lấy tay Thiều Trì.

“Được, vậy chúng ta bắt đầu hẹn hò đi”. Dĩ Mạch cười, kéo tay anh bước vào nhà hàng. Quên người đó đi, giờ ở bên người là Thiều Trì, người mà người nên yêu là Thiều Trì!

“Thưa cô, xin hỏi cô đã đặt chỗ chưa?”.

“Chưa...”.

“Xin lỗi, ở đây chúng tôi cần đặt trước”.

Người phục vụ lịch sự chặn cô ngoài cửa. Dĩ Mạch nổi giận, ăn cơm mà cũng rắc rối thế à? Phải ghi lại số điện thoại của nhà hàng trịch thượng này, để đưa lên báo mới được! Dĩ Mạch cúi đầu móc sổ ghi chép trong túi, đang tìm nửa chừng thì Thiều Trì giữ tay cô lại.

“Nể mặt tôi là cổ đông của nhà hàng này, xin nhà báo lớn nương tay”. Giọng Thiều Trì trầm trầm ảm áp, vừa ôn tồn vừa quý phái.

“Cổ đông?”.

“Anh có 35% cổ phần ở đây, có thể được xem là ông chủ một nửa rồi”. Lục Thiều Trì thản nhiên nói.

“35% cổ phần? Thế tức là sau này em có thể đến ăn tùy lúc, không cần trả tiền?”. Dĩ Mạch hai mắt sáng bừng nhìn anh, Thiều Trì mỉm cười. Cái cô nàng ngốc nghếch này, lúc nào cũng trưng cái vẻ háo hức ra mặt. Cứ thấy vẻ đắc ý vì vợ được món hời của cô là anh lại không nín được cười.

“Ừ, sau này em muốn thì lúc nào đến ăn cũng được, không có tiền trả thì anh không phản đối em dùng thân trả đâu”. Dù thường ngày Thiều Trì không dễ cười đùa nhưng trước mặt Dĩ Mạch, anh không bao giờ che giấu vẻ hài hước của mình.

“Này bác sĩ Lục, rốt cuộc thì anh có bao nhiêu tiền?”. Lục Thiều Trì là người lắm tiền, điều này thì cô vẫn biết, nhưng có thể sở hữu những 35% cổ phần của nhà hàng cao cấp này thì rõ ràng không phải là “người lắm tiền” bình thường.

“Đó em biết đấy, em có thể không phô bày bản tính tham tiền lộ liễu thế được không? Anh đói rồi, Petrus ở đây rất nổi tiếng, tẹo nữa em đừng quá chén đấy”. Thiều Trì nhẹ nhàng đổi đề tài, không phải là anh không muốn trả lời Dĩ Mạch, mà là vì trước khi cố vấn tài chính của anh thống kê xong các loại hàng hóa, bất động sản, tài khoản ngân hàng đứng tên anh, thì bản thân anh cũng không thể trả lời câu hỏi này.

“Vua của các loại vang, sản phẩm cao cấp nhất của tám vườn nho danh tiếng Bordeaux, Petrus luôn là sự lựa chọn của các ngôi sao hàng đầu!”. Mắt Dĩ Mạch sáng rỡ, cô hăm hở bước vào bên trong.

“Thưa cô, ở đây cần đặt trước”. Nhân viên phục vụ kiên trì nói, Dĩ Mạch nghiêng đầu chỉ người đàn ông đi sau mình, rồi dương dương tự đắc lướt vào trong.

“Anh Lục, ra cô đây là bạn của anh”. Nhân viên ở cửa vừa thấy Lục Thiều Trì, thái độ liền quay ngoắt một trăm tám mươi độ.

“Là bạn gái”. Không để tâm đến vẻ kinh ngạc của người nhân viên, Thiều Trì khẽ nhấn mạnh.

“Anh Lục, tối nay anh có kế hoạch gì, để em gọi giám đốc đến gặp anh”.

Thiều Trì mỉm cười kéo Dĩ Mạch vào trong sảnh, cô nàng này mắt sáng trưng ngó nghiêng, vẻ hớn hở hiện ra trong mắt. Đúng là nhóc con chưa hiểu đời, không cần thấy gì cũng lạ lắm thế chứ. Lục Thiều Trì trong bụng cười thầm, bỗng nụ cười của anh đóng băng lại trên môi. Anh lạnh lùng đáp lại ánh mắt lạnh lẽo sắc nhọn của người đàn ông ngồi ở bàn VIP bên cửa sổ đối diện đang không chút ngần ngại nhìn họ chằm chằm. Vừa thấy người đàn ông đó Thiều Trì giật thót người. Là anh ta! Trong lòng anh bỗng có chút lo lắng, bàn tay đang ôm eo Dĩ Mạch cũng bắt giác run lên. Vậy mà, dù trong tim nổi sóng, vị bác sĩ ngoại khoa chẳng chừa đường hoàng này vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng, lãnh đạm. Anh thản nhiên đặt tay lên vai Dĩ Mạch, hơi nghiêng người che khuất tầm nhìn của người đàn ông phía sau. Dĩ Mạch bị nội thất hiện đại, hào nhoáng của nhà hàng cuốn hút, hoàn toàn không để ý đến người đàn ông vẫn nhìn theo cô suốt từ phía sau. Lục Thiều Trì kéo cô đi thẳng đến chỗ ngồi ở mé trong cùng, ở đó có vách kính và xích đu phủ dây hoa leo, trông như chốn đào nguyên cách biệt trần thế.

“Tenez, go tez-moi cette liqueur?”. (Nâng ly nào! Em thử xem loại này có ngon không?). Lục Thiều Trì nâng ly, cười với Dĩ Mạch.

“Fameux!”. (Rất ngon!). Dĩ Mạch ném một ngụm nhỏ, khen ngợi.

“Em hiểu anh nói gì à?!”. Lục Thiều Trì ngạc nhiên.

“Giờ mới biết bạn gái anh tài thế nào sao?”. Dĩ Mạch uống một ngụm vang lớn, khuôn mặt cô lập tức ửng hồng.

“Vang là để thưởng thức, em uống nhanh như là uống bia ấy! Cẩn thận kéo sặc bây giờ”. Anh cười lau rượu ở khóe miệng cô, vẻ dịu dàng trong đáy mắt thật khiến người ta phải mê đắm. An Dĩ Mạch thấy cồn cào trong bụng, lúc nào nhĩ, đã từng có người lau cho cô như thế này...

...

“Tenez, go tez-moi cette liqueur. C'est bon...”.

“Anh dở hơi à, nói linh ta linh tinh gì thế?”.

“Ngốc, đấy là tiếng Pháp. Anh bảo em ném rượu đi”.

“Tiếng Pháp? Thế thì nhất định là do anh phát âm không chuẩn nên em mới nghe không ra”.

“Ừ, tại Dĩ Mạch của anh rất giỏi tiếng Anh mà, chúng ta cạ ly. Thôi chết! Hình như hôm nay anh quên mang tiền rồi”.

“Cái gì?”. Giật mình, cô trút hết cả ly rượu vào miệng.

“Cái đồ ngốc này, em làm gì thế? Sao lại tu ừng ực thế kia? Đổ mặt tía tai rồi kìa, mồm mép đầy... để anh lau cho!”.

...

Dĩ Mạch hơi ngây ra.

“Đang nghĩ gì thế?”. Thiều Trì thấy cô ngơ ngẩn, dịu dàng hỏi một câu.

“Em nhớ có lần đến nhà hàng Pháp, hồi đó em còn đang đi học làm gì có tiền, mà chỗ đó lại toàn người giàu. Em cũng quên mang tiền, lại còn gọi chai rượu mấy trăm tệ, kết quả bị ông chủ nhà hàng đuổi chạy suốt hai dãy phố. Hóa ra chủ nhà hàng cao cấp nổi điên lên cũng rất ghê gớm”.

Ăn quýt? Thiều Trì phì cười, đúng là chuyện gì cô nàng này cũng gây ra được. Còn nhớ có lần anh đi tàu điện ngầm cùng cô, chả hiểu thế nào mà cô lại vò nát mất vé. Rốt cuộc là anh lớn tướng rồi mà đó là lần duy nhất bị người khác “lãnh” về, sau khi nhân viên trực của ga tàu điện nhận được điện thoại từ thư ký của bố anh gọi đến. Anh ngưỡng đến mức chỉ muốn tìm cái lỗ nẻ mà chui, thế mà cô nàng lại còn hớn hờ hỏi: “Bác sĩ Lục, hóa ra anh là con ông cháu cha! Bố anh làm gì thế? Anh vào đại học có phải nhờ chạy chọt không?”. Lúc ấy anh chỉ muốn lấy miếng băng dính dán chặt miệng cô lại. May mà lần đó anh đi với cô, thế còn trước kia thì sao? Với cái thói vô tâm vô tính của cô, e rằng chịu không ít thiệt thòi nhỉ?

Điều hòa trong nhà hàng mở rất mạnh, Dĩ Mạch uống từng ngụm vang, hy vọng làm ấm mình lên một chút. Cốc rượu soi nghiêng khuôn mặt cô, cô nhắm mắt lại, cố gắng thoát khỏi hồi ức. An Dĩ Mạch, người đứng là hết thuốc chữa, sao lại nhớ đến tên đó? Nơi này bài trí cũng khác rồi, các người cũng không còn quan hệ gì từ lâu rồi, còn gì để người lưu luyến nữa? Cô nhìn nội thất hoa lệ xung quanh, bỗng có cảm giác xa lạ với không gian hào nhoáng như thế này, cô nắm chặt ly rượu, lơ đãng nhìn trước ngó sau. Bỗng cô nhìn chằm chằm ra ngoài vách kính. Một chiếc xe BMW màu xanh bạc phóng đi như bay, chỉ trong giây lát, bàn tay cô run lấy bầy, chiếc ly bị xoay nghiêng, rượu tràn ra đầy bàn.

“Sao thế?”. Thiều Trì chau mày, cô nàng này lúc nào cũng hậu đậu.

“Không có gì, không có gì, xin lỗi, em không cầm vững ly”. Dĩ Mạch hối lỗi lau rượu trên bàn.

“Không sao chứ? Sao không cẩn thận thế?”. Thấy sắc mặt hoảng loạn của cô, Thiều Trì lo lắng đứng dậy.

“Không sao, em chỉ hơi say thôi”. Ánh nước dâng lên trong mắt, mọi thứ trước mặt đều mờ đi, giọng Dĩ Mạch hơi nghèn nghẹn, có vẻ đúng là cô say rồi.

“Anh đưa em về”. Thiều Trì đẩy ghế, vội vàng tiến lên.

“Em vào nhà vệ sinh đã, đổ hết rượu ra ngoài rồi”. Dĩ Mạch tránh tay anh, vội vã chạy vào nhà vệ sinh. Lục Thiều Trì hơi biến sắc, anh nhìn theo tầm mắt cô ra ngoài vách kính, trầm ngâm.

Nước chảy róc rách, Dĩ Mạch đỡ người chống hai tay lên thành chậu rửa mặt, nhìn khuôn mặt ướt đẫm trắng nhợt của mình trong gương. Tim đập mạnh, nhịp nhanh muốn tắc thở.

...

“Chúng ta chia tay đi”.

“An Dĩ Mạch, dù em có bỏ anh thì cũng không dễ sống đâu”.

...

Mộ Hàn, em đúng là rất không dễ sống. Cô ôm lấy ngực, những buồn khổ và đau đớn trong giây phút đó như một nhát búa đập nát tim cô. Ký ức tuôn trào như suối nguồn biến thành nỗi đau vô hạn. Lúc này cô như một đứa trẻ sắp bị chết đuối, đến sức lực để vùng vẫy cũng không còn. Tim đang đập điên cuồng, mỗi

nhịp đều như muốn làm nổ tung lồng ngực cô. Dĩ Mạch cuống cuống lấy thuốc ra khỏi túi, run rẩy, thuốc vung vãi khắp nơi. Cũng không kịp đếm, cô cứ thế cho cả vốc thuốc vào mồm. Hơi thở dần bình ổn, thuốc vừa ngấm vào người, nhịp tim cô đã trở lại bình thường, thật nguy hiểm!

Cô gái trong gương mặt đầm nước, Dĩ Mạch hít một hơi thật sâu, cố gắng tự cười với mình. Vừa rồi nhất định là do uống say nên mới có ảo giác như thế. Người đàn ông mà cô vừa thấy trong chiếc BMW nhất định không phải là anh. Sáu năm rồi, ký ức bắt đầu phai nhạt rồi, sao vẫn còn yếu đuối như thế này. Cô cúi đầu, nước mắt rơi xuống long lanh như những hạt ngọc trai. Sáu năm trước, khi hai tiếng “chia tay” vỡ tan trong không khí, tìm cô dường như cũng vỡ theo. Đến giờ, vết thương của ký ức một lần nữa bị cào rách, cô như lại trở về cái đêm tuyệt vọng đó, đau đớn đến khôn cùng.

“Dĩ Mạch, em không sao chứ? Em ở trong đây lâu lắm rồi”. Tiếng Lục Thiệu Trì vọng vào từ bên ngoài nhà vệ sinh, đầy lo lắng.

“Em không sao”. Dĩ Mạch lau khô nước mắt, nhìn lại mình trong gương. Mạng sống của cô là do Thiệu Trì cứu, mỗi ngày sống là một ngày hy vọng, An Dĩ Mạch, người phải luôn vui tươi như mặt trời! Còn có đau khổ hay không, cô đơn hay không, có vui thật hay không, đó đều là những câu hỏi xa xỉ, không ai hỏi đến, cô cũng không bao giờ trả lời.

Điều chỉnh lại cảm xúc, Dĩ Mạch trang điểm lại rồi định ra khỏi nhà vệ sinh. Bỗng có tiếng khóc khe khe sau lưng, như có như không. Cô khựng lại, đưa mắt nhìn qua cánh cửa buồng vệ sinh bên cạnh nửa đóng nửa mở.

“Không thiêng thế chứ? Chẳng lẽ tại mình xem nhiều phim kinh dị quá rồi? Nam mô a di đà Phật! Amen! Lạy Chúa tôi!”. Dĩ Mạch lúc thì chấp tay lúc thì làm dấu thánh trước ngực. Tiếng khóc trong nhà vệ sinh càng lớn, Dĩ Mạch thu hết can đảm tiến đến nơi phát ra tiếng khóc.

Cửa khép hờ chắn bớt tiếng khóc tảm tức từ trong vọng ra, Dĩ Mạch nuốt nước bọt, cảm thấy ớn lạnh sống lưng. Cô run run đặt tay lên tay nắm cửa nhà vệ sinh, rồi nhắm mắt nhắm mũi kéo mạnh ra. Cánh cửa vừa bật tung, cô liền thấy một cô gái đang cầm dao ăn cắt vào tay.

“Này, cô làm gì thế!”.

Dĩ Mạch không kịp nghĩ gì hết, lao vào ôm chặt lấy cô ta.

“Buông tôi ra, để tôi chết, để tôi chết!”. Cô gái la hét giãy giụa, làm con dao đâm sượt qua tay Dĩ Mạch nhưng cô vẫn ôm chặt lấy cô gái. Làm trò gì thế, tự sát mà cũng sến như phim tình cảm thế sao?!

“Chết cái gì mà chết! Cô không biết có bao nhiêu người khổ khổ mà vẫn còn muốn sống à?”. Mạng sống là thứ xa xỉ quý giá như vậy, là thứ cô sẵn sàng đánh đổi mọi thứ để giành lấy, vậy mà cô gái này lại muốn kết thúc dễ dàng vậy sao?!

“Cô muốn chết thì ra chỗ khác mà chết. Tôi ghét nhất là thấy người ta tự sát trước mặt mình!”.

Dĩ Mạch giật mạnh lấy con dao trong tay cô gái, do quá đà, cô ngã lộn xuống đất.

Dĩ Mạch tay xoa xoa mông, tay cầm con dao, giận dữ nhìn cô gái trước mặt. “Xoảng!”. Hóa ra cô ta là

Kim Eun Chae! Cái cô gái nói tiếng Trung lưu loát, khóc như hoa lê ngậm mưa, chỉ một lòng muốn chết này là ngôi sao thần tượng Hàn Quốc siêu nổi tiếng! Dù đây là nhà hàng cao cấp nhất Vân Trạch, ra vào nơi đây đều là người có vai vế, nhưng cô gái trốn trong nhà vệ sinh cất động mạch tự tử này là ngôi sao lớn của Hàn Quốc thì cũng đáng kinh ngạc thật.

Dĩ Mạch chau mày nhìn cô ta, đám minh tinh Hàn Quốc này sao cứ hơi một tí là tự sát thế nhỉ? Hay đây là nghi thức truyền thống quốc gia?

“Tôi học tiếng Trung vì anh ấy, tôi đến Vân Trạch cũng vì anh ấy, vì anh ấy việc gì tôi cũng làm, tôi rất yêu anh ấy, tôi không thể mất anh ấy...”. Eun Chae lăm lăm một mình, trên người cô ta nồng nặc mùi rượu, làm

Dĩ Mạch ho sặc sụa tiếng.

Anh ấy? Anh ấy nào nhỉ? Chẳng lẽ lại là... anh ấy? Nghĩ đến người đó,

Dĩ Mạch không nén nổi lo sợ.

“Cô tự sát vì anh ta sao? Tôi xin cô, tỉnh lại đi được không? Trên đời này chẳng có gì đáng giá hơn tính mạng đâu, tình yêu, sự nghiệp, đều không thực tế bằng mạng sống đâu”. Dĩ Mạch thối phù phù vào vết thương, khuyên bảo

Kim Eun Chae.

“Cô không hiểu gì cả!”. Kim Eun Chae gào lên,

Dĩ Mạch chau mày, không hiểu cái gì? Cô hiểu chẳng lẽ tôi lại không hiểu? Không ai hiểu hơn cô, cảm giác yêu một người là như thế nào. Bản thân cũng đã từng như vậy, có lúc cô cũng từng tưởng không có anh thì cô không thể sống nổi, nhưng giờ đây cô hiểu rất rõ, ai mất ai còn thì mình vẫn phải tiếp tục sống.

“Tôi quen anh ấy sáu năm, sáu năm, đời người có bao nhiêu lần sáu năm?”. Eun Chae bỗng túm lấy hai vai

Dĩ Mạch, nghẹn ngào nói. Sáu năm, Dĩ Mạch vô thức lặp lại con số này trong tim. Ba năm yêu nhau, sáu năm để lãng quên, chỉ là... cuộc sống của cô còn được mấy lần sáu năm?

5. Chương 04

Chương bốn: Mới tình đầu

Mới tình đầu, không chỉ nhẹ hơn năm tháng, mà còn nhẹ hơn cả tiền bạc, mỏng manh dễ vỡ.

“Chúng tôi cùng nhau đi qua sáu năm gian khổ, ai cũng không thể thay thế được!”. Kim Eun Chae rầu rĩ nói,

Dĩ Mạch nhói đau trong tim. Phải, đó là sáu năm của cô ấy với anh, ai cũng không thể thay thế được.

Nghe Kim Eun Chae kể lại quá khứ của bản thân,

Dĩ Mạch bỗng nhớ đến lời trưởng phòng. Nếu không đăng tin này thì cô buộc phải nghỉ việc. Không, cô không thể mất công việc này! Nghĩ đến đây, cô lén đưa tay lấy bút ghi âm, ấn nhẹ nút thu.

“Hồi đó, lúc gặp anh ấy, tôi còn làm trong hộp đêm, tôi...”.

Tay Dĩ Mạch hơi run lên, cô thấy mình thật bỉ ổi, nhưng xin lỗi, cô phải giữ được công việc này. Dù cô không hề muốn làm phóng viên, dù không khí ở đó khiến cô chán ghét, nhưng cô phải ở lại. Cô có lý do để không thể không ở lại, cô không thể mất công việc này.

“Anh ấy là khách của tôi...”

Trước kia cô ta là gái hộp đêm ư? Kim Eun Chae nổi tiếng với hình ảnh ngọc nữ lại có quá khứ không đẹp đẽ như thế ư? Nếu tin này mà tung ra thì cho dù không nhắc đến Vân Mộ Hàn cũng đã rất chấn động rồi. Như thế mình sẽ không phải tiếp xúc với anh ấy nữa,

Dĩ Mạch biết ý nghĩ của mình rất tồi tệ nhưng cô vẫn không nén nổi.

Qua những gì Kim Eun Chae kể lể,

Dĩ Mạch dần rõ sự tình. Sáu năm trước, do hoàn cảnh gia đình khó khăn,

Kim Eun Chae phải đến làm ở một khu giải trí tại Seoul. Vì xinh đẹp, hát hay nên cô rất được yêu thích. Hồi đó Mộ Hàn đang học IT ở đại học Seoul, thường đến hộp đêm đó uống rượu. Một lần, Kim Eun Chae bị mấy tên bảo kê đánh, Vân Mộ Hàn đã lao ra giúp cô dạy dỗ cho chúng một trận. Đêm đó, anh uống rất nhiều, lại còn bị thương nặng. Kim Eun Chae chăm sóc anh cả đêm, nhưng anh lại kêu tên một người con gái khác khi đẩy cô xuống giường...

Từ sau lần đó, cô không làm ở hộp đêm đó nữa. Vân Mộ Hàn vừa làm vừa học, trong một năm đã bảo vệ xong luận án lấy bằng đại học, lại được chuyển tiếp đi học thạc sĩ ở Harvard, còn Kim Eun Chae cũng xin học tại nhạc viện Curtis, một nhạc viện danh tiếng ở Mỹ. Tốt nghiệp xong, Vân Mộ Hàn và cô làm việc ở Mỹ một thời gian, sau đó hai người cùng trở về Hàn Quốc. Chỉ trong vòng ba năm, chàng trai tài năng ấy đã trở thành CEO của công ty chế tác trò chơi hàng đầu Hàn Quốc, còn cô cũng trở thành minh tinh nổi tiếng hàng đầu của xứ sở kim chi này.

Cô học tiếng Trung vì anh, cô rời quê hương đến đất nước lạ lẫm này cũng vì anh. Nhưng tình yêu của anh tựa như đường chân trời, chỉ nhìn thấy mà không chạm vào được. Hôm nay, anh lại bỏ cô mà đi, không một lời giải thích. Cô sợ hãi, lo lắng, vì thế mới uống say mềm.

Tim Dĩ Mạch nhói đau, ký ức như một con dao rí sét đâm vào ngực cô. Giờ đây, vết thương đã liền miệng, nhưng những năm tháng tuổi trẻ đó đã vỡ tan, tuyệt vọng như cái chết. Đây chính là sáu năm của Vân Mộ Hàn ư? Rực rỡ, huy hoàng, thành công liên tiếp, là sáu năm của anh và

Kim Eun Chae, trong sáu năm đó, hoàn toàn không có bóng dáng của cô. Còn sáu năm của cô thì sao? Thi đỗ vào một trường đại học “gà đại”, chật vật mãi mới lấy được mảnh bằng rồi vào làm ở một tòa báo nhỏ. Bình thường đến mức tầm thường, còn những ký ức ngày xưa giờ đã nhạt nhòa như một giấc mơ. Vân Mộ Hàn, anh quả là xuất sắc. Cô biết, rời khỏi cô anh sẽ có cuộc sống tốt đẹp hơn.

Dĩ Mạch cười buồn trong lòng, mình đang làm gì thế này chứ? Đang tìm cách bào chữa cho hồi đó à? Trên đời này không có thuốc hồi hận đâu mà uống. Từ lúc cô bước chân vào khách sạn gặp người đàn bà đó, cô đã biết trước sẽ có kết cục này.

“Cái gì tôi cũng làm rồi, cô cho tôi biết, tôi còn có thể làm gì cho anh ấy nữa đây? Vì anh ấy, tôi thậm chí còn có thể... với người khác, nếu anh ấy biết sự thật thì chắc sẽ căm ghét tôi lắm! Tôi không còn gì nữa rồi! Cuộc đời này tôi chỉ còn anh ấy thôi”.

Kim Eun Chae khóc lóc thảm thiết, có lẽ vì say nên cô ta không còn giữ được bình tĩnh nữa.

“Cô còn có bản thân mình mà, cô không cần làm gì cho anh ấy cả. Nếu anh ấy yêu cô, cô bị tổn thương thì anh ấy cũng đau lòng. Nếu anh ấy không yêu cô, cho dù cô có chết hàng nghìn hàng vạn lần anh ấy cũng không thương tiếc. Vì thế, chớ bao giờ tự hỏi mình làm được gì cho anh ấy, chỉ cần hỏi mình đã làm được gì cho mình”. Bao năm qua, cô vẫn cố gắng sống tốt, vì cô biết cho dù không sống vì mình, cô cũng phải sống vì người khác.

“Cô thì biết cái gì! Anh ấy không yêu tôi nhưng tôi yêu anh ấy, cô không hiểu cảm giác của tôi đâu!”.

“Cô say rồi, tôi đỡ cô ra nhé.” Dĩ Mạch thở dài, nói lý với người say, đúng là tự làm khổ mình. Cô tắt bút ghi âm, cái kiếu đục nước béo cò như thế này đúng là cô không thạo. Cho bút ghi âm vào túi xách, cô tiến đến đỡ

Kim Eun Chae lên.

“Lui ra! Á... đau...”. Bỗng cô ta ôm bụng quần người, vẻ mặt đau đớn.

“Cô sao thế? Đây, có chuyện gì thế? Đừng có dọa tôi!”. An Dĩ Mạch lo lắng nhìn

Kim Eun Chae, say rượu cũng không đến nỗi toát mồ hôi lạnh đầy người chứ!

“Thiều Trì! Thiều Trì! Mau đến! Có người ngất xỉu rồi!”. Dĩ Mạch đứng bật dậy. Lục Thiều Trì đang sốt ruột chờ ngoài cửa nghe thấy tiếng Dĩ Mạch, không nghĩ ngợi gì, đẩy cửa nhà vệ sinh nữ.

“Đây, cô ấy sao thế?”. Dĩ Mạch vội kéo tay Lục Thiều Trì hỏi.

“Anh làm sao biết!”. Lục Thiều Trì lườm Dĩ Mạch, cô ta tưởng mình là thiên tài nhìn một cái cũng đoán được bệnh chắc.

“Anh không phải là bác sĩ trẻ tài ba nhất bệnh viện à?”. An Dĩ Mạch nghi hoặc nhìn Thiều Trì.

“Thế em nghĩ anh phải làm gì?”. Lục Thiều Trì vừa tức vừa buồn cười.

“Anh không bắt mạch cho cô ấy à?”.

“Có phải là bắt mạch bằng dây tơ không? Làm ơn, cô nương, xem phim chưởng vừa thôi! Anh không học Đông y, Ok?”. Lục Thiều Trì nhìn cô lắc đầu.

“Ok, thế thì anh cũng phải nghĩ cách cứu cô ấy đi chứ”. An Dĩ Mạch không phục lần bầu phản ứng, anh là bạn trai cô kia mà!

“Anh đã gọi xe cấp cứu rồi, chắc sắp đến. Tay em làm sao thế?”. Giọng Thiều Trì đột nhiên lạnh đi, anh túm lấy tay Dĩ Mạch, vết cắt trên tay cô khá sâu, một mảng thịt bị lật lên trông rất đáng sợ.

“Vừa rồi em bị dao đâm vào tay”.

“Em tưởng mình là 007 đấy à? Làm ơn, lần sau trước khi cứu người thì nghĩ đến mình trước đã. Không biết thương thân gì hết!”. Thiều Trì kéo cô lại gần, rửa sạch vết thương cho cô. Nghe tiếng trách cứ xót xa của anh, Dĩ Mạch lè lưỡi, đúng là báo ứng, vừa mới khuyên người khác phải biết thương thân, kết quả là đến lượt mình bị lên lớp.

“Xót quá!”. Nước chảy qua vết thương khiến Dĩ Mạch đau toát mồ hôi.

“Vết thương mà nhiễm trùng thì còn đau hơn, có khi còn phải cắt bỏ tay! Anh xem lần sau em còn dám thể hiện nữa không! Chết tiệt, ở đây không có thuốc kháng sinh”. Dĩ Mạch nhìn anh, không phải người anh nên lo là cô gái đang ôm bụng quằn quại kia sao? Cô chỉ bị vết thương ngoài da, sao anh lo lắng thế?

Lục Thiều Trì bực bội trong lòng, cô nàng này lúc nào cũng không biết tự lo thân. Nhìn vết thương sâu hoắm trên cánh tay mảnh mai của cô, anh không khỏi sợ hãi, nếu nhát dao này đâm vào chỗ khác thì... Nghĩ đến đây, anh bực tức nhìn Kim Eun Chae đang oằn mình dưới đất. Thấy vẻ đau đớn của cô ta, anh đã lơ mờ đoán ra cô ta bị làm sao rồi. Từ trước đến nay, anh vẫn không có thiện cảm với làng giải trí, công việc hàng ngày tiếp xúc không ít với các minh tinh, trong mắt anh những cô gái phong trần đó không có mấy người là trong sạch. Thế mà Dĩ Mạch, cái cô phóng viên ngày ngày qua lại với đám minh tinh giải trí thì lại ngây thơ đến ngốc nghếch.

Tiếng còi xe cứu thương từ bên ngoài vọng vào, Lục Thiều Trì kéo Dĩ Mạch đi ra ngoài.

“Này, không phải em, cứu cô ấy chứ!”. Dĩ Mạch kêu, làm gì mà cứ như thể cô đang gặp nguy hiểm ấy? Lục Thiều Trì giờ mới nhận ra mình đang cố tình bỏ qua bệnh nhân đang gặp nguy hiểm thật sự, anh thở dài, cởi áo khoác phủ lên người Kim Eun Chae rồi bế cô ta ra ngoài. Dĩ Mạch thấy hành động của anh, trong lòng cảm động, Thiều Trì dù lúc nào cũng ra vẻ lạnh lùng nhưng thực ra anh là người rất chu đáo. Anh làm thế là để Kim Eun Chae không bị nhận diện, bảo vệ danh dự cho cô ta.

Trong xe cứu thương đèn sáng trưng, qua cửa kính xe, màn đêm Vân Trạch càng ẩn hiện mơ màng. Kim Eun Chae chau mày, có lẽ vì say rượu, cô đã bất tỉnh hồi lâu, cô đau đớn nắm tay lại, móng tay đâm vào da thịt đau nhói. Dĩ Mạch lần đầu tiên nhìn thấy người khác được cấp cứu, mặt cô trắng bệch, tim đập thình thịch. Đối với cô, Kim Eun Chae chỉ là một người xa lạ mà cô còn lo lắng đến thế này, thế thì thường ngày mình bị đưa vào bệnh viện, Thiều Trì còn lo đến đâu? Đúng lúc cô đang nghĩ lung tung thì điện thoại trong túi réo vang.

“An Dĩ Mạch! Cô chết rắp đâu rồi? Vừa rồi tôi gọi cho cô mãi mà cũng không nghe! Giờ cô nghe đây, vừa rồi có người nói thấy Kim Eun Chae ngất xỉu ở một nhà hàng Pháp, thế nào cô ta cũng được đưa đến một bệnh viện gần đó. Tôi không cần biết cô làm thế nào, mau đến bệnh viện gần đó hỏi xem cô ta bị làm sao!”. Tiếng trưởng phòng trong điện thoại hét nghe chói lói, Dĩ Mạch vội đưa điện thoại ra xa một chút.

“Thưa sếp, giờ em đang đi với bạn”.

“Bạn trai à? Cô sắp mất việc rồi mà vẫn còn tâm trí yêu đương cơ à?! Cô không có thời gian chứ gì? Thế thì tôi tìm người khác, cũng không mong cô làm nổi trò trống gì!”.

“Alô, trưởng phòng, em...”. Điện thoại phát ra tiếng tút tút, Dĩ Mạch ủ dột cắt điện thoại vào túi.

“Đưa cô ấy đến bệnh viện gần nhất à?”. Dĩ Mạch trấn tĩnh lại, hỏi Thiều Trì ở bên cạnh.

“Không, anh gọi xe của Bệnh viện Nhân Tâm”. Thấy Dĩ Mạch có vẻ nhẹ nhõm hơn, anh ôm cô vào lòng. Tính cách của cô không phù hợp làm phóng viên, nhưng cô cứ cố làm mà không bao giờ giải thích lý do.

Bỗng anh thấy Kim Eun Chae đang nhìn hai người, xem ra bình nước truyền đã giúp cô ta tỉnh ra nhiều rồi.

“Cô này, vừa rồi cô uống nhiều quá nên ngất xỉu trong nhà vệ sinh ở nhà hàng. Tôi là Dr. Lu, chúng tôi đang đưa cô đến Bệnh viện Nhân Tâm, cô không phải lo, chúng tôi sẽ liên lạc với người nhà giúp cô”. Lục Thiều Trì nói chuyện rất chuyên nghiệp khiến Dĩ Mạch không nén nổi cười nắc nẻ. Cô còn nhớ hồi mình mới quen Thiều Trì, anh cũng giới thiệu mình là “độc tở Lù” như thế này.

Lục Thiều Trì tất nhiên là biết cô ả này đang cười cái gì, hồi trước cô vừa túm chặt cà vạt của anh vừa trợn mắt thở dốc hỏi “Anh độc tở Lù, bệnh viện anh đưa tôi đến có ghi nợ được không?”, giờ nhớ lại anh vẫn còn thấy buồn cười. Lúc đó cô vừa tốt nghiệp đại học chưa tìm được việc làm, trong người không có lấy một đồng, bơ vơ như gà lạc mẹ.

“Tôi không đến bệnh viện đâu, tôi không làm sao cả. Bác sĩ Lục, anh có chocolate không?”. Kim Eun Chae gắng gượng ngồi dậy nhưng người vẫn nhũn ra.

“Chocolate?”. Lục Thiều Trì không ngờ cô ta lại hỏi thế, lúng túng nhìn cô ta. Thứ đồ ngọt này e rằng chỉ có con gái mới mang theo người. Dĩ Mạch ngồi bên cạnh sắc mặt đột nhiên trắng bệch như tờ giấy, cô lặng lẽ lấy một cái hộp nhỏ bằng lòng bàn tay giống hộp kẹo cao su được làm rất tinh tế từ trong túi ra, đưa cho Kim Eun Chae.

“Hóa ra cô cũng ăn loại chocolate này.” Kim Eun Chae vừa thốt lên, Dĩ Mạch đột nhiên tái mặt.

Thiều Trì vỗ vỗ vào tay Dĩ Mạch như an ủi, thì chợt phát hiện tay cô đang run lẩy bẩy, mồ hôi lấm tấm trên trán cô, môi cũng tím lại. Dĩ Mạch thở càng lúc càng gấp, ngón tay run bần bật túm chặt lấy vạt áo. Lục Thiều Trì quá quen với tình huống này, đây là triệu chứng lên cơn của Dĩ Mạch.

“Hóa ra cô cũng ăn chocolate hiệu này”. Kim Eun Chae lơ đãng nói mà từng từ, từng từ như cào xé vết thương trong tim cô. Có cuốn sách viết, tình đầu nhẹ hơn năm tháng trôi. Trong sáu năm không có cô, không ai có quyền đòi hỏi người kia phải chờ đợi, người đó đã đem sự dịu dàng cho người con gái khác từ lâu. Cái tên An Dĩ Mạch đã trở thành quá khứ trong thế giới của Vân Mộ Hàn. Chỉ có cô không chịu quên, không thể quên...

...

“Em ăn cái gì suốt ngày thế?”. Thuốc đó mẹ đã dặn hôm nào cũng phải uống, hồi đó Mộ Hàn thấy cô suốt ngày cứ cho cái gì đó vào mồm, vẻ mặt vô cùng khổ sở, cuối cùng không nhịn được hỏi một câu.

“Chocolate”. An Dĩ Mạch vung vẩy cái hộp chocolate đựng thuốc, hồi bé cô không chịu uống thuốc, mẹ phải cho thuốc vào hộp chocolate để dỗ cô uống. Những viên thuốc màu đen có hình thù rất giống chocolate, nhưng mùi vị thì rất khó chịu.

“Chocolate? Sao trông em khổ sở cứ như bị táo bón thế?”.

“Vân Mộ Hàn, anh mới bị táo bón ấy! Có nói anh cũng không hiểu đâu, chocolate của em chữa được bách bệnh, lúc không vui hay khó ở đều ăn được hết!”.

“Nhóc con, xem nhiều truyện viễn tưởng quá hả? Để anh mua một thùng chocolate cho em ăn nhé, mỗi ngày ăn một cân chắc sẽ thành quán quân thế giới!”.

...

Anh mua một thùng chocolate cho cô thật, nhưng cô không ăn một viên nào hết. Cô chưa từng nói với anh rằng bác sĩ dặn cô không được ăn những đồ ăn có chất kích thích. Cả đời cô chưa từng biết mùi vị của chocolate. Viên thuốc giấu giấu trong cái hộp ngọt ngào, còn tự lừa bản thân là rất ngon. An Dĩ Mạch, hóa ra từ nhỏ người đã biết tự lừa dối mình.

Sau khi chia tay, cô không còn cho thuốc vào hộp chocolate nữa, nhưng lúc nào cũng để một hộp chocolate trong túi xách. Có rất nhiều việc không cần lý do, vì đó đã thành thói quen rồi.

Thiều Trì nhìn Dĩ Mạch, anh còn nhớ lần gặp cô ở siêu thị cạnh bệnh viện, anh nhận ra ngay đó là cô gái kể chuyện cười ở phòng cấp cứu, tự nhiên thấy có cảm tình với cô. Hôm đó mẹ anh định thu xếp một bữa tiệc

coi mắt cho anh, bà bắt anh phải mua một hộp chocolate làm quà ra mắt. Nhưng khi anh cho hộp kẹo vào xe hàng thì thấy cô đầu tóc bù xù, ánh mắt tội nghiệp nhìn anh. Lúc đó anh mới để ý thấy trên giá hàng chỉ còn lại một hộp chocolate, khi anh đang do dự định nhường cô hộp chocolate thì cô nói một câu khiến anh muốn bật ngửa: “Anh ăn rồi cho tôi biết vị của chocolate ngọt hay đắng được không?”.

Về sau, chuyển đến khoa tim mạch anh mới biết cô gái này mắc căn bệnh kỳ lạ, cô không thể ăn đồ ăn có chất kích thích. Vì thế nên từ bé đến lớn cô không biết mùi vị chocolate như thế nào. Sau Dĩ Mạch mới kể hôm đó anh trông rất giống với một người bạn của cô trước kia, vì thế nên cô mới không nén lòng được hỏi anh. Người bạn đó là người như thế nào mà khiến cô dù không thể ăn chocolate được mà vẫn mua? Thiều Trì không phải là không nghĩ ra, chỉ là anh không muốn nghĩ đến. Dĩ Mạch vô tâm vô tính là thế, vậy mà lại vì một cái tên mà dễ dàng gục ngã sao? Chỉ có điều kẻ làm cô ngây dại mất hết hồn vía đó lại không phải là anh, Lục Thiều Trì, anh rốt cuộc vẫn là kẻ đến sau.

Dĩ Mạch biết, suốt thời gian yêu nhau, Mộ Hàn vẫn mua chocolate cho cô. Cô thường tráo thuốc với chocolate trong hộp, đến mức Mộ Hàn cũng tưởng khi bức bối trong người thì chỉ cần ăn chocolate là sẽ khỏi. E rằng thói quen này cũng được áp dụng với Kim Eun Chae. Vãn Mộ Hàn, rốt cuộc thì anh đã cho cô ấy biết bao nhiêu bí mật chỉ thuộc về hai chúng ta? Dĩ Mạch nghĩ đến chuyện này, lòng bỗng hờn ghen, trách móc. Cô nhìn chăm chăm hộp chocolate trong tay Kim Eun Chae, bức bối giật lại, những viên chocolate bắn tứ tung đầy sàn, sau đó cho thuốc vào hộp, tay run rẩy khiến thuốc cũng rơi vãi khắp nơi. Đau đớn trong ngực tăng dần, không thở được nữa, mắt cay xè. Cô chỉ muốn được như trước kia, vì sao đến điều này cũng không làm được?

Một vòng tay khỏe mạnh ôm lấy cô, cảm giác dịu dàng lướt trên mặt. Tay anh lau khô nước mắt cho cô, đưa thuốc vào miệng cô. Dĩ Mạch cuộn người như con mèo con, ngượng ngùng rúc vào lòng anh, không biết vừa rồi bản thân mình thất thường đến đâu. Nghe nhịp tim vững vàng của anh, cô cũng dần dần tĩnh tâm. Người đàn ông này đem lại cho người ta cảm giác yên tâm và đáng tin cậy, bất kỳ lúc nào, chỉ cần có anh bên cạnh là cô thấy yên lòng.

Cũng không biết qua bao lâu, xe cứu thương mới đến cổng Bệnh viện Nhân Tâm. Lục Thiều Trì đẩy cửa xe, ngay bên ngoài là bác sĩ cấp cứu Trần Sở Dương. Nhận được điện thoại của Thiều Trì, anh đã ra đứng chờ sẵn bên ngoài. Thiều Trì giơ tay ra hiệu cho họ đưa Kim Eun Chae vào bệnh viện, liền sau đó, anh bế Dĩ Mạch mặt mũi tái nhợt không còn giọt máu đưa vào phòng cấp cứu.

“Tôi không vào! Tôi không vào bệnh viện được!”. Kim Eun Chae vùng vẫy trên cáng rồi ngay tức khắc lại ôm bụng nhăn nhó.

“Người bình thường ốm tự khắc đến bệnh viện khám chữa, có điều người nước Gậy phẫu thuật thẩm mỹ nhiều quá, nếu dùng thuốc của chúng ta thì e ngã nước mất!”. Giọng điệu mỉa mai của Trần Sở Dương khiến Dĩ Mạch không nén nổi phì cười. Anh ta thắng tay ấn Kim Eun Chae đang không ngừng vùng vẫy trên cáng, đưa mắt ra hiệu với Lục Thiều Trì, ý rằng việc ở đây đã có anh ta lo rồi. Thiều Trì đang lo cho Dĩ Mạch, cũng không muốn lằng nhằng với Kim Eun Chae nữa, anh bế Dĩ Mạch đi thẳng vào phòng cấp cứu.

“Trần Sở Dương mở miệng ra là cứ một điều người nước Gậy hai điều người nước Gậy, sao anh ta ghét người Hàn Quốc thế?”. Dĩ Mạch đang còn rất yếu nhưng không ngăn nổi tò mò hỏi. “Chắc là do hay lên diễn đàn Tianya nên yêu nước quá đấy mà”. Lục Thiều Trì trả lời qua quýt cho xong, những việc như vậy anh vốn không để tâm.

“Tình thân dân tộc hẹp hòi sao? Không phải, không phải đâu, hóa ra cũng có chuyện chủ nhiệm Lục không biết, xem ra anh chẳng quan tâm mấy đến đời sống riêng tư của đồng nghiệp. Nhất định là người yêu của Trần Sở Dương thích đàn ông Hàn Quốc”. Vào đến phòng cấp cứu, mặt Dĩ Mạch càng thêm tái mét, dù đã đến bệnh viện nhiều nhưng cô vẫn sợ tiêm, cố nói vài chuyện linh tinh để tự trấn an mình.

An Dĩ Mạch đưa đôi mắt to tròn như mắt mèo con nhìn anh, khi nói mấy chuyện giải trí linh tinh, mắt cô sáng rờ rờ như đèn pha. Về đặc ý của cô nhóc khiến cho Lục Thiều Trì không khỏi buồn cười, ánh mắt thương cảm dành cho cô cũng thêm phần dịu dàng.

“Bảo cô bỏ nghề làm báo giải trí tôi cũng không tin, quay đi ngoảnh lại đã tung tin đồn lung tung rồi. Cô ba ngày hai bận vào đây, hóa ra là vì mê bác sĩ đẹp giai của Bệnh viện Nhân Tâm chúng tôi. Tôi cho cô biết, tôi ghét nước Gậy hoàn toàn là vì lòng ái quốc, đám con gái mới nứt mắt các cô chỉ biết xem phim

Hàn Quốc, bị người nước Gậy bỏ bùa mê đến lúc lú lẫn rồi”. Trần Sở Dương cầm ống tiêm, mạnh tay tiêm cho Dĩ Mạch một phát, Dĩ Mạch kêu la oai oái rồi đưa mắt bực bội nhìn Thiều Trì. Thiều Trì cười trừ không nói gì, hóa ra cô nàng này có “ân oán” với Trần Sở Dương. Dĩ Mạch vốn sợ đau, một vết thương nhỏ cũng la hét ầm ĩ, xem ra mỗi lần bị đưa đến phòng cấp cứu, cô nàng phải ôm hận đây.

“Anh không xem Kim Eun Chae thế nào à? Sao lại đến đây?”.

“Tôi chẳng hơi đâu mà lo cho cái cô người Gậy đó! Khỏe như vâm ấy! Thiều Trì này, nhóc con này mắt lão liên thể không chết ngay được đâu, đừng đưa đến phòng cấp cứu nữa. Độ rày phòng cấp cứu bận lắm, mà lịch hẹn hò của tôi kín đặc rồi”.

“Anh mà cũng có người hẹn hò á?”. Dĩ Mạch kinh ngạc nhìn Trần Sở Dương, anh ta là đàn anh ở trường đại học của Lục Thiều Trì, hiện đang làm ở phòng cấp cứu. Mỗi lần nhìn thấy Dĩ Mạch là lại cãi cọ om sòm với cô, hai người gặp nhau cứ như ra ngô gặp oan gia.

“Cái đồ không có mắt như cô, làm sao mà nhận ra lòng bác ái và sự vĩ đại của tôi chứ? Chớ có ý bạn trai mình là chủ nhiệm khoa tim mạch mà suốt ngày chạy vào bệnh viện, lãng phí thuốc men quá. Chả khác gì cái cô người Gậy kia, bạn trai cô ta chắc là bị tâm thần rồi, lại còn đòi bao cả bệnh viện nữa chứ, tưởng bệnh viện là của nhà họ đấy chắc! Có tiền thì có gì ghê gớm chứ!”.

Bạn trai của Kim Eun Chae? Tim Thiều Trì như ngừng đập trong giây lát, anh len lén đưa mắt nhìn phản ứng của Dĩ Mạch. Không thấy có biểu hiện gì khác thường trên khuôn mặt trắng bệch của cô, anh mới từ từ bình tâm lại.

“Có tiền tất nhiên là ghê gớm rồi”. Giọng nói của Dĩ Mạch rất nhẹ, rất khê, không biết là nói với mình hay là nói với hai người đàn ông trước mặt. “Có tiền thì có gì ghê gớm chứ”, cô vẫn còn nhớ hồi đó, người ấy cũng đã giận dữ nói vậy. Hồi đầu khi nghe câu nói đó, cô cũng cảm thấy chỉ cần yêu là đủ no rồi, nhưng không lường được về sau, chính thứ dung tục này đã dễ dàng phá vỡ tình yêu của cô. Mỗi tình đầu, không chỉ nhẹ hơn năm tháng, mà còn nhẹ hơn cả tiền bạc, mong manh dễ vỡ.

6. Chương 05

Chương năm: Nụ hôn tình yêu

Nụ hôn của anh từ môi cô lướt lên sống mũi, chân mày, đặt lên vành tai khiến cô toàn thân nóng bừng. Nụ hôn thiêu đốt cần cổ cô, khuy chiếc áo bệnh nhân rộng thùng thình thành bật mở, làn da trắng mịn bỗng mơn man chạm vào không khí, Dĩ Mạch bất giác run rẩy.

Câu Dĩ Mạch vừa nói ở phòng cấp cứu dù rất nhỏ nhưng Thiều Trì vẫn nghe rất rõ. “Có tiền tất nhiên là ghê gớm rồi”, khi nói câu đó cô cúi đầu theo thói quen, ánh mắt buồn bã vô định. Hình ảnh đó khiến anh nhớ lại lần đầu tiên gặp cô, lúc đó cô đã mấy ngày không được ăn, ngồi xồm trước cổng bệnh viện với một tấm bảng trước mặt, đầu cúi gục, trông như người ở quê ra tỉnh ngồi chờ việc dưới gầm cầu. Theo lời Dĩ Mạch thì lúc ấy cô đói quá lại không tìm được việc làm đành đến cổng bệnh viện xin ăn. Cô ngồi ở bệnh viện là để ngộ nhờ đói quá ngất xỉu thì ít ra bác sĩ cũng không thấy chết mà không cứu. Hôm đó, chính là lúc cô kéo tay anh, nhìn anh, đôi môi nhợt nhạt run rẩy hỏi: “Anh đốc tờ Lù, bệnh viện có cho ghi nợ không?”. Sau lần đó, anh thật sự tin trên đời này có những chuyện số mệnh đã an bài.

Từ hồi mới quen Dĩ Mạch, Thiều Trì đã biết cô là một cô nàng suốt ngày nói chuyện tiền nong. Hồi trước khi yêu, Dĩ Mạch thường nói: “Mơ ước lớn nhất đời của em là được một anh đẹp trai nhà giàu bao! Được như thế thì khi cần chàng sẽ vung tay ký roet một tờ séc rồi bảo: Cầm lấy một tỷ này mà đi mua sắm!”. Nói xong, cô cười ranh mãnh một mình, sau đó soi Lục Thiều Trì chăm chăm đến mức khắp người anh nổi gai ốc. Về sau Dĩ Mạch nói, cô đã sớm nắm chắc con gà đẻ trứng vàng đó là anh rồi, nên dù anh già hơn ba tuổi vẫn không chê, có tiền nuôi cô là okie hết. Điều này làm cho Thiều Trì không biết nên khóc hay

nên cười, rõ ràng là anh chủ động tiếp cận trước, tán tỉnh trước, thế mà cô cứ ra vẻ đắc thắng như vừa câu được “con gà” ngờ nghệch là anh. Anh yêu vẻ đắc ý trẻ con của cô, yêu cái thói ham hư vinh không bao giờ che đậy, anh thương cho một thoáng mơ hồ lướt qua mắt cô, và muốn bảo vệ cô suốt đời này. Anh khẽ cười, hóa ra đây chính là tình yêu.

Cô gái trên giường bệnh đã ngủ say, cô nằm nghiêng, co ro trong tấm chăn phủ kín, dáng ngủ của cô rất xấu, lúc nào cũng rúc đầu vào chăn. Lục Thiệu Trì thở dài, nhẹ nhàng kéo lại chăn giúp cô.

“Ầm!”. Ánh chớp lướt qua cửa sổ, bầu trời trong nháy mắt bừng sáng như ban trưa. Giờ đang là giữa hè nên thường có nhiều sấm chớp. Dĩ Mạch đang ngủ mơ nghe thấy tiếng sấm giật bắn mình, trùm chăn kín mít. Điều hòa nhiệt độ trong bệnh viện vẫn chạy ro ro, nhưng trán và cổ Dĩ Mạch đều ướt mát mồ hôi. Lục Thiệu Trì nhẹ nhàng kéo bớt chăn cho cô, đột nhiên Dĩ Mạch vùng dậy nắm chặt tay anh.

“Sét... sét đánh”. Cô lắp bắp, dường như vẫn đang chìm trong cơn mơ.

“Anh ở đây, anh ở đây mà”. Dĩ Mạch vốn vẫn hay sợ sấm sét, những lúc như thế cô thường nhốt mình trong phòng, không dám bước chân ra ngoài. Thiệu Trì để Dĩ Mạch nắm chặt tay mình, ôm cô vào lòng vỗ về.

“Chính anh nói là... không đi mà”. Tay Dĩ Mạch siết chặt hơn, móng tay sắc nhọn đâm vào tay anh đau đớn. Anh không biết cô mơ thấy gì, bắt lực ngồi bên cô. Ngay từ đầu anh đã không thể bước vào trái tim cô, nhưng ít nhất anh cũng có thể che mưa che gió cho cô, ít nhất là dù có thể nào thì anh cũng không bao giờ buông tay cô.

“Vân Mộ Hàn, đồ chết tiệt”. Cô mơ hồ rửa mặt cầu, khóe mắt ươn ướt. Trong mơ, bóng dáng anh dần tan biến trong mưa gió, còn nhớ anh đã từng hứa sẽ luôn ở bên cô mỗi khi có sấm chớp. Nhưng trong cái đêm mưa gió sấm chớp vần vũ sáu năm về trước, khi cô bắt lực nhìn từng người thân của mình ra đi, nỗi đau đớn ám ảnh đó khiến cô co rúm trong góc phòng, thì con người đã hứa hẹn sẽ ở bên cô trong mỗi đêm mưa gió đã ở bờ bên kia xa lắc. Vân Mộ Hàn, đồ chết tiệt! Anh là đồ xấu xa, khôn kiếp!

“Hắt xì!”. Vân Mộ Hàn hắt hơi một cái, không biết ai đang nói xấu mình thế nhỉ? Không biết vì sao mà vừa lúc này khi tay bác sĩ cấp cứu chỉ thẳng vào mặt anh quát “Có tiền thì có gì ghê gớm chứ”, anh lại nhớ đến khuôn mặt của cô ta. Anh cười nhạt trong bụng, cái con người từng nói câu ấy thực ra lại rất tham tiền.

Còn nhớ có lần xe đạp của anh bị trộm ngay trước cửa hàng Internet, nên anh và cô phải cuốc bộ về nhà. Nhìn dòng xe ô tô qua lại, cô nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Có tiền thì có gì ghê gớm chứ! Chờ khi nào mình giàu, em sẽ mua hai cái nhà, một để ở, một để nuôi lợn; mỗi bữa bày hai mâm cơm, một để ăn, một để ngắm. Có tiền em sẽ mua tất cả các màu xe BMW, thứ hai đi xe trắng, thứ ba đi xe lam, thứ tư đi xe đỏ, cả tuần không lặp lại”. Cô dứ dứ nắm đấm, bùm bùm phấn khích, trông rất đáng yêu. Nhất là khi cô nghiêng răng nói “Chờ khi nào mình giàu” thật khiến ai cũng phải phì cười.

Khi đó anh còn cười hỏi cô, rốt cuộc thì họ phải làm thế nào để giàu nhanh như vậy. Cô nàng liền nở nụ cười tiểu thị dân gian xảo, “Anh biết lập trình mà? Còn em sau này thế nào cũng sẽ thành nhà thiết kế trò chơi xuất sắc, rồi chúng ta sẽ cùng mở công ty trò chơi điện tử, song kiếm hợp bích, vô địch thiên hạ. Khi nào phần mềm trò chơi của chúng ta ra lò thì anh với em cùng đến cổng trường bán đĩa lậu, một ngày bán mấy trăm đĩa, kiểu gì cũng phát!”. Hồi đó anh bị vẻ ngốc nghếch đắc ý của cô ta mê hoặc, vì thế nên mới mất cả lý trí, nên mới đau không gượng dậy nổi. Ai mà biết được, An Dĩ Mạch lại xem trọng đồng tiền đến thế, vì năm trăm nghìn mà bán rẻ tình yêu của họ? Sau khi chia tay, anh vẫn còn chờ đợi điện thoại của cô, dù chỉ một câu hỏi hận, một câu níu kéo cũng được. Nhưng rốt cuộc chỉ có một câu nói lạnh lùng “Vân Mộ Hàn, tờ séc năm trăm nghìn đó là mẹ anh đưa em, có thể trả lại cho em không?”. Trong giây lát, mọi hy vọng của anh vụt tan. Sao cô lại có thể tuyệt tình đến thế?

Mưa như trút nước, rào rạt đập lên vách kính. Hiên cửa sổ không đỡ nổi cơn mưa nặng hạt, nước mưa chảy thành từng vệt ngoằn ngoèo trên cửa kính. Anh nhìn thành phố chìm trong làn mưa mù mịt, cảm thấy bức bối trong ngực. Từng vệt, từng vệt bóng nước ánh lên như sóng gợn trên mặt biển, âm thầm trùm lên anh, nhấn chìm. Kim Eun Chae đã ngủ say, còn anh vẫn đứng trầm ngâm trước cửa sổ. Sáu năm trước anh quen Kim Eun Chae ở hộp đêm, hồi đó trông cô rất thật thà non nớt, cái dáng cúi đầu cam chịu của cô khiến anh nhớ đến Dĩ Mạch. Dáng ngủ của Kim Eun Chae cũng luộm thuộm, hay đá chăn, trùm kín đầu, nằm nghiêng người. Có lẽ chính sau cái đêm hồ đồ đó, nhìn dáng ngủ co ro, tội nghiệp của người phụ nữ bên cạnh, anh mới tiếp tục qua lại với cô.

Anh buồn bực, vì sao kẻ gây tổn thương người khác lại có thể thản nhiên quay lưng ra đi, còn người bị tổn thương lại vẫn canh cánh trong lòng mãi không quên? Điều khiến anh giận dữ nhất là mỗi lần anh tự nhủ phải hận cô thì lại chỉ nhớ đến những điểm đáng yêu, khôn lỏi của cô, nụ cười mờ ám, cái bĩu môi dài thượt...

“Ầm!”. Tiếng sấm rền vang, kéo theo ánh chớp rạch ngang bầu trời.

Vân Mộ Hàn giật mình quay lại theo thói quen, bỗng nhận ra người sau lưng đã ngủ say từ lúc nào. Anh tự cười nhạo mình, đã bao nhiêu năm rồi, mỗi khi có sấm chớp anh đều bồn thần, lo lắng trong vô thức, không biết cô đang co ro ở góc nào. Nhưng có lẽ đối với cô ta, vùi mình vào đồng tiền thì chẳng phải sợ gì nữa rồi! Vân Mộ Hàn nắm chặt tay lại thành nắm đấm.

“An - Dĩ - Mạch! Tiền em cần anh đưa em rồi, nhưng những gì em nợ anh thì còn chưa trả đâu”. Ánh đèn rực rỡ của thành phố Vân Trạch giờ đã nhòa đi trong màn mưa tầm tã, Vân Mộ Hàn dậm mạnh lên tấm cửa kính.

“Chết rồi!”. Vừa sáng ngày ra, Dĩ Mạch đã hét toáng như cháy nhà trong phòng bệnh, Thiều Trì ngồi bên giường gà gât cả đêm, vốn ngủ không sâu lại thêm tiếng thét chói lói của cô nên bật dậy ngay lập tức.

“Sao thế?”. Lục Thiều Trì chỉnh lại áo ngoài, lần đầu tiên hình ảnh của anh xộc xệch, bê bối đến thế.

Dĩ Mạch suýt một tiếng ra hiệu im lặng rồi ngồi bật dậy, nghiêng đầu, đôi mắt to tròn vô tội như cún con. Sao thế? Cô phải nghĩ đã, hôm nay phải làm gì nhỉ? Thiều Trì thích thú nhìn cô vô trí nghĩ ngợi. Khi Dĩ Mạch không nhớ mình phải làm gì thì sẽ lộ ra vẻ mặt đặc biệt ngoan ngoãn, hoàn toàn không giống cô nàng yêu tinh thường ngày.

“Mấy giờ rồi?”. Dĩ Mạch dù miệng hỏi vậy nhưng không có ý chờ Thiều Trì trả lời, cô tóm lấy cánh tay Thiều Trì, vạch tay áo anh ra xem giờ.

“Chết rồi! Hơn chín giờ rồi! Không kịp quẹt thẻ mất, ôi điểm chuyên cần của tôi!”. Dĩ Mạch kêu lên thảm thiết.

“Một trăm mười tệ tiền thưởng của em thật là nhiều”. Lục Thiều Trì đứng một bên khoanh tay cười sảng khoái, Dĩ Mạch lườm anh đầy vẻ trách móc, không an ủi cô thì thôi, lại còn cười nhạo nữa chứ. Người ta nói bác sĩ Bệnh viện Nhân Tâm rất quan tâm bệnh nhân, nhưng theo cô thấy thì tất cả các “độc tở” ở đây đều giống hệt Thiều Trì, bề ngoài thì lịch thiệp nhưng trong bụng thì hiểm ác.

“Dầu sao thì tháng này em cũng không được thưởng rồi, cứ xem là mình làm rơi mất tiền đi”.

“Lục - Thiều - Trì! Em phải kiện anh với lãnh đạo Bệnh viện Nhân Tâm mới được!”. An Dĩ Mạch bẻ tay rằng rắc ra chiều đe dọa, con sói độc ác này lúc nào cũng mong cô bị tòa báo đuổi việc, anh chưa bao giờ ủng hộ sự nghiệp paparazzi vĩ đại của cô!

“Thế thì em cứ việc đến gặp Viện trưởng mà kiện”. Lục Thiều Trì lại cười tủm tỉm.

“Anh tưởng em không dám à? Em đi luôn đây. Nhưng... á, Viện trưởng là mẹ anh mà”. Dĩ Mạch vò đầu bứt tai, từ nụ cười đầy ý vị của Thiều Trì, cô biết mình lại bị trêu rồi.

“May mà em còn nhớ, anh không khuyến khích em đi giao lưu với mẹ chồng tương lai đâu”.

“Anh...”. Dĩ Mạch tức tối, cô biết rằng mình đấu khẩu không lại với anh. Chân mày cô khẽ nhướn lên, tìm cách đối phó.

“A...”. An Dĩ Mạch đột nhiên đưa tay ôm lấy ngực, vẻ mặt vô cùng đau đớn.

“Dĩ Mạch!”. Thiều Trì mặt mày tái mét, “anh xin lỗi, biết em không được nổi giận mà còn cố ý chọc em”.

Nét gian xảo lướt qua đôi mắt rơm rớm nước mắt. Thiều Trì hiểu ra mình vừa bị cô nàng yêu quái này bẫy.

“Lần sau đừng lòi chuyện này ra đùa”. Giọng nói của Lục Thiều Trì lạnh te, dường như anh vẫn chưa thoát khỏi sự hoảng hốt vừa qua. Thấy anh giận, Dĩ Mạch lè lưỡi, ngoan ngoãn ngồi xuống cạnh anh, liên tục liếc nhìn dò xét. Dĩ Mạch thầm than không ổn rồi, cái anh chàng lăm lè này cứ nổi giận là lại chơi trò chiến tranh lạnh. Cô vội ngồi dậy, hấp tấp đến bên anh.

“Thieu Tri, em thấy dạo này mình khỏe ra nhiều rồi”. Dĩ Mạch cố tình nhảy như loi chơi trước mặt anh để gây sự chú ý. Thieu Tri liếc xéo cô một cái rồi quay lưng lại. Dĩ Mạch không chịu thua, cô nghiêng đầu sát vào mặt anh.

Thieu Tri giả vờ lơ cô đi, cầm cúi xem sổ theo dõi trong tay. Tình hình sức khỏe của Dĩ Mạch đã ổn, nhưng từ sau live show của Kim Eun Chae, tần suất lên cơn của cô có vẻ tăng lên. Điều này khiến anh không khỏi lo lắng, anh không dám nghĩ đến cảnh một ngày Dĩ Mạch lên cơn mà anh không có mặt bên cô, hậu quả sẽ thế nào đây. Ba mươi tuổi, lần đầu tiên yêu một cô gái, khi anh đã tưởng cả đời sẽ không bao giờ biết đến hương vị tình yêu, thì Dĩ Mạch đã đến bên anh. Sự ấm áp khi ở bên cô thật khó có thể cưỡng lại nổi.

Chết rồi, đốc tờ Lù chuyển này giận thật rồi! Dĩ Mạch cúi đầu, cọ cọ vào người anh như chú cún con tội nghiệp. “Này, này!” cô ngẩng đầu lên nở nụ cười nịnh nọt. Thieu Tri ngẩn ra, da mặt cô nàng này dày thật. “Này, này, này”, Dĩ Mạch cười đến tê cứng cả cơ mặt. Thieu Tri lắc đầu ngán ngẩm, lần nào lấy lòng anh cũng chỉ có thế, cười giả tạo quá.

Mặc kệ mình à? Dĩ Mạch lôi Thieu Tri lại gần, gí sát mặt vào mũi anh mỉm cười. “Này, này, này!”. Lọc Thieu Tri chợt lúng túng, thấy khuôn mặt xinh xắn tiến lại, tim anh bỗng đập rộn. Dĩ Mạch không xinh đẹp như những cô gái anh quen trước đây, cũng không quý phái như những tiểu thư con nhà danh giá, nhưng cô có đôi mắt to tròn, trong veo không chút vẩn đục. Mỗi lần nhìn vào đôi mắt cô, anh đều bị ánh mắt trong sáng đó hút hồn. Đối với cô, không có gì quan trọng hơn là sự sống, chính khát vọng sống đó đã khiến anh thêm khâm phục và yêu thương cô hơn. Giờ đây, Dĩ Mạch đang đứng trước mặt anh, chăm chú nhìn anh với đôi mắt xinh đẹp ấy.

Hả, vẫn còn giận? Dĩ Mạch biết Thieu Tri thực ra rất mát tính, anh chỉ không chịu nổi việc cô lấy bệnh tình của mình ra làm trò đùa. Lần này cô đúng là đùa với lửa rồi, đang nghĩ bụng xem nên xin lỗi anh thế nào thì bỗng nhiên một sức mạnh lôi cô lại gần Thieu Tri. Dĩ Mạch còn chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì một nụ hôn nóng bỏng đã đặt lên môi và cả người cô đã nằm gọn trong lòng anh. Dĩ Mạch hơi chóng mặt, cô định nói gì đó nhưng Thieu Tri đã khéo léo tranh thủ đưa sự nồng nàn vào khuôn miệng xinh xắn của cô. Khác với vẻ nho nhã thường ngày, nụ hôn của Lọc Thieu Tri có phần ngang tàng, anh ngậm lấy đầu lưỡi mềm mại của cô, sự cuồng quýt của anh khiến cô hơi đau, cô chậm chậm đón nhận hơi thở của anh. Không biết từ lúc nào, cô đã được bế lên giường, cảm giác lạ lẫm dâng trào khiến cô lúng túng.

Lọc Thieu Tri âu yếm nhìn cô gái trước mặt, sau nụ hôn dài, cô thở gấp, mặt đỏ bừng, trong mắt có vẻ hiếu kỳ pha chút e ngại. Lọc Thieu Tri không thể không thừa nhận, đây là nụ hôn đầu của anh. Dù yêu Dĩ Mạch đã lâu nhưng anh chưa từng hôn cô, anh quen với những cái ôm và nắm tay dịu dàng, nhưng lúc này đây, anh nhận ra hương vị của cô thật tuyệt.

Dĩ Mạch bị Thieu Tri giữ chặt trên giường, lo lắng cự người. Sự phản kháng yếu ớt của cô lại khiến cả cơ thể anh cuộn trào. Dĩ Mạch nhìn anh, trong đôi mắt sâu thẳm có điều gì đó khiến cô hơi hoảng loạn. Có chậm hiểu mấy thì cô cũng không thể không nhận ra ý tứ trong đôi mắt của anh.

“Thieu Tri”. Giọng Dĩ Mạch có chút van xin, cô còn chưa nói hết thì một nụ hôn nữa lại tiếp tục rơi xuống, dịu dàng nồng ấm. Dù chỉ là nụ hôn thứ hai nhưng động tác của Thieu Tri cũng thành thạo hơn nhiều, hóa ra có những việc đàn ông không cần học cũng biết! Nụ hôn của anh từ môi cô lướt lên sống mũi, chân mày, đặt lên vành tai khiến toàn thân cô nóng bừng. Nụ hôn thiêu đốt cần cổ cô, khuy chiếc áo bệnh nhân rộng thùng thình bật mở, làn da trắng mịn bỗng mơn man chạm vào không khí, Dĩ Mạch bất giác run rẩy.

7. Chương 06

Chương sáu: Kỳ phòng dịch thủ

An Dĩ Mạch, những gì anh ta cho em, anh cũng cho em được!

Căn phòng như ấm lên với sự nồng nàn của đôi tình nhân, Thieu Tri khẽ đặt tay trên eo Dĩ Mạch, hơi ấm từ lòng bàn tay anh như hồi sinh trái tim yếu đuối của cô.

“Bệnh nhân phòng 1326 tối qua mới đến...”. Ngoài cửa có tiếng chân vội vã, bác sĩ trực ban đang rảo bước trên dãy hành lang vắng lặng. Lục Thiệu Trì như sự tĩnh, anh vội buông cô ra, một chút hoảng loạn thoáng qua trong mắt. Dĩ Mạch thấy hơi hẫng hụt, cô đỏ mặt chỉnh lại quần áo trên người. Vừa đúng lúc cửa bật mở.

“Chủ nhiệm Lục, sao anh lại ở đây?”. Bác sĩ trực ban ngạc nhiên nhìn Lục Thiệu Trì.

“Trời! Bác sĩ Lục đây! Sao trẻ thế nhỉ?! Đẹp trai quá!”.

“Mười sáu tuổi anh ấy đỗ vào đại học y, hai sáu tuổi đã có hai bằng tiến sĩ của Harvard rồi. Ca mổ tìm thay mạch máu nhân tạo ở Mỹ là do anh ấy mổ chính đây, chỉ trong vòng ba tiếng phẫu thuật đã cứu sống được bệnh nhân mắc bệnh hiếm nghèo, hiện giờ người đó vẫn đang sống khỏe mạnh. Mà lúc ấy bác sĩ Lục của chúng ta vừa mới có giấy phép hành nghề thôi đây”. Mấy cô thực tập sinh trẻ tuổi vừa thấy vị bác sĩ thiên tài của Bệnh viện Nhân Tâm đã xuất xoa, trầm trồ. Bà bác sĩ trực ban quay đầu lại lườm mấy cô nhóc, sau đó quay sang xin lỗi Thiệu Trì. Anh ngại ngừng mỉm cười, mấy cô thực tập sinh lại thêm một hồi chết mê nộ cười của anh. Dĩ Mạch thở dài lắc đầu ngán ngẩm, mấy cô bé này ngây thơ quá, con sói già gian ác ở ngay trước mặt mà không biết?

“An Dĩ Mạch là bệnh nhân cũ của tôi, tôi nghe tin cô ấy nhập viện hôm qua nên đến xem tình hình thế nào”. Lục Thiệu Trì nhìn An Dĩ Mạch đầy ý vị, chậm rãi nói. Đúng là vụng về khéo chống, thành thạo thế, không nghĩ xem vừa rồi mình đối xử với “bệnh nhân” như thế nào.

“Bác sĩ Lục thật tận tâm!”.

“Được làm bệnh nhân của anh ấy thì còn gì bằng!”.

“Tớ mà cũng ồm thì tuyệt!”.

Mấy cô gái rì rầm với nhau, Dĩ Mạch ngán ngẩm than vãn trong bụng. Đúng là chết vì sắc đẹp!

“Hôm nay thứ bảy thế mà anh cũng vẫn đến, đúng là được làm bệnh nhân của anh thật quá tốt”. Bà bác sĩ trực ban nhìn Dĩ Mạch nói. Khoan, thứ bảy? Thứ bảy thì không cần quyet thẻ nữa! Không cần quyet thẻ thì không mất điểm chuyên cần! Lục Thiệu Trì, anh dám lừa em! Thấy đám người vừa lục tục đi ra khỏi phòng, Dĩ Mạch liền phòng mang trốn má đứng trước mặt Lục Thiệu Trì như con gà chọi.

“Hôm nay là thứ bảy!”.

“Anh không nói không phải thứ bảy”.

“Anh thấy em cuống lên mà không nhắc, còn tranh thủ...”. Dĩ Mạch đỏ mặt, lắp bắp không nói tiếp được nữa. Thiệu Trì nhìn cô, nhớ lại cảnh tượng vừa rồi, anh mỉm cười đầy ý nghĩa. Bỗng, anh kéo Dĩ Mạch lại, nâng cằm cô lên, đặt lên đây một nụ hôn thật nồng nàn.

Vẫn còn sao? Dĩ Mạch xếp ngay vẻ hung hãn vừa rồi, nụ hôn cuồng nhiệt của Thiệu Trì ép cô phải tiếp nhận hơi thở anh. Một hồi lâu sau, anh mới chịu buông cô ra.

“Nếu lần sau mà còn dám đem bệnh của mình ra đùa thì anh sẽ phạt em như thế”. Khi ra khỏi phòng bệnh Thiệu Trì sờ lên môi mình, ở đó vẫn còn vương hương vị của cô, anh bỗng nhận ra cách phạt này thật hay. Anh rẽ vào cầu thang máy ở góc khuất, nhìn con số trên thang máy liên tục tăng cao, tâm trạng anh cũng lơ lửng trên trời.

Về đến văn phòng, anh kéo rèm cửa sổ ra, ánh mặt trời lấp lánh tỏa chiếu gian phòng, Thiệu Trì lặng ngắm buổi sáng rực rỡ sau cơn mưa. Sau đợt mưa tối qua, những bông hoa ngoài cửa sổ rụng hết trong một đêm, lối nhỏ ngoài sân đầy hoa rụng, hương thơm lãng đãng như có như không trong gió. Thời tiết thật là đẹp. Anh mở tủ quần áo, treo chiếc sơ mi đã bị nhàu vào, mùi hương của Dĩ Mạch vẫn còn vương vấn trên áo, anh biết mình sẽ không nỡ đem chiếc áo này đến hiệu giặt khô trong một thời gian dài. Ánh mắt anh quét qua một lượt các loại sơ mi trong tủ, sau đó tặc lưỡi lấy một bộ màu xám ra thay. Đến khi nhận được tin nhắn của Dĩ Mạch, anh mới trở lại là Lục Thiệu Trì thường ngày, tự tin, đầy hoàn hảo. Dĩ Mạch nhắn tin nói cô chờ anh ở chỗ đỗ xe, nhìn mấy dòng chữ sáng lấp lánh trên màn hình, một cảm giác hạnh phúc tràn đầy trong anh, cứ như thể người chờ anh dưới tầng là người vợ dịu dàng mà anh đã kết hôn nhiều năm.

Sợ Dĩ Mạch chờ lâu sốt ruột, anh đóng cửa văn phòng rồi vội bước về phía thang máy. Cửa mở, người bên trong thoáng kinh ngạc khi nhìn thấy Lục Thiệu Trì, sau đó bình thần lại như cũ. Lục Thiệu Trì hiển nhiên cũng nhận ra anh ta, ánh mắt họ chạm nhau nảy lửa.

Mấy cô y tá trẻ đi phía sau im phăng phắc, hai người đàn ông giữ nút thang máy nhìn nhau dăm dăm khiến họ liên tục suy tưởng; hơn nữa, hai người này đều mang phong độ tuyệt vời hiếm thấy. Có khi chỉ một lúc nữa thôi, đám fangirl ấy có thể viết ra hàng tá kịch bản sống động, hồi hộp, hấp dẫn về cảnh tượng này.

Những tiếng rì rầm phía sau khiến Lục Thiệu Trì sực tỉnh. Người đàn ông này quả là không tầm thường! Đến cả mình cũng bị hấn trấn áp, xem ra sắp tới sẽ có đối thủ khó nhằn đây.

“Anh Vân, sao anh lại ở đây?”. Một cô bác sĩ nhận ra Vân Mộ Hàn liền hồ hởi hỏi thăm.

Vân Mộ Hàn lúc này mới nhận ra mình đi nhầm tầng, vừa nhìn thấy Lục Thiệu Trì, anh không kịp nghĩ gì hết, cứ thế bước ra khỏi thang máy. Máy năm lần lộn ở nơi đất khách quê người, đối thủ nào cũng gặp rồi, nhưng người đàn ông đó khiến anh cảm thấy e dè. Trực giác cho anh biết, người đàn ông có nụ cười hiền hòa, phong thái đường hoàng, quý phái này bí hiểm thâm trầm như giếng sâu. An Dĩ Mạch, xem ra em kiếm được con sói cụt đuôi rồi đấy!

“Anh Vân, sắc mặt anh tệ quá, tối qua anh mất ngủ à?”. Cô bác sĩ vẫn không chịu buông tha. Vân Mộ Hàn bỗng thấy bức bối, anh lạnh lùng quay trở vào thang máy, để mặc bác sĩ nọ ngượng nghịu đứng một bên.

Anh vừa nhìn thấy Dĩ Mạch ở bãi đỗ xe. Không biết luồng cuồng thế nào, cô lại ấn nhầm nút nên còi báo động của chiếc Porsche màu đen bên cạnh kêu inh ỏi không ngừng. Anh nén cười, cô nàng này vẫn hậu đậu, lóng ngóng như xưa. Anh đứng nhìn cô hết lần này đến lần khác thử đoán cái điều khiến từ xa. Anh nhận ra chiếc Porsche này là mẫu mới ra lò ở bên châu Âu, phải trực tiếp chuyển bằng máy bay qua hải quan, vì thế nên điều khiển từ xa của chiếc xe này chắc chắn là được ghi bằng tiếng nước ngoài. Dĩ Mạch vốn cực ghét ngoại ngữ, xem ra mấy năm nay cô cũng chẳng tiến bộ gì mấy, đến cả nút bấm trên điều khiển từ xa cũng không biết.

Không, cô ta tiến bộ rồi. Ánh mắt của Vân Mộ Hàn dừng lại trên cần cổ trắng nõn của cô, vết hôn đỏ còn đó khiến tim anh như bị thiêu đốt. Cơn uất giận tràn ứ đầu óc, sự phẫn nộ trào dâng dữ dội. Nếu không cố kìm chế thì anh đã sớm lao đến tóm tay cô ta hỏi sao lại đối xử với anh như vậy sáu năm trước rồi!

Anh thấy cô lôi điện thoại từ túi xách ra nhắn tin, bỗng thấy trong lòng có nỗi bức bối vô hình. Chắc chắn là cô ta nhắn tin cho người đàn ông đó, cái gã khóa tay cô ta xuất hiện ở nhà hàng Pháp hôm vừa rồi. Anh cười gằn trong bụng, Vân Mộ Hàn, sáu năm rồi người còn không rõ cô ta là người thế nào sao? Vì tiền, cô ta có thể không chút lưu luyến rời bỏ người, người như cô ta có gì là không dám làm cơ chứ? Giờ cô ta hắt tung tăng như cá gặp nước, sớm đã quên người rồi.

Hôm đó thấy thái độ nhiệt tình của bồi bàn trước người đàn ông đó, anh biết kẻ bên cạnh cô nhất định không phải là hạng người tầm thường. Hừ, cô ta từ nhỏ đã tuyên bố phải lấy người lắm tiền rồi mà!

An Dĩ Mạch, cô được lắm, kiểu đàn ông nào cũng rơi vào tay cô. Cái gì cô cũng dám làm, thế mà còn trưng ra cái bộ mặt nai tơ non nớt ấy, đúng là diễn viên xuất chúng. Vân Mộ Hàn nhìn cô cho điện thoại vào túi xách, nỗi hận trong lòng càng dâng lên mãnh liệt, anh nhận ra chiếc túi cô đeo là của hãng Chopper Bag. Năm ngoái ở buổi triển lãm bộ sưu tập xuân hè Tod's, anh cũng đặt mẫu túi này cho cô bạn gái đi cùng hôm đó. Cô nàng minh tinh đi cùng anh hôm đó ngọt ngào đầy ẩn ý bên tai anh rằng, bộ túi xách Unique 001 này mỗi mẫu đều là chiếc duy nhất trên thế giới, tượng trưng cho mối tình duy nhất. Hồi đó anh chẳng bận tâm gì, phóng bút ký xoẹt một cái tặng luôn “mối tình duy nhất” ấy cho cô ta ngay lập tức. Cả đời này đã tặng bao nhiêu “mối tình duy nhất” rồi, đến bản thân anh cũng không đếm xuể, tất cả bọn họ đều chỉ là chơi bời qua đường, người bạn gái duy nhất chưa từng thay của anh chỉ có Kim Eun Chae.

Đàn bà vây quanh nhiều như vậy, việc gì anh phải bận lòng vì một An Dĩ Mạch như thế? Nhưng khi anh lấy dũng khí quay lưng lại với Dĩ Mạch, anh bỗng nhận ra mình vẫn không thể ngừng rung động khi nhìn thấy cô. Người con gái này dễ dàng tác động đến tâm trạng vui buồn của anh, khiến cho thanh kiếm sắc anh luyện nhiều năm trở nên thấm hại trong nháy mắt.

Anh dùng dằng bức bối rời khỏi bãi đỗ xe, sau đó lại gặp Lục Thiệu Trì ở thang máy. Người đàn ông đó sốt ruột cầm điện thoại, khiến anh nhớ đến động tác nhắn tin của Dĩ Mạch ở bãi đỗ xe. An Dĩ Mạch, em đối

đời rồi nhỉ? Trước kia anh nhịn ăn dành dụm mãi mới mua được đôi hoa tai bạch kim Oitfelsion mấy trăm tệ cho em, thế mà mắt em cũng sáng rõ, hí hửng cả buổi. Giờ em xách túi hàng hiệu giá hàng trăm nghìn vùng vẫy như xách làn đi chợ bên người đàn ông mặc Armani xám lá Porsche đen đó. Cuối cùng thì em cũng mãn nguyện rồi. Anh cay nghiệt ghê.

“Này, có phải phóng viên đài truyền hình Vân Trạch muốn phỏng vấn phải không? Cô không cần từ chối nữa, bảo cô ấy thứ hai tới, tôi muốn tất cả người dân ở thành phố Vân Trạch đều được xem buổi phỏng vấn này!”. Anh gọi điện thoại cho trợ lý, khi tắt máy, vẻ mặt anh nặng nề như giông bão. An Dĩ Mạch, những gì anh ta cho em, anh cũng cho em được!

8. Chương 07

Chương bảy: Những điều đẹp nhất

Quãng đời mà tôi từng có, thứ cô ấy cho là đẹp nhất.

Chiều thứ hai, Dĩ Mạch chuồn khỏi tòa báo. Cô đứng trước tòa nhà của đài phát thanh và truyền hình, ngẩn cổ ngó nghiêng. Cái tên Hàn Hiểu quý quái này, không có ý thức giờ giấc gì hết, cô chờ mãi cả chân rồi mà vẫn chưa thấy ra.

Cảnh vệ nhìn cô một lượt đầy dò xét, cô lăm bắm: Đúng là nhà đài có khác, không dùng bảo vệ mà dùng cảnh vệ vũ trang, nhà đài đúng là nhà đài, oai hơn tòa soạn nhiều.

“Thưa cô”. Anh cảnh vệ vừa mở miệng, Dĩ Mạch vội vàng đứng nghiêm. Cô nhớ tới lần trước mình theo Hàn Hiểu đến đài địa phương của một tỉnh miền trung quay phim, vừa mới đặt chân vào cổng họ đã bị trưởng phòng tin tức ra lệnh cho cảnh vệ chặn lại. Hàn Hiểu tính nóng, gắt om sòm, nhưng cuối cùng cũng bị lôi đi. Cô bạn Hàn Hiểu vừa về đến nhà đã cáu um, nói rất cuộc cũng biết vì sao giải Supergirl

(4)

lần trước có chuyện xung đột với cảnh vệ. Xem ra bảo vệ tòa soạn mình vẫn còn tốt chán!

“Thưa cô”. Anh cảnh vệ nhắc Dĩ Mạch lần nữa, Dĩ Mạch mới sực tỉnh nhìn anh chàng cao lớn da rám nắng đứng sừng sững trước mặt. Xem ra cảnh vệ đài Hàn Hiểu thật nhã nhặn, thấy cô lơ đãng như vậy mà vẫn không nổi giận gì.

“Tôi đang chờ bạn, cô ấy ra ngay bây giờ ấy mà”. Dĩ Mạch vừa cười trừ vừa giải thích với cảnh vệ.

“Tôi biết rồi, nhưng cô có thể đứng qua một bên không? Cô che mất camera của chúng tôi rồi”. Anh cảnh vệ kiên nhẫn giải thích. Cô nàng này không những che mất camera mà còn che luôn cả màn hình tivi của anh. Dĩ Mạch vội ngoái nhìn cái camera trên đầu, rồi lại nhìn chiếc tivi màn hình tinh thể lỏng ở bên cạnh, mới hiểu ra vấn đề, vội lui qua một bên.

Dĩ Mạch vốn không muốn đến, nhưng Hàn Hiểu và Lại Khai Hân cứ liên tục thả mồi trong điện thoại, cuối cùng cô cũng đồng ý đến đăng ký tham gia đợt tuyển phóng viên biên tập của đài truyền hình Vân Trạch.

Dĩ Mạch lúc còn học đại học ở Tân Đông Phương có quen Hàn Hiểu và Lại Khai Hân. Hồi đó để tiện đi lại, cô quyết định thuê một căn phòng ở gần đường Quốc Định, vừa hay Lại Khai Hân học đại học F cũng rất gần đó nên rủ cô về ở chung. Còn Hàn Hiểu học đại học Giao thông, cô không phải người bản địa, hoàn cảnh gia đình cũng tầm tầm bậc trung nên tiết kiệm được bao nhiêu hay bấy nhiêu. Dĩ Mạch là sinh viên ngôi trường “gà đại” vô danh tiểu tốt, tiếng Anh tồi tệ, để lấy được bằng tốt nghiệp không thể không đến Tân Đông Phương. Cô vốn nghèo quá thể, thấy Lại Khai Hân lại cung cấp nơi ở miễn phí nên vui vẻ dọn vào ở cùng. Ba cô nàng vừa làm quen đã thấy sở thích phù hợp, tính khí bốc đồng giống nhau, thế là thành một nhóm.

Cũng không biết có phải là do duyên phận hay không, ba người bọn họ dù không cùng một chuyên ngành, không học cùng một trường nhưng tốt nghiệp xong đều theo nghiệp phóng viên. Hàn Hiểu từ đài truyền hình chuyển sang đài phát thanh, làm biên tập viên chính ở đó. Lại Khai Hân thì làm phóng viên ở một công ty truyền thông, công việc nói chung cũng mưa thuận gió hòa. Chỉ có Dĩ Mạch, bằng phóng viên thì mãi không xong, công việc cũng không ổn định.

Thấy bộ dạng ù ù lì lì của Dĩ Mạch, hai chị em quyết định kéo cô đến thi lấy bằng phóng viên của đài phát thanh và truyền hình. Một là vì bằng của Tổng cục Phát thanh Truyền hình dễ lấy hơn bằng của Tổng cục Xuất bản Thông tin, hai là sau này nếu cô có xin giấy phép hành nghề phóng viên thì Hàn Hiểu cũng giúp được. Chẳng ngờ Dĩ Mạch chờ mãi mà Hàn Hiểu với Lại Khai Hân vẫn chưa xuất hiện.

Dĩ Mạch chán nản ngó nghiêng, ngoài cửa xé hộp hào nhoáng chạy qua, bên đường từng dãy xe ô tô xếp hàng dài đặc cứ như là lễ truy điệu của trùm xã hội đen.

“Oa, đài truyền hình lại mời đến vị nào thế nhỉ? Cậu nhìn hoành tráng chưa kìa!”. Dĩ Mạch thấy đau nhói bên vai, phát hiện Lại Khai Hân đang tóm chặt vai cô, mặt đầy phấn khích. Dĩ Mạch thấy Lại Khai Hân có tiềm năng làm phóng viên giải trí hơn cô, việc gì cô ta cũng tò mò muốn biết.

“Sao đến muộn thế?”. Dĩ Mạch thấy mình mà chờ thêm tí nữa thì chắc thành hóa thạch mất.

“Hàn Hiểu chưa nói với cậu à? Cậu ấy bị đạo diễn lôi đi đâu rồi ấy, theo kinh nghiệm của tớ, cậu ấy bị gọi đi thế này thì ít nhất một tiếng đồng hồ mới quay lại được”. Lại Khai Hân nhìn đồng hồ đeo tay, thần nhiên phán.

“À, hình như Hàn Hiểu nhắn tin cho tớ thì phải?”. Dĩ Mạch lúc này mới xem điện thoại, đúng là có một tin nhắn chưa xem.

“Cái cậu này vẫn chưa chữa cái tật coi điện thoại là máy nhắn tin à? Sao không vào trong đợi?”. Lại Khai Hân thắc mắc hỏi.

“Cảnh vệ đứng đầy cửa thế này, làm sao vào?”.

“An Dĩ Mạch, lần đầu tiên cậu làm phóng viên đấy à, đến cái cửa cũng không vào được sao? Không thấy phòng trực ban ngay bên cạnh à? Trình giấy tờ xong là vào được luôn”. Lại Khai Hân nhìn cô bạn như nhìn quái vật. Dĩ Mạch chau mày, thực ra là cô không muốn trình giấy tờ! Dĩ Mạch uể oải tựa một bên chờ Lại Khai Hân trình giấy tờ. Nói thật, hôm nay cô chẳng muốn đến đây đăng ký thi lấy bằng phóng viên gì đâu. Từ bé đến lớn, cô ghét nhất là thi cử, bảo cô làm bài thi thì đúng là đòi mạng cô rồi. Còn nhớ trước kia mỗi lần kiểm tra học kỳ, Vân Mộ Hàn đều ép cô làm bài tập suốt ngày, không làm xong thì không cho đi đâu hết. Khuyến bảo, đồ dành mãi Dĩ Mạch vẫn không chịu làm bài, cuối cùng Vân Mộ Hàn nổi nóng lên, đập bàn hỏi cô rốt cuộc muốn làm gì, Dĩ Mạch cũng cuống lên, đỏ mặt trả lời “em quả thật không biết làm bài nào cả”.

Dĩ Mạch lắc đầu, thật vô dụng! Sao lại nhớ đến chứ!

“Tiếp theo là bản tin Vân Trạch, sau đây mời quý khán giả theo dõi chuyên mục Phỏng vấn cùng Tàu Đình”, cô phát thanh viên mỉm cười đóng cửa sổ lại. Có nhầm không! Bản tin phát hết rồi mà Hàn Hiểu vẫn chưa xuất hiện sao?!

“Tớ biết tại sao đạo diễn lại gọi cậu ấy rồi!”. Lại Khai Hân xuất trình giấy tờ xong ngẩng đầu nhìn tivi, nét mặt đầy ẩn ý.

“Tại sao?”. Cô nàng Lại Khai Hân này có thể nói là loại đặc biệt trong báo giới, phỏng vấn viết bài không bao giờ theo quy tắc nào cả. Nghe nói cô nàng là truyền nhân của một vị phóng viên lão làng nào đó bị cả giới truyền thông đưa vào danh sách đen, vì thế làm việc gì cũng có mách riêng. Nhưng hai năm nay đúng là cô nàng có viết được một số bài rất ma lạnh, Hàn Hiểu thường miêu tả Lại Khai Hân là người có “khứu giác tin tức nhạy như cú”. Vì thế, Dĩ Mạch không hề hoài nghi, Lại Khai Hân lại “ngủ” được chuyện gì rồi.

“Hàn Hiểu bị lên lớp chắc chắn là vì Tàu Đình, chắc chắn hơn nữa là có liên quan đến nhân vật Tàu Đình phỏng vấn hôm nay”. Nói thế là Dĩ Mạch hiểu rồi. Tàu Đình là bạn học đại học của Hàn Hiểu, nghe nói là hai người cùng mê một anh chàng đẹp trai nào đó của đại học F. Hai người ganh đua kèn cựa nhau mãi, cuối

cùng Hàn Hiểu cũng chiếm được trái tim của chàng. Chẳng ngờ từ đó đến nay, Tàu Đình luôn đối nghịch với Hàn Hiểu ở mọi nơi. Hồi mới thi tuyển vào đài truyền hình, hai người cùng đến tham dự, nhưng chỉ có một vị trí cần người, cuối cùng đài truyền hình chọn Tàu Đình vì cô ta có bề ngoài ưa nhìn, sau đó “tuyển vớt” Hàn Hiểu vào làm biên tập. Hàn Hiểu làm sao chịu nổi sự kỳ thị này, thà làm phóng viên cho đài phát thanh, thu nhập kém hơn một con số không còn hơn là làm một nhân viên “tuyển vớt”. Cũng không rõ có phải Hàn Hiểu trời sinh đã có ân oán với Tàu Đình hay không mà hai người đều bị phân vào tổ phỏng vấn người nổi tiếng. Hai người bình thường vốn đã tranh giành, đấu đá dữ dội, lần này chắc chắn là có nhân vật nào đó nhận lời phỏng vấn với Tàu Đình mà từ chối cho Hàn Hiểu phỏng vấn đây.

“Này, cái Hàn Hiểu này cũng ngơ ngơ ngác ngác ngang ngửa với cậu, xem ra đâu không lại Tàu Đình rồi”. Lại Khai Hân lắc đầu thở dài.

“Cái cậu này, cậu nói ai đâu không lại cô ta? Thật không hiểu ra làm sao cả, lúc tổ liên hệ phỏng vấn thì phòng đối ngoại Cool Game nói CEO của họ không có thời gian phỏng vấn, ai ngờ họ lại nhận lời với Tàu Đình. Vừa rồi tổ gọi điện hỏi lại thì họ bảo là giám đốc vừa mới đổi ý!”. Giọng Hàn Hiểu vang lên làm Dĩ Mạch giật bắn mình.

“Cậu nói ai? Giám đốc Cool Game á? Oh, my god! Các cậu thấy giám đốc của họ chưa? Tổ đã từng đóng giả lao công đột nhập vào khu văn phòng để tận mắt nhìn thấy CEO thần bí của họ, đúng là ngang ngửa với ngôi sao điện ảnh! Ánh mắt vừa ngang tàng vừa dịu dàng, đẹp trai quá đi mất!”. Âm lượng của Lại Khai Hân tăng cao chót vót, Dĩ Mạch lập tức đứng cách xa cô nàng ba mét. Đóng giả lao công sao? Chắc chỉ có mình cô nàng này làm nổi!

Xem ra việc đăng ký dự tuyển hôm nay không thành rồi, Dĩ Mạch bị hội Lại Khai Hân lôi vào văn phòng xem chuyên mục Phỏng vấn cùng Tàu Đình. Đài truyền hình có khác, đến tường của phòng tin tức cũng treo tivi màn hình tinh thể lỏng, lúc nào cũng có thể cập nhật tin tức. Lúc này các phóng viên trong văn phòng đang mỗi người bưng một hộp cơm, vừa ăn vừa nhìn chăm chăm vào màn hình tivi. Hàn Hiểu bắt đầu vào đề với việc kênh thời sự Vân Trạch quảng cáo quá nhiều, rồi thì là cuộc cạnh tranh quyết liệt, không từ thủ đoạn nào của giới truyền thông ngày nay, cuối cùng nghiêng rằng nghiêng lợi kết thúc diễn giảng ở phần dạo đầu chuyên mục Phỏng vấn cùng Tàu Đình.

“Xin chào quý khán giả và các bạn, cảm ơn đã theo dõi chương trình Phỏng vấn cùng Tàu Đình hôm nay. Vị khách đến với chương trình hôm nay là CEO của công ty chế tác và phát triển trò chơi lớn nhất châu Á Cool Game, Vân Mộ Hàn. Anh Vân, chào anh, hoan nghênh anh đã đến với chương trình của chúng tôi”.

Vân - Mộ - Hàn! Dĩ Mạch giật thót mình ngẩng đầu lên nhìn màn hình. Người đàn ông trên màn hình khiến cô cảm thấy vô cùng xa lạ, khiến cô tưởng những chuyện đã qua đó chẳng qua cũng chỉ là ảo giác. Đây đúng là Vân Mộ Hàn trước kia cô quen sao? Cũng diện mạo đó, nhưng mang dáng vẻ bí ẩn đến khó hiểu. Về xa cách nghề nghiệp, nụ cười lễ độ, cử chỉ khoan hòa, Vân Mộ Hàn này cô không quen, điều này khiến tâm trạng cô có phần hẫng hụt, tựa như mất đi một thứ gì đó quý giá.

“Thấy chưa? Áo anh ta mặc trên người là mẫu mới của Versace. Áo sơ mi màu này không phải ai cũng dám mặc đâu, mà cũng chỉ có Vân Mộ Hàn mới mặc được ra hồn”. Lời tán thưởng của Lại Khai Hân như một chậu nước lạnh dội thẳng vào Dĩ Mạch, trong thoáng chốc cô đã bình tĩnh lại. Vân Mộ Hàn từ lâu đã không còn là cậu nhóc nghèo trước kia vẫn thường dễ dàng chiều chuộng cô, nhìn ăn nhìn uống tiết kiệm vì cô nữa. Giờ đây anh đã công thành danh toại, mọi chuyện trước đây giờ đã trôi vào quá khứ. Từ lúc không hẹn mà gặp sau cánh gà ở live show của Kim Eun Chae, đến khi vô tình thoáng thấy nhau ở nhà hàng Pháp, cô đều tự dối mình rằng cô nhận lầm người rồi. Nhưng lúc này đây, khi anh cười cười nói nói trên chương trình truyền hình, cô không thể không thừa nhận, anh về thật rồi, anh trở về Vân Trạch rồi. Anh nói anh nhất định sẽ trở về, anh còn nói sẽ không để cô được sống vui vẻ.

Đúng là cô sống cũng không lấy gì làm vui vẻ. Vân Mộ Hàn, anh có biết sáu năm nay em sống thế nào không? Cùng cực đến tận độ, vì bài viết mấy chục tệ mà phải ăn gió uống sương ngoài biệt thự của các mình tinh, bị cấm cũng không dám xin nghỉ, rồi cả cơn đau tim ngày càng nặng... Những điều này anh đều không hay biết, người đàn ông thể sẽ chăm sóc cô suốt đời đó đã bỏ cô mà đi Seoul một mình, đến cả lời cáo biệt cũng không. Anh làm sao mà biết được những năm qua cô đã sống thế nào?

Có người cho rằng “ra là anh cũng ở đây” là câu nói xúc động nhất trên đời. Còn cô thì chỉ muốn hỏi vì sao

anh lại ở đây? Vì sao... anh còn muốn ở đây!

Máy điều hòa phì phì hơi lạnh, Dĩ Mạch run rẩy nhìn lên màn hình tinh thể lỏng.

“Dĩ Mạch, cậu có cần mặc áo của tớ không? Đứng đây lạnh lắm, đừng để bị cảm đấy”. Thấy thần sắc Dĩ Mạch không được tốt, Hàn Hiểu vội lấy áo khoác ra, cô biết sức khỏe Dĩ Mạch vốn rất yếu, bình thường một trận cảm con con, người khác một tuần là khỏi thì cô phải kéo dài một hai tháng là thường.

“Cảm ơn”. Áo khoác vừa phủ lên người, hơi ấm đã truyền đến, nhưng tim thì vẫn như hóa đá.

“Giám đốc Vân, anh có thể giới thiệu với chúng tôi trò chơi mới nhất của Cool Game lần này không?”.

“Mạc Thượng Vân là trò chơi RGP 3D được nhiều game thủ yêu thích, với thiết kế mang đậm màu sắc võ thuật Trung Quốc, hình ảnh đẹp và tinh tế, tình tiết ly kỳ hấp dẫn, cho phép tung ra nhiều dạng nhân vật. Trò chơi này kế thừa những ưu điểm của các trò chơi chiến lược mà Cool Game đã sản xuất. Người chơi không chỉ có thể mô phỏng cuộc sống con người và thăng cấp, mà còn có thể tổ chức bang phái, và nhất là có thể đấu võ giữa các bang phái. Lập đội, bày trận, chiến đấu, đều là những thứ trước mắt bất kỳ trò chơi nào ngoài thị trường cũng không bì được”. Vân Mộ Hàn giải thích xong, có người kinh ngạc kêu lên “Có cả trò chơi kết hợp War game với Online role - Playing game sao?! Nghe giám đốc Vân giới thiệu tôi cũng muốn đăng ký chơi ngay lập tức. Nghe nói ý tưởng và lập trình cho trò chơi này đều là của anh, anh đã nghĩ ra ý tưởng này như thế nào?”.

Dĩ Mạch hít sâu, cuộc phỏng vấn này cô không muốn xem tiếp nữa. Nhưng Lại Khai Hân rất hào hứng, không có chút gì là muốn đi cả.

“Vì tôi có một người quen cũ, cô ấy rất khó tính với game. Hồi trước, lúc nào chơi, cô ấy cũng đưa ra rất nhiều ý tưởng sáng tạo”. Sao anh lại có thể bình thản nói ra chuyện trước kia của họ, xem ra cứ canh cánh nỗi đau trong lòng chỉ có một mình cô thôi!

“Vậy sao? Người này có phải là một người bạn đặc biệt quan trọng của giám đốc Vân không?”.

“Chúng tôi không phải là bạn”. Câu trả lời không chút đắn đo của Vân Mộ Hàn khiến Tàu Đình hơi lúng túng, may mà khả năng ứng biến tại chỗ của cô ta khá tốt nên vấn đề đã lập tức được xoay qua hướng khác. “Bộp!”. Dĩ Mạch vừa va phải cốc nước của Hàn Hiểu, nước trà chảy lênh láng làm ướt cả bài viết trên bàn. Cô hoảng hốt thu dọn mọi thứ trên bàn, trong nháy mắt, mọi người đều quay lại nhìn cô.

“Cậu không sao chứ? Cứ như mất hồn ấy, hay là để Lại Khai Hân đưa cậu về?”. Hàn Hiểu lo lắng nhìn Dĩ Mạch. Dĩ Mạch ngơ ngác nhìn lại Hàn Hiểu, dường như chưa nghe rõ bạn vừa nói gì. Trong đầu cô chỉ vang lên câu nói “Chúng tôi không phải là bạn” của Vân Mộ Hàn. Mặc dù vốn đã không dám mong mình và anh còn có thể làm bạn, nhưng khi câu nói này phát ra từ chính miệng anh, cô vẫn thấy sức lực như bị rút rỗng.

Cuộc phỏng vấn sau đó đều tập trung vào trò chơi Mạc Thượng Vân, Vân Mộ Hàn cũng kiên nhẫn trả lời từng câu. Khi Tàu Đình hỏi anh có bạn gái không, Dĩ Mạch mới ngẩng đầu lên. Vân Mộ Hàn trả lời theo kiểu tung hỏa mù, không chút sơ sẩy. Dĩ Mạch hơi thất vọng nhưng sau lại có chút mừng thầm, chưa được mấy giây cô lại tự giễu mình, sau cùng trong tim chỉ còn nỗi đau tê tái.

“Câu hỏi cuối cùng là, ngoài việc mong trò chơi thành công ra thì giám đốc Vân còn nguyện vọng gì nữa không?”. Vân Mộ Hàn không trả lời ngay, một nét đau đớn thoáng qua mắt anh rồi biến mất ngay trong ánh mắt thâm trầm.

“Hy vọng cô ấy sẽ chơi trò chơi này”. Vân Mộ Hàn nói rất nhanh, rất nhiều người không nghe rõ anh nói gì.

“Sao?”. Tàu Đình buột miệng.

“Quãng đời mà tôi từng có, thứ cô ấy cho là đẹp nhất”. Vân Mộ Hàn nói xong câu nói khó hiểu này, vội đứng dậy bước ra ngoài trường quay.

“Cảm ơn quý khán giả và các bạn đã theo dõi chương trình phỏng vấn hôm nay, hẹn gặp lại ngày mai”. Tàu Đình vội vã kết thúc chương trình, nhanh chóng chạy theo Vân Mộ Hàn ra khỏi trường quay.

“Ha ha, không ngờ Tàu Đình cũng có lúc thảm thê này! Đúng là Vân thiếu gia có khác, cá tính ghê, chẳng thêm nề mặt cô ta chút nào, chưa nói xong lời kết đã chạy mất rồi!”. Hàn Hiểu có phần hả hê.

“Cool thật, cá tính quá! Tớ nhất định phải viết một bài về anh chàng này mới được!”. Lại Khai Hân búng ngón tay đánh tách, “Dĩ Mạch, bên cậu không định viết gì về Vân Mộ Hàn à? Dĩ Mạch!”.

Lại Khai Hân và Hàn Hiểu quay đầu lại mới phát hiện ra áo khoác của Hàn Hiểu đã được đặt ở trên bàn làm việc, còn Dĩ Mạch... đã không thấy đâu nữa rồi.

Quãng đời mà tôi từng có, thứ cô ấy cho là đẹp nhất.

Bên ngoài cửa xe là vô số những dây đèn lấp lánh, soi sáng màn đêm mờ ảo của thành phố buồn, cô đơn này.

Dĩ Mạch ngồi trong taxi, áp mặt vào cửa xe nhìn đèn đường bên ngoài nối liền thành từng vệt vàng ảm áp nhưng không hiểu sao cô lại thấy cay cay mắt. Và rồi cô bật khóc thành tiếng. Đây là lần đầu tiên trong sáu năm qua, cô lại có thể khóc lóc thảm thiết như thế này.

“Cô này, cô thất tình à? Thất tình cũng là chuyện thường, cô đừng nghĩ quẩn nhé. Cô muốn đến bến sông phải không? Những người thất tình các cô cứ động một tí là lại chạy ra bến sông...”. Bác tài thấy Dĩ Mạch khóc lóc thảm thiết liền an ủi.

“Ai bảo cháu muốn ra bến sông? Cháu về nhà! Chú mà định lái đi lòng vòng thì cháu sẽ kiện chú đấy!”. Dĩ Mạch vừa lau nước mắt, vừa lên giọng ghê gớm. Bác tài biết mình vừa chạm phải đỉnh, vội vàng ngậm miệng. Các cô gái thời nay chẳng có chút nhu mì dịu dàng gì cả, ai cũng đánh đá như hàng tôm hàng cá.

Vân Mộ Hàn, rốt cuộc là anh có ý gì?! Vì sao lại sáng chế ra trò chơi ấy? Nếu không có quá khứ đó, liệu có phải cô sẽ không có nỗi đau này? Liệu cô có thể mỉm cười mà rút lui được không? Trò chơi đó gợi lại quá khứ một cách tàn nhẫn, nhắc cô về những chuyện đã trải qua.

“Sau đây chúng ta sẽ nhận cuộc gọi của một thánh giả, chào bạn”.

“Tôi vừa xem một cuộc phỏng vấn cảm động quá! Người đàn ông ấy đã nói câu ‘Quãng đời mà tôi từng có, thứ cô ấy cho là đẹp nhất’ làm cho tôi nhớ đến chồng tôi. Tôi muốn yêu cầu bài Đã từng là điều đẹp nhất tặng chồng tôi!”.

Chiếc radio trong xe vọng đến giọng nói sù sùi của người phụ nữ, Dĩ Mạch ngán ngán nước mắt, bực bội lườm tài xế rồi tiếp tục khóc. Chầm chậm, tiếng nhạc vang lên, nhấn chìm tiếng khóc thút thít của Dĩ Mạch.

Nếu không phải đau đến đứt ruột

Ai còn nhớ đến ai

Chỉ còn mây và trăng

Nghĩ về sự đầy vơi của mình

Không thể khóc vì đã vỡ vụn mất rồi

Điều đã từng đẹp nhất

Một mình cô đơn trên con phố quen

Đừng hỏi em đang nhớ ai

...

Dĩ Mạch xúc động khóc càng to hơn. Bác tài chau mày, vặn lớn âm thanh, vừa lắc lư vừa hát theo bài hát:

Không còn gì nữa, tất cả đã vỡ rồi, cơ hội của tình yêu

Sự thực đã vỡ rồi, chuyện đời trái ngang

Còn có gì đáng trân trọng nữa đây

...

“Chú có thể tắt bài hát này được không?!”. Nghe tài xế say sưa “biểu diễn”, Dĩ Mạch không khóc nữa, cô lau khô nước mắt, sao lại có người biết phá hỏng không khí như thế này chứ?!

“Chú bảo này cô bé, chú hơn cháu phải đến hai chục tuổi, còn chuyện gì chưa thấy cơ chứ? Cháu cứ nghe chú hát một bài thì buồn phiền gì cũng tan hết! Cháu đừng cười, chú là mic... gọi là gì ấy nhỉ? Vua mic! Thím cháu cũng vì giọng hát của chú mà mê mẩn đó, chỉ cần chú cất giọng hát là thím cháu lại cười lăn lê bò toài... Phải rồi, phải như thế chứ, cười mới vui lên được!”.

Dĩ Mạch không nhìn được, nước mắt còn chưa khô đã cười sằng sặc ở sau xe. Lúc ông ta cất giọng hát trợ trợ tiếng Vân Trạch, đúng là cô chỉ muốn lăn ra mà cười.

Đã bao lâu rồi cô không thoải mái thể hiện cảm xúc thế này? Còn nhớ hồi bé, mẹ sợ cô lên cơn nên lúc nào cũng giữ cho cô khỏi những xúc động mạnh, cũng vì vậy mà cách cư xử trong gia đình cứ nhàn nhạt như nước. Cô chỉ thật sự biết cười hết mình là từ lúc quen Mộ Hàn. Mộ Hàn cũng là một vua mic có thể lạc điệu đến tận đảo Java, mỗi lần đi hát karaoke với mấy người bạn của anh, cô đều cười bò trên ghế sofa.

Lại nhớ đến chuyện trước kia nữa rồi, nếu buổi trưa đó cô không gặp Mộ Hàn ở hàng Internet thì có phải mọi thứ sẽ không như thế này không? Sáu năm nay, An Dĩ Mạch vẫn nghĩ đến câu hỏi này, nhưng chưa bao giờ cô nhận được câu trả lời.

9. Chương 08

Chương tám: Thời niên thiếu

Những hẹn ước dịu dàng và lời thơ vương vấn, thề non hẹn biển, chỉ là tuổi trẻ đại khờ...

An Dĩ Mạch hồi còn học phổ thông luôn được thầy cô xếp vào dạng cá biệt trong lớp, không thích học, không hòa đồng, thành tích xếp hạng từ dưới đếm lên. Bố cô là phóng viên thời sự, bận suốt ngày đêm; sức khỏe mẹ cô lại yếu, thường xuyên phải nằm viện. Bố mẹ không có thời gian quan tâm đến việc học hành và đời sống của Dĩ Mạch. Thường ngày cô như đứa trẻ vất vưởng ngoài đường, tan học là chạy ù đến hàng Internet chơi. Hồi đó Internet mới nổi lên, mọi người ra hàng thường để chat hoặc chơi game. Hồi đó còn chưa có những game online lớn như Truyền kỳ, Quái thú, Dĩ Mạch chỉ chơi vài trò trên một máy hoặc nổi nhiều máy như Tam quốc chí, Đặc chủng đồ, Tỷ phú, CS.

Cô học sinh An Dĩ Mạch học hành chẳng đâu vào đâu nhưng chơi game thì không cần ai dạy cũng tỏ tường. Dần dần, cô mê đắm vào chuỗi ngày được xưng vương xưng tướng trong thế giới ảo. Hồi đầu, cô giáo còn mời bố mẹ đến để yêu cầu dạy dỗ Dĩ Mạch. Bị lôi khỏi hàng Internet là chuyện cơm bữa, nhưng về sau thấy bố không trách phạt thì cô cũng không biết sợ nữa. Dĩ Mạch từ nhỏ sức khỏe đã yếu, vì vậy bố mẹ không đòi hỏi kết quả học tập của cô quá xuất sắc, quản lý cũng được nới lỏng hơn các bạn cùng tuổi.

Tốt nghiệp cấp hai, Dĩ Mạch không khó khăn lắm để đỗ vào một trường cấp ba được mệnh danh “trại tập trung học sinh hạng bét” của Vân Trạch. Nhà ở khu tập trung nhiều trường cao đẳng, đại học nên các hàng Internet cũng mọc nhiều như nấm, tạo cho Dĩ Mạch môi trường để “hư thân”. Kỳ nghỉ hè năm đó của cô trôi qua nhanh chóng ở cửa hàng Internet của Trình Hạo.

Mùa hè đó nóng bức, oi ả như trên chảo rang. Hàng Internet ngoài những kẻ vô công rồi nghề như Dĩ Mạch còn có rất đông sinh viên nội trú của đại học F đến để tận hưởng không khí điều hòa mát lạnh. Dĩ Mạch như thường lệ, chọn bừa một góc, đeo headphone vào tai, đăng ký ID để tham dự trò chơi. Hàng Internet này có game nổi máy mà cô thích nhất, hơn nữa trò chơi được thiết kế rất tân tiến.

Không biết có phải vì đám sinh viên trường F tham dự hay không mà đối thủ hôm nay hình như khó đối phó hơn trước. Dĩ Mạch ngậm kẹo mút, quay đầu nhìn một lượt đám sinh viên xung quanh.

“Shit!”. Có kẻ tức giận đập bàn.

“Đùa à!”. Một người nữa xô ghế đứng dậy.

“Không thể thế được!”. Có người nện mạnh con chuột.

“Này các cậu, thua thì thua, đừng trút giận vào máy nhà Trình Hạo! Hạo này, không ngờ cửa hàng cậu còn có cao thủ giấu mặt, hội này đã từng lập kỷ lục bất bại cho trường F chúng ta đấy nhé!”. Cậu bé đứng trước máy tính phấn khích nói, hớn hờ hệt như Độc Cô Cầu Bại vớ được đối thủ. Cậu sinh viên có tên là Hạo nghiêng người thích thú nhìn vào màn hình máy tính. Chiến thuật như thế đây là lần đầu cậu thấy, xem ra đối thủ hôm nay rất thú vị.

“Cậu qua máy bên kia, chỗ này để tôi”. Trình Hạo không đợi cậu bé đồng ý đã kéo ghế ngồi xuống.

“Trời! Hạo, bao lâu cậu không đích thân xuất trận rồi? Đối phương nguy hiểm phết đấy!”. Cậu bé đẩy kính lên, húng chí nhấp nhồm ở một bên.

“Tớ sẽ chỉ huy cả đội, cậu yểm hộ tớ, mấy người khác phối hợp”. Trình Hạo vừa nhanh tay gõ mật mã vừa ra lệnh.

An Dĩ Mạch đang hào hứng đánh ở tầng một thì chau mày lại, đám người vừa tác chiến với cô bỗng đổi chiến thuật, làm cho cô phút chốc không chống đỡ được.

“Cái quái gì thế này, người biết biến chẳng lẽ ta lại không?”. Dĩ Mạch rửa thầm một câu, cho kẹo mút vào mồm, nhanh tay di chuột điều binh khiển tướng. Chỉ một lúc sau, cô nở nụ cười đắc ý, xem tình thế trước mắt thì cô đã chiếm thế thượng phong rồi.

“Yeah!”. Dĩ Mạch búng tay đánh tách, cô vừa thắng thêm một hiệp nữa! Cô đắc ý hát ư ử, tay gõ nhịp lên bàn. Thích chí cô còn đưa mắt nhìn mọi người xung quanh, tìm kiếm vẻ tức tối cay cú trên mặt họ để thỏa mãn thói hư vinh nhỏ nhoi của mình. Sinh viên đại học F thì sao, chơi game thì ai qua mặt được An Dĩ Mạch này chứ?

Đám người trên tầng hai thần mặt im phăng phắc, Trình Hạo dường như vẫn còn choáng váng vì thất bại vừa rồi. Hắn ta là cao thủ nào đây? Trình Hạo đút tay vào túi, đứng trên gác trằm ngâm nhìn xuống người ra kẻ vào ở bên dưới. Chẳng lẽ phải gọi người đến giúp thật sao?

“Hạo, làm sao đây?”. Ưông Đào vẫn im lặng suốt từ đầu đến cuối, nhìn Trình Hạo hỏi.

“Gọi cho anh Vân”. Lời Trình Hạo vừa thốt ra, đã nghe ghế bên cạnh xoẹt một tiếng, cậu bé ngã phịch xuống đất. Thấy bộ dạng lẩn chình của cậu ta, mọi người đều bật cười.

“Cậu nói anh Vân Mộ Hàn sao?”.

“Khoa IT trường F còn có anh Vân thứ hai sao?”. Ánh mắt Trình Hạo dừng lại trên màn hình máy tính, cậu rất hiếu kỳ muốn xem nhà thiết kế trò chơi này và cao thủ giấu mặt sẽ giao đấu hấp dẫn đến đâu.

Dĩ Mạch ở tầng dưới không hề biết đối thủ của mình mời cao nhân nào đến giúp, chỉ biết từ hiệp này tình thế của cô ngày một tồi tệ. Đối phương đánh úp lẩn phản công đều điều luyện chuẩn xác, Dĩ Mạch như một chú gà chọi non chống trả đến đỏ cả mắt. Trợn mắt nhìn binh sĩ của mình bị tiêu diệt hết, cô tức đến mức đầu muốn bốc khói. Bỗng một loạt tiếng hoan hô rầm trời từ trên gác vọng xuống, màn hình máy tính của Dĩ Mạch cũng đồng thời hiện ra chữ “GAME OVER”. Dĩ Mạch nổi cơn tam bành, cô tháo cái headphone ra đập bàn đứng dậy, ngoái lên tầng trên. Kẻ vừa đánh cô đến không còn manh giáp nhất định ở tầng trên.

“Hắn ta ở tầng dưới”. Chỉ trong mấy hiệp ngắn ngủi, Vân Mộ Hàn đã tóm được IP của đối phương và biết kẻ đó ngồi máy nào. Thấy Vân Mộ Hàn đứng dậy, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn xuống tầng dưới.

Cô bé ở tầng dưới cũng vừa đứng lúc này đứng dậy, tháo headphone ra, lắc lắc mớ tóc dài bị dây phone vướng vào rồi ngược lên.

Dĩ Mạch thấy ngay Vân Mộ Hàn đứng giữa đám đông, chàng trai này có cái gì đó thật đặc biệt, khiến dù ở giữa đám đông anh cũng không bị chìm lấp. Bên cạnh anh ta còn có một người mặc áo đen, đang phân vân, nghi hoặc nhìn cô. Cô hừ một tiếng, đúng là nguyên soái quân sư đủ cả!

Vân Mộ Hàn nheo mắt nhìn cô bé trước mắt, Dĩ Mạch cũng không ngại ngần gì ngẩng đầu nhìn đáp trả. Từ xưa đến nay cô không bao giờ chịu thua ai, người nhìn ta thì ta cũng nhìn người, xem thử ai chịu được lâu hơn. Vừa chạm vào ánh mắt nghênh chiến của Dĩ Mạch, Vân Mộ Hàn lại thấy ngượng ngùng. Đôi mắt của cô bé này... thật đẹp, nó giống như ánh sao lấp lánh trên nền trời đêm mịn màng. Cô bé ngẩng đầu

nhìn anh không chút e ngại và cũng không hề che đậy vẻ hiếu kỳ, trong ánh mắt ranh mãnh đó có nét tinh nghịch và kiêu kỳ của thiếu nữ.

“Đúng là một cô bé đặc biệt”. Trình Hạo đứng bên cạnh thì thảo, Vân Mộ Hàn thót tim, có cái gì đó thật lạ lẫm trong tim anh.

“Chào em, anh là Trình Hạo. Có muốn đấu một hiệp nữa không?”. Vân Mộ Hàn không ngờ người đứng ra chào hỏi trước tiên là Trình Hạo, cậu chàng này lúc nào cũng thờ ơ với mọi việc, thế mà giờ không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà lại chạy đến bắt tay cô bé, trong tim anh bỗng có chút ghen tỵ.

“Toàn là bại tướng, chán lắm”. An Dĩ Mạch liếc Vân Mộ Hàn đang đứng bên cạnh. Mặt lạnh thế? Anh ta không biết cười à? Chàng trai trầm lặng này đứng ngược sáng, ánh mặt trời rực rỡ đang trải ra sau lưng như một màu nền thật đẹp, còn anh ta nổi bật trong bức tranh sơn dầu kỳ lạ ấy. Thịch! Tim Dĩ Mạch đập mạnh. Cảm giác lạ lùng đó phải rất lâu sau cô mới biết, đó chính là tình yêu sét đánh.

“Hôm nay em thắng một hiệp nên sẽ được miễn tiền net”. Trình Hạo chậm rãi nói.

“Thật không? Anh trả tiền cho em à?”.

“Không chỉ có thế, sau này sẽ miễn phí hết, đây là hàng Internet của anh”.

“Yeah! Em thấy các anh chơi cũng rất hay, không có mấy người thắng được em đâu. Em tên là An Dĩ Mạch, rất vui được làm quen với các anh”. Nghe nói có thể chơi game không mất tiền, Dĩ Mạch phấn khởi ngay lập tức, ánh mắt rờ rờ như đèn pha, chào hỏi nhiệt tình. Cậu bé đẩy gọng kính lên, đúng là tắc kè đổi màu. Vân Mộ Hàn liếc nhìn cô khẽ cười, hóa ra là... một cô nàng tóc vàng hoe.

“Nóng quá, anh mời em đi uống nước nhé”. Vân Mộ Hàn điềm tĩnh nói.

“Hay quá, em đang thèm uống nước đậu đỏ đây”. Dĩ Mạch không ngại ngừng đồng ý ngay tắp lự, lúc đó cô không ngờ rằng mười năm tiếp theo của mình sẽ ngoặt sang một hướng khác kể từ ngày đó. Nhiều năm sau, Dĩ Mạch tự hỏi rốt cuộc thì cái gì đã làm thay đổi cuộc đời cô, cô thường nhớ lại buổi chiều hôm ấy, một đám game thủ vui tính cùng một chàng trai tên Vân Mộ Hàn bước vào cuộc đời cô.

Chỉ mấy tháng sau Dĩ Mạch đã thân thiết với đám người này. Họ đều là sinh viên khoa IT đại học F. Trình Hạo, Ưông Đào và cả Biên Vi béo là sinh viên dự bị, còn Vân Mộ Hàn hơn họ một khóa, sắp lên năm thứ hai. F là trường đại học nổi tiếng toàn quốc, toàn là sinh viên xuất sắc, những kẻ học ở đây đều rất kiêu ngạo. Đặc biệt là dạng đẹp trai con nhà khá giả như Trình Hạo thì càng tự phụ, kiêu căng. Trình Hạo là nhân vật cầm đầu trong đám sinh viên này, vì nhà mở hàng Internet, nên khả năng chơi game của cậu đứng đầu toàn trường. Cả đời này cậu chỉ thua hai lần, một là thua Vân Mộ Hàn, hai là thua An Dĩ Mạch. Vân Mộ Hàn là chàng trai kỳ bí của trường F, từ hồi còn học phổ thông, năng khiếu lập trình thiên bẩm của anh đã được phát hiện, ngay năm thứ nhất đã được khoa IT trường F quyết định giữ lại học cao học, còn được làm trợ giảng cho giáo sư, tham gia một số hoạt động nghiên cứu sáng chế khoa học rất tiêu biểu của trường. Thua anh, Trình Hạo không có gì để nói. Nhưng thua An Dĩ Mạch thì cậu không phục, cô nhóc học hành lệt đệt, đầu óc ngớ ngẩn này sao có thể thắng được cậu. Hai người đấu đi đấu lại mấy bận, chẳng mấy chốc trở nên thân thiết như bạn thân bao nhiêu năm.

Ngoài Trình Hạo ra, người Dĩ Mạch thích chơi nhất là Vân Mộ Hàn. Trước kia, với sinh viên ưu tú Dĩ Mạch thường vị nể mà tránh xa. Nhưng Mộ Hàn là ngoại lệ, dù ở trường F anh là sinh viên xuất sắc hạng nhất nhưng trong mắt Dĩ Mạch thì anh chẳng khác gì cô, cũng ham chơi không chí tiến thủ. Dĩ Mạch tin chắc rằng Mộ Hàn không thích học hành hết như cô vì ngày nào anh cũng đều ngồi cả buổi ôm máy tính ở hàng Internet nhà Trình Hạo. Cao thủ ẩn mình giữa thành phố xuất hiện khiến Dĩ Mạch sung sướng như tìm thấy tri âm.

Có lần, Dĩ Mạch cầm bài kiểm tra đầu tiên từ khi nhập học thở ngán than dài. Cô ngán ngẩm ngoẹo đầu ngoẹo tai dùng bút chì giả chữ ký của bố mẹ.

“Em cứ tẩy tiếp thì rách tờ giấy mất”. Trình Hạo đưa tay giật lấy chiếc tẩy trong tay Dĩ Mạch. Ngó bài kiểm tra của cô một hồi lâu, bỗng cậu phì cười, phun ra cả nước trà trong miệng.

“Anh muốn chết à! Làm bẩn bài kiểm tra của em rồi, em còn phải nộp lại cho cô đấy!”. Dĩ Mạch trợn mắt nhìn Trình Hạo, cuống quýt lau nước trà trên bài kiểm tra.

“Thế này trông mới thật, bố mẹ em nhìn thấy bài kiểm tra này thế nào cũng phản ứng như thế. Mười bảy điểm! Có người thi được mười bảy điểm này bà con ơi! Mọi người ra xem đi này”. Bài kiểm tra được chuyền từ tay người này đến tay người khác, Dĩ Mạch tức đến tái mặt.

“Toàn là câu dễ, bài này thì hồi cấp ba điểm trung bình của tổ phải trên chín mươi, béo thấy thế nào?”. Ông Đào vừa vớ được bài kiểm tra liền lắc đầu thở dài, đưa cho cậu béo đang ngủ gật ở bên cạnh, sau đó tiếp tục vùi đầu vào học tiếng Anh.

“Á! Mười bảy điểm! Kinh quá! Bài này có đến bốn mươi câu là trắc nghiệm, thế mà em chỉ được mười bảy điểm! An Dĩ Mạch em dốt vừa thôi chứ, có nhắm mắt đánh dấu bừa cũng phải trên hai mươi. Anh Vân, anh xem con bé này dốt đến hết thuốc chữa rồi”. Cậu béo bị tờ kiểm tra đầy dấu x đỏ này làm cho tỉnh cả ngủ, cậu vội chuyền cho Vân Mộ Hàn đang nghịch máy tính xem.

“Em không thèm nói chuyện với đám học giỏi các anh. Mười bảy điểm là thấp lắm à? Từ dưới đếm lên em chỉ đứng thứ tư, lớp em vẫn có hai bài mười lăm điểm và một bài mười hai điểm”. Dĩ Mạch bĩu môi lầu bầu. Không đứng thứ nhất từ dưới đếm lên đã là tiến bộ lớn với cô rồi. Vì lần kiểm tra này mà lâu rồi cô không bước chân vào hàng Internet. Mỗi câu hỏi trong bài, cô đều suy nghĩ kỹ càng rồi mới điền đáp án, vốn tưởng ít nhất cũng đạt điểm trung bình, ai dè lại chỉ có mười bảy điểm.

“Được mười bảy điểm đã là rất tiến bộ rồi, làm hết cả bài không bỏ câu nào, chỉ có điều làm sai hết thôi”. Mộ Hàn cầm bài kiểm tra chau mày nói, dù hết sức thông cảm với cô nhưng đúng là anh không biết phải làm thế nào mới làm được bài kiểm tra mười bảy điểm như thế này.

“Em kệ các anh!”. Giọng Dĩ Mạch như sắp khóc, giật lấy bài kiểm tra trong tay Vân Mộ Hàn, vì mạnh tay quá, soạt một cái tờ giấy rách làm đôi.

Tất cả mọi người đều im bật, lúng túng nhìn nhau. Mộ Hàn nhìn bài kiểm tra chỉ còn một nửa trong tay, ánh mắt hơi hoảng hốt. Dĩ Mạch vo tròn nửa tờ giấy còn lại trong tay, cô cúi đầu không nói nên lời, nước mắt rơi lã chã. Thấy cô khóc, mọi người càng lúng túng hơn. Đám con trai vẫn còn chưa biết sự đời này không biết an ủi con gái như thế nào; mà đứa con gái này lại là An Dĩ Mạch, cô bé thường ngày vẫn cười hi hi ha ha, gặp chuyện gì cũng như không, An Dĩ Mạch luôn vui như tết. Ai ngờ, người vốn không bao giờ lo học hành nay lại khóc lóc đau khổ vì một bài kiểm tra mười bảy điểm?

“Anh dán lại giúp em nhé?”.

“Không cần, các anh thích cười thì cứ cười đi!”. Dĩ Mạch giận dữ trừng mắt nhìn Vân Mộ Hàn, vớ lấy cặp sách lao ra khỏi hàng Internet.

“Liệu nó có nghĩ quẩn không? Nghe nói người bị tổn thương hay...”. Trình Hạo còn chưa nói hết, Mộ Hàn đã chạy theo Dĩ Mạch. Đến bản thân Mộ Hàn còn không rõ tại sao anh lại đuổi theo cô như thế. Bao năm sau, anh vẫn nghĩ: có lẽ ngay mùa hè đó, khi cô đứng dậy giữa đám đông lửa mái tóc dài, anh đã yêu cô rồi.

Vân Mộ Hàn tìm thấy Dĩ Mạch dưới một tán cây ven sông, cô co người ôm gối, một chiếc giày nằm sát bờ sông, nhìn từ xa anh suýt nữa thì tưởng cô định trầm mình tự sát thật.

“Lúc anh không làm được bài, bố mẹ có trách anh không?”. Dĩ Mạch nghiêng nghiêng đầu tựa trên gối, khẽ hỏi anh.

“Anh... không có bố mẹ”. Mộ Hàn cảm thấy cổ họng khô khốc. Anh vốn định nói, anh chưa bao giờ bị điểm kém cả, nhưng không biết tại sao anh lại thốt lên câu “Anh không có bố mẹ”.

Nghe Mộ Hàn nói, Dĩ Mạch ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn anh. Đôi mắt trong veo vẫn còn ngấn nước tuyệt đẹp hướng về phía anh, đôi mắt trong trẻo đó khiến trái tim Mộ Hàn đập mạnh.

“Bố em là phóng viên, thường hay đi công tác xa. Mẹ em yếu lắm, không lo được việc nhà. Em từ bé đã không có ai trông nom, nhiều lúc em cứ nghĩ đối với bố em, sự nghiệp quan trọng hơn con gái ruột của ông. Có lúc để bài kiểm tra để trắng về cho bố ký, cứ tưởng sẽ bị ăn đòn một trận nên thân, thế mà bố chỉ nói một câu ‘lần sau cố làm tốt hơn’, nói xong lại xách túi đi phông vắn. Bố em bận lắm, đến thời gian đi họp phụ huynh cũng không có”. Dĩ Mạch không thắc mắc gì về câu nói vừa rồi của Mộ Hàn, cô tự kể lại chuyện của mình.

“Hồi trước em không chịu học là vì muốn chọc tức bố, làm cho bố chú ý đến em. Nhưng em không ngờ mình lại gây chuyện lớn. Tháng trước mẹ phát hiện ra bài kiểm tra trên bàn em, tự nhiên ôm ngực ngất lịm. Em sợ lắm, em không biết mẹ bị làm sao. Trước kia dù mẹ có ốm đến mấy cũng không đau quần quai như thế. Bố từ bệnh viện về nhà, vừa thấy em đã tát em một cái nổ đom đóm, bố nói mẹ chút nữa thì... vì em mà uất chết. Bố nói bố hối hận vì đã sinh ra đứa con gái như em. Nhìn thấy mẹ gầy gò xanh xao trên giường bệnh, em thấy mình thật vô dụng, sau này em sẽ không làm mẹ giận nữa, hôm nào em cũng chăm chỉ học. Nhưng... em đúng là hết thuốc chữa rồi, có cố thế nào cũng không vươn lên được”.

“Bố em chỉ vì lo lắng quá cho mẹ em thôi, bố không trách em đâu”. Vân Mộ Hàn nghĩ mãi mới tìm được câu an ủi này.

“Không phải, anh không thấy ánh mắt bố em lúc ấy. Em thấy ông muốn bỏ rơi em thật, bỏ rơi đứa con gái vô tích sự này. Em ngốc lắm phải không? Bài kiểm tra đơn giản thế mà cũng chỉ được có mười bảy điểm? Em phải làm thế nào mới học khá hơn đây?”. Dĩ Mạch sứt sứt, đau khổ nhìn Mộ Hàn.

“Anh sẽ kèm em học”. Vân Mộ Hàn không đắn đo nói.

“Thật không? Thôi, anh dạy em chơi điện tử cũng được, bài vở em đi hỏi Trình Hạo là được rồi”. Xem ra cái anh chàng Mộ Hàn này cũng không khá hơn cô là mấy, hôm nào cũng chơi điện tử miệt mài, có khi càng dạy càng tệ.

“Cái gì?!” Vân Mộ Hàn tức tối lườm Dĩ Mạch, cái con bé óc bả đầu này thật là... Có bao nhiêu người mơ được anh phụ đạo cho mà không được, thế mà cô bé tổ tềch này lại dám nghi ngờ năng lực của anh.

“Trong vòng ba tháng, anh sẽ giúp em lọt vào top mười ở lớp”. Mộ Hàn tóm lấy tay Dĩ Mạch, nhìn vào mắt cô, kiên định hứa. Dĩ Mạch nửa tin nửa ngờ nhìn anh, cuối cùng đành được chẳng hay chớ gặt đầu tin tưởng. Vân Mộ Hàn vẫn thấy hết sức khó chịu, cái con bé ngốc này, có cần phải trưng ra bộ mặt “sẵn sàng hy sinh” thế không? Ba tháng, có khi chả cần đến ba tháng. Chương trình lớp mười đơn giản thế, anh chỉ cần ba ngày là xem xong!

Đến khi thực sự bắt tay vào phụ đạo cho An Dĩ Mạch, Vân Mộ Hàn mới ngao ngán nhận ra, dạy cô bé này còn khó hơn cả lập trình máy tính. Anh thở dài, đầu gì thì nào người cũng khác máy tính, đặc biệt là trong cái đầu của An Dĩ Mạch thật không biết có thứ gì nữa.

Lúc giảng bài, cô không nói tới truyện tranh thì lại xoay sang chủ đề phim ảnh hoặc một game nào đó mới ra gần đây. Tóm lại là cô không thể tập trung học. Có mấy lần, đến chính Vân Mộ Hàn cũng bị cô kéo đi lạc đề, quên bằng luôn mình đang giảng cái gì.

Không còn cách nào khác, vì lời hứa ba tháng, Mộ Hàn đành tăng cường quản lý cô hàng ngày. Càng tiếp xúc nhiều với cô, anh càng nhận ra Dĩ Mạch thuộc tuýp con gái rất đơn giản, cứ hi hi ha ha suốt ngày, đầu óc chỉ rất toàn mưu mẹo lật lật, ngờ ngẩn.

Nếu không phải vì câu nói đó của cô, Mộ Hàn có lẽ vẫn coi cô là đứa trẻ mãi không lớn lên được.

Một hôm, Mộ Hàn kèm Dĩ Mạch làm bài tập, có lẽ do bị nhiễm lạnh nên cứ giảng một câu anh lại khề ho húng hắng.

“Vân Mộ Hàn, anh chỉ hộ em với, đường này vẽ vào đâu đây?”. Dĩ Mạch cầm vở bài tập ngả về phía Mộ Hàn. Mộ Hàn vội lùi lại hai bước, lấy khăn giấy ra đưa cô.

“Làm gì thế? Anh bị chảy nước mũi chứ có phải em đâu”. Dĩ Mạch chớp chớp mắt nhìn anh, không hiểu ra làm sao.

“Để em bịt mũi mồm lại mà nghe anh giảng, không thì lấy giấy!”. Cái cô bé này lần nào mở mồm ra cũng chọc anh tức điên lên mới chịu được, cái gì mà chảy nước mũi chứ! Vân Mộ Hàn cúi kính lau mũi.

Ngoài cửa sổ, ánh mặt trời ấm áp rọi vào, đem theo chút hơi ấm giữa ngày đông. Các đường nét trên khuôn mặt Mộ Hàn ngời sáng dưới ánh nắng. Dĩ Mạch ngẩng người ngắm anh, anh có đôi mi dài, sống mũi thẳng, một đôi mắt sâu thẳm thẳm... Đây là lần đầu tiên cô nhìn ngắm Vân Mộ Hàn ở khoảng cách gần đến thế, thậm chí trông anh còn thanh tú hơn cả con gái. Anh đưa giấy lau cho cô vì sợ cô bị lây cúm sao? Lần đầu tiên có người quan tâm chu đáo cô như thế, lần đầu tiên cô có cảm giác được nâng niu quý trọng như thế.

“Mộ Hàn, anh có bạn gái không?”. Ma xui quỷ khiến thế nào cô lại hỏi một câu như thế.

“Không có”. Nhìn khuôn mặt Dĩ Mạch đang gí sát gần, Mộ Hàn bất giác hồi hộp, hơi thở cũng gấp hơn. Đôi mắt của Dĩ Mạch rất đẹp, trong sáng không chút vẩn đục, khi cô mở to đôi mắt long lanh không chút e ngại nhìn anh, anh bỗng thấy vắng vất trong người. Vân Mộ Hàn, người đang làm cái quái gì vậy? Dĩ Mạch chỉ là một con bé lớp mười thôi mà!

“Thế em làm bạn gái anh nhé, được không?”. Nói xong, Dĩ Mạch chỉ muốn tự đánh vào đầu mình. Nói gì mà ngu ngốc thế không biết? Người ta đường đường là sinh viên xuất sắc trường F, làm sao thèm để ý đến đứa học sinh trường “gà dại” như người cơ chứ?

Vân Mộ Hàn ngẩn ra, trả lời “được” hay là “không” đây? Chấp nhận thì lý trí mách bảo anh không nên thế; từ chối thì trái tim anh lại hệt hăng không đành.

Dĩ Mạch thấy anh im lặng, thì trong đầu bắt đầu tính đối sách.

“Em quên mất là mình có hẹn Trình Hạo ôn tiếng Anh, em đi trước đây!”. Thôi, mắt mặt thế này cứ tẩu vi là thượng sách. Dĩ Mạch cúi đầu cầm cặp sách lên, chạy học tốc. Cô chạy biến đi một đoạn xa rồi mới tựa vào tường thở hổn hển. Lời “tổ tình” vừa rồi khiến cô căng thẳng đến mức tim muốn bắn ra ngoài. May mà Mộ Hàn còn giữ thể diện cho cô, không từ chối thẳng. Thôi đi, Dĩ Mạch nhủ thầm với mình. Trái tim mới biết rung động, lần đầu đi tổ tình đã thất bại, sau này làm sao mà nhìn mặt Mộ Hàn được đây? Xấu hổ chết mất.

Vân Mộ Hàn nhặt chiếc bút máy dưới đất lên, vừa rồi cô nói xong đã chạy biến đi, không cho anh cơ hội trả lời.

Hẹn Trình Hạo ôn tiếng Anh sao? Tim anh bỗng thấy bức bối. Cái thằng Trình Hạo không biết từ lúc nào lại nghiêm túc thế, thường ngày không thấy nó thích cô nào được lâu dài, thế mà giờ cứ ra sức chiều chuộng Dĩ Mạch, hôm nào cũng kèm cô học ngoại ngữ, việc này khiến Vân Mộ Hàn thấy buồn bực bất an. Thôi đi, con nhóc đó biết gì mà yêu với đương? Mình mất hết hồn vía vì một con bé trẻ ranh, thầy mà biết thì chắc thất vọng lắm.

Mộ Hàn hít một hơi thật sâu, ném cái bút máy vào sọt rác.

“Liên quân tám nước là: Anh, Mỹ, Nhật, Tây Ban Nha...”.

“Sai rồi! Là Ý, không phải Tây Ban Nha!”.

Vân Mộ Hàn nhìn hai người ngồi cách đó không xa, cảm thấy càng lúc càng nặng nề. Không để ý nhập sai mã trên máy tính, anh cấu kính nhấn nút Back Space, xóa sạch toàn bộ phần vừa lập trình. Mấy ngày nay, Dĩ Mạch không đến tìm anh phụ đạo. Mới đầu anh còn thấy như thế là tốt nhất, tránh để hai người đều ngược ngạo. Ai ngờ cô nhóc này ngày ngày bám lấy Trình Hạo để nhờ giảng bài, không để ý gì đến anh cả. Có một lần, cậu bé hốt hơ hốt hải chạy đến hỏi anh, có phải Dĩ Mạch với Trình Hạo đang hẹn hò không, anh bỗng nhiên tức đến mức muốn nện cho chàng béo một trận.

“Có muốn anh cho em biết cách nhớ bài tốt nhất không?”. Trình Hạo cầm quyển sách khế đập lên đầu Dĩ Mạch.

“Có cách à?”. Dĩ Mạch nhìn cậu vẻ nịnh nọt, cô nghiêng đầu lại gần.

“Anh kể cho em một chuyện nhé, có học sinh nọ lần nào kiểm tra cũng đạt điểm cao nhất. Cậu ta nói đó là vì cậu ta có phương pháp học rất dễ vào. Ăn ngan đạt phát, mỗi nhật í ới! Em hiểu chưa?”.

“Không hiểu”. Đôi chân mày của Dĩ Mạch dính vào nhau, cô chả hiểu anh định nói gì.

“Óc em là bã đậu à? Ăn ngan đạt phát, mỗi nhật í ới, đọc tựa tựa tên của liên quân tám nước: Anh Nga Đức Pháp, Mỹ Nhật Ý Áo!”.

“Trình Hạo, đầu anh là máy tính à? Cách hay thế này sao anh không bảo em sớm?!”. Dĩ Mạch mặt đầy vẻ sùng bái nhìn Trình Hạo.

“Ừ, anh là người máy mà. Chúng ta làm câu tiếp theo nào! Chiến tranh Giáp Ngọ là năm bao nhiêu?”.

Cậu là đồ mèo máy thì có, Mộ Hàn lạnh lùng đem thầm một câu trong bụng. Hôm nay Trình Hạo và Dĩ Mạch đều mặc áo len cashmere màu kem, thoát trông cứ như một đôi tình nhân. Vân Mộ Hàn vì phát hiện cái này mà đứng ngồi không yên, anh nặng nề nện tay lên bàn phím. Trình Hạo ngoái đầu nhìn Vân Mộ Hàn, nở nụ cười đầy ẩn ý.

“Khó thể này ai mà nhớ được!”. Dĩ Mạch vờ ngất xỉu, cô chọn môn xã hội vì tưởng dễ học, xem ra cô không chỉ dốt môn tự nhiên, với môn xã hội cũng e không có ngày mở mày mở mặt được.

“Nhắc em nhé, mai tám chiều buồn”. Trình Hạo cười nhẹ nhàng.

“Em biết rồi, là năm 1984!”. Dĩ Mạch hứng chí đứng bật dậy đúng lúc Trình Hạo đang cúi xuống nhìn cô, hai người không chú ý, va đầu vào nhau. Vân Mộ Hàn nghe thấy tiếng động ngược nhìn họ, vừa lúc thấy Trình Hạo đang xoa trán cho Dĩ Mạch, anh hừ một tiếng, sắc mặt trông còn tệ hơn trước.

“Hết đau chưa? Ôn tiếp nhé, trả lời đúng có thưởng đấy”. Trình Hạo nhìn Dĩ Mạch đầy yêu thương, cái cô bé vô tâm vô tính này dễ thương quá đi mất.

“Thưởng gì thế?”. Nghe có phần thưởng, Dĩ Mạch hí hửng trông thấy.

“Bí mật. Trả lời trước đã, Marx sinh năm nào, mất năm nào?”.

Toàn là những câu hỏi vớ vẩn gì đâu, Vân Mộ Hàn đeo headphone vào, không nghe thấy thì trong bụng không tức. Hai kẻ kia thích làm ồn thì cứ việc ồn.

“Lại là số, em làm sao mà nhớ được? Nếu thuộc được thì em đã không trượt môn Sử!”.

“Anh nhắc em vậy, mãi tuôn mãi tuôn, mãi tuôn tuôn đi bán”.

“Năm sinh năm mất của Marx là 1818 - 1883! Thưởng, mau thưởng cho em!”. Dĩ Mạch búng tay đánh tách, mãi tuôn mãi tuôn, mãi tuôn tuôn đi bán, quá dễ nhớ!

“Nhắm mắt lại”. Trình Hạo cười, bụng bắt đầu hồi hộp vì việc sắp làm. Dĩ Mạch hiểu kỳ nhắm mắt lại. Vân Mộ Hàn liếc mắt quan sát hai người, bỗng nhiên anh đứng bật dậy, tay nắm chặt thành nắm đấm.

Trình Hạo nhìn Dĩ Mạch, da cô rất trắng, trông hơi xanh như thiếu máu. Hàng mi dài và cong vút rung khe khẽ, hai cánh mũi xinh xinh khẽ phập phồng theo hơi thở, đôi môi mím nhẹ thành một đường cong mềm mại. Cậu cúi xuống, chậm chậm ghé sát miệng lại gần Dĩ Mạch. Bỗng một sức mạnh ghê gớm đẩy bật cậu ra.

“An Dĩ Mạch, em còn nửa tiếng đồng hồ để đến trường đấy!”. Giọng nói nghiêm khắc của Vân Mộ Hàn làm Dĩ Mạch giật bắn mình. Cô mở choàng mắt nhìn anh, hoàn toàn không hiểu nổi tức giận của anh từ đâu đến. Trình Hạo quan sát hai người như không có việc gì xảy ra, ánh mắt tối sầm lại. Dĩ Mạch nhìn đồng hồ, đúng là sắp muộn học rồi, cô cũng không kịp để tâm đến thái độ bất thường của Mộ Hàn nữa, vội vàng nhét sách vở vào trong cặp, hốt hải lao đi.

“Anh đưa em đi!”. Trình Hạo đuổi theo, khi lướt qua Vân Mộ Hàn, mép cậu khẽ nhếch lên, lạnh lùng nở một nụ cười khiêu khích.

...

“Dĩ Mạch, lên xe, anh đưa em đi!”. Trình Hạo đạp xe theo, cố gọi cô bé đang chạy thục mạng ven đường.

Dĩ Mạch thấy Trình Hạo gọi thì vội chạy đến. Đúng lúc này, một chiếc xe đạp khác phóng đến, xen vào giữa hai người.

“Trình Hạo, sao mới đó mà anh đã kịp thay quần áo rồi?”. Dĩ Mạch nhảy lên xe, thắc mắc. Cô kéo áo Trình Hạo, chiếc áo này sao trông quen thế, trông giống chiếc của Vân Mộ Hàn mặc.

“Á! Sao lại là anh?”. Đến khi nhìn rõ người trên xe, Dĩ Mạch mới giật mình toát mồ hôi, vừa rồi rõ ràng là cô nhảy lên xe Trình Hạo, sao giờ lại thành ngồi xe Mộ Hàn? Chẳng lẽ do tương tự quá nhiều nên tư duy hỗn loạn rồi sao? Đến khi ngoái nhìn lại, thấy Trình Hạo đang nhìn họ từ đằng sau, cô mới sực hiểu ra chuyện gì. Lẽ nào... Vân Mộ Hàn cố ý làm vậy? Ý nghĩ này khiến cô vui vui.

“Ngồi vững vào, đừng có xoay nghiêng xoay ngửa. Mà cũng đừng có cười ngớ ngẩn thế!”. Vân Mộ Hàn nghiêng đầu ngó thấy Dĩ Mạch đang tủm tủm cười, cái kính quất âm lên.

“Em có cười đâu?”. Dĩ Mạch chối bay, thấy bộ dạng nín cười của cô, Mộ Hàn cũng bất giác mỉm cười.

“Lần trước ở nhà anh, chuyện em nói...”.

“Gi cơ?”. Nghe anh nhắc đến chuyện lần trước, mặt Dĩ Mạch nóng bừng lên.

“Anh bảo này, lần sau việc tỏ tình cứ để con trai làm, anh quyết định cho em một cơ hội.” Vân Mộ Hàn mỉm cười. Khỏi phải nói, cô nàng ở đằng sau mở cờ trong bụng như thế nào.

“Gió to quá, em không nghe rõ!”. Dĩ Mạch hét lên, tim đập thành thịch. Vừa rồi hình như Vân Mộ Hàn nói cho cô một cơ hội.

“An Dĩ Mạch, em có muốn làm bạn gái của anh không?”.

“Gi cơ?”.

“Anh bảo này, sau này em đừng ôn bài với Trình Hạo nữa, tất cả các môn anh sẽ dạy hết”.

“Ừm, thế còn điện tử?”. Dĩ Mạch dẩu mồm lên đành hạnh.

“Anh dạy”.

“Không được thân mật với đám con trai, tan học anh sẽ đón em đúng giờ”.

“Vân Mộ Hàn, em có thể không đồng ý được không?”. Sao chưa gì anh đã giống “phụ huynh” của cô thế này?

“Không được”. Vân Mộ Hàn nghiêm nghị trả lời.

“Nhưng nếu em hối hận thì làm thế nào?”.

“Nhịn đi”.

Hối hận cũng phải nhịn á? Dĩ Mạch ngao ngán giữ chặt lấy vạt áo của Vân Mộ Hàn, như thế này có phải là cô tự làm khổ mình không đây?

Những ngày sau đó, An Dĩ Mạch đều xuất hiện với tư cách là bạn gái của Vân Mộ Hàn. Mộ Hàn chơi bóng rổ thì Dĩ Mạch sẽ có mặt cổ vũ, có lúc xúi quẩy, cô còn bị bóng đập vào người. Buổi tối Mộ Hàn đi học, Dĩ Mạch ngồi bên cạnh nghe, ngay cả giờ học của bản thân cô còn không đi tích cực như thế. Có lúc bị giáo sư gọi đứng dậy trả lời, cô vội vàng đá bóng sang chân anh: “Vấn đề này quá phức tạp, em xin được trợ giúp từ một người bạn, Vân - Mộ - Hàn!”.

Tất nhiên, Vân Mộ Hàn cũng không phải tay vừa. Mỗi ngày anh đều có mặt đúng giờ ở cổng trường của An Dĩ Mạch chờ cô tan học, ngày mưa cũng như ngày nắng. Dĩ Mạch thường phải dùng cặp sách che mặt, nhảy lên xe của Vân Mộ Hàn trong tiếng bàn tán xôn xao của các bạn học.

Người ta đều nói tình yêu thật vĩ đại, dưới sự “dạy dỗ” của Mộ Hàn, thành tích học tập của Dĩ Mạch đúng là tiến bộ đáng kể. Sau khi phân ban tự nhiên và xã hội, cô từ học sinh bét một bước trở thành học sinh giỏi. Với “phương pháp ghi nhớ hợp âm” mà Trình Hạo phát minh ra, Dĩ Mạch như cá gặp nước trong ban xã hội. Theo đà tiến bộ của Dĩ Mạch, cô giáo cũng ngày càng quan tâm đến cô. Sao lại không chứ, trường học này vốn có tiếng là tồi tệ, khó khăn lắm mới có được một học sinh ưu tú như vậy, ít ra cũng phải chú ý bồi dưỡng chút chứ.

Kết quả của việc chú ý bồi dưỡng là Dĩ Mạch được mời vào văn phòng giáo viên. Cô giáo chủ nhiệm thẳng thắn, ân cần nói với cô về vấn đề yêu sớm. Kiểu như là tương lai của em còn dài, đừng để lỡ bước một lần để rồi sau này phải ân hận cả đời.

Dĩ Mạch ngây thơ nhìn cô giáo, nói: “Tình yêu không phân biệt sớm muộn, đó là thứ tình cảm chân thật nhất của con người”. Nói rồi còn long lanh mắt nhìn cô hỏi “Thưa cô, nghe nói cô vẫn chưa tìm được người yêu á?”. Rõ khổ, cô giáo chủ nhiệm sắp ba mươi, mai mối liên tục mà vẫn chưa lấy được chồng, nghe câu này thì thấy bị tổn thương nặng nên quyết định không đề cập đến chuyện yêu đương với Dĩ Mạch nữa.

“Mộ Hàn, cô giáo hỏi em có yêu sớm không”. Tân học, Dĩ Mạch hứng chí khoe với Vân Mộ Hàn chuyện mình được cô giáo quan tâm.

“Em trả lời thế nào?”. Mộ Hàn nhin cười nhìn Dĩ Mạch, cô nàng này biết để tâm đến lời cô giáo từ khi nào thế nhỉ?

“Em nói, em thấy chúng ta yêu nhau quá muộn thì có”. Dĩ Mạch nghiêm mặt trả lời, làm Vân Mộ Hàn suýt sắc cười. Chỉ hận gặp nhau quá muộn, chắc cô nhóc định nói đến cái câu sắc mùi kiêu hiệp diễm tình này đây.

“Thế thì có nên ăn mừng vì chúng ta đã gặp được nhau không nhỉ? Tới đi karaoke nhé?”.

Nghe Mộ Hàn hào hứng lên kế hoạch, Dĩ Mạch thấy lạnh gáy. Vân Mộ Hàn có biệt danh là ông vua Lạc điệu, việc hát hò này dẹp đi là hơn.

“Đi ăn lẩu đi”.

“Hàng lẩu xa lắm”. Vân Mộ Hàn không chút do dự từ chối luôn.

“Không phải lo, nghe nói bố Trình Hạo vừa mua một chiếc Santana 2000, chúng ta có thể giao cho anh ấy giải quyết việc đi lại”.

“Xem em thấy tiền là mắt sáng như sao kìa. Sao? Hối hận vì không chọn anh chàng đi xe con đó à?”. Nghe đến tên Trình Hạo, Vân Mộ Hàn không thể không thấy bất an. Hôm đó cái hôn hụt của thằng nhóc khiến anh mất hết bình tĩnh, đến giờ nhớ lại vẫn thấy khó chịu.

“Em không hối hận, mà là bạn trai em ghen rồi. Santana 2000 thì có gì mà ghê gớm chứ? Nói cho anh biết, sau này em sẽ mua bảy màu BMW, mỗi ngày đi một màu, cả tuần không lặp lại”. Dĩ Mạch dương dương tự đắc.

“Chút tài mọn của em mà có tiền thì còn đi BMW làm gì?”. Vân Mộ Hàn cười, lắc đầu.

“Em thích BMW. BMW nghĩa là be my wife. Em thấy những người lãng mạn thường lái BMW đi cầu hôn”.

“Được, sau này nể mặt em có BMW, anh sẽ chấp nhận lời cầu hôn của em”.

“Vân Mộ Hàn, cầu hôn là việc của anh chứ!”.

“Được, anh sẽ cưới một con ngựa

(5)

đến cầu hôn vậy”.

“Vân - Mộ - Hàn!”.

...

Ngựa.

BMW.

Be my wife.

Chiếc BMW màu ngọc lam lướt đi trên đường phố Vân Trạch, xuyên qua vô số ánh đèn màu mè rực rỡ.

Cổ tích cuối cùng vẫn là cổ tích. Nhiều năm sau, khi anh thừa sức mua được mấy chiếc BMW, nhưng câu “Be my wife” vẫn không dùng để nói với người con gái đó. Đài Giao thông Vân Trạch phát một bài hát cũ, giọng hát buồn bã của Chu Trị Bình lặp đi lặp lại đoạn điệp khúc: “Những hẹn ước dịu dàng và lời thơ vương vấn, thế non hẹn biển, chỉ là tuổi trẻ dại khờ...”.

An Dĩ Mạch, mới chỉ là bắt đầu thôi.

Vân Mộ Hàn bức bối tắt đài, nhún ga lao vào trong bóng đêm.

10. Chương 09

Chương chín: Bất đắc dĩ

Nhóc con ngốc nghếch, cho dù có ngày xa nhau, em cũng phải tin chúng ta chỉ tạm thời lạc mất nhau. Quả đất tròn, rồi chúng ta sẽ gặp lại nhau. Chỉ cần em vẫn ở nơi này, anh nhất định sẽ tìm thấy em.

Nhờ “hồng phúc” của cuộc phỏng vấn Mộ Hàn, Dĩ Mạch đêm qua ngủ không yên. Cô mơ một giấc mơ rất xa xăm, cô gặp lại mẹ của Mộ Hàn. Mộ Hàn nói anh không có bố mẹ, thực ra không phải là không có, chỉ là bởi mẹ của Mộ Hàn không chịu nổi cảnh nghèo khó nên đã bỏ chồng đi lấy nhà buôn địa ốc nổi tiếng của Vân Trạch, Giang Quý Nhân. Bố anh từ đó ốm liệt giường, cuối cùng qua đời trong uất ức. Chính vì thế Mộ Hàn căm ghét tất cả những người đàn bà tham tiền, với mẹ mình thái độ của anh càng thù địch. Biết Dĩ Mạch đi gặp mẹ của mình, anh đã nổi trận lôi đình, sau đó họ chia tay. Dĩ Mạch buồn phát khóc. Khóc chán rồi thì tỉnh giấc. Nửa đêm giật mình tỉnh giấc, cô thấy trên mặt lạnh ngắt, đưa tay sờ thì gối cũng ướt một mảng.

Rèm cửa sổ phòng ngủ kéo không kín, ánh đèn từ công trường đối diện rọi vào sáng trưng. Dĩ Mạch nằm trên giường lăn qua lăn lại, không sao ngủ tiếp được nữa. Thế là mở đĩa phim ra xem, ma xui quỷ khiến thế nào mà chọn đúng bộ Vườn sao băng.

“Bạn có mười tin nhắn...”.

“Jan Di, em đang ở đâu? Nghe thấy thì gọi anh ngay...”.

“Gọi lại xin mời ấn số 1, nghe tin nhắn xin mời ấn số 2”.

“Jan Di, anh đây, Jun Pyo đây, cái đồ ngốc này làm gì thế? Mau gọi lại cho anh!”.

“Kiên nhẫn của anh có giới hạn, mau gọi lại!”.

“Anh sắp phát điên với em rồi! Mau gọi anh!”.

“Jan Di, em ở đâu? Dù muộn mấy thì nghe tin nhắn cũng xin em gọi cho anh!”

“Jan Di... Jan Di... Jan Di...”.

Dĩ Mạch thẫn thờ nhìn đôi nam nữ nhân vật chính ôm nhau khóc trên màn hình. Đã từng có một người con trai như thế, kiêu ngạo đến ngông cuồng, vậy mà bất cứ lúc nào chỉ cần cô gọi là anh sẽ xuất hiện. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đêm sạch như lau, nhưng cô lại có cảm giác mơ mơ hồ hồ, màn đêm trước mắt bắt đầu nhòa đi, biến thành buổi chiều nóng nực đó...

...

Đó là một buổi chiều oi bức, mây ngoài cửa sổ trĩu xuống như sắp chạm đến mặt đất. An Dĩ Mạch tổng hết một đồng sách vở ôn tập qua một bên, không vui không buồn nằm sấp trên giường, ôm gối xem Vườn sao băng. Bộ đĩa này là quà sinh nhật Vân Mộ Hàn tặng cô, dù anh có nghi hoặc về trình độ thưởng thức của cô nhưng vẫn dày mặt đến xếp hàng cùng một đám nữ sinh trung học trước cửa hàng băng đĩa để chờ mua. Tất nhiên cô đã xem nhiều lần trên truyền hình, cô có thể đọc thuộc lòng ngược xuôi nội dung, vậy mà vẫn xem đi xem lại không chán. Jan Di yêu Jun Pyo hay Ji Hoo, cô không hề quan tâm. Có lúc không phải vì thích nội dung mà xem lại một bộ phim, mỗi lần nghe ai đó nhắc đến “mưa sao băng” là cô lại bất giác nhớ đến cảnh Mộ Hàn ngượng nghịu chen giữa đám học sinh trong cửa hàng băng đĩa, ký ức ngọt ngào ấy thật khó để quên đi tất cả.

Thời tiết mùa này biến đổi thất thường, ngoài cửa sổ vừa rồi vẫn còn mây đen nặng trĩu, lặng ngắt không một ngọn gió, giờ gió lại điên cuồng cuốn tung đám lá lên trời, chiếc chuông gió kêu leng keng không dứt. Dĩ Mạch vội vàng khép cửa sổ.

Àm!

Một âm thanh nặng nề ầm vang cả đất trời khiến tay Dĩ Mạch run bắn. Sét liên tục xé rách nền trời âm u nặng nề, như những con rắn uốn mình trong mây đen. Mưa ào xuống trong chớp mắt như vạn nước bị bỏ quên, bao trùm trời đất, chảy rào rạt lên mặt kính. Dĩ Mạch cắn môi đóng chặt cửa sổ, một lưới sét lại lóe sáng giữa bầu trời, những tầng mây tối sẫm được ánh sét soi sáng, cô nhìn thấy bóng mình in trên cửa kính, khuôn mặt nhợt nhạt thoát sáng thoát tối như ma. Cô sợ hãi đóng sập chốt cửa lại, lúc kéo rèm vào, Dĩ Mạch thấy có bóng người đang lao đến...

Cộc! Cộc! Cộc!

Tiếng gõ cửa còn dồn dập hơn cả tiếng mưa, Dĩ Mạch giật thót tim, chẳng lẽ bỏ quên mang chìa khóa? Thôi chết! Để bỏ phát hiện đang ôn thi tốt nghiệp mà còn xem phim Vườn sao băng Mộ Hàn tặng chắc là đi đời! Cô rón rén lên đến bên cửa, run run nhìn qua khe cửa ra bên ngoài.

“Két!”, Dĩ Mạch kéo mạnh cánh cửa. Vân Mộ Hàn đang đứng trước cửa, ướt lướt thướt từ đầu đến chân, nước mưa chảy trên người anh nhỏ tong tỏng xuống sàn nhà, anh thở hổn hển, không nói gì, chỉ nhìn Dĩ Mạch chằm chằm. Chiếc áo phong trắng sũng nước dính chặt vào người anh, chuyển động lên xuống theo nhịp thở. Một tay anh chống lên cánh cửa, dù ở tình huống thế nào, anh vẫn toát lên vẻ gọi cảm và lịch lãm rất đàn ông. Không hiểu sao mà lúc nhìn thấy Mộ Hàn, Dĩ Mạch lại nghĩ nếu không quen biết cô thì người xuất sắc như anh sẽ có tương lai như thế nào?

“Anh gọi điện cho em nhưng em không nghe, mưa to quá, anh biết em sợ sấm sét...”. Anh đưa tay kéo cô vào lòng, tự nhiên như thường. Má cô áp vào ngực anh, cô có thể nghe rõ từng nhịp tim vững vàng khỏe mạnh của anh, quần áo anh ướt đầm mà cô lại thấy rất ấm áp.

“Điện thoại em hết pin”. Dĩ Mạch thì thầm, hiện thời chưa nhiều người dùng điện thoại di động, nhưng Mộ Hàn vẫn mua cho cô, anh nói bất cứ lúc nào cũng muốn được nghe giọng nói của cô.

“Mộ Hàn, anh sẽ giống Jun Pyo chứ? Khi không tìm thấy em thì anh sẽ tìm mãi không thôi nhé?”. Câu hỏi hơi trẻ con của cô có chút ngập ngừng. Anh vuốt tóc cô, dùng một cái ôm siết thay câu trả lời.

“Dù ở đâu anh cũng sẽ tìm mãi không ngừng. Nhóc con ngốc nghếch, cho dù có ngày xa nhau, em cũng phải tin chúng ta chỉ tạm thời lạc mất nhau. Quả đất tròn, rồi chúng ta sẽ gặp lại nhau. Chỉ cần em vẫn ở nơi này, anh nhất định sẽ tìm thấy em”.

...

Chỉ cần em vẫn ở nơi này, anh nhất định sẽ tìm thấy em. Phải, quả đất tròn, họ lại tình cờ gặp nhau giữa biển người đông đúc. Cô cười nhạt, tắt tivi, lấy điện thoại ra tìm chức năng nghe radio để nghe chương trình Tâm sự đêm khuya. Điện thoại di động của cô vẫn cùng hiệu với chiếc điện thoại Mộ Hàn tặng ngày trước, vẫn dây đeo xinh xinh hình gấu Pooh. Có những thói quen không thể thay đổi, ví dụ như quen dùng một loại điện thoại nào đó, quen nửa đêm thao thức nghe chương trình Tâm sự đêm khuya. Có người chê chương trình Tâm sự đêm khuya giống như phơi áo lót ở ngoài đường quốc lộ, không có gì không phải nhưng vô cùng bất nhã. Nhưng cô lại thích những thứ vô bổ này, một đám dân thành thị không bệnh mà rên, tối ngày kể lể vài vấn đề rất riêng tư. Ấu cũng tại người đời đều cô đơn cả.

Vừa có một sinh viên đại học gọi đến chương trình, tâm sự về việc chia tay với bạn trai, dài dòng văn tự kể lể một đồng kỷ niệm đẹp của hai người trước kia, cùng đến căng tin ăn cơm, chàng trai mua bữa sáng mang đến tận lớp cho cô gái, còn cô gái thì cùng học bài với chàng trai, cùng chụp ảnh Hàn Quốc ngoài đường. Hóa ra tình yêu sinh viên, kỷ niệm nào cũng giống nhau, kết cục nào cũng giống nhau. Dĩ Mạch bỗng nảy ra ý định, cô với lấy điện thoại ở đầu giường toan gọi đến cho chương trình để kể tội Mộ Hàn một chập. Nhưng nhìn bàn phím, cô chợt nhớ ra mình chẳng biết số điện thoại của chương trình này. Dĩ Mạch ngao ngán, sao mình lại cứ thấp thỏm không yên thế này?

Phát thanh viên giải đáp tâm sự xong liền bật bài Tuổi xuân rực rỡ ấy của Chu Trị Bình. “Thẻ non hẹn biển, chỉ là tuổi trẻ dại khờ”, câu hát này thật đúng với tâm trạng cô. Dĩ Mạch nghe hát, mơ màng thiếp đi rồi lại tỉnh, tỉnh rồi lại thiếp đi.

Sáng hôm sau, nhạc chuông báo thức nheo nhéo kêu, hai mắt vẫn còn nhắm tịt, cô lồm cồm bò dậy, vất vả hồi lâu cuối cùng cũng tìm thấy chiếc điện thoại đang không ngừng réo dưới tấm chăn nhàu nát. Cô nhắc điện thoại, hai mắt híp tịt, nói: “Dạ, chào sếp”. Tiếng gầm như sư tử Hà Đông của trưởng phòng từ trong

điện thoại vọng đến khiến tai cô ù đặc, trong nháy mắt tỉnh hẳn ngủ. Không rõ sáng ngày ra trưởng phòng gặp chuyện gì mà bực tức thế, cô còn chưa kịp nghe ra thì điện thoại đã kêu títt títt báo hết pin rồi tự động tắt máy. Dĩ Mạch cầm chiếc điện thoại màn hình đen sì lâu bầu: Biết thế đã không dùng điện thoại nghe radio! Cái tính năng nghe radio này đúng là giết người!

Hai tiếng đồng hồ sau, Dĩ Mạch đầu tóc bù xù, mắt vẫn còn ngái ngủ đứng trước mặt trưởng phòng.

“Đi muộn về sớm! Không có bài nộp! Lại còn dám cắt ngang điện thoại của tôi!”. Trưởng phòng đập bàn ầm ầm, nước bọt bắn tung tóe từ đôi môi đỏ chót của chị ta, Dĩ Mạch vội vàng lui ra sau hai bước.

“Điện thoại em hết pin”. Sợ sếp không tin, Dĩ Mạch rút điện thoại ra cho chị ta xem.

“Hết pin thì cô không biết nạp à? Cô quên mất quy định của phòng à? Tất cả mọi người đều phải mở máy hai tư trên hai tư giờ, nếu có việc gấp mà không tìm thấy thì trừ năm mươi tệ tiền thưởng!”.

“Nhưng đâu có việc gì gấp, em đâu có làm lỡ cuộc phỏng vấn nào đâu!”. Năm mươi tệ, năm mươi tệ đủ ăn cơm hộp cả tuần rồi!

“Cái lại thì tăng lên tám mươi tệ”. Trưởng phòng hất hàm. Dĩ Mạch im ngay, như cọng dưa héo, cúi đầu ỉu xiu đứng đó.

“Làm bầm cái gì? Đang rửa thắm tôi phải không?”. Trưởng phòng lườm Dĩ Mạch.

“Không có chuyện ấy đâu ạ! Em chỉ đang sám hối thôi!”. Dĩ Mạch liếc Đồ Thủy Thu, bụng bảo dạ: Sao tôi rửa thắm chị cũng biết? Chẳng lẽ chị là con giun trong bụng tôi?

“Một trăm tệ!”. Trưởng phòng lạnh lùng nói.

“A!”. Dĩ Mạch vừa định phản đối thì thấy bộ mặt sắt đen sì của trưởng phòng, vội nuốt những lời sắp nói vào bụng. Thôi, còn nói nữa thì coi như tháng này làm không công.

“Hôm qua bài Nhà buôn gốm sứ là cô viết à?”. Trưởng phòng lạnh lùng hỏi. Dĩ Mạch cố gắng tìm kiếm một chút dấu hiệu hỉ nộ trong giọng nói, đáng tiếc là “bà phù thủy” đó che giấu quá giỏi.

“Vâng”.

“Tại sao đến tối mới nộp?”.

“Vì... vì em chữa mấy lần mới yên tâm!”. Dĩ Mạch mỉm cười. Thực ra là vì hôm qua cô từ đài phát thanh về mới nhớ ra là mình còn chưa viết bài.

“Cô tự xem lại đi, cô viết lung tung cái gì thế!”. Trưởng phòng đẩy một tờ báo đến trước mặt Dĩ Mạch.

“Phim truyền hình xuất sắc nhất nói về nghề buôn gốm sứ Trung Quốc - Nhà buôn gốm sứ bắt đầu bấm máy, theo tin tức mới nhận, diễn viên chính Lưu Đức Hoa... Dĩ Mạch liếc trưởng phòng một cái, lạ thật, cái gì thế này? Rõ ràng là Lưu Đức Khải, sao lại viết thành Lưu Đức Hoa? Tối qua gửi ảnh và bài gấp qua e-mail nên chắc quên soát lại. Lần này thì rắc rối to rồi!

“Biết Lưu Đức Khải và Lưu Đức Hoa có gì khác nhau không?”. Trưởng phòng nén cục tức, cố gắng giữ thái độ ôn hòa.

“Biết ạ, khác chữ cuối cùng”. Dĩ Mạch cúi đầu nói.

“Không chỉ khác chữ cuối cùng, mà là hoàn toàn khác! An Dĩ Mạch, lúc đi phỏng vấn cô ngủ gật à? Hôm qua cô làm gì hả? Nửa đêm mới gửi bài đến, làm cho biên tập ca đêm không kịp làm!”.

“Còn biên tập ca ngày nữa mà?”. Dĩ Mạch khê lăm bầm.

“Cô không cần nói gì nữa! Lương tháng này trừ hết!”. Trưởng phòng nổi điên thực sự.

“Không phải là sai một chữ trừ năm mươi tệ sao?”. Dĩ Mạch xòe ngón tay đếm, hình như không phải.

“Đây không phải là chuyện sai một chữ!”.

“Nhưng rõ ràng là em chỉ sai một chữ!”. Dĩ Mạch chống tay lên bàn, nhìn sếp đầy vẻ ảm ức.

“Phải, cô chỉ sai một chữ, nhưng...”. Đồ Thủy Thu hít một hơi thật sâu, mình dù sao cũng là trưởng phòng giải trí, việc gì lại ở đây tranh luận với cô ta vấn đề vô bổ như thế này? Đồ Thủy Thu lấy khăn giấy ra lau mồ hôi, con bé này làm chị ta tức muốn chết.

“Sếp ơi, thế... lương trừ hết thì tiền phạt tội tắt điện thoại với một trăm tệ kia cũng tính vào lương tháng này phải không?”. Dĩ Mạch cẩn thận dò hỏi.

“An - Dĩ - Mạch!”.

“Sếp, em đi làm việc ngay đây”. Thấy bà chị vốn rất lo chăm chút dung nhan giờ trán nổi đầy gân xanh, Dĩ Mạch biết mình nên mau chuồn thôi.

“Đứng lại! Bạn trai bí mật của Kim Eun Chae, cô điều tra đến đâu rồi?”.

“Em... có chút đầu mối rồi”. Nghe trưởng phòng hỏi đến chuyện này, trống ngực Dĩ Mạch đập thành thịch. Tay cô đặt trên túi xách, trong đó là những tài liệu cô thu được về Kim Eun Chae. Giờ giao tin Kim Eun Chae từng làm tiếp viên hộp đêm ra, liệu cô có thoát khỏi mọi liên quan đến Mộ Hàn không? Ý nghĩ này mới chỉ lướt qua đầu đã bị cô phủ quyết luôn. Làm phóng viên giải trí thất đức như vậy sẽ bị người ta khinh ghét đó!

“Cô nhanh nhanh lên cho tôi nhờ. Phải rồi, có người nghe được tin Kim Eun Chae hiện đang ở Bệnh viện Nhân Tâm. Giờ cô đến Bệnh viện Nhân Tâm, có đào sâu ba thước cũng phải tìm cho ra anh bạn trai bí mật đó. Trực giác của tôi cho biết, bạn trai của Kim Eun Chae nhất định sẽ xuất hiện ở Bệnh viện Nhân Tâm. Nghe đồn cô ta đi khám phụ khoa”.

“Hay là sếp tự đi đi”. Hic, Thiệu Trì vốn không thích cô làm paparazzi. Giờ nếu anh mà biết cô nhắm đến cả bệnh viện nhà anh thì có khi tức đến hộc máu ấy chứ.

“Cô có nghe nói trưởng phòng nào của tòa soạn đích thân đóng giả thai phụ trà trộn vào bệnh viện lấy tin bao giờ chưa?”.

“Chưa từng nghe nói”.

“Thế là phải rồi”.

“Không đúng, sếp ạ. Sếp toàn bảo em làm phóng viên giải trí phải có lòng yêu nghề, lòng yêu nghề thể hiện ở tinh thần hy sinh”.

“An - Dĩ - Mạch!”.

“Thưa sếp, em rõ rồi, sếp đang cho em cơ hội mới, sếp tốt với em quá”. Thấy bà chị trước mặt lại sắp nổi điên, Dĩ Mạch lập tức nở nụ cười nịnh nọt. “Nhưng... sếp vừa nói đóng giả thai phụ là sao?”.

“Cô phải nghĩ cách lấy được tài liệu càng sớm càng tốt, tốt nhất là vào phòng làm việc của bác sĩ, lấy bệnh án của Kim Eun Chae. Tôi thấy cô đóng giả làm bệnh nhân là tốt nhất, sau khi thảo luận chúng tôi quyết định, cô đóng giả làm cô gái có thai ngoài ý muốn là hợp nhất. Như vậy cho dù cô có lén lút đi vào thì người ta cũng tưởng cô xấu hổ, cần rút nên mới vậy”. Trưởng phòng ném cho Dĩ Mạch một tập bệnh án giả, cô trợn tròn mắt, hóa ra vũ khí của phóng viên giải trí thật tân tiến, các ngón trước của cô đúng chỉ là trò trẻ con!

“Còn vấn đề gì nữa không?”.

“Không... không có gì nữa, nhưng mà... kết hôn rồi mới có thai được không ạ?”. Cách này mất thể diện quá, lại còn phải mạo hiểm với mối nguy bị Thiệu Trì bắt tại trận.

“Được. Vậy thì cô làm bệnh nhân bị ung thư tử cung, ung thư cổ tử cung, ung thư ống dẫn trứng nhé!”. Trưởng phòng mặt nhăn mày nhúm.

“Làm thai phụ vẫn hơn”. Dĩ Mạch run run, hóa ra trên đời còn nhiều bệnh ác ôn đến thế.

“Mặt mũi cô ngơ ngơ ngẩn ngẩn, rất giống với chứng trầm cảm trước khi sinh. Cách chúng tôi nghĩ ra chắc chắn hợp với cô nhất. Thôi, mau đi đi”. Đồ Thủy Thu khe khẽ cười. Cái con nhóc An Dĩ Mạch này không

biết có phải cố ý hay không, toàn làm chị phát điên lên. Nhưng hai tháng nữa nếu mà cô ta không phỏng vẫn được Kim Eun Chae thì cứ liệu mà cuốn xéo.

Các người đúng là virus, các người là virus! Dĩ Mạch rửa thầm trong bụng. Cô ầm ỨC nhìn bệnh án trên bàn, cúi đầu ủ dột ra khỏi văn phòng. Sớm biết thế thì giao bằng thu âm còn hơn, sao cô lại phải vì danh tiết của Kim Eun Chae mà hy sinh danh dự của mình chứ?

Vừa ra khỏi văn phòng, đồng nghiệp liền sán đến.

“Dĩ Mạch, mấy tháng rồi?”

“Chưa rõ”.

“Trong vòng ba tháng thì không cần độn gối, trên ba tháng phải độn gối”. Đồng nghiệp vỗ vai cô khuyên nhủ.

“Sao các chị biết rõ thế?”.

“Thủ đoạn giả thai phụ này vốn hay được dùng mà”.

“Tiền mua gối độn tòa soạn có thanh toán không?”. Dĩ Mạch mắt ngấn lệ nhìn mọi người.

“Hơ...”. Mọi người không còn biết nói sao nữa, cô nàng này đúng là có tài làm người ta chết sặc!

“Em rõ rồi, em cứ dưới ba tháng thôi!”. Dĩ Mạch nắm chặt nắm đấm, một lần nữa cảm thấy nghề phóng viên giải trí thật lắm chông gai. Chỉ cần cố một năm nữa là được, Dĩ Mạch nhủ thầm trong bụng. Cô ngẩng đầu nhìn tầng hai tòa soạn, đó là phòng tin tức của nhật báo, cũng là nơi bố làm việc hồi còn sống. Bố, con nhất định cố gắng, nhất định sẽ đạt kết quả xuất sắc trong kỳ thi thăng bậc năm sau. Cô tuyệt đối không thể rời khỏi tòa soạn lúc này, tuyệt đối không thể bỏ lỡ cơ hội thăng bậc năm sau được!

11. Chương 10

Chương mười: Nhầm lẫn

Chỉ cần anh quay đầu lại là sẽ thấy cô, nhưng anh không quay lại, cũng không nhìn cô.

Bệnh viện Nhân Tâm, tầng ba, khoa sản.

An Dĩ Mạch lăm la lăm lét nhìn quanh, cái Bệnh viện Nhân Tâm chết tiệt này sao mà được ca ngợi thế nhỉ? Người người xếp hàng đến tận cửa thang máy rồi! Cô căng thẳng kéo cao cổ áo, hy vọng không bị Thiệu Trì bắt gặp.

“Này, cháu gái, cháu đến khám một mình à? Chồng cháu đâu?”. Một bà bác đi kèm con gái đến kiểm tra thai, buồn miệng hỏi chuyện Dĩ Mạch.

“Cháu là Đức mẹ Maria, con cháu là JéSUS, cháu không cần có chồng”. Dĩ Mạch máy mớ lúc lắc cái cổ, vừa nói vừa lườm bà bác nhiều chuyện một cái. Trưởng phòng đúng là thượng đế, thượng đế nói một câu, tất cả phóng viên giải trí đều thành thai phụ hết!

“Cháu đừng nghĩ quẩn! Trời, cháu giấu bố mẹ đến khám thai sao? Cháu định phá à? Bác nói mà, đám con trai bây giờ đúng là toàn gây nghiệp chướng!”. Bà ta thấy Dĩ Mạch mặt mũi nhăn nhó, ầm ỨC, đoán cô hẳn là sinh viên trường đại học nào đó bị dính bầu.

Gây nghiệp chướng! Phòng giải trí đúng là chỗ hủy hoại tài năng trẻ. Bắt mình đến xếp hàng ở nơi quái quỷ này, sắp ơi là sắp, chị gây nghiệp chướng nặng lắm đấy!

“Thỏ con ngoan ngoãn, mau mở cửa ra!”. Bỗng nhiên tiếng chuông điện thoại chói tai vang lên làm Dĩ Mạch giật bắn mình. Vừa nhìn thấy ba chữ “Lục Thiệu Trì” hiện ra trên màn hình, Dĩ Mạch đã hốt hoảng, không kịp nghĩ gì hết mà tắt máy luôn.

“Là thằng bạn trai cháu gọi đến đây à?”. Bà bác bên cạnh không nản lòng tiếp tục dò hỏi Dĩ Mạch.

“Thím ơi, cháu thấy thím rất hợp làm nghề của cháu”. Dĩ Mạch tròn mắt nhìn bà ta, không phải cô không kính già yêu trẻ, nhưng mà phóng viên lá cải gặp phải bà già lắm chuyện, không nổi điên không được.

“Ding!”. Cửa thang máy tầng ba mở, Dĩ Mạch nhận ra một dáng người quen thuộc trong đám đông. Cô hít một hơi thật sâu rồi vội vàng ngồi thụp xuống. Thang máy ơi thang máy, mau chạy lên đi, đưa Thiều Trì lên tầng trên đi!

“Số một trăm hai mươi ba, An Dĩ Mạch! An Dĩ Mạch đến chưa? Một trăm hai mươi ba, An Dĩ Mạch!”. Cổ họng cô ỹ tá sao to thế nhỉ?!

“An Dĩ Mạch, An Dĩ Mạch đến chưa?”. Ỗ tá có vẻ sốt ruột.

“Suyt...”. Dĩ Mạch khó khăn lắm mới chen được đến cửa phòng khám, đặt ngón trở lên môi ra hiệu im lặng.

“An - Dĩ - Mạch - đến - chưa...” Cô ỹ tá hạ thấp giọng, ghé sát vào tai Dĩ Mạch đọc từng từ, từng từ một.

“Tôi - chính - là - An - Dĩ - Mạch...”. Dĩ Mạch thì thào trả lời bằng thứ tiếng nhỏ nhất. Cô quay đầu nhìn ra đằng sau, thang máy đã đi lên. Giờ cô mới thở phào nhẹ nhõm, xem ra cái nghề phóng viên này thật quá vất vả!

“Đến rồi thì mau vào đi! Loại người như cô tôi thấy nhiều rồi! Tưởng nói nhỏ thì không ai biết cô to bụng à? Rón ra rón rén, có biết bao nhiêu người đang xếp hàng không?”. Ỗ tá bỗng quát to làm Dĩ Mạch giật nảy người. Cô ngán ngán nước mắt nhìn chị ỹ tá dữ như chằn. Bệnh nhân là thượng đế, chị không biết à? Biết bạn trai tôi là ai không? Cần thận kéo tôi tố cáo chị đấy! Dĩ Mạch rửa thẳm trong bụng, sau đó cúi đầu ngoan ngoãn bước vào phòng khám.

Vào trong phòng khám, Dĩ Mạch hơi lo sợ, thực ra cô vốn rất ghét phải một mình đối mặt với bác sĩ. Còn nhớ mấy năm trước, anh chàng bác sĩ khoa tim mạch đó đã lạnh băng tuyên bố nếu không mổ thì cô chỉ còn sống được hai tháng.

Tường phòng khám phụ khoa sơn màu lá cây nhạt, trên bàn làm việc còn bày một chậu hoa nho nhỏ, điều hòa rì rì phun hơi lạnh, không khí yên bình khiến nhịp tim của Dĩ Mạch dần dần ổn định.

“Chào cô, mời ngồi, tôi là bác sĩ Ngô, chủ nhiệm khoa sản của Nhân Tâm”. Đối diện với Dĩ Mạch là một phụ nữ trung niên, trông rất mềm mọng.

“Tôi xem bệnh án của cô rồi, cô đã kiểm tra ở bệnh viện gần đây, sao lại muốn đổi chỗ khám?”.

“Vì trưởng phòng em... vì em không yên tâm, muốn kiểm tra thêm một lần nữa cho đảm bảo, với lại tiếng tăm của Bệnh viện Nhân Tâm ở Văn Trạch rất tốt”. Vì đó là bệnh án giả mà, Dĩ Mạch thẳm trả lời trong bụng.

“Gần đây có thấy gì khó chịu không?”. Bác sĩ hỏi.

“Em thường xuyên mất ngủ, lại hay nằm mơ thấy mình sắp bị đuổi việc”. Dĩ Mạch bóp đầu bóp trán, hôm nào mà cô chả thấy khó chịu trong người.

“Ừm, còn gì nữa không?”. Bác sĩ cầm bút ghi lại, tiếp tục hỏi. Lúc này điện thoại trong phòng khám reo lên.

“Xin lỗi, tôi nghe điện một chút. Alô, vâng, tôi đây. Chủ nhiệm Lục, vâng, chúng tôi có một thai phụ sắp sinh có tiền sử bị bệnh tim, chúng tôi định cho cô ấy mổ để, việc này rất cần sự giúp đỡ của bên phía các anh. Hồ sơ của bệnh nhân lát nữa tôi gửi anh. Sao, giờ anh sang lấy à? Được”.

“Còn có gì khó chịu nữa không?”. Bác sĩ đặt điện thoại xuống, hỏi tiếp.

“Rất khó chịu, giờ tim em đập rất nhanh, hồi hộp, lo lắng, bứt rứt khó ở trong người. Em muốn nghỉ một lúc, xin hỏi ở đây có phòng nào khác không?”. Lục Thiều Trì sắp đến rồi sao? Chẳng nhẽ lại để bị bắt tại trận sao?

“Sắp có một bác sĩ khác đến đây, chúng tôi phải bàn chút chuyện. Cô vào tạm phòng trong nghỉ một lúc đi”.

“Bác sĩ Ngô đúng là người tốt, em thấy dễ chịu nhiều rồi”. Dĩ Mạch khôn khéo trả lời, đứng dậy đi vào phòng bên cạnh, cẩn thận đóng cửa lại. Ngồi trong phòng, Dĩ Mạch mới nhớ ra nhiệm vụ chính của mình.

Dĩ Mạch ngồi buồn lạt lạt giở giở mấy thứ giấy tờ trong phòng. Những tờ giấy tiếng Anh làm cô đau cả đầu. Giọng nói ôn hòa của Thiều Trì xuyên qua cánh cửa vọng đến, anh đúng là một viên thuốc an thần, Dĩ Mạch chỉ cần nghe tiếng anh là bỗng thấy những ám ức mà mình phải chịu trong công việc đều không quan trọng nữa.

“Xoạt!”. Dĩ Mạch vô ý gạt chồng giấy xét nghiệm rơi xuống đất. Cô hoảng hốt nhặt vội lên.

Kim Eun Chae.

Ba chữ trên dòng họ tên bệnh nhân của tờ xét nghiệm khiến tim Dĩ Mạch muốn nhảy lên tận cổ.

Thế này có phải là đi rách để giày tìm chẳng thấy, tình cờ nhặt được chẳng mất công? Dĩ Mạch móc điện thoại di động ra, nhanh chóng chụp lại tờ giấy xét nghiệm đó.

Chỉ cần gửi bức ảnh này cho trưởng phòng là hoàn thành. Nhưng... làm như thế này liệu có nên hay không? Cô nhìn bức ảnh trên màn hình hồi lâu, cuối cùng cũng từ bỏ ý định gửi đi. Thôi, còn chưa rõ tờ giấy xét nghiệm viết cái gì thì tạm thời đừng gửi. Ngộ nhớ đây chỉ là một tờ xét nghiệm bình thường thì sắp lại thừa dịp vắng cô hậu đậu, bộp chộp. Cứ lưu ảnh lại đã, để tìm hiểu rõ rồi hẵng hay.

Biện minh cho mình xong, Dĩ Mạch yên tâm cho điện thoại vào túi.

Khoảng mười lăm phút sau, Lục Thiều Trì mới rời khỏi văn phòng. Dĩ Mạch mở cửa thò đầu ra xem xét, thấy bác sĩ Ngô đang tùm tùm vẩy cô lại. Dĩ Mạch trở về chỗ ngồi cũ, tiếp tục trả lời câu hỏi của bác sĩ.

“Căng thẳng, lo lắng là biểu hiện thông thường của người lần đầu mang thai. Cô nên mua mấy cuốn tạp chí sức khỏe, lúc nào rỗi thì xem, như thế sẽ giảm áp lực đi đấy. Còn nữa, cần tâm sự, nói chuyện với bố đứa bé. Lần sau đến khám, tôi hy vọng anh ấy sẽ đi cùng cô”.

“Yêu cầu này khó quá, em thấy mình cũng không cần khám lại nữa đâu”. Tìm đâu được một diễn viên phối hợp diễn kịch với cô chứ? Thời buổi này, kiếm một ông bố cho “đứa bé” của cô thì tốn kém lắm. May mà bắt được giấy xét nghiệm của Kim Eun Chae rồi, cô không cần đóng giả làm thai phụ nữa.

“Này... chẳng lẽ cô không muốn có đứa bé này?”. Bác sĩ Ngô nhìn Dĩ Mạch vẻ thương cảm, cũng là phụ nữ, bà rất hiểu khi một đứa trẻ không được chào đón đến thế giới này, mẹ của nó sẽ phải chịu áp lực rất lớn. Xem ra đây lại là một cô gái mang thai ngoài ý muốn.

“Việc này em không quyết được!”. Dĩ Mạch lăm băm, cái này phải xem ý trưởng phòng thế nào đã.

“Phá thai sẽ ảnh hưởng rất nhiều đến sức khỏe người mẹ, sau này cũng khó có con lại. Bố đứa bé không muốn chịu trách nhiệm thật sao?”. Khổ thân bác sĩ, chỉ tại bà ấy không hiểu chuyện nên mới thế.

“Đòi chịu trách nhiệm còn khó hơn lên trời”. Đôi chân mày của Dĩ Mạch gần như dính chặt vào nhau, đến cả tiền mua gói độn còn không được thanh toán, không biết phí khám bệnh lần này có thanh toán cho cô không nữa! Chịu trách nhiệm, trưởng phòng, chị phải chịu trách nhiệm với tôi! Dĩ Mạch gầm gào trong bụng.

“Thế này thì...”. Bác sĩ Ngô nhìn Dĩ Mạch, ánh mắt càng thương xót hơn. Bỗng ánh mắt bà dừng lại sau lưng Dĩ Mạch, “Giám... giám đốc Vân, cậu đến lúc nào thế? Tôi đang định gửi cậu báo cáo xét nghiệm của cô Kim”.

“Em gõ cửa rồi nhưng chị nói chuyện lâu quá”. Một giọng nói lạnh băng xuyên qua tai Dĩ Mạch, cô suýt chút nữa thì ngã lăn từ trên ghế xuống.

Cô bối rối quay đầu lại, ánh mắt không che giấu được nỗi bàng hoàng. Người đàn ông đó đứng ngay bên cô, chỉ cách cô đúng một bước chân. Anh nghiêm khắc nhìn cô, ánh mắt lạnh buốt. Dĩ Mạch run rẩy không ngừng, cô cảm thấy như mình sắp đông cứng lại dưới ánh nhìn của anh. Người đàn ông trước mặt, vẻ lạnh lùng ẩn sâu trong vẻ ngoài quen thuộc. Dĩ Mạch liếm môi, định giải thích với anh.

Lúc này, chỗ này, cảnh này, anh và cô bỗng nhiên gặp lại nhau trong phòng khám sản khoa, rõ ràng là tình tiết nực cười nhưng tại sao cô lại đau đớn muốn khóc?

Dĩ Mạch cúi đầu, ánh mắt ảm đạm dừng lại trên đôi giày da sang trọng của Vân Mộ Hàn. Đây không phải là Mộ Hàn cô quen trước kia, Mộ Hàn trước kia thích đi giày thể thao, mặc đồ thoải mái. Giờ đây anh ăn mặc sang trọng, giày da bóng lộn, đến nửa hạt bụi cũng không thấy. Người giàu có khác, đến giày cũng bóng hơn người bình thường, không biết giẫm lên đó sẽ thế nào nhỉ. Dĩ Mạch bất bình nghĩ, sao ông trời lúc nào cũng hậu đãi một số người nào đó, cho dù trước kia anh ta có làm chuyện sai quấy; và tại sao ông trời lại đầy đọa những người khác, cho dù trước kia cô ấy đã từng bị tổn thương.

Mộ Hàn nhìn Dĩ Mạch, cô sưng người, môi khe khẽ động, không rõ đang lẩm bẩm điều gì. Cô cụp mắt xuống, hàng mi dài và cong khẽ rung lên, anh không nhìn thấy ánh mắt cô. Chết tiệt, cô nàng này không muốn gặp anh đến mức đấy sao, đến cả một cái nhìn thẳng thắn cũng từ chối?

Dĩ Mạch chờ Mộ Hàn mở lời trước, hồi đó anh đã đang tâm vứt bỏ cô lại như vậy mà đi Seoul không một lời giải thích, cứ thế đi một mạch sáu năm. Anh có day dứt không? Anh giờ đã có người con gái khác, anh có kể với cô ấy chuyện trước kia của anh không?

Sáu năm qua, Dĩ Mạch thường nghĩ, mình và Vân Mộ Hàn sẽ gặp lại nhau trong tình cảnh như thế nào. Thường thì cô vẫn hy vọng Mộ Hàn sẽ quay lại tìm kiếm cô và nói: Mạch Mạch, anh xin lỗi, hồi trước anh đúng là có lỗi với em. Còn cô sẽ bình tĩnh, thản nhiên nói với anh: Vân Mộ Hàn, những chuyện trước kia không cần nhắc đến nữa.

Giờ đúng là họ gặp lại nhau rồi, nhưng Mộ Hàn không mở lời xin lỗi như cô tưởng tượng. Hai người, một người phần nộ nhìn người kia, một người hoảng hốt nhìn mặt sần, không khí vô cùng nặng nề.

“Mộ Hàn...”. Dĩ Mạch mở lời, cuối cùng vẫn là cô nói trước, vốn định lịch sự gọi anh Vân Mộ Hàn, nhưng không biết tại sao, thói quen nhiều năm không sửa được, miệng vẫn thốt lên tiếng “Mộ Hàn” thân thiết ấy.

“Mộ Hàn... lâu quá không gặp, anh vẫn như trước...”. Nói năng lung tung gì thế này! An Dĩ Mạch, người nên đá cho anh ta một cái, sau đó rành mạch ném vào mặt anh ta từng chữ: Vân Mộ Hàn, anh cuốn xéo cho tôi nhờ, sáu năm trước mọi chuyện giữa chúng ta đã kết thúc rồi!

“An Dĩ Mạch!”. Vân Mộ Hàn thô bạo ngắt lời cô, “Những chuyện trước kia đừng nhắc đến nữa!”.

Gì cơ? Dĩ Mạch vụt ngẩng đầu lên. Sao lại ngược đời như thế chứ? Anh ta lấy tư cách gì để không cho cô nói đến những chuyện trước kia? Trước kia chính anh nhẫn tâm ra đi, để cô lại một mình, bao nhiêu năm cô phải chống chọi với nỗi đau khủng khiếp ấy, giờ anh ta chỉ một câu đừng nhắc đến nữa là xóa hết nợ ư? Anh trợn mắt lên làm gì! Nhìn bộ dạng phần nộ kia, thật không hiểu anh ta giận cái gì! Mà sao mình lại phải cúi đầu như làm điều gì sai trái? Dĩ Mạch càng nghĩ càng thấy thương thân mình, nghĩ mãi, nghĩ mãi, cơn giận bỗng chốc bùng lên.

Cô giận dữ lườm Mộ Hàn một cái rồi đứng dậy bước thẳng ra khỏi phòng khám. Vân Mộ Hàn nhanh tay giữ cô lại, ánh mắt anh lạnh thấu xương, Dĩ Mạch thấy rõ anh đang kìm chế cơn giận.

“Gặp anh một lúc không được sao? An Dĩ Mạch, bao nhiêu năm không gặp rồi, em không mời anh một cốc cà phê được à?”. Cô ta trước mặt người khác thì vâng vâng dạ dạ, nhưng trước mặt anh lại dám điều vô dương oai, thật không ngờ bao nhiêu năm qua cô ta vẫn thế.

“Không có tiền”.

“Thế thì anh mời em”.

“Không có thời gian”.

“An Dĩ Mạch, em ra đây”. Vân Mộ Hàn kéo xềnh xệch cô ra khỏi phòng khám, cô ta sắp chộc anh tức phát điên rồi.

“Giám đốc Vân, cô An đang có thai, cậu cẩn thận đừng động đến đứa bé”. Bác sĩ Ngô tốt bụng nhắc.

“Chị im ngay!”. Dĩ Mạch và Vân Mộ Hàn cùng lúc gào lên với bà bác sĩ.

Bác sĩ Ngô phát hoảng, CEO của một công ty lớn sao lại quen cô gái mang thai ngoài ý muốn này chứ? Mà xem ra thì hai người này vốn có thù cũ. Nhìn vẻ mặt Vân Mộ Hàn cứ như muốn bóp chết cô gái này. Bác

sĩ Ngô nhắc điện thoại, đắn đo không biết có nên gọi cảnh sát không. Ngô nhớ xảy ra chuyện gì thì đúng là một thầy hai mạng!

Bác sĩ Ngô đặt điện thoại xuống, đến khi ngẩng đầu lên thì hai kẻ đang tuốt gươm giương giáo kia đã rời khỏi phòng khám, bà thở phào nhẹ nhõm, điện cho y tá gọi bệnh nhân tiếp theo.

Dĩ Mạch bị Mộ Hàn kéo ra ngoài hành lang, cô vùng vẫy suốt dọc đường, còn anh thì không chịu buông tay. Mọi người xung quanh đều kinh ngạc nhìn họ, bà bác lẩm chuyên lúc này cũng trầm ngâm nhìn Dĩ Mạch, ánh mắt đầy ẩn ý. Với Dĩ Mạch, đây đúng là một ngày tồi tệ. Vân Mộ Hàn là người thà không gặp còn hơn, đã thế lại còn gặp ở chỗ khó xử như thế này.

“Vân Mộ Hàn, anh buông em ra! Anh gây sự xong chưa?”. Dĩ Mạch ra sức vùng vẫy, chết tiệt, giờ cô trở thành chuyện đàm tiếu của khoa sản rồi!

“Tại sao?”. Vân Mộ Hàn nhìn cô, ánh mắt sắc nhọn khiến người ta không dám nhìn thẳng.

“Tại sao cái gì?”. Dĩ Mạch bị Vân Mộ Hàn đẩy vào sát tường, bức bối hết lên. Dĩ Mạch nhìn Mộ Hàn, vành mắt anh hơi đỏ lên trong cái nhìn đau đớn.

“Anh hỏi em, sao em lại ở đây?”.

“Thế sao anh lại ở đây?”. Cô còn muốn hỏi anh sao lại trở về Vân Trạch nữa kia. Sao lại gặp lại cô làm gì? Mỗi lần thấy anh, kỷ niệm xưa cứ hiện lên mồn một khiến cô đau đớn như bị thịt nát xương tan.

“Có phải con của hần không? Là... của gã đó?”. Mộ Hàn thấy hòng mình thất bại, khi hỏi câu này, anh thật vô vọng.

“Anh thấy bọn em?”. Chẳng lẽ Vân Mộ Hàn đã thấy Lục Thiệu Trì đi cùng với cô? Dĩ Mạch thấy hơi khó chịu, dù cô và Mộ Hàn đã chia tay sáu năm nay, nhưng không hiểu sao cô không muốn cho anh biết sự tồn tại của Thiệu Trì. Giờ cô với Thiệu Trì đang rất ổn, cô không muốn bị làm phiền. Từ ngày biết Mộ Hàn về Vân Trạch, cô rất sợ, sợ mình lại mềm lòng trước anh một lần nữa.

“Bọn em? Gã đó lắm tiền phải không? Cô vẫn tham tiền như trước, cuối cùng cũng bắt được con cá sộp rồi chứ gì? Sao hần không đến khám cùng cô? Vừa nãy bác sĩ nói cô không muốn giữ đứa con này, là hần không muốn chứ gì?”. Mộ Hàn độc địa nói, khi thốt ra những lời này, anh thấy rất hả dạ. Cô ta cuối cùng cũng bị báo ứng! Nhưng tại sao nhìn thấy vẻ mặt bị tổn thương của Dĩ Mạch, tim anh lại đau âm ỉ?

“Tôi có con với ai liên quan gì đến anh! Tôi tham tiền thì đã sao! Vân Mộ Hàn, cho dù tôi có được người ta bao thì cũng không liên quan gì đến anh!”. Dĩ Mạch giận sôi, Vân Mộ Hàn chết tiệt, lúc trước thì bỏ rơi cô, giờ lại còn vu cáo cô vì tiền mà đi lang chạ làm to bụng! Dĩ Mạch tức tối nói xong mới phát hiện ra mọi người xung quanh đang tò mò nhìn mình, rì rầm to nhỏ.

“Hần đó là bạn trai cô ta, đáng thương thật. Cô ta lẳng lơn như thế, chắc chắn là được đàn ông bao rồi”. Lời bàn tán xung quanh lọt vào tai hai người, sắc mặt Mộ Hàn càng thêm tồi tệ.

“Không muốn bị người ta để ý thì theo tôi!”. Mộ Hàn lôi Dĩ Mạch qua đám đông, kéo cô vào thang máy. Dĩ Mạch thấy thang máy đi lên, dừng lại ở tầng sáu. Tầng sáu là phòng bệnh của khoa sản, tất cả đều là phòng đặc biệt dành cho khách VIP. Dĩ Mạch không hiểu tại sao Vân Mộ Hàn lại đưa cô đến đây.

“Phòng này là của em, viện phí cứ ghi vào hóa đơn của anh”. Mộ Hàn đẩy cô vào một phòng bệnh. Dĩ Mạch trở mắt nhìn anh, anh chàng này liệu có vấn đề gì không? Cô không ốm, nằm viện cái gì?

“Em không cần anh trả tiền, em cũng không cần nằm viện!”. Đúng là tức chết mất!

“An - Dĩ - Mạch! Em nhất định phải chống lại anh à? Sao em lại không biết thương thân thế? Em có thai mà cứ chạy lung tung thế à? Cho dù giờ em có là hoa tần liễu gãy thì cũng không cần phải hành hạ bản thân vì kẻ khốn nạn ấy đâu!”. Mộ Hàn gào lên tức tối. Dĩ Mạch muốn cãi lại nhưng hoàn toàn không biết phải nói gì nữa. Chẳng lẽ quay lại phòng khám để làm rõ mọi chuyện?

Dĩ Mạch và Vân Mộ Hàn gườm gườm nhìn nhau, không ai chịu nhường ai.

“Anh Mộ Hàn, anh về rồi à? Đây là...”. Đúng lúc hai người đang trừng mắt nhìn nhau, một cô gái bước ra khỏi phòng bệnh ở đầu bên kia dãy hành lang. Cô ta mặc đồ bệnh nhân màu lam, trông thần sắc rất tốt.

Kim Eun Chae! Dĩ Mạch và Vân Mộ Hàn đều có một nét lúng túng thoáng qua trên mặt, vừa rồi cô ấy đã nghe thấy những gì?

“Tôi nhớ ra cô rồi, cô là người đưa tôi đến bệnh viện lần trước. Tôi còn không kịp cảm ơn cô. Chào cô, tôi là Kim Eun Chae. Mộ Hàn, anh tìm ra ân nhân của em nhanh thế, không định giới thiệu cho em à?”. Kim Eun Chae rất tự nhiên khoác tay Mộ Hàn, mỉm cười duyên dáng nói.

“Chào chị, tôi là An Dĩ Mạch. Chị còn đẹp hơn cả trên tivi, tiếng Trung cũng rất ổn, anh chị... cũng rất đẹp đôi”. Dĩ Mạch lịch sự đáp lời, không khí ở đây nặng nề đến mức cô chỉ muốn bỏ đi ngay. Kim Eun Chae xuất hiện nhắc cô nhớ, Vân Mộ Hàn và cô đã là quá khứ rồi.

“Đã bảo em vào phòng bệnh chờ anh rồi mà, sao còn đi lung tung thế?”. Khi nói chuyện với Kim Eun Chae, Vân Mộ Hàn rất dịu dàng, hoàn toàn không hung dữ như vừa nói với cô.

“Em nhớ anh mà”. Kim Eun Chae cười ngọt ngào, lúc này cô ta không có một chút kiêu cách nào của ngôi sao, mà nũng nịu như một cô bé con.

Chợt nổi giận, chợt đau buồn, phải bình tĩnh. Dĩ Mạch tự dỗ dành mình. Cô hít sâu, mình không thể đứng đây xem họ chàng chàng thiếp thiếp nữa. Cô đẩy Vân Mộ Hàn ra, quay người tiến về phía thang máy. Vân Mộ Hàn đưa tay toan giữ cô lại, nhưng Kim Eun Chae đã kịp giữ tay anh lại.

“Mộ Hàn, em đã đặt bánh kem dâu tây rồi, anh ăn với em nhé?”. Kim Eun Chae nhìn anh, ánh mắt cầu khẩn. Vân Mộ Hàn nhìn Dĩ Mạch rồi lại nhìn Eun Chae ở bên mình, anh nhíu mày như đang quyết định.

“Được”. Anh nắm chặt tờ xét nghiệm, trả lời, giọng nói vẫn dịu dàng như thế, dịu dàng đến vô cùng.

Nghe Mộ Hàn trả lời, Kim Eun Chae khẽ cười. Cô trầm ngâm nhìn Dĩ Mạch biến mất trong thang máy, nét cười trong mắt dần tan biến. An Dĩ Mạch, cô thầm nhắc lại cái tên này trong tim. Lần đó Mộ Hàn say rượu ôm lấy cô, miệng thốt ra chính cái tên này. Sáu năm, cái tên này như cái gai đâm vào tim cô, không nhổ ra thì không thể yên tâm được.

Mùi nước hoa của cái cô Kim Eun Chae đó nồng quá khiến cô bị sặc chảy cả nước mắt. Dĩ Mạch lắc lắc đầu, cố gắng rũ bỏ hình ảnh hai người họ tình cảm với nhau ra khỏi tâm trí. Ngực đau nhói từng cơn, Dĩ Mạch vội vàng lấy thuốc ra, thuốc có vỏ bọc đường bao lấy cái tâm đắng ngắt, hết như cái vỏ ngụy trang hạnh phúc và mạnh mẽ của cô.

“Xoạt!”, lọ thuốc rơi xuống đất, những viên thuốc lăn long lóc trên sàn. Dĩ Mạch cắn môi, chống tay lên tường, định cúi xuống nhặt thuốc nhưng cơn đau trong ngực khiến cô không có chút sức lực nào. Cửa thang máy màu xanh xám phản chiếu sắc mặt trắng bệch không hạt máu của cô càng lúc càng xấu. Chết tiệt, tự nhiên lại lên cơn đau tim lúc này! Dĩ Mạch nghiêng rằng, dùng hết sức tựa vào tường, không để mình ngã xuống. Các con số trên thang máy mờ dần, cô thầm cầu khẩn cho thang máy mau mở cửa. Trong hành lang, Kim Eun Chae cười rất to, tiếng cười sắc nhọn đó như lưỡi dao đâm vào tim cô đau nhức nhối.

Cười cái gì mà cười, ngọc nữ thì phải kín đáo chút chứ? Cười to thế không sợ bị paparazzi nghe thấy à? Dĩ Mạch rửa thầm trong bụng. Thang máy cuối cùng cũng mở ra, cô thấy nhẹ cả người. Ngay sau đó cơn đau tim như sóng biển trào lên không dứt, chân Dĩ Mạch mềm nhũn, ngã khuỵu trong thang máy.

An Dĩ Mạch, sao ngươi lại vô dụng thế! Cô muốn gượng dậy nhưng chỉ có ngón tay là có thể hơi nhúc nhích. Đây là thang máy chuyên dụng cho bệnh nhân VIP ở tầng sáu, chỉ dừng lại ở phòng khám tầng ba, phòng hộ sinh tầng bốn và tầng sáu, bình thường không có người đi, cũng không có ai đến cứu cô, cô không thể chết ở đây.

Cửa thang máy mở mở khép khép, dừng lại ở tầng sáu. Một nửa thân người Dĩ Mạch vẫn ở ngoài thang máy, trong giây phút trước khi ngắt đi, cô nhìn thấy bóng dáng Vân Mộ Hàn và Kim Eun Chae biến mất ở đầu kia hành lang. Chỉ cần anh quay đầu lại là sẽ thấy cô, nhưng anh không quay lại, không nhìn cô.

12. Chương 11

Chương mười một: Ngàn cân treo sợi tóc

Dĩ Mạch, em thường hỏi anh sao lại yêu em. Mỗi lần như thế anh đều không trả lời, vì anh thật sự không biết phải trả lời thế nào. Yêu em, tự nhiên như hít thở khí trời. Nhưng... anh có thể nín thở chứ không thể ngừng yêu em.

Mười hai giờ trưa, Lục Thiệu Trì xem đồng hồ, anh tắt màn hình máy tính, day day hai chân mày, rồi bỏ đầu óc khỏi đám hình X-quang tim. Hôm nay anh thấy bức bối vô cớ, cả buổi không tập trung vào công việc được. Không biết có phải tại Dĩ Mạch mãi không gọi điện cho anh hay không? Gửi tin nhắn cả buổi sáng mà cô không hề nhắn lại một dòng. Cô nàng này thường ngày vô tâm vô tính, có lúc nhắn tin cho cô mà mãi bốn năm hôm sau mới nhận được tin trả lời, đã thế lại còn trả lời chả đầu vào đâu khiến anh khóch dở mếu dở. Có lần, anh không nén được hỏi cô tại sao lại trả lời tin nhắn muộn thế, cô nàng còn hồn nhiên tròn mắt nhìn anh: Ba hôm trước anh nhắn cho em à? Nhưng em mới thấy lúc này thôi!

An Dĩ Mạch là một cô gái ngây thơ như vậy đấy, ngây thơ đến mức không biết tự bảo vệ mình. Thật không hiểu trước khi gặp anh, cô sống thế nào với bao nhiêu cực khổ, bao nhiêu thương tích, bao nhiêu cản trở như vậy. Mỗi lần nghĩ đến những điều này, Thiệu Trì lại không khỏi đau xót. Anh khẽ lắc đầu, muộn thế này rồi không biết cô nàng đã ăn gì chưa? Anh cầm lấy chìa khóa xe, chuẩn bị đến tòa soạn đưa cô đi ăn, nhưng vừa đẩy cửa bước ra thì thấy Trần Sở Dương xách hai hộp cơm đứng ngoài cửa.

“Chủ nhiệm Lục nghỉ sớm thế, không giống tác phong của cậu chút nào! Lại định đi ăn với cô người yêu bé bỏng à? Đúng là bạn trai tốt bụng, tôi hỏi cậu lúc nào ăn với tôi được một bữa đây? Tôi dầu gì cũng là khóa trên của cậu, hỏi cậu nhập học tôi còn tình nguyện xách giúp hành lý cho cậu. Nếu cô gái nào ở trường y mà biết Lục Thiệu Trì lạnh lùng ngày xưa giờ suốt ngày chạy theo cô người yêu thì chắc vỡ tim mất”.

Lục Thiệu Trì cười, lườm Trần Sở Dương một cái làm anh ta chột dạ. Chớ trông cái cậu em khóa dưới thường ngày ôn tồn nho nhã mà coi thường, khi tín hiệu nguy hiểm đã ánh lên trong mắt cậu ta thì phải cảnh giác cao độ. Cậu chàng này rất cao tay khi trị người khác.

“Nếu anh rồi quá thì em sẽ gọi điện cho chủ nhiệm khoa cấp cứu, để anh ấy thu xếp cho anh tăng ca”. Thiệu Trì vẫn mỉm cười, còn Trần Sở Dương mặt mày đã biến sắc.

“Này nhóc, tôi có lòng tốt mời cậu ăn cơm, cậu lại định thóc mách tăng ca cho tôi, cậu có biết nếu cậu làm thế thì sẽ có bao nhiêu cô gái vì không được hẹn hò với tôi mà vỡ tim không?”.

“Trên đời này làm gì có bữa ăn nào miễn phí, chắc anh đang có ý đồ gì đó, đúng không?”.

“Ít ra cũng là anh em, cậu chớ có xem nhẹ tấm lòng của người ta thế! Tôi nghe nói Viện trưởng Tiêu về nước rồi, cả Hân Nhan cũng về đấy”. Trần Sở Dương cười trừ đưa suất ăn cho Lục Thiệu Trì. Hồi trước Tiêu Nhân Tâm đi Mỹ khảo sát hai năm, mọi người đều tưởng bà ta sẽ đưa Lục Thiệu Trì đi, nhưng cuối cùng lại đưa bác sĩ Mạc Hân Nhan đi, hại Sở Dương nếm mùi tương tư đau khổ.

“Anh bảo mẹ em và Hân Nhan sắp về nước?”. Thiệu Trì ngạc nhiên, anh bận đến tối mất, tin Viện trưởng về nước truyền đến tận phòng cấp cứu rồi mà anh còn không hay biết.

“Phải, cậu bảo Hân Nhan về rồi tôi nên mua quà gì cho cô ấy đây? Cô ấy thân với cậu nhất, hộp cơm này tôi tặng cậu, cậu tư vấn giúp tôi nhé”.

“Cái cô ấy thích anh không cho được đâu”. Thiệu Trì nói nhẹ tênh. Mạc Hân Nhan là con gái thầy giáo anh, Trần Sở Dương thích cô đã lâu lắm rồi, hồi đó ba người bọn họ thường chơi với nhau. Mẹ anh lầm tưởng anh thích Hân Nhan nên đã đưa Hân Nhan đi Mỹ để chia rẽ hai người. Đến cả người có học vấn cao như Mạc Hân Nhan mẹ anh còn không hài lòng, làm sao mà chấp nhận được An Dĩ Mạch? Lần này bà về nước chưa chắc đã là chuyện hay. Hơn nữa, Hân Nhan... Thiệu Trì lăm bắm một mình, xem ra rắc rối mới chỉ bắt đầu.

“Hồi đại học cậu đã giúp tôi cứu Hân Nhan, cô ấy thích gì sao cậu lại không biết! Với lại cô ấy quan tâm đến cậu như thế, cậu nói gì cũng nghe, cậu phải nói tốt về tôi trước mặt cô ấy đấy nhé. Này, sao mặt cậu

lại thế? Cậu có Dĩ Mạch rồi thì không cần bạn bè cũ nữa à?”. Trần Sở Dương cúi kính nói, cái cô nhóc An Dĩ Mạch ương như đá đó đúng là đã làm cho cậu em này mê mẩn đến mất hồn rồi.

“Em không nói chuyện này với anh nữa, Dĩ Mạch vẫn không nghe điện thoại, em đang định đến tòa soạn tìm, thế nào cô nàng cũng quên ăn cơm trưa cho mà xem”.

“Nếu có cuộc bình bầu bạn trai tuyệt vời thì tôi thế nào cũng sẽ cho cậu một phiếu”. Trần Sở Dương vỗ vai Lục Thiệu Trì, cậu em này không phải loại người thích đùa cợt với tình cảm, một khi cậu ta đã nhắm chắc việc gì là cả đời không thay đổi. Bao nhiêu năm qua, lần đầu tiên Thiệu Trì có tình cảm với một cô gái; chú ta là người như thế, luôn lịch sự giữ khoảng cách với nữ giới nhưng khi yêu cũng rất rõ ràng chứ không chơi bài mập mờ như những tay đàn ông khác. Ngoài Hân Nhan ra, Thiệu Trì gần như không thân thiết với bất kỳ người phụ nữ nào. Trần Sở Dương đã từng tưởng cả đời Thiệu Trì sẽ không tơ tưởng đến một cô gái nào, không ngờ lại xuất hiện ra An Dĩ Mạch, xua tan mọi nghi vấn của mọi người về Thiệu Trì.

Reng reng reng... reng reng reng...

Đúng lúc Thiệu Trì bước ra ngoài thì chuông điện thoại trong văn phòng đổ dồn. Cùng lúc, điện thoại của Trần Sở Dương cũng kêu inh ỏi.

“Alô, được, tôi đến ngay”. Lục Thiệu Trì chau mày nghe điện.

“Rõ, tôi đến ngay”. Trần Sở Dương cũng tắt máy, “Có bệnh nhân ngất xỉu ở cửa thang máy tầng sáu, có lẽ là do truy tìm, tình hình rất xấu, nguy hiểm tính mạng”.

“Em rõ rồi, họ báo cáo cho em rồi, em đi với anh”. Xem ra không đi ăn với Dĩ Mạch được rồi, Thiệu Trì cúi đầu rảo bước dọc dãy hành lang, vừa đi vừa nhắn tin cho Dĩ Mạch, dù anh không chắc cô nàng có đọc tin nhắn hay không.

“Chuẩn bị nhắc lên. One! Two! Three!”.

Khi Thiệu Trì đến phòng cấp cứu thì các bác sĩ đã chuẩn bị xong.

“Tình hình bệnh nhân thế nào?”. Lục Thiệu Trì bảo y tá chuẩn bị dao mổ, dạng đau tim đột phát này có thể sẽ phải phẫu thuật bất cứ lúc nào.

“Đau tim đột phát, phát hiện hơi muộn, tình hình trước mắt rất tệ. Không có BP, điện tâm đồ đã dừng”. Bác sĩ phòng cấp cứu thấy Lục Thiệu Trì đến thì nhẹ cả người.

“Chuẩn bị Defi! 200 Joule!”. Thiệu Trì ra lệnh.

“Chủ nhiệm Lục, vạch tim vẫn là đường thẳng. Chủ nhiệm Lục, chủ nhiệm Lục!”. Một bác sĩ trẻ để ý thấy sắc mặt Thiệu Trì trắng bệch, hơi thở gấp gáp. Lục Thiệu Trì vốn nổi tiếng là người bình tĩnh, cho dù tình hình có nguy cấp đến đâu anh cũng nhanh chóng giải quyết được, nhưng hôm nay sao tay anh lại run thế?

“Thiệu Trì, tôi đến rồi”. Nhìn thấy Dĩ Mạch trên giường bệnh, Trần Sở Dương kinh ngạc, không thốt nên nửa lời. Anh lo lắng nhìn Thiệu Trì, lúc này trông anh còn nhợt nhạt hơn cả Dĩ Mạch.

“300 Joule, clear!”. Lục Thiệu Trì đẩy mạnh Trần Sở Dương sang một bên, gào lên với cậu bác sĩ trẻ đang hoảng loạn.

“Chủ nhiệm Lục, bệnh nhân vẫn không có phản ứng”.

“360 Joule, clear!”. Lục Thiệu Trì siết chặt lấy cạnh giường, anh thấy chóng mặt, chẳng lẽ thiếu không khí?

“Không có phản ứng gì hết. Làm sao đây? Chủ nhiệm Lục, ba phút rồi!”.

“360 Joule, lần thứ hai, clear!”. Lục Thiệu Trì lạnh lùng ra lệnh, nhưng giọng nói đã mất tự chủ.

“Thiệu Trì! Để tôi làm đi!”. Nỗi tuyệt vọng ứ đầy trong mắt Lục Thiệu Trì như con thú bị nhốt đang vùng vẫy trong tầm tối, cứ tiếp tục thế này thì anh sẽ sụp đổ mất.

“Anh biến ngay!”.

“Chủ nhiệm, tim cô ấy ngừng đập rồi!”.

“Ai bảo anh ngừng! Tiếp tục! 360 Joule... lần thứ ba, clear!”. Không thể được, An Dĩ Mạch, em tỉnh lại cho anh! Em đã hứa với anh sẽ sống lâu trăm tuổi, sao em có thể không nói một câu gì mà ra đi... như thế này?”

“Dĩ Mạch, em vẫn muốn đi công viên mà phải không? Anh sẽ đưa em đi vòng quay Gondola, em đừng ngủ nữa được không? Em nói nếu có ngày em không còn trên đời nữa, anh cứ quên em đi. Anh nói với em nhé, không thể nào! Anh sẽ nhớ em suốt đời này, anh sẽ gọi tên em, làm cho em có ở đâu cũng không yên được, tốt nhất là em ngoan ngoãn tỉnh lại cho anh. Em tỉnh dậy đi, anh sẽ không phản đối em làm phóng viên nữa, nếu em không tỉnh thì anh sẽ gọi ngay đến tòa soạn xin nghỉ việc cho em đấy”.

Giọng nói của Lục Thiệu Trì đã có chút nghẹn ngào, Dĩ Mạch chắc là đến bệnh viện tìm anh, nếu anh nghĩ sớm đi đón cô thì có thể đã không có chuyện gì.

“Dĩ Mạch, em hay hỏi tại sao anh lại yêu em. Mỗi lần như vậy anh đều không trả lời em, vì anh thật sự không biết phải trả lời thế nào. Yêu em, tự nhiên như hít thở khí trời. Nhưng... anh có thể nín thở chứ không thể ngừng yêu em. Dĩ Mạch, em mở mắt ra đi, anh xin em đấy, được không?”.

Phòng cấp cứu đã lặng ngắt, cậu bác sĩ trẻ im lặng nhìn Thiệu Trì, mấy cô y tá cũng bất giác rơi nước mắt.

“Điện tâm đồ đã hoạt động lại rồi, chủ nhiệm mau xem!”. Bác sĩ trẻ hào hứng chỉ điện tâm đồ nói, chủ nhiệm Lục đúng là thiên tài, đến cả thần chết cũng phải sợ anh.

“BP, Pulse?”. Lục Thiệu Trì thở ra một hơi nhẹ nhõm, giờ anh mới nhận ra người mình đâm dĩa mỡ hôi, nếu Dĩ Mạch vẫn không động tĩnh gì thì chắc là không có cách nào ra khỏi phòng cấp cứu được nữa.

“BP 60, vượt 30”.

“Có Pulse, Sao 2 bình thường, tăng đến 96. Lần này còn không cần phẫu thuật nữa chứ, bác sĩ Lục đúng là danh bất hư truyền”. Trần Sở Dương lau mồ hôi, làm bác sĩ lâu như vậy mà đây là lần đầu tiên anh căng thẳng thế này. An Dĩ Mạch à, cô hại mọi người tí nữa cũng lên cơn đau tim như cô đấy.

“Chủ nhiệm Lục, chủ nhiệm Lục, anh làm thế nào thế? Anh nói với bệnh nhân này những gì mà khiến tim cô ấy đập lại đấy?”. Anh chàng bác sĩ túm chặt lấy Thiệu Trì hỏi liên hồi, hai mắt anh ta sáng rực, rõ ràng Lục Thiệu Trì lại có thêm một fan hâm mộ nữa rồi.

“Khi cấp cứu quan trọng nhất là phải bình tĩnh, nhanh nhẹn và kiên trì... dứt khoát không được bỏ cuộc cho đến phút chót”. Lục Thiệu Trì cười trả lời, không rõ cậu bác sĩ trẻ này có hiểu gì không, thực ra... mấy lời vớ vẩn này, chính anh cũng không rõ.

“Em rõ rồi, giống như vừa rồi anh kiên trì sốc điện cho cô ấy ba lần, có phải không ạ?”.

Lục Thiệu Trì gật đầu, rất tốt, đúng là hậu sinh khả úy.

“Này nhóc, chớ trách anh đây không nhắc chú. Biết vừa rồi chủ nhiệm Lục dùng phương pháp gì để cứu bệnh nhân không?”. Trần Sở Dương thấy Thiệu Trì bị chú nhóc này “quay” đến chóng mặt, liền ngoắc cổ chú ta, đánh lạc hướng đề tài. Thiệu Trì gật đầu một cái, sau đó nhanh chóng rời khỏi phòng cấp cứu, dù Dĩ Mạch đã qua khỏi giai đoạn nguy hiểm nhưng anh vẫn chưa thể yên tâm hoàn toàn.

“À, phương pháp đó chính là... kỳ tích! Thôi, tôi đói rồi, phải đi ăn cơm cái đã”. Thấy Lục Thiệu Trì đi rồi, Trần Sở Dương vươn vai, bước ra khỏi phòng cấp cứu.

“Thưa anh, thưa anh! Em sẽ mời anh bữa trưa, anh cho em biết phương pháp ‘kỳ tích’ đi!”.

Cậu ta đúng là rất có tinh thần học hỏi. Trần Sở Dương vỗ tay lên trán, sao anh lại dây với người này cơ chứ!

13. Chương 12

Chương mười hai: Duyên mới tình cũ

Thiều Trì lúc này tuyệt vọng như thua bạc, trong nỗi tuyệt vọng đó có cả sự liều lĩnh đặt hết tất cả vào một con bài.

Sau một tuần nằm bẹp ở trong phòng bệnh đặc biệt, cuối cùng An Dĩ Mạch cũng chạy nhảy được như thường.

Hôm chuyển sang phòng bệnh bình thường, Dĩ Mạch ăn rất ngon miệng, cô tu một hơi hết cả một bát súp đậu nành, sau đó nuốt gọn ba cái bánh mì. Cuối cùng cũng ra khỏi cái phòng quỷ quái đó, cô đặc ý nghĩ bụng. An Dĩ Mạch này nhất định là được ông trời ưu ái lắm, lúc nào cũng gặp dữ hóa lành. Nếu có giải đùng sĩ chống giặc bệnh thì cô hẳn phải giặt được giải thành tựu trọn đời.

Thực tế chứng minh, gặp họa thoát chết thì sẽ có vận may về sau. Từ sau lần chết hụt đó, Thiều Trì chiều chuộng cô nhiều hơn, anh cũng bớt quở thúc cô như trước. Giờ anh không những không giục cô đi gặp bố mẹ anh mà còn nhận lời đến Trung Thu sẽ đưa cô đi vòng quay cao nhất châu Á. Trước đây ai cũng lo tìm cô yếu không chịu nổi sự hồi hộp nên không cho cô đi vòng quay, giờ cuối cùng cô sắp được thưởng thức cảm giác bay lên trời rồi.

Phòng bệnh Thiều Trì đặt cho Dĩ Mạch là phòng đơn, trong phòng chỉ có một ít sách chăm sóc sức khỏe, dây nối tivi bị rút, rõ ràng là cố tình không để cho bệnh nhân xem đây mà. Dĩ Mạch buồn đến nỗi ngày ngày ngồi thần mặt, cắn móng tay nghĩ đối sách. Nghĩ mãi không ra, cô tức tối tháo luôn dây điện thoại của bệnh viện ra tự chế làm ăng ten, dò tín hiệu tivi. Còn nhớ hồi học đại học, cứ đến giờ giới nghiêm là nhà trường lại ngắt dây tivi, bọn sinh viên mới nghĩ ra cách này để xem Worldcup. Dĩ Mạch trong lòng vô cùng cảm kích đám bạn học đã phát minh ra loại “ăng ten điện thoại” này, cuối cùng cô cũng có thể từ giả thể giới không âm thanh rồi.

Nhưng “ăng ten điện thoại” cũng chỉ bắt được một vài kênh thông thường. Có lần Thiều Trì đến, vừa đẩy cửa phòng đã thấy Dĩ Mạch đang vất vả giơ hai sợi dây điện thoại lên cao, nhảy tưng tưng như con ếch dò sóng. Tivi đang phát bộ phim Hoàn Châu cách cách mà trước kia vốn bị Dĩ Mạch dè bủ xem thường, thế mà giờ cô lại dán mắt vào xem Tiểu Yến Tử bắt bọ câu. Thiều Trì thấy buồn cười, đúng là đối thì cái gì cũng ăn.

Từ sau khi Thiều Trì phát hiện ra Dĩ Mạch lén xem tivi, phòng bệnh liền có thêm một chiếc đầu DVD. Dù Thiều Trì chỉ toàn mang đến những thứ chán ghê gồm như Bách gia giảng đàn

(6)

nhưng có cái để mà xem còn hơn là không có gì cả. An Dĩ Mạch cũng nhờ dịp nằm viện này mà bổ sung được vô số kiến thức văn hóa, rốt cuộc cô cũng biết Dịch Trung Thiên và Vu Đan giảng cái gì.

Ở trong phòng bệnh một tuần, cuộc sống an nhàn của Dĩ Mạch càng ngày càng trở nên vô vị. Cô chống cảm, vừa mơ màng nghĩ Định mệnh anh yêu em đã phát đến tập bao nhiêu rồi vừa thắc mắc không biết Axis powers

(7)

đã ra đến tập mấy.

Ngơ ngẩn ngẩn ngẩn hết cả một buổi sáng, Dĩ Mạch chịu không nổi nữa, cô mặc bộ đồ bệnh nhân rộng thùng thình, lững thững đi đến văn phòng của Thiều Trì tìm anh. Trên tay cô nắm một sợi dây đeo điện thoại hình chuột Mickey mà cô đã thêu trong lúc nằm viện, không được đẹp nhưng nhất định anh sẽ không chê. Cửa văn phòng của Thiều Trì khép hờ, Dĩ Mạch nổi máu nghịch ngợm, rón rén nép sau cánh cửa nheo mắt nhìn trộm.

“Cậu định đi Mỹ gặp cô ta thật à?”. Tiếng Trần Sở Dương vọng ra từ trong phòng, Dĩ Mạch thấy hơi chao đảo. Cô ta? Cô ta là ai?

“Em nói với anh bao nhiêu lần rồi, Catherine chỉ là bạn học của em, lần này em tìm cô ấy là có việc quan trọng cần bàn”. Giọng nói của Thiều Trì có vẻ sốt ruột. Dĩ Mạch hơi lùi lại, Catherine nào? Cô chưa từng nghe Thiều Trì nhắc đến người này bao giờ.

“Có bạn học là tiểu thư thống đốc bang California, cậu có điểm phúc thật đấy. Nghe nói hai người từng cùng một tổ nghiên cứu hồi còn học ở Harvard à?”. Lòng ngưỡng mộ toát lên trong giọng nói của Trần Sở Dương.

“Em không có thời gian tán gẫu với anh, lúc em không có ở đây anh nhất định phải giúp em chăm nom Dĩ Mạch đấy. Cô ấy mà rụng một sợi tóc là anh cứ cẩn thận chuyện bình xét cuối năm đấy”. Giọng Thiều Trì vẫn bình tĩnh như cũ, còn Trần Sở Dương đã nhảy dựng lên rồi.

“Lục Thiều Trì, đồ nham hiểm! Từ hồi đại học đến giờ lúc nào cũng chèn ép tôi, tôi nhất định phải vạch mặt cái đồ miệng nam mô bụng một bồ dao găm nhà cậu!”. Cậu ta còn dám lòi bình xét cuối năm ra dọa anh.

“Anh đừng làm cái vẻ mặt bị bồ đá ấy ra nữa, nếu rối rắm quá thì anh hướng dẫn thêm vài thực tập sinh nữa nhé”, Thiều Trì in bệnh án của Dĩ Mạch ra thêm một bản, cho vào cặp công văn bên cạnh.

“Cậu cậu cậu...”. Lại còn nói anh như bị bồ đá nữa chứ, mình lương thiện chính trực thế mà mãi không có cô nào yêu, còn cái tên Thiều Trì nham hiểm đó lúc nào cũng được hâm mộ quá đáng. Cứ nhất là từ trước đến nay, Lục Thiều Trì luôn là hình ảnh hoàn thiện hoàn mỹ trong mắt người khác. Trong mắt giáo sư, nó là đứa học trò ngoan ngoãn chăm chỉ; trong mắt cấp trên, nó là đồng nghiệp tốt có năng lực; trong mắt bệnh nhân, nó là một bác sĩ thân thiện, chu đáo; quá đáng nhất là trong mắt đám con gái, nó là bạch mã hoàng tử thanh cao! Lẽ nào chỉ có anh đây mới biết bộ mặt nham hiểm của thằng nhóc này?!

“Chuyện em đi Mỹ gặp Catherine thì anh giữ bí mật giúp nhé. Nếu anh dám để lộ trước mặt Dĩ Mạch thì anh biết hậu quả đó! Anh cứ bảo cô ấy là em phải đi công tác một thời gian”.

“Nhóc con quá đáng lắm đấy, tự cậu không biết nói với nó à! Cậu không định cứ thế bay sang Mỹ gặp cô đầm đó đấy chứ?”. Trần Sở Dương kinh ngạc nhìn Lục Thiều Trì, đúng là đồ đàn ông bạc bẽo.

“Cạch!”. Cánh cửa văn phòng bỗng đóng sập lại, phát ra âm thanh nặng nề. Lục Thiều Trì và Trần Sở Dương đều ngoái đầu nhìn, cơn gió này quái dị thật.

“Trưa nay em bay rồi, còn phải về nhà thu dọn hành lý, không nói với anh nữa. Dĩ Mạch giao cho anh đấy”.

“Đúng là Lục Thế Mỹ thời nay!”

(8)

. Trần Sở Dương ngán ngẩm thở dài, Thiều Trì chỉ còn biết cười trừ, cái ông anh mồm mép tép nhảy này làm diễn viên hợp hơn là làm bác sĩ.

“Anh cấu xong chưa? Chăm sóc Dĩ Mạch tốt nhé”. Biết Trần Sở Dương thương Dĩ Mạch không khác gì mình, giao Dĩ Mạch cho anh ta, Thiều Trì rất yên tâm.

“Lục Thiều Trì, đồ chết băm chết vằm, sao lại vô trách nhiệm như thế? Cậu không nói rõ với nó thì không được đi đâu hết!”. Trần Sở Dương túm chặt lấy Thiều Trì, anh vừa thoáng thấy nét gửi gắm lạ lùng trong mắt cậu ta. Chẳng lẽ thằng nhóc này định đi luôn không về nữa? Anh luôn coi Dĩ Mạch như em gái, anh không thể để Thiều Trì rời khỏi Văn Trạch như thế này. Hơn nữa, anh cũng có nghe nói hồi trước Catherine đã lạm quyền thống đốc của bố cô ta để giữ Thiều Trì ở lại Mỹ.

“Em sắp phải bay rồi, anh đừng làm mất thời gian của em được không? Em không đến chào Dĩ Mạch là vì em không muốn nói dối cô ấy”. Lục Thiều Trì thở dài, rút báo cáo xét nghiệm của Dĩ Mạch từ trong cặp ra đưa Trần Sở Dương. Trần Sở Dương chăm chú đọc bản báo cáo trong mấy phút, sắc mặt tối sầm lại.

“Sao lại thế này?”. Trần Sở Dương không thể tin vào mắt mình, quay lại nhìn Thiều Trì, “trước nay bệnh tình của nó rõ ràng vẫn ổn định cơ mà”.

“Cô ấy không thể dùng những chất có cafein, anh biết những năm qua Dĩ Mạch sống khôn đáo thế nào không? Cô ấy lên cơn càng ngày càng mau, em cứ được cô ấy lần này, lần sau thì sao đây? Nếu không mổ

thì có khi cô ấy không sống nổi ba tháng nữa”.

“Vì thế nên cậu đi gặp Catherine? Cậu có chắc cô ấy sẽ giúp được cậu không?”.

“Tỷ lệ người mắc bệnh này là vô cùng thấp nên có rất ít chuyên gia nghiên cứu. Catherine là một tài năng hiếm có, lại được sự trợ giúp đặc lực của ông bố, em đã xem luận văn tiến sĩ của cô ấy rồi, em dám chắc nghiên cứu của cô ấy có thể giúp em. Chỉ có cách đó mới cứu được Dĩ Mạch. Em không còn cách nào khác, bất kể phải trả giá như thế nào em cũng chịu”.

Ánh mắt của Thiệu Trì toát lên vẻ quyết tâm khiến Trần Sở Dương cũng thấy xúc động. Thường ngày Lục Thiệu Trì chắc chắn sẽ không nói những chuyện này trước mặt anh. Trong ấn tượng của anh, Lục Thiệu Trì là một người không bao giờ để lộ sự yếu đuối của mình trước mặt người khác. Vậy mà lần này, anh lại nhìn thấy sự đơn độc ánh lên trong mắt cậu. Thiệu Trì lúc này tuyệt vọng như thua bạc, trong nỗi tuyệt vọng đó có cả sự liều lĩnh đặt hết tất cả vào một con bài. Chỉ có sự an nguy của Dĩ Mạch mới khiến cậu ấy như vậy! Anh không dám nghĩ đến một ngày Dĩ Mạch không còn nữa, Thiệu Trì sẽ trở nên như thế nào, e rằng đó sẽ là vết thương chí mạng, không gì xoa dịu nổi.

14. Chương 13

Chương mười ba: Bảy mưu tính kế

Cô ngồi im lìm trên mặt đất, chìm đắm trong ánh mắt căm ghét của Vân Mộ Hàn, anh vừa bảo cô cút đi.

Dĩ Mạch cầm dây đeo điện thoại hình chuột Mickey thần thờ đi trong hành lang. Cô vừa nghe thấy Trần Sở Dương nói, Thiệu Trì đi Mỹ gặp một cô gái Mỹ xinh đẹp nào đó. Thiệu Trì còn dặn anh ta đừng nói gì cho cô biết. Thiệu Trì chưa từng giấu cô chuyện gì, tại sao giờ lại làm thế với cô? Vì cô gái Mỹ kia ư?

Cô lơ đãng lúc lắc sợi dây đeo, thấy trong lòng trống rỗng. Đến cả Thiệu Trì cũng rời bỏ cô sao? Lúc nào cô cũng tươi roi rói, làm ra vẻ không sợ chết nhưng thực ra cô sợ điều đó hơn bất kỳ ai. Cô không bao giờ muốn lặp lại lần nữa cảm giác như tim bị cắt lìa khi lên cơn. Trong bóng tối mịt mù không có ai đáp lại, không có ai quan tâm, cô đơn như một linh hồn trôi dạt, cô thật sự rất sợ sẽ có ngày rơi vào nỗi cô đơn đó để rồi không bao giờ tỉnh lại nữa.

An Dĩ Mạch, thực ra người là đứa con gái nhút nhát đến đáng thương. Không xinh đẹp, không giỏi giang, sức khỏe lại yếu ớt, người làm sao mà xứng với Lục Thiệu Trì? Thiệu Trì sắp bỏ cô đi gặp người con gái khác. Nhất định anh ấy rất quan tâm đến cô gái đó, nếu không thì anh ấy đã không cố ý che giấu cô. Tim đắng chát, một cảm giác rất kỳ lạ bao trùm lên cô, Dĩ Mạch vụt ngừng đầu, cô... đang ghen sao?

Ý nghĩ này khiến đầu óc Dĩ Mạch hỗn loạn. Cô vẫn tưởng mình không quên được Mộ Hàn, nên mới tìm chỗ dựa bên Thiệu Trì. Nhưng lúc này cô mới nhận ra, cô không thể quên Mộ Hàn nhưng cô cũng bắt đầu quan tâm đến Thiệu Trì. Chẳng lẽ cô là thứ con gái lẳng lơàn gặp ai cũng yêu? Dĩ Mạch dờ dẫm đi vào thang máy, cô cũng không biết mình ấn nút tầng mấy, cô tựa vào tường hành lang, trầm ngâm suy nghĩ.

“An Dĩ Mạch! Đúng là cô rồi, chúng ta lại gặp nhau rồi. Chúng ta có vẻ có duyên nhỉ!”. Tiếng ai cứ chọc vào tai thế? Dĩ Mạch buồn bực ngừng đầu, hóa ra người trước mặt là Kim Eun Chae. Cô thấy mình thật thảm hại, chết tiệt, người ta thì tươi roi rói, mình thì cứ ỉu xìu thế này.

“Hi, đúng là khéo quá”. Thái độ của Dĩ Mạch toát lên vẻ lạnh lùng, thờ ơ, không biết có phải tại Mộ Hàn không mà cô lại thấy phản cảm với cô nàng này quá. Trần Sở Dương nói đúng, cái cô người nước Gậy này thật đáng ghét, lạ thật, sao trước đây mình lại nghe đĩa nhạc của cô ta, đúng là đầu óc có vấn đề.

“Anh Mộ Hàn biết tôi thích ăn thanh long nên mua cho tôi nhiều lắm, tôi đang lo ăn không hết, may mà lại gặp cô. Cô đến phòng tôi đi, ăn với tôi nhé”. Kim Eun Chae hoàn toàn không mang vẻ kiêu kỳ của mình

ting, cô ta nhiệt tình kéo Dĩ Mạch vào phòng, Dĩ Mạch trong bụng khó chịu nhưng vì lịch sự nên không nói gì.

“Xin lỗi, tôi không thích thanh long”. Thực ra là cô rất thích, trước kia thanh long rất đắt, Mộ Hàn thường phải tiết kiệm tiền ăn trưa để mua cho cô. Những điều này cô không muốn nhớ đến, vậy mà Kim Eun Chae lại hồn nhiên nhắc lại. Cô gái này đang cố tình khiêu khích mình ư? Việc gì lại giữ cái trò trẻ con này chứ?

“Thế à? Cô không thích thì sao anh ấy lại mua cho cô?”. Kim Eun Chae mỉm cười lạnh lùng, cô vốn không thích loại quả nhạt nhẽo đó, nhưng Vân Mộ Hàn vẫn cứ mua cho cô. Rốt cuộc là anh tưởng cô thích hay là vẫn còn nhớ đến sở thích của một người con gái khác?

“Sao?”. Thấy Kim Eun Chae đột nhiên giọng lạnh nhạt, Dĩ Mạch ngỡ người không biết nên nói gì.

“Tôi bảo nếu cô không thích thì còn có thứ khác nữa mà. Cô ở lại trò chuyện với tôi được không? Mộ Hàn lo người hâm mộ đến quá nhiều tôi nên bao hết cả tầng sáu rồi. Nghe nói vì chuyện bao hết phòng bệnh này mà còn cãi nhau với bệnh viện đấy. Tôi biết Mộ Hàn thương tôi nhưng làm thế thì chẳng khác gì cô lập tôi với mọi người cả”. Kim Eun Chae vờ vĩnh trách móc khiến Dĩ Mạch nghe rất khó chịu. Chẳng biết mất mũi Mộ Hàn có bị làm sao không? Loại người lắm điều thế này mà anh ta cũng thích?

“Chị nghỉ sớm đi, ngộ nhờ nói chuyện mệt bạn trai chị lại xót”. Dĩ Mạch cười nhạt, cô thừa nhận mình lòng dạ hẹp hòi, không thể rộng lượng với những chuyện chướng tai gai mắt thế này được.

“Có gì mà mệt? Bác sĩ nói rồi, nói chuyện rất tốt cho thai nhi. Mộ Hàn hôm nào cũng đến nói chuyện với tôi, nhưng anh ấy bận quá, tôi cũng không muốn anh ấy lỡ việc vì tôi”.

“Tốt cho thai nhi ư?”. Dĩ Mạch mở to mắt nhìn cô ta, Vân Mộ Hàn, anh sắp làm bố rồi ư? Dĩ Mạch thấy nghẹt thở, dù cô biết Mộ Hàn đã không còn là Mộ Hàn trước kia nữa, anh không cần phải giữ mình vì cô. Nhưng cô chưa từng nghĩ đến chuyện anh sẽ kết hôn sinh con với người khác.

“Tôi còn chưa quyết định có giữ đứa bé này hay không, cô biết tôi là ai rồi đấy, nếu có con thì chắc tôi phải rời làng giải trí mất. Nhưng mà cũng không sao, nếu có thể tìm được một người đàn ông thật lòng yêu mình thì còn gì quan trọng bằng, cô thấy phải không?”. Vẻ mặt của Kim Eun Chae tràn ngập hạnh phúc giả tạo khiến Dĩ Mạch chỉ muốn tát cô ta một cái cho tỉnh.

“Chị không muốn báo chí biết thì sao lại nói với tôi?”. Dĩ Mạch cảnh giác nhìn cô ta. Liệu có phải là cô ta đang cố tình khoe khoang với cô không?

“Cô không phải là đám phóng viên lá cải đó, tôi tin. Từ lần đầu tiên nhìn thấy cô tôi đã thấy chúng ta rất hợp nhau, cô không thấy thế à?”. Không thấy chút nào, Dĩ Mạch thâm bất lại trong bụng.

“Ồi...”. Kim Eun Chae bỗng ôm lấy bụng, mặt mày nhăn nhó đau đớn.

“Này, chị làm gì thế? Làm sao thế? Tôi đi gọi bác sĩ nhé?”. Dĩ Mạch giật mình, toan chạy đi gọi bác sĩ.

“Không cần đâu, tôi nghỉ một lúc là được. Cô đỡ tôi về phòng được không?”. Kim Eun Chae nhìn Dĩ Mạch cầu khẩn, Dĩ Mạch bất đắc dĩ phải dìu cô ta dậy. Mộ Hàn chết tiệt, đến cả bạn gái mình cũng không chăm cho tử tế. Thật tình chỉ muốn đá đít cô ta cho rảnh nợ.

“Các ngôi sao đều có trợ lý riêng kia mà? Chị nổi tiếng thế sao không thuê người nào đó chăm nom mình?”. Dĩ Mạch không khỏi thắc mắc, chẳng lẽ mình tinh Hàn Quốc đúng như lời đồn, làm không công cho các công ty, còn bản thân thì nghèo xơ nghèo xác?

“Anh Mộ Hàn cũng nói thế nhưng tôi không muốn phiền người khác. Thực ra tôi là người thích tự lập, thường ngày toàn là tôi chăm sóc cho người khác đấy chứ. Hồi trước, lúc công ty của anh Mộ Hàn mới mở, anh ấy phải tìm đối tác khắp nơi, bận quá nên toàn bỏ bữa, thế nên tôi phải tự thân làm món cơm cuộn rong biển mà anh ấy rất thích đem đến tận công ty. Người Trung Quốc có câu muốn giữ trái tim của đàn ông thì cần giữ cái dạ dày của họ trước đã mà. Dĩ Mạch, chắc cô nấu ăn ngon lắm”.

Chẳng lẽ Vân Mộ Hàn chưa nói với chị trước kia toàn anh ấy nấu cho tôi ăn sao?! Dĩ Mạch tức tối nghĩ, cô không biết nấu ăn, vụng về hậu đậu, còn không chăm sóc nổi bản thân mình, làm sao mà so được với ngôi sao nổi tiếng như cô đây, không ngại hạ mình hầu hạ anh ta! Kim Eun Chae làm như không nhận ra vẻ

lạnh nhạt của Dĩ Mạch, cô ta say sưa kể hết chuyện này đến chuyện khác về mình và Mộ Hàn. Dĩ Mạch có phần sốt ruột, cô không có chút hứng thú nào về chuyện của họ.

“Anh Mộ Hàn...”.

“À, chị Kim Eun Chae này, chị đang có em bé cần phải nghỉ ngơi, đừng nói nhiều quá, tôi đi đây”. Dĩ Mạch cố gượng cười, cắt ngang lời Kim Eun Chae. Anh Mộ Hàn, có cần phải gọi âu yếm thế không? Không biết mình có nên gọi Thiều Trì như vậy không nhỉ? Anh Thiều Trì... Dĩ Mạch vừa nghĩ đến đã thấy nổi hết da gà, sồn hết gai ốc. Trần Sở Dương nói phải, tránh xa cái cô Hàn Quốc này ra kẻo bị lây bệnh sến.

“Cô cứ ở đây với tôi một lúc nữa, đến khi anh Mộ Hàn về được không? Tôi nằm viện thế này làm lỡ nhiều việc lắm. Chết rồi, giờ tôi mới nhớ ra phải gọi một cú điện thoại quan trọng đến công ty, nhưng điện thoại của tôi hết pin rồi”. Kim Eun Chae nhìn Dĩ Mạch, ánh mắt cầu khẩn.

“Điện thoại trong phòng chị đâu?”.

“Tôi sợ ồn ào nên bảo y tá rút ra rồi”. Sợ ồn sao? Điện thoại trong phòng bệnh thì mấy ai gọi đến chứ? Dĩ Mạch nghi hoặc nhìn Kim Eun Chae, người nổi tiếng đúng là đồng đẳng.

“Ngoài hành lang có điện thoại công cộng đấy”. Dĩ Mạch lạnh lùng chỉ dẫn, cô không muốn cho cô ta mượn điện thoại di động của mình.

“Ngoài hành lang vang lắm, chuyện này không tiện nói ngoài đó”.

“Thôi được rồi, dùng của tôi đi”. Dĩ Mạch miễn cưỡng rút điện thoại ra, đúng là không chịu nổi nữa, một cú điện thoại mà, có cần thiết phải cẩn thận thế không?

“Cảm ơn, việc này không tiện để người khác...”.

“Thế thì tôi ra ngoài đợi, chị nói xong thì gọi tôi vào. Máy của tôi cũng sắp hết pin rồi, chị đừng nói lâu quá”. Cước điện thoại đắt lắm, tòa soạn lại không chịu trả.

Cô đứng ngoài cửa phòng bệnh, buồn buồn đi chân trên mặt sàn. Cô vốn không muốn ở trong đó nghe Kim Eun Chae kể lể mãi chuyện của cô ta với Mộ Hàn, giờ bị đuổi ra ngoài cô thấy tai mình được yên tĩnh hơn nhiều. Kim Eun Chae có thai! Vân Mộ Hàn, anh đam mê dục vọng như thế từ bao giờ vậy? Trước kia lúc còn yêu cô, anh có cuồng nhiệt đến mức nào cũng biết dừng ở giới hạn, giờ lại chưa kết hôn đã có con với Kim Eun Chae! Chết tiệt! Cô rửa thầm trong bụng, đôi mắt dần nhòe đi, tim bắt đầu đau nhức, cô đổ một nắm thuốc cho vào miệng nhai, cứ phải như thế mới hả được cơn giận.

“Lén lén lút lút gì ở đây thế?”. Dĩ Mạch quay đầu lại, Mộ Hàn đang đứng một bên nhìn cô, đôi mắt sâu thẳm thẳm của anh nhìn cô không chút cảm xúc. Sao anh ta lại ở đây? Tim Dĩ Mạch đập rất mạnh. Tách, dây đeo điện thoại chuột Mickey trong tay cô rơi xuống đất. Cô định cúi nhặt, thì Mộ Hàn đã nhanh tay hơn.

“Thêu cho gã đó à? Dĩ Mạch, cô giỏi lấy lòng người ta đấy! Cái con chuột không giống chuột, thỏ không giống thỏ này cô thêu mất mấy đêm? Đâm bao nhiêu mũi kim vào tay rồi? Cô tưởng cái thứ đồ chơi trẻ con này có thể giữ được trái tim đàn ông sao?”.

“Trả tôi đây!”.

Dĩ Mạch cắn môi, ngày trước thịnh hành một thêu chữ thập, cô cũng học thêu theo mấy đứa con gái trong lớp. Cô mất mấy ngày trời ngồi thêu một cái vỏ gối hình trái tim tặng anh, nhưng chưa kịp tặng thì Mộ Hàn đã bỏ đi Hàn Quốc. Giờ anh lại lạnh nhạt chế giễu cô, chế giễu cô vụng về, chế giễu cô không biết lượng sức mình. Phải, cái thứ này giữ được trái tim của ai chứ? Hồi đó chẳng phải chính anh cũng ra đi không ngoảnh lại đó sao?

“Sao cô lại ở đây? Cuối cùng hẳn cũng chịu cho cô nằm viện rồi à? Cô ở phòng nào thế? Bao giờ sinh?”. Thấy Dĩ Mạch mặc đồ bệnh nhân, Vân Mộ Hàn chau mày hỏi.

“Tôi không có con! Chiều nay tôi ra viện, sau này anh sẽ không bao giờ phải gặp lại tôi nữa đâu”. Dĩ Mạch ngẩng đầu ưỡn ngực, không thể để Mộ Hàn nhận ra nỗi đau của cô.

“Em bỏ đứa bé thật sao? An Dĩ Mạch! Em nhất định phải hành hạ bản thân thế sao?”. Vân Mộ Hàn túm lấy tay Dĩ Mạch, không chút che giấu sự phẫn nộ của mình.

“Anh điên à! Anh chẳng biết cái gì cả!”. Dĩ Mạch đẩy phắt anh ta ra, đi vào phòng Kim Eun Chae, thấy điện thoại của mình đặt trên bàn, cô không nghĩ gì hết nhặt lên.

“Em đi đâu?”.

“Không phải việc của anh!”. Anh có tư cách gì để hỏi cô đi đâu? Khi cô chỉ có một mình trong đau đớn, tuyệt vọng thì anh ở đâu? Lúc cô không có một xu ngồi ăn xin trước cổng bệnh viện thì anh ở đâu? Hồi đó anh bỏ đi không một lý do, giờ lại khoe cảnh mặn nồng với cô gái khác trước mắt cô. Anh lấy tư cách gì để hỏi cô đi đâu?!

“Anh Mộ Hàn...”. Tiếng Kim Eun Chae vọng ra từ trong phòng bệnh, Dĩ Mạch liếc cô ta rồi lại nhìn Mộ Hàn, không nói gì hết lạnh lùng bỏ đi.

Vân Mộ Hàn tức tối đá mạnh cửa phòng bệnh. Phải, đây không phải việc của anh. Cái con người đó, chỉ cần cho cô ta tiền là cô ta có thể có thai bất cứ lúc nào. Sao anh lại phải lo lắng cho thứ con gái như thế, sao anh lại phải đau đớn vì loại người như thế!

“Sao cô ấy lại ở đây?”.

“Em không biết, cô ấy bảo đến thăm em, còn hỏi em bị làm sao, em mới cho cô ấy biết kết quả chẩn đoán”.

“Em nói với cô ta chuyện em có thai rồi sao?”. Mộ Hàn hét ầm lên, Kim Eun Chae rơm rớm nước mắt.

“Cô ấy hứa với em không nói cho ai biết”. Kim Eun Chae cúi đầu, nghẹn ngào nói.

“Sao em lại đi tin thứ người đó! Thôi, em nghỉ sớm đi”. Không biết tại sao, anh hoàn toàn không muốn để Dĩ Mạch biết chuyện Kim Eun Chae có thai, càng không muốn Dĩ Mạch hiểu lầm anh là kẻ tùy tiện dễ dãi.

“Anh Mộ Hàn, em xin lỗi. Em biết tại sao anh nổi giận, em sẽ bỏ đứa bé này để tránh làm anh khó xử”.

“Không được, bác sĩ nói rồi, em yếu quá, phá thai sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Anh xin lỗi, vừa rồi anh đã nặng lời, anh không giận em đâu”. Nhìn ánh mắt đau khổ tuyệt vọng của Kim Eun Chae, Vân Mộ Hàn đành dịu giọng dỗ dành cô.

“Anh không cần an ủi em, từ lúc biết mình có thai là em biết đời em thế là hết rồi. Nó là thứ oan nghiệt không nên ra đời”. Cô co người lại khóc lóc, Vân Mộ Hàn bực bội đẩy cô ra, cô vội vàng lao đến ôm chặt lấy anh, “Anh Mộ Hàn, anh đi đâu?”.

“Đi báo cảnh sát”. Ánh mắt anh sắc lạnh khiến Kim Eun Chae hoảng hốt.

“Đừng anh! Là tại em, tất cả đều là lỗi của một mình em. Anh đừng vì em mà chống lại ông ấy, là em đáng bị thế! Em không nên tự ý đi gặp ông ấy, nhưng... chuyện này không thể truyền ra ngoài được, em van anh, đừng báo cảnh sát...”.

“Anh phải giết lão!”. Mộ Hàn dấm mạnh vào tường, trong nháy mắt vết máu đỏ tươi xuất hiện trên bức tường trắng như tuyết.

“Đừng, đây là bố anh! Mộ Hàn, là em sai rồi. Anh muốn trút giận thì trút giận vào em đây này, từ nay về sau anh không muốn gặp em cũng được, em chỉ xin anh đừng chống lại ông ấy, được không?”.

“Lão ta là bố anh thì sao? Không phải thế! Anh chỉ có một người bố, AND cũng không thay đổi được gì hết! Nếu không phải vì em cản thì anh đã báo cảnh sát bắt lão ngay hôm đó rồi!”.

“Vâng, là do em cản anh. Em đúng là con ngốc, sao em lại đi xin lão chuyển vốn giúp anh chứ? Anh báo cảnh sát đi, để thiên hạ đều biết Kim Eun Chae này bị bố của bạn trai cưỡng hiếp đến mức có thai. Đêm nào em cũng mơ thấy lão ta chồm lên người... Không, anh ơi, em biết anh hận lão, anh không thể chấp nhận được sự thật lão là bố đẻ anh, anh hận lão hám gái, hận lão hủy hoại tuổi thơ của anh. Nhưng anh tưởng em không hận lão à! Tại sao bác sĩ lại cứu em chứ? Sao không để em chết đi, như thế còn hơn!”.

“Eun Chae! Anh xin lỗi. Anh không báo cảnh sát, không tìm lão tính sổ nữa. Em nghỉ đi, đừng nghĩ lung tung”. Mộ Hàn ôm lấy Kim Eun Chae đang vật vã khóc lóc, anh an ủi cô, bế cô lên giường, dỗ cô ngủ. Chờ

đến khi Kim Eun Chae thiếp đi, anh mới nói lỏng cà vạt, mệt mỏi bước ra, đóng cửa phòng bệnh lại. Anh đốt một điếu thuốc trên hành lang. Anh nợ Eun Chae quá nhiều. Một người con gái vì anh mà phải trả giá quá đắt, vậy mà anh lại không làm được gì cho cô hết.

Giang Quý Nhân!

Vân Mộ Hàn gầm gừ trong họng. Vì gã đàn ông đó mà mẹ anh bỏ chồng bỏ con, làm cho anh sớm thành đứa trẻ mồ côi. Dĩ Mạch cũng vì năm trăm nghìn lão đưa mà đòi chia tay với anh. Nghĩ đến những chuyện này, anh thấy đau đớn như bị một mũi tên xuyên thủng qua tim. Người con gái mà anh yêu thương vì người đàn ông khốn nạn đó mà rời bỏ anh. Rõ ràng anh hận cô ta thấu xương, vậy mà sao anh không thể dứt tình với cô ta được? Dĩ Mạch vừa rồi có vẻ rất tiêu tụy, không biết có phải tại yếu quá không. Nghĩ đến cô vì tên đàn ông đó mà dày dạn thân mình như vậy, anh lại thấy bức bối khôn cùng. Sợi dây đeo chìa khóa hình chuột Mickey đó đã chạm vào tay anh, vết kim đâm trên ngón tay cô anh nhìn rất rõ, sao cô lại dùng cách ngớ ngẩn như thế để lấy lòng tên đàn ông đó. An Dĩ Mạch, sao em lại giày vò mình như thế? Em cần tiền sao? Anh có rất nhiều tiền, em có thể không hành hạ mình nữa được không?

Nằm viện một thời gian, cuối cùng Dĩ Mạch cũng xuất viện. Trần Sở Dương đưa cô về tận cửa nhà, định nói gì nhưng lại thôi. Dĩ Mạch không hỏi anh chuyện Thiệu Trì khiến anh thấy ngứa họng muốn chết. Sau đó, anh quyết định gọi điện cho cô kể lẽ rằng Thiệu Trì đi tập huấn ở xa, vì là tập huấn khép kín nên không liên lạc được với cô, dặn cô có chuyện gì thì cứ gọi cho anh. Dĩ Mạch khe khẽ văng một tiếng rồi gác máy, Trần Sở Dương thấp thỏm bất an, thấy mình phụ lòng tin của Thiệu Trì.

Dĩ Mạch gọi điện đến tòa soạn xin nghỉ thêm vài ngày, ở nhà ăn rồi ngủ, ngủ dậy lại ăn, mọi thứ cứ mơ hồ, vô vị trôi đi. Chuyện Kim Eun Chae mang thai đứa con của Mộ Hàn như con ruồi kêu vo vo trong đầu cô mãi không đi.

Từ khi Vân Mộ Hàn trở về, tâm trạng cô trở nên vô cùng ủ rũ. An Dĩ Mạch hồn nhiên, vui vẻ trong mắt mọi người giờ như dưa phơi héo, rầu rĩ ủ dột suốt ngày. Mỗi lần Kim Eun Chae như con rắn nước không xương ngã vào lòng Mộ Hàn, cô lại muốn lập tức vạch chuyện cô ta từng làm gái nhảy. Nhưng cứ nghĩ đến vẻ mặt âu lo của Mộ Hàn, cô lại ngậm ngùi từ bỏ ý định đen tối đó. Bài viết ấy nhất định sẽ ảnh hưởng đến Mộ Hàn, cô không muốn làm anh tổn thương, cho dù với danh nghĩa gì.

Do dự mấy bận, cuối cùng Dĩ Mạch cũng nhấn nút delete trên bút ghi âm. Làm xong việc này cô bỗng thấy người nhẹ nhõm. Chờ vài ngày nữa cô sẽ báo với trưởng phòng tin này không dò được. Cô mở cửa sổ hít thở không khí trong lành, lòng hơi bức bối nghĩ: Vân Mộ Hàn, em chỉ làm được chừng ấy cho anh thôi, thế là hết rồi.

Trần Sở Dương lơ mơ cảm thấy tâm trạng của Dĩ Mạch không ổn, cứ rồi là anh lại chạy đến nhà cô. Ngộ nhờ con bé này giận đối Thiệu Trì, đến khi thẳng nhóc đó về sẽ bị con nhỏ này lột tã lớp da ra ấy chứ? Dĩ Mạch cũng rất tự nhiên, thấy Trần Sở Dương nhiệt tình như vậy thì cứ để mặc cho anh làm việc nhà, còn mình thì ôm máy tính xem tập tiếp theo của phim Định mệnh anh yêu em. Trần Sở Dương nấu cơm trong bếp vẫn có thể nghe thấy tiếng cười ngặt nghèo của Dĩ Mạch ngoài phòng khách. Nhưng có một lần, khi anh bưng đồ ăn lên thì thấy Dĩ Mạch nằm trên sofa, không biết xem gì mà nước mắt đầm đìa.

“Phim này đúng là buồn cười, chia tay bao nhiêu năm rồi mà hai người vẫn về được với nhau? Đã từng làm tổn thương nhau nặng nề mà lại có thể nhẹ nhàng bỏ qua, nhưng mà Hân Di đã không còn là Hân Di trước kia, Tồn Hy cũng không còn là Tồn Hy trước kia”. Dĩ Mạch tự lẩm bẩm, phim tình cảm toàn là trò nhảm nhí cả.

Trần Sở Dương chưa bao giờ xem phim tình cảm Đài Loan, cũng không biết nên bình luận gì. Ăn cơm xong, anh rửa bát rồi vội vã cáo từ.

Bao nhiêu ngày như thế trôi qua, Trần Sở Dương sớm cảm nhận cuộc sống buồn tẻ của một ông nội trợ bất đắc dĩ, hết giờ làm là lại ba chân bốn cẳng đến nhà cô nàng nấu cơm cho cô ta ăn. Mỗi tối, khi Dĩ Mạch tiễn anh xuống nhà, anh như trút được gánh nặng, tung tẩy đi lấy xe, không hề hay biết sau lưng đang có ánh mắt lạnh giá âm thầm dõi theo mình.

Chỗ Dĩ Mạch ở không phải là khu cao cấp gì, nhà cửa san sát, Trần Sở Dương lần nào cũng phàn nàn không có chỗ đỗ xe. Dĩ Mạch vô tư nói trước kia Thiệu Trì toàn đỗ xe cách đây hai cây số, sau đó đi bộ đến. Trần

Sở Dương trong lòng tức tối: Đây là người yêu cô, còn tôi chỉ là đây tớ tạm thời của cô thôi.

Trong cái khu “xóm nghèo” này, chiếc ô tô của Trần Sở Dương nhanh chóng trở thành đề tài bàn tán. Mỗi lần Dĩ Mạch đi xuống gác là lại thấy vẻ mặt của mấy bà già bên dưới nhìn cô đầy ẩn ý. Trước kia Thiều Trì không bao giờ gây phiền hà cho cô như thế này.

Mấy hôm nay, Dĩ Mạch thường thấy một chiếc BMW đỗ trong khu dân cư, chiếc xe màu ngọc lam khiến cô nhức mắt. Hôm đó tiễn Trần Sở Dương về, cô lại nhìn thấy chiếc BMW đậu ở bên dưới. Cô lãnh đạm đi thẳng lên gác không quay đầu lại.

“An Dĩ Mạch!”. Người trong xe không nhìn được nữa, lên tiếng.

“Anh Vân, có việc gì thế?”. Ước gì cô là Trần Hân Di thì tốt quá, vác gậy thẳng tay nện cho kẻ trước mắt này một trận, sau đó gọi cảnh sát đến bắt, khỏi gặp nữa cho yên chuyện!

“Đây là chỗ giấu nàng Kiều đấy à? Hơi bị tiêu điều đấy”. Lời lẽ của Mộ Hàn thật cay nghiệt, Dĩ Mạch giả vờ ngờ nghệch không hiểu.

“Tôi không biết anh đang nói gì, ở đây rất luộm thuộm, e là không tiếp nổi anh đâu”. Cô nhếch mép, đưa tay mời khách ra về.

“Quý công tử vừa đi là cô bắt ngay được một anh chàng đi ô tô. An Dĩ Mạch, cô đối đến độ cái gì cũng xơi đấy à?”. Vân Mộ Hàn cười nhạt, hài lòng nhìn vẻ phẫn nộ trên mặt Dĩ Mạch. Anh đã chịu đựng quá đủ sự lãnh đạm của Dĩ Mạch rồi, cứ như thể anh xuất hiện hay không cũng vậy.

“Vân Mộ Hàn, đủ rồi đấy”. Dĩ Mạch ngoảnh mặt đi, môi khẽ động, khó khăn lắm mới thốt ra một câu. Đôi vai cô khẽ run rẩy, trong mắt anh cô như nhuốc đến thế ư?

“An Dĩ Mạch, tôi đã nói rồi, rời khỏi tôi thì cô cũng không dễ sống đâu”. Mộ Hàn nhìn cô chằm chằm, anh hài lòng với nỗi đau khổ trong ánh mắt cô.

“Vân Mộ Hàn, rốt cuộc thì anh muốn gì đây?”. Giọng nói của Dĩ Mạch đầy mệt mỏi, cô nhìn Vân Mộ Hàn, không biết anh ta muốn thế nào mới chịu tha cho cô?

Mộ Hàn ngậy người ra nhìn cô, phải, anh muốn gì đây? Mỗi ngày anh đều chầu chực dưới gác nhà cô, nhìn cô ra quầy mua báo, nhìn cô cúi người cho mèo hoang ăn, nhìn cô vui vẻ chào hỏi bà con hàng xóm, trong tim anh lại thấy ngập tràn nỗi cô đơn không nói nên lời. Đó vẫn là Dĩ Mạch của anh, Dĩ Mạch ngây thơ, hồn nhiên giờ đã có thể dễ dàng ngã vào lòng người khác.

“Cô ra giá đi. Hết trả cô bao nhiêu thì tôi trả gấp đôi”. Mộ Hàn cũng ngạc nhiên khi thấy mình có thể nói ra những lời lẽ như vậy. Anh nhìn Dĩ Mạch, bao nhiêu cảm xúc lẫn lộn xâu xé trong anh. Lần đầu tiên anh hy vọng Dĩ Mạch sẽ cho anh một cái tát nảy lửa vì những điều anh vừa thốt khỏi miệng.

“Được, anh định trả bao nhiêu? Nếu giá cả hợp lý thì tôi sẽ nghĩ xem sao”. Dĩ Mạch cười, nhìn Mộ Hàn. Lời lẽ của anh sắc nhọn hơn dao, đó là những lời của người con trai cô từng yêu tha thiết ư? Vân Mộ Hàn, anh thật tàn nhẫn!

Mộ Hàn nhìn Dĩ Mạch, cô ta nhận lời thật sao?! Ánh mắt khiêu khích của cô làm anh đau đớn đến tận tâm can. Cô ta chính là thứ đàn bà có thể làm mọi điều vì tiền, anh đã biết rõ như vậy sao vẫn không cam lòng, vẫn không chịu buông tay?

Sáu năm rồi, sáu năm trước anh ta nghĩ cô là kẻ tham tiền bỏ tình, không cho cô cơ hội giải thích mà quay người bỏ đi luôn. Hôm nay anh ta lại như vậy, không ngại ngần nói ra những lời làm tổn thương cô. Sáu năm đã qua rồi, sao lòng ngờ vực của anh ta vẫn khiến tim cô đau nhói?

Vân Mộ Hàn nắm chặt tay, đột nhiên đấm thẳng một cú. Dĩ Mạch giật mình lùi lại phía sau, nắm đấm đó không hướng vào cô mà hướng vào bức tường sau lưng cô. Máu chảy xuống theo gờ tường, nhỏ giọt trên mặt đất.

“Anh có sao không? Lên gác em băng bó cho. Thế này anh không lái xe được đâu”. Thấy anh bị thương, Dĩ Mạch lo lắng quên cả giận.

“Cút!”. Vân Mộ Hàn gạt cô ngã xuống đất, không quay đầu lại chạy thẳng ra xe.

Dĩ Mạch đỡ đỡ ngồi trên nền đất, cô thấy Mộ Hàn sập cửa xe đánh rầm, kiên quyết quay lưng bỏ đi. Anh lại một lần nữa bỏ đi như sáu năm trước. Trời tối dần, gió lạnh thốc vào người cô. Cô ngồi im lìm trên nền đất, chìm đắm trong ánh mắt căm ghét của Vân Mộ Hàn, anh vừa bảo cô cút đi.

Sáu năm trước, anh cũng bảo cô cút đi như thế. Cô mím chặt cho đến khi làn môi tái nhợt bật máu mới kìm được những giọt nước đang dâng đầy trong mắt. Cô từ từ ngẩng đầu lên, nước mắt lấp lánh phản chiếu màu vàng kim của buổi chiều tà. An Dĩ Mạch, người tưởng người là ai? Người tưởng mình vẫn là báu vật trên tay Mộ Hàn sao? Đúng là không biết thân biết phận. Cô mỉm cười nhẹ tênh, dưới ánh trời chiều buồn bã thê lương, nụ cười đó trông thật đáng chất và trống rỗng.

Bầu trời tối sầm lại nhanh chóng, đèn trong khu dân cư cũng lần lượt bật sáng. Dĩ Mạch không để tâm đến ánh mắt tò mò của người qua lại, cô vẫn ngồi lặng trên nền đất lạnh lẽo. Đêm bắt đầu buông, trời bắt đầu lạnh dần, Dĩ Mạch rùng mình, hơi lạnh khiến mắt cô tối sầm lại, cơn choáng váng ập đến. Việc gì phải tự hành hạ bản thân? Nghĩ vậy, cô vội bò dậy khỏi mặt đất. Chắc do ngồi lâu quá nên chân bị tê dại đi, lúc đứng dậy thì không còn sức nữa, ngã lún xuống đất. Lần này thì cô khụy hẳn, đầu gối trượt qua mặt xi măng khắp khểnh, bắp chân trượt một mảng da, máu chảy đầm đìa trông thật đáng sợ. Dĩ Mạch đau điếng người, trong bụng ra sức rửa Mộ Hàn. Cô nghiêng răng lồm cồm bò dậy, tay giữ chặt vết thương đi cà nhắc lên gác.

Dĩ Mạch rất ít khi dọn phòng, cô lục tung một hồi mà cũng không tìm thấy gạc băng đâu cả. Nếu có Thiệu Trì ở đây thì thế nào cũng tìm ra được mấy thứ băng gạc thuốc men đó như phép thần. Lúc này cô mới nhớ ra hai năm nay, mỗi lần cô bị va đập là Thiệu Trì lại xuất hiện nhanh chóng. Anh thậm chí còn thuộc nhà cô hơn chính cô, lọ muối lọ dầu để đâu anh rõ như lòng bàn tay. Giờ không có anh ở bên, cuộc sống của cô hỗn loạn như rắn mất đầu. Tìm không thấy băng cứu thương, Dĩ Mạch đành dùng nước lá rửa vết thương. Nước lạnh xối vào phần da thịt bị lật lên rất buốt, Dĩ Mạch rùng mình, cô nghiêng răng nghiêng lợi lằm bằm: “Lục Thiệu Trì, anh chết rấp ở đâu rồi?”.

Vì quá đau, Dĩ Mạch bỏ luôn bữa tối, nằm vật ra giường lịm đi lúc nào không hay.

Cả đêm cô ngủ không yên giấc, những ký ức kinh hoàng dội về trong cơn ác mộng. Cô hoảng loạn ngồi lặng trong góc nhà, việc duy nhất nghĩ đến được là gọi điện cho Mộ Hàn. Ở đầu dây bên kia, những lời châm chích của Vân Mộ Hàn khiến cô gục ngã. Anh thảng tay gác máy, để mặc cô co quắp trong mưa gió. Gió thổi tung tấm rèm cửa quất lên người cô không chút nương tay. Cô cứ khóc, khóc mãi. Ngày hôm đó, cô mất tất cả người thân, mất cả Vân Mộ Hàn. Sau đó cô còn mơ thấy Thiệu Trì khoát tay một cô đầm cười hạnh phúc. Sao tất cả mọi người lại bỏ cô mà đi? Sao tất cả mọi người lại để cô lại một mình?

Dĩ Mạch giật mình tỉnh giấc, cô cuộn mình vào tấm chăn, lòng rối bời. Đài khí tượng nói hôm nay trở trời, chả trách gió cứ đập ầm ầm lên cửa sổ. Cô bật đèn, trùm chăn kín đầu, bắt đầu đếm cừ. Lục Thiệu Trì thường nói thói quen rúc đầu vào chăn của cô rất không tốt, nhưng cô đã quen như vậy, điều đó khiến cô thấy mình được an toàn. Nửa đêm cô thấy rét run cầm cập, hơi lạnh như thấm vào tận xương. Đang là giữa mùa hè, sao lại lạnh buốt thế này? Cô sờ trán mình thì thấy nóng ran, hóa ra là sốt thật rồi. Định dậy pha một gói rẽ bản lam

(9)

để hạ sốt nhưng người cứ nhũn ra không cử động được. Dĩ Mạch lại cố dỗ mình ngủ, không rõ đếm đến con cừ thứ bao nhiêu cô mới mệt mỏi thiếp đi.

Trong đêm khuya tĩnh lặng chỉ có tiếng ho nặng nề chốc chốc lại phá tan sự tĩnh tại. Dĩ Mạch co ro trong chăn ngủ một đêm, sáng hôm sau cổ họng cô sưng tấy, đau đến độ uống nước còn vắt vả. Đêm qua sốt cao quá nên giờ toàn thân mềm oặt, Dĩ Mạch không buồn dậy ăn sáng nữa, cô kéo rèm cửa che bớt ánh sáng chói chang rồi tiếp tục mơ mơ hồ hồ lịm đi.

Cứ mụ mị như thế đến khi Lại Khai Hân gọi điện đánh thức, Dĩ Mạch mới cào cào mở tóc bù xù, uể oải dậy nghe điện. Cô ho khan mấy tiếng, cảm giác bồng bênh như trên mây.

“An Dĩ Mạch! Mau bật máy tính đi!”. Tiếng Lại Khai Hân như pháo nổ trong điện thoại.

“Sáng ngày ra la hét cái gì!”. Dĩ Mạch vất vả lắm mới giữ mình tỉnh táo, cô dụi mắt, mở chiếc máy tính xách tay ra.

“Sáng sớm cái gì, chiều rồi! Cậu ăn ngủ cho lắm mụ người rồi à? Cái nhà cậu ghê gớm thật, tằm ngấm tằm ngấm mà đấm chết voi!”

“Lại Khai Hân, cậu đơ rồi à? Nói lằng nhằng vớ vẩn gì thế?”. Dĩ Mạch sụt sịt, lấy khăn giấy ra lau nước mũi.

“Xi, cậu đơ thì có! Này An Dĩ Mạch, cậu mất tích nửa tháng nay, điện thoại cũng không nghe, hóa ra là đi làm gián điệp. Tin của cậu đúng là tin sốt dẻo, tớ thấy sếp cậu chắc phải tể cậu làm bồ tát mất thôi!”

“Bật máy rồi, nói đi, cậu muốn tớ làm gì?”. Dĩ Mạch thấy sốt ruột, hiện giờ cô chẳng muốn làm gì ngoài ngủ.

“Cậu vào Xinlan mà xem!”. Giọng Lại Khai Hân đầy phấn khích.

Dĩ Mạch dụi dụi mắt, lọ mọ vào trang Xinlan. Bỗng cô chờ người nhìn trân trân dòng tít đập vào mắt.

Kim Eun Chae mang thai, vén bức màn bí mật về người đàn ông sau lưng!

Bàn tay đang nắm chuột bắt đầu không vâng lời nữa.

Cô run rẩy mở bài viết đó ra xem, đập thẳng vào mắt cô chính là bức ảnh chụp tờ báo cáo xét nghiệm trong điện thoại của cô.

Dĩ Mạch nhanh chóng đọc lướt qua những dòng bình luận độc địa, từng câu đều nhắm vào Kim Eun Chae.

Tên tác giả của bài viết này cũng được đề rõ ràng: An Dĩ Mạch.

15. Chương 14

Chương mười bốn: Cười uống thạch tín

Trong sách có câu: Trong cuộc đời ai là thạch tín, ai là mật ngọt cho em.

Có lẽ Vân Mộ Hàn chính là thứ độc được đó, nhưng cô thản nhiên cười mà uống, thấy ngọt như đường.

Xinlan, Yahoo, Sohu, mạng 163, QQ, MSN...

Trong phút chốc, toàn bộ các mục giải trí của những trang web lớn đều đăng lên trang đầu tin Kim Eun Chae mang thai. Dĩ Mạch không biết nên khóc hay nên cười, bài của cô được đăng tải nhiều như vậy từ bao giờ thế?

Điện thoại réo liên tục không ngừng, Dĩ Mạch không nghe, cô thẳng tay ném lên giường.

Chưa đến năm giờ chiều mà bên ngoài đã tối sầm, có vẻ sắp mưa rồi. Dĩ Mạch ngồi trước máy tính liên tục cập nhật các trang web, cũng còn may, người ta chưa nhắc gì đến Mộ Hàn. Mọi người đang xôn xao đoán già đoán non xem Kim Eun Chae mang thai đứa con của ai, những bài viết của “tác giả” An Dĩ Mạch ngày càng sắc nhọn. Từng câu từng chữ đều ám chỉ Kim Eun Chae có người bao hoặc cô ta từng đem thân xác đổi lấy quyền lợi. Dĩ Mạch xem mà buồn cười, ngòi bút của mình sắc như dao thế này từ bao giờ vậy? Tay này làm phóng viên giải trí hợp hơn cô nhiều!

“Cô An Dĩ Mạch có nhà không?”. Tiếng gọi cửa dồn dập cắt đứt dòng suy nghĩ của Dĩ Mạch. Ai thế nhỉ? Nhà cô thường không có khách đến chơi.

“Phải cô An Dĩ Mạch không? Tôi đến đưa cơm, anh Trần Sở Dương đặt cơm cho cô. Anh ấy nói hôm nay bệnh viện rất bận nên không đến nấu cơm cho cô được. Anh ấy gọi điện thoại suốt cả chiều mà cô không nghe máy, anh ấy nhắn cô phải gọi lại cho anh ấy đấy”.

Dĩ Mạch nhận hộp cơm rồi đóng cửa lại, xem ra Thiệu Trì tìm được đầy tớ tạm thời cho cô thật là tận tâm. Cô cầm điện thoại lên, quả nhiên nhìn thấy một loạt cuộc gọi nhờ đều là của Trần Sở Dương. Dĩ Mạch vừa ăn cơm hộp vừa bắt đầu xem tin nhắn.

Đồng nghiệp nhần: Giỏi lắm Dĩ Mạch, cuối cùng thì cũng ra dáng phóng viên giải trí rồi!

Trưởng phòng nhần: Dĩ Mạch, gần đây chắc vất vả lắm nhỉ? Để cô nằm vùng ở bệnh viện lâu như thế cuối cùng cũng có tác dụng, tờ xét nghiệm cô gửi đến tôi đã nhận được từ lâu rồi. Vốn định chờ bài viết của cô, nhưng cô lại ồm lâu quá nên tôi đã bảo thực tập sinh viết bài đăng kèm sáng nay. Hiệu quả tốt lắm, nghe nói báo chúng ta sáng nay bán được gấp đôi, đều nhờ cô cả. Cô cứ nghỉ ngơi đi, tiếp tục điều tra bố đứa bé là ai nhé!

Hóa ra là bài của thực tập sinh viết, nhưng tờ báo cáo xét nghiệm là sao? Báo cáo xét nghiệm rõ ràng ở trong điện thoại của cô, không lẽ cô bắt cần bấm nhầm nút gửi? Thôi kệ! Dù sao thì nhiệm vụ sắp giao đã hoàn thành rồi, phóng viên giải trí không đưa tin scandal của mình tinh chẳng lẽ lại đưa tin đời sống của người dân? Cô làm như thế cũng không có gì sai! Dĩ Mạch hít một hơi thật sâu, tiếp tục xem tin nhần.

Tin của Trần Sở Dương: Dĩ Mạch, hôm nay bệnh viện có chuyện, anh không đến được, anh gọi cơm cho em rồi, em ăn đi nhé.

Tin nhần cuối cùng từ một số lạ, chỉ có mấy chữ ngắn ngủn: An Dĩ Mạch, cô làm tôi thất vọng quá.

Tin nhần không đề tên, Dĩ Mạch nhìn điện thoại một hồi lâu. Giọng điệu quen thuộc này, không cần đoán cô cũng biết là ai. Bất kỳ ai thất vọng với cô cũng được, nhưng anh ta thì có tư cách gì?

Dĩ Mạch bực bội tắt máy. Điện thoại lại reo, cô liếc một cái, là Trần Sở Dương.

“Anh bảo em gọi lại cho anh cơ mà? Sao gọi không nghe máy! Ăn cơm chưa?”. Giọng Trần Sở Dương có vẻ nóng ruột.

“Em đang ăn, lần sau anh nhớ gọi sườn nhiều thịt chút nhé, em phải ăn nhiều nhiều thịt mới khỏe được. Mà này, sao chỗ anh ồn thế?”. Dĩ Mạch lắc lắc đầu, sao vẫn vắng vắng thế này?

“Miễn bình luận, tại cái cô người nước Gậy đó hết! Giờ đám phóng viên bao vây bệnh viện rồi! Thiếu Trì với Viện trưởng Tiêu lại đi vắng, lãnh đạo bệnh viện đang bàn xem nên xử lý thế nào đây. Em chờ chút, đừng gác máy...”.

“Này, tôi bảo anh bao nhiêu lần rồi! Có tiền thì ghê gớm hả?! Cứ có tiền thì tùy tiện gọi xe cứu thương à? Xe cấp cứu dùng để cứu người chứ không phải là xe chuyên dụng cho mình tinh nhà mấy người!”. Tiếng quát tháo của Trần Sở Dương vọng từ đầu bên kia điện thoại đến, Dĩ Mạch nghe rõ có tiếng người đang cãi cọ với anh ta, giọng rất quen, hình như là Mộ Hàn.

Nghe giọng Mộ Hàn hình như đang gặp rắc rối gì đó. Dĩ Mạch thấy đầu càng lúc càng vắng vắng, nhưng tiếng cãi nhau trong điện thoại dai dẳng đập vào tai, khiến cô không khỏi tò mò. Cô cắn chặt răng, mặc áo khoác rồi vẫy một chiếc taxi đi đến Bệnh viện Nhân Tâm. Sao cô lại phải đi đến đó? Chính cô cũng không có câu trả lời cho câu hỏi đó.

...

Cổng bệnh viện đã bị đám phóng viên hay tin vây chặt đến nỗi một con ruồi cũng không lọt qua, Dĩ Mạch chen lấn hồi lâu cũng không len chân vào bệnh viện được.

“A, Kim Eun Chae!”. Dĩ Mạch đột nhiên chỉ vào một chiếc xe lướt qua phía sau, hét toáng lên.

“Cái gì? Kim Eun Chae! Kim Eun Chae ở đằng kia!”.

“Đuổi theo chiếc Buick kia! Mau!”.

Trong nháy mắt, dòng người đổi hẳn hướng tấn công, đuổi theo chiếc Buick. Dĩ Mạch bị mấy tay phóng viên xô ngã lăn quay, không chỉ trật khớp tay mà bàn tay cũng bị trầy xước rớm máu.

“Có cần máu mê đến thế không?”. Dĩ Mạch thấy bộ dạng chạy đua của mọi người thì bất giác thở dài, mình đúng là thiếu tác phong chuyên nghiệp của phóng viên giải trí quá.

“Thưa cô, xin hỏi cô ở báo nào?”. Vừa đi vào bệnh viện thì bảo vệ ở cửa đã giữ cô lại.

“Chú thấy cháu giống phóng viên à?”. Dĩ Mạch nhìn chú bảo vệ, gượng gạo mỉm cười.

“Giống”.

“Cháu làm phóng viên lâu rồi mà đây là lần đầu tiên có người thấy cháu giống phóng viên! Cháu có hẹn trước rồi, chú có thể gọi cho bác sĩ Trần Sở Dương bảo An Dĩ Mạch ở báo Vân Trạch đô thị đến rồi ạ”. Lúc này cô đã hết cả hơi để nói chuyện, vết thương ở chân còn chưa lành, người vẫn đang ngầy ngấy sốt. Nếu không phải vì Mộ Hàn gặp chuyện thì chắc cô đã ngủ tít ở nhà.

“Xem ra tôi đánh giá cô quá thấp. Gã bác sĩ lái ô tô là đối tượng để cô phỏng vấn đấy à? Như thế tức là cô đưa hân về nhà không phải vì tiền mà vì bản báo cáo xét nghiệm của Eun Chae? Không biết nhà báo nổi tiếng An Dĩ Mạch còn dùng cách này viết những bài nào nữa không?”. Một giọng nói lạnh lùng vang lên sau lưng cô, dù không quay đầu lại nhưng Dĩ Mạch cũng biết ai đang nói. Theo tính khí thường ngày của cô thì chắc chắn Dĩ Mạch sẽ ăn miếng trả miếng ngay, nhưng lúc này nghe thấy tiếng anh, cô lại thấy nhẹ nhõm cả người, may quá, anh không sao.

Dĩ Mạch xoay người nhìn Mộ Hàn đứng ngay sau lưng cô, trông anh có vẻ tiêu tụy, đầu tóc bù xù, sơ mi nhàu nhĩ, chắc là vì lo lắng cho Kim Eun Chae nên mới thế.

“Đám phóng viên đó phát hiện đuối nhầm xe chắc chắn sẽ quay lại ngay, anh mau đưa Kim Eun Chae rời khỏi đây đi”. Cô không để tâm đến những lời lẽ cay nghiệt mà Mộ Hàn dành cho cô, cô chỉ mong anh mau chóng rời khỏi đây, vì đầu cô cũng đã đau đến mức không chịu nổi nữa rồi.

“Cô đừng vờ vĩnh nữa! Giả có thai để cố ý tiếp cận Eun Chae, còn thủ đoạn gì nữa cô chưa dùng? An Dĩ Mạch, cô còn có lương tâm không? Eun Chae xem cô là ân nhân cứu mạng, cô ấy tin cô, vậy mà cô lại bán đứng cô ấy”.

“Em không!”. Lời nói vừa buột khỏi miệng, Dĩ Mạch đã thấy hối hận. Đồ ngốc, đúng là sốt mụ cả đầu rồi, ăn nói chả ra làm sao cả. Người định nói là mình không làm thế hay là nhận mình không có lương tâm?! Thôi, anh ta đã định sẵn tội cho mình rồi thì còn mất công giải thích làm gì nữa? Chuyện sáu năm trước ai cũng không thể quên, giờ thêm những chuyện này thì lại càng không thể xóa dịu.

“Nguy rồi, có người cắt động mạch tự tử ở tầng sáu!”. Đúng lúc hai người đang chìm trong suy nghĩ thì bỗng có tiếng kêu thất thanh ở phòng trực ban. Dĩ Mạch và Mộ Hàn sững sờ nhìn nhau rồi cùng lúc lao nhanh về phía thang máy. Dĩ Mạch nóng nảy ấn nút thang máy. Chết tiệt! Dân Hàn Quốc sao thích tự sát thế chứ? Thang máy chậm chạp đi lên, Mộ Hàn ra sức ấn nút mở cửa, cuối cùng giằng dứ đá vào cửa thang máy, quay người chạy về lối thoát hiểm. Dĩ Mạch cũng đành cả nhắc leo thang bộ theo anh.

Vân Mộ Hàn chạy một mạch lên tầng sáu thì thấy Kim Eun Chae đang ngồi khóc nức nở ở cửa. Bác sĩ đã băng bó xong cho cô, Vân Mộ Hàn cúi xuống ôm cô vào lòng.

“Sao em ngốc thế?”.

“Bên công ty nói nếu không giải thích rõ ràng được chuyện này thì sẽ cắt hợp đồng với em, việc làm đại diện quảng cáo của em cũng sẽ bị hủy. Đám phóng viên đó nói em là gái bao, họ còn nói bản thân em còn không biết ai là bố đứa bé trong bụng”.

“Ngốc ạ, không sao đâu, qua hết rồi”. Vân Mộ Hàn an ủi cô, Dĩ Mạch đứng một bên, muốn đi nhưng chân như bị đổ chì không nhích nổi nửa bước.

“Anh Mộ Hàn, nếu không được hát nữa thì em thà chết còn hơn! Sống có ý nghĩa gì nữa chứ? Em không còn mặt mũi nào sống tiếp nữa rồi!”. Cô rầm rứt khóc thút thít, tiếng khóc như bị dồn nén lại, âm thầm mà đau đớn. Dĩ Mạch bỗng thấy tủ thân vô cùng, hồi đó cô cũng có đơn ôm gối lặng lẽ khóc, nhưng có ai ở bên cạnh an ủi, vỗ về cô đâu? Nỗi đau đớn hằn sâu trong tim đó đến giờ cô vẫn không dám nhớ lại.

“Không được hát nữa thì có sao đâu, thế mà cũng muốn chết thì không biết tôi phải chết bao nhiêu lần rồi”. Dĩ Mạch thấy sốt ruột, khe lâu bầu một câu. Mộ Hàn hiển nhiên nghe rõ cô nói gì, anh trừng mắt nhìn cô cảnh cáo khiến cô im bặt.

“Là cô ta, là do cô ta làm! Anh đuối cô ta đi, em không muốn nhìn thấy cô ta nữa, cút!”. Kim Eun Chae nhìn thấy Dĩ Mạch bỗng nhiên nhào đến như phát điên. Những móng tay nhọn sắc của cô ta cào xước cánh tay Dĩ Mạch, điên cuồng, lồng lộn như một con thú hoang.

“Cô còn đứng đây làm gì? Cô làm cô ấy hoảng sợ đấy”.

Cái gì? Người hoảng sợ phải là mình chứ? Dĩ Mạch giấu thầm.

“Eun Chae, anh đưa em vào phòng nghỉ, vết thương còn đau không? Anh thổi cho em nhé?”. Vân Mộ Hàn nhẹ nhàng thổi vết thương trên cánh tay Kim Eun Chae. Rõ ràng là ở đây không có ai muốn thấy mình cả, Dĩ Mạch chẳng buồn nói gì nữa, tập tễnh bỏ đi, mỗi bước đi vết thương lại nhức nhối vô cùng. Nhưng nơi đau đớn nhất trong cơ thể cô lại là trái tim, nơi mềm dịu nhất trong lồng ngực tựa như bị một nắm gai đâm vào, rõ ràng là rất đau mà sao không thể nói ra. Trước kia, cô và Mộ Hàn cũng đã từng thân mật như thế.

...

“Mộ Hàn, ba điểm! Yeah! Bạn trai em giỏi quá, hura!”. Hồi đó Dĩ Mạch thường cổ vũ cho Vân Mộ Hàn ở sân bóng rổ, người ta thì đánh bóng còn cô thì bóng đánh người.

“Dĩ Mạch, có sao không?”.

“Anh thử bị bóng đập vào đầu xem, anh xem này, còn bị trầy da nữa đây này”. Dĩ Mạch dẫu mỗ, chìa tay ra.

“Thối đi”. Dĩ Mạch mắt long lanh nước nhìn Mộ Hàn, giả vờ đáng thương thì nhất cô rồi.

“Thối cái gì, bao nhiêu người nhìn kia kìa”. Vân Mộ Hàn nhìn đám anh em đang cười cợt ở đằng sau.

“Mẹ em bảo bị thương thì thổi là hết đau, anh thổi cho em”.

“Tự thổi đi!”.

“Không!”. Dĩ Mạch túm chặt lấy Mộ Hàn, sau lưng đã có người ồ lên.

“Này, Vân Mộ Hàn, cậu bị con bé cấp ba này át vía rồi à? Lại còn thổi vết thương nữa, đúng là đồ trẻ con”.

“Mấy người ghen tỵ vì tôi có bạn gái đáng yêu chứ gì? Lần sau ai còn dám đập bóng vào người bạn gái tôi thì Vân Mộ Hàn tôi sẽ đập bóng vào đầu kẻ đó!”. Dĩ Mạch thấy Mộ Hàn ra mặt bảo vệ cô thì thấy ngọt lịm trong lòng, lớn bằng ngần này rồi mà lần đầu mới có người khen cô đáng yêu đấy.

Mộ Hàn cẩn thận vén tay áo cô lên, nhẹ nhàng thổi vào vết thương trên cánh tay. Hơi thở ấm nóng của anh phả vào tay cô ngứa ngứa. Tiếng huýt gió phía sau càng lúc càng lớn, Mộ Hàn không thèm để tâm, xót xa hỏi cô có đau không. Trong mắt Mộ Hàn khi đó chỉ có cô, chỉ cần cô muốn là anh sẽ đem cả thế giới tặng cho cô.

Tay đã hết đau từ lâu, nhưng Dĩ Mạch vẫn còn lưu luyến hơi ấm đó, chỉ hết chỗ này đến chỗ kia. Cuối cùng Mộ Hàn cũng nhận ra cô bé xảo quyệt này lừa anh thổi đi thổi lại mãi không thôi.

“Anh biết em còn đau ở đâu đấy”.

Không để cô kịp định thần, nụ hôn của Vân Mộ Hàn đã đậu trên môi cô. Làn môi anh thật ấm áp, nồng nàn. Đây là lần đầu tiên cả hai người bọn họ biết được hương vị của nụ hôn. Ánh mặt trời quá ngọt phủ lên hai người, quả bóng gây chướng ngại không biết đã lăn về hướng nào.

...

Đêm có tới đến mấy thì cũng sẽ trôi qua, quay đầu là trời sáng. Dĩ Mạch thật sự không còn sức lực để gượng làm gì nữa, cô chỉ có thể tự an ủi mình bằng tinh thần AQ: Cô trẻ hơn Kim Eun Chae, không có Mộ Hàn thì còn có Thiệu Trì, chuyện trước kia có gì ghê gớm, chỉ cần không nghĩ đến là mọi chuyện sẽ okie. Họ không còn can hệ gì với nhau nữa rồi. Anh không còn yêu cô nữa. Sự dịu dàng và che chở của anh có thể dành cho bất kỳ ai, chỉ có cô thì không bao giờ được nữa.

Mưa ngoài cửa sổ đập rào rào trên kính, rơi xuống mặt đất như những hạt đậu. Hôm nay ra khỏi nhà vội quá, Dĩ Mạch quên mang ô theo người. Cô cứ đứng ngẩn ngơ nhìn mưa ở hành lang tầng sáu, muốn về mà không về được. Nước mưa chảy ngoằn ngoèo trên mặt kính, run rẩy vẽ nên những ký hiệu kỳ quái như một tiếng thở mảnh và dài. Dĩ Mạch nhìn cơn mưa giông xối xả, thấy chóng mặt ghê gớm, cô mệt mỏi dựa vào tường, nhắm mắt cố xua tan những chuyện vừa qua.

“Sao cô vẫn ở đây?”. Mộ Hàn từ phòng bệnh bước ra nhìn thấy Dĩ Mạch đang cúi đầu dựa tường, lạnh lùng hỏi một câu. Chết tiệt, hôm nay trở trời, sao cô ta chỉ mặc có mỗi một tấm áo mỏng manh thế kia? Cô nàng óc bả đậu này không biết tự chăm nom mình à?

“Chị ấy có sao không?”. Dĩ Mạch không mở mắt, uể oải hỏi một câu.

“Tốt nhất là cô nên cầu khẩn cho cô ấy không sao đi, nếu cô ấy làm sao thì tôi không tha cho cô đâu”. Nhắc đến Kim Eun Chae, Vân Mộ Hàn lại gầm gừ đe dọa. Nếu là mấy tay nhà báo vớ vẩn khác thì anh cũng không giận dữ đến thế. Nhưng đây là Dĩ Mạch, là Dĩ Mạch anh đã từng yêu tha thiết. Sao cô lại có thể lợi dụng anh dễ dàng như thế, sao lại có thể vì tin tức mà bán đứng anh chứ?

“Cô còn đứng đây làm gì nữa? Đừng nói với tôi là lương tâm cô cắn rứt, định ở đây chăm sóc Kim Eun Chae đấy nhé”. Trông cô yếu ớt mong manh anh thấy thương, nhưng nói ra miệng thì toàn những lời trách móc cộc cằn.

“Tôi cứ thích đứng đây đây, anh không muốn thấy thì đi chỗ khác đi. Vào phòng với vợ anh đi, đừng có đứng đây mà oán thán như Đường Tăng nữa”. Dĩ Mạch bực bội đáp, không phải là cô không muốn đi mà giờ toàn thân cô mềm nhũn, không cất nổi nửa bước.

“Có!”. Thấy sớm muộn gì cũng sẽ bị cô ta chọc giận, Vân Mộ Hàn hít sâu, “Tôi mặc kệ cô, cô thích ở đây hứng gió thì tùy”.

Vân Mộ Hàn lạnh lùng quay người trở vào phòng bệnh của Kim Eun Chae. “Bịch!”. Một tiếng động trầm nặng phía sau khiến anh giật mình quay ngoắt lại.

“Dĩ Mạch, cô sao thế? Dĩ Mạch!”.

Người cô nóng như thép nung, hơi nóng hừng hực khiến Mộ Hàn rụt tay lại. Chết tiệt, sao cô ta sốt cao thế mà không nói tiếng nào. Anh nắm chặt tay cô, để cô tựa vào ngực mình. Tay cô rất nhỏ, cứ như là những năm qua cô không lớn lên tí nào nữa. Chỉ có những vết chai sần là mới mọc lên trong lòng bàn tay, tay một cô gái sao lại như thế này được? Những năm qua cô sống thế nào? Không lẽ gã đàn ông đó đã dọa cô đến mức đấy kia ư?

“Em đi rửa mặt đây, về đánh một giấc là ổn thôi, buồn ngủ quá!”. Dĩ Mạch nhăn nhó bóp trán nói.

“An Dĩ Mạch! Em là đồ ngốc! Thường ngày em chăm sóc mình thế này à? Mau đến phòng cấp cứu với anh!”. Mộ Hàn bế bổng cô lên, đi thẳng ra phía thang máy.

“Này, em chỉ bị cảm thôi mà, không cần cấp cứu đâu, anh cho em xuống!”. Dĩ Mạch nhìn Mộ Hàn, chuyện bé mà cứ thích xé ra to.

“Nếu không muốn anh vác em đi thì nghe lời anh”. Giọng nói của Mộ Hàn có chút bực tức, sao cô ta bắt cấn đến thế, nếu anh không có mặt tại đây thì cô ta có định đến bác sĩ khám không?

Trần Sở Dương vừa nhìn thấy Mộ Hàn, cơn giận lại bùng lên.

“Đã nói là không có xe cấp cứu cho cô ta rồi cơ mà! Anh đừng có nhiều sự!... Dĩ... Dĩ Mạch? Sao thế? Sao em lại đi với anh ta? Sao anh ta lại bế em như thế? Em sao thế? Có phải thẳng nhóc này bắt nạt em không?”.

“Cô ấy sốt cao, gọi bác sĩ đến đi!”.

“Tôi cần anh dạy khám bệnh à? Nếu Dĩ Mạch có chuyện gì thì tôi là người đầu tiên không tha cho anh đâu. Dĩ Mạch, em chờ chút, anh bảo y tá truyền nước cho em...”.

“Các anh ồn quá, em không truyền nước đâu, em về nhà ngủ thôi”. Dĩ Mạch khê phản đối, đã đau đầu thì chớ, lại còn gặp hai cái người lảm nhảm này. Truyền nước? Sao lại phải truyền nước? Biết thừa cô ghét nhất là truyền nước mà vẫn truyền là sao?! Chỉ bị cảm thôi mà, có phải là bệnh nghiêm trọng gì đâu.

“Triệu chứng không giống cảm sốt, Dĩ Mạch, em bị thương ở đâu à?”. Thấy Dĩ Mạch càng lúc càng lịm người đi, Trần Sở Dương lo lắng vội vàng vỗ về cô.

“Gớm quá, tối qua em bị ngã, trầy một tí da thôi mà. Các anh đừng nói nữa, em ngủ đây”.

Trần Sở Dương vội vàng vén ống quần Dĩ Mạch lên, chân cô đã sưng tấy, bầm tím một vùng lớn. Từ đầu gối đến bắp chân, vết thương bị lật lên, lộ lớp thịt trắng bột, còn có cả một thứ vừa như mủ vừa như máu phủ quanh vết thương, trông thật kinh khủng.

“Sao cô ấy lại thế này?”. Vân Mộ Hàn giật mình, hôm qua vừa mới gặp cô, trông cô vẫn khỏe mà, sao chỉ sau một ngày lại bị thương nặng đến thế? Chẳng lẽ... anh bỗng nhớ lại hôm qua lúc lên xe anh đã giận dữ đẩy cô, hay chính anh làm cô bị thương?

“Con bé này chắc chắn là không rửa sạch vết thương đây mà, không biết nó lấy đâu ra mảnh vải bẩn để gạc vết thương thế này! May mà phát hiện sớm, nếu không thì có khi mất chân mất cả mạng! Anh giữ nó giúp tôi, tôi phải xử lý hết phần thịt bị nhiễm trùng đã”.

“Này, anh không tiêm thuốc tê à?”. Dĩ Mạch sợ đau thế thì chịu làm sao được?

“Nếu bệnh nhân có thể chịu được thì theo tôi không tiêm thuốc tê là tốt nhất. Anh giữ chặt lấy nó”.

“Ngoan, xong ngay thôi, chữa vết thương xong chúng ta đi ăn đêm nhé?”. Mộ Hàn cảm thấy Dĩ Mạch khê chống cự, anh một tay ôm cô chặt hơn, một tay che mắt cô lại. Trước kia mỗi khi đến bệnh viện, anh đều bị mắt cô lại như thế này. Vân Mộ Hàn, người coi cô ta là An Dĩ Mạch trước kia sao?

Trần Sở Dương kinh ngạc nhìn hai người trước mặt, cử chỉ dịu dàng ấy, lời nói thân mật ấy, đến đồ ngốc cũng nhìn ra quan hệ của họ không bình thường chút nào. Vân Mộ Hàn là gì của Dĩ Mạch vậy? Họ quen nhau từ bao giờ? Thiệu Trì có biết không? Vô số câu hỏi lướt qua đầu mà anh không thốt nên lời.

Dĩ Mạch im lặng một cách đáng ngạc nhiên. Cô không kêu một tiếng nhưng Mộ Hàn biết là cô đang rất đau. Anh không biết sao mình lại lo lắng như thế, sao lại dễ dàng cô như ngày xưa. Anh không muốn nhìn thẳng vào sự thật, không muốn thoát khỏi cơn mơ này. Mong cho giây phút tình cảm trào dâng này kéo dài mãi mãi và đừng nhắc với anh Dĩ Mạch đã là quá khứ.

Dĩ Mạch đau đến toát mồ hôi, cô thậm chí còn cảm thấy hơi lạnh của dao kéo chọc vào da thịt mình, nhưng cô không dám động đậy, không dám la hét. Cô sợ mình chỉ cần cự một cái là sẽ khiến Mộ Hàn tỉnh lại, đây là vòng tay cô đã mong chờ suốt sáu năm qua. Dù cô biết rằng giờ khắc trong vòng tay này vô cùng ngắn ngủi, nhưng vẫn tham lam hơi ấm đó. Lúc này cô không có Thiệu Trì, anh cũng chưa từng nhớ đến Kim Eun Chae. Chỉ trong giây lát này, họ cảm thấy có nhau.

Sáu năm, đến khi cô tưởng mình có thể quên đi, thì lại nhận ra ký ức không những không bị thời gian xóa nhòa mà trái lại bị mài giũa sâu sắc hơn. Giờ đây cô mới hiểu, Mộ Hàn từ lâu đã chiếm trọn trái tim cô, khiến cô không thể bước ra khỏi quá khứ.

Có lúc cô cũng tự hỏi, Vân Mộ Hàn rốt cuộc có gì tốt? Anh độc đoán kiêu căng, anh làm tổn thương cô, khiến cô đau đớn, khiến cô hạnh phúc, khiến cô vụn vỡ. Dù Mộ Hàn không phải là hình mẫu lý tưởng trong mắt cô nhưng lại là tình yêu đầu đời của cô. Cô đã từng đọc ở đâu đó câu nói: Trong cuộc đời ai là thạch tín, ai là mật ngọt cho em.

Có lẽ Vân Mộ Hàn chính là thứ độc được đó, nhưng cô thản nhiên cười mà uống, thấy ngọt như đường.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Dĩ Mạch có thể cảm thấy hơi lạnh của nước truyền chảy vào trong huyết quản. Cô chưa từng có lúc nào hy vọng như lúc này, hy vọng thời gian trôi chậm lại. Nhờ truyền nước, Dĩ Mạch đã tỉnh ra nhiều, cơn sốt cũng hạ xuống, cô cúi đầu, vẻ ủ rũ chống chếnh.

“Truyền xong chai này là ra viện được rồi, nhớ không được để nước dây vào vết thương, hằng ngày đến thay băng đúng giờ. Rõ chưa!”. Trần Sở Dương cúi kính cẩn.

“Rõ rồi, mợ Trần, nhiều lời quá”. Dĩ Mạch đưa mắt lầu bầu.

“An Dĩ Mạch, chớ có chọc tức tôi, chớ có rửa thắm tôi trong bụng, nếu không lần sau thay băng, tôi sẽ cho cô biết tay. Tôi đến phòng thuốc đây, cô ngoan ngoãn nằm truyền nước nhé”.

“Đi mau, đi mau, chưa thấy bác sĩ nào dữ như anh”. Dĩ Mạch vênh mặt trêu Trần Sở Dương, bỗng nhớ ra Mộ Hàn vẫn đang ngồi bên cạnh, cô đỏ mặt ngượng ngập.

“Đang mưa, em có mang theo ô không?”. Mộ Hàn không hề để ý đến vẻ mặt kỳ quặc của cô, anh vỗ nhẹ lên đầu cô.

“Ai mà nhớ được, ông trời cũng thật là, sớm không mưa muộn không mưa, cứ chờ em ra khỏi cửa liền mưa”. Dĩ Mạch bực bội bĩu môi, cô nàng này quên mang ô lại còn đổ tội ông trời, bao nhiêu năm rồi vẫn xấu tính như đứa trẻ con.

“Không hiểu nổi phóng viên bọn em vây cổng bệnh viện vui lắm à? Phỏng vấn quan trọng hơn sức khỏe sao? Ngắm mưa ồm thì làm thế nào?”. Mộ Hàn khế trách, “Chờ lát nữa anh đưa em về”.

“Vâng”. Dĩ Mạch lơ đãng đáp, trong bụng cảm thấy vui vui, cô đưa mắt nhìn Mộ Hàn nhưng chỉ thấy nét mặt anh lãnh đạm, hoàn toàn không phấn khích như cô.

Vân Mộ Hàn nhìn nét mặt thay đổi của Dĩ Mạch, đang phấn khởi hoạt bát chuyển sang ỉu xìu xìu. Cô nàng này vẫn hệt như trước không hề biết che giấu cảm xúc của mình, vui buồn đều lộ hết ra ngoài mặt. Thật không hiểu nổi với cái tính cách này của cô làm thế nào đứng vững trong xã hội. Chính anh trước kia cũng đã bị bộ dạng này của cô cuốn hút. Đôi mắt trong sáng không chút bụi trần ấy... vẫn như ngày xưa.

Chỉ là, anh càng lúc càng khó hiểu, cô nàng giản dị như tờ giấy trắng, sao lại nhấn tâm chà đạp anh? Làm sao cô có thể vừa mang vẻ ruột để ngoài da vừa làm tổn thương Kim Eun Chae? Rốt cuộc thì cô ta nguy trang quá giỏi hay là anh nhầm lẫn chuyện gì đó?

16. Chương 15

Chương mười lăm: Vì anh vì em

Nếu trên đời này không còn An Dĩ Mạch, thì cũng không còn Vân Mộ Hàn.

Không để tâm đến sự phản đối của Dĩ Mạch, Mộ Hàn dứt khoát không chịu để cô đặt chân xuống đất, anh ngang nhiên bế cô lên xe. Nhìn cái chân bị băng kín của cô, anh vừa thấy thương vừa thấy buồn cười. Dĩ Mạch nhìn thấy nụ cười trong đôi mắt anh thì mặt thoát đồ bưng, cô ngượng nghịu quay đầu đi, hờn dỗi mặc kệ anh. Dần dần thấy thấm mệt, cô ngoẹo cổ ngủ luôn. Vân Mộ Hàn cài dây an toàn cho cô, có lẽ do quá mệt cô chỉ khe khẽ ừm một tiếng, quay người lại ngủ tiếp. Mộ Hàn lái xe thật chậm, chỉnh cho điều hòa chạy thật nhẹ để cô ngủ yên.

Trong xe rất yên tĩnh, chỉ có tiếng mưa rơi đều đều ngoài cửa xe. Dĩ Mạch ngủ rất ngoan, hàng mi cô rất dài, khi nhắm mắt trông thanh thần như thiên thần. Dĩ Mạch mím môi, tìm kiếm chỗ dựa theo thói quen, dây an toàn khiến cô thấy khó chịu, nhưng cô vẫn không tỉnh. Cô tựa vào cửa xe, co người lại.

Mộ Hàn cố gắng lái xe chậm hết mức, qua bến sông anh dừng xe lại. Nhân viên thu ngân gõ gõ lên cửa sổ, Mộ Hàn giơ ngón tay trỏ, làm động tác giữ im lặng. Anh trả tiền gửi xe, ra hiệu cho người thu phí không cần trả lại.

Bà thu ngân đó có lẽ lần đầu tiên gặp chủ xe hào phóng đến thế, bà tươi cười cho tiền vào cái túi đeo trước cổ vui vẻ rời đi. Mộ Hàn cười nhạt, tiền quả nhiên là rất có tác dụng, có thể dễ dàng mua niềm vui. Nhưng tại sao giờ đây bản thân anh lại thấy không vui?

Mưa đã ngớt, bầu trời đêm Vân Trạch sạch như ly như lau. Mộ Hàn mở mui xe, ngã ghế của hai người ra phía sau một chút cho thoải mái. Dĩ Mạch co người, có vẻ rất dễ chịu với sự thay đổi ấy. Mộ Hàn cởi áo khoác, cẩn thận đắp cho cô. Thấy cô khe khẽ chớp chớp miệng, anh cười, hình như cô nhóc này lại mơ thấy cái gì ngon rồi thì phải?

Gió từ triền sông thổi đến từng đợt, ban đêm ở Vân Trạch thường rất náo nhiệt, đặc biệt là ở bến sông. Chỗ này cũng được xem là vị trí ngắm cảnh nổi tiếng của Vân Trạch, nước sông cuộn cuộn, khách sạn bề thế, nhà hàng nổi tiếng, đèn màu rực rỡ. Người nơi khác đến Vân Trạch thường thích chụp ảnh ở đây. Giống

như đến Bắc Kinh nhất định phải xem Trường Thành, đến Vân Trạch nhất định phải qua bến sông, cũng không có gì nổi bật lắm mà chỉ để khi trở về có thêm được chuyện để nói.

Đã lâu không ngắm đêm thành phố cùng đám đông ồn ào, Mộ Hàn dường như quên mất màu sắc thực sự của trời sao bên triền sông.

Anh ngồi ngả người trong chiếc BMW đã mở cửa, ngắm nhìn bầu trời. Nền trời sao được mưa rửa sạch càng trong càng tỏ. Màn đêm màu lam thẫm như tấm lụa đính kim cương, thâm sâu mà quý phái. Mắt anh quét qua từng ngôi sao. Ngưu Lang, Chức Nữ, Bắc Đẩu thất tinh... Đã từng có lúc, anh và cô cũng nằm bên nhau như thế này đếm sao. Hồi đó, đôi mắt cô còn đẹp hơn những ngôi sao này.

“Bốn ngôi chụm lại là chòm Thợ Săn, Mộ Hàn, anh xem em vẽ đúng không?”.

“Ngốc, cứ thế này thì lần sau kiểm tra Địa em vẫn không đạt điểm cao đâu”.

“Ai bảo, em chỉ kém địa lý tự nhiên chút thôi, địa lý khu vực em học rất tốt. Mộ Hàn, anh thuộc chòm sao nào?”. Hồi đó lên cùng Vân Mộ Hàn ra bến sông ngắm sao, đó là việc lãng mạn nhất cô có thể nghĩ đến. Tất nhiên, Mộ Hàn sẽ lấy lý do “học hành mới quan trọng” để từ chối hẹn hò với cô, nhưng Dĩ Mạch thường giả vờ nói đây là để cô học thêm thiên văn địa lý, Mộ Hàn không còn cách nào khác, đành phải nhận lời cô nàng. Tất nhiên Dĩ Mạch ra bờ sông không phải là quan sát kỳ trăng này nọ như cô nói.

“Em ôn bài hay ôn sao vậy?”. Mộ Hàn cốc đầu cô, vớ phải cô nàng đầu óc lơ mơ lơ mơ thế này, đến cả học sinh ưu tú như anh cũng chào thua.

“Hỏi một tí thôi mà. À, em biết rồi, anh sinh vào tết độc thân, thế là cung Bò Cạp nhỉ”. Mộ Hàn lườm Dĩ Mạch, cái gì mà sinh vào tết độc thân?

“Anh là mạng thủy, em là mạng hỏa, làm thế nào đây? Chúng ta không hợp nhau rồi”.

“Ừm, thế có nên chia tay không?”. Mộ Hàn nhin cười, thấy cô lo lắng chau mày. Đúng là con gái, mấy thứ vớ vẩn ấy mà cũng tin.

“Chúng ta cả đời này cũng không rời xa nhau. Anh chớ có mơ rời khỏi em!”. Dĩ Mạch bực bội nói.

“Anh cũng sẽ không bao giờ để em ra đi, không bao giờ”. Mộ Hàn chạm yêu vào mũi cô.

“Mộ Hàn, chúng ta có thể ở bên nhau mãi thật sao? Nếu một ngày nào đó em biến mất thì sao?”. Dĩ Mạch nằm nhìn trời sao. Người ta vẫn nói những ngôi sao trên trời là những người thân đã mất, nếu một ngày nào đó cô không còn trên đời nữa thì sao?

“Nếu trên đời này không còn An Dĩ Mạch, thì cũng không còn Vân Mộ Hàn. Dĩ Mạch, nếu có một ngày anh cũng không còn nữa thì sao?”.

“Em sẽ chờ anh. Không ai chia rẽ được chúng ta, cô giáo cũng không được!”. Nghe Dĩ Mạch quả quyết thế, Mộ Hàn không nhịn được phì cười, có lẽ trong suy nghĩ của cô, vật cản lớn nhất của họ chính là cô giáo chủ nhiệm.

“Thế thì em phải nhớ đứng im một chỗ chờ anh đấy. Mù đường như em đi loang quanh chắc chắn sẽ bị lạc. Lúc không tìm thấy anh thì cứ đợi ở chỗ cũ, anh nhất định sẽ tìm thấy em”.

Dù em có ở đâu, anh cũng sẽ tìm thấy em.

Dĩ Mạch, nhớ chờ anh ở chỗ cũ.

Nếu trên đời này không còn An Dĩ Mạch, thì cũng không còn Vân Mộ Hàn.

Nhưng Dĩ Mạch, em vẫn ở đây, chỉ có điều giờ em không thuộc về anh nữa. Quay đi quay lại em đã không còn ở chỗ cũ, còn anh, đến cả bản thân mình hồi đó cũng không tìm lại được nữa.

Vân Mộ Hàn mệt mỏi dựa trên ghế, Dĩ Mạch ngủ yên ngay bên cạnh anh, giống như ngày xưa. Thế nhưng cả hai người đều không thể quay lại nữa rồi.

Gió sông thổi mạnh dần, Mộ Hàn thấy hơi lạnh. Cô bé bán hoa tội nghiệp ở bên sông ngồi bên vệ đường, đêm đã khuya rồi, không ai mua hoa của cô nữa. Mắt Mộ Hàn dần ướt, thân hình nhỏ bé trước mắt từ từ nhòa đi, hình ảnh trong tim lại dần rõ nét.

...

“Hoa đây hoa đây! Hoa hồng, hoa bách hợp, hoa tươi đây!”.

Cô bé bên sông xoa xoa cái mũi đỏ ửng lên vì lạnh, ngày Noel, người khác và các đôi tình nhân đều đang đi chơi, Dĩ Mạch của anh lại trốn đến đây bán hoa. Bán thì bán nhưng cô nàng này lại biến hoạt động buôn bán lãng mạn này như bán rau đầu phố.

“Anh ơi, anh cứ mặc cả đi, anh mua một bông cho em nhé”. Dĩ Mạch rầu rĩ cúi đầu.

“Hoa của cô để bao lâu rồi?”.

“Tươi lắm, mới có một tuần thôi, hôm nào em cũng cầm nước giữ, anh xem vẫn chưa héo này”.

Cô gái định mua hoa chau mày, kéo bạn trai đi. Dĩ Mạch bực bội ngồi thụp xuống, hoa trong tay rũ xuống như dưa muối, chẳng ai muốn hỏi mua hoa của cô nữa.

“Bán hoa thì phải chọn hoa đẹp chứ, sao em lại lấy hoa héo ra bán?”. Vân Mộ Hàn cúi xuống trước mặt cô.

“Mộ Hàn, anh ở đây à?”. Dĩ Mạch ngạc nhiên, cô không hề nói với Mộ Hàn chuyện mình ra bên sông bán hoa.

“Noel mà bạn gái mất tích, anh định ra đây xem có kiếm được cô gái nào đi chơi Noel với anh không”.

“Anh dám!”.

“Sao lại bán hoa ở đây?”. Anh xoa tay ủ ấm cho cô, tay cô lạnh cóng đờ, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đỏ ửng lên khiến anh thấy xót xa.

“Em định tặng anh một cái máy tính làm quà Noel, như thế anh không phải tranh chỗ ở phòng máy nữa”.

“Vì thế nên em bán hoa à? Đồ ngốc, em có bán hết cả chỗ hoa này cũng không đủ tiền mua máy tính đâu”. Giọng Mộ Hàn rất nhẹ, cô nhóc trước mặt cúi đầu như đã phạm lỗi gì, đúng là đồ ngốc.

“Đủ, em đã làm thêm ở hàng KFC một tháng rồi. Mỗi tối được mười lăm tệ đấy! Em nghe nói bán hoa kiếm được nhiều tiền nên em nhập hàng trước một tuần, tưởng kiếm thêm được chút ít, thế mà hoa lại héo hết rồi, chả bán được cho ai nữa”.

“Chỗ hoa này bao nhiêu tiền? Bán cho anh được không?”. Mộ Hàn day day mũi cô.

“Hả?”. Dĩ Mạch ngơ ngác nhìn anh.

“Em mất công chuẩn bị quà Noel cho anh như thế, anh có nên tặng quà em không nhỉ?”. Mộ Hàn lấy ra một sợi dây chuyền bạch kim như làm ảo thuật, mắt Dĩ Mạch sáng lên. Cô cẩn thận mở mặt dây chuyền ra, bên trong có ảnh chụp cô và Mộ Hàn.

“Lúc nào cũng phải đeo, không được tháo ra”. Mộ Hàn ôm cô vào lòng. Anh vừa nhận được học bổng, việc đầu tiên anh làm là mua ngay sợi dây chuyền này cho cô.

“Em sẽ không bao giờ tháo ra đâu, Vân Mộ Hàn sẽ luôn ở trong tim An Dĩ Mạch”. Dĩ Mạch giơ tay thề như đứa trẻ, “Số hoa này xem là quà em tặng anh đi, Noel hạnh phúc”.

...

Vân Mộ Hàn nhìn cần cổ trắng ngần của Dĩ Mạch, cô không còn đeo sợi dây chuyền đó nữa. Tim anh gợn lên một cảm xúc lạ lẫm, không rõ là thất vọng hay hụt hẫng.

Anh đẩy cửa xe, đi thẳng về phía cô bé bán hoa. Anh mua toàn bộ hoa, đặt vào cốp xe, bản thân anh cũng không rõ sao lại làm như thế.

Hoa hồng lúc đêm khuya mang một màu sắc đầy bí ẩn, màu đỏ đậm đà và giàu tâm trạng đó rất giống đôi môi mím khê của cô.

Vân Mộ Hàn khẽ cúi người, hôn lên màu hoa hồng đỏ.

Cảm giác mềm mại trên môi gợi cho anh một khát khao cháy bỏng. Anh khinh bỉ nỗi khát khao trong tim mình. Vân Mộ Hàn, cô ấy đã không còn là của người nữa rồi, sao người còn không nở buông tay?

Dĩ Mạch khẽ run lên, tỉnh giấc, cô cảm thấy rất rõ ràng hơi ấm của anh đọng lại trên môi, giống như nham thạch nóng bỏng đốt cháy tim cô.

Anh lại hôn cô, giống như trước kia.

Cô cảm nhận được sự giằng xé trong anh, anh ấy... vẫn còn yêu mình?

Nếu còn thì sao hồi đó lại tuyệt tình như thế?

Nếu không còn thì sao động chạm vừa rồi lại vẫn đau đớn thế?

Vân Mộ Hàn chợt nhận ra cô đã thức giấc. Cô gái ấy đã mở to đôi mắt đen huyền nhìn anh đầy vẻ chờ đợi, bầu trời đầy sao ánh lên trong mắt cô, óng ánh huyền ảo.

Anh nhìn cô ngây dại. Anh chậm chậm cúi xuống, hôn một lần nữa. Dĩ Mạch run lên, đón nhận.

Môi anh chưa kịp áp lên môi cô thì tiếng điện thoại đột ngột chấm dứt mọi cảm xúc của hai người, Mộ Hàn nhắc máy.

“Eun Chae”.

Tiếng của Mộ Hàn như chậu nước lạnh khiến Dĩ Mạch sực tỉnh lại.

Giấc mơ có đẹp đến mấy thì cũng đến lúc tỉnh thôi.

Trong khi Vân Mộ Hàn nói chuyện điện thoại, anh nghe thấy tiếng cửa xe mở, quay đầu lại đã thấy Dĩ Mạch xuống xe. Trên người Dĩ Mạch vẫn khoác áo của anh, nhảy lò cò vẫy xe bên đường, bên chân bị thương của cô không mang giày, vẻ mạnh mẽ cô đơn giữa đêm khuya đó thật khiến người ta phải xót xa. Anh cúp máy, ấn mạnh còi xe. Tim Dĩ Mạch đập rộn nhưng cô không quay đầu nhìn anh, cô ngồi vào một chiếc taxi, chiếc xe vội vã phóng vào màn đêm rực rỡ màu sắc.

Vân Mộ Hàn nổ máy, quay trở về bệnh viện. Bên cạnh chỗ anh ngồi, một sợi tóc của cô còn vương.

17. Chương 16

Chương mười sáu: Phá kén thành bướm

Đến khi em thành vợ anh rồi... Có lẽ đây là câu nói xúc động nhất mà anh đã từng nói với cô. Hồi đó đúng là cô chưa từng may mắn nghĩ ngờ có một ngày anh sẽ kết hôn, cô chỉ chưa từng nghĩ đến, người anh lấy... không phải là mình.

Mặt trời ngoài cửa sổ chiếu sáng rực rỡ, bầu trời xanh ngắt như sứ Thanh Hoa. Cuối hạ trời càng nóng bức, dường như khí nóng đang cố vùng vẫy đến phút chót. Trong ngày nóng nực như vậy, ai còn nhớ đến đêm mưa đó? Mọi thứ ở bên sông tựa như một giấc mơ, tỉnh lại rồi thì không còn dấu tích nào nữa. Từ sau đêm đó, Mộ Hàn không tìm Dĩ Mạch lần nào. Dĩ Mạch vẫn như trước, ngày ngày nằm nhà xem phim hoạt hình, chờ Trần Sở Dương đưa cơm đến ba lần một ngày. Nhờ Trần Sở Dương chữa trị, vết thương ở chân cô đã gần khỏi, để lại vết sẹo màu xám nhạt giống như cái hổ bị đào xới nhắc cô nhớ đến nỗi đau đớn đã từng chịu đựng.

Hôm nay Dĩ Mạch dậy rất sớm, cơn đau làm cô tỉnh giấc. Trời còn chưa sáng cô đã thấy bụng đau dữ dội, nhìn vết máu trên giường cô mới biết mình đến tháng rồi. Cô vỗ đầu tự trách mình, sao lần nào cũng thảm thế này? Thế là dậy, giặt quần áo, giặt chăn đệm, quay cuồng một hồi thì cũng đã mười giờ sáng. Dĩ Mạch xem lịch, nhớ ra đã hết hạn nghỉ phép, cô vội chạy đến tòa soạn. Lúc đến nơi đã sắp hết giờ làm. Trưởng

phòng xách túi chuẩn bị đi ăn trưa, vừa lúc gặp Dĩ Mạch đang ngơ ngẩn đứng ở cửa. Dĩ Mạch lè lưỡi, chờ đợi một trận giáo huấn của sếp. Chẳng ngờ trưởng phòng không hề nổi giận.

“Dĩ Mạch, cô đến vừa hay, chiều nay có họp báo, tôi thấy cô đi là thích hợp nhất”.

“Họp báo nào ạ?”. Sao mà vừa quay về đã có việc làm rồi?

“Kim Eun Chae mở họp báo, công khai danh tính bố của đứa bé. Ngoài ra nghe nói cô ta còn tuyên bố kết hôn”. Trưởng phòng đưa cho Dĩ Mạch bản fax có ghi địa điểm họp báo, thấy cô mãi không chịu đưa tay ra đón.

“Em nhớ ra chiều có cuộc hẹn phỏng vấn khác rồi, chị bảo người khác đi đi”. Tin kết hôn? Mộ Hàn với cô ta sắp kết hôn? Mộ Hàn vốn không phải là thứ đàn ông dám làm không dám chịu trách nhiệm, làm sao mà anh có thể để Kim Eun Chae chịu tiếng oan lớn như thế. Cô đã sớm biết trước ngày này, nhưng không ngờ nó lại đến nhanh như thế.

“Không được, bài về Kim Eun Chae là của cô. Gấp thế này cô bảo tôi kiếm đâu ra người bây giờ? Họp báo thôi mà, cô cầm bài cũ đi là được rồi! Ngày An Dĩ Mạch, cô định bắt đầu mề nheo đấy à? Tôi không bảo được cô nữa chứ gì? Nếu cô không muốn làm thật thì sau này khỏi cần làm nữa!”.

“Không, em rất muốn làm”. Dĩ Mạch nuốt nước bọt, lập tức chấp nhận vô điều kiện.

“Giờ đã có thời gian đi họp báo chiều nay chưa?”.

“Có thời gian. Họp báo cả buổi chiều cũng được”. Dĩ Mạch nặn ra một nụ cười, đến khi trưởng phòng hừm một tiếng bỏ đi rồi cô mới lờm ngáy. Thất tình thì vẫn phải làm việc thôi, Vân Mộ Hàn kết hôn, Lục Thiệu Trì bỏ đi với người khác, chỉ có An Dĩ Mạch này là phải còng lưng làm việc kiếm tiền.

Trở về bàn, bật máy tính lên. Tin hot nhất của các trang web đều là Kim Eun Chae sắp công khai danh tính bố đứa bé. Dĩ Mạch thấy bức bối, tắt các trang web, mở mạng Tudou

(10)

xem phim hài. Từ loạt phim của Châu Tinh Trì cho đến Võ lâm ngoại truyện, Dĩ Mạch đều không cười một tiếng. Cái cười của người ngày nay thâm hiểm quá! Dĩ Mạch nghĩ bụng.

Giờ ăn trưa đã qua, Dĩ Mạch thấy bụng đau quặn, không muốn ăn gì hết. Cô buồn chán mở hết phim này đến phim khác xem, nhìn các trang web nối nhau dày đặc trước mặt, cô thấy cũng đỡ tức. Cuối cùng chiếc máy tính lạch hậu của văn phòng không chịu nổi, treo luôn. Dĩ Mạch thở một hơi dài như được giải thoát, ấn nút power tắt máy.

Còn hơn một tiếng nữa mới đến cuộc họp báo lúc bốn giờ chiều, Dĩ Mạch thật sự không tìm ra được cách nào giết thời gian nữa. Cô nhấc túi xách lên, rời khỏi văn phòng. Trưởng phòng thường nhắc nhở cô không được khoác balô, trông cứ như một học sinh chứ chả ra dáng phóng viên gì cả. Thiệu Trì tặng cô rất nhiều túi đẹp nhưng cô ít khi dùng đến. Có những thói quen cô không thay đổi được như khoác balô trên vai phải, quen đút một tay vào túi quần, vừa đi vừa chúm đầu về phía trước.

Không biết là vì quá hoài niệm quá khứ hay vì lười, cô là người đã quen thì không muốn đổi, chiếc điện thoại Nokia đã dùng sáu năm, chữ trên bàn phím mòn đến độ không nhìn rõ nữa rồi, nếu không vì hỏng hóc thì cô cũng không muốn đổi. Lúc đi chọn điện thoại mới, cô chẳng nghĩ gì hết chọn luôn một chiếc Nokia giống cái cũ. Lại Khai Hân cười cái tính cố chấp của cô, Hàn Hiểu cũng thở dài với cô. Chỉ có mình cô biết, dù những thứ khác đều rất tốt rất tuyệt, nhưng chỉ tại cô không quen dùng.

Dĩ Mạch nghe MP3, cầm đầu đi, mấy lần suýt đâm vào người đi ngược chiều. Qua một cửa hàng Internet, cô dừng lại. Ngoài cửa hàng Internet có dán một poster quảng cáo rất lớn. Đó là ảnh quảng cáo game online Mây Trên Đồng, Dĩ Mạch xem giờ rồi bước vào hàng Internet.

Vân Trạch đúng là thay đổi theo từng ngày, chỉ có những cửa hàng Internet là vẫn như xưa. Ngoài việc đổi màn hình máy tính bình thường thành màn hình tinh thể lỏng ra thì vẫn náo nhiệt như thế. Trong giây lát, Dĩ Mạch hoàn toàn mất khái niệm về thời gian.

Cô chọn một máy, đăng ký ID.

Trò chơi này mang phong cách của Mộ Hàn rất rõ ràng, rất giống trò nói máy cô chơi hồi trước, chỉ có điều tình tiết phong phú hơn, thiết kế đẹp hơn.

“Này, đừng đặt chỉ số thông minh cao thế. Chị định chơi trò phù thủy à? Chị đặt số linh hoạt cao lên chút nữa thì chơi xạ thủ được rồi đấy! Chị có biết chơi không thế?”

Dĩ Mạch vừa thắng được mấy cấp đã có mấy đứa học sinh vây lấy cô.

Dĩ Mạch lầm bầm trong bụng. Ta còn chờ các người dạy nữa sao? Hồi ta bắt đầu chơi CS, chơi Đặc chủng đồ thì đám trẻ ranh các người còn đang ở trong bụng mẹ kia!

“Để chị đây thể hiện cho mà xem”. Dĩ Mạch vênh váo tuyên bố với đám nhóc đang vây xung quanh mình, cô tháo dây buộc tóc, mở tóc dài, đen nhánh xòa xuống lưng như một dòng thác. Cô đeo headphone vào tai, cách ly mình khỏi mọi âm thanh hỗn tạp xung quanh.

Đấu võ, lập đội, đánh quái vật, Dĩ Mạch điều khiển bàn phím nhanh gọn, đâu ra đấy.

Đến khi cô tháo headphone ra thì bỗng nhận thấy mọi người xung quanh đang vây lấy mình.

Cô ngẩng đầu tìm theo thói quen nhưng không nhìn thấy bóng dáng Mộ Hàn đâu cả.

Cô dỗi mắt tìm anh cả trăm ngàn lần trong đám đông mà anh vẫn không có mặt.

“Thưa cô, cô là game thủ xuất sắc nhất trong thời gian cửa hàng chúng tôi thử nghiệm trò chơi này. Mạng Kooyuu sẽ tặng cô thẻ ưu đãi, và cả thẻ VIP nữa”. Nhân viên cửa hàng nhiệt tình đưa danh thiếp.

“Trò chơi Mộ Hàn thiết kế mà tôi phải tự trả tiền chơi ư?”. Dĩ Mạch chau mày nhìn người nhân viên, không để tâm đến thái độ sững sốt của anh ta, cô mỉm cười, xách túi bỏ đi.

Không khí bên ngoài hàng Internet rất dễ chịu, tựa như trò chơi vừa rồi đã làm cho những buồn bực trong suốt sáu năm qua có dịp tuôn ra hết. Đã sáu năm rồi cô không vào hàng Internet, chỉ bởi vì cô sợ khung cảnh quen thuộc đó, sợ phải nhớ đến con người quen thuộc đó.

Hôm nay, cô cuối cùng cũng phát hiện ra, hóa ra làm một An Dĩ Mạch ngày xưa cũng không khó lắm.

Vân Mộ Hàn, bất kể hôm nay anh có lấy Kim Eun Chae hay không, anh cũng nợ em một câu trả lời.

...

“Dĩ Mạch, muốn đấu một hiệp không? Thắng thì anh lấy em”.

“Thế thua thì sao?”.

“Thua thì em lấy anh”.

...

An Dĩ Mạch, đấu với bản thân người một hiệp đi. Thắng thì để cho tình yêu một con đường sống, thua thì chấp nhận trở thành người xa lạ với anh ấy.

Dĩ Mạch xốc lại balô trên vai, ngẩng đầu nhìn mặt trời, mỉm cười.

Kim Eun Chae đúng là rất biết chọn địa điểm họp báo, Quân Duyệt là khách sạn sang nhất nhì Vân Trạch. Dĩ Mạch nhìn dãy số dài dằng dặc trong thang máy, lơ đãng ấn nút tầng có cuộc họp báo của Kim Eun Chae.

Hồi còn yêu Mộ Hàn, họ thường cùng đến đây, vì từ Quân Duyệt có thể ngắm nhìn cả bến sông. Người nơi khác đến Vân Trạch hay đi thang máy lên tầng trên cùng, họ nghĩ rằng làm như vậy có thể thu được toàn cảnh Vân Trạch vào tầm mắt. Hồi đó lên tầng trên cùng phải mất phí tham quan, cô và Mộ Hàn dừng lại ở tầng áp mái để tiết kiệm năm mươi tệ. Dĩ Mạch chỉ thích lên đến tầng tám mươi bảy của khách sạn, nhờ người ra khỏi lan can nhìn cầu thang xoắn ốc phía dưới, hét to tên của Mộ Hàn. Mộ Hàn lần nào cũng hoảng hồn kéo cô lại, cấm cô không được làm như thế nữa.

“Dĩ Mạch, sau này chúng ta cưới ở đây nhé? Anh thấy ở đây rất được đấy”.

“Vớ vẩn, anh xem giá cả đi, cưới ở đây à, anh hâm rồi, phải mất bao nhiêu là tiền ấy chứ? Anh không biết tại sao chi phí ở Quân Duyệt cao chót vót à? Thì nhà cao, giá cũng cao chứ sao”.

“An Dĩ Mạch, sao em câu nào cũng dính đến tiền thế? Con gái bình thường chả ai nói toẹt như em cả, em thì lúc nào cũng chỉ có tiền thôi”.

“Nhưng em thực lòng muốn lấy anh mà. Mộ Hàn, nếu chúng mình có tiền thì đến Kobachi ăn sushi, đến Cucina ăn pizza nướng củi, đến Patio uống rượu tây, em sẽ ăn một lượt tất cả các món trong nhà hàng Quân Duyệt này”.

“Em cũng chỉ biết có thế, suốt ngày chỉ nghĩ đến ăn thôi, không sợ thành lợn à? An Dĩ Mạch này, anh thấy em cả đời này cũng không có cơ hội phát tài đâu”.

“Thế thì làm thế nào?”.

“Có cách đấy, em cứ cố sống cố chết theo anh, bám lấy anh, cả đời không rời xa anh. Đến khi em làm vợ anh rồi thì chờ nói tới Quân Duyệt, kể cả các đầu bếp cao cấp nhất thế giới, anh cũng sẽ mời đến tận nhà nấu cho em ăn”.

“Không được ăn em cũng lấy! Vân Mộ Hàn, anh lấy em đi”.

“An Dĩ Mạch, con gái phải kín đáo chút chứ! Cầu hôn là việc của con trai!”.

Đến khi em làm vợ anh rồi... Có lẽ đây là câu nói xúc động nhất mà anh đã từng nói với cô. Hồi đó đúng là cô chưa từng mấy may nghĩ ngờ có một ngày anh sẽ kết hôn, cô chỉ chưa từng nghĩ đến, người anh lấy... lại không phải là mình.

“An Dĩ Mạch, cô cũng đến dự họp báo của Kim Eun Chae à? Bài của cô đúng là bom tấn đấy, khai mau, có phải Kim Eun Chae bảo cô đăng không?”.

Dĩ Mạch đang vu vơ nghĩ thì một người đột nhiên bước vào thang máy, anh ta là phóng viên một tờ báo mạng.

“Anh đùa gì thế? Kim Eun Chae bị đập đầu vào tường hay sao mà lại để tôi làm lộ chuyện của cô ta?”. Dĩ Mạch hừm khề một tiếng, đám phóng viên giải trí này đúng là biết suy diễn.

“Sao lại không thế? An Dĩ Mạch, chúng ta còn lạ gì nhau. Cuộc họp báo hôm nay thứ nhất là công bố cha của đứa bé trong bụng, thứ hai là giới thiệu album mới, thứ ba là tuyên bố đính hôn. Cứ như là lập sẵn kế hoạch từ trước ấy, mang thai cái gì chứ, chắc chỉ là chiêu PR hâm nóng cho đĩa nhạc mới thôi. An Dĩ Mạch, cô biết gì thì kể ra xem nào”.

Anh ta vừa sấn lại, Dĩ Mạch vội lùi về phía sau hai bước. Không gian trong thang máy vốn không lớn, anh ta lại cứ sấn vào người cô, khiến cô bức bối vô cùng. Thường ngày đám phóng viên này đều ra về ta đây cao giá, chẳng thèm nhìn cô lấy một cái. Có lúc cô đến họp báo muộn, không có tư liệu về cuộc họp, hỏi mượn họ cũng không được. Giờ thì hay rồi, cô đã trở thành phóng viên nổi tiếng.

“Trí tưởng tượng của anh phong phú thật đấy, Kim Eun Chae có muốn gây dư luận thế nào thì cũng không thể đem những chuyện như là có thai hay là gái bao ra tự bôi xấu mình chứ. Với lại địa vị nữ hoàng âm nhạc của cô ta không cần phải thế”. Dĩ Mạch lườm anh ta một cái, thường ngày cô không hay đốp chát làm gì, nhưng hôm nay cô chẳng còn có tâm trạng đâu mà ngọt ngào với họ nữa.

“An Dĩ Mạch, cô ngốc thật hay là giả vờ ngây thơ thế? Kim Eun Chae có nổi tiếng đến đâu cũng là ở Hàn Quốc, đến Trung Quốc lập nghiệp liệu không tạo dư luận có được không? Cô lần đầu tiên làm phóng viên à? Để leo cao lên đám người này có chuyện gì không dám làm? Đến cả chuyện lên giường với đạo diễn còn dám tung ra, thì việc mang thai có gì là ghê gớm, đám minh tinh này còn sợ mình không có thai được ấy chứ! Thế này càng hay, ép người ta lấy mình. Cái chiêu làm to bụng ép cưới này cũng không phải do cô ta sáng chế ra”.

“Ding!”. Cửa thang máy bật mở.

Dĩ Mạch không hứng thú khi nghe một người đàn ông buồn chuyện, cô vội lao ra ngoài. Cô càng ngày càng không thích qua lại với đám người này, phóng viên thì nên làm phóng sự đưa tin về các công trình trọng đại,

điều tra vạch ra những mảng tối của xã hội, chứ ngày ngày đăng mấy cái tin lá cải này có gì hay chứ?

Cô xốc lại balô, rào bước đi nhanh.

“Cứ như là lập sẵn kế hoạch từ trước ấy, tin đồn có thai gì chứ, căn bản chỉ là chiêu PR hâm nóng cho đĩa nhạc mới thôi”.

“Đám minh tinh này còn sợ mình không có thai được ấy chứ! Thế này càng hay, ép người ta lấy mình”.

“Cái chiêu làm to bụng ép cưới này cũng không phải do cô ta sáng chế ra”.

Những lời của phóng viên vừa rồi lướt qua đầu cô. Dĩ Mạch dừng bước, sức nhớ ra lúc Kim Eun Chae mượn điện thoại của cô. Có thể cô ta dùng điện thoại của cô gửi bản xét nghiệm đến tòa soạn, ngoài cô ra thì e rằng chỉ còn Kim Eun Chae. Nghĩ đến đây, cô lập tức rút điện thoại gọi về tòa soạn.

“Alô, chị tìm giúp em một bài viết trong hộp thư được không? Vâng, là bài về Kim Eun Chae. Em muốn biết bức ảnh đó gửi cho tòa soạn lúc nào”.

Cúp điện thoại, sắc mặt Dĩ Mạch tối sầm lại. Kim Eun Chae, hóa ra là cô.

Ở hội trường họp báo, Dĩ Mạch nhìn thấy không ít những khuôn mặt quen thuộc. Có mấy phóng viên chạy đến bắt chuyện nhưng thấy cô lạnh lùng đáp lại, e là không moi được tin gì ở cô, đành ỉu xiu lảng sang một bên.

Kim Eun Chae đúng là rất biết lấy lòng người, Dĩ Mạch vừa ký tên mình vào danh sách phóng viên xong thì nhận ngay được một phong bì dày. Vừa chạm tay vào chiếc phong bì cô đã biết bên trong nhiều cỡ nào, không ngờ ba chữ “An Dĩ Mạch” cũng có lúc đáng tiền như vậy. Bên cạnh cô, phóng viên xì xào bàn tán. Đúng là ngôi sao lớn có khác, tiền lót tay cho phóng viên hào phóng thật.

Trong giây phút ghi rõ bốn giờ chiều bắt đầu buổi họp báo, nhưng đến năm giờ hai mươi vẫn chưa mở màn. Dĩ Mạch cũng đã quen cảnh này nên thấy bình thường, đám minh tinh nổi tiếng có mấy ai là đúng giờ đâu. Cô thấy chán nản, tìm một chỗ trong góc tường ngồi xuống, cũng không để tâm đến ánh mắt khinh bỉ của mọi người xung quanh, lấy kẹo mút ra ngậm.

Bầu trời bên ngoài cửa sổ xám xám một màu buồn bã, và trên nền trời xanh xám đó một đám bồ câu lượn vòng.

Đã từ rất lâu rồi cô không nhìn thấy bồ câu trên nền trời Vân Trạch. Còn nhớ hồi bé nhà cô có hẳn một cái chuồng nuôi bồ câu, Dĩ Mạch thường hay tựa ban công nghe tiếng gù gù ầm ập của chúng. Lúc bố mẹ cô không có nhà, Mộ Hàn thường đem theo một túi hạt ngô đến cho lũ bồ câu háu ăn đó. Trong trí nhớ của Dĩ Mạch, Mộ Hàn rất thích những con bồ câu ấy, chúng thân thiện đậu trên ban công nhặt từng hạt ngô vàng ươm trong tay anh.

...

Họp báo sắp bắt đầu rồi, Mộ Hàn, còn bao lâu nữa anh mới tới?

Vân Mộ Hàn lái xe vào bãi đỗ, Eun Chae đã gửi rất nhiều tin nhắn giục anh đến buổi họp báo. Hôm đó ở bến sông, anh nhận được điện thoại của Eun Chae nói công ty đĩa hát muốn hủy hợp đồng với cô, cô đã mất hết tất cả vì Dĩ Mạch. Qua điện thoại cô khóc lóc vật vã, trong âm thanh run rẩy mang cả nỗi tuyệt vọng, hoang mang đến cùng cực. Khi Mộ Hàn về đến bệnh viện thì cô đang đứng trên mái nhà, chực nhảy xuống. Lúc đó anh không kịp nghĩ gì hết, anh nói anh sẽ lấy cô.

Đối với Eun Chae, anh thấy vô cùng cần rứt. Từ sau cái đêm đánh mất lý trí ấy, anh không đụng vào cô nữa, cũng không dành cho cô tình cảm thân thiết của một người đàn ông dành cho bạn gái của mình. Thế nhưng Eun Chae chưa bao giờ oán trách, ngược lại cô đối xử với anh rất ân cần. Biết công ty của anh không chuyển được vốn, cô đã giấu anh đến vay tiền người đàn ông đó, cuối cùng...

Cô vì anh hy sinh nhiều như vậy, anh không thể trao cô tình yêu thì đành cho cô cuộc hôn nhân vô nghĩa này.

Khi ra khỏi bãi đỗ xe, anh lặng ngắm đàn bồ câu bay vòng tròn trên trời...

Anh vẫn nhớ Dĩ Mạch rất thích bỏ câu, thậm chí nhà cô còn nuôi hẳn một đàn bên ban công. Lúc cho bỏ câu ăn, Dĩ Mạch khẽ chu môi tập gù theo bỏ câu, rồi rải ngô thưởng công cho chúng. Cô còn buộc còi vào chân chúng rồi hét to một tiếng làm lũ bỏ câu giật mình bay lên, từng hồi còi vang vang trong không trung. Lúc đó cô hí hửng vì trò nghịch thành công, cười toe toét rúc vào lòng anh, “Gù gù, gù gù, Mộ Hàn, Mộ Hàn, anh nghe thấy không? Cả thế giới đầy tiếng em gọi anh đấy”.

Anh không thích bỏ câu nhưng không lúc nào quên mang ngô hạt đến nhà cô. Chỉ anh mới biết, anh thực sự mê đắm nụ cười rạng rỡ của cô lúc đó, đẹp đến xao lòng.

Điện thoại của Kim Eun Chae cắt đứt dòng suy nghĩ của anh, cô có vẻ sốt ruột, cánh phóng viên đã chờ hơn một tiếng đồng hồ rồi. Mộ Hàn lãnh đạm đáp một tiếng rồi cúp máy. Lúc vào thang máy, anh hít một hơi thật sâu tự trấn an mình. Đây là lần đầu tiên anh trở lại Quân Duyệt trong sáu năm qua. Khi còn yêu Dĩ Mạch, anh đã tự hứa với mình nhất định sẽ tổ chức đám cưới ở đây, anh sẽ cho cô niềm hạnh phúc xa xỉ nhất. Giờ đây, anh đã có đủ tiền để mua cả Quân Duyệt, nhưng anh cũng không thể trao cho cô bất cứ lời hẹn ước nào.

Khi đi qua hội trường họp báo, anh nhìn thấy Dĩ Mạch ngồi bên cửa sổ. Cô lơ đãng nhìn ra ngoài, nhỏ bé, lạc lõng đối lập với khung cảnh ồn ào náo nhiệt xung quanh. Đã sáu năm rồi mà cái thói quen hay ngồi thần thờ của cô vẫn không thay đổi.

Dĩ Mạch bỗng nghe thấy tiếng vỗ tay rào rào trong hội trường. Kim Eun Chae đã xuất hiện. Cô ném cây kẹo mút trong tay, đứng dậy nhìn cô gái xinh đẹp trên bục. Cô chu môi, đi ra khỏi hội trường.

“Cảm ơn các bạn phóng viên đã góp mặt trong lần họp báo này”.

“Mấy ngày trước, trên các trang mạng đã đăng một số tin tức không xác thực về tôi, đồng thời cố ý bôi xấu làm tổn thương danh dự của tôi. Hôm nay tôi mời quý vị đến đây là để làm rõ mọi điều”.

Làm rõ? Thế thì khác nào cô tự đưa chân vào tù! Nghe Kim Eun Chae nói, Dĩ Mạch cười khẩy.

“Lần họp báo này, chồng chưa cưới của tôi sẽ cùng tôi nói chuyện với các phóng viên báo đài. Từ trước đến nay tôi vẫn giữ nguyên tắc không để đời sống riêng tư của mình ảnh hưởng đến sự nghiệp, nhưng một số tin không hay lưu truyền đã làm tổn thương đến người tôi yêu. Tôi muốn nói rằng, thời gian này anh ấy luôn ở bên tôi, ủng hộ tôi, thực ra mọi người chắc cũng biết anh ấy, chồng chưa cưới của tôi là...”.

Xoẹt.

Bỗng cả hội trường tối sầm lại.

Có tiếng la ó trong đám phóng viên, át đi lời nói của Kim Eun Chae.

Còn tác giả của cảnh tượng hỗn loạn này, An Dĩ Mạch, đang bình thản tựa bên tường, đắc ý nhìn mọi người náo loạn.

“Tôi chỉ muốn tiết kiệm năng lượng bảo vệ môi trường nên mới gạt giúp chị cái cầu dao thôi”. Dĩ Mạch búng tay đánh tách.

“Cô nghịch đủ chưa?”. Dĩ Mạch vẫn còn muốn trêu chọc Kim Eun Chae nhưng giọng nói lạnh lùng sau lưng khiến cô cứng người.

“Vừa rồi mất điện nên em ra ngoài xem thế nào, tiện thể kiểm tra xem có phải là nhảy cầu dao không ấy mà”. Thấy vẻ mặt hăm hăm của Mộ Hàn, Dĩ Mạch chết cũng không chịu nhận.

Thấy ánh mắt cô đảo qua đảo lại rất khả nghi, bộ dạng lúng túng như bị nắm đằng đuôi khiến Mộ Hàn thấy vừa tức vừa buồn cười. Dĩ Mạch vốn dĩ không phải là thứ con gái kiêu căng, to gan lớn mật. Nhưng cô lại hay táy máy bày trò chọc phá người khác, nếu bị bắt quả tang thì càng óc tìm các cách chống chế, còn nếu bị ép quá thì thế nào cô cũng giở trò ngang ngược “Là ta đây làm thì sao? Muốn chém muốn giết, tùy. Mười tám năm sau lại làm hảo hán”.

Vân Mộ Hàn khẽ thở dài, đưa tay mở cầu dao. An Dĩ Mạch bỗng giữ chặt lấy tay anh.

“An Dĩ Mạch! Rốt cuộc là cô làm gì thế?!”. Các phóng viên còn đang đợi, cuộc họp báo của Eun Chae sắp bị cô phá hỏng rồi!

Dĩ Mạch nhìn Mộ Hàn, cắn chặt môi, nhất định ngăn không cho anh mở cầu dao.

“Buông ra!”. Mộ Hàn nhìn Dĩ Mạch quát.

“Không buông. Phải, là em cố ý làm hỏng buổi họp báo của Kim Eun Chae. Nhưng chị ta lợi dụng em để tung tin có thai, chị ta cố ý lấy chuyện đó ra để ép anh kết hôn...”.

“An - Dĩ - Mạch! Đủ rồi! Eun Chae chưa bao giờ ép tôi lấy cô ấy, chuyện kết hôn là tôi tự đề nghị. Xin cô... đừng làm tổn hại đến cô ấy”.

“Em làm tổn hại chị ta? Vân Mộ Hàn, anh bị người đàn bà này mê hoặc đến hồ đồ rồi. Chị ta có thể lợi dụng em thì cũng có thể lợi dụng anh. Không biết chừng đứa bé trong bụng chị ta còn không phải của anh mà anh cũng không biết!”.

“Nếu cô còn tiếp tục sỉ nhục Eun Chae thì tôi sẽ gọi bảo vệ mời cô ra”.

“Anh... anh nói cái gì?”. Cho dù giọng nói của Vân Mộ Hàn rất ôn hòa, nhưng cô không thể giữ bình tĩnh được nữa.

“Eun Chae không giống cô, cô ấy là cô gái rất giản dị. Cô ấy chưa từng lừa gạt tôi”.

“Anh tin chị ta chứ không tin em sao? Nếu em nói cho anh biết sáu năm trước em cần năm trăm nghìn đô là vì...”.

“Không cần nói nữa, An Dĩ Mạch, tốt nhất là cô chớ nhắc lại chuyện hồi đó với tôi. Đời này việc đúng đắn nhất tôi làm là rời bỏ cô. Nhờ cô, tôi mới được như ngày hôm nay. Đừng nói với tôi giờ cô hối hận muốn quay lại, đừng làm tôi phải coi thường cô”. Sao cô ta có thể dễ dàng nhắc lại chuyện hồi trước với anh như vậy? Cô ta không còn trái tim nữa sao?

Từng câu từng chữ Mộ Hàn thốt lên đè nặng trái tim yếu ớt của cô. Lồng ngực đau nhói từng cơn, cô dường như không còn thở được nữa. Người cô nhũn ra, cô cố gắng không để mình ngã khuỵu. Nhắm lúc cô ngẩng ra, Mộ Hàn nhanh chóng kéo cầu dao chính. Anh quay người đi về phía hội trường họp báo, không dám quay người lại nhìn Dĩ Mạch một lần nữa.

“Mộ Hàn... đừng vào, em hối hận thật rồi, đừng vào”. Tiếng Dĩ Mạch run run cầu khẩn. Nếu giữa họ nhất định phải có người nhường bước, thì cô có thể nhường anh được không? Cô chậm chậm ngồi xuống, hai tay ôm lấy đầu, vùi mình vào ký ức đau khổ. Chuyện sáu năm trước, mỗi lần nhớ đến giống như nhục hình. Cô không bao giờ muốn nhắc lại chuyện mình đã nhục nhã nhận số tiền đó như thế nào. Nhưng khi cô dồn hết can đảm để giải thích với anh chuyện trước kia, thì anh lại không muốn nghe nữa.

Mộ Hàn không nhìn cô, đi thẳng vào hội trường, khi vào trong cửa, anh mạnh tay đóng cánh cửa lại, tựa như chỉ mạnh tay như thế mới giúp anh giải tỏa sự bức bối. Xin lỗi, Dĩ Mạch, em còn có Thiệu Trì, còn có tương lai, Eun Chae đã không còn gì nữa rồi, anh không thể phụ cô ấy được. Dĩ Mạch, em sẽ không bao giờ hiểu được Eun Chae đã hy sinh những gì. Đứa bé đó không phải con anh, nhưng anh càng không thể bỏ rơi cô ấy. Cho dù... làm như thế có tổn thương đến em. Đêm cùng em ở bên sông thật đẹp, đẹp đến mức đến giờ anh cũng chưa thể quên. Nhưng anh đã quyết định lấy Eun Chae rồi, anh bắt buộc phải làm cho mình hết h�n hy vọng với em!

Dĩ Mạch bất lực nhìn Vân Mộ Hàn đi xa dần, khoảng cách giữa họ đâu phải chỉ có một cánh cửa kia? Họ cách nhau sáu năm, cách nhau một Kim Eun Chae, họ không thể trở lại như trước kia được nữa.

Mộ Hàn, tại sao em cảm thấy tình yêu của anh vẫn còn mà không thể nắm lại được nữa? Đúng là em không còn sức lực để cản anh lại nữa.

Từ loa phóng thanh vọng đến tiếng Vân Mộ Hàn tuyên bố đính hôn. Dĩ Mạch lấy điện thoại ra, tìm tên Vân Mộ Hàn, sau đó nhấn nút xóa.

Mộ Hàn, chúng ta còn lỡ bao nhiêu lần sáu năm nữa? Anh có biết em không còn mấy thời gian để lãng phí nữa rồi không? Em rất sợ, nếu anh bỗng nhiên muốn quay đầu mà em đã không còn nữa.

18. Chương 17

Chương mười bảy: Mưa núi

Cô đã qua thời kỳ ủ bệnh, một khi đã phát thì sẽ lên cơn liên tục cho đến chết. Đúng là tình tiết phim Hàn nhảm nhí, chỉ có điều đáng tiếc là cô không may mắn như những nhân vật nữ chính.

Biết mình mắc bệnh tim hiểm gặp, lúc nào cũng có thể không tỉnh lại, cảm giác đó là như thế nào? Nếu cái chết lúc nào cũng treo lơ lửng trên đầu thì cuộc đời của người đó còn gì đáng sợ hơn nữa? Mỗi lần xé một tờ lịch trên tường, Dĩ Mạch lại thấy sợ hãi với cuộc sống chẳng còn bao nhiêu của mình. Sáu năm trở lại đây, cô sống hết mình vì với cô ngày nào cũng có thể là ngày cuối cùng trong đời, vậy nên cần phải vui vẻ hơn, mạnh mẽ hơn, và sống đúng với bản thân mình.

Sáu năm về trước, mẹ bệnh nặng qua đời, bố nhảy lầu tự sát, Mộ Hàn lên máy bay sang Hàn Quốc, bỏ mặc cô bơ vơ giữa nỗi đau khôn cùng. Sáu năm về trước, Dĩ Mạch thơ ngây của ngày xưa đã chết.

Tim đau buốt, hơi thở bị bóp nghẹt trong lồng ngực.

Trái tim nhỏ nhoi của Dĩ Mạch giờ chỉ còn đập những nhịp đập yếu ớt, phập phều. Nhưng điều quan trọng hơn cả là sinh mạng của cô sẽ ra đi vĩnh viễn khi trái tim của cô không còn đủ sức để hoạt động. Bác sĩ nói cô đã qua thời kỳ ủ bệnh, một khi đã phát thì sẽ lên cơn liên tục cho đến khi chết. Đúng là tình tiết phim Hàn nhảm nhí, chỉ có điều đáng tiếc là cô không may mắn như những nhân vật nữ chính.

Nhưng cô không cam lòng.

Bố cô đã từ bỏ mạng sống của mình nhưng cô thì không thể. Trong bộ phim Hoa oải hương có câu rằng “Chỉ cần có lòng tin thì kỳ tích sẽ xuất hiện”. Nhưng trên đời này có kỳ tích thật ư?

Đây là lần thứ bao nhiêu cô nằm trong phòng bệnh rồi? Tường màu xanh lá nhạt, quần áo kẻ lam nhạt, ga trải giường trắng như tuyết, cô y tá mặc váy hồng đi đi lại lại, tất cả vẫn không có gì thay đổi. Vẫn là khung cảnh cô đã nhìn thấy vào cái đêm cô tỉnh dậy sáu năm trước.

Khung cảnh quen thuộc, tiếng nói cười quen thuộc, nhưng anh đã lạnh lùng bỏ đi. Đại học F, bến sông, Quân Duyệt... hóa ra quay đi quay lại, cô vẫn đang đi lại trên con đường cũ. Chỉ là lần này cô đi một mình, cô còn có thể bước cùng ai?

An

Dĩ Mạch, sáu năm rồi, người đứng là không tiến bộ gì hết. Dĩ Mạch tự cười nhạo trong lòng.

“Cháu không tiêm, cháu ghét bác sĩ, hu hu...”

Thằng bé ở cùng phòng khóc ầm ĩ, khiến các cô y tá cuống quýt dỗ dành, Dĩ Mạch vốn định chớp mắt một lúc nhưng ồ quá ngủ không được. Cô ngồi dậy đi về phía thằng bé.

“Này nhóc, em đã xem ảo thuật bao giờ chưa? Chị dạy em nhé?”. Dĩ Mạch cúi xuống trước thằng bé, lấy PSP trong túi ra.

“Đây là cái gì?”.

“Cái hộp ma thuật, nó có thể biến bất cứ thứ gì em thích. Em thích nghe nhạc hay chơi trò chơi? Hay thích xem phim hoạt hình?”. Dĩ Mạch vung vẩy cái PSP trong tay.

“Chị ơi, cái này chơi gì cũng được thật ạ?”. Thằng bé tròn mắt xem Dĩ Mạch chơi đua xe, trong nháy mắt quên bằng mắt nỗi sợ tiêm.

“Nếu em chịu ngoan ngoãn để các bác sĩ tiêm thì chị sẽ cho em mượn chơi, đồng ý không?”. Dĩ Mạch đứng dậy vỗ vỗ lên đầu thằng bé. Quay đầu lại thì thấy Trần Sở Dương đang mỉm cười, đứng tựa cửa.

“Nó còn bé thế mà em đã cho nó chơi điện tử à, An Dĩ Mạch, một mình em ham chơi không đủ sao, giờ lại còn đầu độc cả mầm non đất nước. A, em là bệnh nhân kiểu gì thế hả? Sao cầu anh đau thế?”. Trần Sở Dương chưa kịp lên lớp xong thì đã kêu la ầm ĩ.

“Dạ thưa bác sĩ Trần, chính anh mới là người đầu độc mầm non đất nước đấy chứ. Lúc em vào phòng cấp cứu, anh liên tục cho sốc điện như thế, em không bị anh hành đến chết là phúc bảy mươi đời rồi”. Dĩ Mạch lườm nguýt đầy vẻ bất mãn.

“Cái con bé này, đối xử với ân nhân cứu mạng như thế đấy à! Phải rồi, nếu em thấy nằm đây ồn quá thì anh sẽ chuyển em đến phòng đơn”.

“Không được, Thiệu Trì không có ở đây, không có người trả viện phí thì tiết kiệm được bao nhiêu hay bấy nhiêu. Em thấy thằng bé này đáng thương lắm, chả ai đến thăm nom nó cả”.

“Nó mồ côi mà, bố mẹ nó qua đời trong một vụ tai nạn giao thông. Thằng bé này vừa ra đời đã có vấn đề về tim, tâm thất phải bị chia làm hai khoang, lại còn bị hẹp động mạch phổi. Nếu không mổ thì có khi nó không sống quá ba tuổi đâu”. Trần Sở Dương thở dài, Dĩ Mạch ngồi bên cũng lặng người.

“Nó rất giống em, cũng không biết mình còn sống được bao lâu nữa. Anh có tin trên đời có kỳ tích không?”.

“Em đỡ được nó cũng đã là kỳ tích rồi”. Trần Sở Dương giơ ngón tay cái.

“Thiệu Trì đã từng nói với em, bác sĩ là những người tạo ra những điều kỳ diệu. Anh ấy nghĩ rằng chỉ cần con người ta có lòng tin thì nhất định sẽ có kỳ tích. Em tin thằng bé này không những sống được đến ba tuổi mà còn sống đến già ấy chứ. Em cũng thường nói với mình, An Dĩ Mạch, người phải cố lên, cố đến khi y học tiến bộ, cố đến khi kỳ tích xuất hiện, thực ra được đến giờ cũng là kỳ tích rồi”.

“Phải, y học có rất nhiều kỳ tích. Bên khoa tim mạch cũng sẽ sớm tổ chức mổ cho nó thôi. Chỉ cần nối hai khoang tâm thất lại, cắt bỏ cơ tim dị dạng đi, nong động mạch phổi cho rộng ra, thì nó có thể sống như những trẻ bình thường khác, có khi sống đến trăm tuổi ấy chứ”. Trần Sở Dương cười, Dĩ Mạch là cô gái lạc quan nhất anh từng gặp, cũng là “kỳ tích” lớn nhất mà anh từng thấy suốt thời gian làm bác sĩ.

“Phải rồi, anh đến tìm em có việc gì?”. Phòng cấp cứu mọi ngày rất bận, Trần Sở Dương thường không đến phòng bệnh tim cô giờ này.

“Không có gì, trông em thế này anh rất yên tâm, em chưa đọc báo hôm nay à?”. Trần Sở Dương dò hỏi.

“Chưa, hôm nay em nằm đây suốt, có tin gì à?”.

“Thì vẫn là mấy cái tin lá cải bình thường. Anh chỉ muốn nhắc em, em không khỏe thì chớ lo đi làm”.

Thái độ của Trần Sở Dương làm cho Dĩ Mạch sinh nghi, việc cô làm náo loạn cuộc họp báo không có lý gì anh không biết. Nhưng dạo này anh không hỏi cô một tiếng nào, mà hôm đó anh cũng đã nhìn thấy điệu bộ thân mật của cô với Vân

Mộ Hàn, chẳng lẽ anh không hề tò mò quan hệ của họ sao? Mấy ngày nay cô không đọc báo, cũng không biết rốt cuộc thì cuộc họp báo của

Kim Eun Chae kết thúc ra sao. Nghĩ đến đây, Dĩ Mạch cắn môi, đi thẳng xuống khu nhà, tiến về phía sạp báo ở cổng bệnh viện.

Ông già bán báo lom lom ngó Dĩ Mạch hồi lâu, khiến cô thấy khó chịu. Cô chỉ đi mua cuốn tạp chí thôi mà, có cần phải nhìn cô như quái vật thế không?

“Cô này, cô họ An phải không?”. Ông già bán báo cười ý nhị.

“Sao ạ? Bác biết cháu ạ?”. An Dĩ Mạch cô nổi tiếng đến thế ở bệnh viện này sao?

“Cháu rất thân với bác sĩ ở đây mà”. Ông già cười đầy ẩn ý, Dĩ Mạch thì chẳng hiểu đầu đuôi ra làm sao.

“Các cậu bác sĩ ở đây cũng thường đến mua báo của bác, trông rất nghiêm chỉnh thế mà... hà hà... mà bác trông cháu cũng khá, sao lại...”.

Không hiểu chuyện gì, Dĩ Mạch vội cầm tờ báo định rời đi, mấy cô y tá đi ngược chiều cũng nhìn nhìn ngó ngó cô, sau đó xì xào bàn tán rôm rả. Dĩ Mạch băn khoăn, những người mình gặp hôm nay đều thật kỳ lạ.

“Chính là cô ta! Thật không biết xấu hổ! Ở phòng bệnh trên tầng đấy!”. Vào đến cửa ra vào, lại có mấy bệnh nhân đi qua nhìn cô đầy vẻ tò mò.

Dĩ Mạch gãi đầu, đám người này sao kỳ quặc thế nhỉ? Chẳng lẽ cô đi nhầm sang khoa tâm thần?

Trở về phòng bệnh, nghĩ đến ánh mắt kỳ quặc của mọi người vừa rồi, Dĩ Mạch càng lúc càng thấy lạ. Mọi người thật là vớ vẩn, cô lắc đầu, mở tạp chí ra xem.

Nhà báo xinh đẹp và quan hệ tình ái ở bệnh viện ngay trang đầu tiên, dòng tít to tướng đập ngay vào mắt cô.

Nhà báo nữ xinh đẹp An Dĩ Mạch đã dùng thủ đoạn để moi tin.

Lãnh đạo Bệnh viện Nhân Tâm có quan hệ tình ái với nhà báo nữ.

Nhân phẩm của phóng viên giải trí một lần nữa bị nghi ngờ.

Nhiều tờ báo giải trí yêu cầu trừng phạt phóng viên An Dĩ Mạch.

Dĩ Mạch buông tay, tờ tạp chí rơi xuống đất. Ảnh cô cãi nhau với Mộ Hàn và ảnh cô với Thiều Trì đều bị đưa lên vị trí thu hút nhất. Rốt cuộc thì cô bị đám phóng viên này xâu xé từ lúc nào?

“Trong buổi họp báo, ca sĩ Kim Eun Chae đã bình tĩnh thừa nhận chuyện có thai với báo chí, An Dĩ Mạch thấy chuyện lộ tẩy định ra tay phá hỏng cuộc họp báo, đôi co với Vân Mộ Hàn chồng chưa cưới của Kim Eun Chae, sau đó mượn cớ bị bệnh, trốn trong sự che đậy của Bệnh viện Nhân Tâm”.

“Tổng biên tập báo Văn Trạch đô thị nói rõ, cô chưa từng bảo phóng viên dùng các thủ đoạn không đẹp để moi tin, hành vi của An Dĩ Mạch hoàn toàn là hành vi cá nhân”.

“Kim Eun Chae cho biết, cô không cho rằng An Dĩ Mạch dùng quan hệ tình ái để moi tin, nhưng việc quản lý ở bệnh viện đúng là có khiếm khuyết, cô tuyên bố sẽ khiếu kiện bệnh viện ra pháp luật”.

...

Dĩ Mạch đặt tạp chí lên bàn, bỗng thấy trên điện thoại có một tin nhắn chưa xem.

Cô không cần đến tòa soạn làm gì nữa.

Đọc xong mẫu tin nhắn này, Dĩ Mạch cười khẩy.

Đáng ngạc nhiên là cô không hề thấy hăng hực. Cả buổi sáng nay, cô thấy mình trở nên vô cảm. Người yêu cũ đính hôn với người khác, bản thân thì bị sa thải dù không làm gì sai cả. Dĩ Mạch thấy mình giống chiếc đồng hồ treo tường cũ kỹ biết rõ là đã chậm mấy vòng mà vẫn cố tích tắc quay đều.

Những ngày tiếp theo, cuộc sống của Dĩ Mạch có vẻ ổn hơn. Cô rất tích cực phối hợp với bác sĩ khám bệnh, ngoan ngoãn tiêm và uống thuốc đều đặn, không phàn nàn nửa câu. Buổi sáng, cô đi dạo trong khuôn viên bệnh viện, tiện thể mua mấy tờ báo để đọc. Thỉnh thoảng vẫn có người liếc nhìn cô, nhưng cô làm như không hay biết gì.

Mục giải trí của các tờ báo mấy ngày nay đều đưa tin về tình yêu cổ tích của Kim Eun Chae và Vân Mộ Hàn. Ở mãi trong phòng cũng chán, Dĩ Mạch cũng thường xem xem báo giới tung hô họ thế nào. Ngồi bút của đám phóng viên này thật lành nghề, vung bút một lúc đã trở thành câu chuyện của một thiếu nữ nghèo yêu ca hát và một chàng lãng tử, hai con người cùng chung một tâm hồn ấy đã vượt lên thực hiện ước mơ của mình, một sớm mai, nàng Lọ Lem trở thành công chúa và sắp sửa kết hôn với chàng hoàng tử. Dĩ Mạch thấy buồn cười, không phải là cô không tin vào tình yêu, chỉ là cô không tin trên đời này còn có chuyện cổ tích nữa.

Dĩ Mạch bình tĩnh như vậy khiến Trần Sở Dương thấy thấp thỏm không yên. Thường đám con gái có âm ục gì là lại làm loạn cả lên, thế mà cô nhóc này vẫn bình chân như vại là sao? Lục Thiều Trì không có ở Văn Trạch, Trần Sở Dương mỗi ngày đều lo lắng bất an, lúc lúc lại đi xem tình hình Dĩ Mạch, anh sợ cô bé này có ngày nghĩ quẩn làm chuyện gì ngốc nghếch thì xong.

“Dĩ Mạch, báo có hay không?”. Đường như hôm nào anh đến, Dĩ Mạch cũng đang xem báo. Không tìm được chuyện gì hay hơn để nói, Trần Sở Dương chỉ biết hỏi câu hỏi đến mình còn thấy ngớ ngẩn.

“À, chán lắm”. Câu trả lời của Dĩ Mạch làm cho Trần Sở Dương đứng không vững.

“Chán thì em còn xem làm gì?!”.

“Em đang tìm việc”. Dĩ Mạch ngẩng đầu, những ngày này trông cô gầy đi nhiều. Cô giờ tờ báo đầy vết khoanh ra trước mặt Trần Sở Dương.

“Em bắt đầu đi tìm việc rồi à? Em...”. Em cũng tỏ ra thần nhiên quá đấy. Trần Sở Dương nuốt lời định nói ra, quá thần nhiên lại chính là cái bất thường lớn nhất.

“Nhật báo Vân Trạch năm nay có một đợt tuyển dụng lớn, em định thử lần nữa xem sao”. Dĩ Mạch cẩn thận cầm bút khoanh một vòng lên trên tờ báo.

“Sao, em vừa bị họ đuổi việc, giờ còn muốn quay lại à?”. Có phải con bé tức quá hóa ngớ ngẩn rồi không? Hay là nó có lý do gì khác?

“Em biết báo chí đã viết như thế thì em khó mà trụ được ở nghề này nữa. Giờ em đã mang tiếng xấu, tìm việc khác chưa chắc đã được. Nhưng còn một tia hy vọng em cũng sẽ không bỏ cuộc”.

“Anh thật không hiểu, làm paparazzi có gì hay? Dĩ Mạch, anh biết em không cam lòng nhưng hiện giờ điều em cần nhất là nghỉ ngơi”.

“Anh không hiểu được đâu, việc làm phóng viên rất quan trọng với em”. Không ai hiểu được, nhật báo Vân Trạch có ý nghĩa thế nào đối với cô.

“Quan trọng ư? Có phải vì tòa soạn có thể phỏng vấn Vân Mộ Hàn bất cứ lúc nào, lúc nào em cũng có thể gặp được anh ta phải không? Lần trước ở bệnh viện anh ta ôm em, anh đã thấy không ổn, em chú tâm đến Kim Eun Chae là vì anh ta phải không? Giờ đâu sao phóng viên cũng đã đẩy tất cả trách nhiệm cho bệnh viện rồi. Em biết đám phóng viên đó viết về Thiều Trì như thế nào không? Vân Mộ Hàn ngoài tiền ra thì cho em được gì nữa? Em như thế này có phải với Thiều Trì không?”. Trần Sở Dương thấy bộ dạng lãnh đạm của Dĩ Mạch thì tức quá nên mới nói. Dĩ Mạch bị cơn giận bất chợt của anh làm giật mình.

“Bác sĩ Trần, anh có thấy mình nhiều chuyện quá không?”. Hóa ra trong mắt tất cả mọi người, cô là kẻ lằng lộn, cái gì cũng dám làm. Người hiểu sẽ tin cô, từ trước đến nay cô không bao giờ muốn giải thích.

“Cứ cho là tôi nhiều chuyện đi, An Dĩ Mạch, tôi nhìn nhầm cô rồi! Thiều Trì vì cô mà phải đi Mỹ cầu xin người ta cứu cô. Cô biết không? Thiều Trì đã nhận lời cô gái kia, bất kể bệnh của cô có chữa được hay không thì sau này cũng sẽ ở trong phòng thí nghiệm của cô ta cả đời. Chỉ vì cô, chỉ vì cô còn sống được ba tháng mà nó đã đặt cược cả cuộc đời mình!”. Trần Sở Dương nhất thời nổi nóng nói tuốt ra hết, sau đó mới nhận ra mình đã nói cả những chuyện không nên nói.

“Anh nhắc lại xem nào, ba tháng là sao? Không phải anh nói Thiều Trì đi tập huấn à?”. Nghe Trần Sở Dương nói, mặt Dĩ Mạch trắng bệch. Trần Sở Dương im lặng, những lời vừa rồi đã đủ khiến anh buồn bực. Dĩ Mạch thấy anh như vậy cũng không hỏi gì nữa. Lời của Trần Sở Dương khiến cô ngẩn ra trong chốc lát, không phải vì anh vừa nói cô chỉ còn sống được ba tháng, mà bởi vì anh vừa nói Thiều Trì vì cô mà chịu hy sinh cả sự nghiệp, tìm cô bỗng nhói đau. Cô không thể hình dung cảm giác này, có chút vui mừng và xót thương, không rõ là vui hay buồn. Cảm xúc kỳ lạ này khiến cô không biết phải làm sao, lúc trước nhìn thấy ảnh Thiều Trì và mình trên tạp chí, cô cũng hơi bực bội, không phải vì đám phóng viên kia bôi xấu cô mà vì... cô không muốn họ làm tổn hại đến Thiều Trì.

Sao lại như thế này? Người mà trái tim cô hướng về không phải là Vân Mộ Hàn sao? Tại sao cô vừa đau khổ vì Mộ Hàn đoạn tuyệt với mình, lại vừa vương vấn vì tấm lòng của Thiều Trì. An Dĩ Mạch, lẽ nào người chính là thứ con gái xấu xa dễ dãi?

“Xin lỗi, em không biết anh bất mãn với em như thế. Em thấy khó chịu trong người, em ra ngoài hít thở một lát”. Những cảm xúc như trăm nghìn dây tơ giăng chằng chịt khiến cô không sao thoát được, càng vô càng rối. Cô buồn bực khoắc áo đi ra ngoài.

“Dĩ Mạch...”

Nhìn bộ dạng hoảng hốt muốn bỏ chạy của Dĩ Mạch, Trần Sở Dương cảm thấy ân hận. Sao anh lại nhục mạ, làm tổn thương con bé? Anh biết rõ trong chuyện này người đau đớn nhất chính là nó; biết rõ là con bé vẫn luôn gắng gượng, dù trong lòng rất cay đắng, thế mà anh lại rắc muối lên vết thương của nó. Rất cuộc là mình bị làm sao thế này?

Trời đã dần tối, Dĩ Mạch không về bệnh viện mà bắt taxi đi đến nghĩa trang Vân Trạch. Xảy ra nhiều chuyện như thế, ngoài bố mẹ ra cô không biết còn nói được với ai. Suốt dọc đường đi trời luôn âm u, tựa như lúc nào cũng chợt đổ mưa. Tài xế taxi không ngớt lăm bầm rửa thời tiết quỷ quái, cứ như chính Dĩ Mạch đã mang rắc rối đến cho anh ta. Dĩ Mạch coi như không nghe gì, cô trầm ngâm tựa cửa sổ xe ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài.

Nghĩa trang Vân Trạch ở khu ngoại ô gần đó, vì không phải là dịp tảo mộ nên rất vắng người, trong không khí ẩm ướt có làn hơi âm u lạnh giá. Nhìn ra xa, từng hàng từng hàng bia mộ theo sườn núi mấp mô, ẩn hiện trong màn sương nhạt nhòa. Chiếc taxi thả cô xuống rồi vội vã rời đi, giữa lúc chiều tà không ai muốn ở lại những chỗ như thế này. Một cơn gió thổi qua, Dĩ Mạch so vai rùng mình, cô cọ xát đôi tay để lấy chút ấm áp. Giờ đã vào đầu thu, hoa trên các ngôi mộ đã tàn, chỉ có cây tùng bên đường vẫn xòe tán xanh tốt, âm u che lấp tia sáng nơi cuối trời. Dĩ Mạch rảo bước, đi vào sâu trong khu nghĩa trang.

Mộ của bố mẹ Dĩ Mạch rất đơn sơ, chìm chìm giữa một đám bia mộ sừng sững, rất khó tìm. Dĩ Mạch nhìn đôi giày lấm lem bùn đất, cảm thấy có lỗi trong lòng, cô mãi không thể kiếm được cho bố mẹ một chỗ khác tốt hơn, chỉ có thể tìm chỗ rẻ nhất an táng hai người. Trong không khí còn vương vất mùi hương chưa tan đi, thỉnh thoảng có gió thổi qua, đám tro tàn vàng mã lại bay tả tơi khắp nơi. Khu mộ “dân nghèo” này đã lâu không được quét dọn.

Vậy mà mộ của bố mẹ cô lại sạch sẽ khác thường, bia mộ như vừa được lau sạch sẽ, mấy cành cúc trắng nằm yên trên đám cỏ xanh rì, bên cạnh đó còn có mấy bông bách hợp trắng tinh khôi. Hồi còn sống mẹ thích nhất là hoa bách hợp, không lẽ vừa có người đến thắp hương? Dĩ Mạch chau mày suy nghĩ, bao nhiêu năm qua ngoài cô ra nào còn ai đến thăm viếng bố mẹ?

“Con xin lỗi bố, con lại làm bố thất vọng rồi. Con không có khả năng làm phóng viên, việc gì con làm cũng toàn hỏng. Bố đừng trách con, thế này nhé, lần sau con sẽ đem đến loại bánh quy mà bố thích ăn nhất được không?”.

“Mẹ ơi, mẹ ở dưới đó chăm sóc bố nhé, chớ để bố làm việc mệt quá. Phải rồi, Thiều Trì vốn định đến thăm mẹ nhưng giờ anh ấy đang bận việc ở Mỹ, không đến được. Mẹ đừng giận anh ấy, mọi việc sẽ đâu vào đấy cả thôi!”.

“Bố ơi, mẹ ơi, con gặp lại người đó rồi. Nhưng bố mẹ yên tâm, con không qua lại với anh ta nữa đâu. Con sẽ toàn tâm toàn ý với Thiều Trì, để Thiều Trì về nước rồi con cưới anh ấy, nếu anh ấy không chịu thì con sẽ trối anh ấy đến nhà thờ, rồi khi nào có con, bọn con nhất định sẽ đưa cháu ngoại đến cho bố mẹ xem mặt, được không?”.

Dĩ Mạch nói một mình, cô bày từng thứ hoa quả bánh kẹo ra trước phần mộ. Cô chìm đắm trong những lời tự sự, cho dù không nghe thấy câu trả lời nhưng Dĩ Mạch vẫn vừa nói vừa bật cười vui vẻ.

Mưa thu lất phất nhưng kéo dài như vô định. Đứng một hồi lâu trong nghĩa trang, Dĩ Mạch mới nhận ra quần áo đã ướt đầm. May mà cô đã chuẩn bị sẵn ô trong túi, nếu không chắc phải đội mưa về mất. Cô cười một mình, trong đầu hiện ra vẻ mặt trách móc của Lục Thiều Trì, nhất định anh sẽ mắng cô không biết tự chăm sóc mình. Bỗng tim cô như hẫng lại, sao mình lại nghĩ đến Thiều Trì cơ chứ?

Nghĩa địa gặp mưa xuống càng lầy lội khó đi, bùn lầy trơn trượt. Mưa như tơ vương càng lúc càng mau, sắc núi mơ màng như tranh thủy mặc loang nước, mọi thứ phía xa như hòa vào nhau, mơ hồ nhạt nhòa. Dĩ Mạch để ý thấy phía trước có người đang bước đi trong làn mưa mịt mù, người đó gầy gò, vóc người cao cao, vội vàng bước đi trong mưa một cách khó khăn, Dĩ Mạch thấy ông ta trượt chân suýt ngã mấy lần. Cô vội giương ô, rảo bước đuổi theo.

Thấy mưa trên đầu bỗng ngớt, người đàn ông dừng bước. Ông có vẻ ngạc nhiên nhìn cô gái trước mặt, tóc mái của cô ướt đầm dính bết vào trán, giày ở chân cũng đã ướt sũng, nước mưa chảy theo ô của cô rơi xuống đất tí tách, đó là một chiếc ô có hoa văn của đồ sứ Thanh Hoa, cán ô màu trà nhạt. Những ngón tay cô hơi

run run, rõ ràng là cô đã ngấm lạnh. Dù bàn tay cứng đờ vì giá buốt, cô vẫn cố gắng giương cao ô trên đầu ông.

“Chú ơi, mưa to thế này chú đi với cháu đi”. Hơi lạnh khiến cô nói có vẻ khó khăn, giọng nói hòa lẫn tiếng rằng va vào nhau lập cập, nhưng không biết tại sao giọng nói này truyền đến tai ông lại ấm áp như thế.

“Cảm ơn cháu”.

“Chú không cần cảm ơn đâu ạ, dẫu sao cháu đi một mình ở đây cũng sợ. Chúng ta phải đi nhanh hơn một chút thì mới kịp bắt chuyến xe bus cuối cùng về phố, ở đây khó bắt xe lắm”. Dĩ Mạch nhún vai, hiếm khi mới gặp được người ở đây, thế nào cũng phải kéo ông đi cùng.

“Để chú cầm ô cho”. Thấy cô cầm ô khó khăn, ông đón lấy cái ô từ tay cô.

“Chú có đói không? Cháu có bánh quy với kẹo trong túi, chú có ăn rong biển không?”. Túi xách của Dĩ Mạch như cái túi thần kỳ của Doraemon, bao nhiêu thứ linh tinh nhét căng phồng. Con gái vụng thế này thường ngày ông vốn không ưa, nhưng nhìn cô bé này ông bỗng có cảm giác thân thiết.

Dĩ Mạch cố gắng đi thật nhanh, cô không muốn qua đêm ở nghĩa trang. Người đàn ông bên cạnh rất ít nói, suốt dọc đường đi chỉ nghe tiếng cô nói liến láu. Ông rất lịch sự tay cầm ô, chậm rãi đi sau cô, thỉnh thoảng Dĩ Mạch bị trượt chân ông lại đưa tay đỡ cô, dẫu vẻ lịch lãm quý phái.

“Xin lỗi, ngài không cho chúng tôi theo...”. Vừa ra khỏi nghĩa trang, lập tức có mấy người đàn ông trung niên mặc âu phục tiến đến, mấy chiếc ô màu đen nhanh chóng đưa lại, Dĩ Mạch trong thoáng chốc cảm thấy thật ấm áp. Mấy người này cầm ô màu đen to cán dài, nghiêm nghị lạnh lùng, trông như trong phim xã hội đen.

“Không sao. Bảo cậu Trương đưa xe đến đi, cháu gái, nhà cháu ở đâu? Chú đưa cháu về”. Ông quay đầu nói với Dĩ Mạch.

“Dạ? Cháu?”. Dĩ Mạch nhìn nhãn hiệu chiếc xe hơi màu đen sang trọng đang lái đến, bất giác nuốt nước bọt, không lẽ cô đụng phải nhân vật cỡ lớn?

“Cảm ơn cháu đã cho chú mượn ô, giờ để chú đưa cháu về nhà được chứ?”. Người đàn ông khẽ cười, nghiêm trang mà dễ gần. Vừa thấy Dĩ Mạch, ông hơi sững lại, cô dùng đầu gối đầu mũi trái cây, trong ngày mưa ẩm ướt này thật thanh nhẹ ngọt ngào, khiến người ta thấy nhẹ nhõm khoan khoái.

Dĩ Mạch máy móc gạt đầu, sau đó lại hồi hận, sao cô lại có thể dễ dàng đồng ý lên xe người lạ như thế? Lại còn là xe của một người đàn ông lớn tuổi nữa chứ!

Xe vun vút chạy thẳng vào thành phố Vân Trạch, Dĩ Mạch không ngờ ông lại bận rộn đến thế. Trong không gian nhỏ hẹp phía sau xe, cô cố hết sức giữ khoảng cách với người ngồi bên cạnh. Tuy ông ta trông có vẻ thân thiện nhưng chưa chắc đã là người tốt.

“Cậu Trương, bảo lái xe đến Bệnh viện Nhân Tâm trước nhé”. Người đàn ông bên cạnh khẽ ra lệnh, Dĩ Mạch kinh ngạc.

“Sao chú biết cháu đến Bệnh viện Nhân Tâm?”.

“Cháu mặc đồ bệnh nhân của Bệnh viện Nhân Tâm bên trong mà. Cháu lén trốn ra ngoài phải không?”. Ông nheo mắt, trong đáy mắt là nét tinh tường có thể nhìn thấu mọi điều.

“Chú đúng là nên làm thám tử! Giống y như... Conan ấy!”. Người đàn ông này có khả năng quan sát quá xuất sắc.

“Chú có người quen ở Bệnh viện Nhân Tâm, nếu có việc gì cần cứ gọi chú”. Dĩ Mạch cười hì hì, gì chứ quen thì còn ai quen bằng cô? Con trai của Viện trưởng cũng bị cô câu từ lâu rồi. Chờ đã, sao lại nhắc đến Thiệu Trì rồi!

“Cháu gái, chú còn chưa hỏi cháu tên gì?”.

“Cháu là An Dĩ Mạch, nghĩa là vui tựa hoa nở trên đồng”. Cô tươi cười trả lời, vừa dứt lời lại nghĩ sao mình lại nói cho ông ta biết? Người đàn ông kỳ lạ này trông hiền hòa nhưng toát lên vẻ uy phong làm cô thấy hơi sợ.

“An Dĩ Mạch? Hoa nở trên đồng?”. Sắc mặt ông bỗng biến đổi, sau đó trầm ngâm nhìn Dĩ Mạch, ánh mắt thâm trầm khó hiểu, dường như muốn tìm kiếm bóng hình ai đó trên mặt cô. “An Dật và Lâm Mạc là gì của cháu?”.

Dĩ Mạch đang ăn bánh quy không cẩn thận cắn luôn vào lưỡi, những hạch vị giác truyền đến vị tanh ngọt, cơn đau làm mắt cô gợn nước. Cô ngẩng đầu dò xét người đàn ông trước mặt, máy móc trả lời: “Đó là bố mẹ cháu”.

Mưa ngoài cửa xe như nước mắt tuôn trào, khóc than trên cửa kính.

Không gian nhỏ hẹp trong xe đầy vẻ nặng nề, ông ta chăm chú nhìn Dĩ Mạch. Cô gái này có đôi mắt rất to, dưới hàng mi cong rợp là đôi mắt đen trong sáng, pha chút nét buồn bã nhưng chân thật, giống hệt như người con gái trong ký ức của ông.

Dĩ Mạch bị ánh mắt dò xét của ông ta làm cho khó chịu, cô vô thức dựa vào thành xe. Cô đã quen với vẻ ngạc nhiên và khinh bỉ khi người ta biết đó là bố mẹ cô, hồi học đại học cũng vì chuyện này mà suýt chút nữa thì không vay được quỹ khuyến học. Người đàn ông vừa mới đây còn cười thân thiện giờ đã cất nụ cười đi, ánh mắt nghiêm nghị của ông làm cô thấy sợ, nhưng cô không muốn để ông ta nhìn thấy vẻ mặt yếu đuối của mình, đành ngông nghênh đón nhận ánh mắt ông.

“Bố cháu là An Dật, mẹ cháu là Lâm Mạc, cháu nói thật chứ?”. Ông cố gắng giữ vẻ uy nghiêm, nhưng giọng nói vẫn không khỏi run run, cô bé này đúng là... con của hai người họ?

“Vâng. Chú có thể chửi mắng cháu, cười nhạo cháu, nhưng cháu không cho phép chú coi thường bố mẹ cháu”. Dĩ Mạch mạnh mẽ ngẩng đầu. Sáu năm trước, cô hại bố không dám ngẩng đầu nhìn thiên hạ, cuối cùng đành kết thúc cuộc đời bằng tự sát. Họ hàng bạn bè nhìn cô như nhìn bệnh dịch, có những đứa trẻ còn thăm hại hơn con nhà nghèo, đó là những đứa trẻ có bố mẹ dính vào tù tội như cô. Cô đã luyện cho mình cách mặc kệ những lời châm chọc và khinh rẻ của người đời, học cách làm quen và lãng quên.

“Cháu không phải sợ chú. Cháu còn nhớ không? Hồi bé có chú cao cao biết làm ảo thuật thường đến nhà cháu?!”. Nét mặt sợ hãi nhưng vẫn cố giữ vẻ mạnh mẽ của cô khiến tim ông thất lại, chuyện hồi đó, người bị tổn thương nhiều nhất có lẽ chính là cô.

“Chú là chú Tin Nóng! Chú Tin Nóng biết làm ảo thuật!”. Dĩ Mạch cố gắng nhớ lại, đột nhiên vui sướng hét to. Hóa ra là người chú tốt bụng thường đến nhà cô hồi bé. Cô không biết ông tên gì, chỉ nhớ lúc mới lên mấy tuổi có lần một chú đến nhà chơi, thấy cô dễ thương liền bế lên thơm. Hồi bé cô hay lạ người nên hoảng sợ gào khóc âm ỉ. Chú ấy biết làm ảo thuật, chiếc chìa khóa trong tay thoáng chốc đã biến mất tăm, cô thích quá quên cả khóc. Về sau bố nói chú này học khóa trên của bố ở khoa báo chí hồi học đại học, nghe nói chú đã từng nhập ngũ rồi được cử đi học đại học, sau đó về làm phóng viên thời sự của một tờ báo, chuyên viết tin quan trọng. Vì thế Dĩ Mạch thường gọi là chú Tin Nóng.

Sau đó bằng đi một thời gian, chú Tin Nóng không xuất hiện nữa. Nghe bố nói chú đã được chuyển lên sở Tuyên truyền, làm thư ký cho lãnh đạo thành phố, sau đó theo đà thăng quan tiến chức. Giờ nhớ lại cũng đã bao nhiêu năm không gặp ông rồi.

Tính bố hướng nội không thạo ăn nói, chỉ biết cầm đầu điều tra viết bài, bạn bè thân thiết cũng không có mấy, vì thế nên Dĩ Mạch có ấn tượng rất sâu sắc với chú Tin Nóng cao lớn đó. Dĩ Mạch vốn là dạng người chỉ cần có thiện cảm với ai đó là không chút đề phòng. Biết ông là bạn cũ của bố, cô thấy thoải mái hơn, nói liến thoắng không ngừng, từ chuyện mình đi học thể nào, cuộc sống ra sao, kể cả vụ vô cớ mất việc của mình.

“Chú Tin Nóng, chú có nhớ không? Hồi trước cháu lén giấu cái chìa khóa chú làm ảo thuật, nên bị bố đánh đòn, bố nói còn bé đã ăn trộm thì lớn lên thành cái gì? Hồi đó nhờ chú can nếu không mong cháu đã bị sưng phồng lên rồi!”. Nhớ lại những chuyện ngày xưa Dĩ Mạch cười vô tư, người đàn ông trung niên chỉ khẽ mỉm cười.

“Bố cháu vốn rất nghiêm, việc gì cũng nghiêm chỉnh quá, không khéo léo, cũng không biết cách giao tiếp. Chú vẫn bảo thực ra bố cháu không hợp làm phóng viên, có lần ông ấy còn vạch mặt một doanh nghiệp vốn là khách hàng quảng cáo của báo”. Ông thở dài.

“Vâng, mẹ cháu vẫn bảo bố là ngốc, nhưng mẹ nói mẹ thích người ngốc. Mẹ nói trước kia có rất nhiều người theo đuổi nhưng mẹ đều không để mắt đến, vì bố thật thà chân chất, nên mẹ biết chắc cả đời bố sẽ đối tốt với mẹ”. Nhớ đến mẹ, mặt Dĩ Mạch lộ vẻ hạnh phúc. Tình yêu của bố mẹ là điều cô vẫn hướng theo từ bé. Tình cảm riêng tư đó thật bao dung, sâu sắc.

“Dĩ Mạch, với tính cách của bố cháu thì cháu có tin chuyện ông ấy nhận phí im lặng không?”.

Nụ cười của Dĩ Mạch đông cứng lại trên mặt, đầu cô cúi xuống, ngón tay cô siết chặt chiếc áo gió, vẻ mặt trầm tư.

“Cháu không biết”. Dĩ Mạch thì thầm, đầu cô cúi xuống. Cô có thể chịu đựng sự khinh khi của bất cứ ai, nhưng không muốn bạn của bố coi thường ông.

“Theo những gì chú biết về bố cháu thì bố cháu chắc chắn không nhận số tiền đó, cậu ấy không thể vì năm trăm nghìn mà bỏ rơi sự nghiệp phóng viên mà cậu ấy vẫn ấp ủ bao nhiêu năm!”.

“Năm trăm nghìn đó không phải là bố cháu nhận”. Dĩ Mạch khẽ nói.

“Cháu nói gì thế?”.

“A, không có gì ạ, cháu nói bố cháu không bao giờ nhận tiền của người khác đâu”. Dĩ Mạch cuống quýt nhìn chú Tin Nóng, hy vọng ông không nghe rõ điều cô vừa nói.

“Cháu nhớ lại xem, trước lúc bố cháu mất còn xảy ra chuyện gì nữa?”.

“Còn... không có gì nữa ạ, có lẽ do bố không chịu được oan khuất nên mới dùng cái chết để chứng minh sự trong sạch của mình”. Có xảy ra chuyện gì ư? Xảy ra quá nhiều chuyện, nhiều đến mức cô hoàn toàn không thể cùng lúc nhớ lại hết, cho đến nay cô vẫn còn thường xuyên bật dậy giữa đêm khuya vì cơn ác mộng đó, những cảnh tượng hãi hùng ủa về khiến cô đau đớn khôn nguôi. Chỉ là có nhiều việc rất khó để có thể nói ra tất cả, mà cô cũng không muốn nhắc lại chuyện ấy nữa.

“Bất kỳ ai cũng có thể nghi ngờ bố cháu, nhưng cháu tuyệt đối không được như vậy. Bố cháu là một phóng viên tốt, chú nhất định sẽ điều tra rõ chuyện này, trả lại sự trong sạch cho bố cháu”.

Ông nói không to nhưng đầy uy lực khiến người khác yên tâm. Không biết có phải vì thế không mà Dĩ Mạch rất tin vào lời hứa của ông.

“Trước khi mất bố cháu còn nói, ông muốn cháu làm phóng viên phòng tin tức để đăng nốt những tin bố còn chưa kịp hoàn thành. Đó là di nguyện cuối cùng của bố cháu, đáng tiếc là cháu kém cỏi quá, không giúp bố hoàn thành được, lại còn bị tòa soạn đuổi việc nữa”.

“Cháu làm phóng viên rồi à? Chú nhớ hồi bé cháu nói muốn làm nhà thiết kế trò chơi cơ mà!”.

“Nhưng bố...”

“Dĩ Mạch, sống ở đời phải sống cho những người đang yêu thương mình, không nên cố chấp vì người đã khuất. Cháu không thích nghề đó thì lấy đâu ra nhiệt huyết để làm? Chú biết cháu rất muốn thực hiện tâm nguyện của bố, nhưng còn mơ ước của cháu thì sao? Mỗi người đều có những việc không thể không hoàn thành nhưng có những việc phải học cách buông tay”. Ông khẽ thở dài, con bé này giống cô ấy quá, người không buông tay được đâu phải chỉ mình cô ấy? Bản thân mình cũng thế thôi.

“Học cách buông tay?”. Dĩ Mạch không hiểu, nhìn ông.

“Nếu cháu đang uống dở một cốc Coca nhưng lại muốn uống nước quả, thì cháu sẽ làm thế nào?”.

“Cháu sẽ uống hết Coca trong cốc rồi rót nước quả uống sau”. Dĩ Mạch không nghĩ ngợi gì, trả lời luôn.

“Cháu có nghĩ đến chuyện đợi đến lúc cháu uống hết Coca rồi thì nước quả đã bị người khác tranh mất không? Có một số thứ rõ ràng là không hợp với cháu nhưng cháu lại không nỡ buông tay. Sao lại không

nghĩ đến việc đổ Coca đi rồi uống nước quả? Dĩ Mạch, đừng để những thứ cháu không muốn chiếm đầy cốc của cháu, có lúc từ bỏ là để có được nhiều hơn. Lùi một bước, trời biển mệnh mang cơ mà”.

Từ bỏ để có được nhiều hơn. Dĩ Mạch lặp lại câu nói này trong lòng, lời nói của chú Tin Nóng thật sâu sắc, có lẽ cô đã hiểu rồi. Những khát vọng trong lòng bắt đầu dao động, cô thật sự là vì một di nguyện xa vời không thể thực hiện mà lãng phí nhiều thời gian thế này sao? Làm phóng viên không phải là ước mơ của cô, sao cô lại phải buồn bực đến thế? Trong chốc lát, Dĩ Mạch bỗng ngộ ra, cô thấy trong lòng nhẹ bẫng, cảm kích nhìn chú Tin Nóng, ông đã dạy cô cách tự cứu mình.

“Sau này còn có gì không rõ cứ tìm chú. Đây là số điện thoại của chú, thường ngày thư ký Trương sẽ nghe điện”.

“Hóa ra chú họ Lục, cùng họ với bạn trai cháu”. Nhìn tấm danh thiếp ông đưa, Dĩ Mạch buột miệng nói.

“Ha ha, cháu yêu rồi cơ đấy, chú đang định giới thiệu cháu với con trai chú, nó cũng khá lắm. Nhưng tên đó thì không được hay lắm, chuyện gì cũng chậm một bước”. Chú Tin Nóng cười có vẻ nuối tiếc.

“Bạn trai cháu giỏi lắm, mọi người đều nói anh ấy là người đàn ông tuyệt vời. Còn nữa, cháu đã quyết định sẽ kết hôn với anh ấy rồi”. Nghe ông chú định mai mối cho mình, Dĩ Mạch vội vàng nói luôn.

“Vội khen cậu ấy thế, xem ra cháu rất yêu cậu ấy”.

“Cháu rất yêu anh ấy?”. Trong mắt Dĩ Mạch ánh lên nét mơ hồ, đây là lần đầu tiên có người nói cô rất yêu Thiều Trì.

“Cháu có yêu ngón tay của mình không?”. Ông cười và nhận ra nỗi hoài nghi của cô.

“Dạ?”. Dĩ Mạch ngẩn ra với câu hỏi đột ngột.

“Có lẽ cháu thích túi xách hàng hiệu, thích xe hơi nhà lầu, nhưng khi người khác hỏi cháu có yêu ngón tay của mình không thì sao? Thường thì cháu sẽ nói là không quan tâm, nhưng như thế không có nghĩa là cháu không yêu nó. Đa phần mọi người đều rất ngốc, cứ đuổi theo những thứ mình mơ tưởng, mà bỏ qua những thứ mình thật sự muốn có, trong khi những thứ mà mình mơ tưởng đó có thể chỉ là một ký ức hoặc một ước mơ xa vời. Chú không nhìn nhầm đâu, có những người giống như cái túi xách hàng hiệu mà cháu cứ tưởng là yêu nhất. Nhưng cũng có những người là một phần của con người cháu, tình yêu của cháu đã sớm ngấm vào tận xương tủy, nhưng cháu lại không tự biết. Cô bé ngốc, những điều chú trải qua nhiều hơn cháu, giờ cháu vẫn chưa rõ lòng mình đâu, sau này cháu sẽ hiểu”.

Mưa ngoài cửa xe đã tạnh, ráng chiều nơi cuối trời hiện ra những vệt sáng màu tím như hoa oải hương. Đám bụi vàng li ti bay trong không trung, xoay xoay trong ánh sáng, mang theo hương thơm ngọt mát đặc biệt chỉ có sau cơn mưa. Dĩ Mạch mở cửa sổ xe, hít sâu. Không khí trong lành tràn vào phổi, đưa đến một cảm giác sáng khoái dễ chịu khó tả. Chỉ qua một cuộc xe ngắn ngủi mà cô cảm thấy dài như cả một cuộc đời. Nói chuyện với người hiểu biết như được mở mắt, khiến cô trong phút chốc đã bừng tỉnh ngộ. Có lẽ cuộc trò chuyện hôm nay, cô vẫn chưa thể hiểu hết những gì chú Tin Nóng nói, nhưng cô đã quyết định tự mình đi tìm kiếm câu trả lời. Chú Tin Nóng nói phải, trên đời này có những người là cái túi xách thời trang, bạn khát khao muốn có nhưng không phải là không thể thiếu; và có những người như huyết mạch của bạn, nếu không thể cùng sẽ chia ngọt bùi với họ thì cuộc đời sẽ không còn vẹn toàn nữa. Cô không còn tự trách mình vì đã dao động, yêu hai người không có gì là sai, nhưng lần này cô nhất định sẽ chọn một người và để người kia vào hoài niệm.

19. Chương 18

Chương mười tám: Ngọn lửa đam mê

Đó là vết thương cả đời cô không bao giờ dám chạm vào, vậy mà nó đã bị rạch ra một cách lạnh lùng, nỗi đau đó còn sâu hơn cả sự tuyệt vọng.

Lúc Dĩ Mạch đến tòa soạn làm thủ tục nghỉ việc, cả văn phòng đang bận tối tăm mặt mũi. Nhìn các đồng nghiệp cũ đi đi lại lại tất bật trong văn phòng, cô thấy mình thật may mắn, hóa ra thoát khỏi cuộc sống này là mơ ước từ lâu của cô. Không có ai tiền biệt, mọi người xem cô như không khí, bận rộn đủ thứ như sắp tranh cử tổng thống Mỹ. Dĩ Mạch nhún vai, âm thầm thu dọn đồ đạc của mình, cáo biệt hẳn khoảng thời gian làm phóng viên.

“Mười giờ sáng nay Kim Eun Chae sẽ tổ chức lễ ký hợp đồng với công ty quản lý mới ở Quận Duyệt, ai đi phỏng vấn đây?”. Bà cô trưởng phòng hùng hổ bước ra khỏi văn phòng, vỗ vỗ tay ra hiệu, mọi người đồng loạt dừng tay không hẹn mà cùng đưa mắt về phía An Dĩ Mạch.

“Trưởng phòng, người ta đều đưa báo Văn Trạch đô thị của chúng ta vào danh sách đen rồi, tin về Kim Eun Chae còn theo làm sao được nữa?”.

“Phải đấy, đến phỏng vấn để người ta tổng cổ ra à?”.

“Đi đổ rác cho người khác thế này chúng em không làm đâu, Trưởng phòng, em đang theo buổi quay MV của Tô Dung, không có thời gian theo hầu người khác đâu”.

“Thế này thì...”. Trưởng phòng khó xử nhìn mọi người, khi ánh mắt chị ta lướt đến chỗ Dĩ Mạch, rõ ràng là thêm vài phần tức giận.

“Tin về Kim Eun Chae thường do em theo, lần này giao cho em đi. Sếp yên tâm, em sẽ không gây chuyện nữa đâu”. Dĩ Mạch nói.

“Tuyệt đối không được, cô ta không còn là người của báo chúng ta nữa, ngộ nhỡ lại gây chuyện gì thì chúng ta có thể sẽ bị kiện”. Một đồng nghiệp đứng bên cạnh vội vàng ngăn cản.

“Phải đấy, giờ cả thế giới đều biết cô ta dùng thủ đoạn để lấy tin, chúng ta còn dùng cô ta nữa thì chẳng phải là tự chuốc lấy rắc rối à?”.

“Chị nói gì?”.

“Chuyện của cô cả nước biết rồi, cô vì cướp tin mà không ngần ngại lên giường với chủ nhiệm khoa tim mạch của Bệnh viện Nhân Tâm. Giờ không chỉ mình cô mất việc, anh ta chắc cũng đang bị đình chỉ công tác. Tôi khuyên cô động não chút đi, ai lại đi đắc tội Kim Eun Chae bao giờ”.

“Hôm nay Kim Eun Chae ký hợp đồng với công ty Trung Tinh à?”. Cô có thể không bận tâm đám báo chí đó bôi nhọ mình nhưng cô không chấp nhận để họ làm tổn hại đến Thiệu Trì, không được, cô nhất định phải đòi lại công bằng. Cô cũng không hiểu sao mình lại phẫn nộ như vậy, dường như không giải tỏa cục tức này thì không chịu nổi”.

“An Dĩ Mạch, cô muốn làm gì? Tôi khuyên cô đừng có giở thủ đoạn gì nữa. Giờ cô đã không còn là phóng viên của báo, chuyện của Kim Eun Chae cô không có quyền tra xét”.

“Tôi không phải là phóng viên ở đây nữa thì việc của tôi chị cũng không có quyền hỏi. Giờ tôi sẽ đến Quận Duyệt, các chị muốn đưa tin, muốn vạch mặt gì thì tùy!”. Dĩ Mạch lao ra khỏi cửa, vừa rồi ưỡn ngực nói thẳng một lèo như thế, trong lòng cô thấy dễ chịu nhiều. Ra khỏi tòa soạn, cô phát hiện có mấy bóng người nấp ở góc phố theo dõi. Cô cười khẩy, trước làm paparazzi bám theo người ta, giờ lại bị paparazzi bám theo, thế này đúng là số mệnh trêu người, An Dĩ Mạch cũng có ngày làm người nổi tiếng.

Ra khỏi tòa soạn, cô gọi điện cho Thiệu Trì, vẫn chỉ nghe thấy giọng nói đều đều trong hộp ghi âm. Không biết vì sao Thiệu Trì biến mất làm cô nóng ruột hơn cả sự ra đi của Vân Mộ Hàn. Cô chưa từng nghĩ đến sẽ có một ngày Thiệu Trì không ở bên cô nữa, trước kia bất kể cô có gặp chuyện gì, anh cũng ở bên, lo lắng cho cô. Cô gọi điện thoại cho Thiệu Trì hết lần này đến lần khác, chỉ để nghe giọng nói của anh trong hộp ghi âm: “Xin chào, tôi là Lục Thiệu Trì, hiện giờ tôi không tiện nghe điện của bạn, có việc gì xin nhắn lại”. Giọng nói của anh ấm áp có sức mạnh làm an lòng người, nghe hết lần này đến lần khác, Dĩ Mạch thấy tâm trạng buồn bực của mình cũng dịu dần đi.

Cô gửi tin nhắn cho Thiệu Trì nói chiều nay cô sẽ đi Nam Giang để xem cái vòng quay cao nhất châu Á. Cô không chắc Thiệu Trì có nhận được tin nhắn hay không, cũng không chắc đêm Trung Thu anh có trở về kịp hay không, nhưng cô không muốn làm một An Dĩ Mạch chỉ biết chờ đợi nữa. Cô mua một vé máy bay

đi Nam Giang. Nghĩ đến việc chỉ mấy tiếng đồng hồ nữa là có thể đứng trên vùng đất tuyệt đẹp ấy, cô đã thấy có chút phấn khởi trong lòng.

Trước khi lên máy bay, cô đến Quân Duyệt. Dĩ Mạch thừa nhận mình không đủ rộng lượng, có một số việc cô nhất định phải làm.

Khi nhìn thấy Dĩ Mạch, tất cả phóng viên có mặt trong buổi họp báo đều kinh ngạc. Chẳng phải nhân vật chính của scandal tình ái thường trốn tránh ra mặt ư? Sao cô ta lại có thể tỉnh bơ chường mặt ra đây cơ chứ?

Dĩ Mạch thấy đám phóng viên đột ngột ào đến, có phần lạ lẫm lùi lại. Bọn họ ai cũng hí hửng như trúng số. Cô nhìn bọn họ, như nhìn thấy bản thân mình trước kia. Trước đây đồng nghiệp lúc nào cũng dè bủ cô ấu trĩ, nhưng giờ cô mới nhận ra chính họ mới ấu trĩ, ngu dốt, ngày ngày vất kiệt sức vào những việc không đầu, đúng là lãng phí tuổi xuân. May mà cô giác ngộ sớm, không phải ngày ngày đối mặt với đám tin tức lá cải mà bỏ phí ước mơ. Con người ta ai cũng có những thứ khăng khăng níu giữ, ví dụ như tình cảm của cô với Mộ Hàn, ví dụ như việc làm phóng viên theo di nguyện của bố. Cho đến khi chấp nhận buông tay, cô mới nhận ra rằng dũng khí của mình trước kia đơn độc biết bao.

“Xin hỏi cô An Dĩ Mạch, có người nói cô dùng thủ đoạn để moi tin, cô có ý kiến gì về điều này?”.

“Scandal tình ái lần này của giới truyền thông, cô không có gì giải thích sao?”.

“Cô quen bác sĩ Lục Thiệu Trì bao lâu rồi?”.

“Cô nhìn nhận thế nào về đạo đức nghề nghiệp của phóng viên giải trí ngày nay?”.

Các câu hỏi của phóng viên liên tiếp đặt ra, ập đến trước mặt cô. Dĩ Mạch chỉ thấy đầu óc quay cuồng, không biết phải trả lời câu hỏi của ai.

“An Dĩ Mạch, cô có thấy xấu hổ vì việc mình làm không?”.

“Cô có thấy mình làm vấy bẩn ngành truyền thông giải trí?”.

“Cô có thấy mình là một phóng viên không đạo đức không?”.

Các câu hỏi càng lúc càng độc địa, hoàn toàn không cho Dĩ Mạch thời gian suy nghĩ trả lời.

Dĩ Mạch nói lỏng dây đeo balô, đám phóng viên này có nhầm không? Kim Eun Chae mới là nhân vật chính hôm nay chứ?

Vân Mộ Hàn, một trong những cổ đông của công ty Trung Tinh đang ngồi tại bàn ký kết, nhìn thấy các phóng viên vây lấy Dĩ Mạch, anh tái mặt toan đứng dậy, bỗng Kim Eun Chae ở bên cạnh kéo anh lại. Trong mắt cô có vẻ ảm ức, lo lắng, van lơn. Dĩ Mạch vừa kịp nhìn thấy cảnh đấy, cô nhếch mép cười chế giễu. Nhân viên của công ty Trung Tinh có phần lúng túng, đám phóng viên tập trung cả vào Dĩ Mạch, thành ra Kim Eun Chae bị bỏ quên ngay tại chỗ.

“Cô An Dĩ Mạch, nghe nói cô luôn dùng thủ đoạn tình ái để lấy tin tức, cô không giải thích gì à?”.

“Nghe nói bác sĩ Lục Thiệu Trì đã rời khỏi Vân Trạch, có phải là vì sự việc vỡ lở nên bỏ trốn không?”.

“Cô có định xin lỗi Kim Eun Chae vì những việc mình đã làm không?”.

Một phóng viên đài truyền hình cầm micro không ngừng sấp vào trước mặt Dĩ Mạch, Dĩ Mạch bực bội chau mày. Vân Mộ Hàn cuối cùng không nhịn được nữa, anh gạt tay Kim Eun Chae ra, rảo bước tiến về phía đám phóng viên.

“Thế các vị có xin lỗi tôi vì những việc mình làm không?”. Dĩ Mạch nhìn đám phóng viên, lạnh lùng nói.

“Các vị rất muốn phỏng vấn tôi phải không? Được, tôi sẽ trả lời câu hỏi của các vị. Các vị hỏi tôi nhìn nhận vấn đề đạo đức nghề nghiệp của phóng viên như thế nào đúng không? Tôi cho rằng phóng viên tất nhiên là cần phải có đạo đức nghề nghiệp. Anh là Phó Vệ ở đài giải trí Vân Trạch phải không? Chào anh, trước kia giảng viên thường lấy kinh nghiệm của anh ra dạy tôi, nhưng may mà tôi không học theo con đường đạo đức của anh. Điều đầu tiên của đạo đức báo chí là không được nhận tiền đăng tin. Nhận tiền đăng tin là hành động mà bất kỳ phóng viên nào của bất kỳ chế độ xã hội nào cũng phải lấy làm đáng xấu hổ. Điều

đó phản ánh chủ nghĩa tiền bạc trong giới báo chí, sự tồn tại và lây lan của nó là nỗi nhục nhã của ngành truyền thông. Thưa thầy Phó, phong bì này của thầy dày thật!”. Dĩ Mạch vừa đọc một lều định nghĩa trong sách giáo khoa ra, vừa lôi ra chiếc phong bì ở túi áo của phóng viên trước mặt. Cô ước lượng chiếc phong bì, làm mặt vô tội giải thích khái niệm đạo đức nghề nghiệp với tay phóng viên đạo mạo trước mặt.

“À, các vị, lại đây mà chụp danh sách này. Tôi không phiền lòng chờ các vị giải thích cho xong chuyện này đâu, sau đó tôi sẽ giải thích về thủ đoạn moi tin tức”. Dĩ Mạch lấy điện thoại ra chụp lại tờ danh sách phóng viên trên bàn, bên cạnh tên của mỗi người đều có ghi một số tiền không nhỏ.

“Thực ra tôi rất muốn thảo luận về tư cách của phóng viên truyền thông ngày nay với các bạn đọc trên mạng Tianya. Tôi cũng không phiền gì khi tìm hiểu vị phóng viên vạch mặt tôi nhận được bao nhiêu tiền. Có lẽ tôi nên giao nghi vấn của mình cho Tổng cục Xuất bản báo chí hoặc là Cục Thông tin. Các vị, còn vấn đề gì không?”. Dĩ Mạch vuốt lại bộ quần áo bị nhàu nhĩ trên người, mỉm cười hỏi đám phóng viên đang đứng ngây như phỗng trước mặt.

Mộ Hàn dừng bước, Dĩ Mạch vẫn mạnh mẽ bạt mạng như trước, cô không cần anh phải bảo vệ nữa rồi.

Đèn trong khách sạn sáng chói, thân hình mảnh mai của Dĩ Mạch trông càng gầy gò mỏng manh hơn dưới ánh đèn. Cô đẩy mấy gã phóng viên đang cản trước mặt ra, không nhìn Vân Mộ Hàn đang đứng bên cạnh, tiến thẳng về phía Kim Eun Chae.

Kim Eun Chae cảnh giác lùi lại một bước, trên người Dĩ Mạch toát lên một sức mạnh khiến cô ta thấy hoảng hốt.

“Nghe nói chị ký hợp đồng với công ty mới rồi, chúc mừng chị”. Dĩ Mạch mỉm cười cất tiếng, chẳng phải lần trước ở bệnh viện cô ta rất nhiệt tình bắt chuyện với mình đấy thôi, sao giờ lại có vẻ như nuốt phải ruồi thể kia?

“Dĩ Mạch, cô đừng thế, chuyện đó tôi đã quyết định không làm rõ nữa”. Kim Eun Chae thấy Dĩ Mạch tiến lại gần thì tựa người vào Mộ Hàn, giả vờ yếu đuối, sợ hãi.

“Đúng là làm khó chị rồi, to bụng mà phải làm nhiều chuyện mờ ám sau lưng tôi. Tôi sợ chị làm vậy rồi sẽ gặp lại báo ứng, chỉ khổ cho đứa bé thôi”.

“Dĩ Mạch, giữa chúng ta có hiểu lầm gì ư?”.

“Xoẹt!”. Dĩ Mạch bỗng cầm lấy ly rượu trên bàn hất vào mặt Kim Eun Chae. Xung quanh đột ngột ồ lên, sắc mặt Vân Mộ Hàn càng nặng nề hơn. Kim Eun Chae phần nộ trừng mắt lên nhìn Dĩ Mạch, còn Dĩ Mạch thì nhún vai cứ như thể việc vừa rồi không phải do cô làm.

“Chị nói xem vừa rồi có phải cũng là hiểu lầm không?”. Dĩ Mạch cười nhạt, thách thức nhìn Kim Eun Chae.

“Cô kia, mời cô ra cho”. Bảo vệ nhìn thấy cảnh vừa rồi, tiến đến định đuổi Dĩ Mạch ra.

“Thôi, cô ấy không có ý gì đâu”. Kim Eun Chae giần giật mép, toàn thân ứa lệ nhép, son phấn trên mặt cũng nhòe nhoẹt. Cô ta nén cơn giận, mỉm cười nhìn An Dĩ Mạch. So với vẻ đánh đá nóng nảy của Dĩ Mạch, Kim Eun Chae đúng là hình mẫu của sự dịu dàng nhẫn nhịn.

“An Dĩ Mạch, cô không thấy mình rất ngu ngốc sao?”. Dưới con mắt chăm chú của mọi người, Vân Mộ Hàn bỗng túm lấy tay cô kéo về phía cánh gà. Sắc mặt của Kim Eun Chae thay đổi hẳn, các phóng viên cũng mở to mắt chờ xem vị CEO đang phần nộ này sẽ dạy dỗ An Dĩ Mạch như thế nào.

“Buông ra”. Dĩ Mạch lạnh lùng nhìn Mộ Hàn, hai tay anh chống lên tường, giữ chặt cô trước mặt.

“Rốt cuộc anh muốn gì?”. Thấy anh không chịu buông tay, Dĩ Mạch không biết phải làm sao.

“Câu này phải do tôi hỏi, tại sao hôm nay cô lại đến đây gây rối? An Dĩ Mạch, cô không còn bé nữa, làm ơn đừng có làm những chuyện hại người hại mình như thế này”. Giọng nói của Mộ Hàn đầy trách cứ khiến Dĩ Mạch vô cùng khó chịu.

“Anh đang dạy tôi đấy à? Giám đốc Vân, anh là gì của tôi? Bạn trai? Chồng chưa cưới? hay là ông xã? Nếu là một trong số đó thì tôi sẽ nghe lời anh”. Dĩ Mạch nhìn Mộ Hàn, ánh mắt bùng bùng tức giận của cô khiến anh không dám nhìn thẳng.

“Dĩ Mạch, nếu anh lấy tư cách là một người bạn quan tâm đến em thì sao?”. Nỗi phiền muộn chất đầy trong mắt Mộ Hàn, sai một bước là lỡ cả ván cờ. Anh không thể hứa hẹn gì với Dĩ Mạch, vì từ bây giờ anh phải có trách nhiệm với người con gái khác.

“Thế thì em cũng lấy tư cách là bạn mà nhắc nhở anh, tránh xa Kim Eun Chae ra”.

“Sao em lại cứ phải nói Eun Chae như thế? Dĩ Mạch, sáu năm trước em không thế này!”.

“Sáu năm trước? Nếu là Vân Mộ Hàn của sáu năm trước thì nhất định sẽ tin lời em”.

“Dĩ Mạch...”. Mộ Hàn hoảng hốt, nỗi cô đơn trong mắt Dĩ Mạch anh chưa từng thấy trước đây, đó là nỗi chán ghét cùng cực và mệt mỏi nặng nề.

“Mộ Hàn, em cảm ơn anh đã quay trở lại, để em thấy rõ sáu năm qua mình đã ngốc như thế nào. Ai cũng nói em có lớn mà không có khôn, cố chấp không chịu thay đổi, đó là vì em cứ tưởng sáu năm không là gì cả, rằng anh cũng sẽ không thay đổi giống em. Giờ em mới biết, Vân Mộ Hàn mà em yêu đã không còn từ sáu năm trước rồi”. Dĩ Mạch khề đẩy Mộ Hàn ra, sáu năm chờ đợi... kẻ không muốn lớn cuối cùng vẫn phải chấp nhận trưởng thành.

Mộ Hàn bất lực nhìn Dĩ Mạch quay người bỏ đi, anh không còn hiểu Dĩ Mạch nữa. Lần này, anh mất cô thật rồi.

“Dĩ Mạch, tôi có lời muốn nói với cô”. Khi Dĩ Mạch đang định rời đi, Kim Eun Chae bỗng gọi giật lại. Thấy Dĩ Mạch đứng cùng Mộ Hàn, sắc mặt cô ta rất khó coi.

“Vừa hay, tôi cũng có lời muốn nói với chị”. Dĩ Mạch đón nhận ánh mắt của cô ta không hề e ngại.

Hai người bước vào một căn phòng nghỉ ở bên cạnh, Kim Eun Chae tựa cửa, tay giữ chặt cánh cửa.

“An Dĩ Mạch, cô không cần nói gì hết, cô cứ nghe tôi đây. Tôi biết cô không cam lòng, chắc cô đang suy đoán ai đã để đám phóng viên đó lôi cô và bạn cô vào scandal này. Tôi cho cô biết, đây chỉ là đòn cảnh cáo để cô biết hành vi của cô có thể liên lụy đến những người bên cạnh. Vì thế, cô nên tự giác tránh xa Mộ Hàn ra. Chớ có lôi việc trả tiền đưa tin gì gì đó ra dọa phóng viên, chuyện đó thì ai so được với bố cô? Cô chớ tưởng tôi không biết bố cô vì sao mà tự sát, chẳng phải hồi đó ông ta nhận năm trăm nghìn tiền hối lộ...”.

“Chị biết cái gì chứ!”. Nghe Kim Eun Chae nói đến chuyện này, mặt cô trắng nhợt, giọng nói cũng bắt đầu run rẩy.

“Cô tưởng cô vẫn giữ được bí mật à? An Dĩ Mạch, những việc của cô tôi biết cả. Trong lòng cô cũng rõ, năm trăm nghìn đó là do cô nhận, bố cô vì bảo vệ cô, không muốn để chuyện xấu xa của cô truyền ra ngoài nên mới chịu oan thay cô. Là cô dồn ông ta đến chỗ chết. Cô còn dám quyền rũ cả bố dượng của bạn trai...”.

“Bốp!”. Dĩ Mạch tát Kim Eun Chae một cái thật đanh. Người đàn bà này sao dám bôi nhọ nhân cách của cô như vậy? Cô ta dựa vào cái gì mà chà đạp lên vết thương của cô? Bị bất ngờ ăn tát, Kim Eun Chae đờ người ra, rồi bỗng nhiên cô ta hét toáng lên, đẩy cửa lao vào lòng Mộ Hàn, khóc như mưa như gió.

Dĩ Mạch vẫn thẫn thờ đứng im tại chỗ, gương mặt cô không có chút cảm xúc nào. Vừa rồi khi Kim Eun Chae nói thẳng tuột ra những lời lẽ đó, cô sợ mình sẽ nhất thời nổi điên mà bốp chết người đàn bà này. Cô chỉ muốn cô ta im lặng, chỉ muốn cô ta câm miệng! Đó là vết thương cả đời cô không bao giờ dám chạm vào, vậy mà nó đã bị rạch ra một cách lạnh lùng, nỗi đau đó còn sâu hơn cả sự tuyệt vọng.

“Eun Chae, em làm sao thế? An Dĩ Mạch, cô đánh người sao?!”. Mộ Hàn không thể tin nổi, quay lại nhìn Dĩ Mạch, trong mắt anh là nỗi kinh ngạc và thất vọng không thể che giấu.

Bộ dạng Dĩ Mạch vẫn đờ đẫn như thế, cô chỉ muốn gào khóc cho thỏa nhưng cô không thể khóc được. Trong đầu cô chỉ toàn những lời vừa rồi của Kim Eun Chae. Không phải như thế, sự thực không phải như thế, rõ ràng cô mới là người bị hại. Nhưng tại sao mọi người đều cho rằng người sai là cô? Cô không muốn gặp lại những người liên quan đến chuyện sáu năm trước, không một người nào nữa! Cô đẩy mạnh Vân Mộ Hàn ra, lao về phía thang máy.

“Đứng lại, xin lỗi Eun Chae đi!”. Vân Mộ Hàn hét gọi cô.

Dĩ Mạch dừng bước, chậm chậm quay đầu lại, cô gái đang khóc lóc trong lòng Mộ Hàn có dáng vẻ đẹp như hoa anh túc và bụng dạ cô ta cũng độc ác như thế. Cô ta biết vết thương chí mạng của cô là gì, biết làm thế nào để cô phải câm lặng. Những chuyện sáu năm trước, cô không muốn nhắc đến cũng không thể được, con người này lại biến chuyện đó thành điểm yếu của cô mà tấn công, sự hiểm độc đó khiến cô không thể không chống trả.

“Xin lỗi”.

Cô yếu ớt thốt ra hai từ đó, trái tim cũng tàn lụi đi cùng hai tiếng này. Cô nắm chặt vé máy bay trong tay, lòng tự nhắc mình phải mạnh mẽ, không thể để bị đánh gục được. Cô không nhìn Vân Mộ Hàn nữa, đầu cũng không ngoái lại bước thẳng vào thang máy. Dĩ Mạch, mọi việc trước kia đều trôi qua rồi, không ai có thể làm tổn thương người được nữa, từ giờ người phải sống cho bản thân mình.

20. Chương 19

Chương mười chín: Gió đêm thành phố

Anh luôn ở bên cô.

Chỉ cần cô quay đầu lại, cô sẽ nhận ra anh chưa từng rời khỏi đây. Cô không bao giờ mất anh, vì anh chưa từng ra đi.

So với Vân Trạch thì thành phố Nam Giang giống cô hương của cô hơn.

Đường xá ở đây đều mang những cái tên đậm chất lịch sử. Ở đây không có cầu vượt, không có xe BMW sang trọng chạy đầy đường, đến giờ cao điểm, bất kể là xe nội hay xe ngoại đều cùng kẹt lại một chỗ. Nghe các bác tài vừa ầm còi vừa càu kỉnh chửi rủa bằng cái giọng đặc trưng ở vùng sông nước này, Dĩ Mạch cảm thấy thật thân thương. Nơi này khiến cô cảm thấy yên bình, Dĩ Mạch lúc nào cũng nhận mình giống kiểu tiểu nông pha chút hơi hướng tiểu tư bản. Cô không thích kiểu thương nghiệp hóa của Vân Trạch, không thích thể lực và sự lạnh lùng.

Có lẽ đó là lý do Hàn Hiểu thường nhắc đến Nam Giang với cô, đi dạo ở đây cho cô cảm giác nhẹ nhõm và thân thuộc chưa từng có.

“Mua bánh ngọt ở phố Dân Đức, đến ngõ Dương Tử ăn quà đêm, muốn ăn lẩu thì đến Kiến Đức Quan, muốn mời khách thì đến phố Nho Tử. Ngoài ra, chúng ta còn có thể đến phố đi bộ mua quần áo, đến tháp Thằng Kim ăn súp nóng, ra cửa xong đến Thanh Vân văn cảnh. Cuộc sống ở đâu cũng không bằng ở Nam Giang, đó là thành phố đông đầy ký ức và anh...”.

Mỗi lần Hàn Hiểu cất giọng đọc ám áp về miền đất Nam Giang, Dĩ Mạch đều rất muốn đến đây.

Bến sông, Quân Duyệt, Tân Đông Phương, đại học F... những thứ này đều chứa đựng ký ức của cô, cô đã để quá khứ và hoài niệm lại Vân Trạch. Nhưng ở Nam Giang... cô có thể chia sẻ cùng ai?

Những ngày này Dĩ Mạch sống rất thoải mái. Ở trên tầng gác của một trong Nam Giang tam đại danh lầu ngắm cảnh đàn vịt giữa buổi chiều tà, làn nước thu dâng bên màu trời, xem chim bay về Nam, mặt trời xuống núi bên hồ Tượng. Cô chìm đắm trong không khí ửng ấm của mùa thu...

Thời gian này cô không làm việc, chỉ đi đi lại lại, thưởng ngoạn hết những nơi cần đi. Dĩ Mạch xem lịch trên điện thoại, hôm nay đã là Trung Thu. Từ sáu năm trước, cô đã không còn ngày lễ đoàn viên này rồi. Mỗi lần nhìn thấy người người xếp hàng mua bánh trung thu, cô lại thấy cô đơn. Ngày lễ này luôn khiến cô chạnh lòng, bởi cô không còn gia đình nữa rồi.

“Xin chào, tôi là Lục Thiệu Trì, hiện giờ tôi không tiện nghe điện thoại của bạn, có việc gì xin nhắn lại”.

Điện thoại gọi rồi lại tắt, cuối cùng kiệt sức nhắc nhở: máy sắp hết pin.

Trung Thu này, Lục Thiệu Trì thất hứa rồi.

Dĩ Mạch nhìn màn hình điện thoại tối đen, thấy trống rỗng trong lòng, cô chưa từng nhận ra, hóa ra hai năm nay mình đã quen được Thiều Trì chăm nom. Cô xem tình yêu của anh là chuyện đương nhiên, nhưng chỗ dựa này không còn thuộc về cô nữa.

Từ trước đến nay cô vẫn tưởng mình chỉ không dứt lòng được với Mộ Hàn, giờ cô mới nhận ra hóa ra Thiều Trì cũng có thể khiến trái tim cô lỡ nhịp. Cô bỗng hiểu ra chuyện của Vân Mộ Hàn và Kim Eun Chae, con người ta không thể vô tình vô nghĩa, những năm tháng sớm tối bên nhau, sẽ chia những vui buồn đó không thể phút chốc quên lãng, bởi thời gian có sức mạnh hơn cả tình yêu.

An Dĩ Mạch, người không phải đứa con gái đa tình, nhưng người là đứa con gái tham lam.

Những thứ người không cho Thiều Trì được, người lại hy vọng anh ấy cho người. Chỉ có người mới biết người sợ giá lạnh đến đâu, nên mới không nỡ buông hơi ấm trong lòng bàn tay ấy ra.

Nhưng giờ Thiều Trì cũng không cần người nữa. Hóa ra đúng là không có gì là mãi mãi. Người có thể từ bỏ Mộ Hàn thì Thiều Trì cũng có thể từ bỏ người.

Dĩ Mạch cười nhạo mình trong lòng, cô cầm điện thoại lên, ném mạnh. Chiếc điện thoại vẽ một đường vòng cung rồi rơi xuống nước, gợn lên mấy vòng sóng nước lăn tăn rồi ngừng bật không dấu tích gì nữa.

Cô tỳ lên lan can bên sông, nhìn vòng quay ở phía xa xa. Nghe nói mỗi khoang của vòng quay đều chứa đầy hạnh phúc, và ngược nhìn vòng quay cũng là đang ngược nhìn hạnh phúc. Dĩ Mạch khẽ ngẩng đầu, nhìn về phía hạnh phúc. Có người nói mỗi lần vòng quay quay hết một vòng là trên trái đất lại có một đôi tình nhân yêu nhau. Vòng quay còn cao hơn cả Con Mắt London

(11)

ở bên sông Thames này đã chở bao nhiêu đôi tình nhân, đã quay bao nhiêu vòng hạnh phúc? Dĩ Mạch chu môi, những điều lãng mạn đúng là hại người, dù cô phải bay từ Vân Trạch đến Nam Giang. Cô nhìn tấm vé trong tay, để ngồi lên vòng quay cao nhất thế giới này phải mất năm mươi tệ một lượt.

Hàn Hiểu nói, đến Nam Giang đi vòng quay, nhất định phải chọn lúc hoàng hôn để có thể cùng lúc nhìn thấy khoảng cách giữa ban ngày và ban đêm của thành phố, ngắm từ lúc sương chiều buông xuống đến khi bầu trời đầy sao.

Dĩ Mạch yên lặng bay lên không trung cùng vòng quay, ánh mắt cô rơi về phía xa xăm.

Mây chiều trên đồng, chim bay mỗi cánh mãi không về.

Đó là khung cảnh trong mơ của cô, nhưng sau khi nhìn thấu khung cảnh thì không còn ai chịu cùng cô nhìn thời gian trôi nữa.

“Quên Vân Mộ Hàn đi!”.

“Quên Lục Thiều Trì đi!”.

“Tôi không cần các anh nữa!”.

Ở nơi gần trời nhất, Dĩ Mạch hét lên.

Vân Mộ Hàn, Lục Thiều Trì, hai cái tên vợ vẫn vọng lại trong không trung rồi nhanh chóng bị gió thổi tan.

“Tôi không cần các anh nữa”. Dĩ Mạch khẽ lặp lại, cuộc đời mỗi người không chỉ có một tình yêu, hạnh phúc của cô sẽ đến, hạnh phúc của cô không cần dựa vào bất kỳ người đàn ông nào.

Vòng quay quay một vòng rồi trở về chỗ cũ.

Rời khỏi khoang, Dĩ Mạch cảm thấy gió lạnh tạt vào mặt. Cô ngạc nhiên thấy mình rơi nước mắt, thời gian bị Mộ Hàn hiểu lầm, bị Kim Eun Chae gài bẫy, bị mất việc, mạng sống le lói, cô vẫn không khóc. Giờ vì hai cái tên đó mà cô lại khóc sao?

An Dĩ Mạch, người tưởng mình là nhân vật chính đau khổ trong truyện Quỳnh Dao à? Cô lau nước mắt, nhún vai, chẳng có ai thấy nước mắt của cô, việc gì phải sụt sùi khổ.

Cô không nhìn thấy ở khoang đu quay ngay gần đó có người đang lặng nhìn mình.

Sáng sớm ở hàng mì lạnh ven đường, anh ngồi trong một góc, ngắm cô ăn bát mì to tướng phía xa. Trong màn sương màu lam nhạt, cô chậm rãi ngẩng đầu, môi cô bị ớt cay nhuộm màu đỏ tươi, nét mặt chìm đắm say mê. Anh biết cô là người luôn biết đủ, mì lạnh giá một tệ năm hào cũng đủ cho cô thấy thỏa mãn.

Buổi sáng, cô xem truyện tranh ở một hiệu sách ven đường, cứ đứng xem mãi, có lúc còn bật cười khúc khích. Đến khi ông chủ hiệu sách sốt ruột đuổi đi, cô mới lằng lằng đặt cuốn truyện tranh về chỗ cũ, đôi mắt vẫn còn lưu luyến liếc nhìn giá truyện tranh mấy cái. Bộ dạng trẻ con đó khiến người ta không nén được cười.

Đến chiều, cô chơi đùa với đứa bé trong xe đẩy ngoài quảng trường, chụp ảnh giúp các du khách quanh đây. Ánh mặt trời rơi chiếu trên mặt cô, yên bình và đẹp đẽ.

Đến chiều tối, cô đến khu phố mới, ngắm khu phố cũ cách đó một con sông. Khi cô ngẩng đầu lên, anh nhìn thấy rõ căn cổ trắng ngần và chiếc cầu nhỏ nhắn của cô. Trong màn sương khói, cô như một chú cún con bị bỏ rơi, ánh mắt toát lên nỗi bơ vơ. Anh thấy cô ném điện thoại xuống nước, lòng dấy lên nỗi xót xa.

Trên vòng quay, anh nghe thấy cô gọi to tên anh, nói không cần anh nữa.

Giây phút đó, anh thực sự không biết nên vui mừng hay nên đau đớn.

Hóa ra mình cũng có lúc thấp thỏm không yên như thế này. Hai năm trời, anh vẫn không rõ rốt cuộc vị trí của mình ở đâu trong tim cô. Cho dù đã quyết tâm ra đi, anh cũng không chắc cô có nổi giận không, có nhớ nhung không. Cô luôn có thể chịu đựng mọi điều mà như không, còn anh lại không thể bình thản như thế được.

Anh đi theo sau cô, cô không hay biết.

Anh nhìn thấy cô rơi lệ, nhưng không thể tiến đến.

“Dĩ Mạch, Trung Thu vui vẻ!”

Anh thì thầm trong gió.

Anh không thất hứa.

Anh luôn ở bên cô.

Chỉ cần cô quay đầu lại, cô sẽ nhận ra anh chưa từng rời khỏi đây. Cô không bao giờ mất anh, vì anh chưa từng ra đi.

Trở về từ bờ sông, trời đã tối. Dĩ Mạch buồn chán ngồi trong nhà hàng ở khách sạn Sofitel, nhìn ngắm xung quanh. Ở đây khá yên tĩnh, người Nam Giang vẫn giữ được truyền thống đón Trung Thu ở nhà, nên hôm nay nhà hàng khá vắng khách. Cô nằm ườn ra bàn uống oải nghịch ly rượu trước mặt. Khu đô thị mới của Nam Giang đẹp thì có đẹp nhưng ít chỗ ăn uống phù hợp, ở đây không có các quán ăn nhỏ mà chỉ có nhà hàng lớn. Dĩ Mạch thấy nhà hàng này trang trí cũng bình bình nên mới định giải quyết bữa tối ở đây.

Ở bàn bên cạnh, người quản lý đang giới thiệu lễ cưới trong vườn treo cho một đôi tình nhân, tiếng cười nói vui vẻ không ngừng vọng đến tai cô, nghe như lời chế nhạo. Hóa ra khách sạn nào trên thế giới cũng có thể tổ chức đám cưới, không chỉ có mỗi Quân Duyệt.

“Thưa cô, xin hỏi cô uống gì?”

“Uống... cứ đưa tôi chai rượu ở kia đi”. Dĩ Mạch lười nhác gục trên bàn, không buồn giở thực đơn nữa, chỉ bừa chai rượu đo đỏ bày trong tủ kính phía trước.

“Thưa cô, đó là Hautbrion”.

“Cái gì? Xì xà xì xô gì đấy? Anh không cần nói tên với tôi, cứ đưa đây tôi ném trước xem có ngon không đã!”. Dĩ Mạch lườm anh bồi bàn, sao anh ta có vẻ sưng sốt thế?

“Cô còn gọi gì nữa không?”

“À... bít tết tái... không được, tôi đang giảm béo, salad rau đi, cho tôi một chai Sprite nữa”.

“Thưa cô, cô gọi rượu rồi!”

“Anh không biết vang pha với Sprite mới ngon à?”. Dĩ Mạch cười, dù người ta đều nói là chỉ có người không biết uống rượu mới pha vang với Sprite, nhưng biết làm thế nào, cô thích cảm giác nước có gas trong miệng.

“Hautbrion pha Sprite?”. Mép anh bồi giật giật, đúng là chà đạp tạo vật!

“Anh - nhiều - lời - quá!”. Gọi đồ ăn mà phải nhắc đi nhắc lại thế này sao? Trước kia đi với Lục Thiệu Trì cô vẫn gọi thế, Sprite pha rượu vang, đến Lục Thiệu Trì còn bảo cô không biết thưởng thức!

“Salad rau, Hautbrion, Sprite. Vâng, xin cô vui lòng chờ!”. Anh bồi cuối cùng cũng xác nhận thực đơn Dĩ Mạch gọi.

Dĩ Mạch pha rượu vào cốc, nghe tiếng đàn piano du dương, thấy rất nhẹ nhõm. Người nghệ sĩ piano này thật tài tình, đến cả người mù nhạc như cô cũng thẩm thấu được xúc cảm trong bản nhạc, tiếng đàn nhẹ như bàn tay ấm áp xoa lên vết thương trong tim, khiến người ta chìm đắm trong say mê.

Trong tiếng đàn, Dĩ Mạch ăn ngon miệng hẳn lên, loáng một cái đã xử lý xong đĩa salad. Cô uống rượu vang, nắc một cái.

Anh bồi nuốt nước bọt, có người uống vang đỏ như thế này sao! Vang là thứ phải thưởng thức từng ngụm nhỏ, nuốt chậm chậm, nhắm nháp mùi vị. Cô nàng này lại tu tì như uống nước ngọt, phí phạm quá!

“Thưa cô, bốn nghìn ba trăm tám tệ”.

Dĩ Mạch mơ hồ ngược mắt lên, vừa uống rượu vào, cô đã ngà ngà say rồi.

“Anh thấy tôi say tính bắt nạt hả? Bốn mươi tám tệ phải không? Tôi mới gọi có bấy nhiêu thôi mà!”.

Mặt anh bồi tối sầm lại, cô nàng này định mượn rượu ăn quỵt đây.

“Thưa cô, đây là hóa đơn của cô. Bốn nghìn ba trăm tám, cảm ơn”.

“Anh đừng hòng... lừa tôi”. Dĩ Mạch nhận lấy hóa đơn, lim dim mắt xem.

“Ở đây có phải là viết thừa mấy con số không?”.

“Giá của Hautbrion chính xác là bốn nghìn”. Anh bồi bắt đầu sốt ruột, đang nghĩ không biết có nên gọi cảnh sát bắt cô nàng này không.

“Bốn nghìn! Sao, không phải bốn chục sao? Rượu nho thôi mà? Còn chẳng bằng nước nho Khương Sư Phụ”. Dĩ Mạch mếu máo, Lục Thiệu Trì chưa từng cho cô biết một chai rượu vang lại đắt đến thế.

“Thưa cô, lần sau xin cô nhớ đến hàng tạp hóa mua nước soda có vị nho thật rõ vào, loại hai tệ một hộp ấy. Tiết kiệm hơn Hautbrion pha Sprite của cô nhiều”.

“Tôi cũng thấy thế, nhưng ở đây các anh không cho đem đồ uống vào kia mà”. Dĩ Mạch mặt mày ảm ức phản đối.

“Cô dùng thẻ tín dụng hay trả tiền mặt đây?”.

Tôi không trả có được không? Dĩ Mạch lăm bằm trong bụng. Một chai nước nho có cồn mà đòi những bốn nghìn, đúng là quân ăn cướp!

“Này cô, xem ra chúng tôi đành phải nộp cô cho cảnh sát xử lý thôi!”.

Tiếng piano bên cạnh có vẻ đến hồi cao trào, át cả tiếng anh bồi. Một loạt nốt thăng trầm vang lên rồi lại trở về sự yên tĩnh vốn có.

Cả anh bồi lẫn Dĩ Mạch đều bị âm thanh đột nhiên vút lên này làm giật mình, họ đều ngoái đầu nhìn người nhạc công.

Người chơi đàn ngẩng đầu lên từ chiếc đàn đen bóng, anh đứng dậy, từ giữa vùng sáng tiến đến chỗ Dĩ Mạch, vùng sáng lùi lại phía sau, bóng dáng anh dần rõ nét.

“Mình uống nhiều quá rồi”. Dĩ Mạch lăm bằm một mình, vì sao cô thấy người đàn ông này... giống Thiệu Trì thế?

“Tiền ăn tối nay của cô đây cứ ghi cả vào hóa đơn của tôi”.

“Vâng, thưa anh Lục”.

Nghe Lục Thiều Trì nói thế, thái độ của anh bồi với Dĩ Mạch lập tức tỏ ra kính nể. Người giàu đúng là thừa tiền, như thế này không gọi là chà đạp tạo vật nữa mà là ăn chơi xa xỉ!

“Lục... Thiều Trì? Sao anh lại ở đây?”. Dĩ Mạch lắc lắc cái đầu đã mụ mị, nhất định là cô đang mơ.

“Anh vẫn luôn ở đây”. Thiều Trì đỡ lấy Dĩ Mạch đã say liêu xiêu, mỉm cười trước bộ dạng ngơ ngẩn của cô.

“Chắc em say rồi”. Dĩ Mạch mím chặt môi, tựa vào người anh, “nhạc công sao lại biến thành Thiều Trì được! Lục Thiều Trì, em phát hiện ra lúc say trông anh cực kỳ... đẹp trai”.

“Ừ, em say rồi”. Anh bế bổng cô lên, cô không kháng cự, nằm im trong lòng anh. Mặt cô đỏ ửng, khe khẽ thì thầm, liên tục phàn nàn anh không cho cô biết hóa ra rượu vang đắt thế. Lục Thiều Trì khẽ cười, nếu anh không có ở đây thì chắc là cô ăn quỵt thật. An Dĩ Mạch, em đúng là cô gái ngốc nghếch. Sao anh có thể yên lòng để em lại một mình được?

Bộ dạng say rượu của Dĩ Mạch rất xấu, uống vào là ăn nói huyên thuyên ngay. Hautbrion ngấm rất lâu, trước cô mới chỉ đỏ mặt, giờ đã say bí tỉ. Lục Thiều Trì cầm cúi bế cô lên phòng, còn cô không ngớt cầu nhàu trong lòng anh. Cúi đầu nhìn bộ dạng xộc xệch, nhăn nhúm của mình, Thiều Trì cười lúng túng, nhân viên phục vụ hình như lần đầu tiên nhìn thấy cảnh này, cố nhịn cười, lễ độ dẫn họ lên phòng.

“Mộ Hàn, sao anh lại đi Seoul? Sao lại cứ thế mà đi? Sao lại giúp Kim nước Gậy bắt nạt em?”. Dĩ Mạch túm lấy cổ áo của Lục Thiều Trì, líu ríu nói. Lục Thiều Trì đỡ người ra, ánh mắt tối lại.

“Anh không phải là Vân Mộ Hàn”. Lục Thiều Trì lạnh nhạt chữa lại, Vân Mộ Hàn, anh lắm bầm dập lại cái tên này, nét dịu dàng trong mắt vụt tắt.

“Anh không phải là Mộ Hàn thì là An Dĩ Mạch! Anh biết em là ai không? Em là đốc tờ Lù lừng danh đây!”. Lục Thiều Trì chau mày, cô nàng này say đến mụ mị đầu óc rồi.

Dĩ Mạch thấy anh không đáp lời, cau mày trầm tư. Lúc sau cô lại nói: “An Dĩ Mạch, thế này là không đúng, sao lại không nói gì? Đồ ngốc, mình thích ai cũng không rõ. Cứ nhìn thấy Mộ Hàn thì đau khổ, nhưng khi Thiều Trì đi rồi thì lại nhớ anh ấy, chỉ muốn bay đi Mỹ tìm anh ấy. Rõ ràng là yêu người ta rồi mà còn không thừa nhận, đúng là đồ đại ngốc”.

Lục Thiều Trì khe khẽ lắc đầu, cô gái trong lòng mặt đỏ bừng thì thà thì thầm, bắt chước giọng điệu của anh nói cứ như thật, làm anh dở khóc dở cười. Dĩ Mạch nghiêng đầu ngấm ngĩa anh, thấy anh mãi không nói gì, cô bực bội nhăn nhó.

“An Dĩ Mạch, cô ngốc quá, tôi quyết định không yêu cô nữa, không ăn Trung Thu với cô nữa. Nghe đây, đốc tờ Lù tôi không cần cô nữa”. Cô chu môi, chọc chọc ngón tay vào ngực Lục Thiều Trì, lè nhè từng câu từng chữ. Tiếng cô líu ríu lúc được lúc mất, nhưng Lục Thiều Trì nghe thấy rất rõ. Anh mỉm cười đầy ẩn ý. Anh không thể không thừa nhận, lời “bộc bạch” vừa rồi của Dĩ Mạch rất có hiệu lực với anh.

“Tôi không cần các anh nữa, không cần ai nữa”. Dĩ Mạch bỗng rầm rứt khóc, rúc vào lòng Thiều Trì. Dần dần, tiếng thút thút càng lúc càng nhỏ, cuối cùng cô chọn một tư thế thoải mái, thiếp đi trong lòng anh.

Đêm rất dài. Lục Thiều Trì không dám làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của Dĩ Mạch, anh một mình đứng trước vách kính của khách sạn, đốt thuốc. Bỗng anh chợt nhớ ra chuyện gì đó, quay đầu nhìn Dĩ Mạch đang ngủ say, dụi tắt điếu thuốc. Màn đêm bên ngoài rộng mênh mang, gió đêm man mác xua tan những mệt mỏi trong anh.

Đây cũng là lần đầu tiên anh đến Nam Giang, thành phố này ít phát triển, so với Vân Trạch thì tình hình kinh tế không được tốt, nhưng nơi này khơi gợi trong anh ý muốn được sống tại đây. Anh gọi điện thoại về bệnh viện, nói với mẹ anh muốn lập phân viện ở Nam Giang. Mẹ anh không hề phản đối, thậm chí còn nói luôn yên tâm về anh.

Bầu trời đêm Nam Giang màu lam thẫm, như mẫu hoa văn chìm mà các cô gái trong những bộ phim ngày xưa thêu trên áo xường xám, với màu sắc thâm trầm.

Lục Thiều Trì ngẩng đầu nhìn nền trời đêm dịu dàng như lụa, trăng sáng giữa trời, màn đêm thuần khiết đến mức tịnh không thấy một ngôi sao nào. Ánh đèn của vòng quay lấp lánh từ phía xa xa, đây chính là khung cảnh mà cô vẫn mong đợi ư?

Ở bên kia đại dương anh cũng thường đứng như thế này, đứng một mình trước cửa sổ, tay trái đút túi, tay phải cầm tách cà phê không đường, ngắm bầu trời qua cửa kính trong suốt của phòng thí nghiệm, cứ đứng thế cả đêm. Thời gian đó anh suốt ngày làm bạn với thuốc lá và cà phê, mất ngủ nhiều và mộng mị. Thí nghiệm thuốc mới thất bại hết lần này đến lần khác, anh khóa mình trong phòng thí nghiệm và trở nên khó tính. Anh không dám mở điện thoại di động, không dám lên mạng, thậm chí không dám ra ngoài phòng thí nghiệm hít thở không khí trong lành. Lục Thiều Trì lúc đó, yếu hèn và thảm hại.

Lúc ra đi, anh mới phát hiện ra mình còn yêu Dĩ Mạch nhiều hơn anh vẫn tưởng. Vốn cứ nghĩ là anh che chở cho cô, thực ra chính anh mới là người dựa dẫm vào cô. Những người biết quan hệ của họ đều cho rằng Dĩ Mạch may mắn có được anh, chỉ có mình anh mới hiểu, Thiều Trì anh vốn không xứng với Dĩ Mạch. Anh hiểu thắng vì chưa từng thất bại và cũng tuyệt đối không cho phép mình thất bại. Cho dù có giận dữ đến đâu, anh cũng vẫn giữ nụ cười lịch lãm trên môi.

Anh ghét thân phận của mình, gia đình danh giá như vậy, hoàn cảnh tuyệt vời như thế, khiến anh buộc phải khiêm nhường lễ phép, buộc phải ung dung tự tại một cách giả tạo. Còn nhớ hồi bé anh đánh nhau với bạn ở nhà trẻ, mẹ bị cô giáo gọi đến. Trước mặt cô giáo, mẹ thể hiện phẩm chất khiêm nhường thường có, lễ độ xin lỗi. Thấy nét khâm phục trong mắt cô giáo, anh cười gằn trong bụng. Về đến nhà mẹ thẳng tay tát anh một cái, nhắc anh nhớ rõ thân phận của mình, chớ thêm rắc rối cho mẹ ở bên ngoài.

Từ đó về sau anh học được cách nhẫn nhịn, khống chế tình cảm trong lòng, bình thản với mọi sự. Một Lục Thiều Trì hoàn hảo đến mức lý tưởng trong mắt mọi người. Anh ghét con người giả tạo của mình, có lúc chính anh cũng không rõ, một khi anh rời vai diễn thì mọi chuyện sẽ như thế nào.

Dĩ Mạch xuất hiện khiến anh nhận ra mình hóa ra cũng biết mở lòng, biết ghen tuông, biết tham lam, biết sợ hãi. Cảm thấy những xúc cảm đã bị đóng băng bao năm nay ấm áp trở lại với mình, anh thấy mình đã trở thành một con người thật sự. Lục Thiều Trì không hề hoàn hảo, để có được những thứ mình mong muốn, anh có thể giấu đi mọi khuyết điểm, lừa gạt người khác và bản thân. Nhưng đúng lúc anh sắp đánh mất bản thân mình, thì An Dĩ Mạch đã xuất hiện trong thế giới của anh.

Yêu Dĩ Mạch, với anh mà nói là một sự cứu rỗi.

Anh không muốn, cũng không thể buông tay.

Nếu không phải vì mẹ nói bệnh viện có chuyện bắt anh về nước ngay, thì anh cũng không lên mạng và cũng không biết những chuyện xảy ra với Dĩ Mạch. Trên mạng đầy rẫy những bức ảnh Dĩ Mạch khoác balô kèm những lời lẽ bôi nhọ và rửa xả ngập trời đất. Đám phóng viên đó nói anh và Dĩ Mạch trao đổi tình dục để lấy tin tức, họ dùng những từ ngữ tàn độc nhất bôi đen sự trong sáng của cô. Anh không dám tưởng tượng, với những lời lẽ lăng mạ đó Dĩ Mạch sẽ đau khổ đến đâu. Sao anh có thể để cô lại một mình ở Vân Trạch như thế? Đúng lúc cô cần nhất thì anh lại không có mặt ở bên cô. Những lời chỉ trích và sỉ nhục mà cô phải đối mặt không phải là thứ mà một cô gái trẻ có thể chịu đựng được.

Khi anh mở điện thoại, thì chỉ toàn tin nhắn của Dĩ Mạch. Giọng cô mỗi lúc càng thêm buồn bã hơn, tuyệt vọng hơn. Anh thấy hận mình, sao lại ngu ngốc đến thế, sao lại vô tình đẩy cô ra xa đến thế.

Anh bay suốt đêm mới về đến Vân Trạch, trông thấy cô bước ra từ khách sạn, khẽ quay đầu nhìn về phía sau, cô cắn môi, hơi cúi đầu xuống, trong mắt là sự huyệt hăng không thể che giấu. Anh chưa từng thấy cô như thế, ủ dột như kẻ mất hồn.

Trên chuyến bay đến Nam Giang, anh ngồi ngay sau cô, thậm chí anh còn thấy rõ cô hiếu kỳ ngắm mây bên ngoài cửa sổ. Xuống máy bay, cô chạy qua chạy lại quanh sân bay mới của Nam Giang, hoạt bát như một đứa trẻ.

Anh không muốn làm phiền Dĩ Mạch lúc này. Không có Vân Mộ Hàn, không có Lục Thiều Trì, cô đang hạnh phúc vì bản thân mình.

Thấy cô đùa với trẻ nhỏ, bắt chuyện với người già, anh không nỡ làm kinh động, chỉ sợ mình xuất hiện sẽ phá hỏng cảnh yên bình đẹp đẽ đó.

Cho đến khi thấy cô ném điện thoại xuống nước, hét to tên anh trên vòng quay, anh mới sực hiểu ra, cứ loay quanh như thế cũng là một cách làm tổn thương cô.

Không từ thủ đoạn cũng được, đục nước béo cò cũng được, Lục Thiều Trì anh cũng không phải là chính nhân quân tử gì. Anh quyết không thể bỏ qua cơ hội này, giữ cô lại mãi mãi bên mình.

Dĩ Mạch trở người trên giường, cô đã ngủ say, không hay biết ánh mắt sâu thẳm phía sau.

Khi tỉnh dậy trời đã sáng, Dĩ Mạch thấy đầu nặng như đổ chì.

Cô nghiêng người, ánh mắt dừng lại trên vách kính trước giường.

Bên ngoài, những tia mặt trời le lói vươn ra sau tầng mây, mây hồng từng đám lớn khảm lên nền trời xanh ngắt, giống như những chiếc kẹo bông cô ăn hồi còn bé, hấp dẫn nhất là trên trời còn có mấy cánh điều bay lượn trong gió. Phong cảnh ở đây thật dễ lay động lòng người, chỉ có vòng quay ở bờ sông giờ đang tắm mình trong nắng sớm, yên lặng bình thản, không quay những vòng quay nhịp nhàng như tối qua nữa.

Đây là đâu?

Dĩ Mạch nằm thẳng lại, chiếc giường này thật dễ chịu. Cô nhìn ngó căn phòng, cố gắng nhớ lại những chuyện đã xảy ra hôm qua.

Hôm qua cô chờ cả ngày mà vẫn không thấy Lục Thiều Trì. Thế là một mình ra bờ sông đi vòng quay, sau đó cô đi ăn tối, ăn gì thì không nhớ nữa. Tóm lại, lúc tỉnh giấc thì cô đã ở trong căn phòng tuyệt đẹp này rồi.

Mình qua đêm ở đây à? Mấy giờ rồi? Cô đưa tay mò tìm điện thoại, cô có thói quen xấu là thường đặt điện thoại ở cạnh đầu. Lục Thiều Trì đã nhắc cô rất nhiều lần, bức xạ của điện thoại không tốt cho sức khỏe, nhưng cô vẫn không quen để điện thoại ra xa tầm với.

A, điện thoại đâu rồi? Dĩ Mạch mò mãi không thấy đâu, chẳng lẽ điện thoại bị trộm mất rồi sao? Cô vất vả ngồi dậy, cố nhớ lại những chuyện kỳ quặc đã xảy ra.

“Thôi chết!”. Mắt cô bỗng sáng rực lên, điện thoại đã bị mình thẳng tay ném xuống nước!

“Thiều Trì chết tiệt!”. Dĩ Mạch dấm xuống giường, sao mình lại tức giận ném điện thoại đi chứ? Dù là máy đời cũ thì giờ cô đang thất nghiệp, thất lưng buộc bụng mới là thượng sách. Đốc tờ Lù đáng ghét! Hại cô mất điện thoại rồi!

Cô cắn môi, mặt hầm hầm ngồi thừ ra trên giường. Bỗng nhiên, một hồi chuông điện thoại hồi hã reo lên.

“Xin chào quý khách, hiện đang là giờ ăn sáng, mời quý khách đến nhà hàng Sofitel dùng bữa”. Giọng nói của cô gái trực tổng đài hay như một khúc nhạc dân gian dịu êm.

“Được”. Dĩ Mạch chẳng hiểu gì gật bừa, cũng được đấy, còn chuẩn bị cả bữa sáng. Gượm đã, dùng bữa gì? Chẳng lẽ cô đang ở khách sạn? Cô mau chóng quay đầu, mắt quét qua đồ nội thất trong phòng mấy lần, Hướng dẫn phục vụ? Trời đất ơi! Cô ngủ lại ở khách sạn Sofitel rồi!

Dĩ Mạch trong nháy mắt trở nên tỉnh rụi, đầu óc cũng rõ ràng ra nhiều. Cuối cùng cô cũng nhớ ra hôm qua mình đã ăn tối ở Sofitel, còn gọi chai rượu vang gì đó uống cùng Sprite, đầu như cậu bồi bàn có nói chai rượu đó giá hơn bốn nghìn. Lúc đó cô đã say rồi, còn mơ mơ hồ hồ nhìn người nghệ sĩ đánh đàn piano thành Thiều Trì. Sau đó... sau đó đúng là không nhớ gì nữa. Không lẽ... hôm qua cô say quá nên ở luôn phòng khách sạn? Không lẽ cô tiêu hết tiền trong thẻ rồi?

Đây là trò đùa quái gở nào thế này!

Đúng là cô thất nghiệp, nhưng cô không định xả giận bằng cách tiêu nhẵn số tiền trong thẻ ngân hàng.

Dĩ Mạch thận trọng nhắc máy, ấn số lẻ tân.

“Alô, chào cô. Xin hỏi phòng của tôi bao nhiêu tiền một đêm?”. Giọng của Dĩ Mạch hơi run run.

“Để tôi xem cho quý khách. Thưa quý khách, quý khách ở phòng ngắm toàn cảnh song giá hai nghìn bảy trăm tệ một đêm”.

“Hai nghìn bảy trăm!” Dĩ Mạch hét lạc cả giọng, nếu giờ cô đi năn nỉ thuyết phục lễ tân rằng mình uống say không biết gì thì liệu có bị người ta ném ra ngoài không nhỉ?

“Quý khách là khách VIP của khách sạn, nên sẽ được khuyến mãi năm mươi phần trăm”. Lời cô nhân viên lễ tân thay đổi phần nào tình thế tuyệt vọng của cô.

“Ừm, đỡ được một nghìn. Khoan đã, tôi thành VIP lúc nào thế? Tôi mới đến đây lần đầu tiên cơ mà!”. Đây chắc chắn là lần đầu cô đặt chân đến Nam Giang! Thường ngày có đánh chết cô cũng không vào loại khách sạn đắt tiền thế này! VIP, đãi ngộ đó đến kiếp nào mới có được chứ?

“Thưa phu nhân, dù chị không phải là VIP nhưng chồng chị là khách VIP ở đây”. Giọng cô gái vẫn lịch sự như cũ.

“Phu nhân? Chồng?”. Dĩ Mạch lắp bắp.

“Có vấn đề gì không ạ?”. Cô gái ngạc nhiên hỏi lại.

“Rất có vấn đề”. Dĩ Mạch cúp máy đánh cộp, cô cảnh giác nghe ngóng, có tiếng nước chảy trong nhà vệ sinh! Có người đang tắm trong đó!

Chẳng lẽ cô bị ai đó đưa vào khách sạn rồi?

Nếu cô không thức giấc đúng lúc thì kẻ đó rất có thể sẽ đánh bài chuồn để cô ở lại gánh tiền phòng mất.

Sao chỉ trong một đêm mà cô đã trở thành đứa con gái đáng thương, xui xẻo, mất tình mất tiền thế này.

Dĩ Mạch đưa tay kéo chăn ra, nheo mắt nhìn mình.

Á! Cô thay đồ ngủ rồi! Trên người cô là bộ đồ ngủ màu hồng có viền ren dễ thương, in hình mèo Kitty.

Dĩ Mạch rối bời cào tóc, thở hắt ra nặng nhọc.

Con dê già này đúng là đồ biến thái khốn kiếp! Cô muốn khóc mà không được, trong tim như có đồng lửa bùng bùng thiêu đốt.

Nếu bây giờ mà có dao trong tay thì cô đã thiến con dê già để trả thù cho tâm hồn bị thương của cô.

Nhưng lạ thật, không phải là lần đầu tiên thì sẽ rất đau sao? Sao cô không cảm thấy gì khác thường hết? Chẳng lẽ rượu làm cô mất hết cảm giác rồi sao?

May mà không có cảm giác gì, nếu không thì đúng là ghê tởm như nuốt phải ruồi!

“Ding doong!”. Chuông cửa kêu rất không đúng lúc.

“Phu nhân, quần áo của chồng phu nhân đã là xong”. Nhân viên phục vụ lễ phép đưa một bộ âu phục đến.

“Cứ để đó, cô đi được rồi, lát nữa nghe thấy tiếng động gì cũng chó đẻ tâm nhé!”. Dĩ Mạch hằm hằm nhận bộ quần áo, cô nhân viên phục vụ bị vẻ hung hãn của cô làm cho phát hoảng, gật đầu lia lịa.

Cô liếc nhìn bộ đồ trong tay, là Armani!

Đúng là bọn nhà giàu hủ bại! Bọn đàn ông lắm tiền lãng nhăng!

Dù ở Vân Trạch những cô gái cỡ tuổi cô có rất nhiều người thích trải qua tình một đêm, nghe nói đám người đó toàn là đại gia, doanh nhân thành đạt, nhưng cô lấy làm tự hào vì vẫn giữ được mình! Giờ bị gã đàn ông vô liêm sỉ đang tắm kia chiếm đoạt mất rồi! Chết tiệt, An Dĩ Mạch cô khó khăn lắm mới hồi sinh lại được, thế mà cuộc sống mới chớm tốt đẹp đã bị phá hỏng là sao?!

Dĩ Mạch tức tối hình dung xem gã đó trông ra làm sao!

Hình ảnh một gã trung niên béo phì, hói đầu đe tiện ám trong đầu cô.

Cô run bắn lên.

Kinh tởm quá.

Chết tiệt! Đồ khốn! Ta đây quyết liều mạng với người.

Dĩ Mạch nhấc lọ hoa trên bàn lên, đứng sẵn trước cửa nhà tắm.

Thấy nắm đấm cửa vừa nhúc nhích, Dĩ Mạch dùng hết sức lực đập lọ hoa vào cái bóng đen đen trước mặt.

“Bốp!”.

Không để cho “hắn ta” kịp chống cự, cô vội lao vào nhà tắm, cầm lọ hoa nện tới tấp.

“Ta đánh chết người!”.

“Để xem người có chết không!”.

“Đồ lừa đảo! Đồ dê tiện! Đồ đàn ông vô liêm sỉ ghê tởm!”.

Người đàn ông trước mặt kêu mấy tiếng, hoàn toàn không hề có ý định chống trả.

Dĩ Mạch càng đánh càng hăng, điên cuồng thượng cẳng tay hạ cẳng chân.

“Chết đi!”.

Sau một hồi đánh đấm quyết liệt, cô thở hồng hộc vì mệt. Đến khi cô tựa vào tường nghỉ một lát thì bỗng nhận ra người đàn ông này có vẻ quen quen.

“Anh là...”.

Cô còn chưa hỏi hết câu thì người đàn ông trước mặt đã nghiêng đầu, lộ ra khuôn mặt với những đường nét hoàn hảo.

“Thieu Trì!”.

“Choang!”. Dĩ Mạch kinh ngạc làm rơi bình hoa ở phía sau. Chuyện này còn khủng khiếp hơn cả chuyện thất thân! Sao cô lại đánh Lục Thieu Trì ra nông nổi này cơ chứ?!

“Thieu Trì, anh có sao không? Đừng dọa em!”.

“Cái đồ chết băm chết vằm nào lấy bình hoa đánh anh?”. Lục Thieu Trì khẽ rên lên, giọng nói thều thào, đứt quãng.

“A... cái đồ chết băm chết vằm đó trèo qua cửa sổ trốn rồi!”. Dĩ Mạch nuốt nước bọt, Lục Thieu Trì mà cũng biết chữ bậy sao, thôi chết, nhất định là bị mình đánh đến mất trí nhớ rồi.

“Thieu Trì, anh có sao không?”.

“Anh tất nhiên là không sao rồi, trước đây có lần anh đánh nhau với cả một đám da đen to như gấu ở New York còn không làm sao, làm gì có chuyện bị một cái bình hoa đánh chết được?”. Lục Thieu Trì ngẩng đầu nhìn Dĩ Mạch, khẽ cười. Một người đàn ông máu đầy đầu cười với bạn bảo không sao, đây là chuyện rất đáng sợ!

“Cái gì mà đánh nhau với người da đen? Thieu Trì sao anh lại đi đánh nhau với người da đen được?!”. Xem ra đúng là anh bị mất trí rồi, Dĩ Mạch khóc ròng, cô không cố ý. Làm sao mà cô biết được người trong nhà tắm lại là đốc tờ Lù chứ?

“Em gọi xe cấp cứu đã!”. Sau một hồi chờ người ra, Dĩ Mạch cuối cùng cũng sức nhớ đến việc gọi bác sĩ. Khi cô vội vàng đứng dậy, anh đã nhanh tay kéo cô vào lòng.

“Đừng...”. Lục Thieu Trì kéo cô lại, cả thân người cúi về phía cô.

“Anh không muốn đến bệnh viện, anh cũng không muốn gặp bác sĩ”.

“Thế anh muốn thế nào? Anh đang chảy máu kia!”. Cứ thế này thì Dĩ Mạch sợ mình sẽ khóc thật mất, cô đã làm cái gì thế này!

“Anh muốn em ở đây với anh, không đi đâu hết”. Thiều Trì tựa người vào Dĩ Mạch, trong lúc giằng co, chiếc áo choàng tắm của anh bị kéo lệch một bên, Dĩ Mạch chạm tay vào ngực anh, hơi nóng ở lòng bàn tay khiến cô vội vàng rút tay lại.

“Được, em không đi đâu hết, em ở đây với anh”. Dĩ Mạch trong lòng áy náy, hoàn toàn vâng lời Thiều Trì.

Đỡ Thiều Trì lên giường xong, cô ngồi bên giường xem xét vết thương của anh. Trán bị trợt một mảng da, còn những chỗ khác không thấy thương tích gì. Thế này càng đáng sợ, không khéo anh bị nội thương mất.

Thiều Trì trông cô cau mày khổ sở vì lo lắng thì cười thầm trong bụng. Anh là bác sĩ, tất nhiên biết anh chỉ bị thương bên ngoài, không có gì nghiêm trọng cả. Sự chống cự của cô nhóc này đúng là kinh khủng, nếu không phải vì anh biết mấy ngón võ tự vệ, thì chắc đã bị cô đánh cho chấn thương sọ não rồi.

Không cần phải nghĩ cũng biết cô hiểu lầm chuyện gì, nghĩ đến đây, Lục Thiều Trì bất giác mỉm cười.

Dĩ Mạch nhìn thấy Thiều Trì cười một mình thì hết hồn hết vía. Mái tóc anh vừa gội vẫn còn đọng nước, thân hình khỏe mạnh lộ ra trong chiếc áo choàng tắm bị phanh một nửa. Không có đôi kính gọng vàng, ánh mắt anh trông càng sâu thẳm, cô chìm đắm trong ánh mắt mê mẩn mang đó.

Dĩ Mạch đỏ mặt, không nhìn anh nữa.

“Sao anh lại ở đây?”. Dĩ Mạch cúi đầu xuống rất thấp.

“Không phải em nhắn tin gọi anh đến à?”. Thấy điệu bộ ngượng nghịu của cô, nụ cười của Lục Thiều Trì càng lúc càng rõ trong đáy mắt.

“Ừ nhỉ!”. Dĩ Mạch ngớ ngẩn đáp lại.

“Thế sao anh lại ở cùng phòng với em?”. Khi hỏi câu này, Dĩ Mạch thấy hồi hộp. Họ chưa làm chuyện gì chứ? Lục Thiều Trì là người đàn ông hoàng, ở với anh chắc là cũng không sao.

“Chính em bảo anh ở lại mà?”. Lục Thiều Trì bỗng ngồi thẳng dậy, sáp mặt về phía Dĩ Mạch, khẽ nói. Giọng nói của anh trầm trầm quyến rũ, hơi thở ấm áp nồng nàn phả vào tai cô đầy gợi cảm, ... khả nghi quá.

“Em... em bảo anh ở lại?”. Dĩ Mạch bắn khoăn sờ đầu.

“Chuyện hôm qua em không nhớ gì hết thật à? Em bảo anh đừng đi mà”. Giọng nói của Lục Thiều Trì phảng phất chút thất vọng, một thoáng tổn thương thoáng qua trên mặt.

Trời! Dĩ Mạch bỗng thót tim.

Cô quên mất chuyện gì nhỉ?

Đúng là cô không nhớ gì hết.

Vì sao Lục Thiều Trì lại có vẻ thất vọng như thế?

Vì sao trông anh lại buồn bã thế?

Vì sao cô thấy có lỗi như mình mới là kẻ đáng bị đánh một trận?

An Dĩ Mạch, sao người lại đáng thương thế này!

21. Chương 20

Chương hai mươi: Bữa sáng tình yêu

Trong lòng bàn tay là chiếc nhẫn đặc biệt được đặt làm, bên trên có khắc tên Dĩ Mạch. Nếu có thể được, anh muốn giữ chặt Dĩ Mạch lại cả đời. Anh không còn thời gian để đợi chờ và lãng phí nữa.

Sau khi ra tay đánh Thiều Trì, Dĩ Mạch thấy rất cần rút lương tâm. Nhất là khi Lục Thiều Trì vì chuyện này mà nói năng lung tung, lại còn cười cười nhìn cô với ánh mắt vô hại, cô thấy mình đã gây ra một chuyện không thể tha thứ được.

“Hôm qua...”. Dĩ Mạch liếm môi, mặc dù cô không muốn nhắc đến ngày hôm qua, nhưng chuyện đêm qua thì không thể trốn tránh được.

“Chuyện hôm qua em không nhớ thì thôi, không cần nghĩ đến nữa. Em đói chưa? Ta ra ngoài ăn gì đó đi. Ngốc ạ, sao cứ ngây ra nhìn anh thế? Anh không sao rồi, đừng quên anh là bác sĩ ngoại khoa, mấy vết thương ngoài da này nhằm nhò gì! Không bệnh tật nào làm khó anh được đâu”. Lục Thiều Trì âu yếm vuốt tóc Dĩ Mạch, vẻ day dứt hiện hết trong mắt cô nàng này, với anh, cô trong sáng như một tấm gương. Cô vẫn không biết che giấu tình cảm, mọi cảm xúc đều bị anh nắm hết, thật tội nghiệp quá đi mất.

“Thiều Trì, thực ra hôm qua em...”.

“Đã bảo rồi mà, việc hôm qua đã qua rồi. Không nhớ gì thì xem như chưa có gì xảy ra hết là được, đừng ép mình phải nghĩ đến”. Lục Thiều Trì nhìn cô vẻ thương cảm, cái cô nàng thường ngày cứ cười hi hi ha ha, vô tư lự này, đến lúc chau mày mà cũng khiến anh thấy xót.

“Chuyện quan trọng thế này làm sao mà cho qua được!”. Dĩ Mạch bực bội dẩu mồm ra, cái đầu của cô đúng là chẳng có tác dụng gì, học không được, làm không xong, đến cả đêm đầu tiên cũng chẳng nhớ gì!

Thiều Trì không bao giờ lừa mình, anh ấy đã nói là mình bảo anh ở lại thì nhất định là tại mình rồi! Rốt cuộc mình đã làm chuyện gì? Thừa dịp say rượu đề anh ra ăn sống nuốt tươi, hay là mượn hơi rượu đầu mày cuối mắt quyến rũ anh?

Hai năm bên nhau, Dĩ Mạch chắc chắn Thiều Trì có thể ngang hàng với Liễu Hạ Huệ, đàn bà ngồi trong lòng mà không xao động. Nếu giữa họ xảy ra chuyện gì, thì chắc là do cô đã dùng bao nhiêu thủ đoạn đáng xấu hổ để quyến rũ anh rồi.

“À, nhắc đến ăn sáng, em cũng thấy đói rồi. Chúng ta đi ăn đi”. Nghĩ đến đó, mặt Dĩ Mạch bỗng nóng bừng như lửa đốt. Cô ho khan hai tiếng, toan kéo Thiều Trì ra ngoài cửa.

“Giờ chưa ra ngoài được, quần áo của em còn chưa đưa đến mà. Tối qua em làm cho quần áo của chúng ta không mặc được nữa, anh đã nhờ nhân viên phục vụ mua quần áo mới cho em, chắc là sắp mang đến rồi”. Lục Thiều Trì kéo cô lại.

Dĩ Mạch nhìn bộ đồ ngủ trên người, hai bàn tay ngập ngừng siết lấy mép áo.

Cái gì mà “em làm cho quần áo của chúng ta không mặc được nữa”? Thế này thì vừa sexy vừa bạo lực quá!

Cho dù Thiều Trì có như thế nào thì mình cũng không thể cuồng nhiệt như thế được. Đúng là không ra thể thống gì! An Dĩ Mạch, dẫu gì thì người cũng đã tốt nghiệp đại học, sao lại có thể gây ra những chuyện dở hơi như thế này?

Thấy mặt Dĩ Mạch đầy vẻ lo lắng, Lục Thiều Trì cười thầm trong bụng. Chớ tưởng cô nàng này thường ngày dịu dàng oai oai mà ghê gớm, đến khi làm sai thì lại làm ra vẻ tội nghiệp như chú cún con. Tối qua cô say liêu xiêu, ngã vào lòng anh. Khi anh bế cô về phòng, cô nửa say nửa tỉnh kéo cổ áo anh bảo anh không được đi. Thân hình mềm mại của cô áp vào lòng anh, trong giây lát đó suýt chút nữa thì anh không kiềm chế nổi mình. Chẳng ngờ lúc anh định cúi xuống hôn thì cô nàng nôn thốc nôn tháo ra đầy người.

Với tình trạng như thế anh còn biết làm gì, thế là đành gọi nhân viên phục vụ đến thay hộ quần áo cho cô, cho cô uống nước súc miệng, loay hoay một hồi thì đã gần sáng.

Anh cả đêm không ngủ, tranh thủ đi tắm một lúc cho tỉnh táo, vừa ra khỏi nhà tắm thì đã bị cô đánh cho tơi bời.

Cô nàng này chắc chắn là nghĩ xiên xẹo đi đâu rồi!

Cô nàng đã nghĩ xiên xẹo thì cho cô nàng tiếp tục nghĩ xiên xẹo mới được.

Thiều Trì bất giác mỉm cười đầy ẩn ý.

Cốc cốc cốc!

Tiếng gõ cửa đúng lúc đã cứu Dĩ Mạch, giúp cô lảng tránh ánh mắt đầy ẩn ý của Thiều Trì.

“Phu nhân, quần áo của phu nhân đây ạ”. Cô nhân viên phục vụ trẻ tuổi đứng ở cửa, trước ngực còn đeo thẻ thực tập. Cô ta nghiêng đầu ngó Lục Thiều Trì đang ở trong phòng, ánh mắt tràn đầy vẻ hí hửng.

Dĩ Mạch nghi hoặc nhìn cô ta, nhanh chóng nhận lấy quần áo rồi sập cửa lại. Mấy cô nhóc này cứ thích làm trò bí bí ẩn ẩn.

“Còn nữa ạ, hồi sáng lúc dọn phòng em quên không thay cho quý khách cái này”. Cô nhân viên cung kính chìa ra một gói đồ đồ hình chữ nhật.

Dĩ Mạch liếc nhìn dòng chữ trên gói, mép giật giật. Không thay thì thôi, dầu sao cũng không cần đến thứ này! Có cần phải vất vả chạy đến tặng người ta bao cao su miễn phí thế này không?!

“Các cô nhầm rồi, chúng tôi không cần thay đâu, cái ở trong phòng chúng tôi còn chưa dùng đến, cái này chắc là của phòng khác”. Lục Thiều Trì kéo Dĩ Mạch ra, mỉm cười trả bao cao su lại cho cô nhân viên phục vụ.

“Vâng, rõ rồi ạ”. Nhân viên phục vụ nhìn hai người đầy ẩn ý.

“Vậy thì cảm ơn”. Lục Thiều Trì đóng cửa lại, mặt Dĩ Mạch đã đỏ như quả táo chín.

“Thiều Trì, xin lỗi anh”. Dĩ Mạch thay quần áo xong lắp bắp nói, nước mắt rơi lã chã. Ôi, mình hại đời dốc tờ Lù rồi, tội này không thể tha được.

“Việc này em cũng không tự chủ được, em đừng tự trách mình nữa. Lúc say có làm gì thì cũng có thể hiểu được mà”. Lục Thiều Trì âu yếm nhìn cô. Đào, chỉ là nôn ra quần áo của anh thôi mà. Uống say thì nôn ra, làm sao mà đừng được.

Đầu Dĩ Mạch cúi càng lúc càng thấp, Lục Thiều Trì đúng là người bao dung, xảy ra chuyện lớn như vậy anh vẫn còn nghĩ tốt cho cô được. Còn cô thì mới sáng ra đã đánh anh một trận tơi bời. Kể đáng đánh nhất là cô mới phải, Lục Thiều Trì đúng là chính nhân quân tử, dứt khoát không thêm làm những chuyện đục nước béo cò. Yêu anh lâu như vậy, nhưng anh chưa từng làm bất cứ chuyện gì vượt giới hạn. Nhưng giờ thì đã xảy ra chuyện rồi. Chung quy chỉ tại mình say khướt tấn công anh thôi.

Ôi, người ta là đại thiếu gia con nhà quyền quý, đem cả ba mươi năm gìn giữ cho cô, thế mà cô còn đánh người ta một trận, An Dĩ Mạch, người thật không ra làm sao cả.

“Đừng nghĩ lung tung nữa, chúng ta đi ăn sáng đi, muộn chút nữa là buffet đóng cửa đấy”. Lục Thiều Trì chạm vào mũi cô, từ sau “đêm qua”, hình như anh càng chiều chuộng cô hơn thì phải. Dĩ Mạch lắc mạnh đầu, không nghĩ nữa, không nghĩ nữa, tình một đêm thôi, có gì ghê gớm đâu!

...

Khi bước vào phòng ăn, khung cảnh trước mặt khiến Dĩ Mạch thấy quen thuộc.

Ở đây bài trí rất đẹp, hai bên lối ra vào cây cối xanh mướt, cành lá đan xen vắn vít rất kiểu cách. Bên cạnh là vách kính, ánh mặt trời xuyên qua lớp rèm mỏng đổ bóng dưới chân dãy bàn sát vách kính. Trên bàn phủ khăn vải thô màu vàng, xung quanh còn viền tua màu nâu tiểu mạch, những đĩa thức ăn đã được bày sẵn một hàng dài chờ khách đến ăn. Một bên phòng ăn là gian bếp được bày biện công khai, có thể nhìn thấy các anh đầu bếp đội mũ trắng tung hứng với các món ăn, động tác vô cùng thuần thục.

Dĩ Mạch bưng khay, đứng ngoài vách kính của căn bếp, chăm chú ngắm các đầu bếp làm bánh ngọt.

Cô không thích bánh ngọt nhưng lại rất thích xem người ta làm bánh ngọt. Còn nhớ mỗi lần nghỉ hè, Mộ Hàn thường ở lại trường làm thêm kiếm tiền, chỗ làm của anh là hiệu bánh ngọt gần trường F. Dĩ Mạch thường lén đi xem Ván Mộ Hàn làm bánh ngọt, Mộ Hàn tranh thủ lúc ông chủ không để ý, bảo cô nhân viên phục vụ xinh đẹp lấy cho Dĩ Mạch một cốc đá bào trộn siro hoa quả. Dĩ Mạch vừa ăn đá bào miễn phí vừa lườm nguýt Mộ Hàn, bức bối nhìn anh với cô nhân viên phục vụ. Cách một cửa kính, cô say mê ngắm Mộ Hàn làm bánh ngọt như đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật. Khi quyết định quên đi thì ký ức lại tràn về, nhưng cô đã biết cách cất giữ những ký ức đó cho riêng mình.

“Thưa cô, trứng ốp lếp cô gọi hai mặt hay một mặt?”.

“Một mặt đi”. Dĩ Mạch nhận quả trứng đã rán chín, bắt đầu thêm gia vị.

Dĩ Mạch cũng đã ăn buffet rất nhiều lần rồi. Còn nhớ lúc còn đi học, buffet thường rất đắt, trung bình phải đến bảy tám chục tệ một người. Ngày ấy, Mộ Hàn phải tiết kiệm từng đồng làm thêm để đưa cô đi ăn.

Sau này làm phóng viên, hầu như buổi họp báo nào cũng có tiệc buffet. Có gì ăn nấy, đánh nhanh rút gọn. Sau hai năm ăn đồ ăn tự chọn thì cô không thể không thừa nhận, chúng thật khó nuốt! Cô vẫn thích mì nước nóng hôi hổi, mì cay cay, ăn sáng như vậy mới có sức.

Hóa ra có rất nhiều thứ sẽ thay đổi, sẽ chán ngán, sẽ mệt mỏi.

Cô bưng khay, chau mày trước dãy đồ ăn. Ăn gì đây? Bánh mì hay bánh ngọt?

“Thieu Trì, anh ăn gì?”.

Dĩ Mạch hỏi theo thói quen, không có tiếng người đáp lại cô. Cô quay đầu lại mới phát hiện, Thieu Trì đã đi khỏi từ lâu.

Anh chàng đi đâu rồi nhỉ? Dĩ Mạch hơi lo lắng vì Thieu Trì bỗng nhiên biến mất. Tự dưng thiếu vắng anh khiến cô thấy trống trải hẫng hụt trong lòng. Một cậu nhân viên phục vụ đưa cho cô mẫu giấy, hóa ra là của Thieu Trì, nét bút mạnh và dứt khoát: Đợi anh nhé.

Hơi ấm dâng lên từ tận đáy lòng, chậm chậm lan tỏa. Cô cho mẫu giấy vào túi quần bò, ngẩng đầu lên nhìn những tia nắng ngoài vách kính kết thành từng vạt từng vạt, óng ánh sáng lòa.

Đúng là một buổi sáng tuyệt vời.

“Dĩ Mạch, mau đến ăn cho nóng”. Trong chốc lát, Thieu Trì tay xách nách mang túi lớn túi bé xuất hiện trong phòng ăn.

“Anh... ra ngoài mua bánh bao cho em à?”. Dĩ Mạch nhìn Thieu Trì mồ hôi đầm đìa, bộ dạng chật vật, cô cố nín cười.

“Anh thấy thức ăn ở đây không hợp khẩu vị của em nên ra ngoài mua một ít đồ, như thế em sẽ ăn ngon miệng hơn”. Thieu Trì kéo cô ngồi xuống bàn.

“Vừa hay, em biết anh thích trứng ốp lếp một mặt nên đã gọi đầu bếp làm cho anhmo65t suất rồi đây này”. Dĩ Mạch đẩy đĩa trứng đến trước mặt Thieu Trì.

“À, vô cùng cảm ơn cô An Dĩ Mạch”.

“Không dám. A, nóng quá, nóng quá, nước sốt này thật hết ý!”.

(12)

Dĩ Mạch xoa xoa tay, gấp bánh bao cho vào mồm. Kết quả là ăn vội quá, ho sặc sụa.

“Chậm thôi, không ai ăn mất đâu”. Lục Thieu Trì vừa nhè nhẹ vỗ lưng cô vừa khê trách.

“Anh đúng là người no không biết bụng kẻ đói”. Dĩ Mạch ngậm chiếc bánh bao trong miệng, vừa nói vừa tu ừng ực mấy ngụm sữa.

Chân mày Lục Thieu Trì hơi cau lại.

Câu nói này, hai năm trước anh đã từng nghe cô nói rồi. Hồi đó cô cầm tấm biển ăn xin ngồi trước cổng bệnh viện, nghiêng đầu, ủ rũ mệt mỏi nhìn dòng người qua lại. Đó là lần thứ ba anh gặp cô kể từ sau lần gặp ở bệnh viện và siêu thị, dường như mỗi lần gặp cô gái này lại làm những chuyện khiến anh hết sức ngạc nhiên. Lúc ấy, anh lấy tiền lẻ đưa cô, cô bỗng ngẩng phắt đầu nhìn anh bằng đôi mắt to tròn, đen nhánh. Cô đứng dậy túm chặt lấy vạt áo anh, cố gắng giơ tấm biển ăn xin lên trước mặt anh.

“Này anh, anh không biết chữ à? Tôi xin ăn, chứ không phải xin tiền!”. Cô chắc đã đói lắm rồi, nói phều phào nhưng thái độ vẫn hung hãn như muốn ăn tươi nuốt sống anh vậy.

“Đã thế thì trả tiền cho tôi đi”. Anh cố nén cười, xem cô rốt cuộc muốn làm gì.

“Cho tôi thì là của tôi rồi, sao còn đòi lại? Tôi thấy anh cũng là người hiểu biết đấy chứ? Này, tôi thấy anh có vẻ tốt bụng, tôi đã không ăn gì hai ngày nay rồi, anh mời tôi ăn đi”. Sau khi hằm hằm dạy dỗ cô lại nhìn anh với vẻ lấy lòng ý bảo anh mời cô đi ăn cơm. Cũng không biết ma xui quỷ khiến thế nào, anh lại gật đầu.

Ở trong quán cô mãi mê ăn hết thứ này đến thứ khác, anh chưa từng thấy cô gái nào có thể ăn nhiều đến thế.

Lúc nhận ra thắc mắc của anh, cô bình thản nói: “Anh là người no không biết bụng kẻ đói”.

“Sao cô lại đói thế?”.

“Không có tiền tất nhiên là đói rồi”.

“Tiền của cô đâu?”.

“Đưa bệnh viện hết rồi, dùng để nuôi đóc tờ các anh hết rồi. Ông già ạ, tôi cho anh biết, tiền dùng để mua thuốc, thuốc dùng để cứu mạng, thế nên ăn cơm là điều rất xa xỉ, bớt ăn bữa nào hay bữa nấy, tiện thể giảm béo luôn”.

“Cô từ bé đến giờ cứ sống thế này à?”.

“Từ bé đến lớn mà cứ thế này thì sống được đến bây giờ sao? Ông già, đặt câu hỏi thì phải động não chứ. Bố mẹ tôi mất thì tôi vào đại học, đi học bằng tiền khuyến học, khám bệnh thì đã có bảo hiểm học sinh. Giờ tôi tốt nghiệp rồi, nợ nhà trường đầy đầu, thành tích học tập không tốt nên giờ vẫn chưa tìm được việc, thất nghiệp ở nhà đây này”.

“Cô thấy khổ không?”.

“Anh nói nhiều quá. Bỏ cô nương đây phúc lớn mệnh lớn, tôi nói cho anh biết, bệnh của tôi vốn hiểm có khó tìm, cả thế giới chẳng có mấy người mắc phải. Anh tưởng tôi giờ mới thắm à? Anh nghĩ mà xem, bố mẹ lần lượt qua đời đã là thắm rồi chứ? Khó khăn lắm mới tốt nghiệp đại học, nhưng lại chả tìm được việc làm, thế là thắm rồi chứ? May mà tôi lại phát bệnh phải vào viện nên được ăn ở miễn phí. Mặc dù giờ tôi bị tổng cổ ra đường, nhưng ai biết được có khi tôi lại gặp hên được đưa vào viện lần nữa. Tôi tin chắc mình không chết được! Tôi, An Dĩ Mạch, nhất định phải sống lâu trăm tuổi, sau đó lấy một người đàn ông tốt bụng, vừa đẹp trai phong độ, lắm tiền lại yêu tôi hơn bản thân anh ấy, phải rồi, giống như anh đấy”.

...

Chuyện cũ lướt qua trong đầu, có lẽ chính nụ cười lạc quan đó khiến anh mãi mãi đắm chìm. Dĩ Mạch, liệu em có còn nhớ đã từng nói muốn lấy một người đàn ông như anh không? Nếu giờ anh cầu hôn thì em có nhận lời không? Cô gái trước mặt đang ăn bánh bao như rồng cuốn, đôi môi nhỏ xinh của cô bóng mỡ, óng ả như tô son bóng. Dĩ Mạch như thế này khiến anh càng thấy thương, phải có quá khứ như thế nào mới khiến cô xem mỗi ngày trôi qua là một ngày cuối cùng mà mình được sống? Sao bố mẹ cô lại đột ngột ra đi cùng lúc như thế? Cô sống lang thang nơi đầu đường như thế nào? Người đàn ông tên Vân Mộ Hàn đó sao lại nỡ lòng bỏ rơi cô, bắt vô âm tín suốt sáu năm qua? Lúc anh gặp cô, cô cùng quần kiệt lực, bị bệnh tật hành hạ chết đi sống lại. Cô không có một người thân nào, nằm trong phòng bệnh thậm chí cũng chẳng có một người bạn đến thăm. Những lúc tươi cười vui vẻ thì trong lòng cô khổ sở như thế nào?

“Dĩ Mạch, ngoài Nam Giang ra thì em còn muốn đến đâu nữa?”.

“Nhiều lắm, em muốn đi Phần Lan, đó là quê hương của tay đua Kimi

(13)

mà em thích nhất. À, em chỉ nghĩ thế thôi, em biết sức khỏe mình không tốt, không đi được xa”.

“Ít ngày nữa anh đưa em đi nhé”.

“Hả?”. Dĩ Mạch lúng túng nhìn Lục Thiệu Trì.

“Yên tâm, em không đi được thì anh sẽ công em. Nếu em thấy mệt thì còn có anh chăm sóc em mà”. Lục Thiệu Trì đưa tay lau nhẹ vụn bánh mì dính bên mép cô.

Dĩ Mạch sững người nhìn anh, anh nói thế là có ý gì?! Cô bối rối cúi đầu, không biết là do hơi nóng của bánh bao bốc lên quá mạnh hay vì lý do nào khác mà Dĩ Mạch thấy mắt ướt ướt.

“Em ra nhà vệ sinh một chút”. Dĩ Mạch đặt đĩa xuống, đi ra ngoài.

Thấy cô biến mất ở lối rẽ, anh lặng lẽ lấy ra một cái hộp màu đỏ, mở ra rồi lại đóng vào. Liệu Dĩ Mạch có nhận lời anh không? Lần đầu tiên anh thấy lo lắng, bất an đến thế. Không rõ thái độ của cô, không rõ vị trí của mình trong lòng cô là như thế nào. Bỗng nhiên, tiếng chuông điện thoại bất chợt vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của anh, là Trần Sở Dương gọi.

“À lô, Thiệu Trì, cậu mau về đi. Bệnh viện loạn lên rồi, Viện trưởng Tiêu nghe chuyện Dĩ Mạch lấy cấp giấy xét nghiệm của Kim Eun Chae thì rất giận. Bác ấy đòi gọi cảnh sát đấy!”.

“Việc này chắc chắn không phải là Dĩ Mạch làm, em tin cô ấy. Họ muốn điều tra thì cứ để họ điều tra, có khi như thế lại sớm tìm ra sự thật. Việc ở bệnh viện anh không cần báo cho em nữa, sau này việc của bệnh viện không liên quan đến em”.

“Cậu không lo thì ai lo? Cả bệnh viện đồn ầm lên Viện trưởng nổi giận như thế này là vì cậu nộp đơn từ chức, thật đấy à? Điên rồi hả nhóc?!”.

“Thực ra em thấy thành phố Nam Giang này có điều kiện tốt, phát triển chi nhánh ở đây cũng rất được”. Lục Thiệu Trì không trả lời câu hỏi của Sở Dương, anh bình thần ngắm phong cảnh ngoài vách kính, thì thầm. Điên được thì đã tốt, điều anh ghét nhất là vì mình quá tỉnh táo, quá bình tĩnh.

“Cậu đùa đấy hả? Con bé Dĩ Mạch ngớ ngẩn ấy thì đã đành, cậu cũng muốn ở ẩn theo nó à? Cái thành phố nhà quê như Nam Giang thì có gì hay? Cậu đang rất có tương lai ở Vân Trạch kia mà!”.

“Nhà quê thì có gì là xấu, quan trọng là được ở với ai”.

“Lục Thiệu Trì, trong đầu cậu đang nghĩ cái gì thế? Lý trí của cậu đâu cả rồi? Sao lại ăn nói vô trách nhiệm như thế!”.

“Anh nói đúng rồi đấy, em vừa bị đánh vỡ đầu xong”. Lục Thiệu Trì xoa xoa trán mình, cười buồn. Sáng nay anh vừa bị Dĩ Mạch đánh vỡ đầu.

“Tôi tức chết với cậu mất thôi, tốt nhất là cậu về Vân Trạch ngay đi. Nếu không, Viện trưởng mà hỏi đến thì tôi khai hết đấy!”.

“Catherine nhận lời đến Trung Quốc mổ cho Dĩ Mạch rồi, lần mổ này... khả năng thành công không quá ba phần”. Lục Thiệu Trì cắt đứt tràng liên thanh của Sở Dương.

Đầu bên kia điện thoại bỗng im bất, sự tĩnh lặng trong giây lát đó khiến Lục Thiệu Trì tưởng như tim mình cũng ngừng đập.

“Dĩ Mạch là em gái tôi, cậu không được bắt nạt nó đâu đấy. Hai người cứ đi đâu đó chơi cho vui, việc ở Vân Trạch cứ giao cho tôi”. Trần Sở Dương hít sâu, giọng nói của anh cũng như đang run rẩy. Lục Thiệu Trì cũng không nói gì nữa, cúp luôn máy.

Trong lòng bàn tay là chiếc nhẫn đặc biệt anh đặt làm, bên trên có khắc tên Dĩ Mạch. Anh không còn thời gian để lãng phí nữa.

22. Chương 21

Chương hai mươi mốt: Nhẫn nước ngọt

Giọng hát của Lương Tĩnh Như ngọt đến nao lòng. Tại nơi cao nhất của vòng quay, họ trao nhau nụ hôn ngọt ngào. Thiều Trì, em không cần anh thề ước, chỉ hy vọng anh ghi nhớ hình ảnh của em ở phút giây này. Nếu có một ngày em không còn nữa, anh hãy nhớ đến tối nay, khi anh đeo nhẫn nước ngọt cho em.

Trong nhà vệ sinh, Dĩ Mạch nhìn mình trong gương, mặt cô ửng hồng lên một cách khác thường, cô thậm chí còn nghe thấy từng nhịp đập của trái tim mình, tựa như một hồi dồn dập của tay trống trong ban nhạc.

Vừa nhìn thấy Lục Thiều Trì mồ hôi đầm đìa, tay xách túi đồ ăn nóng hổi xuất hiện trước mặt mình, tim cô đập mạnh. Trong giây phút đó, cô chợt không rõ mình đang xao xuyến hay là cảm động.

Thiều Trì, anh đối xử với em tệ một chút có được không?

Dĩ Mạch lặng lẽ nghĩ.

“Này, vị khách ở phòng ngắm cảnh sông đẹp trai kinh khủng thật. Chị chưa thấy lúc anh ấy cười đâu, mê hồn luôn”.

“Tôi biết cô còn cố ý chạy đi đưa bao cao su miễn phí cho anh ta nữa đấy. Người ta là khách VIP chắc chắn chỉ dùng loại đắt tiền thôi, giả như mùi dâu tây hay chocolate gì đấy, ai cần loại miễn phí rẻ tiền của cô?”.

Tiếng nói chuyện từ gian vệ sinh bên cạnh vọng sang, Dĩ Mạch đỏ bừng mặt.

“Em mà có chồng như thế thì chết cũng đáng. Sáng nay anh ấy hỏi em gần đây có hàng quán bán đồ ăn sáng nào không. Em nói xa lắm, mà ở đây lại rất khó bắt xe. Chị biết anh ấy làm gì không? Anh ấy bắt tuyến xe bus số 2 đi đấy!”.

“Xe đó đông lắm”.

“Chứ còn gì, chị xem sang trọng như anh ấy mà phải chen lấn trên xe bus chỉ để mua đồ ăn sáng cho vợ thôi đấy!”.

“Cô cứ mơ đi, tôi làm ở khách sạn này lâu như thế rồi mà chưa từng thấy người đàn ông nào như anh ta cả đâu”.

Dĩ Mạch mỉm cười, không biết Lục Thiều Trì mà chen lấn trên xe bus thì trông thế nào nhỉ? Cô thật sự khó hình dung ra cảnh anh mặc vest đi giày da chen chân trên xe bus, bị người ta đẩy tít vào trong góc, trên tay vẫn cố giữ mấy cái túi thức ăn, trông sẽ như thế nào nhỉ?

Mọi người đều tưởng cô là người bất hạnh, nhưng cô thì lại thấy ông trời rất ưu ái mình. Ngày xưa thì có Mộ Hàn, Mộ Hàn bỏ đi thì lại gặp được Thiều Trì. Cuộc sống tươi đẹp, ông trời quả là rất biết chiều lòng cô.

Khi về lại chỗ ngồi, sắc mặt Dĩ Mạch tươi roi rói, phấn chấn lên kể hoạch đi chơi trong ngày.

“Dĩ Mạch...”. Lục Thiều Trì ngắt lời cô.

“Vâng?”. Cô mở to mắt chờ anh nói.

“Anh... anh... anh có quà tặng em”. Có phải người đàn ông nào lúc cầu hôn cũng hỏi hộp thế này không? Trước kia, lúc được Tổng thống Mỹ trao giải thưởng, anh cũng không hỏi hộp đến thế này.

“Thiều Trì, Trung Thu đã qua rồi”.

“Anh biết”.

“Hôm nay không phải sinh nhật em”.

“Anh biết”.

“Hôm nay cũng không phải ngày kỷ niệm chúng ta yêu nhau”.

“Anh biết”.

“Anh không định chia tay em vì em đánh anh đấy chứ?”.

“Cái gì?”. Trong đầu cô nàng này toàn những thứ gì thế không biết?

“Trong phim Cô nàng ma mới, lúc Dương Thiên Hoa chia tay với Ngô Ngạn Tổ, chị ấy đã tặng anh ta một con búp bê làm quà đấy”. Dĩ Mạch hồn nhiên giải thích.

“Anh không phải là cái cô ngớ ngẩn đấy”. Lục Thiệu Trì găm gừ trong họng.

“Thế sao anh lại tặng quà cho em?”.

“Anh... anh... em mở ra xem trước đã”. Lục Thiệu Trì bồng lấp bắp, không biết phải nói thế nào.

“Thế thì em xem luôn nhé”.

Dĩ Mạch cầm lấy hộp nữ trang bọc nhung đỏ, tò mò mở ra.

Bên trong là một chiếc nhẫn lấp lánh.

Dĩ Mạch trong thoáng chốc thấy đầu óc trống rỗng. Cô ngơ ngác ngẩng đầu, bắt gặp ánh mắt hồi hộp của Lục Thiệu Trì, lại vội vàng cúi xuống. Ánh mắt cháy bỏng của anh toát lên bao hy vọng.

“Thiệu Trì... thứ này đắt quá”. Cảm giác ngọt ngào trào dâng trong tim, khóe mắt cô ươn ướt. Anh đang cầu hôn với cô, từ bây giờ cô không còn cô độc nữa! Niềm xúc động đột ngột khiến cô lúng túng, cô muốn nhận lời ngay lập tức, nhưng lại sợ hình ảnh của Vân Mộ Hàn chưa phai nhạt trong tim sẽ làm cho tình yêu của mình dành cho anh không thuần khiết. Chàng trai này tốt với cô như thế, làm sao cô có thể đồng ý lấy anh khi trái tim chưa toàn vẹn? Anh xứng đáng được hơn thế.

“Dĩ Mạch”. Nét mặt của Lục Thiệu Trì đầy vẻ nghiêm túc, sự kiên nhẫn ánh lên trong đôi mắt sâu thẳm. Anh đang chờ một lời đồng ý, nhưng cô lại không thể cho anh.

Ánh mắt né tránh của Dĩ Mạch đã cho anh câu trả lời.

“Thiệu Trì...”.

“Đồ ngốc, em đang nghĩ gì thế? Em không tưởng anh đang cầu hôn em đấy chứ? Đây chỉ là món quà bình thường thôi, lúc ở bên Mỹ anh thấy đẹp nên mua, không đáng mấy tiền đâu”.

“Thật chứ? Trông đẹp quá”. Nghe Thiệu Trì nói vậy, Dĩ Mạch thấy hơi hẫng hụt, hóa ra không phải anh cầu hôn cô. An Dĩ Mạch, người muốn lấy chồng đến phát điên rồi sao?

Thiệu Trì nhìn Dĩ Mạch đeo chiếc nhẫn mà lòng rối bời. Đúng là cô nàng ngốc, nếu không phải anh muốn cầu hôn cô thì đem nhẫn theo người làm gì? Từ khi ở Mỹ về, ý nghĩ duy nhất của anh là sống cả đời với cô. Nếu cô có lòng với anh thì tại sao lại không nhận ra ý tứ trong mắt anh? Không mấy tiền, chỉ có cô mới ngây thơ như vậy, có ai lại tùy tiện mua một chiếc nhẫn kim cương mười hai cara chỉ vì thấy đẹp?

Lục Thiệu Trì, hóa ra người sợ bị từ chối đến thế sao, trước khi cô ấy từ chối người đã tìm cách chống chế. Trong tim có bao nhiêu điều oán hận ghen tuông, chỉ có mình người mới tỏ.

...

Khách sạn ở trong khu phố mới. Ăn sáng xong, Dĩ Mạch hào hứng kéo Lục Thiệu Trì bắt xe đến khu phố cổ.

Trên đường đi Dĩ Mạch kiên quyết không gọi taxi, mà cùng Lục Thiệu Trì chen chúc trên chiếc xe bus chạy rình rang, ngắm phong cảnh bên ngoài qua những đầu người lắc lư, cô thấy mình thật hạnh phúc. Máu nghịch ngợm nổi lên, Dĩ Mạch buông tay nắm, thích thú nghiêng qua ngã lại cùng xe, mấy lần xe phanh gấp làm cô suýt nữa thì ngã lăn quay, khiến cho Lục Thiệu Trì sợ muốn đứng tim, chỉ biết gờ thân mình ra che chắn cho cô.

“Hồi trước có lần em đến Quảng Châu, cũng ngồi xe bus hai tầng thế này. Hồi đó bố đưa em đi, còn mua ốc xào cho em nữa, thế là em vừa ăn ốc xào vừa leo lên leo xuống bậc cầu thang. Đến lúc xe phanh gấp, em ngã dúi dụi từ trên xe xuống. Sau đó mỗi lần đi xe bus, lúc nào bố cũng đứng chắn cho em, giống như anh bây giờ”.

Dĩ Mạch không nói trước đây Vân Mộ Hàn cũng từng che chắn cho cô như thế. Cô tựa vào lòng Lục Thiệu Trì, lắng nghe từng nhịp đập của trái tim anh. Lục Thiệu Trì lặng lẽ ôm lấy cô, ngoài những năm đi học

ở Mỹ, anh rất ít khi đi xe bus. Nhìn Dĩ Mạch đang tựa vào người mình, anh bỗng cảm thấy hóa ra ở cùng người mình yêu quý thì vất vả cũng là một thứ hạnh phúc.

“A, có mực viên!”. Đến phố đi bộ, Dĩ Mạch liền lao đến hàng ăn ven đường.

“Em lạ thật, khu mua sắm to như thế em không đi, chỉ biết lao đầu vào mấy quán vỉa hè này”. Lục Thiệu Trì nhìn cô ăn, tương ớt dính đầy mồm, bèn đưa cô giấy lau.

“Khu mua sắm thì có gì hay? Mấy cửa hàng này còn không bằng ở Nam Kinh. Mua quần áo thì ở đâu chả mua được, đến cả phố hàng hiệu Vân Trạch đây còn không để mắt đến nữa là”.

Dĩ Mạch bưng bát mì chua cay lên, vừa ăn vừa hùng hồn phát biểu quan điểm của mình. Đang ăn thì bỗng có ngón tay chọc chọc vào người cô, Dĩ Mạch ngẩng đầu thì thấy một phụ nữ trung niên đang nhìn mình, tay cầm một chồng báo, trên người đeo tấm biển người tàn tật, mời cô mua tờ báo.

Dĩ Mạch vội rút ví, cô vốn hay bữa bãi, không biết nhét tiền vào góc ngách nào trong ví rồi. Thấy cô loay hoay lục lợi mãi, Lục Thiệu Trì rút ra một trăm tệ đưa người phụ nữ, bà ta vội khom lưng cảm ơn.

“Anh đốc tờ Lù, lẽ nào anh không biết cho tiền ngoài đường thì phải cho tiền lẻ ư?”. An Dĩ Mạch trợn mắt chống nạnh lên lớp.

“Đều là làm việc thiện cả, có gì khác đâu?”.

“Có chứ, anh có thể nghĩ xem mình còn có bao nhiêu tờ một trăm tệ”. Dĩ Mạch đưa tay chỉ sau lưng Lục Thiệu Trì.

Lục Thiệu Trì quay người, bỗng phát hiện ra có một đám ăn mày tập trung sau lưng mình, có lớn có bé, có nam có nữ, giơ những bàn tay đen nhem ra vẫy lấy anh.

Thiệu Trì giật mình, đến khi nhìn Dĩ Mạch thì thấy cô cắn môi, mặt cười tỉnh quái nhìn mình.

Anh lắc lắc đầu, vừa lấy ví ra thì bị Dĩ Mạch giật phắt lấy.

“Còn lấy tiền gì nữa, chạy mau!”. Dĩ Mạch kéo anh, lao thẳng ra ngoài đám người.

“Này, chúng tôi đều là người nghèo, các người cho bà ấy sao không cho chúng tôi...”.

Tiếng rủa xả từ phía sau vọng đến, Dĩ Mạch kéo Lục Thiệu Trì, vút những lời rủa xả đó lại phía sau.

Đến khi biết chắc đám ăn mày phía sau không đuổi theo nữa, Dĩ Mạch mới dừng lại, tựa vào cột đèn đường thở hổn hển.

“Em có sao không? Tim em không tốt, không chạy nhanh thế này được”. Lục Thiệu Trì lo lắng nhìn cô.

“Không chạy chẳng lẽ anh định cho mỗi người một trăm thật? Ăn mày bây giờ ghê gớm thật, còn chửi với theo người ta”.

“Thực ra họ rất đáng thương”.

“Hừ... giờ em biết vì sao hồi trước chẳng ai để ý đến em, chỉ có anh lại nhặt em. Có đồ ngốc như anh thì nghề hạnh phúc nhất đời này là làm ăn mày!”.

Thấy Dĩ Mạch cười ngọt ngào, tim Lục Thiệu Trì cảm thấy xót xa. Cô thường dễ dàng nhắc đến hồi trước như vậy, luôn luôn thuyết phục mình rằng những ngày tủ nhục đó không đến nỗi tệ, nhưng cô lại không biết cách che giấu cảm xúc thật sự, nỗi cô đơn lướt qua trong mắt khiến anh đọc được nỗi buồn trong lòng cô.

“Tóm lại, sau này anh thấy ăn mày, đặc biệt là ăn mày nữ, lập tức quay đi, tuyệt đối chớ mời họ ăn cơm”.

“Sợ họ bám lấy anh giống em?”.

“Em không bám lấy anh”. Chân mày Dĩ Mạch nhướn lên, cô cúi đầu xem tờ báo vừa mua. Đột nhiên, nụ cười của cô từ từ tắt.

“Dĩ Mạch”. Thấy cô biến sắc mặt, Lục Thiệu Trì lo lắng.

“Thiều Trì, chúng ta về Vân Trạch đi”.

Dĩ Mạch đột nhiên nói, Lục Thiều Trì nhìn rõ tiêu đề bài báo: Đám cưới linh đình ở Quân Duyệt - CEO Cool Game tháng sau cưới minh tinh Kim Eun Chae.

“Được, anh sẽ đặt vé về sáng mai”. Hóa ra là cô quan tâm đến chuyện đó. Nhất cử nhất động của người đàn ông đó đều tác động đến cô, mà anh lại không làm gì được.

“Thiều Trì, trước khi đi, tối nay ngồi vòng quay với em được không?”. Dưới ánh mặt trời, Dĩ Mạch khê khàng hếch cằm lên, cô cười với anh, nài nỉ. Trên tờ báo vừa rồi, bên cạnh tin Vân Mộ Hàn và Kim Eun Chae kết hôn còn có một tin không mấy nổi bật: Tiến sĩ y học người Mỹ Catherine phẫu thuật tim với phương pháp mới có hiệu suất thành công 30%.

Thiều Trì, anh sang Mỹ tìm cách chữa bệnh cho em thật ư? Nếu đúng là như vậy, cô sẽ chấp nhận phẫu thuật, bất kể hiệu suất thành công là bao nhiêu cô cũng sẽ chịu thử thách, vì cô muốn ở bên anh mãi mãi, không phải một ngày một năm mà là một đời một kiếp. Cô nhất định phải sống, vì hơn ai hết, cô rất hiểu nỗi đau mất người yêu còn tàn nhẫn hơn cả cái chết.

Từ trong vòng quay nhìn bầu trời chiều sẫm tối, đó là màu của thủy tinh tím, giống như hạnh phúc tưởng như chỉ cần gió tay là chạm đến mà thực chất rất xa vời.

Theo những gì người ta đồn đại thì khi vòng quay lên đến điểm cao nhất, nếu những đôi tình nhân hôn nhau, họ sẽ được ở bên nhau trọn đời trọn kiếp.

Trong công viên, giọng hát của Lương Tĩnh Như tỏa ra trong không khí ẩm ướt, tha thiết lặp đi lặp lại:

Anh dùng nước ngọt em vừa uống làm nhẩn

Nhẹ lỏng vào tay em

Anh hỏi có thể suốt đời không

Phút giây đó bỗng yêu... sự ngốc nghếch cố chấp của anh...

Dĩ Mạch nhìn Thiều Trì, ánh chiều tà buông trên mặt anh thành những đường nét rõ ràng. Lòng cô bỗng xao động, hy vọng thời gian có thể dừng lại ở giây phút này, để cô được dựa vào vai anh như thế suốt đời.

“Thiều Trì, bài hát này rất hay”.

“Ừ, bài này tên gì? Lần sau anh sẽ mua đĩa cho em”. Thiều Trì không chú ý gì đến bài hát, anh chỉ mãi âu yếm nhìn Dĩ Mạch.

“Nhẩn nước ngọt”. Dĩ Mạch khê trả lời, cô cắn môi, “An đã thấy nhẩn nước ngọt bao giờ chưa? Em làm cho anh một cái nhé”.

Dĩ Mạch bỗng hào hứng hẳn lên, cô lấy lon nước ngọt từ trong túi, bật lấy nắp lon, định đeo vào ngón tay anh, nhưng “chiếc nhẩn” quá nhỏ, Dĩ Mạch đành nhét nó vào tay anh.

“Em không có tiền mua kim cương, đành dùng cái này thay, anh không được chê, không được từ chối đâu đấy”.

“Ai bảo anh không lấy chứ? Không lấy chỉ có thiệt”. Niềm vui bất ngờ không che giấu trong mắt Lục Thiều Trì.

“Nói trước nhé, đã lấy là lấy cả đời”. Đây là nếu cô vẫn còn được sống cả đời.

“Được, cả đời. Nhưng mà nhẩn bé thế này, em đeo hợp hơn, anh đeo cho em nhé”. Anh lại gần, nắm lấy tay Dĩ Mạch.

“Không, em có nhẩn kim cương rồi, không lấy nhẩn nước ngọt đâu”. Dĩ Mạch không nhẽo cự lại, Thiều Trì đột nhiên cúi xuống hôn cô. Vòng quay đã lên đến chỗ cao nhất, bên bờ sông có người đốt pháo hoa, từng chùm từng chùm xoe rộng như những bông hoa rực rỡ, tiếng đi đùng át đi lời hát:

Em không cần anh giải thích

Em không cần anh thề ước
Em chỉ cần anh nhớ phút giây này
Hình bóng em trong mắt anh

...

Giọng hát của Lương Tĩnh Như ngọt đến nao lòng. Tại nơi cao nhất của vòng quay, họ trao nhau nụ hôn ngọt ngào. Thiều Trì, em không cần anh thề ước, chỉ hy vọng anh ghi nhớ hình ảnh của em ở phút giây này. Nếu có một ngày em không còn nữa, anh hãy nhớ đến tối nay, khi anh đeo nhẫn nước ngọt cho em.

Dĩ Mạch cười khe khẽ, trong mắt vẫn loang loáng nước. Pháo hoa bên ngoài khoang đã tắt, xuyên qua làn khói pháo vẫn chưa tan, cô nhìn thấy bồ câu bay thành đàn.

Đó là khung cảnh đẹp để chỉ có trong mơ: Mây trên đồng, chim mỗi cánh không về...

23. Chương 22

Chương hai mươi hai: Không thể quay đầu

Nỗi sợ hãi dâng lên trong tim, anh chỉ thấy hơi lạnh lan tỏa khắp người, anh chưa từng thấy sợ như thế bao giờ, cũng chưa từng thấy Dĩ Mạch như vậy. Anh không biết những người này đã làm gì cô, cô gái dù đối mặt với cái chết cũng không run sợ này, giờ sao lại yếu mềm đến thế. Rốt cuộc ai lại có thể tàn nhẫn ép cô đến như thế?

Dĩ Mạch và Thiều Trì đáp chuyến bay sáng sớm hôm sau về Vân Trạch. Lúc máy bay cất cánh, cô dán mặt vào cửa kính, nhìn cánh máy bay to rộng lướt qua đường băng. Xa xa, những tòa nhà khổng lồ dần dần biến thành từng chấm từng chấm nhỏ và cuối cùng thì biến mất. Bên dưới là mây trắng mênh mông, từng đám từng đám như một biển tuyết.

Dĩ Mạch nhớ lại hồi bé đi Bắc Kinh, ngồi trong toa tàu hỏa có điều hòa chạy chậm rì, trên đường cô say tàu, nôn suốt hai ngày. Về đến Vân Trạch cô không chịu đi tàu hỏa nữa, cả nhà đành phải mua vé máy bay cho cô. Đó là lần đầu tiên cô đi máy bay, rất hiếu kỳ liên tục ấn nút ở trước ghế, liên tục gọi cô tiếp viên xinh đẹp đến mang đồ uống cho cô.

“Mạch Mạch, thấy không? Bên dưới có bao nhiêu là hộp to hộp nhỏ, trong đó có cả nhà mình đấy!”.

“Bố nói dối, cái hộp nhỏ như thế làm sao là nhà mình được?”.

Còn nhớ lúc máy bay sắp hạ cánh, bố chỉ thành phố Vân Trạch ngay bên dưới, cười nựng cô. Cô nhìn Vân Trạch càng lúc càng hiện rõ, trong tim dâng lên cảm giác vừa quen vừa lạ. Thành phố này từng có gia đình cô. Nhưng chỉ trong một đêm, cô đã tan cửa nát nhà. Những nỗi đau cô cố tình quên đi lại hiện lên trong ký ức giống một con dao han rỉ, đem đến cơn đau chập rizzle mà tê dại.

Dĩ Mạch thấy tức ngực, cô hỏi xin tiếp viên nước lọc để uống thuốc. Lục Thiều Trì ngồi bên cạnh có phần lo lắng, hỏi cô xuống máy bay có cần đến Bệnh viện Nhân Tâm kiểm tra trước không. Tưởng Dĩ Mạch sẽ từ chối, chẳng ngờ cô đồng ý ngay.

“Tiện thể đến gặp mẹ anh luôn, gần đây em gặp nhiều chuyện ở Vân Trạch, còn liên lụy đến cả anh. Nếu chỉ có mình em xử lý việc thì cũng chẳng sao, nhưng em không thể để bác hiểu nhầm anh được, em muốn giải thích rõ ràng với mẹ anh”. Đám phóng viên tung tin nhảm về Lục Thiều Trì như thế, không rõ có ảnh hưởng gì đến sự nghiệp của anh hay không. Nghe nói Thiều Trì có thể sẽ bị đình chỉ công tác, cô không muốn anh vì cô mà liên lụy.

“Tin tức vớ vẩn ấy mà, mẹ anh sẽ xử lý được thôi”. Lục Thiều Trì nắm lấy tay cô.

Cái gì mà tin tức vớ vẩn, anh là bác sĩ có triển vọng nhất ở Vân Trạch, những chuyện ấy sẽ làm cho người ta nghi ngờ đạo đức nghề nghiệp của anh. Anh xem, họ nói anh dựa vào quan hệ mẹ con mới được làm chủ nhiệm khoa, rồi nào là cuộc sống riêng của anh bữa bãi, nào là anh có quan hệ bất chính với em. Em không thể để họ vu cáo anh, em biết cảm giác bị vu oan, bôi nhọ là như thế nào”.

“Cảm giác bị vu oan, bôi nhọ là như thế nào”.

Lời Dĩ Mạch nói hoàn toàn không có ý gì, nhưng lại khiến những ngón tay Lục Thiều Trì đột nhiên siết chặt. Ánh mắt sắc lạnh của anh rơi về phía xa xăm, đúng là anh không nên dễ dàng bỏ qua chuyện này; dễ dàng lùi bước sẽ khiến họ được đăng chân lên đài đầu, làm tổn thương Dĩ Mạch.

“Dĩ Mạch, nghe lời anh, phải biết tự bảo vệ bản thân. Bất kể xảy ra chuyện gì cũng đừng gánh một mình”. Anh không bận tâm chuyện phóng viên bôi nhọ anh, anh chỉ thương Dĩ Mạch, cô gái này ngoài mặt mạnh mẽ nhưng kỳ thực rất dễ bị tổn thương.

Dĩ Mạch gật đầu, thấy ấm áp trong lòng. Những đòn liên tiếp mấy ngày trước đúng là khiến cô không gượng nổi. Cô như sợi dây chun đang căng ra hết cỡ bỗng đứt phụt, nhưng đó có lẽ cũng là một cách giải thoát. Nếu không phải vì chuyện lần này, cô sẽ không biết hóa ra mình nặng lòng với Thiều Trì như vậy. Cô không rõ đó có phải là tình yêu không, nhưng hai năm bên nhau, anh vừa như bố, vừa như anh trai, vừa là người thân của cô. Cô có thể ỷ lại anh, thậm chí lợi dụng anh, nhưng không thể chấp nhận người khác làm tổn hại đến anh. Cô siết tay Thiều Trì thêm chặt, dù có khó khăn thế nào, cô cũng sẽ ở bên anh.

Nghĩ đến việc sắp gặp mẹ Lục Thiều Trì, Dĩ Mạch có phần thấp thỏm, chẳng ngờ Thiều Trì còn căng thẳng hơn cả cô. Lúc đến bệnh viện, Dĩ Mạch vừa định xuống xe thì Thiều Trì kéo cô lại.

“Hạ em đi, áo em nhăn rồi này”.

“Sao anh còn hồi hộp hơn em thế? Em đến gặp mẹ anh chứ có gặp hổ đâu”.

“Mẹ anh rất khó tính, lần đầu gặp mẹ chồng tương lai, em phải gây ấn tượng tốt mới được”.

“Được rồi, mẹ của bạn trai em nhất định phải là người hiền hậu, tâm lý. Em còn không lo thì anh lo gì? Với lại bốn cô nương đây ai thấy cũng yêu, mẹ anh có muốn không thích cũng không được”. Dĩ Mạch làm mặt hề, “Anh mau cất xe đi, em không đợi anh đâu!”.

Dĩ Mạch đẩy Lục Thiều Trì vào trong xe, chiếc xe con tiến về phía trước mặt cô. Cô không để ý phía sau, một chiếc Audi màu đen chậm rãi kéo cửa sổ xuống, người đàn ông trong xe nhìn cô, ánh mắt chế nhạo.

“Giám đốc Giang, tất cả đã chuẩn bị xong”.

“Tốt lắm, xem ra báo ngày mai sẽ rất hay, gọi cho Kim Eun Chae bảo đây là quà tôi tặng cô ta, cô ta sẽ biết phải làm gì”.

Người đàn ông trong xe dặn dò xong, hút một hơi xì gà, nhìn Dĩ Mạch có vẻ nhạo báng. An Dĩ Mạch quả nhiên mạnh mẽ hơn lão tướng, vốn tưởng sáu năm trước cô ta không chết cũng phát điên, thế mà không ngờ cô ta vẫn sống tốt. Nếu không phải do cô đại náo buổi họp báo của Kim Eun Chae thì lão cũng không biết cô vẫn còn ở Vân Trạch. Lần này lão quyết không nương tay, quyết không để kẻ có khả năng đe dọa đến mình tồn tại!

“Là An Dĩ Mạch! Đúng là An Dĩ Mạch!”.

Dĩ Mạch vừa bước vào cổng bệnh viện thì đã bị vô số ánh đèn flash ập đến chói mắt. Cô lấy tay che mặt theo bản năng, bất giác lùi lại mấy bước. Có chuyện gì vậy? Tại sao cổng bệnh viện lại có nhiều phóng viên thế này?

“Cô An Dĩ Mạch, xin hỏi có phải cô trốn tránh trách nhiệm trước pháp luật nên mới bỏ trốn khỏi Vân Trạch không?”.

“Cô nhìn nhận thế nào về vụ hối lộ tình ái này?”.

“Có người cho biết ngoài bác sĩ phòng cấp cứu có quan hệ bất chính với cô, còn có nhân viên quản lý cấp cao của bệnh viện. Cô không muốn giải thích gì sao?”.

Micro của phóng viên chen chúc trước mặt Dĩ Mạch, cô ngẩng phắt lên trừng mắt nhìn đối phương.

“Có nguồn tin cho biết, mỗi bài báo của cô đều lấy tư liệu bằng cách thức tương tự, còn cô có quan hệ bất chính với không dưới hai mươi người đàn ông...”

“Chị mới là người có quan hệ bất chính với không dưới hai mươi người đàn ông ấy! Tốt nhất là chị nên cẩn thận lời lẽ của mình, nếu không tôi nhất định sẽ kiện chị!”. Dĩ Mạch không để tâm đến đám người dai như đũa này, cô đẩy phóng viên chặn trước mặt rồi thẳng tiến. Cô hơi lo, đám phóng viên này vậy lấy cớ bệnh viện, lát nữa Thiệu Trì vào không biết họ có hỏi anh những câu khó nghe như thế này không.

“Cô An Dĩ Mạch, xin cô nói xem Lục Thiệu Trì được lợi gì từ cô? Có phải là...”

“Tôi cảnh cáo chị, nếu chị cứ chặn đường tôi thì tôi không khách khí nữa đâu”.

“Cô định không khách khí thế nào đây?”.

Đám phóng viên rõ ràng không hề chùn tay trước lời đe dọa của cô gái gầy gò này, họ chen lên vây lấy cô, ánh đèn flash lóe sáng khiến mắt cô nhức nhối. Dĩ Mạch không nhịn được nữa, giật lấy chiếc máy ảnh như sắp dính vào mặt cô, trừng mắt giận dữ với các phóng viên trước mặt. Động tác của cô khiến đám người càng phấn khích, họ ra sức chụp bộ dạng giận dữ của Dĩ Mạch.

“Như vậy là cô An Dĩ Mạch không hề phủ nhận việc dùng tình dục để lấy tin tức, bây giờ chỉ còn nghi vấn với số người cụ thể trong tin đã đưa”.

“Các người thật ghê tởm!”. Dĩ Mạch cố kiềm chế cơn giận trong lòng, cố gắng không để đám phóng viên này kích động. Cô biết họ đang chờ cô mất tự chủ, chỉ cần cô phạm một chút sai lầm là sẽ bị thổi phồng bôi xấu. Cô không sợ bị đám người này đặt điều làm tổn hại danh dự, cô chỉ không muốn những người ở bên mình buồn phiền vì thế.

“Cô An Dĩ Mạch, hồi cô học năm thứ ba, có người vạch tội cô đã từng làm gái bao từ thời phổ thông, vì thế mà cô suýt nữa không được vay tiền khuyến học, xin hỏi có việc này không?”. Không biết ai đã đưa ra câu hỏi này trong đám người đó, sắc mặt Dĩ Mạch vụt thay đổi, cô mím môi bỏ ngoài tai câu hỏi của họ, vai run lên bần bật. Bộ dạng nhục nhã của cô khiến các phóng viên rất hài lòng. Cô mặc kệ, họ liền hỏi dồn có phải cô thừa nhận không, hay là chột dạ; nếu cô phản kháng lại, họ liền hỏi có phải cô bị nhắc đến chỗ đau nên ngượng quá hóa giận.

“Cô An Dĩ Mạch, cô không trả lời có phải là không còn gì để nói? Bố cô cũng là phóng viên phải không? Nhưng vì bị vạch tội nhận hối lộ mà tự sát để thoát tội. Đạo đức nghề nghiệp của cô bị ảnh hưởng từ bố cô phải không?”. Câu hỏi này của phóng viên như sét đánh ngang tai, đầu óc Dĩ Mạch trống rỗng trong nháy mắt. Phần ký ức mà cô chôn vùi lại bị lạnh lùng đào xới, như vết sẹo nhiều năm chưa lành đã bị rạch ra lần nữa.

Đừng sợ, Dĩ Mạch, đừng mắc bẫy, đừng để họ kích động. Cô tự trấn an, nhưng bàn tay siết chặt đến run rẩy lại lộ ra sự yếu đuối của cô. Đôi môi mím chặt giờ đã tím lại, nhưng Dĩ Mạch không chịu ngừng, chỉ có đau đớn mới giúp cô mạnh mẽ hơn.

“Bị tôi nói trúng rồi phải không? Cô giống hệt bố cô, một người vì tiền không ngại bán nhân phẩm, một kẻ vì thông tin không ngại bán thân xác...”.

Những lời châm chọc sắc nhọn, đám phóng viên chen chúc không xua đi được, hệt như khung cảnh sáu năm trước, phóng viên bu bám, xe cảnh sát hụ còi, tầm lưng lạnh lùng của bố, cánh cửa sổ bị bật tung, rèm cửa bay phấp phật trong gió. Là họ... bức tử bố! Đau đớn, phẫn nộ, thù hận, bao ký ức dồn dập trở về bóp nát trái tim Dĩ Mạch. Cô vùng mạnh chiếc máy ảnh trong tay đập luôn vào đầu tay phóng viên đang nói liên hồi. Cô đã không thể bình tĩnh được nữa, trong đầu cô chỉ có một ý nghĩ, làm cho hần cam miệng. Chỉ cần hần cam nói nữa là được, mọi thứ sẽ qua thôi!

“Không được xúc phạm bố tôi! Xin lỗi ngay!”.

“Mau giữ lấy cô ta, cô ta làm gì thế?!”.

“Xin lỗi, xin lỗi ngay! Xin lỗi đi, nghe thấy không? Anh có tư cách gì nói bố tôi, anh chẳng biết gì hết! Bố tôi là phóng viên tốt, các người không biết sự thật, các người dựa vào cái gì mà nói? Chính các người không

có tư cách làm phóng viên, là các người!”.

“Cô ta điên rồi, mau giữ lấy cô ta, cô ta đánh anh ấy chết mất!”.

Dĩ Mạch ra sức nện tay phóng viên trước mặt, mọi người xung quanh túm lấy cô, những móng tay sắc nhọn cào thành từng vết đỏ lựng trên tay cô, nhưng không ai có thể ngăn cô lại. Đám phóng viên càng hào hứng nâng máy ảnh chụp cận cảnh cô. Những bức ảnh này sẽ được đăng lên trang nhất, mỗi bức ảnh đều có thể đẩy cô đến đường cùng.

Bảo vệ lao đến khống chế Dĩ Mạch. Những cây côn trong tay họ liên tiếp đánh lên người cô, nhưng cô dường như không còn hay biết gì.

“Tất cả dừng lại!”.

Lục Thiệu Trì cất xe xong, vừa đến cửa bệnh viện thì thấy cảnh này. Dĩ Mạch như sắp mất trí điên cuồng dùng máy ảnh đánh gã phóng viên trước mặt, còn đám bảo vệ phía sau lại dùng vũ lực khống chế cô. Quần áo cô xộc xệch tới tả, người đầy vết cào cấu. Các phóng viên giải trí xung quanh đều hí hửng nâng máy ảnh, cố gắng bắt từng nét mặt của cô.

Nỗi sợ hãi dâng lên trong tim, anh chỉ thấy hơi lạnh lan tỏa khắp người, anh chưa từng sợ như thế bao giờ, cũng chưa từng thấy Dĩ Mạch như vậy. Anh không biết những người này đã làm gì cô, cô gái dù đối mặt với cái chết cũng không run sợ này, sao giờ lại yếu mềm đến thế. Rốt cuộc ai lại có thể tàn nhẫn ép cô đến như thế?

Quang cảnh hỗn độn trước cửa bệnh viện, nhưng trong mắt Dĩ Mạch, xung quanh yên lặng như một vùng chết chóc. Lục Thiệu Trì gạt các phóng viên đang vây lấy Dĩ Mạch ra, tiến đến ôm chặt lấy Dĩ Mạch, mặc cho cô vẫn đang không ngừng đập máy ảnh vào người anh.

Đám bảo vệ vẫn không ngừng tay, nện tới tấp lên người anh. Anh chau mày, không kêu một tiếng. Sao đám bảo vệ lại đánh người dã man như vậy, trên người anh còn có chiếc áo vest dày cộm mà vẫn thấy đau đớn tột độ, nói gì đến Dĩ Mạch chỉ mặc chiếc áo mỏng manh như thế? Anh vòng tay ôm lấy cô, cố gắng giữ chặt lấy bàn tay đang vung lên của cô, cánh tay cô chẳng chịt vết thâm tím, có chỗ còn rớm chảy máu, hẳn là do lúc nãy có người cào cô. Những vết thương này như vết roi thử thách lòng kiên nhẫn của anh, Lục Thiệu Trì khẽ ngẩng đầu lên, ánh mắt quét qua đám phóng viên.

Đám phóng viên ở hàng đầu khựng lại trước ánh mắt của anh, nó không điên cuồng, giận dữ mà lạnh lẽo như băng giá. Đám phóng viên lùi lại, chỉ có những người không biết sống chết gì ở phía sau vẫn đang cố nhao lên bấm máy. Trong lòng Thiệu Trì, Dĩ Mạch đã dần yên, nhưng cô vẫn run rẩy cùng cực. Cô thở hổn hển, sự nhẫn nại của cơ thể và tinh thần đều đã đến cực điểm, nghe tiếng thở khó nhọc của cô, Lục Thiệu Trì cũng nhói đau trong tim.

“Bố tôi không tự sát trốn tội, bố tôi không hề nhận hối lộ!”. Chỉ tại cô, tất cả là lỗi của cô. Cô đáng chết, kẻ đáng chết là cô!

“Dĩ Mạch, anh tin em. Dừng sợ, ổn rồi. Em có đói không? Chúng ta đi ăn nhé?”. Lục Thiệu Trì nhẹ nhàng an ủi cô, chỉ sợ mình lỡ miệng khiến cô gái yếu ớt này thêm sợ hãi.

“Cô An Dĩ Mạch, còn một việc nữa”. Trong đám người bỗng vang lên một giọng nói lạnh lùng, có phần hả hê.

“Xin hỏi cô đã xem số báo này chưa? Đúng một ngày trước khi bố cô tự sát, số báo này đã đăng một bài viết. Tôi nghĩ có lẽ cô nói đúng, bố cô tự sát không phải vì ông ấy nhận hối lộ, mà là vì cô! Vì cô làm ông ấy không còn mặt mũi nào sống tiếp”.

Một tờ báo được đưa đến trước mặt Dĩ Mạch, Lục Thiệu Trì vừa định đưa tay ngăn lại, Dĩ Mạch đã giật lấy tờ báo. Cô ngẩng ra nhìn mấy giây, đôi mắt trống rỗng, rồi bỗng nhiên cô xé tan tờ báo.

“Anh ở báo nào?”. Lục Thiệu Trì khẽ vỗ vai Dĩ Mạch an ủi cô. Anh nhìn xoáy vào bộ mặt điềm nhiên của phóng viên đó, thật nực cười, rõ ràng là đi hại người khác, mà cứ làm ra vẻ trừ hại cho dân?

“Sao? Định đe dọa tôi à? Tôi không phải nhân viên ở bệnh viện các vị, không việc gì phải sợ anh”.

“Tôi không cần biết anh ở báo nào, cũng không cần biết hôm nay ai gọi các người đến, nếu anh còn quấy rối bạn gái tôi thì tôi nhất định sẽ kiện cho đến khi anh mất việc! Tôi cảnh cáo anh, chớ có chọc giận tôi. Đối phó với loại phóng viên tầm thường như anh, tôi chắc chắn làm được”. Lục Thiều Trì nhìn gã phóng viên chằm chằm, gương mặt hắn ta thoáng chút sợ hãi, nhưng cố gắng che giấu. Không thể không công nhận Lục Thiều Trì rất có uy, khi anh đã nổi giận thì những lời cảnh cáo vừa rồi không phải là chuyện đùa.

“Anh dám đe dọa phóng viên, tôi nhất định sẽ đưa chuyện này lên báo! Bạn gái anh dám làm sao còn sợ người ta nói? Mới học cấp ba mà đã tham tiền làm gái bao. Thảo nào giờ cô ta quen dùng thủ đoạn này lấy tin tức!”. Tay phóng viên cười nhạt, lời lẽ khôn khéo của hắn khiến Dĩ Mạch run rẩy. Mặt Lục Thiều Trì trắng bệch, tay phóng viên này vừa nói gì?

“Tôi không vì tiền! Là bọn họ hèn nhát lừa tôi, là ông ta định cưỡng bức tôi! Họ không cho tôi nói ra, không được nói... Tôi không tham tiền, không phải vì tiền chuyện gì cũng dám làm, tôi chẳng làm gì hết! Mộ Hàn, anh hãy tin em, tin em!”.

“Dĩ Mạch, em nhìn anh. Anh là Thiều Trì, Lục Thiều Trì! Là đốc tờ Lù! Em nhìn rõ đi. Không ai được phép làm hại em, bắt nạt em. Anh tin em, em nói gì anh cũng tin”. Lời của cô khiến anh sửng sốt. Anh chưa từng nghe Dĩ Mạch nhắc đến quá khứ của cô, cô luôn luôn vui vẻ hoạt bát, nếu cô không nói, anh sẽ không bao giờ biết trong tim cô còn chôn giấu thương tích nặng nề như thế.

“Thiều Trì... anh sẽ mãi mãi tin em phải không? Cho dù có xảy ra chuyện gì, anh cũng không bỏ rơi em phải không? Anh sẽ không giống họ, những người đó không cần em nữa, phải không?”. Dĩ Mạch túm lấy cánh tay anh, tựa như nắm lấy cọng rơm cứu mạng. Ánh mắt cô trống rỗng và tuyệt vọng, Lục Thiều Trì chưa từng thấy cô như thế này, tim anh quặn thắt nhưng không biết làm sao.

“Anh tin em, anh sẽ không bỏ rơi em”.

“Là em hại mẹ, nếu không phải vì tờ báo đó, mẹ đã không chết. Là em làm mẹ tức chết, em còn hại chết cả bố, là lỗi của em hết, tại em. Kẻ đáng chết nhất là em, sao em lại chưa chết?”.

“Dĩ Mạch, em nhìn anh. Em nghe anh này, không phải tại em. Chúng ta không nghe họ nói nữa, được không?”.

“Tất cả là lỗi của một mình em, em tưởng không nghĩ đến là được. Có phải em chết là mọi chuyện sẽ ổn không?”. Cô thì thầm, giây phút này, cô thật sự hy vọng mình chết đi, không muốn nghĩ, không muốn nghe.

“Bạn gái tôi cần khám bệnh, nếu các người không tránh ra thì tôi sẽ không nương tay đâu”. Thấy tinh thần Dĩ Mạch càng lúc càng tồi tệ, Thiều Trì bế cô lên. Đám phóng viên đó muốn cản anh lại, nhưng họ đã kịp nhìn thấy ánh mắt sắc như dao đâm về nguy hiểm của anh.

“Bác sĩ Lục Thiều Trì, anh bảo vệ cô ta như vậy có phải là đã chứng minh cho những phỏng đoán của chúng tôi?”. Đám phóng viên ngoan cố chuyển mũi nhọn sang anh, định lấy anh ra làm đề tài để phóng bút. Cô gái trong lòng anh đã bất tỉnh, sức nhẫn nại của Lục Thiều Trì đã lên đến cùng cực.

“Phỏng đoán? Đây là phỉ báng! Tôi là bác sĩ của Bệnh viện Nhân Tâm, các người đang cản trở tôi cấp cứu bệnh nhân, xin mời tránh ra ngay, nếu không tôi sẽ gọi cảnh sát!”. Lục Thiều Trì vừa dứt lời, tiếng còi xe cảnh sát đã vang lên, đám người hoảng loạn dạt ra, Thiều Trì hơi ngơ ngác quay đầu lại, Viện trưởng Tiêu Nhân Tâm đang đứng ở ngay cửa bệnh viện.

“Tôi đã gọi cảnh sát rồi, đây là bệnh viện, không phải là chỗ họp báo. Các vị đã làm phiền bệnh nhân của chúng tôi rồi”. Tiêu Nhân Tâm lạnh lùng nói, bà lướt qua Lục Thiều Trì và Dĩ Mạch trong lòng anh bằng ánh nhìn vô cảm.

Không khí lạnh lẽo của bệnh viện pha lẫn mùi thuốc sát trùng hăng hắc. Dĩ Mạch co rúm trong lòng Lục Thiều Trì, cô sợ thứ mùi này. Có những ký ức đã phai nhạt không còn dấu tích gì, nhưng có những thứ mùi mà cả đời cô không thể quên.

Bác sĩ đến khám cho cô, nhưng vừa chạm vào người thì cô đã run bắn, hơi thở gấp gáp, rúc đầu vào trong áo vest của Lục Thiều Trì, anh chỉ còn biết đứng bên khẽ gọi tên cô. Trên mặt cô mồ hôi đổ thành giọt, người lạnh ngắt, ánh mắt thất thần hướng về anh, nỗi tuyệt vọng trong đáy mắt cô như chiếc kim thêu rất mảnh đâm sâu vào tim anh nhức buốt.

“Anh đừng đi, đừng bỏ mặc em”. Cô van xin như đứa trẻ, sự quy lụy đó, anh chưa từng gặp bao giờ.

“Anh không đi. Ngoan, anh tiêm cho, rồi em ngủ một giấc nhé?”. Lục Thiều Trì cúi xuống gần cô, anh nâng khuôn mặt cô lên, khẽ tì trán mình vào trán cô. Anh muốn cô nhìn anh, anh muốn cô yên tâm.

“Có phải nếu em tỉnh lại thì anh sẽ không còn đây nữa không?”. Cô không dám chắc liệu mình có bị bỏ rơi lần nữa hay không. Mọi người từng rất yêu thương cô nhưng cuối cùng đều bỏ cô mà đi, để cô lại một mình trong bóng tối.

“Không, anh đảm bảo, chỉ cần em mở mắt ra là sẽ thấy anh ngay”.

Lục Thiều Trì nhìn Dĩ Mạch nhưng không tìm được điều gì trong ánh mắt cô. Cô ngang bướng nhốt mình trong hồi ức, yếu đuối như một đứa trẻ.

Y tá tiêm thuốc cho cô, lúc mũi tiêm đâm vào da thịt, Dĩ Mạch hơi giật mình. Không như trước kia toàn không hề kêu đau, không như trước kia cầu nhàu kỹ thuật của y tá không tốt, không như trước kia lớn tiếng mách Trần Sở Dương bắt nạt cô. Cô quá ngoan ngoãn, Dĩ Mạch vừa ghê gớm vừa hoạt bát sôi nổi trước kia, giờ ngơ ngác ngây dại như con rối gỗ tuột khỏi dây. Bộ dạng khê khàng của cô khiến anh bất lực và hoảng sợ. Anh sợ cô không thoát ra được khỏi côi mớ hồ, anh sợ cô không bao giờ tỉnh lại nữa, anh sợ mất cô.

“Ở đây có y tá là được rồi, con theo mẹ vào văn phòng, mẹ có chuyện nói với con”. Viện trưởng lạnh lùng đứng bên cạnh cuối cùng cũng chịu mở miệng. Bà có vẻ sốt ruột, giọng điệu ra lệnh đó khiến Lục Thiều Trì bất giác chau mày.

“Con phải ở đây với Dĩ Mạch, nếu tỉnh lại không nhìn thấy con, cô ấy sẽ sợ”.

“Con bé này điên rồi, con cũng muốn điên một thể với nó luôn sao?”.

“Cô ấy không điên, đám người bên ngoài mới điên. Con không muốn nói chuyện này với mẹ, cô ấy cần nghỉ ngơi, mẹ ạ”. Lục Thiều Trì bế Dĩ Mạch lên giường, lãnh đạm đáp lời người phía sau lưng, không buồn quay đầu lại.

“Con thế này là thái độ gì! Từ bé đến lớn con không bao giờ làm trái ý mẹ, giờ vì một đứa con gái mà con dám cãi mẹ sao? Mẹ nuôi con bao nhiêu năm? Con quen nó được mấy năm? Con có hiểu rõ nó không? Con biết nó đã gây những chuyện gì không?”.

“Con xin lỗi, những chuyện đó sau này nói sau, mẹ làm Dĩ Mạch sợ đấy”. Nghe thấy Tiêu Nhân Tâm quát tháo, Dĩ Mạch co vào trong chăn.

“Nói sau? Con biết đám báo chí đó viết về con thế nào không? Con trai của Tiêu Nhân Tâm - chủ nhiệm khoa tim mạch của bệnh viện, lại quẩn lầy một con bé hư hỏng. Con bảo mẹ phải đối mặt với những lời đàm tiếu đó thế nào đây?”.

“Dĩ Mạch không phải là cô gái hư hỏng, cô ấy là con dâu tương lai của mẹ”. Lục Thiều Trì rõ ràng không hài lòng với cách gọi của bà.

“Con vì một con điểm mà đối xử với mẹ như thế sao?! Con dâu? Không đời nào! Mẹ dứt khoát không cho phép con trai mình lấy một con điểm!”.

“Mẹ, đủ rồi!”. Lục Thiều Trì gằn giọng, cất ngang tiếng quát tháo của mẹ. Anh nhìn người mẹ đứng ở cửa, mắt vẫn tia máu, gân xanh nổi đầy trên trán. Tiêu Nhân Tâm bị bộ dạng này của Lục Thiều Trì làm bất ngờ, bà há hốc miệng nhưng không biết nên nói gì.

“Cô ấy không phải là gái điểm”.

“Nó không phải là điểm thì là cái gì? Nó là đứa con gái hạ tiện. Nó tham tiền của con, nó vì bài báo mà không từ thủ đoạn nào, thậm chí còn lợi dụng cả con!”.

“Được, cô ấy là con điểm thì con mẹ là khách mua, cô ấy hạ tiện, con cũng chẳng cao quý gì. Nếu trong mắt mẹ quan hệ của bọn con chỉ là một cuộc mua bán, thì con cho mẹ biết, chuyện làm con vui nhất là được cô ấy lợi dụng”.

“Bốp!”. Một tiếng đánh gọn vang lên trong phòng bệnh. Lục Thiều Trì cười nhạt ngẩng cao đầu, vết tay tím đỏ dần dần hiện rõ trên mặt anh. Tiêu Nhân Tâm nhìn bàn tay mình, bà... lại giận dữ ra tay đánh con trai mình.

Dĩ Mạch vụt mở to mắt, không phải là cô không nhìn thấy, không phải không nghe thấy. Lục Thiều Trì chưa bao giờ ăn nói như thế với người khác, Thiều Trì như thế này không phải là người cô quen biết.

Anh đang nói gì? Tại sao người phụ nữ thanh nhã ấy lại nổi giận tát anh? Cô không muốn nghe, nhưng từng từ họ nói ra đều rõ ràng như thế, cô không thể không nghe thấy.

Bà ta nói cô là gái điếm, là đứa con gái hạ tiện.

Không! Cô không phải gái điếm! Cô không phải!

“Con xem đi, đây là ảnh của một đứa con gái ngoan sao? May mà số ảnh này còn chưa đến tay đám phóng viên đó, nếu không nó biết mặt ngay! Bố nó nhận hối lộ, cảnh sát đến nhà để bắt thì tự sát trốn tội, giờ nó lại ăn cắp bệnh án của bệnh viện. Đứa con gái như thế mà con còn bênh nó!”

“Mẹ, mẹ biết gì rồi?”. Lục Thiều Trì cảnh giác nhìn Tiêu Nhân Tâm, số ảnh bà ném ra, bức nào cũng rất lố lồ, anh nhìn mà tay run lên. Sao bà lại có những bức ảnh này? Quá khứ của Dĩ Mạch sao bà lại biết rõ thế?

“Giờ con lại quay sang chất vấn mẹ sao? Những tấm ảnh này đều là thám tử tư đưa cho mẹ. Phải, mẹ cho người điều tra nó, đó là vì muốn tốt cho con. Mẹ muốn biết rốt cuộc thì đứa con gái này có gì xứng đáng để con vứt tất cả chạy sang Mỹ làm cái nghiên cứu quỷ quái đó”.

“Cảm ơn mẹ đã vì con, cảm ơn cái tát của mẹ”. Lục Thiều Trì cười mỉa mai.

“Con đúng là điên rồi!”. Tiêu Nhân Tâm giận dữ chỉ tay vào Lục Thiều Trì, ngón tay bà run run vì tức giận. Bà nhìn Dĩ Mạch đang nằm im trên giường, ánh mắt đầy tâm trạng, môi mím chặt, tựa như đang nhìn kẻ thù truyền kiếp của mình.

“Quả nhiên là con của con hồ ly tinh, đám đàn ông này đều điên hết cả rồi”. Bà giận dữ bỏ đi, sập cửa phòng bệnh đánh rầm. Nghe tiếng cửa sập, Dĩ Mạch không nén nổi run lên bần bật.

“Dĩ Mạch, không sao đâu. Anh luôn ở bên em, cho dù cả thế giới không tin em, anh vẫn tin”. Lục Thiều Trì cúi xuống bên giường, ôm cô vào lòng. Dĩ Mạch im lặng, nước mắt lăn xuống theo khóe mắt, ướt đầm cả khăn phủ gối. Lời của Lục Thiều Trì cô nghe rõ từng câu từng chữ. Anh nói anh tin cô, anh đã xem những bức ảnh đó mà vẫn tin cô. Trên thế giới này cuối cùng cũng có người chịu đứng bên cô, cho dù có phải chống lại cả thế giới. Lặng lẽ khóc, rồi những cảm xúc dồn nén đã lâu ào ào tuôn ra, tiếng khóc càng lúc càng lớn, cuối cùng vỡ òa ra. Có lẽ, cô cần một lần khóc hết mình, khóc cho ra tất cả những ảm ức bao năm qua.

“Thiều Trì, em bị mắc bệnh tim rất nặng giống mẹ. Hồi đó mẹ nằm ở Bệnh viện Nhân Tâm, tiền phẫu thuật lên đến năm trăm nghìn tệ. Để chữa bệnh cho mẹ, bố đã phải bán nhà, cả nhà em toàn ở nhà thuê, nhưng vẫn không biết đi đâu, làm gì để kiếm được khoản tiền như thế. Về sau có người nói có thể giúp em, nói quan hệ của bà ấy với Viện trưởng Bệnh viện Nhân Tâm rất tốt, có thể giúp em tìm bác sĩ. Em tưởng thật nhưng không dám nói với Mộ Hàn, vì Mộ Hàn rất hận bà ấy, em sợ anh ấy biết em đã gặp bà ấy sẽ tức giận. Vì thế hôm đó bà ấy hẹn bác sĩ và em gặp nhau ở khách sạn, nói bàn chuyện mổ cho mẹ. Em không nghĩ gì cả”. Dĩ Mạch bỗng nín khóc, cô nhìn Thiều Trì, ánh mắt không chút nghi ngại, chậm chậm kể lại câu chuyện cũ cả đời cô không muốn nhớ lại.

“Lúc đó bà ấy không ở trong phòng, nhân viên phục vụ mở cửa cho em, em chờ bà ấy trong phòng. Sau đó, một người đàn ông say rượu lao vào xé quần áo của em. Em dùng cặp sách đập lão, lão nổi giận liền đánh em, đánh rất ghê. Em sợ quá kêu cứu, lão liền bóp cổ em. Em tưởng mình sắp chết rồi thì người đó đến. Bà ta vừa thấy đã tát em tới tấp, nói bà ta có lòng tốt giúp em tìm bác sĩ, vậy mà em lại không biết xấu hổ quyến rũ chồng bà ta. Em...”. Dĩ Mạch giấu mặt vào trong gối, vai run run, kể lại những ký ức như một cuộc tra tấn ấy.

“Dĩ Mạch, đừng nói nữa, không cần nói gì nữa. Em cứ nghỉ đi, chuyện đã qua rồi, tất cả đều không còn quan trọng nữa”.

“Nếu bây giờ em không nói với anh, thì sau này em sẽ không còn dũng khí nói ra nữa. Thiều Trì, trước kia em không nói, không phải là muốn lừa anh, em thật sự...”. Cô cắn môi, trong lòng thấy buồn bã, không biết nên kể tiếp thế nào.

“Bà ta nói họ có vai vế ở Vân Trạch, việc này không thể đồn ra ngoài. Bà ta gọi người đến, nói phải cho em một bài học, em sợ quá. Sau có mấy người đàn ông đến, em không biết họ định đưa em đi đâu, em thấy họ rất hung dữ, rất đáng sợ. Trên người họ có hình xăm, em mới chỉ thấy người như thế trên tivi. Họ muốn em lên xe với họ, em không dám chống lại. Họ đưa em đến nhà kho, sau đó... sau đó...”.

Cô bỗng nắm chặt khăn phủ gối, ánh mắt rơi vào phía xa, toàn thân run rẩy.

“Dĩ Mạch, đừng kể tiếp nữa, kết thúc rồi, quên đi!”.

“Chưa kết thúc đâu, em tưởng mình có thể quên, em tưởng mình chỉ ngày ngày sống vui vẻ thì mọi việc trước kia có thể xóa sạch. Nhưng không phải thế, những chuyện đó cứ bám theo em suốt, ngay cả trong mơ! Trong nhà kho, họ ép em chụp ảnh, sau đó đưa em năm trăm nghìn. Em không nhận, sao em lại có thể nhận được chứ? Em nhận số tiền đó thì còn ra gì nữa? Em thành cái gì! Em không nhận, họ liền đánh em, đánh suốt một buổi tối, họ nói em không nhận tiền thì sẽ không giữ mồm, phải cầm tiền họ mới tin em sẽ im lặng. Cuối cùng em... phải nhận số tiền đó.

“Em nghe anh nói, đây không phải lỗi của em, em đừng tự trách mình nữa”. Anh không giúp được cô, chỉ biết nhìn cô chìm đắm trong nỗi đau mà không thể kéo cô ra.

“Em còn nói dối, em nói cả buổi tối không về nhà là ở với Mộ Hàn. Em không ngờ lúc em lên xe với đám đàn ông đó thì đã bị chụp lén, đám phóng viên còn bôi nhọ em không ra gì. Bố giận lắm, nói ông không có đứa con gái không biết xấu hổ như em. Nhưng em không dám nói ra sự thật, em quá sợ, em sợ chết, đáng ra em phải nói, chỉ cần em chịu nói sự thật, mọi chuyện đã không xảy ra. Là em hại chết bố mẹ, là em làm Mộ Hàn bỏ đi, tất cả là lỗi của một mình em! Xin lỗi, Thiều Trì, xin lỗi...”.

“Người phải xin lỗi là anh, Dĩ Mạch, không phải tại em, là tại anh. Anh không gặp em sớm hơn một chút, làm em phải chịu khổ. Dĩ Mạch, em nhìn anh đi, cho anh biết, người đó là ai? Chúng ta báo cảnh sát...”.

Người Dĩ Mạch run lên, cô đẩy Lục Thiều Trì ra, giấu mình vào trong chăn. Cô cắn chặt môi, không chịu nói một câu. Nhìn bộ dạng hoảng hốt của cô, tim Lục Thiều Trì đau thắt.

Với quá khứ không có anh đó, anh không muốn hỏi nữa.

Với tương lai... anh và Dĩ Mạch còn bao nhiêu ngày nữa đây?

24. Chương 23

Chương hai mươi ba: Tình yêu sâu nặng

Dĩ Mạch, em có biết em là một thiên thần không? Thế giới này thay đổi quá nhanh, đã không còn sự trong sáng, thánh thiện của em nữa. Lục Thiều Trì cúi người, hôn nhẹ lên trán cô. Thực ra, anh cũng không xứng với em. An Dĩ Mạch, ba chữ này quý giá là vậy, anh sao có thể không trân trọng?

Chiếc đồng hồ treo ở đầu giường bệnh kêu tích tắc, tích tắc.

Lúc Dĩ Mạch thiếp đi trong lòng anh, Lục Thiều Trì nghĩ đến Tiêu Nhân Tâm. Khi sập cửa bỏ đi, mặt bà tái nhợt không sắc máu. Anh chưa từng nghĩ quá khứ của Dĩ Mạch có thể có quan hệ gì đến bà, nhưng anh cũng không thể không ngờ vực, nếu sự thật đều như Dĩ Mạch nói, thì Tiêu Nhân Tâm chắc chắn không thể lấy những tấm ảnh khỏa thân cô bị chụp trong nhà kho từ tay thám tử tư. Một ý nghĩ đáng sợ hiện lên trong đầu anh, chuyện hồi đó có liên quan đến mẹ không? Kể nói sẽ giúp mẹ Dĩ Mạch tìm bác sĩ, kẻ có quan hệ thân thiết với Viện trưởng Bệnh viện Nhân Tâm rốt cuộc là ai?

Cũng là con người, sao họ lại có thể nhẫn tâm đến thế? Rốt cuộc là vì nguyên nhân gì khiến họ ra tay với một học sinh cấp ba? Anh không dám nghĩ đến, hồi đó Dĩ Mạch mới có mười mấy tuổi đã chịu đựng bao nỗi đau đớn như thế. Suýt nữa thì bị cưỡng bức, bị ép chụp ảnh khỏa thân, bị đánh đập, bị đe dọa, bị tổn thương và bị vứt bỏ. Trong lòng cô nhiều đau khổ như thế mà một từ cũng không nói. Cho dù bị oan ức, bị hiểu lầm, cô cũng chỉ có thể cắn răng không nói một từ. Hồi đó cô chỉ là một đứa trẻ...

Anh biết rõ tính mẹ, chắc chắn không thể dễ dàng thỏa hiệp. Bà là người rất giữ thể diện, biết sắp xếp mọi thứ thật tốt đẹp, cho dù muốn đối phó ai thì cũng không bao giờ đích thân ra tay. Những bức ảnh trong tay bà đủ để đánh Dĩ Mạch một đòn chí mạng.

Bước tiếp theo sẽ là thế nào đây? Nếu anh không bỏ cuộc, bà cũng không buông xuôi.

Hơi lạnh mỏng manh kết thành một màn sương trắng trên cửa sổ kính của phòng bệnh. Dĩ Mạch cắn môi, co người trong chăn. Lục Thiệu Trì định giúp cô đuổi người ra nhưng cô lại co người cảnh giác. Cho dù là trong lúc ngủ, cô vẫn lo lắng không yên.

Trong tay anh là tập ảnh Tiêu Nhân Tâm vừa để lại. Anh xem từng tấm từng tấm một, cô bé trong ảnh tóc tai rũ rượi, nỗi sợ hãi tràn đầy trong đôi mắt trong veo, mím chặt môi cố kìm nước mắt khiến người ta vô cùng xót thương. Trên làn da trắng mịn của cô là những vết bầm tím đậm nhạt khác nhau, cho dù bị hạ nhục thế nào, cô vẫn luôn mang vẻ mặt đầy kiêu hãnh.

So Dĩ Mạch trước đây và hiện giờ, dường như cô vẫn không thay đổi, chưa bận mùi son phấn. Điều khác biệt duy nhất là Dĩ Mạch trước kia có một khuôn mặt bầu bĩnh trông thật ngọt ngào, khoe môi dù lúc không cười cũng cong lên thật tự nhiên, làm người ta mê đắm như mật ngọt. Còn giờ đây... ánh mắt của Lục Thiệu Trì dừng lại trên chiếc cằm nhọn nhọn của cô, bất giác buồn bã.

Kỳ thật, bao nhiêu năm rồi, Dĩ Mạch vẫn không hề thay đổi. Cô vẫn mang cái tính nết trẻ con, hay làm nũng, hay giận dỗi, ranh ma, không thích ứng phó chốn công sở, thường đắc tội với người ta mà không biết. Là anh quá vô tâm không nhận ra, Dĩ Mạch chưa từng bước ra khỏi quá khứ, cô luôn sống trong ký ức. Những người cô yêu thương đã không còn, bạn bè cô đều đã trưởng thành rồi ra đi, chỉ có mình cô vẫn như cũ, cố chấp từ chối lớn lên, từ chối ra đi.

Dĩ Mạch, em có biết em là một thiên thần không? Thế giới này thay đổi quá nhanh, đã không còn sự trong sáng, thánh thiện của em nữa. Lục Thiệu Trì cúi người, hôn nhẹ lên trán cô. Thực ra, anh cũng không xứng với em. An Dĩ Mạch, ba chữ này quý giá là vậy, anh sao có thể không trân trọng?

Trên chiếc bàn đầu giường bệnh là tờ báo đã ngả vàng. Tờ báo giật tít nóng hổi, có ảnh có bài rất hấp dẫn. Cô bé trong ảnh có vẻ mặt ngơ ngác, bên vai khoác chiếc balô, lồi lõm kéo kéo với đám đàn ông, rồi biến mất trong một chiếc Bentley. Sau đó là một loạt ảnh chụp trộm, khách sạn sang trọng, lỏng lẻo, cô bé quần áo xộc xệch, túm chặt ngực áo, đi giữa đám đàn ông, cúi gục đầu xuống, mong manh tựa như lúc nào cũng có thể bị gió cuốn đi.

Lục Thiệu Trì khẽ siết mạnh, tờ báo dóm lại giữa những ngón tay trắng bệch của anh, dóm thành một nắm giấy vụn. Anh mừng tượng ra cảnh đám phóng viên đó thản nhiên mời chuyên gia tâm lý học phân tích hiện tượng nổi loạn ở tuổi niên thiếu, các học giả đồng đặc giảng giải đạo lý và phân tích nạn gái bao là chuyện xưa nay thường gặp trong ngoài nước. An Dĩ Mạch chính là cô thiếu nữ hư hỏng trong vùng bùn lầy lấm lem đó, chờ đợi các vị học giả kiêm vệ sĩ đạo đức cứu vớt, đến cả xét xử cũng không cần, cứ thế định tội luôn.

Bia miệng thật đáng sợ. Những ngón tay thon dài trắng trẻo của Lục Thiệu Trì nhẹ lướt trên sống mũi cô. Sáu năm rồi, cô còn gầy hơn trước, gần như chỉ một bàn tay là có thể phủ kín cả khuôn mặt cô. Anh không dám nghĩ, thời gian sau đó cô đã tiếp tục sống như thế nào. Chỉ mới học cấp ba, làm sao cô có thể đối mặt với những lời cáo buộc, chỉ trích nặng nề đó? Đám phóng viên ấy đặt bút đây ác ý, cô hẳn đã mình đầy thương tích.

Cho anh xem những bức ảnh này là để anh nản lòng rút lui, chứ không phải để anh nghi ngờ, đoán già đoán non. Tiêu Nhân Tâm hiểu rõ con trai mình hơn bất kỳ ai, bà biết anh sẽ không bỏ cuộc, vì thế nên những đòn này chỉ là cảnh cáo. Nếu anh tiếp tục, Dĩ Mạch sẽ phải đối mặt với những chuyện còn tồi tệ hơn.

Nhưng bà đã sai.

Bà không hiểu Lục Thiệu Trì hiện giờ. Lục Thiệu Trì trước kia rất biết che giấu mọi thứ, việc gì cũng tính tảo suy tính, biết thỏa hiệp, biết nhường bước. Nhưng Lục Thiệu Trì bây giờ sẽ không thể, tuyệt đối không thể từ bỏ Dĩ Mạch. Dĩ Mạch là điều duy nhất Lục Thiệu Trì không thể nhường bước. Nhìn thấy những bức ảnh này, anh chỉ xót xa, chỉ thương cảm và chỉ thêm yêu quý cô.

Anh hận mình xuất hiện quá muộn, không ở bên cô khi cô cần nhất. Vậy thì sau này, anh càng không thể để cô chịu bất kỳ tổn thương nào nữa.

Anh mím chặt môi, lấy điện thoại ra, bấm nhanh bàn phím.

“Alô, trưởng phòng Lý phải không? Vâng, cháu là Lục Thiệu Trì. Nghe nói gần đây bác được bế cháu rồi, chúc mừng bác. Không có gì ạ, bác là chiến hữu cũ của bố cháu mà, phận con cháu thăm hỏi bác là chuyện phải làm. Vâng, báo cáo kiểm tra sức khỏe của bác đã có rồi ạ, mai cháu muốn mời bác ăn bữa cơm để nói rõ ràng với bác, cháu đã đặt bàn ở Quân Duyệt rồi, bác nhất định đến nhé”.

Lúc gọi điện thoại anh vẫn cười, nhưng vừa gác máy thì trong nháy mắt, không khí trong phòng tựa như đông cứng lại theo nét mặt lạnh băng của anh.

“Alô, tôi là Lục Thiệu Trì, đặt cho tôi một bàn ở Quân Duyệt, loại đắt nhất ấy. Ngày mai tôi cần chủ bút của tất cả các báo đài ở Văn Trạch, đại diện các đài truyền hình, phát thanh đều phải có mặt! Tôi không cần biết anh dùng cách nào, làm ngay cho tôi!”.

Dĩ Mạch, những gì họ nợ em, anh sẽ bắt họ từng người, từng người một phải trả giá gấp đôi.

Mưa ngoài cửa sổ bay lất phất, bánh xe phủ một lớp hơi nước, lên đường. Mưa giữa thu không lớn nhưng gió rất mạnh. Những vệt mưa mỏng mảnh tạt lên vách kính ngoài văn phòng, tí tách lẫn xuống. Lục Thiệu Trì đứng lặng trước vách kính, một tay đút trong túi áo, quay lưng về phía những người đứng đằng sau, lặng im không nói gì.

Anh im lặng, mọi người cũng không dám cất tiếng, ai cũng biết Chủ nhiệm Lục đang bực bội.

“Tại sao lại không hẹn được bọn báo chí? Tại sao đại diện của đài truyền hình đều đang bận? Giờ nghỉ trưa thì bận cái gì?”.

“Choang!”. Ông bút sơn mài trên bàn làm việc bị anh gạt mạnh xuống đất. Cậu nhân viên giật mình run bắn, Chủ nhiệm Lục thường ngày lịch thiệp nhã nhặn là thế mà khi nổi nóng lên thì đúng là ngang ngửa với Viện trưởng.

“Chủ nhiệm Lục, có thể hẹn lại...”. Cậu nhân viên phòng tuyên truyền lau mồ hôi, người đàn ông phía trước mặt mày tối sầm, đúng là còn đáng sợ hơn cả Viện trưởng Bệnh viện Nhân Tâm. Ánh mắt lạnh băng đó chỉ cần lướt qua là lưng cậu đã lạnh toát.

“Hẹn lại? Anh cũng nói thế với Viện trưởng à? Gọi Chủ nhiệm của anh đến đây!”.

“Viện trưởng gọi Chủ nhiệm em đến văn phòng rồi ạ”.

Lục Thiệu Trì khẽ nheo mắt lại, đầy nguy hiểm. Tay anh đặt trên đồng giấy tờ bên cạnh, các ngón tay chậm chậm nắm lại, các khớp tay nổi màu trắng xanh. Mấy tờ giấy nhăn nhúm lại dưới các ngón tay anh.

“Roẹt!”. Có tiếng giấy rách toạc, Lục Thiệu Trì lúc này mới chịu buông tay. Ánh mắt sắc lạnh của anh quét qua từng người trong phòng. Ánh mặt trời nhợt nhạt bên ngoài điểm xuyết thêm hơi lạnh cho đôi mắt sẫm màu mực của anh.

“Giờ em gọi lại cho phía đài truyền hình...”.

“Không cần, có gọi nữa thì họ cũng không có thời gian ăn bữa cơm với tôi đâu”.

Lục Thiệu Trì cầm chiếc áo vest trên ghế lên, đẩy mạnh cửa bước ra. Trên đường anh rảo bước nhanh, suýt nữa thì xô đổ cả khay dụng cụ trên tay y tá. Lúc anh lao vào văn phòng của Viện trưởng, mọi người đều không kịp nhận ra con người lỗ mãng này là bác sĩ Lục lịch lãm thường ngày.

“Có phải mẹ không cho đám phóng viên đó đến gặp con không?”.

Tiêu Nhân Tâm đang xem chứng từ sổ sách của bệnh viện, thấy con trai đi vào, bà nhẹ nhàng đặt tập tài liệu trên tay xuống.

“Con đang nói với mẹ đây à? Nếu con nói với mẹ con thì phải biết lễ phép. Nếu con nói với Viện trưởng thì phải biết cung kính. Giờ con cứ tự ý đẩy cửa vào như thế, người ta sẽ nghĩ con trai của Tiêu Nhân Tâm không được dạy dỗ tử tế, bác sĩ của Bệnh viện Nhân Tâm chúng ta không có phép tắc”.

Bà chỉnh lại chiếc vest trên người, dù trong lúc nóng giận, bà vẫn giữ tác phong ung dung từ tốn như thường.

“Con không đến nói những chuyện đó với mẹ, con chỉ muốn hỏi sao mẹ lại làm thế?”.

“Mẹ chưa từng nghĩ đến chuyện cản trở phóng viên ăn cơm với con, chỉ là mẹ không thể ngờ được con trai mẹ lại vì một con kỹ nữ, không những dám nhờ bạn bè của bố mà còn điều động cả Trưởng phòng Tuyên truyền, lại còn định hối lộ người phụ trách báo chí. Con biết mình đang làm gì không? Mẹ cho con ra nước ngoài học, mẹ dạy con tập nhẫn nhịn từ nhỏ, giờ con đã học được cái gì rồi?!”.

“Nói như thế tức đúng là mẹ làm. Con rất tiếc phải nói với mẹ, mẹ có làm hơn nữa thì con cũng không nhường bước đâu. Từ bé đến lớn, con chưa bao giờ có cơ hội tự lựa chọn cuộc sống cho mình. Lần này con sẽ đi đường của con”. Lục Thiệu Trì nói xong, quay người bỏ đi.

“Đứng lại! Đứng lại cho mẹ!”. Tiêu Nhân Tâm chống bàn đứng bật dậy, Lục Thiệu Trì vẫn không dừng bước.

Nhìn Lục Thiệu Trì biến mất ngoài cửa, Tiêu Nhân Tâm tức điên người. Bà mạnh tay nhấn điện thoại lên, nhanh tay bấm máy.

“Cậu nói đám người ở đài truyền hình đó rất bận? Có phải bận ăn cơm với Lục Thiệu Trì không? Tôi không cần biết, cậu phải hẹn được họ. Tóm lại, chớ để con bé An Dĩ Mạch đó bám lấy Thiệu Trì nữa”.

Bà đặt điện thoại xuống, thở hổn hển. Chết tiệt, người đàn bà đó đúng là âm hồn không tan! Chết rồi còn sai khiến con gái đến quấy rối con trai bà. Đám người phòng Tuyên truyền cũng không hiểu làm ăn ra sao, có mỗi việc hẹn phóng viên mà cũng làm không xong!

Ra khỏi văn phòng Viện trưởng, Lục Thiệu Trì trở về phòng bệnh của Dĩ Mạch.

Cửa ra ban công mở toang, gió cuốn nước mưa tràn vào trong phòng. Mặt sàn đã ướt đầm, Dĩ Mạch chân trần ngồi trên sàn đá, bàn chân buốt cóng đã chuyển màu tím tái. Rèm cửa ướt đầm tấp lên người cô, phần phật bay trong gió. Cô ngồi lặng im, hai tay ôm lấy đầu gối, đầu ngoảnh ra bên ngoài, không biết đang nghĩ gì.

Lục Thiệu Trì không kìm nổi, lao đến ôm chầm lấy cô.

Mặt cô ướt đầm, không biết là nước mưa hay nước mắt. Bầu trời ngoài cửa sổ xám xịt buồn bã, mây sà xuống tựa như những khối chì đen kịt. Nhưng bầu trời có xám xịt đến mấy thì cũng không bằng sắc mặt nặng nề của Lục Thiệu Trì lúc này.

“Em định làm gì? Em có biết là mình đang ốm không? Em muốn chết hay sao mà làm thế? An Dĩ Mạch, em tỉnh táo lại cho anh!”.

Lục Thiệu Trì thấy như có đồng lửa đang thiêu đốt trong lồng ngực, cảm giác bức bối khiến anh trở nên nóng nảy. Dĩ Mạch vẫn im lặng ngồi đó, hơi dịch người về phía cửa kính, mặt áp vào cửa. Theo ánh mắt của cô, anh nhìn thấy một rừng ô của những người ngoài đường, đỏ, vàng, xanh... xòe ra như những bông hoa. Gió thổi cánh cửa rung lên từng hồi, thân người cô giá lạnh, cách lớp vải ướt đầm, sự yếu ớt của cô khiến anh xót xa.

“An Dĩ Mạch, em muốn thế nào đây? Em không chịu ăn, anh sẽ truyền nước cho em. Em không chịu nói, anh sẽ nói chuyện với em. Anh vì em mà sẵn sàng làm loạn nhà, giờ em thế này là sao! Sao lại bất cần như thế? Em nhìn anh này, Lục Thiệu Trì anh thật sự không đáng để em sống tiếp sao?”.

Giọng điệu nóng nảy giận dữ, anh tóm chặt lấy cô, kéo cô nhìn về phía mình.

“Em tưởng anh không quay lại nữa”. Dĩ Mạch ngơ ngác, rồi bỗng mở miệng nói.

Anh ngây ra, buông tay. Nhưng muộn mất rồi, trên cánh tay cô đã hằn lên vết đỏ rõ ràng, dấu tích anh để lại.

Anh vừa... la hét với cô, còn làm cô đau. Anh vừa xót vừa bức, anh lại không làm chủ được cảm xúc của mình, nhìn về yếu đuối thân thờ của cô, anh thấy đau khổ còn hơn chết.

“Hôm đó trời cũng mưa, bố em đã nhảy từ cửa sổ xuống. Em ngồi bên cửa sổ gọi điện cho Mộ Hàn, anh ấy nói không muốn gặp em nữa. Hôm đó còn có sấm chớp, tiếng sấm kêu to lắm, em sợ quá. Em cứ ngồi cạnh cửa sổ chờ rất lâu, nhưng chẳng còn ai trở lại. Đám phóng viên cứ đập cửa liên hồi, xung quanh ầm ĩ, nhưng em không nghe gì hết, không nghe thấy gì hết”.

“Mấy hôm nay em không ăn được thật, buổi sáng thức ra em cũng định ăn chút gì đó, nhưng tay em yếu quá làm đổ hết bát cháo. Em biết anh muốn tốt cho em, sợ em không chịu nổi nên mới phải bảo y tá truyền nước cho em. Nhưng đúng là em rất sợ kim tiêm”.

“Em nghe thấy anh mắng y tá, anh chưa bao giờ nổi giận như thế cả, là em làm anh không vui. Sau khi anh đi thì trời bắt đầu mưa. Mỗi lần trời mưa em đều cảm thấy như mình mất tất cả. Em tưởng anh không quay lại nữa. Thiều Trì, em không cố ý đâu. Em chỉ muốn ngồi đây nhìn anh đi qua đi lại, Thiều Trì... xin lỗi anh”.

Giọng nói của Dĩ Mạch khe khẽ, trong vẻ yếu ớt ẩn chút mạnh mẽ. Cô đã sớm quen bị người khác làm tổn thương, cũng đã quen tự mình chữa trị. Vết thương nhiều năm đã thành sẹo, lần này đám phóng viên đó lại tàn nhẫn động đến khiến cô lại một lần nữa đau đớn khôn nguôi. Nhưng dù có đau đến mấy thì cô cũng vẫn tự hồi phục được. Trước đây, cô không bao giờ xin lỗi, còn bây giờ rõ ràng là anh hiểu lầm cô, vậy mà cô lại vội vàng xin lỗi anh trước. Cô lo lắng bất an như vậy khiến anh xót xa, khiến anh ân hận vì sự lỗ mãng của mình vừa rồi.

Thiều Trì lấy áo khoác choàng lên vai cô, anh lo cho cô quá nên mới mất bình tĩnh. Cô sợ sự mất mát, anh cũng nào có khác gì. Cô ngồi trước cửa kính, hình ảnh đó tựa như cô đang ở một thế giới khác, hư ảo, mơ hồ, dường như lúc nào cũng có thể bị gió thổi tan.

“Là anh sai, là anh không cho em lòng tin. Dĩ Mạch, em phải tin, chỉ có em rời bỏ anh, còn anh, vĩnh viễn không bao giờ rời bỏ em. Bất kể là sống hay chết, anh cũng sẽ là người ra đi sau cùng”. Anh kiên định nói, nói cho cô nghe, cũng là nói cho bản thân mình.

Dĩ Mạch khẽ ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt sắc nét của anh, đôi mắt đẹp, ánh nhìn kiên định ẩn náu trong đôi con ngươi sâu thẳm. Ngọn lửa thiêu đốt nơi đáy mắt anh khiến cô vội đưa mắt sang chỗ khác, cô lại nhìn ra bên ngoài, chiếc ô của một đứa bé bị gió thổi lật ngược, còn đứa trẻ hốt hải đuổi theo chiếc ô đã bị biến dạng, cô bỗng bật cười, thế giới này, đẹp là thế.

Cô thấy may mắn, anh yêu cô và đã thề ước sống chết bên nhau.

Hồi bé xem Mẫu Đơn đình

(14)

, những ca từ của Thương Hiền Tổ làm cho cô cảm động phát khóc. Nhất là câu “Tình yêu không biết khởi nguồn từ đâu, một khi đã yêu thì sâu đậm vô cùng. Người dương gian, kẻ địa hạ. Người sống không thể ra đi, người chết không thể hồi sinh, lưu luyến không rời là cũng bởi chữ tình không được như ý nguyện”.

Tình yêu không biết khởi nguồn từ đâu, một khi đã yêu thì sâu đậm vô cùng. Cô chính là thứ tình sâu đậm của anh. Hơi ẩm lan tỏa trong tim, cô không còn run rẩy nữa, không còn sợ giá lạnh nữa. Hóa ra cô vẫn chưa quên, cô vẫn có thể yêu thêm lần nữa.

Thiều Trì ngạc nhiên, không biết sao tự nhiên cô lại cười. Cô nhìn anh, ánh mắt long lanh.

“Dĩ Mạch...”.

Anh thận trọng gọi cô.

“Thiều Trì, cái nhãn đó của anh thật sự không còn ý gì khác sao? Nhãn nước ngọt em tặng anh là có ẩn ý đấy”.

“A...”. Anh ngây người, không hiểu cô định nói gì.

“Thiền Trì, mình cưới đi”.

Mưa ngoài cửa sổ vẫn tiếp tục rơi, tiếng cô hòa cùng tiếng gió nghe thật hư ảo, nhưng trong tim Lục Thiền Trì, năm từ đó rất rõ ràng.

Cô không nhắc lại.

Anh cũng không cho phép cô nghĩ lại.

“Thiền Trì, mình cưới đi”. Cô nhắc lại lần nữa.

“Không được”. Anh cười trả lời.

“Sao?”. Lần này đến lượt cô ngẩn ra.

Ngốc ă! Vì anh còn chưa cầu hôn em mà.

25. Chương 24

Chương hai mươi tư: Gươm đã tuốt, cung đã giương

Dĩ Mạch thích đồ ngọt, thích nước uống có gas, thích bồ câu, thích chơi trò RPG, những ý thích này của cô đã từng chỉ thuộc về anh, chỉ anh mới được biết. Nhưng giờ đã không còn như vậy nữa, người đàn ông ấy hiểu rõ cô hết như anh ngày xưa, anh ta đã trở thành tình yêu mới của cô.

Mặc dù không hẹn được giới truyền thông, nhưng việc của Dĩ Mạch về cơ bản đã xử lý xong. Lục Thiền Trì nói chuyện vui vẻ với Cục trưởng Cục Tuyên truyền thành phố Vân Trạch, ông ta nhanh chóng nhận lời trấn an dư luận, còn bảo đảm từ nay sẽ không có ai lôi chuyện trước kia của Dĩ Mạch ra đăng báo nữa.

Lúc hai người ra khỏi Quân Duyệt, có mấy người tiến đến chào hỏi. Cục trưởng giới thiệu từng người với anh, đây là Lương Cục trưởng Cục Tin tức thành phố, vị kia là giám đốc Dương của đài truyền hình, vị này là ông chủ Vương của báo Đô thị, còn có vị này là tổng biên tập Giang của tạp chí Giải trí.

Ánh mắt của Lục Thiền Trì lãnh đạm lướt qua những người ấy, họ đều là những người vừa thoái thác bận quá không đến ăn cơm với anh được giờ đều đang ở Quân Duyệt, không biết là đến gặp mặt nhân vật tâm cỡ nào đây? Mấy người đàn ông nhìn thấy Lục Thiền Trì thì có phần ngượng ngập, lại thấy Cục trưởng Cục Tuyên truyền đi bên cạnh anh, sắc mặt ngượng ngập còn pha chút hoảng hốt. Lục Thiền Trì nhếch mép cười, làm ra vẻ như không để ý đến sự bất rứt của họ, anh lịch sự bắt tay họ, nở nụ cười thân thiện.

“Hôm nay sao các anh có thời gian tập trung ở đây thế?”. Cục trưởng vừa lên tiếng, mọi người đều bất giác liếc nhìn Lục Thiền Trì, lúng túng không biết nên trả lời thế nào.

“Cục trưởng Lý, lâu lắm không gặp bác. Không ngờ lại gặp bác ở đây, hôm nay có họp báo trò chơi mới của công ty cháu, định mời bác đến nhưng mấy hôm trước gọi cho thư ký của bác, họ nói bác bận việc rồi nên cháu đang định chờ mấy hôm nữa sẽ đến thăm bác sau”. Câu trả lời vụng ra từ trong sảnh lớn, khiến chân mày của Lục Thiền Trì đột ngột chau lại.

Hóa ra là Vân Mộ Hàn mời đám truyền thông đầu sỏ này, có suy tính đến giờ, Dĩ Mạch chắc cũng không ngờ anh ta lại làm như thế.

“Ra là giám đốc Vân, ra mất trò chơi là chuyện tốt, sản phẩm tự làm ra thì phải được tuyên truyền nhiều hơn, chớ có rồi việc mà đăng mấy cái tin scandal vớ vẩn. Dù đã kết thúc Olympic nhưng chúng ta vẫn phải tuyên truyền những mặt tốt, không được làm sai phương hướng, việc dẫn lối cho dư luận không đùa được đâu, phải không nào?”. Cục trưởng vừa nói xong, mọi người đều gật đầu lia lịa khen phải.

Lục Thiền Trì ngẩng đầu nhìn ông, đúng là gừng càng già càng cay, chỉ với một câu nói mà đã truyền đạt hết chuyện hôm nay anh nhờ ông.

“Cục trưởng Lý nói phải, hôm nay chúng tôi cũng có nói chuyện này với giám đốc Vân. Ngân hàng Trung ương lần đầu tiên giảm lãi suất trong sáu năm qua, như thế các doanh nghiệp của Vân Trạch chúng ta sẽ có cơ hội bứt phá; hơn nữa lại sắp có cuộc họp kinh tế Trung ương, bên phía tôi đang theo dõi sát sao vì chúng tôi đã lên kế hoạch làm một loạt tin nóng mà”. Giám đốc Dương của đài truyền hình cười trừ nói đỡ.

“Phải, kinh tế luôn là vấn đề căn bản! Thành phố chúng ta năm nay có mấy hộ thu nhập đạt hơn hai mươi vạn tệ, tôi thấy chuyện này có thể lấy làm tin trọng điểm. Còn nữa, tháng trước bí thư Lục về Vân Trạch có nhấn mạnh phải thúc đẩy kinh tế đi lên, phải khuyến khích nhân dân làm kinh tế. Như giám đốc Vân của chúng ta đây cũng là doanh nhân khởi nghiệp tại bản địa, đây chính là hình mẫu tiêu biểu cho toàn dân, các anh nên thúc đẩy tuyên truyền. Báo có thể đưa tin giới thiệu, truyền hình có thể làm phóng sự, tạp chí có thể đăng bài phỏng vấn, những gương người tốt việc tốt này không nên tính toán chi li làm gì!”.

“Cục trưởng quá khen rồi, công ty nhỏ của cháu phát triển nhanh thế là nhờ chính sách ưu đãi của thành phố ta đấy chứ”.

“Cậu cứ khiêm tốn, số tiền thuế cậu đóng không ít đâu. Là nhờ chính sách Nhà nước tốt nên mới thu hút được những doanh nghiệp hải ngoại như cậu về quê hương lập nghiệp chứ. Giới thiệu với cậu, đây là Lục Thiệu Trì, cũng là một chàng trai rất xuất sắc, cậu ta là tiến sĩ y học trẻ tuổi nhất trong lịch sử, thực là hậu sinh khả úy. Hồi trước bên Mỹ đã phải tiêu tốn không ít công sức vì muốn giữ cậu ấy lại đấy”.

“Anh Lục, chào anh, tôi là Vân Mộ Hàn”. Vân Mộ Hàn đưa tay ra bắt, anh kín đáo quan sát Lục Thiệu Trì. Người đàn ông trước mặt nho nhã tuấn tú, kính gọng vàng mảnh, lúc cười mắt kính che đi ánh nhìn lãnh đạm trong mắt. Ôn hòa mà có khí chất cao quý không thể mạo phạm, người đàn ông này quả khiến người ta phải kính nể.

“Chào anh, tôi là Lục Thiệu Trì”. Lục Thiệu Trì nắm lấy tay anh ta, bàn tay trong vô thức siết mạnh, đối phương cũng không khách khí lặng lẽ đáp trả. Lần trước gặp người đàn ông này là ở trước thang máy bệnh viện. Lục Thiệu Trì nhìn anh ta, người này mặt mũi thanh tú cuốn hút, khuôn mặt sắc nét, vẻ ngoài tinh tế, ánh mắt cứng cỏi sắc sảo được che giấu dưới hàng mi dài, làm người ta không khỏi bối rối.

“Các cậu đều là niềm tự hào của Vân Trạch chúng ta. Tôi nói rồi, báo chí các anh nên đưa tin về những nhân tài thế này, còn những tin tức dung tục kia thì đừng. Truyền thông cần có ý thức trách nhiệm xã hội. Tôi đang vội, các anh không cần tiễn nữa. Thiệu Trì, Mộ Hàn này, các cậu có gì thì cứ trao đổi tự nhiên nhé”.

“Bác sĩ Lục, giám đốc Vân, chúng tôi về tòa báo đây”. Mọi người đều cáo từ, từng người một nói nhau chui vào dãy ô tô đỗ trước cửa.

“Đang mưa to lắm, hay chúng ta lên tầng thượng uống một ly?”. Vân Mộ Hàn đề nghị.

Lục Thiệu Trì nhìn mưa rơi rào rào ngoài cửa, nhìn ra xa xa, sông nước liền với màu trời, cả bên sông lúc ẩn lúc hiện trong màn nước mờ mờ, những khối kiến trúc đồ sộ biến đổi muôn hình vạn trạng như chốn thần tiên trên biển. Nghe Vân Mộ Hàn nói, anh quay người, đối mặt với đôi mắt sâu thẳm đó.

Hai người đàn ông nhìn nhau, dù chưa từng một lần trò chuyện với nhau nhưng ánh mắt đã chọn nhau bao lần. Trong lòng cảm hận ngàn ngút nhưng vẫn không chịu lộ ra ngoài mặt.

“Được, tôi cũng đang muốn uống một ly”. Lục Thiệu Trì nhanh chóng đồng ý.

Bầu trời ngoài cửa sổ nặng trĩu tựa như lúc sắp sửa chạm đến mặt sông, chiếc đèn chùm trong phòng ăn tỏa xuống thứ ánh sáng màu vàng dịu dịu. Lục Thiệu Trì và Vân Mộ Hàn nhìn nhau đắm đắm qua lớp ánh sáng li ti như bụi trần, ánh mắt cũng nhuộm một sắc vàng sẫm mịn.

“Vang ở đây được lắm, tôi mời, xem như là thay Dĩ Mạch cảm ơn anh”. Lục Thiệu Trì nâng ly, ánh mắt Vân Mộ Hàn bỗng nhiên tối sầm lại.

“Thay Dĩ Mạch cảm ơn anh”. Câu này khiến Vân Mộ Hàn thấy rất khó chịu, anh ta dựa vào cái gì mà thay Dĩ Mạch cảm ơn anh? Anh thêm gì lời cảm ơn của anh ta? Máy sưởi trong phòng ăn bật rất mạnh, nên có phần hơi ngọt ngọt. Cả thành phố được bao trùm bởi một màn mưa mù mờ, trên ô cửa kính kết một lớp hơi trắng như sương giá, trông vào rất lạnh lẽo.

“Anh không cần cảm ơn tôi, tôi cũng không làm được gì cho cô ấy. Tôi muốn báo chí ngừng đưa tin về cô ấy là không muốn trước khi tôi kết hôn lại có tin tức không hay. Còn những hợp đồng quảng cáo đều là suất kinh phí tuyên truyền cho trò chơi mới. Anh đúng là cũng không phải tay ngang, đến ủy viên thành phố cũng mời được”. Vân Mộ Hàn cố gắng giữ cho giọng mình nghe thật lãnh đạm bình thản, anh không muốn cho gã đàn ông trước mặt này nhận ra mình đang lo lắng cho Dĩ Mạch.

“Ông ấy là bạn cũ của bố tôi, chỉ là một bữa trưa bình thường thôi. Tôi muốn báo với bác Lý việc tôi và Dĩ Mạch sắp kết hôn, hồi bé bác ấy xem tôi như con, hỉ sự của tôi tất nhiên phải sớm báo cho bác ấy”. Lục Thiều Trì lắc lắc ly rượu, thứ chất lỏng đỏ sẫm trong ly trông càng trong suốt dưới ánh đèn.

Vân Mộ Hàn khẽ chao tay, rượu trong ly suýt chút nữa thì đổ ra ngoài. Anh thầm cảm ơn ánh đèn vàng của nhà hàng đã giúp anh che giấu bộ dạng mất bình tĩnh của mình.

...

“Mộ Hàn, anh tốt nghiệp đại học xong, mình cưới được không?”.

“Không được, em không học đại học à?”.

“Học đại học làm sao tốt bằng làm vợ anh được? Thế này vậy, em tốt nghiệp đại học rồi mình cưới nhé!”.

“An Dĩ Mạch, cái đầu ngốc nghếch của em đang nghĩ gì thế? Còn bé tẹo mà ngày nào cũng nghĩ chuyện lấy chồng. Được, để anh tốt nghiệp xong sẽ cam tâm tình nguyện rước em về làm vợ vậy”.

Chuyện cũ xin đừng nhắc lại

Đời người đã nhiều bão giông

Ký ức tuôn mãi không ngừng

Yêu hận chôn chặt trong tim

...

Đầu giờ chiều mưa vẫn chưa ngớt, lúc này người trong quán ăn đã đi gần hết, căn phòng trở nên yên tĩnh đến nặng nề. Ở một góc phòng, chàng ca sĩ trẻ vừa gảy đàn guitar vừa cất giọng trầm trầm khe khẽ hát bài Khi yêu đã là ký ức.

Nhớ đến Dĩ Mạch, những đường nét mạnh mẽ trên mặt Vân Mộ Hàn từ từ giãn ra, đôi mắt mênh mông dưới ánh đèn vàng dịu dàng. Anh uống hết ly rượu, rượu vang quá dịu không đủ để anh say. Cứ tự nhắc mình không cần nghĩ đến cô gái đó nữa, vì cô ta đã phản bội anh trước, nhưng đến lúc này anh mới nhận ra, hóa ra mình không đành lòng. Người đang yêu thì đúng là giỏi tự huyễn hoặc mình. Lúc nào anh cũng tự nói với mình, Eun Chae tốt hơn cô ta trăm nghìn lần, cô dịu dàng, cô chung tình, cô giản dị, không vô trách nhiệm, không ham hư vinh như Dĩ Mạch. Nhưng vì sao anh sắp lấy cô rồi mà không hề thấy vui? Nghe tin An Dĩ Mạch sắp kết hôn, sao trong lòng lại đau đớn đến thế? Tựa như mất nửa sinh mệnh, tựa như những thứ quý giá đang rời xa dần, tựa như chỉ trong giây lát, anh đã mất tất cả.

Tình yêu là câu đố khó

Khiến ta lóa mắt si mê

Quên đau là điều có thể

Quên em lại quá khó khăn

Em chưa từng thật sự ra đi

Bởi vì em vẫn luôn trong tim anh đó

Anh vẫn còn yêu em tha thiết

Anh bắt lực với chính bản thân mình

...

Vì sao em không hiểu

Tình yêu là phải đón đau
Rồi một ngày em sẽ hiểu ra
Cuộc đời không có anh thì vẫn thế

...

Ca sĩ chính trong quán hát lại bài hát hoài niệm tha thiết của Trương Quốc Vinh. Vân Mộ Hàn như quên mất Lục Thiệu Trì đang ngồi trước mặt, anh uống hết ly này đến ly khác. Dĩ Mạch đã từng hứa sẽ lấy anh, thế mà giờ cô sắp kết hôn, nhưng người cô lấy lại không phải là anh.

Lục Thiệu Trì lại thấy rất ngon miệng, anh gọi một suất khoai tây rán và pizza hoa quả. Vừa rồi chỉ lo bàn chuyện với Cục trưởng Lý, cả bữa trưa không ăn uống được gì, nên giờ tất nhiên phải tận hưởng ra trò. Còn người đàn ông trước mặt rõ ràng là phung phí, ai lại dùng rượu vang đắt tiền để tìm cơn say.

“Sao thế? Thức ăn không hợp khẩu vị hay sao mà anh cứ uống rượu suốt thế?”. Lục Thiệu Trì dùng đĩa xiên một miếng pizza, thưởng thức hương vị.

“Sao thế? Anh không mang đủ tiền à?”. Nghe Lục Thiệu Trì nhắc, Vân Mộ Hàn sực nhận ra mình đang mất bình tĩnh. Không phải là anh không muốn say, mà là anh không thể để lộ vẻ yếu đuối trước mặt người đàn ông này.

“Uống mười chai nữa cũng không vấn đề gì, chỉ là anh uống tôi không uống thì e không hay, nhưng mà tôi uống rượu rồi lại lái xe thì Dĩ Mạch sẽ lo. Anh biết đấy, cô nhóc thường ngày vụng về vô tư, nhưng nếu là người cô ấy quan tâm thì cứ cuống cả lên. Tôi mà về muộn thì thế nào cô ấy cũng cần nhằn như chị Tường Lâm ấy”.

“Cô ấy vốn vẫn thế, sao vậy? Anh chưa quen à?”. Vân Mộ Hàn cười nhạt nhìn Lục Thiệu Trì, cố tình khoe hạnh phúc trước mặt anh sao, đừng quên anh mới là người gặp cô trước.

“Sau này tôi còn khối thời gian để quen”.

“Xem ra Dĩ Mạch vợ phải một con cáo già rồi”. Vân Mộ Hàn không ngại ngần tấn công, Lục Thiệu Trì chắc chắn không phải là chú thỏ trắng hiền lành. Anh ta có móng vuốt, có nanh sắc, đằng sau nụ cười ấy là con cáo xảo quyệt không hơn không kém.

“Cáo tốt hơn sói, vì nó không những dùng móng vuốt mà còn biết dùng đến cái đầu”. Anh ta quả không hề đơn giản, cái chính là Dĩ Mạch vẫn chưa hoàn toàn quên được anh ta, nhưng sợ gì chứ, anh còn khối thời gian để giúp cô quên đi anh ta cơ mà.

“Anh có giấu kỹ đến mấy thì cái đuôi cáo vẫn sẽ lòi ra thôi”.

“Cho dù có thế thì cũng không đến lượt một con sói từ bi nhắc nhở, hơn nữa, con sói đó đã không còn tư cách để tranh giành”.

Vân Mộ Hàn đứng bật dậy, nhìn Lục Thiệu Trì trừng trừng. Lục Thiệu Trì đang cúi đầu quét miếng khoai tây vào chén sốt cà chua, làm như không hay biết đến sự phẫn nộ của anh. Vân Mộ Hàn bỗng thấy sợ hãi trong lòng, từ khi tạo dựng cơ nghiệp đến nay, lần đầu tiên anh cảm thấy nỗi sợ lạnh lạnh sau lưng. Lục Thiệu Trì khó đối phó hơn anh tưởng nhiều, anh ta không khó khăn gì khi tìm ra điểm yếu của anh. Phải, anh có tư cách gì để chỉ trích thủ đoạn của anh ta, anh có thân phận gì để ngăn cản Dĩ Mạch lấy con cáo này?

Người đàn ông này quá bí hiểm, khiến anh không nắm bắt được. Còn anh lại như tấm thủy tinh trong suốt, chẳng tránh bị anh ta nhìn thấu ngay. Cảm giác này, thật quá đáng sợ.

Lúc ra khỏi quán ăn, mưa đã tạnh. Mây nơi chân trời ửng màu tím nhạt, giống như những mảng tranh màu nước của đám trẻ con, từng nét từng nét trong sáng rõ ràng. Ánh chiều tà rọi khắp nơi, trong hơi ẩm dường như có thể nghe thấy những tiếng khê khàng của vạt nắng hôn lên lớp da mịn màng. Người đi ngoài bên sông đông dần, tỳ trên lan can ngắm làn hơi nước mờ ảo chưa tan hết, dưới ánh chiều tà ánh lên bảy sắc cầu vồng.

“Giờ này mà đã có người chạy bộ”. Vân Mộ Hàn nhìn mấy cụ già đang chạy chậm chậm trên bờ sông, thở dài.

“Người lớn tuổi không quen ở trong phòng tập, thường ra ngoài trời chạy bộ. Mấy hôm nay mưa suốt ở mãi trong nhà rồi, giờ mưa vừa tạnh là tranh thủ ra chạy luôn”.

“Có hứng thú không? Cùng chạy nhé?”. Vân Mộ Hàn nhìn anh.

“Cứ thế này mà chạy ư?”. Lục Thiều Trì nhìn bộ âu phục của hai người, chau mày.

“Gần đây có cửa hàng Nike, sao? Sợ thua tôi à?”.

“Chạy đã hăng hay!”.

Ánh tà dương xuyên qua những chiếc lá tròn mượt của cây long não, rơi xuống lớp xi măng ướt. Hai đôi giày thể thao màu trắng bị nước bắn lên lấm tẩm. Họ mặc đồ thể thao rộng rãi, trên mặt lấp loáng những giọt mồ hôi, trông trẻ trung và đầy sinh lực, như những sinh viên đại học. Trong ngõ hẹp, Thiều Trì mua hai chai nước khoáng, đưa cho Vân Mộ Hàn một chai, còn anh dựa cột điện dốc ngược chai nước tu ừng ực. Vân Mộ Hàn bóp chai nước trong tay kêu rôm rốp, ném về phía đối diện, chai nước khoáng rơi trúng thùng rác.

“Cạch” một tiếng, thùng rác ven đường lại có thêm một vỏ chai nước khoáng. Mấy cô nữ sinh phổ thông đi học về thấy hai anh chàng thanh niên đẹp trai uể oải dưới ráng chiều, bất giác kêu lên đầy phấn khích.

“Nhắm chuẩn đấy, đi đánh bóng đi. Dĩ Mạch trước kia thường hay đi cổ vũ cho tôi”.

“Tôi không biết Dĩ Mạch có sở thích này, cô ấy lười lắm, lúc nào cũng nằm ườn trên giường cả buổi sáng, gọi thế nào cũng không dậy. Thôi, hôm nay tôi mệt rồi, không đánh bóng nữa”. Lời lẽ đầy hàm ý của Lục Thiều Trì khiến Vân Mộ Hàn tức tối.

“Mệt rồi sao? Bác sĩ Lục, mới chạy có một tiếng thôi mà, anh đúng là không ổn rồi”.

“Nhiều tuổi rồi, đâu còn tuổi hai mươi như các anh. Rèn luyện cơ thể là phải xem trọng sự bền bỉ, lâu dài, không vội được đâu. Có những việc cứ phải kiên trì đến cùng chứ không nên cứ thế lao lên phía trước”. Lục Thiều Trì từ tốn nói, thân người dựa vào cột điện của anh dần thẳng lên. Ánh mặt trời sau lưng anh đổ bóng thành những đường nét tối màu của cơ thể. Anh ngẩng đầu nhìn từng dãy căn hộ, ánh sáng lóa mắt như tơ nhện đậu trên trán anh, tỏa ra phong độ ôn hòa. Vân Mộ Hàn nhìn theo ánh mắt anh. Trong con ngõ nhỏ yên tĩnh có nhà nuôi bồ câu, hàng đàn hàng đàn bồ câu đập cánh xếp hàng trên mái hiên. Tim anh chùng lại, tựa như sợi dây đàn lạc điệu rung lên những âm thanh khản đặc.

“Dĩ Mạch rất thích bồ câu”. Lục Thiều Trì khẽ nói.

“Chúng ta đi thôi”. Vân Mộ Hàn thấy bức bối trong lòng, Dĩ Mạch thích đồ ngọt, thích nước uống có gas, thích bồ câu, thích chơi trò RPG, những ý thích này của cô đã từng chỉ thuộc về anh, chỉ anh mới được biết. Nhưng giờ đã không còn như vậy nữa, người đàn ông ấy hiểu rõ cô hết như anh ngày xưa, anh ta đã trở thành tình yêu mới của cô.

Đã đến giờ tan học, con ngõ càng lúc càng đông, học sinh đeo cặp sách đổ ra đường. Có lẽ do hai anh chàng đứng bên đường quá ư ưa nhìn, không ít kẻ dừng bước, hiếu kỳ nhìn ngắm họ. Một vài học sinh lao thẳng đến hàng Internet. Vân Mộ Hàn bất giác nhớ đến Dĩ Mạch, hồi đó cô cũng hối hả như thế.

Có mấy nữ sinh thì thảo bình luận, loáng thoáng những “công” với “thụ”. Lục Thiều Trì ngán ngẩm nhìn họ, anh biết họ đang bàn tán gì, vì Dĩ Mạch cũng thế, đầu óc đầy những thứ này. Hồi trước có lúc đang ăn cơm, cô ôm cuốn truyện tranh không biết thuê được ở đâu xem say sưa thích thú, anh nhắc nhở cô nhưng cô vẫn không chịu sửa, cứ thế mãi mê xem. Có lần, anh thật sự không nhịn nổi giật lấy cuốn truyện tranh để xem xem cô nàng này có cái gì trong đầu. Nhưng nội dung trong tranh khiến anh suýt nữa thì phì cả cơm trong miệng ra. Dĩ Mạch lại không nhận ra sự lúng túng của anh, cô nhìn anh đầy vẻ lạ lẫm, sau đó nói bằng cái giọng khiến anh nổi hết cả da gà: “Độc tở Lù, anh có thân hình của tiểu công, lại có khuôn mặt của tiểu thụ, hết ý hết ý!”.

“Bọn trẻ bây giờ đều làm sao thế không biết?”. Nghĩ đến bộ dạng si mê của Dĩ Mạch giống hệt đám nữ sinh này, anh không khỏi lắc đầu ngán ngẩm.

“Dĩ Mạch rất thích game online, xem ra bác sĩ Lục được giáo dục kỹ như vậy, chắc là không có hứng thú với những thứ ấy”. Vân Mộ Hàn rõ ràng là quá sai lầm khi nghĩ rằng Thiệu Trì không biết gì về game. Đến anh cũng tự thấy bối rối vì cú thế này thật ấu trĩ, nhưng không biết tại sao nghĩ đến con cáo già làm bộ đứng đắn ở bên Dĩ Mạch, anh lại thấy vô cùng khó chịu.

“Mấy trò chơi này trước tôi cũng không quan tâm mấy, nhưng toàn bị Dĩ Mạch lôi đi lập đội, nên giờ cũng quen khá rồi. Giám đốc Vân là dân lập trình game, nghe nói trò chơi mới của anh rất khác so với truyền thống, rất được ưa chuộng”.

“Vậy sao? Chúng ta PK

(15)

một ván chứ?”.

“Cũng được, nhưng phải nhanh nhanh lên, Dĩ Mạch thường bỏ bữa, tôi phải về ăn với cô ấy”.

“Hay là cược cái gì đi, nếu tôi thắng thì anh rời xa Dĩ Mạch, được không?”.

Lục Thiệu Trì nheo mắt lại, dưới lớp kính cận, Vân Mộ Hàn vẫn có thể cảm thấy vẻ tức tối đang kìm nén của anh.

“Dĩ Mạch không bao giờ là đồ đánh cược của tôi”. Lục Thiệu Trì nói rành rọt từng từ từng từ một.

Trong hàng Internet nồng nặc mùi khói thuốc, không biết là do không gian quá chật chội đông đúc hay là do quá nhiều người hút thuốc mà không khí xung quanh có phần nặng nề. Vân Mộ Hàn và Lục Thiệu Trì đều quá nổi bật, việc họ ngồi xuống trước máy tính có vẻ rất không phù hợp giữa chốn ồn ào này. Lục Thiệu Trì điều khiển chuột và bàn phím, hít một hơi dài. Phiên bản 3D đẹp long lanh như hoạt hình Nhật Bản, các nhân vật để lựa chọn phong phú, nội dung mô phỏng đời sống, đội ngũ hùng hậu với chức năng PK, đó đều là những thứ Dĩ Mạch thường nhắc đến khi chơi game. Người đàn ông này rõ ràng chưa dứt tình với Dĩ Mạch.

Trò chơi này kỳ ảo như truyện tranh, đánh đấm kịch liệt mà nhân vật chính vẫn đẹp đẽ như thường, không hề có chút máu me tàn bạo nào. Nhưng cho dù trên màn hình có vạn dặm băng tuyết, có công tử tuần tú phong độ cũng không xua bớt được mùi thuốc súng giữa hai kẻ gươm đã tuốt cung đã giương. Mùi thuốc súng nhanh chóng hấp dẫn những người khác trong cửa hàng tụ tập lại, vừa xem vừa bình luận liên hồi. Vân Mộ Hàn nhướng mày, vẫn nhớ rõ mồn một lần đầu tiên anh và Dĩ Mạch quen nhau, xa xa trong đám người đông đúc, cô chậm rãi đứng lên trước bàn máy tính, tháo tai nghe ra, nhìn thẳng vào mắt anh. Cái nhìn đó tựa như đã nhìn thấu vạn năm, khiến anh dù có trong mơ cũng không muốn rời.

Dĩ Mạch thích xem tiểu thuyết võ hiệp, bối cảnh trò chơi của anh cũng đậm chất võ hiệp. Hoang mạc gió cát bay vạn dặm, vạn lý sơn hà ngựa dẫm tan, tà dương như tuyết, núi xanh tựa thép. Đó là trước kia, cô bám lấy anh say sưa kể về miền đất tươi đẹp hết lần này đến lần khác, quát ngựa đi khắp núi sông, như thơ như họa. Hồi đó anh còn cười cô trẻ con, nhưng sau này, những gì cô đã kể đó đã trở thành động lực cho anh thiết kế trò chơi này trong suốt sáu năm qua. Trò chơi này thuộc về anh và Dĩ Mạch, nó không chỉ là một trò giải trí, nó còn là ký ức của riêng họ.

Trong trò chơi, nhân vật của Vân Mộ Hàn là tướng quân thiếu niên, giáp bạc hia vàng, bên hông đeo gươm dài ba thước, kiêu hãnh trên lưng ngựa, chỉ huy thiên binh vạn mã bầy trận tiến công. Nhân vật của Lục Thiệu Trì là hiệp khách áo đen, mặt nhuộm phong trần, áo dài phấp phờ trong cuồng phong, đầy vẻ hào sảng. Trước mặt là những hiệp khách huynh đệ do chàng chỉ huy, binh thần đứng đó, chờ đợi binh sĩ quân địch đánh tới. Tiếng kim khí chạm vào nhau dội lên âm thanh rung chuyển, cả hai người đều bắt giác chau mày.

Tiếng chém giết vang trời, bên ngoài những trận địa gươm đao, tuyết thể hồng nhan đứng đó. Xiêm y màu thiên thanh, áo choàng màu tím nhạt, phần son kiêu mỹ nở nụ cười phù dung, ngọc như nước áo như trắng. Lúc này, nàng mỉm cười, leo lên ngựa của hiệp khách, chàng tướng quân chỉ còn cách giương mắt dõi theo vó ngựa tung bụi bay mù trời.

Đã mất hồng nhan lại thiệt quân binh, ngoảnh lại giang sơn mỹ nhân đều đã mất. Dù chỉ là trò chơi, kết quả vẫn khiến người khác phải nhổ lệ.

“Không thể thế được, sao anh lại thắng!”. Vân Mộ Hàn vùng đứng dậy, không ai biết rõ trò chơi này hơn anh. Ai thua thì được, nhưng anh thì không thể.

“Sao anh lại hỏi tôi sao lại thắng mà không tự hỏi mình sao lại thua?”. Lục Thiệu Trì tắt màn hình, trong nháy mắt, miền đất hư ảo đẹp đẽ phồn hoa đó biến thành một mảng đen ngòm.

“Trò chơi này là do anh thiết kế, nhưng chưa chắc anh đã biết rõ nhất. Giống như anh có thể có rất nhiều kỷ niệm với Dĩ Mạch, nhưng anh vẫn không hiểu cô ấy”.

“Anh nói gì?”.

“Vừa rồi anh hỏi tôi, nếu anh thắng thì tôi có rời bỏ Dĩ Mạch hay không? Giờ tôi thắng rồi, anh có cực nổi không?”.

“Tôi nói cho anh biết, Dĩ Mạch không phải là thứ để anh hay tôi đặt cược. Anh chớ có mơ!”. Vân Mộ Hàn cố gắng kiềm chế, ngăn không cho mình vung nắm đấm.

“Rốt cuộc thì anh tự tin cái gì? Tôi biết chờ đợi hơn anh, dù anh và cô ấy có rất nhiều kỷ niệm với nhau. Không sao cả, tôi có thể chờ cô ấy quên anh”.

“Rốt cuộc anh muốn nói gì?”. Vân Mộ Hàn trừng trừng giận dữ.

“Tôi muốn nói tôi rất hận anh sao lại đối xử với cô ấy như thế. Vân Mộ Hàn, anh không có tư cách yêu Dĩ Mạch! Tôi không có thời gian chơi với anh nữa, Dĩ Mạch còn đang đợi tôi”. Lục Thiệu Trì xem đồng hồ, không còn sớm nữa rồi.

Vân Mộ Hàn phùng phùng đấm thẳng vào màn hình máy tính. Đây là lần thứ hai anh cảm thấy thất bại thế này. Lần đầu tiên là buổi chiều năm thứ tư đại học, trong cuộc cãi cọ giữa anh và Dĩ Mạch. Lúc đó Dĩ Mạch đã nói, Vân Mộ Hàn, chúng ta chia tay đi. Lúc cô quay người, thậm chí không ngoái lại nhìn anh, vẻ tuyệt tình đó, vẻ nhẫn tâm đó anh không thể nào quên. Chiều hôm ấy, anh chỉ nghe thấy hai tiếng “chia tay” vang lên rõ ràng đanh gọn, như cái tát giáng vào mặt anh.

Hôm nay Lục Thiệu Trì hỏi rốt cuộc anh tự tin cái gì? Phải, từ sáu năm trước, anh đã thua hoàn toàn, anh còn tự tin gì nữa? Nỗi nhục này khiến anh chỉ muốn bỏ chạy. Không khí trong hàng Internet đặc sệt, anh vội nhanh bước chân, chỉ muốn lập tức rời khỏi nơi đang đè nặng lên mình.

Vừa bước đến cửa, ông chủ hàng đã chặn anh lại, đòi anh bồi thường chiếc màn hình tinh thể vừa bị anh phá hỏng. Anh không mang tiền mặt, chỉ hỏi một câu có quẹt thẻ được không. Ông chủ phẫn nộ nói: “Nhãi ranh chọc tức ta à? Trả tiền ở quán net còn đòi quẹt thẻ?”. Vân Mộ Hàn không muốn lằng nhằng với ông ta, rút tập séc ra ký đánh roẹt, con số bên trên đủ để mua mấy chiếc máy tính cao cấp nhất. Chẳng ngờ ông chủ quán không chịu nhận séc cũng không chịu cho Vân Mộ Hàn đi, túm chặt lấy áo anh, chửi mắng đe dọa làm cho anh thật bẽ mặt.

“Ông có buông ra không?”. Tâm trạng vốn đã tệ, giờ còn bị người khác làm phiền vô lối, anh càng nổi nóng hơn.

“Nhãi ranh phách lối cái gì!”. Ông chủ cửa hàng quát.

Vân Mộ Hàn ngẩng phắt đầu, đôi mắt rực lửa trừng trừng nhìn đối phương. Sự khinh thường đó khiến chút lý trí cuối cùng của anh vỡ vụn. Một cú đấm vung lên, sau một tiếng kêu thất thanh, cả cửa hàng net bỗng chốc trở nên hỗn loạn. Bảo vệ lao chặt vào giữ lấy Vân Mộ Hàn, anh cũng không biết mình đang bị đánh hay đang đánh người khác. TỰU trung lại, khi cảnh sát đến, anh và một số người xung quanh đều đã sưng mặt. Ngồi trong xe cảnh sát, anh định rút điện thoại gọi luật sư, nhưng nghĩ đến việc hôm nay anh buồn bã bắt cần tắt điện thoại.

Nghe tiếng còi xe cảnh sát hụ vang, nhìn Vân Trạch qua song sắt cửa xe cảnh sát, Vân Mộ Hàn chưa từng nghĩ mình lại có ngày như thế này, thất thế hoàn toàn vì cô gái đó. Anh xoa xoa khoe miệng thâm tím, đã bao lâu không đánh nhau rồi? Hoa ra, bây giờ mình vẫn còn có thể gây ra những chuyện ấu trĩ như thế này.

Lúc rời khỏi hàng Internet, bước chân của Lục Thiệu Trì hơi loạn choạng. Nếu là trước kia, anh tuyệt đối không thể nói những lời đó với Vân Mộ Hàn, càng không thể hiện tính khí thất thường như hôm nay. Hơi thu mát mẻ nhưng anh chỉ thấy lạnh. Thắng Vân Mộ Hàn anh lại không hề thấy vui, thậm chí còn cảm

thấy chẳng vẻ vang gì. Trò chơi này từ thao tác đến chiến lược anh đều rất quen thuộc, vì từ khi trò chơi bắt đầu được tung ra, anh liền bị kéo đi trải nghiệm cùng Dĩ Mạch, mới đầu không để tâm mấy, sau mới biết kỹ sư phần mềm là Vân Mộ Hàn.

Lấy xe ở Quân Duyệt xong, anh phóng như bay trên đường. Đến ngã tư, đèn flash của camera giao thông lóe lên mấy lần, cùng lúc đó có một chiếc xe tải cỡ lớn lao thẳng về phía anh, còi xe kêu inh ỏi, đinh tai nhức óc. Trong giây lát, anh đỡ người ra, tự nhiên quên mất là mình phải lái tránh đi.

Tiếng phanh xe nghe sồn gai ốc như móng tay cào trên mặt kính, chiếc xe tải điên cuồng bẻ hướng, dù chưa đâm thẳng vào xe anh nhưng đuôi xe đã quét văng xe anh. Chiếc Porsche mất phương hướng, xoay mấy vòng bên đường rồi lao vọt lên một bãi cỏ. Dây an toàn siết chặt khiến xương sườn Lục Thiều Trì đau ră rời, anh nghe thấy một âm thanh như tiếng nổ dội bên tai, túi khí an toàn bật mạnh ra, tựa như một ngọn núi đổ ập xuống người anh, trong hòng trào ra vị tanh tanh, anh cố gắng mở mắt, nhưng trước mắt chỉ là một vùng trắng xóa.

“Dĩ Mạch, em phải tin, chỉ có em rời bỏ anh, còn anh vĩnh viễn không bao giờ rời bỏ em. Bất kể là sống hay chết, anh cũng sẽ là người ra đi sau cùng”.

Trong tai lùng bùng, nhưng anh nghe thấy tiếng mình rất rõ ràng, lời hứa kiên định đó, không bao giờ là người đầu tiên ra đi. Sinh tử chỉ cách nhau một ranh giới mỏng manh, lướt qua trước mắt anh là hình ảnh Dĩ Mạch. Cô cười tươi nhìn anh, môi chu ra, khuôn mặt búp bê tròn trịa trông như một quả táo vừa chín tới.

“Đốc tờ Lù, đốc tờ Lù...”. Cô gọi đi gọi lại, riu ra riu rít như tiếng ve giữa ngày hè. Anh cười nói anh nghe thấy rồi, nhưng cô vẫn không chịu dừng lại, cứ gọi mãi, gọi mãi không thôi. Cô nhìn anh, mắt ngấn lệ, tiếng gọi càng càng lúc càng chổng chênh. Đốc tờ Lù, cô gọi đến tuyệt vọng, anh như nhận thấy có mùi vị biệt ly. Nỗi sợ đông đặc lại trong người anh, anh nắm lấy tay cô, sợ cô sẽ đi mất. Anh biết nỗi sợ đó đến từ đâu, giống như hồi bé lúc bà nội qua đời, cũng gọi anh như thế, Thiều Trì, Thiều Trì, cứ gọi tên anh như vậy mãi, tựa như cố dùng nốt chút sức lực của mình.

“Đốc tờ Lù, đốc tờ Lù...”.

Từng tiếng vắng vắng như trong mơ. Cô khẽ gọi anh, âm thanh càng lúc càng xa vời. Anh bắt lực, bên ngực trái nhói lên cơn đau.

“Đốc tờ Lù, đốc tờ Lù, anh có nghe thấy không?”. Anh chậm chậm mở mắt, người anh thấy đầu tiên lại không phải là Dĩ Mạch. Ý thức của anh dần hồi tỉnh, anh nhớ mình vượt đèn đỏ và va phải chiếc xe tải bên đường. Chỗ này chắc là Bệnh viện Nhân Tâm, bác sĩ đang kiểm tra cho anh là cấp dưới của anh, giờ anh lại nằm trên giường bệnh để người khác cứu chữa.

“Anh bị đâm xe, hôn mê ba ngày rồi. Chúng em đã kiểm tra toàn thân cho anh, báo cáo cụ thể chiều mới có. Trước mắt, anh hôn mê chủ yếu là vì não bị chấn thương, chỗ này... các chỗ khác... chỗ này...”. Bác sĩ trẻ tuổi đọc lên.

“Có báo cáo thì đưa luôn cho tôi là được rồi. Mấy ngày nay chỉ có các cậu ở đây thôi à?”.

“Vâng, lúc anh được đưa đến phòng cấp cứu, Viện trưởng hoảng hốt lắm, còn lệnh cho chúng em phải bố trí đưa anh vào phòng chăm sóc đặc biệt”.

“Sao, cậu nói tôi hôn mê ba ngày à? Cậu cho tôi xem toàn bộ báo cáo tình hình chuyển biến của các bệnh nhân khoa tim mạch trong ba ngày vừa rồi nhé, giờ tôi đến phòng bệnh thường trú của khoa tim mạch xem một chút”.

“Không được, anh còn đang phải theo dõi, không xuống đất đi lại được. Chủ nhiệm Lục, anh cần nghỉ ngơi ít lâu, đừng vội làm việc”. Bác sĩ trẻ tuổi lau mồ hôi, Chủ nhiệm Lục quả là người cứng cỏi.

“Cậu là chủ nhiệm hay tôi là chủ nhiệm? Cậu có biết bệnh nhân khoa tim mạch bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra chuyện bất ngờ không? Chắc tôi chỉ bị gãy xương nhẹ thôi, không vấn đề gì đâu”. Thái độ ập úng của cậu ta khiến Lục Thiều Trì sinh nghi, anh bị đâm xe rồi được đưa vào bệnh viện của mình, chuyện này chắc chắn trong bệnh viện đều đang bàn tán ầm lên rồi, Dĩ Mạch không thể không biết. Nhưng vì sao khi anh mở mắt ra lại không thấy cô?

Trong mơ, anh nghe thấy cô gọi tên anh, chẳng lẽ đó chỉ là ảo giác thôi sao?

26. Chương 25

Chương hai mươi lăm: Tia sáng giữa rừng sâu

Anh bỗng thấy trong tim le lói chút ánh sáng, tựa như ráng chiều không chịu lặn mình ở nơi vô tận, gắng gượng xuyên qua tầng mây. Tình yêu của anh giống như tia sáng yếu ớt này, do dù là sắp tắt hẳn cũng quyết không buông xuôi.

Qua bậc cửa sổ lổm đóm nắng, bầu trời ngoài cửa kính mang màu xanh trong vắt, tựa như gần trong gang tấc. Lò sưởi trong phòng bệnh mở rất mạnh, không khí khô cong như lúc nào cũng có thể vỡ vụn thành bột. Cô gái ngồi trước cửa sổ gơ tay về phía mặt trời, những tia sáng tươi sáng lọt qua các kẽ ngón tay. Cô gái nhìn bàn tay đầm đẫm, Lục Thiều Trì thậm chí có thể cảm thấy ánh mắt của cô trượt qua những nếp nhăn đan xen rõ ràng trên ngón tay, qua những khớp ngón tay tròn trịa, sau đó dừng lại ở ngón đeo nhẫn. Chiếc nhẫn bạch kim nạm kim cương có khắc hoa văn hình mây kiểu cổ sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời.

“Dĩ Mạch”. Lục Thiều Trì chống cửa khê gọi, vì bị đâm xe, chân anh hiện giờ đi lại còn khó khăn, lúc nói thấy chóng mặt.

“Thiều Trì”. Cô gái quay lại, khuôn mặt nghiêng nghiêng ẩn trong bóng tối dần dần sáng tỏ. Nhưng Lục Thiều Trì lại cảm thấy mặt mũi tối sầm một cách tuyệt vọng. Khuôn mặt thon gọn tinh tế, mắt mày như vẽ, môi đỏ răng trắng, khí sắc mạnh khỏe, cô gái trước mặt anh không phải Dĩ Mạch.

“Sao em lại có chiếc nhẫn đó?”. Đó là chiếc nhẫn anh tặng Dĩ Mạch, mỗi nét trên đó anh đều thuộc nằm lòng. Hình vương miện ẩn trong hai chữ cái “L

M” mà anh tự tay vẽ, chỉ thuộc về họ. Nhưng giờ đây, nó lại xuất hiện trên tay người khác. Anh không tìm thấy Dĩ Mạch ở phòng bệnh của cô, ký ức trong lúc hôn mê dần dần trở về, căn phòng ấm áp mà anh thấy lạnh lẽo khác thường, hơi lạnh từ da thịt thấm đến tận tim”.

“Anh vẫn còn giữ bí mật à? Đây chẳng phải là món quà anh chuẩn bị cho em sao? Vết thương của anh thế nào rồi? Cô Tiểu nói anh bị đâm xe, em sợ quá mất ngủ cả đêm, sáng ra bay về nước luôn. Có cảm động không? Nhưng được cái anh vẫn có lương tâm, biết tặng em cái nhẫn này, cũng không mất công em vất vả một chuyến. Phải rồi, cái nhẫn này như dành riêng cho em ấy, vừa như in nhé. M, Mạc Hân Nhan, khai thật đi, anh thiết kế cái này lâu chưa?”. Mạc Hân Nhan cười híp mắt giờ chiếc nhẫn trong tay, nụ cười dưới ánh mặt trời trông có phần chói lóa.

“Cái nhẫn này anh thiết kế cách đây hai năm rồi, M không phải là Mạc Hân Nhan mà là An Dĩ Mạch, vợ chưa cưới của anh. Từ ngày quen cô ấy, anh đã chờ một ngày được đeo chiếc nhẫn đính hôn lên tay cô ấy. Vì thế, xin em trả lại anh”. Lục Thiều Trì liếm đôi môi khô khốc, nếu không có sự rèn luyện giúp anh che giấu cảm xúc, thì chắc anh đã không thể bình tĩnh đứng đây nói với Hân Nhan lúc này.

“An... Dĩ Mạch?”. Mạc Hân Nhan ngậy ra, cô vô thức lặp lại cái tên này. Nụ cười trong nháy mắt đông cứng lại trên gương mặt cô, trên môi hiện ra vẻ đáng cay.

“Anh nói cái nhẫn này không phải để cho em? Anh nói nó... nó để cho An Dĩ Mạch nào đó?”. Mạc Hân Nhan cắn môi, giọng nói hơi run rẩy.

“Phải”.

“Tại sao, Lục Thiều Trì?”.

“Anh không hiểu em đang nói gì?”. Thiều Trì lãnh đạm trả lời, trong lòng anh đang bồn chồn, Dĩ Mạch chắc chắn gặp chuyện rồi. Ý nghĩ này càng lúc càng mãnh liệt trong đầu anh, cô ấy đi đâu rồi? Cô ấy đã quên điện thoại đi rồi, giờ phải tìm cô ấy thế nào đây?

“Không hiểu? Anh có biết em vui biết bao nhiêu lúc cô Tiêu đưa món quà này cho em không? Em chờ ngày này bao lâu rồi anh biết không? Lúc đó em thấy mình từ bỏ tất cả về nước là đúng. Ai ngờ, đúng là em ngốc quá. Ngay từ đầu, em đã biết người như em với không tới nhà họ Lục. Nhưng em lại ngây thơ tưởng nhà anh không quan cách đến thế, không để tâm đến thân phận, hoàn cảnh của em. Em quá tin vào tình yêu, em tin anh sẽ kiên định như trước đây, cho dù cô Tiêu có phản đối đến mấy thì anh cũng vẫn ở bên em. Em đã tưởng tình yêu đích thực có thể vượt qua tất cả, nhưng em không ngờ, lúc em cố gắng thì anh lại buông tay, đính hôn với người khác”.

Cô giật mạnh cái nhẫn, ném vào người Lục Thiều Trì.

“Mười hai cara kim cương, nặng thế em đeo không nổi. Anh đem đi mà dụ mấy tiểu thư quý tộc danh giá”.

“Hân Nhan, anh nghĩ em hiểu lầm rồi. Giữa chúng ta từ trước đến nay chưa từng có tình yêu”.

“Anh nói gì? Sao anh lại có thể nói như thế? Cho dù anh có muốn lấy người khác thì cứ nói một câu với em là được. Sao anh lại có thể xóa bỏ cả quá khứ của chúng ta? Nếu không phải là yêu thì vì sao trước đây anh lại tốt với em như thế? Chẳng phải cô Tiêu vì tách chúng ta ra mà cố ý đưa em đi Mỹ bồi dưỡng? Giờ anh lại nói với em trước kia chúng ta không có gì, tất cả chỉ là hiểu lầm là sao?”.

“Anh không nghĩ ân cần với bạn bè là không phải. Hân Nhan, em xứng đáng được tốt hơn thế”.

“Hóa ra là em tự huyễn hoặc, em tưởng cô Tiêu giục em về nước, trao nhẫn cho em có nghĩa là cô ấy chấp nhận em rồi. Không ngờ cô ấy lại dùng cách này để sỉ nhục em, để anh đích thân làm em tuyệt vọng. Đáng ra em nên sớm hiểu, một đứa con gái tầm thường như em dựa vào đâu mà đi đòi tình yêu của người khác”.

“Hân Nhan, cho dù anh không yêu em thì em vẫn là một người quan trọng trong cuộc đời anh. Anh không muốn em vì chuyện này mà phủ nhận quyền được hạnh phúc của mình. Anh nói rồi, em xứng đáng được tốt hơn thế”.

Mặc Hân Nhan ngẩng đầu, cô không nhận ra một chút giả tạo nào trong mắt Lục Thiều Trì, ánh mắt anh không hề né tránh, thẳng thắn thành thực. Phải, anh không yêu cô, rõ ràng không yêu. Điều này khiến cô càng tủi thân, Lục Thiều Trì, vì sao anh lại thẳng thắn như vậy? Không cho cô lấy một tia hy vọng nào?

“Hân Nhan, trên đời không chỉ có mỗi mình anh, và cũng không chỉ có mỗi một tình yêu. Lẽ nào em thật sự không nhận ra ai mới là người tốt nhất với em sao?”. Nói xong câu này, Lục Thiều Trì quay người bước luôn ra ngoài, anh đi hơi gấp, bên chân bị thương làm bước chân của anh hơi lảo đảo. Mẹ anh chắc chắn là biết tung tích của Dĩ Mạch, ba ngày anh hôn mê rồi cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Vì đi quá nhanh, vết thương ở chân lại toạc ra lần nữa, thấm ra ngoài lớp băng quấn trắng tinh thành những đốm đỏ thẫm, trông rất đáng sợ. Khuôn mặt tuần tú hơi nhợt nhạt, nhưng anh không cảm thấy đau vì có một nơi khiến tim anh còn đau đớn hơn cả vết thương... Giây phút đẩy cửa văn phòng Viện trưởng, anh đã đánh mất hết tất cả sức chịu đựng của mình.

“Dĩ Mạch đâu rồi mẹ?”. Anh nghe thấy giọng nói của mình lạnh lẽo không chút tình cảm, nếu người đứng trước mặt anh không phải là mẹ mình thì anh đúng là không biết mình sẽ gây ra chuyện gì.

“Con bị thương thì đừng có đi lung tung nữa, bản thân con cũng là bác sĩ, sao lại bất cẩn thế? Ngộ nhỡ để di chứng thì làm thế nào?”. Tiêu Nhân Tâm tiến đến một bước, đỡ lấy anh.

“Dĩ Mạch, cô ấy đâu rồi ạ?”. Người đứng trước mặt là mẹ anh, cho dù bà có làm gì, anh chỉ có thể chịu đựng, không thể oán trách điều gì.

“Cô ta có tay có chân, đi đâu mẹ làm sao mà biết được?”.

“Chiếc nhẫn sao lại ở trong tay mẹ?”.

“Cô ta trả lại cho mẹ, có lẽ cô ta cũng tự biết mình không xứng đeo nó, hoặc là cô ta không muốn đùa cợt với con nữa. Thiều Trì, mẹ biết trước kia mẹ can thiệp vào chuyện riêng của con quá nhiều, lần này Hân Nhan về rồi, con hãy gần gũi nói nhiều hơn, mẹ sẽ không phản đối chuyện của các con nữa”. Tiêu Nhân Tâm có vẻ sốt ruột, rõ ràng là bà không muốn tiếp tục lằng nhằng với vấn đề này.

“Sao mẹ lại gọi cô ấy về? Sao lại đưa cô ấy cái nhẫn con tặng Dĩ Mạch? Trước kia mẹ vẫn ghét bọn con thân thiết với nhau cơ mà? Giờ sao lại làm như thế này?”.

“Ai bảo mẹ ghét Hân Nhan? Mẹ ghét nó thì sao còn đưa nó đi Mỹ? Bố nó là cánh tay đắc lực của bệnh viện chúng ta, cũng là ân sư của con, sao mẹ lại ghét nó được? Con tưởng đứa con gái nào cũng như bản như Dĩ Mạch sao?”.

“Sắp xếp nhiều việc như thế mẹ không mệt à? Dù thế nào thì cũng không ai thay thế được Dĩ Mạch. Cho dù người khác có tốt mấy thì đối với con đó chỉ là người khác, không phải cô ấy”.

“Con nhất định phải cãi lại mẹ à? Thiều Trì, con không còn ở tuổi nổi loạn nữa đâu, con cần làm chuyện ầu trĩ thế này sao? Con chỉ cần bình tĩnh nghĩ cho kỹ, An Dĩ Mạch có thân thế thế nào, bố cô ta là một phóng viên vì nhận hối lộ mà bị sa thải, bản thân cô ta đã từng làm gái bao, cô ta lại còn ăn cắp tài liệu quan trọng của bệnh viện. Đừng nói là mẹ, bất kỳ người mẹ nào khác cũng không chấp nhận con trai mình tìm người vợ như vậy! Mẹ biết con đang nghĩ gì, con tưởng mẹ ham thế lực, tưởng mẹ đòi môn đăng hộ đối. Lúc này, con đưa bất kỳ cô gái có lý lịch trong sạch nào về nhà, mẹ cũng không phản đối, nhưng con lại đi thích một đứa con gái làm vợ khắp người ta, con bảo mẹ phải làm sao?”.

“Rốt cuộc là Dĩ Mạch có thật làm vợ khắp người ta hay mẹ có thành kiến với cô ấy? Mẹ làm gì cô ấy rồi? Vì sao mẹ lại ghét cô ấy như thế?”.

“Con nói vớ vẩn cái gì thế? Mẹ không hề quên An Dĩ Mạch, sao lại... sao lại có thể có thành kiến với cô ta?”. Nghe con trai hỏi, Tiêu Nhân Tâm biến sắc, lời lẽ cũng trở nên úp mở. Thái độ đột nhiên thay đổi của bà khiến Lục Thiều Trì sinh nghi, lẽ nào chuyện trước kia của Dĩ Mạch có liên quan đến mẹ của anh thật?

“Con hỏi mẹ lần cuối cùng, Dĩ Mạch đâu rồi?”.

“Mẹ không nói chuyện này với con nữa, tối nay mẹ hẹn ăn cơm với nhà họ Mạc rồi, con và Hân Nhan đến sớm nhé. Con còn chưa khỏi, để mẹ bảo tài xế đưa con đi”. Giọng nói của Tiêu Nhân Tâm có phần mềm ra.

“Dĩ Mạch ở chỗ nào? Có phải cô ấy có chuyện gì rồi không?”

“Giáo sư Mạc đối với con như con đẻ, ông ấy muốn mời con ăn bữa cơm mà con cũng không chịu à? Đứa con gái đó quan trọng đến thế sao?”.

“Con sẽ đến thăm thầy Mạc, nhưng phải là đưa Dĩ Mạch cùng đến thăm thầy. Con cảm ơn mẹ đã lấy lại nhẫn giúp con, con vẫn còn nợ Dĩ Mạch lời cầu hôn chính thức. Mẹ không muốn cho con biết Dĩ Mạch ở đâu thì con đi hỏi Trần Sở Dương”.

“Trần Sở Dương không có ở Vân Trạch”.

“Không thể nào, Hân Nhan về rồi, anh ấy chắc chắn không thể đi lúc này được”.

“Mẹ điều cậu ấy đi. Mẹ không biết ba đứa bọn con đang làm gì, cậu ấy đi Bắc Kinh tham gia lớp bồi dưỡng nội bộ rồi, không thể nhận điện thoại của con được”.

“Thế thì con sẽ đi Bắc Kinh tìm anh ấy”.

Khi Lục Thiều Trì quay người bỏ đi, anh còn vừa kịp nhìn thấy Mạc Hân Nhan ở cửa. Cô thần thờ nhìn anh, thần sắc mơ hồ như ánh hoàng hôn sắp tàn. Anh liếc nhìn cô một cái nhưng không nói gì hết. Chắc là cô nghe thấy những lời anh nói rồi, có thể cô sẽ bị tổn thương, sẽ đau khổ, nhưng những điều đó không quan trọng nữa rồi; anh không quen lập lờ nước đôi, có những lúc kiên quyết từ chối là cách giải quyết vấn đề tốt nhất. Trong hành lang, Lục Thiều Trì vừa đi vừa tháo từng vòng từng vòng băng cứu thương đang quấn quanh tay mình, ném vào sọt rác. Khi áo khoác chạm vào miệng vết thương, chân mày anh bỗng cau lại.

“Lưu hử? Tôi là Lục Thiều Trì, đặt cho tôi vé máy bay đi Bắc Kinh tối nay, càng sớm càng tốt”.

Lúc máy bay cất cánh, trái tim bức bối của Lục Thiệu Trì dần bình tĩnh lại. Nhớ lại ánh mắt giận dữ của Tiêu Nhân Tâm, nét mặt bị tổn thương của Mạc Hân Nhan, anh thấy bất lực, hóa ra mình không lạnh lùng như vũng nước chết, vẫn có những việc khiến anh phải lúng túng, mất phong độ. Trước kia không phải là không có mâu thuẫn với mẹ, anh hoặc thỏa hiệp hoặc làm ngơ, thường có thể ung dung xử lý mọi chuyện êm đẹp, đâu ra đây. Anh cười nhạt một tiếng, người nhà họ Lục đều rất sĩ diện, anh cũng không phải ngoại lệ. Hôm nay, khi Tiêu Nhân Tâm đưa Mạc Hân Nhan đến gặp anh, lời việc trước kia ra chất vấn anh từng chuyện một, anh mới biết hóa ra khoảng cách giữa mình với mẹ đã rộng đến thế. Sự chững chạc già dặn trước kia, niềm kiêu hãnh và ung dung trước kia, chẳng qua đều là huyền hoặc. Hóa ra cảnh chung sống hòa thuận trước kia không phải là vì cách xử lý mọi việc của anh tốt đẹp hoàn mỹ, mà là vì thế giới này phần đông mọi người đều quen sống giả tạo. Trên đời này có mấy người như Dĩ Mạch, yêu ghét rõ ràng, từ chối mọi thói đời? Chính vì thế nên cô không biết sợ hãi, cho dù có muốn cầu xin điều gì cũng chỉ biết làm nũng mà thôi. Người con gái như vậy, làm sao lọt vào mắt Tiêu Nhân Tâm được? Người con gái như vậy, anh làm sao mà buông tay cho được?

Dường như từ khi còn rất nhỏ, anh đã không còn biết làm nũng bố mẹ. Nền giáo dục nghiêm khắc từ nhỏ trong gia đình khiến anh luôn tự nhắc mình là người nhà họ Lục, tự trọng tự cường, không để lộ một chút yếu đuối. Bố mẹ không phải là để anh vui vẻ tâm sự mà là quyền uy để hướng tới. Họ không cần một đứa trẻ nghịch ngợm mà cần một Lục Thiệu Trì có thể khiến họ tự hào kiêu hãnh. Thứ mà anh có hoàn toàn không phải là yêu chiều, mà là cách giáo dục nuôi dạy hà khắc. Khi Dĩ Mạch nâng tấm biển ăn xin kéo gấu áo anh, giây phút đó, anh như nhìn thấy bản thân mình cũng đáng thương như thế. Anh thích những mưu kế trẻ con của cô, thích cái mè nheo và sự độc đoán của cô, mà không nỡ từ chối. Anh hết mực chiều chuộng sự tham lam, ỷ lại của cô. Anh như một chú cá từ nhỏ đã mất bạn đồng hành, ngược dòng mà tiến, cho dù ở trên cao đến đâu vẫn khao khát một cuộc sống ngọt ngào, bình yên mà mình đang thiếu thốn.

Anh khẽ ngả người vào lưng ghế, nhắm mắt lại vẫn có thể thấy cô đang nhảy loi choi trước mặt, vui vẻ gọi anh là “độc tở Lù”. Còn nhớ hồi mới hẹn hò, lần đầu tiên đến căn hộ của anh, cô đứng bên tủ áo, lấy bộ vest của anh ra gí chiếc mũi xinh vào cổ áo ngửi ngửi. Sau đó lấu lỉnh làm mặt ghen tuông nói, hình như có mùi nước hoa. Anh rũ rũ áo, những hạt bụi li ti bay lên, cô chau mày hắt hơi liên mấy tiếng. Lục Thiệu Trì, cái áo này bao lâu không mặc rồi? Cô bịt mũi hỏi. Anh cười giễu cô, mua về mãi không có dịp mặc thế mà lại ngửi thấy mùi nước hoa, đúng là mũi cún. Cô chống nạnh nói, quần áo mua về không mặc, sắp bị nhậy cần thùng rồi, Lục Thiệu Trì, anh cứ bữa bãi thế này à? Anh nhớ rõ lúc đó mình trả lời thế nào, anh nói: Làm thế nào được, ai bảo nhà anh thiếu một nữ chủ nhân chứ?

Hóa ra, ngay từ lúc ấy anh đã muốn sống trọn đời với cô. Thực ra cô không biết chăm sóc người khác, nấu cơm cơm khô, xào rau rau cháy, giặt quần áo thì phải cầm theo sách hướng dẫn để thao tác máy giặt, rửa bát thì thường xuyên làm đứt tay... Cô thậm chí còn không biết chăm sóc bản thân, lúc thì quên uống thuốc, lúc lại bắt cần uống thuốc quá đắt... những chuyện ấy toàn là chuyện thường ngày ở huyện, anh không dám hình dung nữa. Lần này Dĩ Mạch đột ngột biến mất khiến anh liên tục nghĩ đến những tình huống xấu nhất.

Anh và Dĩ Mạch không còn thời gian để bỏ lỡ nữa. Khi Dĩ Mạch chấp nhận lời cầu hôn của anh, anh đã là người đàn ông hạnh phúc nhất thế giới. Nhưng đúng lúc anh cảm thấy mình đang từng bước từng bước tiến vào trái tim cô, thì tất cả lại rối tung lên.

Dĩ Mạch, em ở đâu?

Anh nhìn về phía xa xa, trước mắt là biển mây mênh mông, cảnh máy bay khổng lồ đề lên bóng trời chiều, cắt bầu trời thành hai màu lam và vàng rõ rệt. Một chút ánh sáng mỏng như cánh ve tràn ra giữa mây trời. Thời khắc hoàng hôn buông xuống thật tráng lệ, từ trên máy bay ngắm nhìn mây chiều chậm chậm sa xuống, anh thấy bồi hồi, xúc động. Anh bỗng thấy trong tim le lói chút ánh sáng, tựa như ráng chiều không chịu lặn mình ở nơi vô tận, gắng gượng xuyên qua tầng mây. Tình yêu của anh giống như tia sáng yếu ớt này, cho dù là sắp tắt hẳn cũng quyết không buông xuôi.

Dĩ Mạch, em nghe thấy chưa? Cho dù có thế nào, anh cũng không buông xuôi.

Anh nắm chặt chiếc nhẫn trong tay, kim cương cứng nhọn, đâm vào lòng bàn tay anh đau âm ỉ.

Máy bay xuyên qua tầng mây, chậm rãi hạ cánh, từng đám vàng kim mở ra như cuộn tranh thủy mặc. Sân

bay thủ đô sáng rực như ban ngày, lúc bước ra khỏi sân bay, tâm trạng bị dồn nén khiến Lục Thiệu Trì quyết tìm ra lối thoát. Dĩ Mạch, cho dù em có ở đâu, anh cũng nhất định sẽ tìm thấy em.

Không dừng lại, anh bắt xe đi thẳng đến nơi Trần Sở Dương tập huấn. Đến được ký túc xá của Trần Sở Dương thì trời đã tối hẳn. Trần Sở Dương lúc này cũng đang lo lắng không yên, vừa nhìn thấy Lục Thiệu Trì đẩy cửa vào, anh bật dậy.

“Thiệu Trì, cậu đến đây làm gì? Bị thương thế nào rồi? Hôm đó cậu làm tôi sợ gần chết! Hân Nhan về chưa? Cậu gặp cô ấy chưa?”. Anh túm lấy Lục Thiệu Trì nhìn chăm chăm.

“Khoan hãy hỏi những chuyện đó, em hỏi anh, Dĩ Mạch đang ở đâu?”. Lục Thiệu Trì không muốn mất thời gian vào chuyện hỏi han, anh vội vã hỏi.

“Cậu chưa đi đón Dĩ Mạch về à? Cậu đến Bắc Kinh làm gì? Dĩ Mạch gặp chuyện rồi!”, Trần Sở Dương có vẻ nóng nảy nói. “Dĩ Mạch gặp chuyện rồi”, câu nói này xác định mọi dự cảm xấu của anh, tim Lục Thiệu Trì như ngừng đập.

27. Chương 26

Chương hai mươi sáu: Thành phố buồn cô đơn

Họ tưởng rằng sự sỉ nhục đó giống một con dao găm, có thể làm cô tổn thương, làm cô đau, nhưng không biết con dao găm này cũng có thể trở thành vũ khí giúp cô mạnh mẽ, giúp cô vững bước.

Trong phòng không khí rất khô và lạnh. Cô cứ ôm lấy đầu gối như đứa trẻ sơ sinh nhớ bụng mẹ, ngồi im không nhúc nhích. Cô khẽ vùi đầu vào hai cánh tay, tóc mái rủ xuống vừa đủ che khuất mắt cô.

“Cô vẫn không chịu khai gì hết à?”. Viên cảnh sát phụ trách thẩm vấn có phần bất lực nhìn cô gái đang ngồi dưới đất. Anh đi ra ngoài rót cốc nước, cô liền xê dịch từ trên ghế ra góc phòng, bất kể khuyên hỏi thế nào cũng không mấy may nhúc nhích. Dường như cái góc lạnh giá đó mới là nơi ẩn nấp an toàn cho cô nấu mình.

“Tốt nhất là cô nên tỏ ra hợp tác một chút, nếu cô không chịu nói thì chúng tôi cũng không giúp gì được cô đâu”.

“Để tôi đi, người yêu tôi đang ở bệnh viện, sống chết còn chưa rõ”. Sau một hồi lâu, cô mới chịu mở miệng. Trên môi cô có vết bầm màu tím nhạt do mím môi quá chặt.

“Chúng tôi đã có bằng chứng đầy đủ chứng minh cô là phóng viên mạo danh đánh cắp các tài liệu cơ mật của bệnh viện. Những tội danh mà cô bị tố cáo là lừa đảo, trộm cắp, tổng tiền đều là tội hình sự cả, thành thật xin lỗi, chúng tôi không thể thả cô ra được”.

“Có đủ bằng chứng rồi thì các anh cứ khởi tố tôi, còn đến hỏi tôi làm gì?”. Cô ho khẽ. Mấy ngày nay không ăn không uống, giọng trở nên khàn đặc, mỗi từ thốt ra, cổ họng khô rát lại đau âm ỉ.

“Cô vẫn không chịu khai ư?”.

“Tôi không biết phải khai cái gì!”. Cô lãnh đạm ngẩng đầu, đôi mắt trũng sâu vì quá gầy guộc, nhưng ánh mắt lại khiến người ta ớn lạnh. Khai gì chứ, rõ ràng là muốn ép cô vào đường cùng còn làm ra vẻ từ bi cho phép cô thanh minh, cô biết mình đã bị tước quyền được thanh minh từ lâu rồi.

Cô phải nói thế nào đây? Nói rằng sau khi xảy ra chuyện thì tòa báo lập tức tuyên bố rằng cô chỉ là thực tập sinh, là nhân viên ngoài biên chế; họ còn rêu rao cô không có thể nhà báo, là phóng viên giả danh đi lừa đảo khắp nơi?

Cô phải nói thế nào đây? Nói rằng Kim Eun Chae một mặt tuyên bố với báo giới những việc trước đây đều bỏ qua hết, một mặt lại để công ty đại diện tố cáo bệnh viện?

Cô phải nói thế nào đây? Lãnh đạo bệnh viện đã từng tuyên bố sẽ điều tra rõ sự tình, nhưng lại một mực khẳng định cho rằng cô ăn cắp bệnh án của bệnh nhân, mưu đồ tống tiền?

Cô phải nói thế nào đây? Đám cảnh sát luôn miệng nói rằng công chính vô tư muốn trả sự trong sạch cho cô, nhưng lúc này lại đang ra sức dồn ép bắt cô khai nhận tội?

Những điều này cô đều không thể nói ra, khi họ làm như thế này, tội danh của cô đã được định rõ rồi, chẳng phải sao? Cô cũng không thể giải thích được, vì sao những người cô đã gặp hay chưa gặp đó, thậm chí là chưa từng biết đến, lúc này đều đứng ra tố cáo cô, nói cô lợi dụng danh nghĩa phóng viên tống tiền họ một cách dễ dàng. Đã muốn dựng tội thì lo gì không có chuyện để nói, thế giới này thật quá lạnh lùng tàn nhẫn, đưa than cho người khác sưởi ấm trong giá rét thì không có ai, kẻ thừa dịp ném đá thì nhiều vô kể.

Đèn trong phòng thẩm vấn mờ tối, viên cảnh sát trước mặt có vẻ sốt ruột quay quay chiếc bút trong tay. Họ im lặng quan sát cô gái cứng đầu, tĩnh lặng khiến không khí trong phòng trở nên ứ đọng nặng nề. Đây là một cuộc chiến tâm lý giằng co, họ đều là những cảnh sát có kinh nghiệm thẩm vấn lâu năm, họ nói bằng giọng điệu gợi ý đe dọa, họ đã nắm rất nhiều bằng chứng, đủ để xử cô rất nặng. Nếu cô chịu thành thật, họ có thể xin tòa giảm nhẹ hình phạt cho cô. Nhưng chính cô gái trông có vẻ yếu đuối này lại có sức mạnh nội tâm mạnh mẽ, trước mặt cô, khuyên bảo hay đe dọa đều vô tác dụng.

Trước những câu hỏi của cảnh sát, cô có phần lơ đãng, cúi đầu cọ ngón tay mình. Những ngón tay gầy mỏng mảnh đến mức có thể nhìn rõ mạch máu màu xanh nhạt, đã từng có một chiếc nhẫn nằm trên ngón tay cô, của một chàng trai đã hẹn ước sống trọn đời với cô. Lúc này vết đeo nhẫn đã mờ đi, cô thậm chí không tìm được một đường nét nhỏ nào để chứng minh tình yêu của hai người.

Điều này khiến cô cảm thấy một nỗi hoảng loạn chưa từng có, cô sợ những hồi ức tươi đẹp của mình và anh sẽ trở thành một đoạn ký ức hư vô. Chiều tối hôm đó, cô thay quần áo, chuẩn bị xuất viện, ngắm cảnh ngoài cửa sổ chờ anh đến ăn tối cùng mình, nhưng cuối cùng chỉ nhận được điện thoại của Trần Sở Dương từ phòng cấp cứu. Anh nói Thiệu Trì bị đâm xe. Khi đó, đầu óc cô trống rỗng, không hiểu được hai từ “đâm xe” có nghĩa là gì nữa. Khi chạy đến phòng cấp cứu, cô cảm thấy tim mình sắp ngừng đập. Thiệu Trì nằm đó khắp người đầy máu, sống chết chưa rõ. Ngực đau buốt từng cơn, đau như muốn vỡ tung, cô hét gọi tên anh đến lạc giọng.

Hạnh phúc luôn bỏ đi khi đã đến rất gần cô. Đó là nỗi sợ như thế nào? Bố, mẹ, Mộ Hàn đều rời bỏ cô, giờ lại đến Thiệu Trì. Cô nợ anh quá nhiều, trong giây phút anh hôn mê, trong lòng cô chỉ có một ý nghĩ, nếu anh không tỉnh lại thì cô cũng không sống một mình nữa. Ý nghĩ đó quá mãnh liệt, mãnh liệt đến mức giờ nhớ lại cô cũng cảm thấy kinh hãi.

Lúc này đây, cô thật sự không muốn tiếp tục chịu đựng cảm giác bị bỏ rơi lần nữa. Viên cảnh sát trước mặt có phần tức tối nóng nảy nói, nếu cô không thành thật khai nhận thì cứ ngồi mà chờ tù một vòng. Cô thấy thật tức cười, phạt tù bao nhiêu năm với cô có ý nghĩa gì nữa đâu? Mạng sống của cô thêm một năm hay bớt một năm đều chẳng có nghĩa lý gì nữa, cô vốn có còn mấy năm để sống đâu.

“Vì sao cô nhiều lần thâm nhập vào Bệnh viện Nhân Tâm? Lần này cô đến bệnh viện làm gì?”.

Câu hỏi của viên cảnh sát thật buồn cười, một bệnh nhân mắc bệnh tim như cô không ở bệnh viện thì còn ở đâu được?

“Anh hỏi tôi nhiều lần rồi và tôi cũng trả lời nhiều lần rồi, bạn trai tôi là bác sĩ của Bệnh viện Nhân Tâm, tôi đến bệnh viện thì có vấn đề gì chứ?”.

“Bạn trai? Kết quả điều tra của chúng tôi lại cho thấy: Cô quyến rũ bác sĩ Lục Thiệu Trì để lén lấy báo cáo chẩn đoán của mình tình Kim Eun Chae, mục đích là để tống tiền cô ấy. Giờ cô lại khẳng định cho rằng cô và anh ta có quan hệ yêu đương chính đáng?”.

“Những người khốn khổ yêu nhau đều bị xem là nhơ bẩn trong mắt các anh, các anh đâu có hiểu gì về tình yêu!”. Giọng điệu châm chích nghi hoặc của anh ta khiến cô thấy vô cùng khó chịu, ai cũng cho rằng cô tự hại mình, cho rằng cô quyến rũ Lục Thiệu Trì, cho rằng cô là thứ đàn bà không từ thủ đoạn, làm vợ khắp người ta! Hôm đó ở bệnh viện, cảnh Tiễu Nhân Tâm bắt cô tháo nhẫn trước mắt rất nhiều người khiến cô đến giờ nhớ lại vẫn còn thấy tủi nhục.

...

“Là cô hại Thiều Trì thành ra thế này, cô có tư cách gì làm bạn gái nó? Cô chẳng qua chỉ nhòm ngó địa vị nhà chúng tôi. Cô cần bao nhiêu tiền, ra giá đi! Thứ con gái như cô, Tiêu Nhân Tâm này thấy nhiều rồi!”.

Ở bệnh viện, Tiêu Viện trưởng vốn luôn giữ thái độ điềm tĩnh, nhưng giờ thấy đứa con trai độc nhất hôn mê bất tỉnh, cuối cùng bà cũng nổi cơn tam bành. Bà dùng ánh mắt cay độc nhìn cô, chỉ mặt cô dạy nghiêm: Nếu con trai bà có mệnh hệ gì thì bà sẽ không tha cho con hồ ly tinh này.

Cô không để ý đến thái độ kích động của bà, chỉ một mực đứng bên Lục Thiều Trì, liên tục gọi anh: đốc tờ Lù, đốc tờ Lù...

So với những lời cay nghiệt của Tiêu Nhân Tâm, tính mạng của Lục Thiều Trì quan trọng hơn. Cô lay gọi anh, hy vọng anh có thể mở mắt nhìn mình. Thậm chí cô còn tự hứa trong lòng, nếu anh tỉnh lại, cô sẽ từ bỏ mọi thứ. Nhưng anh chưa kịp tỉnh lại thì đã có một đám cảnh sát đứng trước mặt cô nói: “Cô An Dĩ Mạch, chúng tôi phải đưa cô về đồn”.

“Tôi xin các anh, để tôi chờ anh ấy tỉnh lại đã, chỉ cần anh ấy tỉnh tôi sẽ theo các anh ngay”. Cô cầu khẩn đám người này một cách hèn mọn, để cô được ở bên Thiều Trì.

“Cô ta không có quan hệ gì với con tôi hết, cô ta chỉ kiếm có kéo dài thời gian thôi. Các anh đừng để cô ta lừa”.

Cô hoảng hốt ngẩng đầu, vừa đúng lúc bắt gặp ánh mắt của Tiêu Nhân Tâm, vẻ căm ghét và thù hận sắc như dao đó khiến cô lạnh người. Tại sao bà ta lại ghét mình đến mức đó? Cô không biết mình đã gây ra chuyện gì khiến Tiêu Nhân Tâm hận mình đến tận xương tủy như thế, ánh mắt lạnh băng đó hình như cô đã từng thấy có người cũng nhìn mình như vậy từ sáu năm trước.

“Tháo cái nhẫn trên tay cô ra! Cút ngay!”.

“Đây là quà Thiều Trì tặng cháu, cháu không đưa bác được”.

“Cô còn nói cô không tham phú quý? Đồ của nhà họ Lục chúng tôi cô dựa vào cái gì mà đeo? Cô còn muốn đeo nó đi ngồi tù à?”.

“Cái này không liên quan đến phú quý, chỉ là một cái nhẫn”.

“Không liên quan đến phú quý? An Dĩ Mạch, cô ghê gớm lắm. Cái nhẫn giá hơn ba triệu mà qua lời cô chẳng đáng một xu?”. Xung quanh nổi lên một tràng ồ ồ, cô cần môi không nói gì. Cô biết thứ Lục Thiều Trì tặng mình nhất định không hề rẻ nhưng hoàn toàn không ngờ rằng nó lại có cái giá trên trời như thế. Giờ bị Tiêu Nhân Tâm lấy nó ra để nghi ngờ mục đích cô đến với Lục Thiều Trì, cô thấy thật tủi nhục.

“Chỉ là cái nhẫn thôi, cháu không hiểu tại sao bác chỉ thấy được có mỗi giá tiền của nó. Cháu trả bác, nhưng còn tình cảm của Thiều Trì thì cháu không trả lại được”. Dĩ Mạch nhún vai cười nhạt. Cô bỗng nhận ra mình vẫn còn đang mặc bộ đồ bệnh nhân mỏng manh, trong lòng bất giác thấy ngáp nổi thê lương.

“Bộ đồ này không trả lại bệnh viện được, thành thật xin lỗi”. Cô mĩa mai, ánh mắt nhìn Lục Thiều Trì đầy xót xa. Nhìn đôi dép đang đi ở chân, bên trên có logo của Bệnh viện Nhân Tâm, cô lập tức cúi đầu tìm dép ra.

“Chúng ta đi thôi”. Cô đi chân đất đến trước mặt cảnh sát, nói “giờ tôi về đồn với các anh”.

...

Giữa thu, không khí se lạnh.

Dĩ Mạch co rúm người, phòng thẩm vấn không bật lò sưởi, đôi chân để trần của cô đã cứng đến ửng đỏ. Cô cố gắng sát vào góc phòng, tựa như chỉ có cách này mới có thể ngăn tiếng răng va lộp cộp vì giá lạnh.

Đã lâu không có gì vào bụng, cơn đói khiến cô thấy càng lạnh.

“Anh Vân, thành thật xin lỗi, có lẽ nhân viên của chúng tôi chưa điều tra rõ ràng mới mắc sai lầm này. Tay bảo vệ đánh người ở hàng Internet chúng tôi nhất định sẽ xử lý, anh bị thương rồi, có cần tôi gọi bác sĩ cho anh không?”.

“Không cần đâu, tôi có bác sĩ riêng”.

Tiếng nói chuyện từ ngoài cửa vọng đến, mắt Dĩ Mạch bỗng sáng lên, giọng nói này là của Vân Mộ Hàn! Cô đứng bật dậy, vì ngồi một tư thế quá lâu, các bắp thịt của cô tê cứng, chân cô mềm nhũn, khụy ngã.

“Cô định làm gì?”. Cử động đột ngột của cô làm viên cảnh sát thẩm vấn giật mình, sao tự nhiên cô ta lại đứng bật dậy thế?

“Giữ lấy cô ta, cô ta định chạy trốn!”. Họ tưởng Dĩ Mạch muốn chạy, vội túm chặt lấy cô.

“Buông ra”. Dĩ Mạch vùng vẫy, cố gắng gạt viên cảnh sát giữ mình ra. Cô có nằm mơ cũng không thể nghĩ đến chuyện mình có ngày lại ngồi trong đồn cảnh sát, rõ ràng là cô vô tội, thế mà lại bị đám người này bắt giữ như kẻ xấu. Cô nhìn ra cửa, Vân Mộ Hàn đứng bên ngoài, họ chỉ cách nhau một cánh cửa mà khiến cô cảm thấy xa xôi hàng thế kỷ.

Vân Mộ Hàn đứng ngoài cửa xoa xoa bên mép đã thâm tím, khuôn mặt lãnh đạm như sương giá. Luật sư đã làm xong thủ tục cho anh, anh có thể rời đồn cảnh sát bất cứ lúc nào. Sau khi biết anh là CEO của Cool Game, thái độ của đám cảnh sát này năng nổ lên rất nhiều. Viên cảnh sát vừa mới hách dịch với anh giờ không ngừng xin lỗi, lặp đi lặp lại chuyện này chỉ là hiểu lầm, thái độ thay đổi nhanh như Con kỳ nhông của Chekhov.

Anh đã quen với những thuận lợi và vinh quang mà tiền tài và địa vị đem đến, cho dù có đánh nhau với người khác thì thân phận cao quý vẫn khiến người ta cho rằng đối phương mới là kẻ vô cớ sinh sự. Ví như lần này, chính anh đập hỏng máy tính của người ta, sau đó còn giáng cho ông ta một cú đấm. Nhưng cảnh sát vẫn cứ tin anh có lý do chính đáng, cho rằng ông chủ hàng Internet cậy đông đánh ít. Không những họ thả anh ra ngay mà tay chỉ huy còn đích thân đến xin lỗi anh. Chỉ có bản thân anh mới biết mình không phải là loại hiền lành ngoan ngoãn gì cho cam. Còn nhớ hồi bé vì bố nghèo, mẹ bỏ đi lấy người khác, anh hay bị những đứa trẻ cùng tuổi chế nhạo là đứa không có mẹ, anh nổi giận đánh nhau một trận to vì vậy, thế nhưng cô giáo chỉ bênh những đứa trẻ hoàn cảnh khá giả, lạnh nhạt với anh. Anh đã chịu quá đủ những tủ nhục do cảnh nghèo đem lại, nên đã thề quyết một ngày sẽ thành đạt, nhưng đến khi thật sự có thể hô phong hoán vũ, thì anh lại nhận ra là tiền tài không thể đem hạnh phúc đến cho anh.

Lúc này tiền tài đang cho anh địa vị cao sang, anh cười gằn. Những sùng bái và bộ đồ của thiên hạ anh không để mắt đến. Vì tự ti mà kiêu ngạo, nhưng giờ đây khi có thể kiêu ngạo nhìn thiên hạ, anh lại nhận ra mình không còn hứng thú gì nữa. Trong lòng anh vẫn không vui, điều này chỉ có mình anh biết, trên đời này có thứ anh khát khao muốn có nhưng đã mất đi vĩnh viễn.

“Buông ra”.

Một giọng nói phát ra từ trong phòng thẩm vấn, nghe hơi yếu ớt. Vân Mộ Hàn dừng bước, viên chỉ huy bên cạnh giật mình, sắc mặt anh ta trông rất tệ. Lúc này vẻ mặt nặng nề của Vân Mộ Hàn khiến viên cảnh sát không khỏi lo ngại.

Vân Mộ Hàn rảo bước nhanh, gần như lao đến, xô cửa phòng thẩm vấn mở toang.

Anh nắm chặt nắm đấm, cảnh tượng trước mắt khiến máu anh sôi sục. Lửa trong lồng ngực cháy bùng lên nhưng trong mắt lại lạnh băng.

“Giám đốc Vân, có gì từ từ nói, có gì từ từ nói...”.

Nhìn thấy sắc mặt đáng sợ như vậy, viên chỉ huy ở bên cạnh vội khuyên giải. Nhưng người thanh niên đứng đó rõ ràng không nghe thấy bất kỳ lời nào nữa, anh kéo bật viên cảnh sát đang giữ tay Dĩ Mạch ra, không chút do dự cho anh ta một quả đấm.

“Mộ Hàn, dừng”. Trong lúc anh đang hăng máu, định đánh tiếp, Dĩ Mạch khê nhắc, khiến anh tỉnh lại trong phút chốc.

“Chết tiệt, ai làm em thành ra thế này?”. Cho dù anh đã tự nhắc mình bao lần, mọi việc về cô ta không liên quan đến mình nữa, mình không nên vì cô ta mà quá đà. Nhưng mỗi lần nhìn thấy bộ dạng thảm hại của cô, anh lại không nén nổi đau lòng. Cô đang rất lạnh, nhìn bộ quần áo mỏng manh và đôi môi tím ngắt của

cô là anh biết cô lạnh cóng rồi. Anh cởi áo khoác trùm cho cô, nhưng ngón tay cô lạnh ngắt như nước đá, lạnh đến mức anh bất giác rút tay lại.

“Ở đây có phòng có lò sưởi không? Chết tiệt, các người muốn giết cô ấy à!”. Anh bế cô dậy, hằm hằm trừng mắt với viên chỉ huy trước mặt, “Anh còn ngây ra đấy làm gì? Đến văn phòng của anh!”.

...

Trong văn phòng rất yên tĩnh, Dĩ Mạch thậm chí có thể nghe thấy tiếng phì phì mơ hồ phát ra từ chiếc điều hòa nhiệt độ. Chế độ sưởi được bật ở mức mạnh nhất, trên cửa sổ kính trước bàn làm việc phủ một lớp hơi nước mờ trắng, trong phòng có phần oi bức, cổ áo của Vân Mộ Hàn hơi phanh ra, trán anh đã lấm tấm mồ hôi. Dĩ Mạch mặc ít nên không thấy nóng, hơi ẩm dần dần trở lại trong cơ thể đánh thức lý trí của cô. Cô biết mình đang nằm trong lòng Vân Mộ Hàn, cô có thể nghe thấy nhịp tim anh đập mạnh và vững vàng, có thể cảm thấy hơi nóng từ ngực anh, giống như trước kia.

Nhưng cô biết tất cả đã thay đổi rồi, trước kia khi nghe thấy giọng nói của anh, cô sẽ bật dậy theo phản xạ với ý nghĩ đầu tiên là bỏ chạy. Nếu là như trước kia, anh là chỗ dựa của cô, cô có thể tùy tiện nằm trong lòng anh bày trò làm nũng, nhưng giờ đây cô chỉ hy vọng không để anh thấy bộ dạng thảm hại của mình.

“Em thấy khá hơn chưa? Còn lạnh không?”. Giọng của anh vẫn có vẻ cuống quýt lo lắng, nhưng Dĩ Mạch không còn để tâm đến sự chăm sóc này như trước nữa.

“Em muốn đến bệnh viện, đưa em đến bệnh viện”. Giọng cô bình thản và kiên định, từng từ từng từ rõ ràng rành rọt.

“Luật sư Quách, cháu mượn xe chú một lát, cháu đưa bạn cháu đến bệnh viện”. Mộ Hàn tưởng cô vẫn còn mệt, anh khẽ nhíu mày, giọng nói có lẫn vẻ vội vã nóng nảy.

“Khoan đã, anh Vân, An Dĩ Mạch là nghi phạm, cô ta không thể ra khỏi đồn được”. Viên cảnh sát vừa thẩm vấn Dĩ Mạch ngăn Vân Mộ Hàn lại.

“Nghi phạm gì? Cô ấy phạm tội gì? Anh không thấy người cô ấy tái nhợt, môi tím ngắt thế kia à? Anh thế này là ép cung, dù cô ấy có là phạm nhân thì cũng không thể hành hạ thế này. Cô ấy mặc phong phanh như thế, có vẻ mấy ngày không ăn rồi, anh có tin tôi sẽ kiện các anh...”. Nhìn đám cảnh sát này, Vân Mộ Hàn không khỏi nổi nóng. Bộ dạng yếu ớt của Dĩ Mạch như con dao đâm vào tim anh đau đớn.

“Anh Vân, tôi biết anh là CEO của Cool Game, cũng biết anh có luật sư riêng danh tiếng. Nhưng tôi làm việc theo pháp luật, tự cô ấy tuyệt thực, chúng tôi không hề dùng bạo lực ép cung”.

“An - Dĩ - Mạch!”. Vân Mộ Hàn vừa tức vừa hận nhìn cô, cô nàng này rốt cuộc định làm gì? Sao cô ta lại có thể hành hạ mình như thế?

“Cô ta không ngốc đâu, đàn bà con gái bây giờ thủ đoạn rất cao cường. Anh Vân, anh phải cẩn thận. Anh biết không? Cô ta còn không coi nhẫn kim cương hơn ba triệu là gì, nghe nói từ đầu đến chân cô ta, quần áo túi xách toàn là của bạn trai tặng, thứ đàn bà đào mỏ này thật không đơn giản”. Viên cảnh sát trẻ tuổi châm chích nhắc nhở.

“Anh chưa bao giờ tặng quà người yêu à? Anh thấy chiều chuộng người con gái mình yêu, cho cô ấy tất cả những thứ tốt nhất trên đời là sai à? Một cô gái nhận quà của đàn ông là vụ lợi, là không biết lượng sức mình sao? Cảm ơn anh đã nhắc nhở, nhưng xin anh chú ý lời lẽ của mình, nếu anh cứ bôi nhọ bạn tôi như thế này thì tôi nhất định không tha cho anh đâu”.

“Giờ tôi sẽ đưa cô ấy đi. Luật sư Quách, chú làm thủ tục giúp cháu”.

“Anh Vân, An Dĩ Mạch có liên can với án hình sự, chúng tôi đã có đầy đủ bằng chứng để định tội của cô ấy. Xin lỗi, cô ấy không thể được bảo lãnh”.

“Các anh có còn tính người không? Các anh không thấy sắc mặt cô ấy rất mệt à? Tôi sẽ đưa cô ấy đến bệnh viện!”.

Khi cuộc đấu đá đang diễn ra trong văn phòng, Dĩ Mạch nghe tiếng họ cãi cọ, thấy đầu đau dữ dội. Cô chưa từng nghĩ rằng hóa ra trong mắt người khác, cô đã trở thành một kẻ lừa đảo tham tiền hám lợi đào

mỏ đàn ông. Khi mẹ của Lục Thiệu Trì trách mắng cô, cô không thấy ảm ức, cô chỉ ngạc nhiên phát hiện hóa ra mình đã chấp nhận anh từ lúc nào. Hôm đó, khi Tiêu Nhân Tâm nói cô tham phú quý, cô mới biết hóa ra Lục Thiệu Trì đã trở thành người quan trọng nhất trong cuộc đời cô. Cô xem sự yêu chiều của anh là đương nhiên, những gì của anh thì tất nhiên cũng là của cô. Cô không bận tâm và xem đó là chuyện thường. Trong mắt cô, nhan là nhan, không quan trọng lớn nhỏ, không quan trọng nhiều ít.

Chỉ có những con người hẹp hòi này mới suy đoán tình yêu của cô và Thiệu Trì là một cái gì đó vô cùng nhơ nhuốc. Chỉ vì anh tài giỏi, chỉ vì cô nghèo hèn. Còn cô thì cũng mãi mới hiểu ra, hóa ra cô hạnh phúc như thế vì đã có một người còn hiểu cô hơn chính bản thân cô.

Cô cảm ơn Tiêu Nhân Tâm, người đàn bà đã sĩ nhục để cho cô một bài học, giúp cô hiểu ra mình suýt nữa thì lỡ mất điều gì. Họ tưởng rằng sự sĩ nhục đó giống một con dao găm, có thể làm cô tổn thương, có thể làm cô đau, nhưng không biết con dao găm này cũng có thể trở thành vũ khí giúp cô mạnh mẽ, giúp cô vững bước.

An Dĩ Mạch, nhất định không được dễ dàng buông xuôi hạnh phúc của mình. Cô nhất định phải sống tiếp, phải gắng gượng, vì từ trước đến nay cô không hề đơn độc.

Dĩ Mạch nhìn xung quanh, ánh mắt quật cường và kiên định. Lòng ngực vẫn tức như có khối đá lớn đè lên, cô cảm nhận rõ cảm giác đau như bị đâm trước khi lên cơn. Cô hít thở sâu, gần đây cô lên cơn càng lúc càng mau, may nhờ có Lục Thiệu Trì ở bên cạnh chăm sóc. Cô thậm chí đã quen với việc tỉnh dậy trong phòng bệnh đặc biệt, lạc lõng và cô đơn. Căn bệnh hiem gặp khiến cô biết khống chế cảm xúc của mình hơn người thường, bất kể là lúc vui hay buồn, cô đều cố không để mình kích động. Chỉ có mấy lần mất tự chủ, đều là vì quá khứ khắc cốt ghi tâm đó, vì Vân Mộ Hàn.

Lúc này, cho dù có ở trong hoàn cảnh bị bức bách như vậy, cô cũng không thấy đau đớn. Cô vẫn có thể bình thần đối mặt với việc ngồi tù, thân bại danh liệt, những thứ này đã từ lâu cô không bận tâm nữa. Những thứ quan trọng nhất với cô đều đã mất, những điều khác không đe dọa được cô. Nếu hỏi trên đời này cô còn để tâm đến điều gì, cô không muốn mất đi điều gì, thì đó chỉ có thể là, chỉ nên là... Lục Thiệu Trì.

“Mộ Hàn, Thiệu Trì bị xe đâm rồi. Anh có thể đến bệnh viện xem anh ấy giúp em không? Anh ấy tỉnh dậy không thấy em nhất định sẽ lo”. Dĩ Mạch nhìn Vân Mộ Hàn, Mộ Hàn đỡ người, Thiệu Trì... hóa ra ngay cả khi bị bắt, bản thân còn đang nguy nan mà trong lòng cô ấy vẫn nghĩ đến Lục Thiệu Trì! Cô gọi tên anh tự nhiên như vậy, không chút oán hận, tựa như họ là những người bạn lâu năm. Giọng điệu này khiến anh thấy sợ, cô thật sự đã bắt đầu quên quá khứ rồi sao, có thể làm bạn với anh như chưa từng có gì xảy ra ư?

Sắc mặt của Vân Mộ Hàn có phần buồn bã, Dĩ Mạch ngày xưa của anh đã không còn nữa. Trước mặt anh giờ không còn là An Dĩ Mạch hay làm nũng, khôn lỏi tinh ranh, mè nheo vô cố, nhát gan, mà là một cô gái mệt mỏi lãnh đạm và lễ độ. Cô ngoan ngoãn như thế này khiến anh đau lòng mà không thể làm gì.

“Rốt cuộc cô An phạm tội gì?”. Luật sư ở bên cạnh hỏi, ông đã nhận ra quan hệ của Vân Mộ Hàn và cô gái này không bình thường, lúc này ông biết mình cần làm gì.

“Việc cô Kim Eun Chae có thai đã được loan truyền rộng rãi ai ai cũng biết, gây ảnh hưởng rất xấu cho xã hội. Công ty đại diện của Kim Eun Chae khởi tố bệnh viện Vân Trạch Nhân Tâm làm lộ hồ sơ của bệnh nhân. Bệnh viện Nhân Tâm ngờ có người đóng giả bệnh nhân, dùng thủ đoạn lừa gạt đánh cắp hồ sơ, đồng thời âm mưu dùng những tài liệu này để mưu lợi. Chúng tôi điều tra phát hiện An Dĩ Mạch trong thời gian thực tập ở báo Vân Trạch đô thị đã làm giả bệnh án, đóng giả thai phụ, dùng điện thoại chụp trộm hồ sơ mật của bệnh nhân. Chúng tôi cũng đã liên hệ với công ty đại diện của Kim Eun Chae, không loại trừ khả năng An Dĩ Mạch đã từng tổng tiền công ty”. Nghe cảnh sát nói, sắc mặt Vân Mộ Hàn càng thêm tối sầm.

“Tôi muốn nói riêng với cô An mấy câu”. Vân Mộ Hàn liếc viên cảnh sát bên cạnh, cố gắng giữ lịch sự. Viên chỉ huy cười trừ mấy tiếng, vội ra hiệu cho cấp dưới rời khỏi văn phòng.

“Cô An Dĩ Mạch, họ đã đi cả rồi, là luật sư đại diện của cô tôi muốn biết, đối với việc này cô có gì để nói không?”. Luật sư Quách liếc Vân Mộ Hàn, vụ này khó hơn nhiều so với vụ của anh ta, cậu chàng này toàn kiếm việc khó cho ông.

“Đúng là cháu có đóng giả thai phụ rồi chụp trộm bệnh án của Kim Eun Chae. Nhưng cháu không hề dùng ảnh tổng tiền Kim Eun Chae, cũng không gửi ảnh cho tòa báo sau khi tổng tiền không thành. Thực ra

ảnh không phải do cháu gửi, ngoài ra cháu cũng không phải là thực tập sinh như tòa báo nói. Chú có thể tìm đọc nhật ký viết bài của cháu trước kia, cháu là phóng viên do báo Vân Trạch đô thị chính thức tuyển dụng”.

“Thế này thì dễ hơn nhiều rồi. Nước ta còn chưa áp dụng luật báo chí. Hành vi của phóng viên không có quy định nghiêm ngặt, vì thế một khi thân phận phóng viên của cô được chứng thực, việc này sẽ trở thành việc cần làm khi tác nghiệp. Vụ án này sẽ không liên qua đến đe dọa tổng tiền, cũng không phạm vào hình sự. Án dân sự dễ xử lý hơn, cho dù có bị khởi tố cũng có thể đẩy trách nhiệm cho tòa báo”.

“Nói thế tức là Dĩ Mạch không sao rồi? Cháu biết vụ này không làm khó cho luật sư Quách mà!”.

“Cô An, điểm quan trọng của vụ án này là cô có phải là phóng viên hay không. Cô vì công việc hay vì lý do khác. Nếu cô lấy tài liệu của Kim Eun Chae chỉ để đưa tin thì các giả thiết vừa rồi của cảnh sát là vô căn cứ. Cô chỉ cần một mực nói rằng cô gửi ảnh cho tòa báo là vì công việc, thế là xong”.

“Cháu không gửi bức ảnh đó”.

“Cô An, cô muốn nói có người khác gửi ảnh?”.

“Phải”. Dĩ Mạch liếc Vân Mộ Hàn, cô không muốn nói ra tên Kim Eun Chae.

“Nếu cô không chịu thừa nhận mình gửi ảnh thì độ tin cậy của lời khai của cô sẽ rất thấp. Tòa sẽ cho rằng cô nói dối”.

“Cháu sẽ không nhận đâu, cháu không muốn chịu oan việc mình không làm”.

“Cô An, hiện giờ công ty của Kim Eun Chae đã đưa ra chứng cứ bất lợi cho cô. Tôi hy vọng cô hợp tác với tôi, nếu vụ án này xử theo hướng đe dọa tổng tiền thì cô có thể sẽ vào tù”.

“Tổng tiền? Kim Eun Chae nói thế? Cháu đã từng đe dọa chị ta à? Thế chị ta có nói cháu đòi một trăm nghìn hay một triệu không?”.

“Dĩ Mạch!”. Vân Mộ Hàn lớn tiếng, “Anh biết em rất giận nhưng đây là việc công ty đại diện làm, Eun Chae không biết”.

“Anh dựa vào đâu mà cho rằng việc em ở đây không liên can gì đến chị ta?”.

“Anh dựa vào sáu năm quen cô ấy, với địa vị thân phận của cô ấy thì không thể chưa từng bị ai tổng tiền nhưng cô ấy chưa từng thưa kiện. Dĩ Mạch, là do em có thành kiến với Eun Chae, không chịu hiểu cô ấy. Cô ấy không phức tạp như em nghĩ đâu”.

“Vâng, chị ta không phức tạp, chị ta giản đơn. Là em phức tạp, là em lừa đảo tổng tiền. Anh không cần vội thanh minh cho chị ta, không ai bắt chị ta thắm vấn, giờ người ở trong đồn là em, là An Dĩ Mạch vụ lợi, hời hợt, xấu tính, tham lam. Anh có thể yên tâm rồi”. Lời biện hộ của Vân Mộ Hàn khiến Dĩ Mạch giận dữ vô cớ, dù cô biết tranh cãi như thế này cũng vô ích, ấu trĩ và nực cười, nhưng cô vẫn không nén nổi muốn chọc giận anh, dường như những lời châm chích sắc nhọn này có thể khiến lòng cô dễ chịu đôi chút.

“An Dĩ Mạch, em nhất định phải nói với anh thế sao? Bao nhiêu năm rồi sao em vẫn ấu trĩ như thế? Em tưởng giờ vẫn đùa được à? Em việc gì phải lấy tương lai của mình ra để trút giận? Nhận lỗi khó như thế sao? Em có biết mình đang đùa với lửa không?”.

“Không làm sao lại phải nhận! Nếu em nói tất cả là do Kim Eun Chae tự đạo diễn, tờ xét nghiệm đó là do chị ta tự gửi tòa báo thì anh có tin không?”. Lời lẽ trong lúc kích động đã ra khỏi miệng thì không thể thu lại được nữa. Vân Mộ Hàn nhìn cô, mắt đầy thất vọng. Sao cô có thể nói năng hàm hồ đến thế?

“Em muốn anh tin em thế nào đây? Những lời em vừa nói em thử hỏi xem cảnh sát có tin không, ra đến tòa có ai tin không. Anh đã từng tin em vô điều kiện. Hồi đó, khi em bảo Trình Hạo đến nói với anh những lời đó, tất cả ước hẹn và lòng tin của anh đều bị em chà đạp không đáng một xu”. Vân Mộ Hàn lạnh lùng nói hết câu này, đẩy cửa văn phòng, bước thẳng ra ngoài không quay đầu lại.

Mới Dĩ Mạch run rẩy nhưng không thốt nên lời. Anh lại nhắc đến hồi trước, lúc đó cô nuốt tất cả uất ức vào trong, ôm lấy sự thật chỉ mình mình biết. Giờ đây tất cả mọi người đều lòi chuyện hồi trước ra chỉ trích cô, lên án sự vô liêm sỉ của cô.

Ra khỏi đồn cảnh sát, Vân Mộ Hàn đâm mạnh lên thân cây ngô đồng bên đường. Cú đâm làm cả thân cây rung lên bần bật. Ánh mặt trời lóe lên giữa tán lá làm anh chói mắt, anh bất giác nhắm mắt lại, luật sư Quách ở bên cạnh nhìn thấy nổi cô đơn hệt hăng tràn ngập trong mắt anh.

Luật sư Quách ngạc nhiên nhìn anh, là cố vấn pháp luật cao nhất của Cool Game, ông và Mộ Hàn hợp tác đã nhiều năm, nhưng thái độ của Mộ Hàn hôm nay quá khác thường. Thường ngày, vị CEO nổi tiếng là vững vàng này không bao giờ để lộ cảm xúc của mình trước mắt người khác, kể cả lúc nhận được điện thoại báo tin vợ chưa cưới của anh ngắt xủ nằm viện, anh vẫn có thể ung dung bình thản xử lý mọi chuyện. Thế nhưng hôm nay... đây là lần thứ hai ông ngạc nhiên, đánh nhau với người ta, nổi nóng với phụ nữ, nóng nảy xô cửa lao ra, đó đều không giống những chuyện Vân Mộ Hàn mà ông biết hay làm. Luật sư Quách tự cười giấu mình, xem ra ông không hiểu rõ sếp của mình, Vân Mộ Hàn trong mắt người ngoài có lẽ hời hợt như những tin chân dung đưa trên tạp chí.

Vân Mộ Hàn là người như thế nào đây?

Giống như mọi nhân vật thành công từ vị trí kỹ thuật nhảy vào hàng quản lý, chàng trai hai mươi bảy tuổi này có tính kiên nhẫn và bình tĩnh kinh người. Chính lòng kiên nhẫn này đã giúp anh có thể giữ đầu óc tỉnh táo khi phải đối mặt với hàng núi ngôn ngữ lập trình phức tạp rắc rối. Không có tính lơ đãng, hướng nội mà các nhân viên kỹ thuật cao thường mắc phải, Vân Mộ Hàn khiêm tốn nhưng không thiếu tham vọng, anh có tài năng của một người quản lý. Để được như bây giờ, không phải là Cool Game không trải qua phong ba gì, nhưng mọi nguy cơ đều được đội ngũ quản lý dưới sự lãnh đạo của anh hóa giải, khiến người ta không khỏi bội phục con mắt tinh đời và quyết sách thông minh của anh.

Từ một chàng trai nghèo đến sinh viên xuất sắc của đại học F, từ một sinh viên khoa IT bình thường đến một nhà lập trình thiên tài của công ty phần mềm nổi tiếng thế giới, từ nhân viên cấp cao của doanh nghiệp IT đến một CEO đầy tham vọng, con đường thành công của Vân Mộ Hàn có thể nói là hoàn mỹ. Bỏ công việc lương cao, cùng bạn bè thành lập Cool Game, với doanh số kỷ lục hơn một trăm triệu đô la mỗi năm, được những nguồn đầu tư mạo hiểm nổi tiếng trên trường quốc tế để mắt đến, lại chuyển hướng kinh doanh vào Trung Quốc, tự nghiên cứu và phát triển trò chơi bản địa... Dưới sự chỉ đạo của anh, Cool Game nhanh chóng phát lên bằng game online, hoàn thành mục tiêu trong ba năm lên sàn chứng khoán Nasdaq

(16)

Vân Mộ Hàn từ một nhân viên phát triển kỹ thuật tài ba trở thành ông chủ doanh nghiệp, mỗi bước đi của anh ta đều chính xác như hình mẫu trong sách giáo khoa. Câu chuyện kỳ diệu về cuộc đời anh không có một chút sai sót, trong tim óc của vô số thanh niên làm IT, Mark Yun (Vân Mộ Hàn) đã trở thành một biểu tượng về ước mơ lập nghiệp.

Ai cũng có thể ấu trĩ, chỉ riêng anh là không thể, tất cả là vì lòng kiêu hãnh của anh, kiêu hãnh đến mức không cho phép mình thất bại. Anh biết rõ mình cần gì, cảnh nghèo khó trong quá khứ khiến anh thế phải đứng trên đỉnh cao thế giới, có trả giá bao nhiêu cũng không tiếc. Nhưng điều gì khiến một người đàn ông hùng hực tham vọng mất bình tĩnh? Luật sư Quách đẩy gọng kính lên, Vân Mộ Hàn từ lúc về Vân Trạch đã tỏ ra thất thường. Trước đó ông còn tưởng anh chàng Hoa kiều này không quen quy tắc ngầm ở trong nước, nhưng về sau mới phát hiện sự tình không đơn giản như vậy. Sự thất thường của Vân Mộ Hàn không lẽ là vì cô gái ở trong đồn cảnh sát? Ông có phần hiếu kỳ, người con gái như thế nào mới có thể làm tan núi băng, khiến cho vị giám đốc băng giá vững vàng, tức trí đa mưu biến thành anh chàng lỗ mãng, nóng nảy, mất hết lý trí?

“Vụ của cô ấy còn có cách nào khác không?”.

“Giám đốc Vân, nếu bạn anh cứ khẳng định là cô ấy không gửi bức ảnh đó thì vụ này sẽ rất phức tạp. Lời khai của cô ấy sẽ không đáng tin, tôi khuyên không nên mạo hiểm như thế. Nếu cô ấy chịu nhận thì tôi nắm chắc mười phần sẽ thắng kiện, đây chỉ là tranh chấp bình thường chuyện phóng viên phỏng vấn đi quá xa giới hạn thôi”.

“Cháu hỏi chú còn cách nào nữa không? Cô ấy đã không chịu nhận thì vụ này chú cứ làm theo cách không chịu nhận!”.

“Việc không đơn giản thế...”. Luật sư Quách cảm thấy đau đầu, day day giữa hai chân mày, người đàn ông bình tĩnh đến khi gỡ gối ra thì cũng khó xử lý.

“Việc đơn giản thì còn cần chú làm gì?”.

“Cũng không phải là không có cách, việc này là do Bệnh viện Nhân Tâm trình báo cảnh sát, Tiêu Nhân Tâm với ủy viên pháp luật thân thiết như vậy, chúng ta muốn đi đường tắt e là không được, nhưng...”.

“Chú không cần giải thích với cháu những chuyện này, cháu cần kết quả chứ không cần phương cách”.

“Tôi nói rồi, vụ này rất đơn giản, paparazzi tiết lộ thông tin mật của ngôi sao vốn không phải là việc gì ghê gớm. Chỉ cần không liên can đến lừa đảo tống tiền thì sẽ không có gì cả. Nhưng cô An lại nhất định nói rằng mình không gửi bản báo cáo xét nghiệm đó cho tòa báo, như vậy độ đáng tin của lời cô ấy sẽ giảm đi rất nhiều, làm mọi chuyện phức tạp lên. Anh được gửi từ điện thoại của cô ấy, cô ấy phủ nhận không có nghĩa lý gì”.

“Cháu có thể nói với tòa, anh là tự cháu không cẩn thận làm lộ. Nếu cháu ra mặt làm chứng thì độ tin cậy sẽ rất cao phải không? Dĩ Mạch đã từng cứu mạng cháu, dù cô ấy có làm gì thì cháu cũng không muốn cô ấy gặp chuyện. Hơn nữa lần này công ty đại diện của cháu cũng phải chịu một phần trách nhiệm”. Luật sư Quách còn chưa nói hết thì một giọng nói đã cắt đứt lời ông.

Kim Eun Chae đeo kính đen đứng cạnh xe nở nụ cười xã giao với ông.

“Em đến làm gì?”. Vân Mộ Hàn hơi bất ngờ, cô đã nghe họ nói chuyện bao lâu rồi mà mình lại không hay biết.

“Công ty vừa mới cho em biết anh bị đưa vào đồn cảnh sát, chắc chắn là em phải đến ngay rồi. Việc của Dĩ Mạch em cũng biết rồi, là tại em không trao đổi chặt chẽ với công ty, em vừa cãi nhau một trận với người quản lý. Cái gì mà giả danh phóng viên với chả lừa đảo tống tiền, toàn là tin vớ vẩn trên mạng. Dĩ Mạch chưa từng đe dọa em. Fan của em bị báo chí gây nhầm lẫn nên mấy hôm trước mới lôi việc trước kia của Dĩ Mạch ra nói, làm xấu mặt cô ấy như vậy em thật áy náy. Lần này nếu có thể giúp được gì thì em rất vui lòng”.

“Luật sư Quách, nếu cháu nói với cảnh sát là cháu không cẩn thận làm lộ báo cáo khám bệnh thì Dĩ Mạch có thoát gánh trách nhiệm không?”.

“Cảm ơn em, Eun Chae”. Vân Mộ Hàn thở phào nhẹ nhõm, chân mày anh lúc này mới dần giãn ra.

28. Chương 27

Chương hai mươi bảy: Sương mỏng nắng sớm

Cô chưa bao giờ buông lời lộ liễu như thế này trước mặt bất kỳ ai. Chỉ cần anh muốn, chỉ cần đó là thứ cô có, cô sẽ cho anh hết thảy, không giữ lại chút nào...

Nghe tin Kim Eun Chae xin làm chứng ở tòa, Dĩ Mạch uể oải hắt hơi. Cô không nói gì, thờ ơ ngẩng đầu lên, đôi mắt trong sáng hướng về người phụ nữ trước mặt, đáy mắt không lộ vẻ chán ghét, chỉ có một mối, thái độ không thèm để tâm đó rõ ràng khiến Kim Eun Chae thấy lúng túng.

“Dĩ Mạch, sao cô gầy thế? Chúng tôi đến giúp cô, cô cần gì cứ nói với tôi”. Kim Eun Chae chau mày, thương cảm. Cô ta đưa tay sờ trán Dĩ Mạch, Dĩ Mạch nhanh tay cản cô ta lại.

“Ha ha, chị không đổi nghề đi diễn thì tôi cũng thấy tiếc. Kim Eun Chae, trước máy quay chị diễn, sau máy quay chị cũng diễn, chị không mệt thì tôi cũng thấy oải lắm rồi. Cắt lòng tốt của chị đi, chớ làm tôi thấy ghê tởm”.

“Dĩ Mạch!”. Vân Mộ Hàn ở bên cạnh đang định lên tiếng thì Kim Eun Chae vội ngăn anh lại, khe khẽ lắc đầu ra hiệu anh đừng nóng. Động tác ân cần tinh ý đó khiến luật sư Quách cảm động. Không ngờ Eun Chae lại dịu dàng đến thế.

“Chị làm cái gì chị tự biết lấy, xin chị chớ làm bộ làm tịch trước mặt tôi, cứ như diễn hề ấy”. Dĩ Mạch tự nhận mình không phải người mát tính, lời lẽ cay nghiệt của cô khiến Kim Eun Chae chau mày.

“Dĩ Mạch! Em đừng quá đáng. Eun Chae vì giúp em mà không ngại rước chuyện vào mình...”.

“Thôi, Mộ Hàn, Dĩ Mạch đang không vui. Anh đừng nói to thể, làm cô ấy sợ”.

“Ai làm ai sợ còn chưa biết, đàn bà có thai thì từ tốn chút đi. Nếu tôi mà muốn tiết lộ cho báo giới thì chị tưởng tôi chỉ nói mỗi chuyện chị có thai sao? Quá khứ của tôi có tệ đến mấy thì chị trước kia có sạch sẽ gì hơn? Chuyện chị từng làm gái nhảy còn hot hơn nhiều việc chị có thai ấy chứ. Tôi không ngại làm kẻ xấu đến cùng đâu”.

Dĩ Mạch vừa dứt lời, sắc mặt Kim Eun Chae đã trắng bệch. Thấy cô ta tái dại đi trong nháy mắt, Dĩ Mạch cười nhạt trong bụng, hóa ra người đàn bà này cũng biết sợ.

“Sao em biết?”. Vân Mộ Hàn túm lấy tay Dĩ Mạch.

Dĩ Mạch không trả lời anh, cô khinh miệt hướng mắt qua chỗ khác, nhìn đắm đắm chầu xương rồng trên bậu cửa sổ. Cô cũng giống như loài thực vật gai góc này, sự yếu mềm bên trong được bao bọc bởi bề ngoài nguy hiểm nhưng cũng rất mong manh.

“Dĩ Mạch, đừng tự làm khó mình. Luật sư Quách rất giỏi những vụ thế này, cô cứ nghe lời chú ấy đi. Trước đây chú ấy từng là cố vấn của Nhất Kiến, giúp giám đốc Giang thắng rất nhiều vụ, chắc là cô cũng từng biết tiếng”. Về lo sợ chỉ động lại mấy giây trên mặt Kim Eun Chae, trong phút chốc cô ta lại mỉm cười, cúi người xuống thì thầm với cô. Nghe đến mấy từ “Nhất Kiến” với “giám đốc Giang”, Dĩ Mạch bỗng nắm chặt nắm đấm. Khi cô cúi nhúc đưa mắt nhìn Kim Eun Chae, bỗng nhận ra nụ cười của cô ta thật cay độc quá đỗi.

“Đừng cố chấp nữa, cô An, chúng tôi chỉ vì muốn tốt cho cô thôi, muốn giúp đỡ cô thôi”. Luật sư Quách khuyên nhủ thêm.

“Cô ấy không cần ai giúp, cảm ơn ý tốt của các vị!”. Giọng nói trầm ấm mạnh mẽ vang lên sau lưng, bất ngờ dội lên như phím trầm của piano bị gõ mạnh.

Vẻ mặt lãnh đạm của Dĩ Mạch bỗng sinh động hẳn lên, chân mày cô giãn ra, nét ảm áp và vui tươi hiện ra trên mặt, cô quay đầu nhìn ra cửa văn phòng đồn cảnh sát, niềm vui bất ngờ tràn ra trong mắt cô. Một chàng trai đứng ở bậu cửa đang nghiêng mặt cười với cô. Ánh đèn như con dao trở làm nổi bật đường nét bóng dáng anh, xung quanh hình bóng đó, tất cả đều mờ nhạt. Động tác dứt tay vào túi tựa cửa của anh lúc này mang vẻ quý phái pha chút lãng đãng kiểu châu Âu.

Dĩ Mạch không nói gì, chỉ nhìn anh cười, hàng mi cong thành hình trăng khuyết. Anh cũng im lặng, âu yếm đón nhận cái nhìn của cô, để ánh mắt cô quét qua phần tóc mái hơi dài của anh, qua sống mũi thanh cao, qua đôi môi mỏng rõ viền môi.

“Lục - Thiệu - Trì! Sao anh xấu thế này! Anh lại còn không cắt tóc, tóc mái dài đến tận mũi rồi, râu cũng không cạo, sao mặt anh tái thế, lại còn gầy trũng mắt rồi! Trước kia anh đẹp trai lắm mà!”. Dĩ Mạch lao đến, bẹo khuôn mặt rõ nét xương xương của anh, trong giọng nói gợn chút trách cứ.

“Vì anh nhớ em”. Lục Thiệu Trì nắm tay cô khẽ nói, giọng nói khàn khàn đầy vẻ mê hoặc. Cô đang lo lắng cho anh, anh cười, hạnh phúc dâng đầy khoảng trống trong tim.

“Nhớ em? Sao anh lại đến thăm em muộn thế?”. Cô dẩu mồm, đầm nhẹ lên vai Lục Thiệu Trì.

“A, anh thương tích đầy mình rồi em còn mạnh tay thế! Đúng là nhớ em thật mà, lúc hôn mê nghe tiếng em gọi tên anh, anh cứ lo cho em. Tỉnh dậy không thấy em đâu, anh nhớ em lắm. Em thấy đấy, chân anh còn chưa khỏi đã vội chạy đến đây rồi”. Anh cúi đầu,蹭 đầu vào trán cô. Dĩ Mạch mặt đỏ bừng, Lục Thiệu Trì trước kia không bao giờ nói với cô những lời âu yếm như thế cả. Vân Mộ Hàn ở bên sắc mặt trong nháy mắt bỗng dại đi, Lục Thiệu Trì nhìn thấy tất cả, anh điềm nhiên ôm Dĩ Mạch vào lòng.

“Hôm đây anh làm cho em sợ chết khiếp, em cứ tưởng...”. Nỗi sợ hãi đó đến giờ vẫn còn vương vất trong tim cô.

“Em còn chưa lấy anh thì anh chết sao đành?”. Thiều Trì hoàn toàn không để tâm đến ánh mắt sắc nhọn bên cạnh, anh nhẹ nhàng cởi áo khoác, trùm lên người Dĩ Mạch, chiếc áo khoác của Vân Mộ Hàn bị anh ném lên chiếc ghế bên cạnh.

“Mặc ít thế này thì dễ ốm lắm”.

“Biết rồi, doc từ Lù, bệnh lấm mồm của anh bao giờ mới chữa được đây!”. Cô ngao ngán nghiêng đầu, bàn chân không yên phập di di trên sàn.

“Đồ ngốc, mồm miệng ghê gớm thế”. Lục Thiều Trì xoa xoa đầu cô, tình tứ như ở chốn không người, những lời lẽ thân mật đó khiến kẻ bên cạnh không khỏi chau mày. Vân Mộ Hàn nhìn hai người trước mặt, chỉ thấy không khí trong phòng oi bức khác thường, người nóng rực lên từng đợt.

“Thiều Trì, em không muốn ở đây nữa”.

“Thế thì chúng ta đi thôi”.

“Chờ đã... hai người...”. Nghe họ nói định đi, Kim Eun Chae đứng cạnh đó vội vàng lên tiếng.

“Sao thế? Cô Kim Eun Chae? Chẳng phải cô nói sự thật rồi còn gì? Việc là do cô làm thì vợ chưa cưới của tôi còn ở đây làm gì nữa?”. Lục Thiều Trì lạnh nhạt đáp lời Kim Eun Chae.

“Anh...”. Kim Eun Chae bị lời của anh chặn đứng không thốt nên lời, tức đỏ cả mặt.

“Anh Lục, thế này thì...”. Luật sư Quách do dự định can ngăn.

“Ông chớ nói với tôi những điều vô nghĩa, lòng kiên nhẫn của tôi có hạn. Cảnh sát không cần bọn tôi đi thì tốt nhất là ông đừng nói gì hết. Hồi trước ông là luật sư cho công ty của Giang Quý Nhân phải không? Ông đã có nhiều kinh nghiệm kiện cáo như thế, không biết tội cản trở pháp luật đã rõ chưa? Ông lợi dụng quan hệ của mình để bắt giam cô ấy trong khi biết rõ tội danh nực cười thế nào, lại không ngần ngại tung hỏa mù làm Vân Mộ Hàn nhầm lẫn, định ép Dĩ Mạch nhận tội, sau đó gọi cho Kim Eun Chae đến phối hợp diễn trò. Tôi không biết hai người có mục đích gì, cũng không biết Kim Eun Chae hãm hại Dĩ Mạch theo lệnh ai. Nhưng tôi cảnh cáo các người, dừng ngay mấy trò bần thủ này lại. Tôi đã gọi điện cho ủy viên pháp luật, ông ấy nhất định sẽ tra xét những cảnh sát vi phạm lần này. Nếu ông không muốn bị treo giấy phép hành nghề luật sư thì tốt nhất là dừng chọc tức tôi”. Lục Thiều Trì bước đến bên luật sư Quách, cúi người thì thầm vào tai ông ta.

“Ông tưởng bắt giam rồi ép cô ấy nhận tội được sao? Ông không ngờ Dĩ Mạch lại cứng đầu như thế, thà chịu khổ chứ không chịu oan ức phải không? Vì thế ông nên đổi nước cờ đi, cùng Kim Eun Chae diễn vở kịch nhân nghĩa để Vân Mộ Hàn cho rằng Dĩ Mạch là người không biết điều? Ông nghe đây, chớ tưởng Giang Quý Nhân có thể làm mưa làm gió ở Vân Trạch này. Lục Thiều Trì tôi có thừa bản lĩnh cho ông ta thua đau. Vì thế tiếp theo còn có chuyện gì nữa thì các vị tự lo lấy thân đi”.

Dĩ Mạch nhìn Lục Thiều Trì, không biết rốt cuộc thì anh nói gì mà luật sư Quách tái mặt, mồ hôi đầm đìa. Kim Eun Chae cũng lộ vẻ ngờ vực. Vân Mộ Hàn không để ý gì đến vẻ khác thường của luật sư Quách, anh chỉ nhìn Dĩ Mạch chăm chăm. Vừa bắt gặp ánh mắt anh, Dĩ Mạch vội quay đầu đi, nỗi đau khổ trong ánh mắt đó rõ ràng là thế khiến tim cô đau nhói. Hóa ra cô vẫn không thể không động lòng.

“Anh vừa nói gì với luật sư Quách thế?”.

“Không có gì, chú ấy nói chuyện này hoàn toàn là hiểu lầm, phải không, chú Quách?”. Lục Thiều Trì quay đầu cười với luật sư Quách.

“Phải, phải, là hiểu lầm, là hiểu lầm”. Ông ta vừa cười vừa lau mồ hôi.

“Nhưng vừa rồi rõ ràng là anh nói gì đó cơ mà?”. Dĩ Mạch ngẩng đầu lên, nét nghi vấn ánh lên trong đôi mắt trong veo.

“Thế à? Em nhìn nhầm rồi”. Lục Thiều Trì làm mặt vô tội.

“Thế à? Chắc là em đói quá nên hoa mắt rồi, chúng ta mau đi ăn đi”. Dĩ Mạch ngo ngắc gãi đầu, chẳng lẽ nhìn nhầm thật? Vẻ mặt của luật sư Quách vừa rồi đúng là như bị Lục Thiệu Trì đe dọa mà. Ừm, chắc là cô nhìn nhầm rồi.

Nghĩ đến chuyện ăn uống, cô lập tức tươi tỉnh hẳn lên, lấy lại tinh thần trong nháy mắt, kéo Lục Thiệu Trì bước ra ngoài. Đúng lúc cô rời khỏi đồn, Vân Mộ Hàn cuối cùng cũng nện một cú đấm xuống mặt bàn.

Đây mới là Dĩ Mạch thật sự, nụ cười của cô, vẻ tinh nghịch của cô, vẻ ngốc nghếch của cô, đều không còn thuộc về anh nữa. Trước mặt anh, cô lãnh đạm lặng im, chỉ khi gặp anh ta, cô mới quay về với tính khí trẻ con không chút che giấu của mình.

“Thế giới này đúng là ngập tràn màu sắc”. Ra khỏi đồn cảnh sát, Dĩ Mạch hít một hơi thật sâu, vươn vai, tâm trạng vô cùng thoải mái.

“Màu sắc ngập tràn thế nào?”. Thấy cô lim dim mắt, thở dài vắn vể thật dễ thương, Lục Thiệu Trì bất giác nảy ý muốn trêu chọc.

“À...”. Cô gái trước mặt anh chau mày suy nghĩ. Lục Thiệu Trì cố nhịn cười, cô nàng này thường ngày vốn không hay chữ, bắt cô mô tả cảnh sắc mùa thu dịu dàng thì đúng là đánh đố.

“Đường xam xám, lá cây nửa vàng nửa xanh, trời xanh, mây trắng, mặt trời đỏ, còn có... bộ mặt đen sì của đốc tờ Lù nữa, màu sắc ngập tràn rồi chứ?”. Nghe mấy câu đầu Lục Thiệu Trì còn cười thầm, đến câu cuối cùng mới biết cô nàng này đang giễu anh, anh giả vờ đưa tay định cốc đầu cô, cô rụt đầu nhắm mắt lại, bỗng cảm thấy Lục Thiệu Trì khe khẽ búng vào mũi mình. Giây phút đó, tựa như người nhạc công gảy dây đàn, cô nghe rõ trái tim rung lên. Cô mở mắt ra, nhìn thấy trong đôi mắt sâu thẳm màu mực của Lục Thiệu Trì ánh lên bóng dáng mình. Trong thời khắc đó cô cảm nhận những cung bậc của tình yêu đang đến.

“Thiệu Trì này... chúng ta đứng đây lâu thế, còn chờ gì đây?”. Dĩ Mạch đang khoác áo vest của Lục Thiệu Trì trên người, ông tay áo dài hơn tay cô nhiều, cô sốt ruột vung tay áo như người hát bội. Độ dài của chiếc áo vest chỉ phủ đến trên đầu gối Dĩ Mạch, Lục Thiệu Trì lo cô lạnh, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

“Chờ taxi”. Lục Thiệu Trì trả lời.

“Xe của anh đâu?”.

“Hổng rồi”.

“A... thế...”. Dĩ Mạch đảo mắt, nuốt những lời định nói vào trong, thực ra cô đang định hỏi: Đốc tờ Lù anh nhiều tiền thế, sao không mua lấy chiếc khác mà đi.

“Chân anh không lái xe được”. Lục Thiệu Trì điềm nhiên nói.

“...”

Dĩ Mạch đỏ mặt vì bị anh đi guốc trong bụng. Ngay sau đó, cô bỗng giật mình, không lái xe được là thế nào! Chân anh làm sao thế? Cô hoảng hốt nhìn Lục Thiệu Trì, lúc này cô mới nhận ra nụ cười của anh có nét âm thầm chịu đựng, tựa như đang cố giấu cơn đau ghê gớm. Cô run rẩy cúi người xuống, đưa tay nắn nhẹ chân anh, Lục Thiệu Trì khe khẽ rên. Chỉ chạm nhẹ thế này anh cũng đau đến thế sao?

Lục Thiệu Trì tì lên vai Dĩ Mạch, cảm thấy vai cô khẽ rung lên, cô ngẩng đầu lên, mặt đầm đìa nước mắt, xúc động nghẹn ngào. Anh quá lo cho cô nên mới không để tâm đến thương tích mà vội chạy đến, quên cả dùng gậy chống. Lúc này chân anh đã đau đến mức không chịu nổi nữa, nếu không được nghỉ ngơi thì e sẽ có di chứng mất.

“Dĩ Mạch, thật ra anh...”. Thật ra anh rất ổn, thật ra mọi thứ không đến nỗi như em tưởng. Thế nhưng anh không thốt được nên lời, vì cô nói...

“Thiệu Trì, em dọn đến ở với anh nhé. Em... em... ý em là đầu sao giờ em cũng không có việc làm, hồi trước để tiện đi làm nên mới thuê nhà. Căn hộ của anh to thế, em ở phòng khách cũng được rồi. Thật ra em có thể... chăm sóc anh. Không phải anh cần chăm sóc mà là em chỉ...”. Dĩ Mạch gõ gõ đầu, phải nói thế nào mới có thể khiến Lục Thiệu Trì không nghĩ ngợi gì về cái chân đau nữa đây?

“Được”.

“Hả?”.

“Chúng ta về nhà thôi”.

“Nhà? Chúng ta?”.

“Em vừa nói sẽ chuyển đến ở mà? Thế thì chúng ta về nhà thôi”. Lục Thiệu Trì không nén được cười.

“Sao xe lâu đến vậy nhỉ? Có phải đứng đây khó bắt được xe không?”. Dĩ Mạch đỏ mặt lái chuyện sang hướng khác, “chúng ta về nhà”, câu nói này thật ám muội.

“Ở đây không bắt được xe đâu, hai người có cần đi nhờ một chuyến không?”. Khi họ còn đang phân vân nghĩ cách thì một chiếc BMW đỗ xịch trước mặt họ.

Nghe giọng nói đó, nụ cười của Dĩ Mạch vụt tắt. Cô nhìn Kim Eun Chae đang lịch sự mời họ lên xe, quay người định bỏ đi. Lục Thiệu Trì kéo tay cô lại. Dĩ Mạch nghĩ đến cái chân bị thương của Lục Thiệu Trì, đành buông xuôi nổi chán ghét trong lòng, chầm chậm quay lại.

“Thế thì cảm ơn”. Lục Thiệu Trì không ngại ngần mở cửa xe ngồi vào luôn.

“Đi đâu đây?”. Giọng nói của Vân Mộ Hàn rất không thân thiện, lúc lái xe ra khỏi đồn cảnh sát anh đã kịp nhìn thấy cử chỉ thân mật của hai người. Nếu không phải Kim Eun Chae muốn mời họ lên xe thì anh chỉ muốn làm như không nhìn thấy, mau chóng rời khỏi nơi quỷ quái này.

“Đến Thương Thần”. Lục Thiệu Trì đáp lời ngay.

“Còn em?”. Vân Mộ Hàn hỏi Dĩ Mạch.

“Thương... Thần”. Nhìn ánh mắt đầy ẩn ý của Kim Eun Chae, Dĩ Mạch chỉ tức không cắn được lưỡi mình.

“Chúng tôi ở với nhau”. Lục Thiệu Trì lơ đãng trả lời, Vân Mộ Hàn đập mạnh phanh, chiếc xe khựng lại trước ngã tư đèn đỏ.

“Căn hộ ở đó được lắm, cạnh bờ sông, phong cảnh rất đẹp, có điều không gian riêng tư hơi thiếu, sau này có trẻ con nhà đông người thì sợ hơi chật chội. Mua biệt thự thì hơn, mấy hôm trước tôi đi xem một chỗ, định khi nào cưới xong sẽ chuyển đến đấy. Hai bạn biết đấy, Mộ Hàn định lập nghiệp ở Vân Trạch, phải an cư thì mới lạc nghiệp được”. Kim Eun Chae ngồi một bên nói liên tục, ba người còn lại trong xe đều im lặng, không nói gì.

Trên đường đi, mặt Vân Mộ Hàn khó khăn lắm. Dĩ Mạch cúi đầu nín thở, không khí trong xe thật quá bức bối. Xe vừa chạy đến tòa nhà, cô đã đẩy cửa xe nhảy xuống như chạy trốn. Vì không đứng vững nên cô loạng choạng lao về phía trước mấy bước, Vân Mộ Hàn vừa nhìn thấy cô trong gương chiếu hậu lập tức tháo dây an toàn định xuống xe, nhưng Lục Thiệu Trì đã nhanh hơn một bước xuống trước, vội vàng hỏi Dĩ Mạch có bị thương không. Vân Mộ Hàn lạnh lùng cài lại dây an toàn vừa tháo ra, nhấn ga, cho xe phóng nhanh khỏi đó.

...

Căn hộ của Lục Thiệu Trì nằm ở tầng ba mươi lăm, từ đây ban công chạy dài suốt phòng khách có thể nhìn thấy cả bờ sông. Vì giá thuê khá đắt nên cả khu cũng chỉ có mấy gia đình sinh sống, trong số đó có không ít các sếp lớn thường xuyên đi nước ngoài. Ít người ở là nguyên nhân chính để anh thuê căn hộ này. Anh không thích ở nơi ồn ào lại càng ghét những khu biệt thự khuất nẻo, đối với cuộc sống riêng tư anh rất kỹ tính. Căn hộ ở khu vực hiện đại nhưng không gian riêng tư tuyệt đối tĩnh lặng, có cảm giác thân thuộc mà khách sạn năm sao không có, đó là những thứ anh cần.

Màn đêm trùm xuống, Lục Thiệu Trì lặng ngắm Vân Trạch, dòng sông cuộn sóng soi ánh đèn lấp lánh một vùng phồn hoa. Tiếng xào nấu vọng ra từ gian bếp, trong nháy mắt phá vỡ sự yên tĩnh của buổi chiều tối. Nghe âm thanh đầy hương vị cuộc sống đó, Lục Thiệu Trì mỉm cười hạnh phúc. Đây là nhà của anh, có người đang chuẩn bị bữa tối cho anh, còn có ai hạnh phúc hơn anh nữa? Mấy ngày nay, anh cần thận nâng niu hạnh phúc này, tìm nhen nhóm lên một ước vọng: Có lẽ anh nên mua một căn nhà, xây dựng một tổ ấm thật sự với Dĩ Mạch.

“Ăn thôi!”. Tiếng Dĩ Mạch từ phòng khách vọng đến, trên tay cô đang cầm một chiếc vung nôi, cúi người ngửi mùi thức ăn, vẻ mặt mê mẩn và thỏa mãn, Lục Thiều Trì đứng ngay sau lưng cô cũng không hay biết.

Nhìn thức ăn trên bàn, Lục Thiều Trì dờ khóc dờ cười. Trứng bác cà chua, trứng hấp, trứng xào ớt, trứng đúc hành, canh trứng rong biển, cô nàng này sao cứ toàn làm khó cho trứng gà trong tủ lạnh nhà anh thế?

“Ném các món tủ của em đi”. Thấy Lục Thiều Trì đứng đằng sau, Dĩ Mạch kéo chiếc ghế ra lấy lòng anh.

“Món... trứng tủ à? Cô An Dĩ Mạch, cô đã làm món trứng liền một tuần rồi. Để tôi nhớ lại xem, hôm đầu tiên ăn cơm rang trứng, sau đó là mướp đắng xào trứng, sau đó...”.

“Nhưng hôm qua anh còn nói em làm món trứng rất ngon mà?”. Dĩ Mạch khẽ lườm bầu, biết làm thế nào được, ai bảo trứng là thứ dễ làm nhất chứ.

“Ăn một bữa không sao, nhưng mà hôm nào cũng ăn thế này thì tăng men gan mất, từ góc độ y học mà nói, cơ thể người hấp thu...”. Lục Thiều Trì bắt đầu thao thao bất tuyệt, Dĩ Mạch lập tức cúi đầu chịu trận, Thiều Trì lại mắc bệnh nghề nghiệp rồi. Từ lúc dọn đến căn hộ của anh, cô buộc phải thay đổi thói quen sống tự do trước kia. Buổi sáng anh kéo cô đi bộ ở bờ sông, đến tối anh giục cô đi ngủ sớm. Có lúc trốn trong chăn đọc truyện còn bị anh phát hiện, sau đó tịch thu “công cụ gây án” hại cô bực bội hồi lâu.

“Sợ tăng men gan thì sau này anh làm cơm tối đi”. Dĩ Mạch giận dỗi nói. Nhìn mặt Lục Thiều Trì khổ sở cứ như là bị cô ép uống mấy ngày qua, nếu không phải cô hôm nào cũng tắm bổ trứng gà, liệu chân anh có khỏi nhanh như thế được không?

“Được. Trước kia em cũng toàn ăn món anh nấu mà”. Lục Thiều Trì cười hì hì đồng ý, thời gian anh đi du học kinh nghiệm nấu bếp cũng khá khá, anh là người như vậy, dù có vất vả đến mấy cũng luôn biết chăm sóc sức khỏe của mình. Ăn không quen thức ăn của người Tây thì phải tự lặn vào bếp chăm sóc cái dạ dày của mình thôi. Còn Dĩ Mạch dù sống bao nhiêu năm rồi vẫn không tập được cách chăm sóc bản thân. Trước kia học đại học còn đến căn tin ăn được, tốt nghiệp rồi cô suốt ngày làm bạn với mì gói, cơm rang. Nếu không phải anh “nhặt” cô về, chắc là cô đã bị suy dinh dưỡng độ ba từ lâu rồi. Hai năm trời, anh thường xuyên giục cô ăn, nếu không cô nàng này thế nào cũng húp mì gói qua bữa. Dĩ Mạch là một người dễ dàng thỏa mãn với cuộc sống. Dù cô thường đòi ăn Haagen Dazs

(17)

nhưng kỳ thực một que kem đậu xanh cũng khiến cô sướng rơn rồi. Thái độ tùy tiện như vậy thật khiến người kỹ tính như anh thấy bực bội.

“Không được, không thể để anh nấu cơm được, em quyết tâm làm vợ hiền mẹ tốt cơ mà. Em không tin em lại không nấu được bữa cơm ngon!”.

“Phì...”. Lục Thiều Trì vừa nhấp một ngụm canh rong biển vào mồm liền phì ra luôn.

“Vợ... hiền... mẹ... tốt?”. Anh nhại lại cụm từ này, “em chắc chứ?”.

Mắt anh hơi nheo lại, ánh sáng lóe lên trong đôi mắt hẹp dài. Dĩ Mạch giật mình sực nhận ra mình vừa nói hớ, trong nháy mắt ngượng chín cả mặt. Sao mình lại nói lung tung thế chứ? Con gái phải kín đáo chút chứ, ông trời ơi, cho con cái lỗ nẻ để chui vào đi.

Nhìn bộ dạng ngượng nghịu của cô, Lục Thiều Trì bật cười. Nhận ra ánh mắt giễu cợt của anh, Dĩ Mạch mới nhận ra anh rõ ràng biết cô không cố ý mà còn cố tình hiểu lệch đi để giấu cô.

“Lục Thiều Trì! Ăn xong anh rửa bát”. Cô bực bội nói.

“Nhưng anh là bệnh nhân cơ mà”. Sức khỏe anh đã ổn, cái chân đau được cô chăm sóc đã gần khỏi, nhưng bộ dạng dễ thương của cô khiến anh không nén nổi tiếp tục chọc phá.

“Em thấy anh khá lắm rồi”. Dĩ Mạch đưa tay nhéo chân anh một cái, Lục Thiều Trì hét lên đau đớn.

“Sao thế? Vẫn đau thế cơ à? Để em gọi bác sĩ Lương...”. Dĩ Mạch phát hoảng. Chết thật, anh bị thương cơ mà, sao cô có thể động chạm lung tung thế? Lúc cô đang cuống quýt lật sổ điện thoại, anh vòng tay ôm cô từ phía sau.

Lục Thiệu Trì chống tay lên bàn ăn, giữ cô trước mặt anh. Khoảng cách này quá gần, Dĩ Mạch bắt giác lùi lại. Vì hồi hộp nên mặt cô lại đỏ ửng, ngực phập phồng. Nhìn đôi môi hồng dỗi của cô, Lục Thiệu Trì bỗng thấy miệng khô khốc. Trong vô thức, tay anh đặt lên môi cô. Cảm giác ấm nóng trên môi khiến mặt Dĩ Mạch càng nóng bừng, cô hồi hộp cứng cả người. Người đàn ông trước mặt đang nhìn cô say đắm, hoàn toàn không che giấu niềm ham muốn trong mắt. Ham muốn như ngọn lửa truyền vào tim cô qua hơi ấm của ngón tay, cô bắt giác cảm thấy một nỗi sợ hãi len lỏi trong tim.

Chưa từng có kinh nghiệm về chuyện này, Dĩ Mạch cuống quýt cắn luôn vào ngón tay đang run rẩy của anh. Lục Thiệu Trì toàn thân run lên, động tác của cô đã khơi gợi ngọn lửa ham muốn trong anh. Dĩ Mạch có lẽ không lường được mình đã làm gì, cô chỉ đắm đắm nhìn anh, nhìn đôi mắt càng lúc càng thâm lại của anh.

Lục Thiệu Trì dường như không cho cô thời gian kịp suy nghĩ, anh cúi người ngậm lấy làn môi mềm mại đó. Mùi nước hoa Cologne nhẹ nhàng của anh thoảng qua cánh mũi cô, cô ngơ ngác ngẩn đầu, ánh mắt mơ màng nhìn ngắm đường nét tuấn tú trên khuôn mặt anh. Đầu óc cô trống rỗng, chỉ cảm nhận được chiếc lưỡi mềm mại đang luồn vào môi cô thật mãnh liệt. Cảm giác quán quýt này khiến cô không thể làm ngơ. Cô chưa từng thấy Lục Thiệu Trì như thế này, điên cuồng, hối hả, mạnh bạo và nóng bỏng.

“Dĩ Mạch, Dĩ Mạch...”. Môi anh khẽ gọi tên cô rồi lại vô vấp cuồng nhiệt, khiến cô không thể nghĩ được gì. Không chờ cô định thần lại, nụ hôn của anh lại một lần nữa phủ xuống, không điên cuồng xâm chiếm như vừa rồi, lần này anh hôn từ tốn, dịu dàng và vắn vít. Hơi thở nồng đượm nhấn chìm cô như nước thủy triều, anh gọi tên cô hết lần này đến lần khác, say đắm, trầm đắm đầy mê hoặc.

Đam mê lan tỏa, niềm khát khao khiến người cô run rẩy, một tiếng thì thầm nhỏ đến mức không thể nghe thấy bay ra khỏi môi cô, cô ngượng ngịu chống lại sự cuồng nhiệt của anh nhưng hơi thở của anh làm cô không thể trốn chạy, cũng không thể chối từ.

Sau một hồi lâu, Dĩ Mạch cảm thấy sức nén đã bớt đi. Lục Thiệu Trì nhẹ nhàng buông cô ra, tay chống bàn, cô vẫn ở trong vòng chế ngự của anh. Cô khẽ run run, hơi thở gấp gáp. Anh nhìn cô, ham muốn thiêu đốt trong mắt không những không dịu bớt mà còn có phần nóng bỏng hơn. Đôi mắt sâu thẳm màu mực của anh vắn vít chờ đợi, tựa như hoang mạc đầy cát bỏng bỏng nhìn thấy ốc đảo hiện ra.

“Dĩ Mạch, cho anh... nhé”. Giọng nói khàn khàn chứa đựng cố gắng kìm nén, nhưng giọng điệu cuồng nhiệt lộ rõ ham muốn cháy bỏng của anh, sự nhẫn nại rõ ràng đã đến cực điểm.

Dĩ Mạch cắn môi không đáp lại, cô lùi về phía sau, lưng va phải bàn ăn đau điếng cũng mặc kệ.

“Dĩ Mạch... được không?”. Anh do dự nhưng lại đầy hy vọng.

“Thế cơm... có ăn nữa không?”. Tiếng Dĩ Mạch nhỏ dần như muỗi kêu, mặt đỏ như gấc.

“Em thấy sao?”. Giọng nói của anh khản đặc vì ham muốn.

“Em muốn... ăn cơm, nếu không... uống một bát canh trước cũng được”. Đôi môi anh sát lại gần, hơi thở đầy xâm chiếm khiến cô không suy nghĩ nổi. Bàn tay ở trên bàn của cô với được một bát cơm, đột nhiên giờ ra trước mặt Lục Thiệu Trì như tìm thấy cứu tinh.

Dĩ Mạch ngoảnh mặt đi không dám nhìn anh, gí bát cơm ra trước mặt Lục Thiệu Trì. Anh chau mày, nhìn bộ dạng cô căng thẳng, trong lòng anh vừa thấy thương vừa thấy buồn cười.

“A...”. Đúng lúc Dĩ Mạch thở phào nhẹ nhõm, cô bỗng thấy người chói với. “Cạch!”, chiếc bát rơi xuống đất, Lục Thiệu Trì đã bế thốc cô về phía phòng ngủ của anh. Dĩ Mạch hoảng hốt kêu lên, nhưng anh kịp cúi xuống giữ tiếng kêu đó vào giữa môi. Lưỡi anh như con rắn trơn nhẹ trong miệng cô, cơn mê khiến cô ngừng giãy giụa trong giây lát.

Đất trời mờ mịt không còn nhìn rõ gì nữa, chân cô nhũn ra, ngã khụy xuống đệm. Nụ hôn của anh vô vấp không ngừng, tay anh chà xát lên quần áo cô, ngăn không cho cô bất kỳ cơ hội suy nghĩ nào. Ý thức còn sót lại đã bị đục vọng nuốt trôi, cô thở gấp với những tiếng rên đứt đoạn.

Nụ hôn biến thành những cái cắn nhẹ đầy tình tứ, từ mi mắt đến bên tai rồi đến cổ, quần áo rơi xuống giữa những ngón tay anh, không khí lạnh toát khiến cô rùng mình. Cô phối hợp với anh trong vô thức, hàng mi

cong khe rung len. Nhung cai hon nóng bỏng của anh rơi tới tấp lên người cô. Không biết từ lúc nào, cơ thể đã lộ ra hoàn toàn trước mắt anh, không còn chút che đậy nào nữa.

“Dĩ Mạch, mở mắt ra, nhìn anh, nói em yêu anh đi”. Anh thở khẽ, chống tay nhìn cô, anh hạ giọng trầm thì bên tai cô, trong căn phòng rộng lớn nghe cuồng nhiệt mà dồn nén.

Cô mở mắt ra, ánh mắt thẳng thốt. Bàn tay cô vẫn đặt trên lưng anh, những cơ bắp căng lên phủ một lớp mồ hôi mỏng đó nóng đến mức toàn thân cô như có lửa cháy. Anh dịu dàng nhìn cô, đôi mắt đen như mực rừng rực ánh lửa khát vọng. Dĩ Mạch có thể nghe thấy tiếng trái tim anh đập cuồng loạn, hóa ra anh cũng căng thẳng và bất an. “Có được không?”. Anh ân cần mà hỏi hỏi cô, hết lần này đến lần khác. Cô không dám trả lời. Lúc này trong mắt, trong tim cô đều đang gọi anh. Cô muốn trao cho anh tất cả, nhưng trong tim lại sợ hãi và lúng túng. Cô không biết phải nói ra thế nào, chỉ biết ưỡn người, vụng về đáp lại anh.

Cảm nhận được sự đáp lại của cô, cơ thể Lục Thiệu Trì căng ra, anh không do dự nữa, hôn tới tấp lên người cô. Dĩ Mạch dần dần quen với những vuốt ve của anh, một cảm giác êm ả chưa từng có dâng lên trong tim cô. Từ giờ trở đi cô không còn đơn độc một mình nữa, không còn nữa...

Nước mắt lăn ra, lại được anh hôn khô. Cô run rẩy dưới thân người anh, anh biến tất cả lòng thương cảm thành sự dịu dàng. Cô chưa bao giờ hoàn toàn lộ liễu như thế này trước mặt bất kỳ ai. Chỉ cần anh muốn, chỉ cần đó là thứ cô có, cô sẽ cho anh hết thảy, không giữ lại chút nào...

“Đừng sợ, có anh đây rồi”. Anh thì thầm bên tai cô, cô bỗng thấy yên lòng. Vì sợ làm tổn thương cô, anh nén sự cuồng nhiệt lại, kiên nhẫn dẫn dắt cô.

“Thiệu Trì... dừng lại...”. Cô túm chặt ga trải giường, mặt trắng bệch. Cảm giác xé rách nhấn chìm cô, cô run rẩy, cảm thấy mình có thể chết trong giây phút đó.

Chết tiệt! Thiệu Trì thậm chí rửa mình. Biết rõ là cô chưa từng trải mà anh còn vội vàng gấp gáp như thế. Về non nớt của cô khiến anh hoảng loạn. Anh nắm lấy tay cô, mười ngón tay siết chặt vào nhau như cho cô thêm sức mạnh. Cảm giác được hòa làm một với cô quá diệu kỳ, diệu kỳ đến mức anh biết cô đau đớn mà vẫn không thể dừng lại.

“Dĩ Mạch, nhìn vào mắt anh, em là của anh, chỉ là của anh thôi”. Đây là lần đầu tiên, cô nhìn thấy vẻ ham muốn chiếm hữu rõ ràng và mãnh liệt như vậy ở Lục Thiệu Trì. Một nơi nào đó trong tim như mềm ra, một tiếng thở dài lặng lẽ hình thành một câu trả lời trong tim. Tìm kiếm, chờ đợi, hy vọng, hóa ra người ấy lại là anh.

Lục Thiệu Trì biết, từ nay về sau anh sẽ không bao giờ buông tay nữa, không bao giờ diễn vai người bảo hộ bên cạnh cô nữa. Anh muốn cô, muốn thân thể cô, muốn trái tim cô. Anh muốn từ nay cô chỉ thuộc về anh, cầu cho cái gã Vân Mộ Hàn gì đó biến đi với quỷ! Anh tuyệt đối không thể để bất kỳ ai cướp cô khỏi tay anh, nếu có kẻ dám làm thế, anh nhất định sẽ không nương tay với hắn. Dĩ Mạch, em nghe thấy chưa? Từ nay về sau em không được yêu bất kỳ ai nữa, không được!

Tóc cô vẫn vít lấy anh, anh ép cô mở mắt nhìn quyền sở hữu của anh. Sự ngượng ngùng phủ lên đôi má cô màu đỏ như rượu vang, đôi mắt nhắm hờ, mê đắm đến vô cùng. Ý thức của cô bị khoái cảm run rẩy khống chế, anh liên tục gọi tên cô, còn cô dùng hết tâm trí hiến cho anh vẻ đẹp của người con gái. Tình yêu bao năm cuối cùng đã được đền đáp, phút giây cuồng nhiệt như sóng nước trào dâng, nhấn chìm hai người.

Bên ngoài vách kính, đèn màu nhấp nháy, trời sao lấp lánh. Dĩ Mạch ngược nhìn ánh đèn mờ tỏ của hàng vạn ngôi nhà trên bầu trời đêm ấm áp ở chốn phồn hoa này. Anh ở trong cô, gần gũi đến tận cùng, từ nay cô không còn phải sợ những đêm dài lạnh giá và cô đơn dai dẳng. Sau đêm nay, họ không còn như trước kia nữa, ân ái đã kéo hai tâm hồn sát bên nhau. Tình yêu thăng hoa khiến cô hạnh phúc đến phát khóc. Cuối cùng cô cũng hiểu tình yêu trên thế gian diệu lệ dịu ngọt như thế, chẳng trách chẳng có đôi tình nhân nào vượt qua được mật ngọt cám dỗ ấy. Cô cảm ơn ông trời, sau hai mươi hai năm chờ đợi, cuối cùng đã có một người đàn ông có thể cho cô hết thảy yêu thương.

Sau giây phút cuồng nhiệt, cô vẫn ở bên dưới anh, anh hôn mái tóc bết lại vì mồ hôi của cô, cô dựa vào anh, vùi mặt vào ngực anh. Lục Thiệu Trì xoay người, để cô nằm trên người mình, anh vòng tay ôm lấy đôi vai mịn màng của cô, ngửi mùi hương quyến rũ trên người cô. Dĩ Mạch lúc này ngoan ngoan yên lặng, cô trầm tư như đang suy nghĩ điều gì, co người trong lòng anh, cắn ngón tay, ánh mắt đầy vẻ nghi hoặc.

“Vẫn còn đau à?”. Anh âu yếm hỏi, ánh mắt đầy vẻ ân cần.

“Lạ thật, lần đầu tiên trong khách sạn ở Nam Giang sao không có cảm giác gì mà lần này lại đau thế?”. Dĩ Mạch lẩm bẩm tự hỏi, vì không nghĩ ra câu trả lời, chân mày cô nhíu lại, ánh mắt càng thêm bồn chồn. Lục Thiệu Trì ngó người một lúc, ngay khi hiểu ra cô đang nghĩ đến chuyện gì, nụ cười khe khẽ hiện lên môi anh.

“Mạch Mạch”. Anh gọi cô, hóa ra gọi tên một người cũng có thể hạnh phúc đến thế.

“Hả?”. Cô không chú ý, nhận ra Lục Thiệu Trì đang nói với mình, cô ngơ ngác ngẩng đầu nhìn anh.

“Có ai nói với em là em rất dễ thương không?”. Cuối cùng không nhịn nổi anh bật cười thành tiếng, ánh mắt càng lúc càng sâu thẳm, dự vọng lại một lần nữa dâng lên, anh xoay người, đẩy cô xuống lần nữa.

“Lục Thiệu Trì, anh...”.

Sự chống cự yếu ớt của cô chìm ngấm trong những nụ hôn rợp trời đất của anh, lời nói dần dần trở nên đứt đoạn mơ hồ, chỉ có ánh sao ngoài vách kính vẫn sáng lấp lánh như kim cương, vĩnh viễn bền lâu.

Sáng hôm sau, Thiệu Trì lần đầu tiên không lôi Dĩ Mạch dậy sớm đi bộ. Anh ngủ rất ngon, Dĩ Mạch vừa mở mắt ra đã gặp ngay đôi mắt nhắm nghiền của anh với hàng mi dày rõ ràng từng sợi. Hóa ra lông mi của Lục Thiệu Trì dài thế, nghĩ đến đây, cô vui vui như vừa phát hiện ra bí mật nào đó.

“Xem đủ chưa? Nếu chưa đủ, anh sẽ để em xem cả đời”. Anh bất ngờ mở mắt làm Dĩ Mạch giật bắn người, lời lẽ trêu chọc ranh mãnh khiến vành tai cô đỏ ửng.

“Hôm nay anh không đến bệnh viện trị liệu phục hồi à?”. Dĩ Mạch lấp liếm xoay chủ đề sang hướng khác.

“Tối qua làm rồi còn gì?”.

“Thế à?”. Dĩ Mạch đang bồn chồn, bỗng hiểu Lục Thiệu Trì nói đến chuyện gì, trong phút chốc vừa ngỡ ngàng vừa tức, chỉ biết nhắm mắt nhắm mũi véo anh một cái.

Anh đỡ tay cô, nhìn cô đắm đắm. Ánh mắt nồng nhiệt làm Dĩ Mạch bối rối không dám nhìn thẳng vào anh. Nhìn khuôn mặt cô gái ửng hồng, tim anh rung động, hơi nóng trong cơ thể lại dâng lên...

Cuộc ái ân trong nắng sớm trong trẻo như một tác phẩm nghệ thuật. Tiếng thở gấp gấp vỗ vụn, những hạt bụi li ti dưới ánh mặt trời biến thành những vệt sáng kỳ ảo.

“Lục - Thiệu - Trì! Anh thật quá đáng!”. Cô mím môi, có ai sớm ngày ra đã thế này không?

“Có một số việc rất dễ nghiện mà”. Anh cười hôn cô, chọc ghẹo cô, khiến cô ôm mặt cười nắc nẻ trong chăn.

“Lục Thiệu Trì, anh dám bắt nạt em”. Một hồi lâu sau, cô giận dỗi nói. Trong mắt đầy vẻ âm ức, đẹp đến xao lòng.

“Mạch Mạch, anh có làm đau em không?”. Anh bỗng quay người lại, khuỷu tay chống trên gối, cúi đầu nhìn cô. Cô không khỏe, dù anh đã rất nhẹ nhàng nhưng vẫn thấy lo lắng. Dĩ Mạch ngẩng đầu, gặp ánh mắt anh, vẻ dịu dàng trong mắt anh giống như bầu trời sao đêm qua, đầy bao dung. Cô vội vàng cúi đầu, tìm đập thỉnh thịch, thấy mình như sắp chìm ngấm trong ánh mắt yêu thương này...

“Đau thì không đau, nhưng đói lắm rồi”. Cô vò đầu không nhẽo, tối qua cô còn chưa ăn cơm cơ mà!

Lúc anh rời khỏi giường, Dĩ Mạch kéo chăn trùm đầu, cô vừa nói gì thế này! Lần này chắc chắn Lục Thiệu Trì sẽ nghĩ cô là một con bé ngốc ham ăn mất. Nghĩ đến đây, cô nhíu mày trầm tư, suy đi tính lại. Lục Thiệu Trì bày bát đĩa trong phòng khách, vừa khéo nhìn thấy cô qua cửa phòng ngủ khép hờ. Dĩ Mạch đang hồi tưởng lại sự non nớt của mình hôm qua, bực bội vò đầu bứt tai, tất nhiên cô không hay biết mình thay đổi bao nhiêu vẻ mặt trong giây lát ấy, nhưng Thiệu Trì thì nhìn thấy hết, nụ cười ở khóe môi càng rõ. Dĩ Mạch của anh trong sáng như một đứa trẻ như thế, anh làm sao không yêu được?

Đúng lúc ấy, chuông điện thoại ở đầu giường đột ngột réo vang, Dĩ Mạch tiện tay hất máy, vừa “alô” một tiếng thì thấy đầu dây bên kia im lặng kéo dài.

“Alô!”. Dĩ Mạch bần khoản nhú mày, Lục Thiệu Trì rất ít khi cho người khác số điện thoại nhà, có việc gì cứ gọi luôn vào di động là được rồi, ai lại còn gọi đến nhà kia chứ?

“Xin hỏi, Thiệu Trì có nhà không?”. Sau một hồi im lặng, đầu kia mới vang lên một giọng mềm mại, nhã nhặn.

“À, anh ấy ở ngoài phòng khách, để tôi gọi anh ấy nghe”. Dĩ Mạch ngẩn ra một chút, sau đó chau mày, Thiệu Trì? Gọi thân thiết thế là sao?

“Không cần đâu, không cần làm phiền anh ấy. Chắc bác là người giúp việc mới, thời gian cháu không ở Vân Trạch cảm ơn bác đã chăm nom anh ấy. Chân anh ấy bị thương, bác nhớ hàng ngày ninh xương cho anh ấy ăn. Buổi tối anh ấy có hay làm việc khuya lắm không ạ? Bác nhắc anh ấy uống ít cà phê thôi, có hại cho sức khỏe đấy ạ. Cháu biết anh ấy khó tính, bác làm việc cũng vất vả, lần sau cháu sẽ bảo anh ấy tăng lương cho bác. Cháu không phiền bác nữa, chào bác ạ”. Không chờ Dĩ Mạch trả lời, cô ta đã cúp máy.

“Bác?”. Giọng cô già đến thế sao! Dĩ Mạch hằm hằm đặt cốp điện thoại xuống, nghiêng răng nghiêng lợi. Lại còn nói cô là giúp việc của Lục Thiệu Trì nữa chứ, thật quá đáng!

Điện thoại vừa đặt xuống, chuông lại reo lên.

“Alô, cậu chủ của cô không có nhà!”. Dĩ Mạch tức tối đáp luôn.

“Xin hỏi đây có phải nhà cô An Dĩ Mạch không? Tôi ở công ty trò chơi Cửu Cửu”. Người ở đầu dây bên kia rõ ràng là bị giật mình, do dự dò hỏi.

“Công ty Cửu Cửu? À, tôi là An Dĩ Mạch đây”. Dĩ Mạch lập tức thu bộ mặt nhăn nhúm lại, cười trừ, mấy hôm trước cô có gửi hồ sơ đến công ty trò chơi Cửu Cửu, vì không có điện thoại di động nên đành ghi số điện thoại nhà Lục Thiệu Trì lại.

Lục Thiệu Trì vừa làm xong bữa sáng thì nghe thấy một tiếng hét thất thanh, khi anh lao vào phòng thì thấy Dĩ Mạch đang cuống cuống mặc quần áo, loay hoay như một chú thỏ. Cô lao vào nhà tắm, miệng ngâm bàn chải đánh răng, tay cầm lược, đây là lần đầu tiên sau bao nhiêu ngày, anh mới nhìn thấy cô nàng hay ngủ nướng này có sức sống như thế.

“Họ bảo em chiều đến phỏng vấn, yeah! Em có thể làm nhà thiết kế trò chơi rồi!”. Dĩ Mạch hào hứng lao tới ôm chầm Lục Thiệu Trì hôn chụt một cái, quên sạch cục tức vì vừa mới bị gọi nhầm là người giúp việc. Lục Thiệu Trì mỉm cười, ánh mắt tràn đầy niềm vui không che giấu. Lửa trong lò sưởi kiểu Anh ở phòng khách tỏa ra từng làn hơi ấm, trong phút chốc cả căn phòng đã ấm sức lên. Cô đang hạnh phúc, giờ phút này anh không mong gì hơn nữa.

“Chiều anh đi với em, ăn sáng đã”. Anh cười nói.

Dĩ Mạch không nói gì, chỉ cười ngoái nhìn anh, Lục Thiệu Trì ở bên cô, chính là niềm tin và cổ vũ lớn nhất của cô. Cô nhăm công việc này vì lần này cô thật sự muốn theo đuổi việc mình thích. Trước kia cô không hề thích làm phóng viên giải trí, mỗi ngày theo dõi chuyện riêng tư của người khác, đạt thành công trong sự nghiệp bằng nỗi xấu hổ và đau khổ của người khác, dù có nhiều nhuận bút và lời khen đến mấy thì đó cũng không phải là thứ cô muốn. Không đành lòng rời khỏi tòa báo chỉ là vì cô muốn thực hiện di nguyện của bố trước khi mất. Cô vốn là người cứng đầu cứng cổ, lúc nào cũng cho rằng mọi thứ sẽ không thay đổi, những thứ trước kia luôn là tốt nhất. Giờ đây, cô mới hiểu ra sự kiên trì theo đuổi của mình thật quá ấu trĩ, cô suýt chút nữa đã để tuột mất hạnh phúc vì nhăm lẩn của mình. Trước kia có chịu đau khổ thế nào cô cũng không bận lòng nữa, chỉ cần Lục Thiệu Trì vẫn bên cô là được rồi. Hóa ra cô là người hạnh phúc nhất thế giới này, thế thì còn gì không hài lòng nữa?

Vết thương ở chân Lục Thiệu Trì đã gần khỏi, buổi chiều anh lái xe đưa Dĩ Mạch đi phỏng vấn, trên đường đi thì nhận được điện thoại nói bệnh viện có việc khẩn cấp nên anh phải đi trước. Dĩ Mạch đi phỏng vấn một mình, cũng không lấy gì làm căng thẳng. Các câu hỏi của nhà tuyển dụng toàn về game, vừa khéo Dĩ Mạch là con nghiện game một trăm phần trăm, thế là trong suốt cuộc phỏng vấn cô trả lời trôi chảy, bàn luận rôm rả với các nhà tuyển dụng. Lúc cuộc phỏng vấn gần kết thúc, cô còn không quên hỏi xem các trò chơi mới ra của Cửu Cửu có những gì mới mẻ và đặc sắc, bộ dạng dễ thương và sự ham mê của cô khiến mọi người đều cười vui vẻ. Cười như thế, chứng tỏ hai bên đều hài lòng.

“Mấy tờ báo đó viết về tôi như thế, các bạn không để tâm thật à? Không sợ tôi sẽ làm ảnh hưởng đến hình ảnh công ty sao?”. Lúc phỏng vấn xong, Dĩ Mạch lại thấy thấp thỏm không yên, giờ cô bị bêu xấu muôn nơi, rất nhiều công ty sẽ không muốn nhận cô.

“Nếu công ty chúng tôi cần đại sứ hình ảnh thì nhất định sẽ không mời bạn. Nhưng chúng tôi cần người thiết kế trò chơi, mà việc này thì không ai hợp hơn bạn cả! Dĩ Mạch, đây là bản kế hoạch trò chơi cho điện thoại di động mà công ty sắp đưa ra thị trường, bạn mang về nghiên cứu xem, nhân vật thiết kế có gì cần sửa không, tuần sau họp nghe ý kiến của bạn”.

“Tuần... tuần... tuần sau?”. Dĩ Mạch cầm lấy bản kế hoạch trò chơi, đi làm sớm thế sao?

“Sao? Nếu bạn thấy trễ quá thì có thể đến làm sớm hơn. Sau này bạn là nhân viên công ty rồi, thiết kế trò chơi là vị trí chung chung, phân công công việc còn chưa rõ ràng, có thể việc gì cũng phải làm, công việc mới bắt đầu có vất vả chút. Đi nào, mình đưa bạn đi làm quen với đồng nghiệp, sau này có gì không hiểu cứ hỏi họ. Nhưng mình nhắc bạn, cái đám ngoài kia đã lâu lắm không thấy người đẹp rồi”.

Dĩ Mạch phì cười, phút chốc thấy những đồng nghiệp này thật dễ thương, sau này làm việc ở đây chắc sẽ rất vui.

“A, Voi con, cậu giả việc công làm việc riêng, tuyển người đẹp thế này làm chúng tớ không tập trung được”.

“Bộ các anh nghĩ tôi chỉ ưa nhìn chứ không làm được việc gì hả? Hồi bốn cô nương đây bắt đầu chơi game thì các cậu còn đang mài đũng quần trên ghế nhà trường đấy”. Lông mày Dĩ Mạch nhướng lên, cô nói.

“Thà đắc tội với tiểu nhân còn hơn đắc tội với phụ nữ, các cậu sau này thử rồi. Dĩ Mạch chớ để tâm, họ ở khu phát triển hitech lâu quá buồn đến phát ốm rồi, cả năm chả có mấy lần vào phố, toàn bọn một sách ấy mà. Thực ra họ cũng tốt bụng lắm, giống mình mà”. Anh chàng tuyển dụng vừa rồi còn nghiêm nghị phỏng vấn giờ đã nở nụ cười tinh quái.

“A, Voi con, dám bôi bác những con người tài hoa chúng tôi, cứ chờ đấy, đại ca mà nghe được thế nào cũng xử cậu ra trò”.

“Hừm, nói cho các cậu biết, các cậu không còn hy vọng gì nữa đâu. Chồng chưa cưới của tôi chúa ghét mấy chuyện bồ bịch này. Anh ấy sắp đến đón tôi rồi, không tán chuyện với các cậu nữa, tuần sau gặp, bái bai”. Dĩ Mạch xem đồng hồ, nói.

Đám đồng nghiệp lần đầu tiên gặp này khiến cô thấy rất thân thiết, với những bước đầu thuận lợi của công việc mới, cô cũng yên tâm ít nhiều. Chờ mãi mà không thấy Lục Thiệu Trì gọi đến, Dĩ Mạch loay hoay tự đi về, dầu sao thì bên cuối cùng của tuyển số hai cũng ở ngay gần đó, sau này hết giờ làm cô cứ đi tàu điện ngầm là được rồi, khu hitech này không xa xôi như mọi người vẫn tưởng. Lúc ra khỏi ga tàu điện ngầm trời đã sẩm tối, giống như sắp mưa. Cô bỗng thấy nhớ chiếc xe ấm áp của Lục Thiệu Trì, hóa ra ý lại cũng là thói quen. Hai năm không phải là dài, nhưng trong hai năm dai dẳng chờ đợi, cô đã nhận ra tình cảm này sâu nặng đến đâu và hoàn toàn yên tâm gửi gắm bản thân. Nghĩ đến tối qua, mặt cô lại ửng hồng, không nén nổi niềm hạnh phúc trong tim.

Trời tháng Mười một nặng trĩu, tối sầm như sắp vào đêm. Dĩ Mạch thấy Thiệu Trì vẫn không gọi điện, cô đoán là anh đang có việc bận. Cô kéo kín áo khoác, vẫy xe bên đường. Cô mở ví, tay xoa lên bức ảnh gia đình bên trong, khẽ nói với người phụ nữ trong ảnh: “Mẹ ơi, chúc mừng sinh nhật”. Trong lúc tột tẻ nhất cô đã gặp được người đàn ông tốt nhất trong cuộc đời, như thế với cô đã là đủ rồi.

Bố mẹ ơi, bố mẹ yên tâm được rồi, con không còn cô độc một mình nữa.

Hôm nay là sinh nhật của mẹ Lục Thiệu Trì, lúc này anh đang đưa Mạc Hân Nhan đi chọn quà cho bà. Anh có phần sốt ruột nhìn bầu trời càng lúc càng âm u, nặng nề bên ngoài cửa kính, trong lòng lo lắng. Hôm nay nhận được điện thoại từ bệnh viện báo bệnh tình bệnh nhân của anh đột nhiên xấu đi, anh không hỏi gì thêm chạy ngay đến bệnh viện. Chẳng ngờ đó là lời nói dối của mẹ, bà muốn anh đi mua quà cùng Hân Nhan. Anh không rõ vì sao mẹ lại ghét Dĩ Mạch như vậy, thậm chí còn tuyên bố rằng nếu Dĩ Mạch xuất hiện ở bữa tiệc sinh nhật, thì chắc chắn sẽ làm cho cô bé mặt ra về. Anh không muốn tranh cãi với mẹ vào ngày sinh nhật của bà nên đành chọn cách thỏa hiệp.

Trên đường đi, Thiều Trì luôn thờ ơ. Từ chiều đến giờ điện thoại của Dĩ Mạch toàn báo nằm ngoài vùng phủ sóng, khiến cho anh vô cùng lo lắng nóng ruột. Gọi điện đến công ty trò chơi hỏi, được biết cô đã về từ lâu. Cô nàng này rốt cuộc đi đâu rồi?

“Làm ơn gởi hộ tôi hộp nhạc Reuge này, Thiều Trì, cô Tiêu hình như rất thích sưu tập những thứ này”. Hân Nhan cười tươi tắn nói, quay đầu lại thì thấy Thiều Trì đang đứng cạnh cửa kính, lơ đãng nhìn dòng xe cộ qua qua lại lại trên đường, liên tục gọi điện thoại. Lục Thiều Trì mà cô biết luôn trầm lặng bình thản, cho dù có đang cấp cứu cũng chưa bao giờ lo lắng đến thế. Anh nói lỏng cà vạt, đi đi lại lại, cấu kính bấm điện thoại. Động tác của anh rất từ tốn, kiên nhẫn, nhưng kỳ thực đã mất bình tĩnh lắm rồi.

Mạc Hân Nhan giữ nụ cười lịch sự với người bán hàng, trong lòng không khỏi buồn bã. Cô từ nhỏ đã rất xuất sắc, có rất ít người lọt được vào mắt cô. Thiều Trì là học trò tâm đắc nhất của bố cô, từ hồi đó cô đã thầm yêu ah và vì ý nghĩ này mà cô đã đến làm ở Bệnh viện Nhân Tâm. Năm đó, Tiêu Nhân Tâm cử cô ra nước ngoài bồi dưỡng nghiệp vụ, cô không hề bất bình mà ngược lại cảm thấy đây là cơ hội để rút ngắn khoảng cách giữa mình và Thiều Trì. Cho đến giờ cô mới hiểu ra, khoảng cách giữa Lục Thiều Trì và cô không chỉ là tiền tài, địa vị, học thức, mà còn có quá nhiều thứ khác.

Trong cửa hàng trang sức, Lục Triệu Khôn đang chọn một sợi dây chuyền kim cương, ông bảo cô bán hàng gói lại. Mỗi năm đến sinh nhật của Tiêu Nhân Tâm, ông đều mua cho bà một sợi dây chuyền kim cương, đều đặn không sót. Bà vẫn thích kim cương, ngắm bao nhiêu lần cũng không chán, không giống Lâm Mạc chẳng hứng thú gì với mấy đồ châu báu lộng lẫy, chỉ mê thủy tinh. Hôm nay... cũng là sinh nhật của cô ấy.

Ông bảo cô bán hàng gói cả một cái ghim cài áo bằng thủy tinh hình hoa bách hợp, dù biết rõ đây là món quà không thể tặng, nhưng ma xui quỷ khiến thế nào ông vẫn mua. Ngoài cửa mưa lâm thâm, nước mưa chảy ngoằn ngoèo trên mặt kính. Ông không khỏi nhớ đến cái hôm gặp An Dĩ Mạch ở nghĩa trang, cô cầm chiếc ô mang màu sắc và kiểu dáng cổ xưa, đứng một mình trong mưa. Bóng dáng mảnh mai đó khiến ông trong giây lát ngỡ như cô ấy sống lại, biết rõ là không thể, nhưng tim ông vẫn đập mạnh. An Dật, Lâm Mạc, hai người họ đã được sống chết cùng nhau, còn ông chỉ có thể giống hồi đó, lại lỡ bước lần nữa.

Bỗng ánh mắt ông dừng lại ở một nơi. Qua vách kính cửa hàng, ông nhìn thấy cô gái đó hốt hải gọi xe. Vẫn cầm cái ô cổ xưa, với hoa văn gốm Thanh Hoa. Xe cộ ngược xuôi hối hả làm bắn nước tung tóe, cô kéo chiếc áo khoác mỏng che kín thân mình, nét mặt đầy vẻ cứng cỏi.

“Đi đâu? Chú đưa cháu đi”. Ông vội vàng đẩy cửa bước ra, suýt chút nữa thì quên mất hôm nay là sinh nhật vợ, ông phải về nhà sớm.

“Chú Tin Nóng!”. Hôm nay thời tiết xấu, Dĩ Mạch đứng chờ mãi mà không bắt được chiếc xe nào. Chiếc điện thoại rở tiền mới mua vẫn không nhận được tín hiệu nào hết, cô không thể gọi cho Lục Thiều Trì được, cô đang lúng túng nghĩ cách thì ông xuất hiện.

“Chú Tin Nóng, chú thần kỳ quá. Mỗi lần cháu gặp rắc rối là chú lại xuất hiện như ông già Noel ấy!”. Dĩ Mạch không ngại ngần ngồi ngay vào xe của ông, hơi ấm trong xe lập tức xua đi giá lạnh, cô xoa xoa tay, rồi lại ra sức ấn phím điện thoại.

“Nhà cháu ở đâu? Chú đưa cháu về”.

“Cháu không về nhà được, cháu quên đem chìa khóa rồi. Bực quá, cái điện thoại dở hơi này lại mất tín hiệu. A, được rồi”. Dĩ Mạch vung vẩy chiếc điện thoại, bỗng một hồi chuông trong trẻo vang lên, cô vừa nhìn thấy màn hình hiển thị tên Lục Thiều Trì, vội vàng nghe máy. Lục Triệu Khôn ở bên cạnh mỉm cười kín đáo, cô gái này thật cả tin, vô tâm vô tư giống hệt Lâm Mạc hồi trước. Ông khẽ thở dài, ông nhất định sẽ đối xử với con gái của cô ấy như cốt nhục của mình, đó là điều duy nhất ông có thể làm được.

Lục Thiều Trì không biết đã gọi bao nhiêu cú điện thoại rồi, lần nào cũng ngoài vùng phủ sóng. Mạc Hân Nhan đã chọn quà xong, cô đứng bên anh, nhìn anh lo lắng.

“Thiều Trì...”.

“Xin lỗi, anh gọi điện thoại đã”. Anh không hề chú ý đến sự hăng hụt của cô, lời lẽ lịch sự đó như lưỡi dao sắc cứa vào lòng tự tôn và sự nỗ lực cuối cùng của cô.

“Alô, em ở đâu thế?”. Điện thoại vừa liên lạc được, Dĩ Mạch đã nghe thấy giọng nói nóng nảy của Lục Thiệu Trì.

“Hà hà, em đang ở ngoài đường”.

“Cười gì mà cười, sao em không nghe máy?”. Vừa nghe thấy tiếng cô ríu rít trong điện thoại, Lục Thiệu Trì vừa bực vừa thương. May cô không sao, anh cứ lo cô lên cơn, lo cô đi đường không nhìn xe nhờ xảy ra chuyện gì, lo suốt từ chiều, cuối cùng cũng đã có thể yên lòng. Thời gian ở cùng Dĩ Mạch, anh có cảm giác như phóng xe trong sương mù, cứ tiếp tục thế này thì anh ngỡ rằng mình mới là kẻ yếu tim. Hóa ra đây chính là hương vị của sự vẩn vơ.

Cô nàng còn làm như vô tội, vẫn cười nói huyền thoại với anh. Bộ dạng vô tư của cô khiến anh vừa tức vừa thương, vốn định xạc cho cô một trận nhưng cuối cùng vẫn không nỡ nói nặng với cô nữa lời.

“Em biết sai rồi mà, tại cái bến tàu điện ngầm đỡ hơi đó kín quá, không có cả tín hiệu di động. Anh đừng giận mà, tức giận sẽ bị nhấn đấy, nếu anh không đẹp trai nữa thì em sẽ bỏ anh ngay đấy. Đốc tử Lù yêu nhất của em, cười một cái đi. Phải rồi, em vừa gặp một người bạn cũ, chú ấy cho em đi nhờ xe rồi, nếu không thì em chết mất. Thiệu Trì này, anh đang ở đâu? Hôm nay có về nhà ăn cơm không?”. Cô nói liên thanh như một bà vợ lắm mồm, Lục Thiệu Trì vừa rồi còn nghiêm mặt giờ cũng không giấu được nụ cười, rất hiếm khi cô gọi anh là “anh yêu”, tiếng gọi nũng nịu có tác dụng nhanh thật. Anh tự giấu mình, hóa ra mình cũng không khác gì cánh đàn ông trên đời, lời lẽ người con gái mình yêu còn ngọt hơn mật.

“Hôm nay... anh không về ăn cơm đâu. Em tự ra ngoài ăn nhé, cứ lấy thẻ của anh mà dùng, không được ăn mì, rõ chưa?”. Lục Thiệu Trì vốn định đưa Dĩ Mạch đi dự sinh nhật mẹ với anh, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra được. Gác máy, anh bỗng thấy áy náy vì điều mình đã giấu giếm.

“Sao anh không đưa cô ấy đến dự sinh nhật cô?”. Mạc Hân Nhan nghi hoặc, chẳng lẽ Thiệu Trì không yêu cô gái đó như cô tưởng?

“Anh không muốn mạo hiểm. Mẹ không ưa cô ấy, nếu cô ấy đi thì thế nào mẹ cũng sẽ nhục mạ cô ấy. Hôm nay bố về Vân Trạch, anh không muốn Dĩ Mạch lần đầu tiên xuất hiện đã cho bố ấn tượng không hay. Anh càng không muốn cô ấy bị ghẻ lạnh và bị coi thường. Anh đã chờ đợi lâu như thế rồi, anh không ngại chờ thêm một buổi tối nữa. Để qua tối nay rồi anh sẽ giới thiệu riêng Dĩ Mạch với bố. Phải rồi, Hân Nhan, em giúp anh một việc được không?”.

“Giữa chúng ta với nhau có gì mà khách khí thế?”. Mạc Hân Nhan tự dưng thấy hơi ghen, ghen vì giọng điệu giận dữ vừa rồi của anh, ghen vì lời lẽ đượm mùi trách móc của anh. Còn với anh thì cô lại xa cách đến thế, nhờ cô giúp mà cũng phải khách sáo, rào trước đón sau mãi. Hóa ra lịch sự cũng là thứ có thể làm tổn thương người khác, dịu dàng đến xa xôi, xa xôi đến đau đớn.

“Tối nay đi cùng anh nhé. Anh cần diễn kịch trước mặt mẹ, để mẹ mất cảnh giác, như thế Dĩ Mạch sẽ có thêm chút thời gian. Anh biết đề nghị này rất không công bằng với em, em từ chối cũng không sao”.

“Thiệu Trì, chúng ta quen nhau bao nhiêu năm rồi? Từ bé đến lớn em đã từ chối anh bao giờ chưa? Anh học y, em cũng học y, anh học lâm sàng, em cũng học lâm sàng, anh vào Nhân Tâm, em cũng vào Nhân Tâm. Anh phải biết rằng, bất kể yêu cầu này có làm em khó coi đến đâu, em cũng sẽ không từ chối”. Cô bỗng thấy mình thật đáng thương, tình yêu thâm lặng bao nhiêu năm tựa như ánh sao xa vời không thể với tới, yếu ớt mà vĩnh hằng. Vì tình yêu cô đã đặt cược tất cả ước mơ của mình, nhưng rốt cuộc lại thua đau đớn.

Cô vẫn nghĩ Lục Thiệu Trì có tình cảm với mình, cho dù đó không phải là tình yêu nam nữ, nhưng cô vẫn luôn tin rằng, không phải cô thì cũng không thể là người khác. Sau này cô mới biết, hóa ra trong đời mỗi người đều sẽ gặp một người đặc biệt mà không ai thay thế được. Suốt ngày cô làm bạn với thuốc men và dao phẫu thuật ở nửa bên kia trái đất, quay đầu lại thì chợt nhận ra, tình yêu của cô không vượt qua được biển xanh.

“Hân Nhan, xin lỗi em”. Lục Thiệu Trì vừa dứt lời, đôi vai của Mạc Hân Nhan khẽ chùng xuống. Cô ngẩng người nhìn anh rồi sau đó mỉm cười buồn bã. Hóa ra trên thế giới này, điều bất lực nhất, đau đớn nhất, là hai tiếng “xin lỗi”.

“Anh không cần xin lỗi em, có những việc em sẽ không bao giờ bỏ cuộc, nhưng em cũng không thích níu kéo những thứ không thuộc về mình. Cho dù chúng ta không đến được với nhau thì anh vẫn là bạn thân, là cộng sự ăn ý của em. Vì thế, tối nay em đồng ý giả làm bạn gái anh, vì bạn bè mà phải chịu thiệt thòi một chút cũng không sao mà, nhưng khi nào cưới hai người nhất định phải mời em đấy nhé”. Mạc Hân Nhan cố làm ra vẻ thản nhiên trả lời. Khi nói ra những lời đó, cô thấy hụt hơi, hóa ra từ bỏ trái tim mình lại chống chọi đến thế.

“Hân Nhan...”. Thiều Trì nhìn cô, không biết phải nói gì. Mạc Hân Nhan là một cô gái hoàn hảo, ngay từ đầu anh đã biết mình đã đem lại đau khổ cho cô, nhưng có những việc khó lòng tránh khỏi.

“Không còn sớm nữa, đừng để cô đợi”. Mạc Hân Nhan biết anh định nói gì, nhưng cô không muốn nghe. Bất kỳ lời xin lỗi nào cũng đều là một lời mĩ mai, gọi cho cô về sự chống chọi của mình. Cô không để anh kịp nói tiếp, bước thẳng ra ngoài cửa hàng. Vừa kéo cánh cửa kính ra, hơi lạnh đã xộc vào mặt, không có mặt kính mờ hơi nước cản trở nữa, thế giới trước mắt cô bỗng nhiên rõ ràng hẳn ra, mưa đã thưa hạt đi nhiều, khí lạnh khiến Hân Nhan xuất xoa run rẩy, rụt đầu rụt cổ. Lục Thiều Trì ngoái nhìn cô, không biết tại sao anh bỗng nhớ đến Dĩ Mạch, cô nhóc đó cũng như thế, gặp lạnh là rụt cổ lại ngay. Nghĩ đến đây, anh bỗng mềm lòng, cởi áo khoác ra đưa cho Mạc Hân Nhan. Hân Nhan hơi bất ngờ, mắt cô bỗng nhòe đi, trong tim trăm ngàn cảm xúc đan xen lẫn lộn.

“Cảm ơn”. Lời nói đó, đến bản thân cô cũng thấy xa cách. Đây vẫn là Lục Thiều Trì mà cô quen, ân cần chu đáo, nhưng vẫn luôn giữ khoảng cách, không để cho cô chút ngộ nhận nào. Rốt cuộc thì người con gái như thế nào mới xứng với người đàn ông như vậy đây? Cô ghen tỵ nhưng cũng rất ngưỡng mộ người con gái ấy. An Dĩ Mạch, cô có biết mình hạnh phúc thế nào không? Trong tim Mạc Hân Nhan dâng lên nỗi hụt hẫng, chua chát, nỗi hụt hẫng đó giống như mùa mưa lạnh giá này, buồn thương lan tỏa vô biên.

29. Chương 28

Chương hai mươi tám: Bữa tiệc thượng lưu

Trong đời mỗi người đều sẽ gặp một người đáng để họ tin tưởng vô điều kiện.

Xin lỗi, Mộ Hàn. Đáng tiếc người đó không phải là anh.

Trời đã ngả chiều mà mặt trời vẫn ló rạng. Bầu trời quang đãng trong trẻo hẳn lên sau một trận mưa. Qua cửa xe có phủ lớp chống nắng, bầu trời Vân Trạch như bị nhuộm trong màu xanh nhạt. Nhìn ra phía xa xa, mặt trời đang dần lặn xuống, ánh sáng còn sót lại như bị nhuộm màu, trong sắc vàng ấm áp có pha chút màu trắng xanh.

Dĩ Mạch tì trán vào cửa xe, tò mò ngắm nhìn bên ngoài. Bỗng nhiên cô cứng người lại, chiếc xe phía trước...

Khoảng cách quá xa khiến Dĩ Mạch không nhìn rõ, nhưng cô có thể chắc chắn đó là chiếc Porsche của Lục Thiều Trì. Cô hạ cửa kính xe xuống, thò đầu ra ngoài, xe của Lục Thiều Trì chạy rất nhanh, cô chỉ kịp nhìn lướt mái tóc dài của cô gái đang ngồi cạnh anh, cười nói vui vẻ. Dĩ Mạch chưa bao giờ gặp cô gái đó, không biết vì sao, cô bỗng nhớ ra cú điện thoại hồi sáng. Cô gái đó có nhắc Thiều Trì chớ quên chiều đi mua quà với cô ta, cô ta lại biết cả số điện thoại nhà của Thiều Trì... cô ta là ai?

Dĩ Mạch lắc mạnh đầu, cô lại nghĩ lung tung cái gì thế kia. Nếu Thiều Trì không đáng tin thì đàn ông trên thế giới này đều không thể tin được. Vì anh là Lục Thiều Trì, cho nên cô hoàn toàn không cần lo lắng. Chỉ là... có phải khi đã yêu rồi, con người ta sẽ trở nên mẫn cảm đa nghi, thấp thỏm không yên? Không được ghen, Dĩ Mạch thầm nhắc mình thật nghiêm khắc.

“Dĩ Mạch, đừng thò đầu ra ngoài, nguy hiểm lắm. Đóng cửa lại đi, bên ngoài gió rất to đấy”. Lục Triệu Khôn nhắc nhở.

“Vâng ạ”. Dĩ Mạch rút đầu lại, cúi xuống. Ông không biết vì sao cô nhóc này lại đột nhiên ủ rũ, không để tâm đến chuyện gì nữa, con gái đúng là khó hiểu, thất thường khó đoán.

“Cái máy điện này lại mất tín hiệu rồi, sớm biết thế thì cháu nghe lời anh ấy, mua luôn hàng xịn cho xong”. Dĩ Mạch lắc lắc chiếc điện thoại trong tay, dường như muốn trút ra hết nỗi bức dọc vừa rồi.

“Cứ làm thế thì máy của cháu sắp thành hàng vứt đi thật đấy. Cháu muốn gọi ai thì dùng máy của chú này”. Lục Triệu Khôn đưa điện thoại cho Dĩ Mạch.

“Cảm ơn chú Tin Nóng”. Sắc mặt Dĩ Mạch lập tức chuyển từ mưa sang nắng, cô vui vẻ, hào hứng ấn số của Lục Thiệu Trì.

“Lục Thiệu Trì, anh ở đâu?”. Thiệu Trì vừa nhận máy, âm lượng của Dĩ Mạch đã vọt lên cấp tám. Cô như một chú mèo bị chọc giận, phùng mang trợn mắt ra oai.

“Đã nói là hôm nay anh có việc không về được mà, sao thế? Nhớ anh rồi à? Hay là quên chìa khóa? Hay quên mang ví? Có cần anh đến đón em không?”. Giọng Lục Thiệu Trì vẫn ôn hòa, chiều chuộng ân cần như lúc này.

“Ai bảo thế? Em đang trí thế sao? Em chỉ muốn nhắc hôm nay anh về sớm một chút đi”. Dĩ Mạch ỉu xiu nói, rốt cuộc thì mình vẫn không ghen được, gọi điện kiểm tra mà cũng làm như mình mắc lỗi. Lục Thiệu Trì lại lèm bèm nhắc nhở cô phải ăn cơm đúng giờ, về nhà nhớ khóa cửa cẩn thận, chớ mở cửa cho người lạ vào, Dĩ Mạch đành vâng vâng dạ dạ cho xong chuyện.

“Bạn trai cháu chả khác nào mẹ già, cháu có phải là trẻ con nữa đâu, anh ấy cứ phải nhắc đi nhắc lại mấy lần. A, chú Tin Nóng, sao điện thoại của chú lại có tên Lục Thiệu Trì trong danh sách?”. Dĩ Mạch ngạc nhiên phát hiện, cuộc gọi vừa rồi không hiện ra dưới dạng một dãy số trên màn hình điện thoại của Lục Triệu Khôn, mà hiện lên tên Lục Thiệu Trì.

“Vì cái cậu Lục Thiệu Trì lắm điều như mẹ già ấy là con trai chú”. Lục Triệu Khôn cười tít mắt với Dĩ Mạch, ánh mắt tinh nghịch ấy khiến cô nhớ đến Lục Thiệu Trì, đúng là người một nhà, giống hệt nhau!

“A, thế sao?! Lục Thiệu Trì chính là con một sách môn nào cũng đạt điểm tuyệt đối mà hồi trước bố cháu vẫn nhắc đến sao? Hồi trước anh ấy là kẻ thù số một của cháu đấy”. Dĩ Mạch lẩm bẩm. Còn nhớ hồi bé bố vẫn thường xuyết xoa khen ngợi con trai chú Tin Nóng thông minh học giỏi, là trạng nguyên nhí của thành phố. Dĩ Mạch tức tối không phục, thầm gọi anh là “con một sách đáng ghét”.

“Duyên phận đúng là kỳ diệu. Cháu có muốn biết hôm nay rốt cuộc Thiệu Trì bận gì không?”

“Muốn ạ”. Dĩ Mạch không nghĩ gì nói luôn, thái độ thẳng thắn của cô khiến Lục Triệu Khôn buồn cười. Con mắt của Thiệu Trì khá thật, xem ra con trai ông nhất được bảo bối rồi.

“Thế thì tối nay đi ăn với chú đi. Anh tài, đến khách sạn”. Không chờ Dĩ Mạch trả lời, Lục Triệu Khôn đã hạ lệnh. Nghe Dĩ Mạch nói chuyện điện thoại với Lục Thiệu Trì, ông biết hai người đã sống với nhau rồi. Dù ông vẫn luôn không tán thành việc chung sống trước hôn nhân, nhưng nghĩ đến Dĩ Mạch, ông lại dậm chân phục sự nhanh tay quyết đoán của con trai mình. Dĩ Mạch xinh đẹp như thế này, nếu mà không nhanh tay, e rằng sẽ bị người khác cướp mất. Nàng dâu vụng rồi cũng phải gặp nhà chồng, đã yêu nhau đến mức này rồi mà thằng nhóc Thiệu Trì vẫn cứ giấu nhem, không đưa cô đến dự sinh nhật của Tiêu Nhân Tâm, đúng là không ổn.

Ô tô dừng lại trước cửa khách sạn, mấy cảnh vệ nhanh nhẹn tiến đến quanh chiếc xe. Dĩ Mạch không chờ tài xế mở cửa, tự mình đẩy cửa xe, loì choi nhảy xuống. Lục Triệu Khôn xuống xe, các cảnh vệ quay người, đứng sau lưng ông.

“Bí thư Lục, mấy vị lãnh đạo Vân Trạch nghe nói anh đến đều đang chờ trong phòng hội nghị”. Người thư ký lễ phép báo cáo.

“Đã nói là lần này về Vân Trạch chớ gây chú ý cơ mà? Lần này tôi về chủ yếu là đoàn tụ với gia đình là chính, vậy mà cứ nhất định phải tổ chức tiệc ở khách sạn, khuê chiêng gõ trống ầm ĩ cả lên”. Lục Triệu Khôn bức bối cái thói hời hợt khoa trương của Tiêu Nhân Tâm mãi không sao sửa được.

“Vốn là các vị lãnh đạo thành phố định tổ chức gặp mặt và tiệc nhẹ buổi chiều, nghĩ đến chuyện giữ bí mật cho ông lần này, nên không cho một báo nào biết hết. Ông yên tâm, đám phóng viên sẽ không tự tiện đăng tin đâu, đã dặn phòng Tuyên truyền để mắt rồi. Nhưng... thị trưởng vẫn chờ ông ở phòng hội nghị, ông xem...”. Người đàn ông lộ vẻ khó xử, trên đời này, việc khó nhất là làm thư ký cho lãnh đạo.

“Thế thì cứ để họ chờ”. Ông liếc người thư ký đứng bên cạnh, ánh mắt đầy vẻ trách cứ. Thư ký quá biết tính ông chỉ còn biết tự oán mình trong bụng. Dĩ Mạch đứng một bên cố nhớ lại xem bố của Lục Thiệu Trì rốt cuộc là quan chức cỡ nào mà đến thị trưởng thành phố Vân Trạch cũng phải nể mặt ông vài phần. Nhưng câu hỏi này không đậu lâu trong đầu cô, bụng réo ồng ọc, Dĩ Mạch nuốt nước bọt, trong đầu chỉ còn nghĩ đến đồ ăn.

“Dĩ Mạch, cháu vào trước đi. Chú gặp mấy người quen rồi vào sau. Đến phòng ăn đợi chú, chỗ buffet ấy”. Thấy Dĩ Mạch dờ dẩn vì đói, ra sức lục tìm bánh quy trong túi, ông bất giác mỉm cười rồi khom người xuống chỉ cho cô hướng phòng ăn. Dĩ Mạch hiểu ý chớp chớp mắt, chú Tin Nóng đúng là người thân thiện dễ gần, nhưng vì sao vừa rồi nhìn gương mặt nghiêm nghị của ông, cô lại thấy sợ chứ?

“Khoan đã, đây là quà tặng cháu”. Lục Triệu Khôn lấy ra chiếc ghim cài áo hoa bách hợp bằng thủy tinh vừa mua lúc nãy, cài lên áo khoác của Dĩ Mạch. Nhìn vẻ mặt thích thú của cô, ông không giấu nổi xúc động, Dĩ Mạch thật giống cô ấy.

“Cảm ơn chú Tin Nóng”. Dĩ Mạch cũng không từ chối, cô thật sự rất đói rồi.

Thư ký đứng bên cạnh lộ vẻ ngạc nhiên, vẻ nuông chiều hết mực vừa rồi của bí thư Lục, ông chưa từng thấy. Vị lãnh đạo của họ thường ngày rất nghiêm nghị hà khắc, đến cả với con trai mình cũng rèn giũa tới nơi, thế mà giờ sao lại nuông chiều cô gái ấy như vậy? Nhìn Dĩ Mạch ngó ngó nghiêng nghiêng ở cửa thang máy của khách sạn, viên thư ký đã theo ông nhiều năm nay lộ vẻ mặt lo âu. Trực giác cho ông biết, cô gái này sẽ đem đến những chuyện không lường được, thậm chí có thể thay đổi tính khí vị lãnh đạo mẫu mực của họ.

Dĩ Mạch tất nhiên không biết mọi người đang nghĩ gì, tâm trí của cô đã bị những món ăn ngon lành thu hút. Cô bụng đĩa gấp hoa quả, hoàn toàn không chú ý đến ánh mắt kinh ngạc của mọi người sau lưng. Xung quanh cô mọi người bắt đầu rì rào bàn tán dò xét thân phận của cô.

Ở một góc phòng ăn, Mạc Hân Nhan quan sát Dĩ Mạch hồi lâu. Cô gái này thật quá nổi bật, cô ta không mặc đồ dạ tiệc nhưng phục sức trên người thì khiến người ta không khỏi lạnh gáy. Chiếc áo khoác ngoài của cô ta rõ ràng là sản phẩm của nhà thiết kế Alessandra Facchinetti nổi tiếng, nhưng cô ta chẳng hề giữ gìn gì hết, trên mặt vải còn dính đầy vụn bánh ngọt. Chiếc túi Hermes trong tay cô ta thì bị nhét căng phồng, đám phu nhân quý tộc sành sỏi đều tròn mắt, lộ vẻ tiếc rẻ. Cô gái này đúng là không biết quý trọng hàng hiệu. Trong lòng Dĩ Mạch, những thứ đồ xa xỉ này làm sao mà sánh được với những món ăn ngon lành kia? Cô nếm cái này rồi lại ăn cái kia trước con mắt kinh ngạc của các quan khách. Tất cả mọi người đều biết chủ nhân bữa tiệc tối nay rất trọng nghi thức, không ai dám tự tiện lấy đồ ăn cả, nhưng cô ta thì lại ngang nhiên như ở chốn không người.

“Sao cô lại ở đây? Ai cho cô đến đây? Bảo vệ đâu? Đi đâu cả rồi?”. Đúng lúc Mạc Hân Nhan đang bàn khoản thì một giọng nói giận dữ làm cô giật nảy mình.

“Bác... Viện trưởng Tiêu?”. Dĩ Mạch quay người lại nhìn khuôn mặt đã quá quen thuộc đó. Mọi lời chào hỏi bị chặn đứng dưới ánh mắt hình viên đạn của Tiêu Nhân Tâm.

“Đừng có cười giả tạo với tôi như thế, trông thật khó coi!”. Nghe thấy lời bà ta, Dĩ Mạch chưng hửng, nụ cười tươi rói vụt tắt. Cô cụp mắt rửa thẳm “phù thủy già”, nhưng ngoài mặt vẫn cúi đầu, bộ dạng run rẩy lo lắng. Ai bảo người đàn bà này là mẹ của Lục Thiệu Trì chứ? Nể mặt đốc tờ Lù, cô cũng phải rộng lượng nhường mẹ chồng tương lai một chút vậy.

“Cô đến đây làm gì?”. Tiêu Nhân Tâm ghét nhất là bộ dạng này của Dĩ Mạch, cái khuôn miệng cong cong đó khiến bà nhớ đến một người phụ nữ trong quá khứ, phần quá khứ không đẹp đó khiến bà mất hết tính điềm đạm, chỉ hận không làm con bé ngay trước mặt biến mất.

“Là Lục...”. Là chú Lục đưa cháu đến, nếu biết bác ở đây, cháu còn lâu mới đến ấy chứ. Dĩ Mạch bất mãn lăm lăm trong bụng.

“Tôi đã bảo cô tránh xa Thiệu Trì ra cơ mà? Cô có biết xấu hổ không đấy? Cô có biết thế nào là liêm sỉ không? Cô cứ bám con trai tôi nhằng nhằng thế này là có ý gì? Tôi còn cứ tưởng cô là người biết đạo lý!”. Tiêu Nhân Tâm tưởng Thiệu Trì đưa cô đến bữa tiệc, trong lòng càng tin chắc Dĩ Mạch đang rắp tâm ly gián mẹ con bà.

“A...”. Dĩ Mạch toan lên tiếng phản bác, thì một bóng hình yêu kiều xen vào câu chuyện.

“Cô Tiêu, có chuyện gì thế? Sao cô lại tức giận thế? Cô đây là...”. Mạc Hân Nhan tiến đến, cắt đứt cuộc đối thoại nảy lửa giữa họ. Tiêu Nhân Tâm thấy Mạc Hân Nhan đến thì cố nén tức giận trong lòng. Dĩ Mạch chau mày, giọng nói của cô gái này quen thuộc quá... rất giống người sáng nay gọi điện đến. Còn dáng vẻ của cô ta dường như cô cũng đã thấy ở đâu, cô cần môi, chợt nhớ lại cảnh trong xe của Lục Thiệu Trì hôm nay.

“Đây là huyết yến cháu và Thiệu Trì chọn cả buổi chiều mới mua được, cô nhớ dùng nhé. Cô đừng giận nữa, nổi giận dễ sinh nếp nhăn đấy ạ”. Nhận ra vẻ căm ghét của Tiêu Nhân Tâm với Dĩ Mạch, Mạc Hân Nhan mỉm cười đánh lạc hướng chú ý của bà, giải vây giúp Dĩ Mạch.

“Cô đến với Thiệu Trì phải không? Nó đâu?”. Tiêu Nhân Tâm lườm xéo Dĩ Mạch, ánh mắt có vẻ dò hỏi, chẳng lẽ không phải là Thiệu Trì đưa cô ta đến?

“Anh ấy ở bãi đỗ xe, chốc nữa vào ạ”. Mạc Hân Nhan cười nói, cô nhìn thấy đuôi mắt Dĩ Mạch hơi nhướn lên. Cô gái này chắc là người Thiệu Trì thích rồi. Gần như ngay từ cái nhìn đầu tiên, cô đã khẳng định như vậy. Ánh mắt của Hân Nhan hướng về ngón tay Dĩ Mạch, chiếc nhẫn kim cương lóe sáng đang đậu yên ổn trên ngón đeo nhẫn của cô gái, làm cô thấy xốn mắt.

“Cô quen Lục Thiệu Trì?”. Vừa cất lời Dĩ Mạch đã thấy câu hỏi của mình rất buồn cười, nếu không quen biết thì làm sao lại cùng đi chọn quà tặng mẹ anh?

“Thiệu Trì là học sinh của bố tôi, tôi là Mạc Hân Nhan, hiện là bác sĩ khoa tim mạch của Bệnh viện Nhân Tâm”. Mạc Hân Nhan sợ Dĩ Mạch hiểu lầm, vội giải thích.

“Hân Nhan là vợ chưa cưới của Thiệu Trì, chúng nó quen nhau từ bé. Hai đứa nó đều học y, Hân Nhan là cô gái rất xuất sắc, bệnh viện chúng tôi đã tạo điều kiện đưa nó đi Mỹ học hai năm. Giờ Hân Nhan trở về rồi, cô cũng nên biết điều một chút, đừng có bám dai như đĩa nữa, phá hoại hạnh phúc của người khác”. Tiêu Nhân Tâm chậm rãi nói, bà ta nhấn mạnh hai tiếng “hai năm”, quả nhiên, sắc mặt Dĩ Mạch trong giây lát tái mét không còn giọt máu.

“Cô Tiêu...”. Hân Nhan có phần kinh ngạc, tại sao Tiêu Nhân Tâm lại nói cô là vợ chưa cưới của Thiệu Trì. Rõ ràng là bà biết Thiệu Trì không thích cô, nhưng không ngần ngại nói những lời này để khiêu khích Dĩ Mạch tự ý rút lui.

“Hân Nhan, hôm nay Thiệu Trì đưa cháu đến dự tiệc có phải là để tuyên bố ngày đính hôn của hai đứa không?”.

“Cháu...”. Mạc Hân Nhan lo lắng, hôm nay cô chỉ giả vờ làm bạn gái của Lục Thiệu Trì, diễn kịch trước mặt bạn bè họ hàng, nhưng không ngờ Dĩ Mạch lại xuất hiện, lúc này cô như cưỡi trên lưng hổ.

“Cô... và Thiệu Trì quen nhau từ rất lâu rồi sao? Lâu... hơn hai năm sao?”. Dĩ Mạch thấy trống rỗng, nói không ra hơi. Đứng bên Mạc Hân Nhan, Dĩ Mạch thấy mình thật nhỏ bé, thảm hại. Cô gái này tự tin nhả nhận, lễ phép đường hoàng, hoàn toàn khác với cô. Dĩ Mạch có cảm giác rằng cô ta và Thiệu Trì mới xứng đôi, chứ không cộc cạch như anh và cô.

“Cô đúng là không đến Hoàng Hà không bỏ cuộc, làm vật thế thân cho người khác hai năm trời mà cũng không biết”. Tiêu Nhân Tâm nhận ra vẻ hoang mang trên khuôn mặt trắng bệch của Dĩ Mạch, khắp khối mùng thâm.

“Không, cháu không tin bác đâu”. Dĩ Mạch không nghĩ ngợi gì hết, phản đối luôn lời Tiêu Nhân Tâm.

“Cò!”. Tiêu Nhân Tâm tức nghẹn họng, bà vốn tưởng Dĩ Mạch sẽ xấu hổ mà ra đi, hoặc sẽ giận dỗi từ chối Lục Thiệu Trì, nhưng lúc này bà mới phát hiện ra, Dĩ Mạch còn cứng đầu cứng cổ hơn bà tưởng.

“Ở đây không ai hoan nghênh cô đâu, mau biến đi”. Thấy mọi người đang xì xào xung quanh, Tiêu Nhân Tâm cố hạ giọng xuống.

“Không phải là bác mời cháu đến đây, bác không có quyền đuổi cháu”. Sự xuất hiện của Mạc Hân Nhan khiến tim Dĩ Mạch nghẹn nghẹn tửu thân. Cô ngẩng mặt lên, đắp lại Tiêu Nhân Tâm.

“Đây là tiệc sinh nhật tôi, cô không mời mà đến, chắc là lại bám theo Thiều Trì đến đây. Cô cũng thấy rồi, người đi cùng Thiều Trì là Hân Nhan, cô sớm đi đi thì còn giữ được chút thể diện, chớ để bị mất mặt”.

“Dĩ Mạch, sắc mặt cô không tốt, hay là cô về nhà nghỉ trước đi. Đến tối tôi và Thiều Trì sẽ đến thăm cô”. Thiều Trì chắc là sắp quay trở lại rồi, nếu để anh nhìn thấy Dĩ Mạch thì e rằng cuộc vui hôm nay sẽ bị phá tan.

Tim Dĩ Mạch thất lại, bốn tiếng “tôi và Thiều Trì” nghe vô cùng nghịch tai. Xem ra tất cả mọi người đều muốn cô đi càng nhanh càng tốt. Cô hít sâu, cố gắng nặn ra một nụ cười vô thường vô phạt. Đi thì đi! Kiểu tiệc tùng kiểu cách này, cô cũng chẳng thêm.

“Dĩ Mạch đến đây cùng cháu, cô Tiêu bảo cô ấy đi, có phải là có hiểu lầm gì không?”. Vai Dĩ Mạch chùng xuống, thì bỗng một sức mạnh ngang tàng kéo cô lại. Giọng nói sau lưng khiến cô cứng người lại trong giây lát. “Choang!”. Trong lúc sơ ý, chiếc đĩa trên tay cô rơi xuống đất vỡ tan, tất cả các ánh mắt đều dồn về phía cô. Có người che miệng lên cười, có người khinh miệt nhìn Dĩ Mạch, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của người đàn ông bên cạnh cô, tất cả lại không ai bảo ai quay đầu đi, không dám nhìn cô nữa.

Sao anh lại đến đây? Dĩ Mạch cúi xuống dọn mảnh vỡ đó, lòng đầy hoảng hốt. Vì sao mỗi khi cô hạ quyết tâm từ bỏ quá khứ thì anh lại xuất hiện, tựa như gió lay mặt nước lặng, không để cô được tĩnh tâm? Những lúc lâm vào tình cảnh thảm hại, người cô không muốn gặp nhất chính là Vân Mộ Hàn. Tình yêu không phải là chiếc giẻ lau bảng, chỉ cần đưa nhẹ là sẽ lau sạch mọi dĩ vãng xưa cũ. Ký ức là vết thương khó lành, cho dù trái tim đã hướng về một người đàn ông khác, nhưng nỗi đau đó vẫn hiện hữu không phai. Với Vân Mộ Hàn, cô không thể bình thản như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

“Dĩ Mạch”. Anh gọi tên cô sau lưng.

Những ngón tay của cô run rẩy, mảnh vỡ cắt vào tay cô chảy máu. Cơn đau đã kéo cô về với thực tại. An Dĩ Mạch hãy quên tất cả đi, cho dù những kỷ niệm với anh có đẹp đến đâu, đều chỉ là dĩ vãng.

“Em làm cái gì thế! Việc này cứ để cho phục vụ họ lo là được rồi!”. Thấy tay cô chảy máu, Mộ Hàn khẽ trách, trong giọng nói có nỗi lo lắng xen lẫn bối rối. Anh vội đỡ cô dậy, kiểm tra vết thương, Dĩ Mạch vội vàng rút tay lại. Cô thấy ngượng ngùng, còn anh thì chỉ thấy giận dữ.

“Theo anh”. Không để tâm đến việc mọi người xung quanh đang tò mò nhìn ngó, anh kéo cô về phòng nghỉ bên cạnh.

“Anh buông em ra”. Cô cố vùng vẫy để thoát khỏi tay anh, nhưng anh đã kịp ghì chặt cô lại.

“An Dĩ Mạch, em yên lặng cho anh!”. Anh lấy hộp thuốc trong phòng nghỉ ra cẩn thận băng vết thương cho cô. Nỗi lo lắng, cuống quýt không hề che giấu hiện ra giữa đôi chân mày. Dĩ Mạch lặng người nhìn anh, trước kia mỗi lần cô vô ý làm đau mình anh cũng đều nổi giận như thế, hóa ra bao nhiêu năm rồi, anh vẫn chưa từng thay đổi. Anh vẫn dịu dàng như thế, cô vẫn thấy cảm động như thế, chỉ là... trong chuyện này có gì đó chắn ngang, họ không còn có thể thân mật, không thể trở lại ngày xưa.

“Sao lại ở đây một mình? Anh ta đâu? Trong lúc em bị người ta nhục mạ thì anh ta ở đâu?”.

“Thế anh cũng ở đây làm gì? Kim Eun Chae của anh đâu? Anh đến với chị ta đi, em không cần anh lo”. Nghe anh nhắc đến Lục Thiều Trì, tâm trí Dĩ Mạch càng rối loạn lên. Chợt cô nhận ra một nét cảm xúc kỳ lạ lướt qua trong mắt Vân Mộ Hàn, anh nhìn chăm chú cần cổ cô, ánh mắt nẩy lửa. Dĩ Mạch bỗng nhận ra anh đang quan sát vết ửng đỏ cần ở đây, trong nháy mắt cô đỏ bừng mặt, cúi đầu xuống thật thấp.

“An Dĩ Mạch, có phải là tôi đánh giá cô cao quá không? Vì những quần áo túi xách hàng hiệu đó, cái gì cô cũng bán? Hạ mình sống cùng gã đàn ông đã có bạn gái, làm kẻ thứ ba cô cũng chịu ư?”.

Dĩ Mạch run bắn cả người, những lời của Tiêu Nhân Tâm lúc này, anh đều nghe thấy hết rồi? Lời nói của Vân Mộ Hàn, từng câu từng chữ đều nhắm vào nỗi sợ hãi của cô. Cô không biết giữa Lục Thiều Trì và Mạc

Hân Nhan thật ra là có quan hệ gì. Sự hoàn hảo của Mạc Hân Nhan khiến cô thấp thỏm lo sợ, sợ mình đúng là người khỏa lấp cho thời gian bị bỏ trống của Thiều Trì, sợ kẻ phá hoại là chính mình.

“Nếu không biết tự trọng thì sao còn mong người khác tôn trọng mình? An Dĩ Mạch, những thứ đồ hàng hiệu này không hợp với cô đâu! Vì tiền mà cô bán rẻ lòng tự trọng của mình à?”. Anh hy vọng Dĩ Mạch sẽ nhảy lên phản bác anh như trước kia, nhưng cô đã không làm vậy. Cô cúi đầu, ánh mắt ngập nỗi cam chịu, bộ dạng thừa nhận đó khiến cơn giận của anh bất giác bùng phát.

“Tôi có phải là kẻ thứ ba hay không cũng không phải việc của anh. Hôm nay cho dù họ có nhục mạ tôi thì cũng là do tôi tự gây ra, không cần anh phải giải vây giúp!”. Cô chậm chậm ngẩng đầu lên, lạnh lùng ném ra một câu, khiến Vân Mộ Hàn tức nghẹn họng không thốt nên lời. Đừng nói nữa, xin anh đừng nói nữa, em không muốn nghe. Cô biết mình không có gì trong tay hết, cô không rõ mình có gì hay ho, nhút nhát, tự ti, gặp chuyện chỉ biết như đà điểu rúc đầu trong cát bỏng. Quá khứ đó như một vết nhơ không thể xóa sạch, tất cả mọi người đều phản đối cô ở bên Lục Thiều Trì, cô cũng không biết mình còn có thể giữ vững khí cô độc này được bao lâu. Cô thật sự sợ hãi, nếu tất cả đều như cô dự đoán thì phải làm thế nào? Cô không thể chịu đựng thêm một lần mất mát nào nữa, cả đời này, bị bỏ rơi một lần, đã đủ rồi!

“Phải, tôi không nói được cô. Tôi không có tư cách để quan tâm đến cô, hôm nay là tôi tự làm mình mất mặt! Chúng ta cũng chẳng phải bạn bè gì, tôi bị trúng tà mới đứng ra nói đỡ cho cô!”. Vân Mộ Hàn dậm mạnh lên bức tường bên cạnh, anh không biết mình làm sao lại mất tự chủ như vậy. Lúc nhìn thấy cô bị họ dồn ép, rõ ràng anh biết cô không đáng để anh làm thế, nhưng anh không thể để mặc cô bị người ta làm tổn thương. Lúc nhìn thấy vết cắn trên cổ cô, anh không nén nổi sự hờn ghen trong lòng.

Dĩ Mạch cảm lạnh nhìn Vân Mộ Hàn, mỗi lần cô hy vọng có thể nói chuyện với anh như những người bạn bình thường thì lại đều có kết thúc không mấy vui vẻ. Bọn họ không ai giữ bình tĩnh được, cãi cọ, châm chọc, làm tổn thương nhau một cách tàn nhẫn. Những lần lặp đi lặp lại này khiến cô thấy mệt mỏi. Chẳng nhẽ đã từng yêu nhau thì không làm bạn được nữa hay sao?

Dĩ Mạch nhìn bàn tay bị băng kín của mình, lớp băng dày đã che kín vết thương, nhưng nỗi đau thì không hề thuyên giảm. Vân Mộ Hàn chính là vết thương khiến cô đau đớn khôn cùng. Những vết thương có sâu mấy cũng sẽ lành lại, cuối cùng cũng đã có một người khiến trái tim cô hồi sinh.

An Dĩ Mạch, người phải tin Lục Thiều Trì, anh ấy nhất định sẽ không phụ người. Dĩ Mạch tự cổ vũ trong lòng. Mỗi người đều sẽ gặp một người, đáng để họ tin tưởng vô điều kiện.

Xin lỗi, Mộ Hàn. Đáng tiếc người đó không phải là anh.

...

Có tiếng hoan hô vang dội bên ngoài phòng nghỉ, có lẽ bữa tiệc đã bắt đầu rồi. Dĩ Mạch hít sâu, cô nhìn Vân Mộ Hàn. Ánh tịch dương trong trẻo sau cơn mưa xuyên qua rèm cửa, hòa với ánh đèn tạo ra sắc trắng nhợt kỳ lạ, mặt Vân Mộ Hàn trông càng trắng bệch. Anh nhìn cô đăm đăm, ánh mắt bình thản khiến cô lo sợ. Màu mắt anh càng lúc càng thâm lại, như những vòng sóng nước loang ra trên mặt hồ, Dĩ Mạch thấy bất an trong lòng. Cô mau chóng quay người, chỉnh lại quần áo bị nhàu nhĩ, đẩy cửa bước ra ngoài.

“Thiều Trì, sao đỗ xe lâu thế? Hân Nhan chờ lâu lắm rồi”. Tiếng Tiêu Nhân Tâm từ bên ngoài vọng đến.

“Con vừa gặp bố nên chào hỏi mấy chú mấy bác bạn bố luôn. Hân Nhan, đói chưa? Ăn ít hoa quả nhé?”. Cửa vừa hé ra, tay Dĩ Mạch đã đông cứng lại. Qua khe cửa, cô nhìn thấy Mạc Hân Nhan đang dịu dàng khoác tay Lục Thiều Trì, còn anh mỉm cười chào hỏi mọi người, sắc mặt tự nhiên không hề gượng ép. Ánh đèn khách sạn tinh tú và hoa lệ, Dĩ Mạch buồn bã nhìn bóng dáng ngược sáng của họ hoàn mỹ hòa hợp, hình ảnh đó khiến cô khựng lại, không đẩy cánh cửa bước ra nữa. Đúng giây phút ngập ngừng đó, một sức mạnh ngang ngược từ phía sau kéo cô lại, Vân Mộ Hàn đẩy cô vào góc tường.

“Anh điên à?”. Vì không muốn Lục Thiều Trì nhìn thấy cảnh này, cô hạ giọng nói.

“Dĩ Mạch, tại sao?”. Giọng Mộ Hàn lạc đi, nói rất nhanh.

“Em không hiểu anh đang nói gì”. Dĩ Mạch lạnh lùng đẩy tay Vân Mộ Hàn ra, nhưng anh càng giữ cô chặt hơn.

“Tại sao ngày đó em lại bỏ anh? Tại sao lại phản bội anh?”. Tay anh chống lên tường, giữ chặt cô trước mặt. Sự chống cự của cô khiến anh đau khổ, vẻ sợ hãi và xa lánh của cô khiến anh đau đớn. Vì sao họ lại trở thành thế này?

“Chuyện trước kia không quan trọng nữa rồi, anh có thể đừng nhắc đến trước kia nữa được không?”. Cô đã mất bao nhiêu công sức để bước ra khỏi quá khứ, vì sao anh vẫn không chịu buông tha, cứ bắt cô quay lại cơn ác mộng mà cả đời cô không muốn nhớ lại?

“Em nói gì? Em nói rõ cho anh! Em không muốn nhắc đến nữa, em dựa vào cái gì mà đòi anh không nhắc đến nữa? Hồi đó người sai là em, chẳng lẽ anh không có quyền nhắc lại à?”. Vân Mộ Hàn túm hai vai Dĩ Mạch, siết mạnh. Dĩ Mạch đau đớn mà anh không dám quay đầu nhìn lại đó, hóa ra cô đã lãng quên từ lâu rồi.

“Xin lỗi, là em sai. Em biết hồi đó đã làm tổn thương đến anh, anh cho em biết, em phải làm thế nào mới có thể tan nổi hận của anh?”. Dĩ Mạch mệt mỏi nhắm nghiền mắt lại, cố gắng xua tan phần ký ức đang trào dâng. Vai cô bị Mộ Hàn siết chặt đau đớn, nhưng không thể so được với nỗi nhục nhã trong tim.

“Anh chỉ muốn biết, buổi tối sáu năm trước em ở đâu? Tờ séc năm trăm nghìn đó ở đâu ra? Vì sao em lại phải nói dối bố em rằng tối đó em ở cùng anh? Sáu năm trước, em đã làm chuyện gì? An Dĩ Mạch, đây là lần cuối cùng anh hỏi em, chỉ cần em nói, anh sẽ tin!”. Vân Mộ Hàn bóp chặt vai Dĩ Mạch, ép cô nhìn thẳng vào mình.

“Anh đã biết rồi còn gì? Sáu năm trước vì tiền mà tôi đã bán rẻ bản thân mình. Cũng như hôm nay, tôi vì tiền mà cam tâm làm kẻ thứ ba. Tôi là thứ con gái như thế đấy, chỉ trách anh quá ngốc thôi. Vân Mộ Hàn, xin anh đừng có bám lấy tôi nữa, tôi khó khăn lắm mới câu được Lục Thiệu Trì, anh đừng phá tôi nữa được không?”. Dĩ Mạch ném cho Mộ Hàn một cái nhìn mỉa mai chế giễu, sắc mặt Vân Mộ Hàn càng lúc càng tồi tệ. Cô tự nói mình một cách cay độc nhất để làm chai lì trái tim mỏng manh, yếu đuối. Sáu năm trước, những bí mật đã bị chôn giấu quá lâu, vậy nói ra để làm gì, để làm tổn thương tất cả hay sao?

“An - Dĩ - Mạch! Tim cô bị chó tha mất rồi à?!”.

“Mắng đủ chưa? Nếu anh muốn lên giường với tôi thì cứ đưa tiền ra đây. Vân Mộ Hàn, anh muốn gì cứ nói thẳng ra đi, có phải chỉ cần tôi ngủ với anh thì anh sẽ chịu buông tha tôi không? Anh muốn đi đâu? Nhà anh, nhà tôi hay là khách sạn?”.

“Bốp!”. Một âm thanh đánh gọn vang lên.

Dĩ Mạch xoa xoa bên mặt đau rát, khóe miệng có vị tanh tanh. Vân Mộ Hàn như mất hồn đứng đờ ra. Vết tay lần rõ trên mặt cô, anh đưa tay toan xoa dịu cho cô, nhưng vừa chạm vào, cô đã hoảng hốt lùi lại phía sau. Ánh mắt cô hoảng loạn như một con thỏ bị hoảng sợ, nhưng vẫn cố làm ra vẻ trấn tĩnh, hơi hốt bất cần. An Dĩ Mạch, rốt cuộc thì em đang nghĩ gì?

“Anh trút giận xong chưa? Giám đốc Vân, anh là người có tiền có địa vị, đừng mất thời gian với thứ gái hạ tiện như tôi nữa. Tôi không làm phiền anh nữa, xin tránh đường cho”. Lúc nói toàn thân cô run lẩy bẩy, nếu không phải là cố gắng gượng cô sợ mình sẽ mất tự chủ bất cứ lúc nào. Ký ức giày vò cô, nhắc cô nhớ đến quá khứ đen tối, những đe dọa và sỉ nhục đó dường như vẫn đang tiếp diễn, không ngừng nghỉ. Con váng vất ập đến, cô thấy giá lạnh, bắp chân hơi run run, nếu không phải vì Vân Mộ Hàn ở đây, chắc cô đã khụy ngã. Dĩ Mạch sợ mình mất tự chủ, không dám ở lại lâu nữa, đúng lúc cô toan trốn chạy thì Vân Mộ Hàn đột nhiên kéo cô lại, hôn điên cuồng lên đôi môi rướm máu của cô.

Nụ hôn của Vân Mộ Hàn có vị thuốc lá và rượu, không giống vẻ non nớt thời sinh viên, nụ hôn của anh hung hãn, từng trải. Sự chống cự của Dĩ Mạch khiến anh càng điên dại, lưỡi anh tách môi cô ra, nụ hôn mang chút vị mặn mặn, anh không biết đó là nước mắt của cô hay của mình nữa.

“Mộ Hàn... buông ra... xin anh...”. Tiếng cô vỡ vụn, chìm chìm trong nụ hôn điên cuồng của anh. Đó không phải là hôn mà là cắn xé chiếm hữu. Anh muốn cô phải đau đớn, muốn cô nhớ đến thương tích anh đã phải chịu đựng. Biết rõ cô đang khóc, biết rõ nỗi sợ hãi và đớn đau của cô, nhưng anh vẫn không thể dừng lại. Sáu năm chờ đợi, mâu thuẫn và vật vã đã biến thành nỗi tuyệt vọng trong phút giây này. Vì sao hồi đó lại chia tay? Vì sao rồi bỏ anh? Vì sao lại yêu người khác? Anh đem mọi câu hỏi chất chứa trong đáy lòng biến thành sự cuồng đoạt lúc này.

“Đừng...”. Môi anh nóng bỏng, nhưng cô lại thấy giá lạnh. Nhục nhã, giận dữ, ầm ức, hoảng hốt... bao cảm xúc theo nhau trào lên, chìm cô như nước triều dâng. Cảm giác ngộp thở kinh khiếp đó lại một lần nữa dâng lên, khiến cô kêu không thành tiếng, trước mắt cô mọi thứ đã nhòa đi, cô thấy mình như đã rời khỏi thể xác, xung quanh là bóng tối vô biên, cô bất lực như người chết đuối, không ai nghe thấy tiếng kêu cứu vô vọng của cô...

...

“Đừng đụng vào tôi, buông tôi ra!”.

“Mày hét đi! Vờ trong trắng cái nỗi gì! Vân Mộ Hàn động vào được, sao ông lại không được chứ? Mày có giỏi thì gọi lão bố lẩm chuyện của mày đến đây! Ha ha ha! Ông đánh chết đồ tiện nhân nhà mày!”.

...

“Các người đang làm gì thế! Đồ vô liêm sỉ kia, mày núm chân không cho Mộ Hàn đi Hàn Quốc học tao còn chưa tính sổ, giờ mày lại còn quyến rũ chồng tao nữa cơ à! Mày chó hy vọng tao sẽ giới thiệu bác sĩ tốt cho mẹ mày nữa, mày nghe đây, sau này cấm qua lại với Mộ Hàn!”.

“Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, giờ tao sẽ gọi người dạy bảo cho con ranh thói thân này!”.

...

“Không đánh thì mày không chịu nghe đúng không, mày dám cãi tao à? Đúng là con chó cái! Còn cần nữa không? Tao đá chết mày bây giờ, sao không khóc nữa đi? Khóc nữa đi, khóc to vào! Bọn tao thích nghe tiếng khóc của mày lắm!”.

...

“Mấy bức ảnh này đẹp thật, nếu không phải Giang phu nhân có lệnh, anh em bọn tao đã nếm thử mùi vị của mày rồi. Anh em, đi hạ hỏa thôi. Mày nghe đây, chuyện hôm nay nếu mày dám lộ ra nửa câu, cần thận cái mạng nhà mày đấy!”.

...

“Nói mau, tối hôm đó con đi đâu? Con lên xe của ai? Đám đàn ông đó có làm gì con không? Con còn dám nói dối nữa sao? Bố đánh chết con bây giờ, đồ không biết xấu hổ!”.

...

“Tao hỏi Vân Mộ Hàn rồi, hôm đó nó ở lại cơ quan, rốt cuộc thì mày có chịu nói thật không? Tối đó mày đã làm cái gì? Năm trăm nghìn ở đâu ra? Tao không cho mày tiền tiêu hay sao mà mày phải làm chuyện hạ tiện thế này để kiếm tiền? Cút đi, An Dật tao không có thứ con gái như mày!”.

...

“Mẹ mày mất rồi, mày hài lòng chưa? Mẹ mày vì mày mà chết đấy! Mày đã làm cái chuyện nhục nhã này, làm cho cả nhà không dám ngẩng mặt lên nữa. Từ hôm nay, mày đừng có gọi tao là bố nữa!”.

...

Sao lại ồn ào thế này, tiếng quần áo bị xé rách, tiếng chửi bới om sòm, nhốn nháo ồn ào bên tai. Đi đi, đừng chửi mắng cô nữa. Cô không muốn nhớ lại, cô không muốn ai nhắc đến quá khứ!

Ầm!

Cánh cửa vốn khép hờ, không chịu nổi sức mạnh bị xô bật ra.

Cả thế giới như dừng lại trong phút giây này, tất cả mọi người trong khách sạn đều im bật. Lục Thiệu Trì cứng đờ cả người, nắm ngón tay siết mạnh ly rượu. “Bốp!”. Chiếc ly thủy tinh bị anh bóp vỡ nát. Anh câm lặng nhìn hai con người trước mặt, tấm lưng đó quá quen thuộc với anh. Mạc Hân Nhan đứng bên Lục Thiệu Trì cũng kinh ngạc vô cùng. Từ góc đứng, họ không thể thấy được vẻ mặt đau đớn của Dĩ Mạch, càng không thể nhận ra cô đang vùng vẫy đẩy người đàn ông đó ra; họ chỉ có thể nhìn thấy một đôi “tình nhân” đang chìm đắm như chốn không người!

Lục Thiều Trì siết chặt nắm tay, từng mảnh thủy tinh đâm sâu vào da thịt anh, máu chảy thành dòng theo kẽ ngón tay, từng giọt từng giọt rơi xuống nền thảm có hoa văn sẫm màu.

“Thiều Trì, sao vậy?”. Mạc Hân Nhan khẽ hốt hoảng kêu lên, cô định xem vết thương trên tay anh, nhưng còn chưa kịp chạm đến thì đã bị anh gạt ra.

“Anh ta chính là người bạn mà em nói vừa gặp hôm nay?”. Lục Thiều Trì tiến đến kéo giắt Dĩ Mạch lại, gần giọng hỏi. Xung quanh có tiếng xì xào, mọi người đều đang đoán già đoán non xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Anh tiến lên một bước, Dĩ Mạch bất giác lùi lại, cô lẩn tránh ánh mắt dò hỏi của anh theo bản năng. Ánh mắt của anh quá nhiều cảm xúc đan xen: buồn bã, thất vọng, đau đớn, phẫn nộ, mệt mỏi... Ánh mắt đó cô đã từng gặp, mỗi lần có người nhìn cô như vậy, cô sẽ lại đánh mất tất cả!

Chỉ cần nhìn vào đôi mắt đó, cô lại thấy đau đầu dữ dội, trong tim dội lên nỗi sợ hãi vô cớ.

Thiều Trì nhìn cô chằm chằm, sự im lặng và né tránh của cô hết như một chiếc gai nhọn đâm sâu vào tim anh. Anh chậm chậm quay đầu lại nhìn ánh mắt thách thức của Vân Mộ Hàn.

“Thế thì đã sao nào? Tôi đi cùng Dĩ Mạch thì có gì sai? Hôm nay chẳng phải anh cũng đưa người khác đến sao?”. Vân Mộ Hàn nhận ra sự phẫn nộ của Lục Thiều Trì, sự phẫn nộ của anh ta khiến anh có phần hả dạ. Từ lâu anh đã muốn xé toang chiếc mặt nạ của gã đàn ông giả tạo này, anh ta lúc nào cũng ra vẻ bình thản ung dung, khiến người ta không biết được rốt cuộc giới hạn của anh ta là ở chỗ nào.

“Vân - Mộ - Hàn! Đồ khốn kiếp!”. Ánh mắt ngùn ngụt của Lục Thiều Trì chuyển sang Vân Mộ Hàn, những lời chế nhạo của anh ta khiến anh không tự chủ được nữa, lao đến cho Vân Mộ Hàn một cú đấm thật mạnh.

Các quan khách xung quanh hét lên hoảng hốt, chẳng ai ngờ Lục Thiều Trì lại ra tay trước. Mạc Hân Nhan há hốc miệng, không tin vào mắt mình. Vân Mộ Hàn quệt máu trên miệng, nhìn Lục Thiều Trì cười gằn, không ngờ gã này lại ra tay mạnh thế, nếu không phòng bị từ trước chắc anh đã mất vài cái răng rồi. Nhưng anh cũng không phải tay vừa. “Bốp!”. Vân Mộ Hàn đột nhiên lao lên, giáng trả cho Thiều Trì một cú đấm ra trò.

“Gi thế này! Đừng đánh nhau nữa! Bảo vệ đầu, mau kéo chúng nó ra!”. Tiêu Nhân Tâm nhìn thấy con trai bị đánh, mặt mày tái nhợt. Bà nhìn Lục Triệu Khôn đang đứng sau lưng vẻ cầu khẩn, nhưng chợt nhận ra ánh mắt của ông không hề hướng về phía con trai. Bà nhìn theo ánh mắt ông, ông đang nhìn... An Dĩ Mạch! Dĩ Mạch run rẩy, dường như đang phải chịu đựng nỗi đau đớn khôn cùng.

“Đừng đánh nữa! Đừng đánh nữa!”. Dĩ Mạch khẽ lầm bầm, tiếng đấm đá nặng nề như nhịp tim đập của cô.

...

“Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa! Bố ơi, đừng đánh nữa!”.

“Lần sau mà còn dám chụp ảnh ở cửa nhà tôi, tôi đánh cho vỡ mặt!”.

“An Dật, có giỏi thì đánh tôi đi, con gái ông dám làm như thế sao còn ngăn tôi viết bài?”.

“Ông vờ thanh cao vừa thôi, tòa soạn đã cho đình chỉ công tác của ông rồi! Có trách thì hãy trách tại ông sinh ra đứa con gái đáng xấu hổ như thế!”.

...

Tại sao lại nhiều người đánh nhau thế? Bố điên cuồng đánh lại tên phóng viên vô nhân tính, còn bọn chúng hề nhau đánh lại bố, cô muốn trốn nhưng không biết trốn vào đâu, ánh đèn flash cứ bám đuổi cô mãi. Cô rất nhớ Vân Mộ Hàn, nhưng anh lại không nghe điện thoại, không để tâm đến cô nữa. Ai nói cho cô biết, làm thế nào để có thể không còn đau khổ nữa, làm thế nào để quên đi tất cả?

...

“Đừng đánh nữa, Thiều Trì, đừng đánh nữa!”. Nhìn Thiều Trì bị thương, cô vội quay về với thực tại. Bằng tất cả sức lực của mình, cô lao đến giữ chặt lấy nắm đấm Lục Thiều Trì toan vung lên.

Nhận ra Dĩ Mạch, bàn tay anh khựng lại trong không trung. Thế nhưng, trong phút giây anh do dự, nắm đấm của Vân Mộ Hàn đã kịp vung lên. Lục Thiệu Trì không kịp tránh, trong nháy mắt một mảng bầm tím hiện lên giữa mặt. Nỗi nhục bị tấn công lại một lần nữa kích động anh, anh lạnh lùng đẩy tay cô ra.

Trong giây phút đó, sự bình tĩnh và kiên cường cuối cùng trong cô đã bị sụp đổ. Dĩ vãng như nước triều nhấn chìm cô vào đau đớn. Những ký ức cuồng dại quay trở lại như những thước phim quay chậm, xé rách tâm can cô.

Anh gạt cô ra, anh không màng đến cô nữa. Thiệu Trì cũng không cần cô nữa ư? Hồi đó, cô cũng dốc hết sức ôm chặt lấy bố như thế, hồi đó cô vẫn còn quá nhỏ, cô tưởng rằng chỉ cần ôm chặt lấy bố thì ông sẽ ngừng lại. Nhưng ông đã gạt cô ra, và nhảy xuống... Cô run rẩy, bơ vơ bất lực như cô bé con cô đơn trốn trong góc tường hôm ấy. Ngày hôm ấy Vân Mộ Hàn lạnh lùng chia tay cô. Ngày hôm ấy cô mất tất cả người thân.

Trên thế giới này hoàn toàn không có chuyện cổ tích, vịt con xấu xí vẫn mãi là vịt con xấu xí, và cô chính là con vịt con bị nguyên rủa, bị xa lánh đó. Cô đã từng ở rất gần hạnh phúc, nhưng rồi lại nhận ra tất cả chỉ là lâu đài cát trên biển. Hôm qua, cô còn ngọt ngào tưởng mình là kẻ may mắn nhất thế giới. Hôm nay, tất cả đã đảo điên.

30. Chương 29

Chương hai mươi chín: Yêu đến đau khổ

Kể quen giả dối thì bản thân mình cũng khó lòng thay đổi, làm sao có thể cứu vãn được đây?

Tuổi mười sáu rực rỡ như hoa, nhưng với An Dĩ Mạch, món quà mà ông trời ban cho cô ở cái tuổi đẹp nhất lại là cái chết của bố mẹ. Tận mắt nhìn thấy bố nhảy lầu tự tử, những cảnh hờn giận nát, đồng xe cộ tan hoang, rèm cửa quất phấp phật trước gió, mưa xối xả trên nền trời... Co mình bên cửa sổ, Dĩ Mạch không còn biết đến tiếng gõ cửa dồn dập bên ngoài, người cô ướt đầm nước mưa...

Ngoài cửa sổ, bố đang nằm giữa đồng xe lộn xộn, máu đã được nước mưa xối sạch, trong không khí thoảng mùi hương hờn man mát. Dĩ Mạch đứng đây, nhìn xuống dưới, ông tựa như đang ngủ say. Mắt cô nhòe đi, qua làn nước, cô như nhìn thấy nụ cười của mẹ. Mẹ, có phải là mẹ sẽ không trách con nữa không?

Lục Triệu Khôn cuối cùng cũng tìm thấy Dĩ Mạch trên tầng thượng khách sạn, ông không rõ sao cô lại ở đây. Ông vừa lên sân thượng thì đã nhìn thấy một thân hình mỏng manh đang tiến ra lan can. Lục Triệu Khôn vội lao đến, ôm lấy Dĩ Mạch. Cơ thể cô lạnh toát khác thường, như ánh trăng nơi đáy giếng.

Cảnh tượng vừa rồi khiến ông lo sợ, ông không dám nghĩ đến, nếu mình đến chậm một bước thì mọi chuyện sẽ ra sao.

“Sao cháu ngốc thế?”. Giọng ông nghiêm khắc pha vẻ xót thương.

“Mẹ đến đón cháu đi đây”. Dĩ Mạch chỉ ra sau lưng Lục Triệu Khôn, ông quay đầu lại, chỉ có khoảng không tối đen như mực.

“Bố mẹ đang chờ cháu, muộn rồi, bố mẹ sẽ giận cháu mất”. Giọng nói của cô đầy kiên quyết, vùng vẫy đòi tiến ra lan can. Về mặt cô khiến Lục Triệu Khôn thấy lạnh buốt sống lưng, ông sợ điều tệ nhất sẽ đến.

“Không phải đâu, cháu đi với chú Tin Nóng nhé, họ không giận cháu đâu”. Ông khom người dỗ cô như dỗ trẻ nhỏ.

“Có chứ, bố mẹ sẽ giận lắm! Bố hỏi cháu sao cả buổi tối không về nhà, nhưng cháu không nói được. Nếu cháu nói ra, đám người đó sẽ đánh chết cháu mất, họ còn dọa giết cả nhà cháu...”. Cô bỗng trở nên kích động, nước mắt túa ra đầm đìa.

“Ai? Ai đánh cháu? Ai đe dọa cháu?”. Những câu nói không đầu không cuối của Dĩ Mạch làm cho ông nghi ngờ, cô bé này đã bị đe dọa như thế nào?

“Không được nói, không được nói cho ai hết. Cháu là người xấu, cháu không biết xấu hổ, cháu làm việc mất mặt, đây là sự thật. Suyt... chú cũng không được nói gì nhé”. Dĩ Mạch lầm bầm, ánh mắt cô dờ dẩn cô hồn, Lục Triệu Khôn thấy xa lạ trước một An Dĩ Mạch hồn xiêu phách lạc như thế này.

“Dĩ Mạch, nói cho chú biết, chúng là ai?”.

“Chúng là...”. Cô nhìn đăm đăm về phía xa, đột nhiên, đôi đồng tử giãn to, ánh mắt đầy nỗi hãi hùng. Móng tay cô cào xước Lục Triệu Khôn, vùng vẫy kêu la như phát điên, “Cháu không biết, cháu không biết gì hết. Đừng đánh cháu...”.

“Được, không nói nữa. Dĩ Mạch, bình tĩnh, cháu nhìn chú này, chú là chú Tin Nóng! Cháu không quen chú à?”. Cô nhìn ông, trong ánh mắt vẫn đầy sợ hãi và xa lạ, tựa như đang chìm đắm trong cơn mơ nào đó.

“Bí thư Lục... cuối cùng cũng tìm thấy ông rồi. Dưới nhà gay lắm, có khi phải đi bệnh viện mất. Kia...”. Thư ký hốt hơ hốt hải chạy lên sân thượng, đang định nói gì thì nhìn thấy cô gái trong lòng Lục Triệu Khôn, ông bỗng im bặt.

“Anh làm con bé sợ đấy. Đi xem xem cậu ta là ai”. Lời nói của Lục Triệu Khôn không chút ầm áp.

“Anh ta tên là Vân Mộ Hàn, sau khi tốt nghiệp đại học F thì sang Hàn Quốc du học, làm việc ở Mỹ một thời gian, vừa mới trở về Vân Trạch để mở rộng hoạt động của công ty, gần đây anh ta thường xuyên xuất hiện trên báo đài. Còn về chuyện hôm nay... có lẽ có hiểu lầm”. Thư ký lo Lục Triệu Khôn sẽ nổi giận với Vân Mộ Hàn, chỉ biết phân bua hộ anh.

“Thanh niên tạo dựng sự nghiệp là nhờ sức trẻ, nhưng sức trẻ biến thành nóng nảy thì không hay đâu. Tìm hiểu kỹ xem anh ta có quan hệ gì với Dĩ Mạch. Gọi bác sĩ tâm lý giỏi nhất Vân Trạch đến biệt thự ngoại ô chờ tôi. Nhớ đừng để bất kỳ ai biết đấy”. Lục Triệu Khôn thở dài, hy vọng lần này có thể điều tra rõ ràng mọi chuyện trước đây.

“Dĩ Mạch, cháu sao thế? Khó chịu ở đâu à?”. Dĩ Mạch run lên từng hồi, cô nắm chặt lấy cổ áo ông, tựa như nắm lấy ngọn rơm cứu mạng.

“Tim đập loạn xạ, khó thở, mồ hôi ra nhiều, môi thâm tím, đây là triệu chứng sắp lên cơn đau tim. Yên tâm, trên người nó có sẵn thuốc đẩy, không chết được ngay đâu”. Một giọng nói lạnh lùng vang lên, Lục Triệu Khôn chau mày.

“Sao bà lại đến đây?”.

“Sao tôi lại không đến được? Ông đi theo con bé này suốt ngày, thần trí không rời. Sao? Tôi làm phiền các người hả? Hồ ly tinh thì vẫn là hồ ly tinh, giống hệt mẹ!”.

“Tiêu Nhân Tâm! Bà nói xong chưa?!”.

“Tôi vừa động đến Lâm Mạc là ông xót rồi à? Cũng phải, hôm nay cũng là sinh nhật của cô ta, chẳng có lý gì ông lại không nhớ. Ghim cài áo hoa bách hợp thủy tinh à, Lâm Mạc lúc nào cũng chỉ thích thủy tinh, trình độ thưởng thức của cô ta đúng là có vấn đề, có khi chính vì thế hồi đó cô ta mới chọn cái đồ rẻ tiền An Dật chứ không chọn ông. Ông thấy đau khổ lắm à, giờ lại tìm an ủi ở đứa con gái của cô ta hả?”. Tiêu Nhân Tâm cười nhạt, bước đến trước họ.

“Tôi không nhớ bản như bà nghĩ đâu. Bà muốn làm gì?!”. Ông thấy bà ta cúi xuống, nới khuy cổ áo Dĩ Mạch ra, liền lập tức đưa tay cản lại.

“Không muốn nó chết thì giữ lấy đầu nó, để ngửa ra sau. Đừng nhìn tôi như thế, tôi là mục đàn bà đáng ghét nhưng tôi cũng là bác sĩ, không đến nỗi thấy chết không cứu. Sao? Vợ ông nanh nọc lắm à? Tôi chẳng để tâm ông nhìn tôi ra sao. Kể phải chột dạ là ông”. Tiêu Nhân Tâm cười nhạt, ánh mắt nhìn Lục Triệu Khôn có vẻ khinh khỉnh. “Sao? Tôi nói sai à? Ông yêu bạn gái của bạn mình, nhưng cuối cùng lại lấy người chị em thân thiết sinh cùng ngày cùng tháng của cô ta. Tôi ghét cô ta cũng chỉ vì cứ nhìn thấy cô ta là tôi lại nhớ đến ông chồng không chung thủy của mình! Con nhóc này chả khác gì Lâm Mạc, lúc nào cũng giả vờ trong sáng, thánh thiện. Rặt một lũ hồ ly tinh!”.

“Con bé này đúng là dai như đũa, bị kích động như thế mà vẫn chưa lên cơn. Nhưng tôi chẳng ngại nói cho ông biết, nó cũng sống không lâu nữa đâu. Ông muốn làm gì thì làm! Tôi đến để nói cho ông biết, con trai ông sắp phải đưa đi bệnh viện rồi, ông cứ ngồi đây mà chăm cho con ranh tứ cố vô thân này!”. Cho Dĩ Mạch uống thuốc xong, bà ta cười khinh khỉnh, quay người bỏ đi. Khi bước đến cửa, bà ta lạnh lùng ném lại một câu “Đừng đưa nó đến Bệnh viện Nhân Tâm nữa, đưa đến bệnh viện tâm thần thì hơn”.

Lục Triệu Khôn nhìn theo bà ta, hơi nhíu mày, sống không lâu nữa là làm sao?

“Thưa Bí thư, giờ phải làm gì?”.

“Cứ làm theo lời tôi nói, đưa con bé đến biệt thự, liên hệ với chuyên gia tim mạch Mỹ, càng sớm càng tốt! Còn nữa, chuyện này chớ để ai biết”.

“Nhưng thưa Bí thư, làm thế là giam lỏng, liệu có hợp pháp không?”.

“Bố nó là An Dật - phóng viên điều tra vụ địa ốc sáu năm trước, nhất định nó phải biết gì đó! Tôi phải giúp nó nói ra sự thật, bất kể cách nào”.

“Rõ, thưa Bí thư, tôi đi làm ngay đây”. An Dĩ Mạch là chiếc chìa khóa của hộp đen, còn Lục Triệu Khôn lần này về Văn Trạch chính là để điều tra vụ án sáu năm trước. Thư ký liếc nhìn An Dĩ Mạch, lắc đầu thương tâm. Cô bé này thật đáng thương, vạch lại quá khứ là điều quá tàn nhẫn với cô, thậm chí có thể khiến tinh thần cô suy sụp, nhưng họ buộc phải làm. Lợi dụng quá khứ đau thương của một người để điều tra sự thật, mặc dù là việc không lấy gì làm tốt đẹp, nhưng biết làm sao được!

“Xin lỗi, Dĩ Mạch. Để bố mẹ cháu không chết vô ích, cháu buộc phải làm thế này. Hy vọng cháu đủ mạnh mẽ, cầm cự được đến khi mọi việc trôi qua”. Lục Triệu Khôn thì thầm, không rõ là nói với Dĩ Mạch hay nói cho bản thân nghe.

Trong một góc tường trên sân thượng, Mạc Hân Nhan cắn môi. Việc Tiêu Nhân Tâm ngăn cản Thiệu Trì và Dĩ Mạch đến với nhau, không lẽ có nguyên do khác? Cô có nên nói cho Thiệu Trì chuyện cô nhìn thấy hôm nay không? Cô đã không còn hận Dĩ Mạch nữa, quan sát suốt ngày hôm nay, cuối cùng cô cũng rõ người con gái mà Thiệu Trì yêu là người như thế nào.

Dĩ Mạch là cô gái không bao giờ biết cách che giấu sự yếu đuối của mình, cái vẻ mạnh mẽ bề ngoài của cô cũng thật non nớt vụng về, chẳng trách ai cũng có thể nhìn xuyên thấu được nỗi sợ hãi và bất lực của cô. Nhưng cô ta vẫn kiên cường cố gắng làm người khác lầm tưởng mình là người lạc quan. Một cô gái như thế, chính là một nửa còn thiếu của Thiệu Trì. Trong phút giây Lục Thiệu Trì vung nắm đấm, cô hiểu mình đã không còn hy vọng gì. Thiệu Trì chưa bao giờ biết nổi nóng. Người có thể thay đổi được con người anh không phải là cô... Kể quen giả dối thì bản thân mình cũng khó lòng thay đổi, làm sao có thể cứu vãn được đây?

Hóa ra, kẻ với cao không phải là An Dĩ Mạch, mà là Lục Thiệu Trì.

Trong phòng cấp cứu của Bệnh viện Nhân Tâm, Trần Sở Dương đang cuống quýt chạy ra chạy vào. Không phải vì anh gặp ca hiếm nghèo nào, mà vì hai anh chàng bệnh nhân điên khùng này, ngoài việc băng bó vết thương, anh còn phải mất bao công sức làm bọn họ bình tĩnh lại.

Lúc miếng bông y tế chạm vào khoe môi Lục Thiệu Trì, anh hơi nhăn mặt, xuyết xoa.

“Giờ biết đau rồi à? Sao lúc đánh người ta chẳng thấy cậu nhăn nhó, kêu ca gì cơ mà?”. Trần Sở Dương đưa Lục Thiệu Trì mấy viên thuốc kháng sinh, cau có nói.

“Nếu không vì đám bảo vệ đó túm lấy em thì em đã đánh chết hán thật”. Lục Thiệu Trì găm gù trong họng, đây là lần đầu tiên thấy Thiệu Trì nóng nảy như thế này, Trần Sở Dương thấy hơi buồn cười. An Dĩ Mạch ơi là An Dĩ Mạch, cô đúng là khắc tinh của cậu ta, đến hòn đá vô tri vô giác cũng bị cô biến thành Tôn Ngộ Không rồi, đúng là cô còn cao tay hơn cả Tử Hà tiên tử.

“Hình như anh ta cũng có chút võ nghệ đấy, mà dầu sao cậu cũng là đai đen taekwondo, thế mà vẫn dễ bị thương à? Đúng là võ quýt dày có móng tay nhọn!”. Trần Sở Dương châm chọc liếc anh một cái, Lục Thiệu Trì hào hoa phong nhã thì anh thấy nhiều rồi, Lục Thiệu Trì mất gấu trúc thể này thì đúng là hiếm thấy hơn cả quốc bảo.

“Anh đừng nhắc đến hấn ta trước mặt em nữa, thằng cha đó chắc cũng có học tán thủ, ra tay ác phết!”. Lục Thiều Trì xoa xoa chỗ đau, cảm giác đau ê ẩm khiến anh muốn hít một hơi thật dài.

“Hai cậu đều là siêu cao thủ, thế đã được chưa? Có khi phải cường chế bắt các cậu ra hai phòng khác nhau mất, nếu không có khi các cậu đánh vỡ đầu nhau ra ấy chứ. Nhưng mà này, sao các cậu lại đánh nhau thế?”. Trần Sở Dương vừa thốt lên, Lục Thiều Trì đột nhiên biến sắc.

“Dĩ Mạch đâu? Cô ấy có đến bệnh viện không?”. Thiều Trì bỗng giật mình lo lắng.

“Bạn gái cậu sao lại hỏi tôi! May mà con bé còn chưa đến bệnh viện, nếu không, nó mà nhìn thấy cậu thế này có khi lại cho thêm một trận nữa ấy chứ! Con nhóc ấy mồm miệng sắc lẹm, ghê gớm đánh đá, chỉ có cậu mới chịu nổi nó”. Cứ nhắc đến Dĩ Mạch là Sở Dương lại nói xấu, nhưng kỳ thực anh rất phục cô nhóc này, từ cái lần lòi cô trở về từ bên bờ cái chết, anh không thể không nhớ đến cô gái này. Cô gái ấy đúng là kỳ tích, quả thực là kỳ tích! Ngày ngày đấu khẩu với cô, anh không hề ngạc nhiên khi cậu em khóa sau vốn lạnh lùng như băng phải động lòng trước cô. Ở cái bệnh viện này, không có ai là không mềm lòng trước vẻ sinh động nhăng nhít của cô. An Dĩ Mạch tựa như đóa hoa bên bờ vực thẳm, bình dị nhưng ấm áp, đó chính là vẻ đẹp của sự sống.

“Anh chưa gặp Dĩ Mạch à?”. Lục Thiều Trì lo lắng nhìn ra ngoài màn đêm đen kịt.

“Tôi ở phòng cấp cứu suốt, biết tìm nó ở đâu chứ? Lục Thiều Trì, còn chưa băng xong, cậu đi đâu đấy? Đứng lại! Cậu muốn tôi bị trừ lương à?”. Trần Sở Dương còn chưa nói hết, Lục Thiều Trì đã lao ra khỏi phòng cấp cứu. Trong dãy hành lang chỉ còn vang lên tiếng găt gỏng của Trần Sở Dương.

“Đến Lục Thiều Trì cũng không giữ được bình tĩnh nữa rồi, may mà trên đời này vẫn còn có ta”. Trần Sở Dương ôm trán thở dài, vừa ngẩng đầu lên anh bỗng nhìn thấy Hân Nhan đang lo lắng đứng ở cửa phòng cấp cứu. Vừa thấy cô, anh lập tức thu lại bộ dạng cợt nhả, trong lòng chùng xuống.

“Muộn thế này rồi em còn đến làm gì? Hân Nhan, sắc mặt em không được tốt”.

“Thiều Trì đâu rồi? Em gọi điện anh ấy không nghe, em tìm anh ấy có việc gấp”. Mạc Hân Nhan hoàn toàn không chú ý đến nét hệt hắt lướt qua trong mắt Trần Sở Dương. Dĩ Mạch bị bố của Thiều Trì đưa đi rồi, cô cảm thấy sắp xảy ra chuyện rồi.

“Thiều Trì vừa đi, có cần anh nhắn giúp em không?”.

“E rằng không kịp. Em đi tìm anh ấy vậy!”. Mạc Hân Nhan lo lắng nói, thần sắc lo âu, buồn bã của cô khiến Trần Sở Dương xót xa.

“Anh đi với em, bên ngoài gió to lắm”. Trần Sở Dương thậm chí quên mất mình vẫn đang trực, anh cầm theo áo khoác rồi chạy theo Mạc Hân Nhan ra khỏi phòng cấp cứu.

Màn đêm mênh mông, từng hàng cây lặng im phảng phất, Trần Sở Dương đuổi theo Mạc Hân Nhan, khoác áo cho cô, mặc cho bản thân đang rét run cầm cập. Hân Nhan không đoái hoài đến sự hy sinh của anh, khiến Sở Dương thấy đắng đắng trong lòng. Hóa ra, trong tình yêu không có chỗ cho tình thương. Anh đúng là thằng ngốc từ đầu đến cuối.

Sắc đêm lung linh, đèn đường bên ngoài cửa xe trôi nhanh về phía sau, nhòa thành từng dải sáng lấp lánh. Từ lần bị đâm xe, Lục Thiều Trì rất ít khi lái nhanh. Nhưng lần này anh lại bực bội tăng tốc, kim đồng hồ tốc độ không ngừng tăng lên, tốc độ lớn đến thế vẫn không hề làm dịu bớt nỗi lo lắng và sợ hãi trong lòng anh.

Bánh xe ma sát với mặt xi măng rít lên kin kít, chiếc Porsche phanh gấp ở ngã tư đường. Lục Thiều Trì nắm chặt vô lăng, người lao về phía trước, nhưng may mà có dây an toàn siết chặt kéo anh lại, anh thậm chí còn nghe thấy tiếng tim đập loạn xạ của mình.

Anh biết mình đang sợ hãi, hôm nay khi nhìn thấy Vân Mộ Hân hôn Dĩ Mạch, anh không thể kìm chế nổi. Anh thậm chí không thể nhớ ra mình đã làm gì, nói gì với Dĩ Mạch. Liệu có phải anh đã làm cô bị tổn thương không? Điện thoại của Dĩ Mạch không có người nghe khiến anh sợ cuống lên. Anh ném điện thoại sang một bên, lao đi không mục đích. Điện thoại bỗng đổ chuông, là Hân Nhan gọi. Anh mặc kệ, tiếp tục lái xe. Điện thoại đổ chuông dồn dập, anh cúi kính cầm điện thoại lên, không nghĩ gì ném luôn ra ngoài

cửa xe. Anh nhớ đến câu hỏi cả Vân Mộ Hàn, chẳng phải chính anh cũng đem người khác đến sao, anh nhớ đến khuôn mặt tái mét của Dĩ Mạch, mỗi lúc một thêm sợ hãi.

Anh cảm thấy căm ghét bản thân, vì sao anh lại mất tự chủ đến thế, vì sao lại làm Dĩ Mạch tổn thương? Trước kia anh có thể âm thầm chờ đợi, kiên trì bảo vệ cô. Nhưng từ sau đêm qua, anh trở nên khát khao chiếm hữu, không chịu buông tay. Anh... càng sợ mất cô hơn trước kia. Hóa ra, người đàn ông có vầng vàng tự chủ đến vậy, khi đã muốn chiếm hữu một ai đó thì sẽ đánh mất tất cả kiên trì và lý trí. Tình yêu quả nhiên khiến người ta trở nên cuồng loạn.

31. Chương 30

Chương ba mươi: Dĩ vắng như khói

Nụ cười ấm áp đó đã lay động trái tim mệt mỏi của cô. Nhưng những người đó, những việc đó, đều ngăn ngủ như sương khói. Đời người không thể mãi mãi như thuở ban đầu, những kỷ niệm đẹp đẽ ấy, giờ đã không còn là của cô nữa...

Thành phố đã bước vào giữa thu, những sắc vàng đậm nhạt héo tàn phủ đầy tán cây. Ánh mặt trời yếu ớt xuyên qua những kẽ lá tàn úa. Dĩ Mạch tỉnh tỉnh mê mê, có mấy lần, cô còn hồ nghi không biết có phải mình đã chết rồi không.

Lục Triệu Khôn đứng ở cửa phòng, nhìn ánh mắt ngơ ngẩn của Dĩ Mạch, khẽ thở dài. Cô không nói gì, không ăn không uống, thoi thóp sống nhờ vào mấy bình nước truyền. Ông còn ngỡ rằng, chỉ mấy ngày nữa là cô gái này sẽ nằm im bất động.

“Cô ấy sao rồi?”. Ông khẽ hỏi chàng trai bên cạnh, người này là bác sĩ thần kinh nổi danh kiêm nhà tâm lý nổi tiếng cả nước. Lục Triệu Khôn phải dùng đến các mối quan hệ của mình mới mời được anh từ Nhân Hợp đến đây, hy vọng có thể giúp Dĩ Mạch phần nào.

“Cô ấy bị trầm cảm. Nhưng nếu như cô ấy không thể bước ra khỏi nỗi đau, cứ sống khép kín thế này thì sớm muộn gì cũng có ngày bị tâm thần phân liệt”. Chàng trai lãnh đạm trả lời, lần đầu tiên nhìn thấy Dĩ Mạch, anh đã nhìn thấu nội tâm cô. Cô gái này vốn quật cường cố chấp, cô biết cách ép mình cảm nhận niềm vui, quên đi nỗi đau. Nhưng căn nguyên của nỗi đau đã cắm rễ sâu trong tim, tự làm mình tê dại không phải là cách để phá khối u độc ra. Như lúc này, lý trí của cô như chiếc lò xo bị nén hết cỡ, trong nháy mắt, cô bị nỗi đau đánh bật lại, không thể phản kháng. Muốn mở rộng thế giới nội tâm của cô, làm cho cô đối diện với ký ức, chắc chắn là điều không hề dễ.

“Tình hình cô ấy thế nào? Tại sao cô ấy cứ như biến thành người khác vậy? Cô ấy không nhận ra tôi sao?”.

“Khi cảm thấy hiện thực quá đau đớn, con người ta sẽ trốn tránh theo bản năng. Che giấu nội tâm để không ai có thể làm tổn thương được. Nhưng một ngày không đối diện với quá khứ là một ngày cô ấy không thể hồi phục được. Mà như vậy có nghĩa là cô ấy sẽ không thể giao lưu với thế giới bên ngoài, không thể suy nghĩ như bình thường được”.

“Trước kia cô ấy rất lạc quan, sao lại thành ra thế này?”.

“Rắc rối là ở chỗ đây, một người gặp phải rất nhiều chuyện bất hạnh mà vẫn ngày ngày nói nói cười cười được, nếu không phải giả vờ thì chắc là điên rồi. Trước kia cô ấy tự chủ được là vì cô ấy đã không có gì để lưu luyến, không có gì để mất thì sẽ không có gì phải sợ. Nhưng khi cô ấy đã có thứ để quan tâm, để yêu thương thì sẽ lại sợ mọi thứ biến mất trong nháy mắt, chính vì thế nên mới trốn tránh hiện thực như lúc này”.

“Sợ?”.

“Tình yêu và lo sợ giống như bóng với hình”. Bác sĩ cúi đầu xem sổ ghi chép tình hình biến chuyển của Dĩ Mạch, thở dài nói.

“Thế thì làm thế nào đây?”.

“Cô ấy luôn nghĩ rằng những thứ mình có trong tay sớm muộn gì cũng sẽ mất đi. Đây là một chứng bệnh tâm lý PTSD phi thông thường, chính là chứng chấn thương tâm lý mà chúng ta vẫn thường gọi. Đầu tiên, cần phải giúp cô ấy đối mặt với tổn thương trong quá khứ, chứ không phải là trốn tránh hay cố quên đi. Với tình hình hiện nay, cháu không thể sử dụng phương pháp khơi gợi quá khứ với cô ấy, cháu sợ điều đó sẽ khiến cô ấy gục mất. Trước mắt cháu sẽ thử thôi miên cô ấy, giúp cô ấy nhớ lại mọi việc trước kia, rồi sẽ tính sau”. Nói xong, anh tiến đến trước mặt Dĩ Mạch, nhẹ nhàng ngồi xuống.

“Chào cô, tôi là Giang Phượng Túc, rất vui được gặp cô”.

Thấy cô không đáp lại, Giang Phượng Túc không chút bối rối, anh quay đầu lại nhìn Lục Triệu Khôn, nhún vai.

“Xin lỗi chú, liệu pháp thôi miên có thể liên quan đến vấn đề riêng tư của bệnh nhân, chú có thể tránh đi một lát được không?”.

“Nhưng mà bác sĩ Giang này, tôi cần biết cô ấy làm sao”.

“Khi nào cô ấy tỉnh lại thì chú có thể hỏi, đây là nếu cô ấy chịu nói với chú”.

Giang Phượng Túc không hề nể nang vị quan chức trước mặt, anh đóng sập cửa lại, tiếng động đột ngột khiến Dĩ Mạch hoảng sợ cuộn tròn người. Anh để ý phản ứng của cô, sau đó tiếp tục cúi đầu ghi chép.

“Chào em, vừa rồi anh nhờ tay đóng cửa mạnh quá làm em phải sợ rồi, xin lỗi. Để anh đoán xem em đang nghĩ gì nhé? Có phải là đang nghĩ không biết hôm nay mẹ có nấu món gì ngon ngon không nhỉ? Nghe nói em chơi điện tử rất giỏi, phải rồi, em tên là gì?”. Anh lật giở tập tài liệu trong tay, bắt đầu bước vào thế giới của An Dĩ Mạch mười sáu tuổi.

“Em tên là... tên là An Dĩ Mạch”. Cô dờ dẩn ngẩng đầu, qua đôi mắt màu sẫm của Giang Phượng Túc, cô dần bước vào thế giới tuổi hoa niên, khuôn mặt búp bê ánh lên đôi mắt trong sáng như hạt hạnh nhân, nụ cười như hoa, thanh tú như sứ.

...

Đó là một mùa hè đầy gió chướng, An Dĩ Mạch không hề ngờ, mùa hè này lại ẩn chứa bao điều biến động.

Kỳ thi tốt nghiệp cấp ba sắp đến, Dĩ Mạch đang tập trung toàn bộ tinh thần vào việc ôn thi. Nhất định cô phải đỗ đại học, có như thế mới luôn được ở bên Mộ Hàn. Mộ Hàn cũng đang đi thực tập tại một công ty lớn, chẳng mấy khi hai người gặp nhau vì anh bận tối tăm mắt mũi. Bố thì thường xuyên vắng nhà, hình như ông đang điều tra vụ tham nhũng gì đó. Bệnh tình của mẹ ngày càng nặng, có những lúc bà phải ở luôn trong bệnh viện. Mỗi lần tan học, Dĩ Mạch đều nán lại ở quán Internet của Trình Hạo để anh giúp cô ôn bài.

“An Dĩ Mạch, hình như có ai tìm em thì phải? Em quen người đẹp lái xe mui trần từ khi nào thế?”. Trình Hạo ngẩng lên liền thoáng, mồm miệng anh chàng đúng là chẳng tha ai.

“Đầu óc anh chỉ toàn những chuyện linh tinh thôi, anh lo xem đồng sách vở của anh đi. Thật không thể hiểu nổi, sao ai cũng đòi đi du học thế không biết, ở trong nước không học được à? Chỉ có Mộ Hàn của em là chịu ở lại Vãn Trạch vì em”. Dĩ Mạch vớ lấy một cuốn sách đập đầu anh ta, vì sao cô ngày đêm ôn tập khổ sở như thế mà thành tích vẫn không khá lên, trong khi có kẻ chỉ tiện tay lật lật mấy trang sách đã được điểm cao là sao?

“Đừng nhắc đến Mộ Hàn của em nữa, anh nghe nổi hết cả da gà. Không biết Mộ Hàn vì sao mà lại đi thích em, lại còn bỏ cả... Hừm, không nói nữa. Bà cô ngoài cửa cứ nhìn em suốt, có khi tìm em thật đấy”.

“Em không quen bà ấy, thôi em về nhà đây, không tán phét với anh nữa!”. Dĩ Mạch cầm cặp sách rời khỏi hàng Internet, chiếc xe mui trần vẫn cứ bám theo cô. Cô vội rảo bước trên đường, dù chưa từng gặp người phụ nữ xa lạ đó, nhưng bà ta vừa xuất hiện cô đã cảm thấy bất an.

“An Dĩ Mạch, cô muốn nói chuyện với cháu! Cô là mẹ của Mộ Hàn, cô tên là Hạ Như Hoa”.

Dĩ Mạch dừng chân, cô quay người tò mò nhìn người phụ nữ trong xe. Đây là lần đầu tiên cô gặp mẹ của Mộ Hàn, người mà anh rất ít khi nhắc đến. Cô biết mẹ của Vân Mộ Hàn đã từng không ngần ngại bỏ chồng bỏ con đi theo nhà buôn giàu có nổi tiếng Vân Trạch Giang Quý Nhân, về sau bà ta còn gây chuyện làm bố Mộ Hàn tức giận qua đời. Chính vì những chuyện như vậy nên Mộ Hàn rất căm hận mẹ mình, Dĩ Mạch cũng không có mấy thiện cảm với người phụ nữ này.

“Cháu xin lỗi cô, cháu phải về làm bài tập, có việc gì nói sau vậy ạ”. Dĩ Mạch từ trước đến nay vẫn quen yêu ghét ra mặt, cô thẳng thừng từ chối rồi tiếp tục cúi đầu bước nhanh về phía trước.

“Là việc của Mộ Hàn, nó vì cháu mà từ chối cơ hội đi du học Hàn Quốc, cháu biết điều đó có ý nghĩa thế nào với nó rồi chứ?”. Hạ Như Hoa lái xe bên cạnh Dĩ Mạch, vội vã lên tiếng.

“Cô nói gì ạ? Mộ Hàn từ chối cơ hội đi du học Hàn Quốc?”. Dĩ Mạch sửng sốt, Mộ Hàn chưa từng nói với cô chuyện này.

“Cô biết nó sẽ không nói với cháu, thằng bé này cái gì cũng giữ trong bụng, hay là... cháu lên xe, chúng ta nói chuyện nhé”. Hạ Như Hoa thở dài, Dĩ Mạch cắn môi, do dự giây lát rồi kéo cửa xe bước vào.

Đúng giờ tan học nên cửa hàng KFC tấp nập học sinh, Dĩ Mạch chọn chiếc bàn ở góc trong cùng, cô không muốn bị người ta thấy mình ngồi với Hạ Như Hoa, càng không muốn để Mộ Hàn biết chuyện. Cô siết chặt chiếc cốc thủy tinh trước mặt, cả cốc nước ngọt đã cạn đáy, chỉ còn mấy viên đá chen nhau, dần dần tan chảy. Lớp hơi nước ngoài chiếc cốc đọng thành hạt rồi lăn xuống, tạo thành vệt tròn trên mặt bàn.

“Cháu có muốn uống gì nữa không?”. Người phụ nữ trước mặt nhiệt tình nói, trước vẻ thân thiện của bà ta, Dĩ Mạch thấy không thoải mái.

“Mộ Hàn không thích cháu gặp cô, cháu về đây”. Cô đứng dậy toan đi, người phụ nữ vừa mới cười dịu dàng, giờ đã ánh lên vẻ hung hãn, nhưng ngay lập tức, bà ta ngọt nhạt trở lại.

“Dĩ Mạch này, cháu còn nhỏ, không hiểu được đâu. Trên đời này cái gì cũng có thể miễn cưỡng được, chỉ có tình cảm là không. Cô và chú Giang yêu nhau thật lòng, giống như cháu với Mộ Hàn ấy. Mặc dù bố Mộ Hàn là người tốt nhưng cô không thể ở với chú ấy được, việc cô ra đi là lựa chọn tốt nhất cho cả cô và chú ấy. Hồi đó, cô vì tình yêu mà bỏ chồng bỏ con, Mộ Hàn hận cô là phải”.

“Là tình yêu thật không ạ? Mộ Hàn nói là vì người đàn ông đó giàu có hơn bố Mộ Hàn! Nếu vì tình yêu thì chẳng lẽ trước kia cô với bố Mộ Hàn không có tình yêu? Không có tình yêu sao cô chú lại lấy nhau?”.

“Dĩ Mạch, con người phải thay đổi”. Con bé này cứ hỏi dồn, khiến bà ta chau mày khó chịu.

“Tình yêu đích thực không thay đổi. Tình yêu phải là trọn đời trọn kiếp, chung thủy sắt son”. Dĩ Mạch ngẩng phắt đầu lên, đối mặt với ánh mắt trong trẻo không chút bụi trần đó, bà ta luống cuống né tránh.

“Hồi còn trẻ như cháu, cô cũng thấy tình yêu là trọn đời trọn kiếp. Cháu đã có lòng tin với tình cảm như thế, vì sao lại không buông tay cho Mộ Hàn đi Hàn Quốc?”.

“Mộ Hàn chưa bao giờ nói với cháu anh ấy sẽ đi Hàn Quốc du học. Cháu sẽ hỏi anh ấy, dù thế nào thì cháu cũng tôn trọng quyết định của anh ấy”.

“Quyết định của nó? Nó từ chối thư giới thiệu của trường, chấp nhận ở lại Vân Trạch vì không muốn xa cháu. Hai đứa đều còn trẻ quá, không biết mình đã từ bỏ những gì. Dĩ Mạch, nghe nói mẹ cháu đang ốm nặng, cần một số tiền phẫu thuật...”.

“Cô ạ, tiền phẫu thuật của mẹ cháu không cần cô bận tâm. Có thể nào thì cháu cũng không rời xa Mộ Hàn đâu. Nếu anh ấy muốn đi Hàn Quốc, cháu sẽ chờ anh ấy. Nếu anh ấy quyết định ở lại Vân Trạch, cháu sẽ ở bên anh ấy!”. Dĩ Mạch uống một hơi hết cả đá trong cốc, nhưng vẫn thấy bức bối trong người. Cô không cho phép bất cứ ai hoài nghi tình cảm của cô và Mộ Hàn. Cô chưa bao giờ dám nghĩ, thế giới của cô không có Vân Mộ Hàn thì sẽ như thế nào.

“Ai nói muốn chia rẽ hai đứa chứ? Cô chỉ đang thử cháu, nếu cháu vì tiền mà bỏ Mộ Hàn thì cô mới phản đối hai đứa yêu nhau. Ở đây cô có một tờ đơn xin nhập học của đại học Seoul, cháu có thể đến học dự bị ở Hàn Quốc trước, sau đó chọn một ngành học mà cháu thích. Cô rất quý sự thẳng thắn của cháu, hy vọng hai đứa sẽ luôn ở bên nhau”. Hạ Như Hoa thấy Dĩ Mạch nổi giận, nhưng vẫn cố giữ thái độ ôn hòa.

“Cháu cũng muốn đi cùng Mộ Hàn, nhưng bệnh của mẹ cháu tái phát suốt, bố cháu thì bận đi làm, cháu phải ở đây chăm sóc bố mẹ”. Dĩ Mạch cầm tờ đơn xin học, có phần xiêu lòng. Thấy Hạ Như Hoa thành tâm giúp cô như vậy, cô cũng bớt phần nghi ngại.

“Nếu Mộ Hàn mà hiếu thảo với cô như cháu thì tốt quá. Việc của mẹ cháu cô biết rồi, nếu cần tiền phẫu thuật thì lúc nào đến tìm cô cũng được, sớm muộn cũng thành người một nhà cả, không cần khách sáo. Phải rồi, dạo này bố cháu bận gì?”. Người phụ nữ vuốt tóc, lơ đãng hỏi.

“Cháu không rõ, bố cháu là phóng viên nên đi suốt. Hôm nào cũng lên mạng, viết bài, thời gian bên máy tính còn nhiều hơn thời gian dành cho cháu”.

“Đó chỉ là cái cớ, không phải lý do. Không phải cô dọa cháu đâu, mẹ cháu ốm nặng như thế mà bố cũng không quan tâm chăm sóc, lại đi suốt ngày suốt đêm. Cháu đừng trách cô nhiều lời, có lẽ bố cháu đã có người đàn bà khác”.

“Không thể nào, cô ạ, bố cháu không phải loại người đó, bố cháu rất yêu mẹ cháu”.

“Thế thì tốt, không giống kẻ tối hôm trò chuyện với lũ đàn bà trên máy tính”.

“Không có chuyện đó, password của bố cháu chính là ngày sinh nhật mẹ, bố chẳng sợ mẹ kiểm tra đột xuất đâu! Bố cháu hoàn toàn không có bí mật với mẹ cháu”. Nói đến đây, Dĩ Mạch có phần tự hào. Cô không nhận ra đôi mắt của người phụ nữ đột nhiên sáng rỡ.

“Cháu còn hiểu biết hơn cả Mộ Hàn. Phải rồi, mẹ cháu nằm viện ở Bệnh viện Nhân Tâm phải không? Viện trưởng Nhân Tâm có quan hệ rất tốt với cô, cô sẽ nhờ bà ấy thu xếp một số chuyên gia giỏi cho mẹ cháu. Thế này đi, sáu giờ chiều mai, cô sẽ cùng chồng cô ra mất lễ ký kết công trình trọng điểm, đây là số phòng cô ở khách sạn, cháu đến đây trước chờ cô, chúng ta sẽ bàn chuyện này sau”.

“Hay là để bố cháu đi? Những chuyện đó, cháu không hiểu...”.

“Bố cháu cô sẽ hẹn hôm khác, thực ra cô còn muốn nói vài việc của Mộ Hàn với cháu, cô biết nó hận cô nhiều lắm, cứ nghĩ lại thấy buồn, mà cũng chẳng biết nói cùng ai”. Hạ Như Hoa sụt sùi lau nước mắt.

“Cô ơi, cô đừng khóc, cháu sẽ khuyên Mộ Hàn. Thế này đi, mai cháu sẽ đến gặp cô”. Vừa rồi nói chuyện với Hạ Như Hoa, cô không hề thấy người phụ nữ này có gì xấu. Có lẽ Mộ Hàn hiểu lầm bà thật, chuyện tình cảm vốn dĩ không phải chỉ một từ đúng hay sai là có thể nói rõ được. Có lẽ... bà thật sự không phải vì tiền mới lấy Giang Quý Nhân. Nghĩ đến đây, Dĩ Mạch thấy bà ta cũng thật đáng thương, cô cầm lấy số phòng, an ủi bà ta mấy câu. Hạ Như Hoa lúc này mới ngẩng đầu, nở nụ cười đầy ẩn ý.

Mới sẩm tối, khách sạn Vân Trạch đã đèn dóm sáng trưng. Những vị khách ăn vận lịch lãm ra ra vào vào tấp nập, dù khách sạn này là nơi nghỉ ngơi của khách qua đường nhưng thực tế đây là nơi gặp gỡ làm ăn là chính. Trước cửa khách sạn đặt đủ các loại biển hướng dẫn lớn bé, nào là hội nghị tổ chức ở đâu, nghi lễ cử hành đi hướng nào... Dĩ Mạch rất hiếm khi đến những nơi như thế này, cô rụt rè kéo quai cặp, cẩn thận hỏi lễ tân số phòng.

Lễ tân đã được dặn từ trước, nhiệt tình mở cửa để cô chờ trong phòng. Dĩ Mạch đặt cặp sách xuống, mở máy lạnh, kéo rèm cửa ra, chờ đợi.

“Sếp Giang, hôm nay ông sao thế? Mới uống mấy ly đã say rồi à?!”.

“Ai bảo tôi say? Tôi chưa say, uống thêm một cân

(18)

nữa cũng được, nhưng thôi để hôm khác uống tiếp”.

Dĩ Mạch đang định kéo rèm cửa lại, bỗng nghe thấy tiếng động ngoài cửa, cô bặm môi trầm nghĩ, đám đàn ông rượu chè be bét thật không ra làm sao cả.

Kể say thường nói mình không say, giống như người điên thường nói mình không điên!

Tít!

Khóa cửa phát ra tiếng kêu nhỏ, một người đàn ông loạng choạng đẩy cửa phòng bước vào, ông ta ném thể phòng xuống giường, vừa cầu nhàu sao máy lạnh chẳng có tác dụng gì, vừa cởi quần áo.

“Này, ông là ai? Ông làm gì thế! Ông mau đi đi, không tôi gọi người đến đấy!”. Dĩ Mạch thấy ông ta vứt quần áo bừa bãi như ở chốn không người, Dĩ Mạch bất giác kêu lên hoảng hốt.

“Gái ở khách sạn này ngon thật, nai tơ cứ như học sinh phổ thông ấy”. Ông ta lim dim mắt ngắm nghía Dĩ Mạch, loạng choạng tiến về phía cô. Đột nhiên, ông ta kéo giật cô lại, đổ ập lên người cô.

“Ông buông ra! Ông muốn gì! Tôi báo cảnh sát bây giờ! Cứu tôi với!”. Cô Hạ đâu? Tại sao trong phòng lại xuất hiện một gã đàn ông lạ mặt thế này? Dĩ Mạch lùi lại bên cửa sổ, cổ vớ phải chiếc gạt tàn sau lưng, nắm chặt trong tay. Nếu ông ta dám làm tới thì cô sẽ liều chết với ông ta.

“Báo cảnh sát? Đây là phòng của Giang Quý Nhân ai dám bước chân vào chứ, mày tự dẫn xác đến kia mà!”. Mắt ông ta càng lúc càng tối sầm, cứ như muốn ăn sống nuốt tươi cô bé trước mắt.

Giang Quý Nhân? Dĩ Mạch từng người, Giang Quý Nhân chẳng phải là bố dượng của Mộ Hàn sao? Không lẽ lão béo sặc mùi rượu trước mắt cô là tình yêu đích thực mà mẹ Mộ Hàn nhắc đến? Mùi mồ hôi chua lợm lẫn với mùi rượu nồng nặc khiến dạ dày Dĩ Mạch muốn lộn nhào. Gã đàn ông trước mặt không rõ là say thật hay say vờ, túm lấy cô định hôn, cô cố giữ cho mình khỏi nôn, vùng vẫy đẩy lão ra, “Ông chó có làm bậy, bố tôi là phóng viên, ông làm bậy bố tôi nhất định sẽ không tha cho ông!”.

“Phóng viên? Tao ghét nhất là đám phóng viên cứ tưởng mình ghê gớm lắm! Không tha cho ông à? Cứ thử xem!”.

“Ông đừng có lại đây, cô Hạ bảo tôi đến đây. Tôi là bạn gái của Vân Mộ Hàn, ông dám lại gần là tôi không nể nang gì đâu!”.

Nghe thấy ba tiếng “Vân Mộ Hàn”, lão khựng lại. Giang Quý Nhân lim dim mắt ngắm Dĩ Mạch, ánh mắt hiểm ác đó khiến Dĩ Mạch thấy lạnh sống lưng.

“Vân Mộ Hàn? Thăng nhóc đó động vào mày được sao ông lại không chứ? Mày là bạn gái nó, thế thì mày chắc chắn là con gái của An Dật rồi? Bố mày được lắm, phi vụ hàng chục triệu của ông mà cũng dám phá bĩnh! Tưởng Giang Quý Nhân đây lặn lội bao năm không đầu lại hần sao? Hần dám chơi ta, ta sẽ chơi con gái hần! Hôm nay mày chó có mong thoát!”. Lão ta vừa nói vừa cời thất lưng, Dĩ Mạch biến sắc mặt, lao thẳng ra cửa. Nhưng chưa ra đến cửa thì cô thấy đầu đau như xé, lão túm tóc, quăng cô lên giường.

“Buông tôi ra, đừng đụng vào tôi! Đồ nát rượu, đồ tha hóa...”. Dĩ Mạch đập mạnh chiếc gạt tàn trong tay vào lão ta, mùi máu tanh lẫn với mùi rượu thật lợm giọng. Giang Quý Nhân bị một cú trời giáng, tát cô một cái nảy đom đóm. Tiếng vải bị xé vang lên mồn một trong không trung, Dĩ Mạch thấy lạnh toát trước ngực, ngực áo cô đã bị rách một mảng lớn. Cô chưa từng bị đối xử như vậy, lão ta tát cô, miệng không ngừng chửi rủa tục tĩu, nước bọt bắn đầy mặt cô, cô ra sức chống cự, nỗi khiếp sợ lấp đầy tâm can, cô... chưa từng sợ hãi như thế này bao giờ.

“Mày cứ hét đi, giỏi thì cứ gọi lão bố tài giỏi của mày đến, đưa cái tin nóng luôn thế! Ha ha ha! Mày còn chưa thành niên hả? Mới tí tuổi ranh đã học đòi làm điếm, tin này quả là hấp dẫn”. Lão vừa nói vừa tát cô tới tấp, Dĩ Mạch thấy cổ họng sặc lên vị tanh. Giây phút đó, cô thấy vô cùng tuyệt vọng.

Lão kéo cô về phía nhà tắm, da thịt bị cào rách rướm máu.

“Thích giầy tao cho giầy! Con điếm, mày biết chọc giận tao thì sẽ thế nào chưa?”. Lão bật nước nóng ở mức tối đa, tưới lên người cô. Dĩ Mạch giầy giữa dừ dội, đau đớn khiến toàn thân cô run bần bật. Cô cắn chặt môi, cố không để mình kêu gào.

“Kêu đi, sao không kêu? Mày chết rồi à?”.

Dĩ Mạch mím chặt miệng, dòng nước sôi sùng sục khiến toàn thân bỏng rát, nhưng tim cô thì lạnh giá như chiếc giăng khô. Trong phút giây đó, cô đã tưởng mình sẽ chết ở đây.

“Các người đang làm gì thế?!”.

Vừa thoát khỏi tay lão, Dĩ Mạch lập tức co người vào góc. Cô kéo chiếc chăn bông, trùm lên mình. Da dễ trên người đổ lụng vì bỏng rát, cô không ngừng run rẩy, quần khăn kín mít, chỉ sợ lộ ra một chút da thịt. Hạ Như Hoa lạnh lùng nhìn cô bé đang hoảng loạn trên sàn, tiến về phía cô. Dĩ Mạch lùi lại theo bản năng. “Bốp! Bốp!”. Hạ Như Hoa tát cô liên hai cái khiến cô tối sầm cả mặt mũi.

“An Dĩ Mạch, mày là đồ khốn nạn! Tao có lòng tốt tìm bác sĩ cho mẹ mày, thế mà mày lại đi quyến rũ chồng bà! Đồ vô liêm sỉ, mày núm chân không cho Mộ Hàn đi Hàn Quốc bà còn chưa tính sổ, mày lại còn dám làm chuyện này cơ à!”. Người phụ nữ đó lúc trước còn dịu dàng thân thiện giờ đã biến dạng như con thú dữ. Bà ta chỉ thẳng vào Dĩ Mạch nghiêng rằng nghiêng lợi chữ bới, tựa như những từ ngữ độc địa nhất cũng không thể khiến bà ta hả giận.

“Anh vừa uống với mấy ông lãnh đạo thành phố, về đến phòng thì thấy nó đang nằm lả lơi trên giường, anh cứ tưởng là em. Đều tại con ranh này... nó cố tình quyến rũ anh, chắc chắn là có ý đồ gì đó!”. Giang Quý Nhân trong nháy mắt tỉnh hẳn ra, khinh bỉ nhìn Dĩ Mạch, sau đó đứng sang một bên cạnh Hạ Như Hoa.

“Cháu không làm, không phải cháu, cháu không quyến rũ ông ta”. Dĩ Mạch ra sức thanh minh, cô chỉ muốn gạt mọi chuyện vừa xảy ra ra khỏi đầu óc.

“Mày không làm? Đang có rất nhiều phóng viên ở dưới sảnh đây, để tao đưa mày ra diện kiến bọn họ, hẳn đám phóng viên sẽ thích bộ dạng dơ bẩn của mày lắm đây. Mày ăn mặc hở hang vào phòng vợ chồng tao làm gì hả? Chồng tao là ai chứ hả? Với địa vị của ông ấy có khối con đàn bà tự động ngã vào lòng! Đồ tiện nhân nhà mày dám dùng thủ đoạn để lừa đảo tống tiền phải không? Mày nói xem đám phóng viên dưới kia có tin mày được không?”. Hạ Như Hoa túm tóc Dĩ Mạch, lôi xềnh xệch về phía cửa.

“Không, cháu không ra! Đừng...”. Cô không thể tưởng tượng nổi ra đó mình sẽ gặp chuyện gì. Nếu để phóng viên biết quan hệ của Giang Quý Nhân với Mộ Hàn, nếu Mộ Hàn biết cô đến đây tìm mẹ anh, tất cả sẽ hỏng hết. Cô khóc lóc, van xin, vùng vẫy, nhưng bà ta rõ ràng không có ý định tha cho cô.

“Không muốn? Giờ mày mới biết xấu hổ à? Thứ con gái như mày mà cũng dám tơ tưởng dụ dỗ Mộ Hàn sao. Tao cảnh cáo mày, tốt nhất là tự giác tránh xa Mộ Hàn ra, chớ để tao thấy mày đi với nó!”.

“Không, cháu không chia tay với Mộ Hàn đâu!”. Dĩ Mạch ngẩng phắt đầu lên, kiên quyết nói.

“An Dĩ Mạch, tao đã cho mày cơ hội rồi mà mày còn không biết điều, chớ trách tao ác. Bảo chúng nó vào đây!”.

Hạ Như Hoa búng ngón tay một cái, mấy gã đàn ông mặc áo may ô bước vào, chúng xăm các hình lòe loẹt trên bắp tay. Dĩ Mạch toan bỏ chạy thì một gã đã kịp túm cô lại.

Dĩ Mạch cúi đầu nhìn lưỡi dao găm kề ngang cổ, lưỡi dao khê ấn xuống, cảm giác lạnh lạnh khiến cô run bần bật. Làn da nóng rát nhạy cảm khác thường, mũi dao nhọn hoắt vừa lướt qua, máu đã trào ra đầm đìa. Cô hít một hơi thật sâu, rõ ràng là đã kinh hoàng đến cực điểm mà vẫn không dám khóc.

“Xinh thế này mà bị rạch mấy đường vào mặt thì đáng tiếc quá”. Gã đàn ông cầm đầu lạnh lùng nói, lưỡi dao hươu trước mắt Dĩ Mạch, “Mắt em đẹp thật đấy, lâu lắm rồi anh mới được thấy ánh mắt trong sáng thế này”.

Mũi dao nhọn chạm vào mí mắt, cảm giác gờn gợn đau nổi lên, Dĩ Mạch không nén nổi, nước mắt rơi lã chã.

“Thế mới ngoan, anh thích xem người đẹp khóc lắm”. Lòng kiên nhẫn của bọn anh có giới hạn, em mau cầm lấy cặp, đi với bọn anh, mau!”.

Dĩ Mạch ôm lấy cặp sách, thần thờ đi theo bọn chúng. Không còn ai giở dao vào cô, nhưng cô hoàn toàn không dám chống cự. Nếu không phải có một gã lôi cô đi thì chắc hẳn cô đã mềm nhũn, khuỵu xuống đất rồi. An Dĩ Mạch sôi nổi hoạt bát trước kia, lúc này tựa như một con rối gỗ bị đứt dây, chờ dần ngơ ngác.

...

Nếu có thể lãng quên, thì thứ mà cô muốn quên đi nhất chính là mọi chuyện xảy ra tối hôm đó. Nhưng có những thứ bạn càng không muốn nhớ đến thì chúng lại khắc sâu vào xương tủy, cả đời cũng không thể xóa sạch được.

...

Dĩ Mạch cầm tờ séc năm trăm nghìn, thần thờ đứng dưới ánh mắt trời, không biết có phải do đã quen với sự âm u lạnh giá trong nhà kho hay không, cô lại thấy hơi sợ ánh sáng. Cô vo tròn tờ séc trong tay, số tiền này khiến cô thấy nhục nhã, ê chề.

Bố hỏi cô đi đâu cả đêm không về, sao lúc về lại mặc đồ đàn ông? Cô cúi đầu nói dối ở nhà Vân Mộ Hàn, không cần thận làm bẩn quần áo, vì thế mới phải thay quần áo của anh. Cô không ngờ bố lại gọi điện cho Mộ Hàn xác minh, giây phút đó, cô thấy mùa hè oi bức này còn lạnh hơn cả Bắc Cực.

“Tối qua em đi đâu? Sao lại nói dối bố là chúng ta ở cùng nhau?”. Vân Mộ Hàn đang rất bận rộn, nhưng anh cũng tranh thủ chuồn ra khỏi công ty đến gặp cô. Dĩ Mạch cúi đầu im lặng.

“Em có thể không trả lời anh không? Mộ Hàn, anh hãy tin em, em không làm việc gì có lỗi với anh hết”.

“Em không muốn nói cũng được, anh chỉ lo cho em thôi. Tay em làm sao thế, bị bỏng từ lúc nào đây? Sao em không băng vào, dễ bị nhiễm trùng lắm”. Thấy vết rộp trên tay cô, Mộ Hàn vừa xót vừa giận, anh kéo Dĩ Mạch lại gần, xem xét kỹ vết thương. Nhưng Dĩ Mạch giật nảy người, cô lúng túng rút tay lại, một tờ séc bị vò nát rơi xuống mặt đất. Thấy Mộ Hàn cúi người nhặt, cô càng cuống quýt, hoảng sợ.

“Năm trăm nghìn? Dĩ Mạch, em lấy đâu ra nhiều tiền thế?”. Vân Mộ Hàn lơ mơ cảm thấy có chuyện gì đó bất ổn, anh chưa từng thấy Dĩ Mạch như thế này bao giờ, cô thậm chí còn không dám nhìn thẳng vào anh.

“Em không phải vì tiền, em không muốn lấy số tiền này, em không phải loại người vì tiền chuyện gì cũng dám làm. Mộ Hàn, anh cầm lấy đi, em không cần, em chỉ cần anh tin em”. Cô bỗng hoảng hốt nắm lấy tay Mộ Hàn, nhắc đi nhắc lại. Sao mình lại cầm năm trăm nghìn đó cơ chứ? Làm thế thì cô còn ra cái gì? Tờ séc đó đối với cô chẳng khác gì tai họa từ trên trời rơi xuống.

“Muốn bọn anh tin em thì hãy ngoan ngoãn cầm số tiền này về, chia tay với anh bạn trai bé bỏng của em đi. Bằng không anh đây không đảm bảo về mấy bức ảnh này đâu đấy. Em hợp tác một chút thì bọn anh cũng đỡ động tay động chân. Nếu không... lúc đó thì em cũng sẽ không may mắn như hôm nay nữa đâu”.

“Nghe đây, nếu để lộ chuyện này, thì cứ cẩn thận cái mạng nhà em. Lúc đó chẳng ai biết chuyện gì sẽ xảy ra đâu. Em biết người bị thiếu sống như thế nào rồi chứ? Nhà em ở gần trường F phải không? Ở đó dễ xảy ra hỏa hoạn lắm”.

Những lời nói đó như bóng ma vang lên trong đầu cô, Dĩ Mạch bỗng đẩy mạnh Mộ Hàn ra, hối hả bắt một chiếc taxi chạy về nhà, để lại Mộ Hàn đứng sững bên đường, ngơ ngác cầm tờ séc năm trăm nghìn.

“Anh nói gì? Bán nhà rồi mà vẫn còn thiếu năm trăm nghìn sao? Một ca mổ mà cần phải nhiều tiền đến thế sao?”.

Dĩ Mạch vừa về đến nhà thì nghe thấy bố đang nói chuyện điện thoại trong phòng. Nội dung cuộc điện thoại đứt quãng, mông lung nhưng cô vẫn lơ mơ hiểu chuyện. Mẹ cần được mổ gấp, họ đã bán căn nhà đi rồi mà vẫn còn thiếu năm trăm nghìn. Vừa đúng số tiền năm trăm nghìn trong tay cô. Cô im lặng, về phòng, đóng cửa lại, cầm đầu ôi bài, nhưng không một chữ nào lọt được vào đầu. Cuối cùng, lấy hết dũng khí, cô nhấn số điện thoại của Vân Mộ Hàn.

“Mộ Hàn, chúng ta chia tay đi. Tờ séc năm trăm nghìn đó, anh trả lại cho em được không?”. Không để anh kịp trả lời, cô gác máy ngay lập tức. Nước mắt rơi xuống long lanh như chuỗi ngọc bị đứt dây, cô bịt miệng, đau đớn khóc. Nhưng tiếng khóc không nén được, càng lúc càng lớn, khiến cô như muốn ngạt thở.

Một hồi lâu sau, điện thoại của cô réo rất gọi. Đầu dây bên kia là giọng nói lãnh đạm của Mộ Hàn.

“Giờ anh đang đi làm, séc anh sẽ gửi lại sau”.

Hóa ra chia tay dễ dàng đến thế. “Séc anh sẽ gửi lại sau”, anh thậm chí còn không muốn gặp lại cô.

Vân Mộ Hàn kiêu hãnh là thế, tất nhiên anh sẽ không chạy theo cô hỏi lý do chia tay. Lý do ư? Lý do là cô vì tiền mà từ bỏ tình cảm. Dĩ Mạch đặt máy xuống, không nói một lời nào nữa.

Mấy ngày sau đó báo chí xôn xao về tin nữ sinh đi làm gái bao, ảnh của cô được đăng rõ trên trang nhất. Lúc đó, những vết bỏng trên người cô đã gần khỏi, thế nhưng... Bất kể là bị bạn học xì xào sau lưng hay bị bố tra khảo bằng đòn roi, cô nhất định không nói một lời.

Một đêm, Vân Mộ Hàn đột nhiên gọi điện đến, im lặng hồi lâu.

“Dĩ Mạch, tại sao? Chỉ cần em nói, anh nhất định sẽ tin”.

Trong giây phút đó, nỗi đau lại ứa đến, Dĩ Mạch thậm chí không dám nói một câu đã vội vàng gác máy. Cô biết nếu lỡ dịp này thì cô vĩnh viễn không còn cơ hội để giải thích với Mộ Hàn nữa. Đã mất là... mất vĩnh viễn.

Nỗi đớn đau trong tim tiếp tục bủa vây cô, có đêm, cô bỗng ngồi bật dậy chuẩn bị giấy bút viết thư. Cô không đủ can đảm đến gặp Mộ Hàn để giải thích, nhưng cô cũng không đành lòng buông xuôi. Nếu đọc thư này xong mà anh chịu hiểu cho cô, thì dù có chết cô cũng phải ở bên cạnh anh.

Dĩ Mạch đã không còn chút hy vọng nào với kỳ thi tốt nghiệp của mình nữa, môn cuối cùng cô đã nộp giấy trắng. Chiều hôm đó, bệnh viện báo tin cho cô, mẹ cô đã qua đời. Khi cô trở về nhà, đám phóng viên đã bao vây ở cửa, hỏi dồn chuyện bố cô nhận hối lộ.

Bố trở về nhà trong chiếc xe áp giải, ngoài cửa chen chúc đầy phóng viên. Nghe nói ông đã nhận tội đút túi số tiền bất minh. Ông xin với cảnh sát được nói riêng với Dĩ Mạch mấy câu.

“Dĩ Mạch, tao không có đứa con như mày. Đáng ra tao phải bóp chết mày ngay lúc mày ra đời mới phải, có như vậy mẹ mày mới không phải chết tức tưởi như thế này”.

“Bố, không phải thế đâu”. Dĩ Mạch ôm lấy tay bố, quỳ sụp xuống.

“Tao không muốn nghe gì cả, sau này mày hãy cố gắng sống cho ra hồn! Tao cả đời không làm việc gì đáng phải hổ thẹn, nhưng tại tao không biết dạy mày, nên mới ra cơ sự này. Sau này nếu mày không chịu làm người tử tế, tao sẽ không bao giờ tha thứ cho mày”. An Dật gạt tay con gái ra.

“Rầm!”, ngoài cửa sổ vọng đến một tiếng động lớn, kèm theo đó là tiếng hét thất thanh của Dĩ Mạch, thế giới bỗng trở nên yên tĩnh vô cùng.

Giông tố đến rất nhanh, cô đỡ đỡ ngồi trước cửa sổ, đám phóng viên vẫn nhao nhao bên ngoài. Dĩ Mạch co rúm người trong góc phòng, không dám ra khỏi cửa. Điện thoại đổ chuông dồn dập.

“Em bảo Trình Hạo đến gặp anh phải không?”.

Là giọng của Vân Mộ Hàn, Dĩ Mạch bỗng siết chặt ống nghe như vớ được cọc rơm cứu mạng.

“Mộ Hàn, anh ở đâu?”.

“Anh đang ở sân bay, anh sắp bay sang Seoul. Anh hỏi em, có phải em bảo Trình Hạo đến gặp anh không?”.

“Phải... Mộ Hàn, anh biết cả rồi sao? Thế anh...”. Thái độ lạnh nhạt của anh khiến cô hoảng sợ, anh đã biết tất cả sự thật, sao vẫn còn lạnh lùng như thế?

“Tôi biết cả rồi, cảm ơn cô, cô được lắm! Chúng ta chấm dứt tại đây. Vân Mộ Hàn tôi không bao giờ muốn nhìn thấy cô nữa!”.

Điện thoại đột ngột ngắt máy, chỉ còn lại tiếng tu tu kéo dài bất tận. Tim Dĩ Mạch đau thắt, cô không còn tâm trí nghĩ đến cơn đau trong tim, hối hả gọi lại cho anh, nhưng tất cả đã muộn, cô chỉ nghe thấy giọng nói đều đều phát ra từ điện thoại của Mộ Hàn:

“Xin chào, tôi đang ở trên máy bay, hiện không thể nghe điện...”.

Ý thức càng lúc càng mơ hồ, tim đập mạnh. Dĩ Mạch không rõ mình bị làm sao, nhịp thở ngày càng gấp gáp, tay cô không còn sức lực nắm ống nghe nữa. Trước lúc gục xuống, cô còn kịp nhìn thấy cành lá của cây hòe già ngoài cửa sổ đang rung rung chế nhạo mình.

...

Ký ức hỗn độn như cảnh quay bị rung tay, cô nhìn thấy mình đang thách thức đối mặt với Mộ Hàn trong quán Internet. Về mặt sống động của anh như cửa sâu vào lòng cô, đau đớn. Cô biết, đó là mối tình đầu không thể quên của cô. Ngoảnh đầu nhìn lại, người đó biến thành Lục Thiệu Trì, anh mỉm cười, đưa tay kéo cô gái ăn xin tội nghiệp An Dĩ Mạch đứng dậy, nụ cười ấm áp đó đã lay động trái tim mệt mỏi của cô. Nhưng những người đó, những việc đó, đều ngăn ngủi như sương khói. Đời người không thể mãi mãi như thuở ban đầu, những kỷ niệm đẹp dễ đó, giờ đã không còn là của cô nữa...

Dĩ Mạch trầm lặng nhìn bản thân mình trong dĩ vãng xa xưa. Từng cảnh tượng chậm rãi đi qua trước mắt cô như những thước phim đen trắng, xa là vậy, gần là thế. Ngày hôm qua tươi đẹp, giờ nhìn lại, tất cả đã trở thành ảo ảnh. Cô như nghe thấy có người đang gọi tên mình, qua lớp sương mờ dày đặc, cô không thể nhận rõ người đó là ai. Cô ngoảnh lại tiếp tục bước vào vùng sâu thẳm trong ký ức, ở đó có An Dĩ Mạch ê a học bài, có những ngày tháng thanh xuân sôi nổi, có niềm hạnh phúc quý giá mà hiếm hoi. Cho dù hạnh phúc đó ngăn ngủi trong chớp mắt, nhưng cô mãi mãi không thể quên; vì những hình ảnh đó mà cô đã tự nhốt mình trong cái hộp ký ức, không chịu bước ra.

32. Chương 31

Chương ba mươi mốt: Cổ tích mùa thu

Hải đường phủ kín cửa sổ, rung rinh những bông hoa mộng nước. Trong phòng đầy mùi thơm. Dưới bóng hoa là một đôi tình nhân đang quấn quýt bên nhau, không gian lãng mạn bao trùm lên trái tim hai người. Chim sẻ riu rít chuyển trên cành tùng, hòa với cung bậc tình cảm của đôi trai gái đang yêu, tựa như duyên phận đã định tự kiếp nào, nay mới được gặp nhau vãn vương trên cõi đời này, phát ra giai điệu đắm đuối đó. Dĩ Mạch mỉm cười, cô biết, đó là âm thanh của hạnh phúc.

Dĩ Mạch từ trong cõi mơ mênh mang dần tỉnh lại, cô thấy đau đầu, đau đến mức không rõ mọi thứ trong ký ức mình là mơ hay thực. Tất cả chỉ còn hai màu đen trắng, những nhân dạng xấu xí méo mó, mọi người hồi hải tiến lên, còn cô lại do dự đứng lại, hoài niệm về quá khứ. Những khung cảnh mơ hồ, lạnh lùng và xa cách, khiến cô không thể nhận thấy một chút ấm áp nào trong đó. Nỗi đau đớn khiến cô khóc đến kiệt sức. Nỗi đau như chiếc gai cắm trong tim sáu năm, cô càng dồn nén, chiếc gai đó càng cắm sâu vào da thịt. Giờ đây, vết thương đã bị xé toạc, gai nhọn đã rút đi, nhưng trái tim cô thì mang đầy thương tích. Bác sĩ tâm lý âm thầm quan sát cô, quá trình hồi phục tâm lý vốn dĩ rất phức tạp, giống như những vết thương bị nhiễm trùng, phải cần thời gian để hồi phục hoàn toàn. Cô gái này cuối cùng cũng chịu đối mặt với quá khứ, thấy cô không còn cười gượng nữa, anh mới thở phào nhẹ nhõm. Đó mới là An Dĩ Mạch chân thật nhất, dù thương tích đầy mình chỉ cần cô vỡ òa một lần, xả ra hết những oán hận đau thương vương vất nơi đáy lòng sáu năm qua.

Ngoài cửa sổ, bầu trời màu xám đã bị ánh mặt trời chia tách thành những mảnh vụn, Dĩ Mạch nín khóc, cô ngẩng đầu lên trong nắng, ánh mắt dần sinh động hơn.

“Hôm nay trời đẹp lắm, ra ngoài hít thở không khí, sưởi nắng sẽ giúp cô nhanh chóng hồi phục”.

Dĩ Mạch nhìn chàng trai lạ mặt đang đứng bên cạnh, cô nhắm mắt lại hỏi “Anh là ai? Đây là đâu?”.

“Chỗ này là biệt thự riêng của ông Lục, tôi là bác sĩ Giang Phượng Túc, được ông ấy mời đến điều trị tâm lý cho cô”.

“Điều trị tâm lý? Có phải anh... làm cho tôi nhớ lại những chuyện đó?”.

“Là chính cô đấy chứ, trong thâm tâm cô chưa bao giờ quên cả. Ba hôm trước cô không ăn không uống, ai nói gì với cô, cô cũng không phản ứng lại. Cho tôi biết, ai là người cô nhớ đến sau cùng khi tỉnh lại?”.

“Tôi...”. Ai là người cô nhớ đến sau cùng? Cô nhớ Vân Mộ Hàn ép cô hôn, nhớ Lục Thiệu Trì đánh nhau với Vân Mộ Hàn, cô định can họ nhưng Lục Thiệu Trì đã đẩy cô ra, giống như sáu năm trước, bố cũng đã đẩy cô ra như vậy. Nhớ đến đây, cô bất giác run rẩy.

“Cô không muốn nói cũng không sao. Người mà cô nhớ đến sau cùng chính là người cô đang quan tâm nhất. Có lẽ cô thấy mình sắp mất người ấy nên mới giấu mình đi, đây chính là nguyên nhân của cô đấy”.

“Người tôi sợ mất nhất ư?”. Là Thiệu Trì ư? Hóa ra, anh đã là một phần quan trọng của cô mà cô không hề hay biết.

“Phải, con người ta vì ham sống nên mới sợ chết, vì muốn sở hữu nên mới sợ mất đi. Tình yêu và nỗi sợ là tấm gương phản chiếu cho nhau. Người cô sợ mất nhất chính là người cô yêu nhất. Có lẽ trước kia cô không hay biết mình cần gì, nhưng tiềm thức không lừa gạt chúng ta. Cô An, người cuối cùng cô nghĩ đến chính là người cô yêu nhất”.

Lời của Giang Phượng Túc như bát nước mát, chỉ trong giây lát, Dĩ Mạch bỗng vỡ ra mọi điều, hóa ra những hời hợt đó, những thấp thỏm đó, những suy đoán lo lắng và mất tự tin đó, những trốn tránh và đau đớn đó, đều là vì cô đã yêu con người ấy.

Anh ta nói phải, tình yêu và nỗi sợ quả như hình với bóng.

“Cảm ơn anh, tôi biết mình muốn gì. Tôi sẽ đi giành lấy người mà tôi yêu thương. Chuyện đã qua mãi mãi không thể xóa sạch, nhưng... đã không ảnh hưởng đến tôi nữa rồi”.

“Cô nghĩ được thế là tốt, nhưng... cô có thể dứt khoát đoạn tuyệt với quá khứ được không?”.

“Con người làm sao có thể đoạn tuyệt với quá khứ? Đời người không có quá khứ thì sao hoàn thiện được. Tôi phải cảm ơn anh vì đã cho tôi cơ hội được nhìn lại. Trước kia tôi vẫn nghĩ, nếu hồi đó tôi không hèn nhát nhu nhược mà nói ra tất cả thì bố mẹ đã không mất, Mộ Hàn cũng sẽ không tức giận mà bỏ đi. Tôi lúc nào cũng nghĩ kẻ đáng chết nhất là mình. Hồi năm thứ nhất đại học, có lúc tôi đã bị trầm cảm, tự sát không thành. Lần đó tôi mơ thấy bố, ông nói nếu tôi mà chết vô ích như vậy thì ông sẽ không bao giờ tha thứ cho tôi. Vì thế tôi không nghĩ đến chuyện tự sát nữa, tôi vờ vui vẻ hạnh phúc nhưng kỳ thực tôi rất mệt mỏi”.

“Thế giờ thì sao?”.

“Tôi đã hiểu ý bố tôi rồi, ông hy vọng tôi sống tốt, tức là đã... tha thứ cho tôi rồi. Anh yên tâm, sau này tôi vẫn sẽ cố gắng vui tươi, nhưng không phải vì người khác, mà là vì chính mình. Người ta có thể không cần sống vì người đã mất, nhưng không thể không sống cho người đang sống. Thực ra đạo lý này chú Tin Nóng đã dạy tôi, lúc đó tôi cứ tưởng mình hiểu rồi, nhưng thực ra bây giờ mới bắt đầu hiểu. Được và mất, đều không phải là việc tôi quyết định được. Đã thuộc về tôi thì dù có không thích, tôi vẫn phải tập chấp nhận; còn nếu không thuộc về tôi thì dù không nỡ tôi cũng vẫn phải buông tay. Buông tay và thỏa hiệp là một cách tạ ơn, và cũng là một phúc phận. Cảm ơn anh đã giúp tôi hiểu ra được điều này”. Dĩ Mạch xoay xoay chiếc nhẫn trên tay, chiếc nhẫn đã mất rồi lại nhận về tựa như hạnh phúc mất đi lại quay trở lại, sáng rõ và ấm áp.

“Sau này cô tính thế nào?”.

“Tôi vẫn chưa quyết định, nhưng tôi phải tìm Thiệu Trì để giải thích rõ chuyện hôm đó đã. Còn về những đúng sai trước kia, tôi không định mất thời gian đó”. Bao nhiêu năm qua rồi, khi cô ngẫm lại việc xảy ra năm đó, không phải là cô không biết gì. Nếu Hạ Như Hoa muốn ép cô chia tay với Mộ Hàn thì chỉ cần dọa cô là đủ, việc gì phải đưa cô năm trăm nghìn ấy. Không thừa không thiếu, vừa tròn năm trăm nghìn, bằng đúng số tiền cảnh sát nói bố cô tham ô, bằng đúng số tiền phẫu thuật bị thiếu của mẹ. Tất cả đều trùng khít, say rượu làm càn, đe dọa trong nhà kho, ép cô cầm tiền, sau đó vu cáo bố cô, bố cô vì bảo vệ danh tiết cho con gái đành phải nhận tội ăn hối lộ. Hiểu lắm chỉ là một vở kịch đã được soạn hoàn hảo. Nhưng đối với cô, sự thực đã không còn ý nghĩa gì nữa, những gì đã mất thì mãi mãi không thể trở lại.

“Được, cô đã bình phục rồi thì tôi cáo từ đây. Ông Lục có thể sẽ hỏi cô vài câu, trả lời hay không cô tự quyết nhé”.

“Cảm ơn anh đã giúp tôi”.

“Cô không cần cảm ơn tôi mãi đâu, tôi là bác sĩ, đây đều là việc tôi phải làm, với lại Bí thư Lục ủng hộ đề tài nghiên cứu của chúng tôi lắm, giúp công ấy một chút cũng có sao. Nói đến đây thôi, chắc bạn trai cô chờ sốt ruột lắm rồi”.

“Bạn... trai tôi?”. Dĩ Mạch ngơ ngác.

“Cô còn không mau xuống nhà thì tôi e anh ta phát điên lên mất”.

Dĩ Mạch ngẩn ra một giây, rồi hiểu ra ý của Giang Phượng Túc, mặc kệ sức khỏe vẫn còn yếu, cô lập tức lao ra cửa.

Họp cả buổi sáng, mọi người đều mệt mỏi rồi, có người không chịu nổi, bắt đầu lơ đãng nhìn ngắm rừng cao ốc với dòng xe chạy bên ngoài vách kính khổng lồ. Lục Thiệu Trì nhấp một ngụm cà phê, ánh mắt từ đầu đến cuối không rời khỏi chiếc máy tính xách tay trước mặt, bên cạnh anh là Tiêu Nhân Tâm với vẻ mặt lãnh đạm và Mạc Hân Nhan đang cầm cúi ghi chép. Các bác sĩ chính của khoa tim mạch và mấy bác sĩ phương Tây đang thận trọng dò xét nhau, sự im lặng khiến không khí căng thẳng đến cực điểm.

“We should schedule the operation as soon as possible” (Chúng ta sẽ lên lịch cho ca mổ sớm nhất có thể). Lục Thiệu Trì phá vỡ bầu không khí đang đông cứng, nói rõ quan điểm của mình một lần nữa. Tiêu Nhân Tâm ngồi bên cạnh chau mày, lộ vẻ không vui. Bà đang định mở miệng thì người đẹp tóc vàng ở đầu kia bàn hội nghị đã cướp lời.

“I’m going to have the operation next month. Are you available?”. (Em sẽ lên lịch mổ tháng sau. Anh sẵn sàng chưa?). Cô gái này chính là tiến sĩ y học trẻ tuổi Catherine của Mỹ, cô đến đây là vì ca phẫu thuật của Dĩ Mạch. Khi nói cô ta chỉ nhìn Lục Thiệu Trì, không thèm để mắt đến Tiêu Nhân Tâm, khiến bà bị thái độ ngông nghênh của cô ta chọc giận.

“No! Con bảo cô ta, ca mổ này không thể thực hiện được! Mẹ tuyệt đối không cho phép thử...”.

“Viện trưởng, con cho rằng bản phương án của chúng ta đã rất chu toàn. Tháng trước, con đi Mỹ gặp Catherine là để tìm ra phương án phù hợp nhất với bệnh nhân. Chúng con đã thực hiện rất nhiều thí nghiệm nghiêm ngặt, giảm độ mạo hiểm của ca phẫu thuật xuống mức thấp nhất. Dù phương pháp này chưa được ứng dụng ở trong nước nhưng đã được thực hiện ở Mỹ, hơn nữa người mổ chính ở Mỹ lại là Catherine. Thiết bị của Bệnh viện Nhân Tâm toàn loại tiên tiến nhất trên thế giới. Catherine còn đưa chuyên gia tim mạch uy tín nhất của Mỹ tới đây, con không hiểu Viện trưởng còn có lý do gì để phủ quyết”. Lục Thiệu Trì liếc nhìn mẹ, vẻ mệt mỏi hiện lên giữa hai chân mày. Mạc Hân Nhan đưa mắt ra hiệu cho Lục Thiệu Trì chớ làm cho Tiêu Nhân Tâm bực mình.

“Mẹ nói không được là không được, con chớ tưởng lời một đồng bài nghiên cứu của Mỹ ra là thuyết phục được mẹ, thành công ở Mỹ chỉ là ăn may! Mẹ làm bác sĩ bao nhiêu năm rồi, chẳng lẽ còn không biết lúc nào mổ được lúc nào không ư? Catherine là tiến sĩ thì sao nào? Chuyên gia tim mạch uy tín nhất nước Mỹ thì sao nào? Lần trước con chạy sang Mỹ tìm cô ta, bỏ cả mấy ca mổ ở đây, mẹ còn chưa tính nợ với con đấy! Mẹ tuyệt đối không cho phép con lấy tiền đồ của mình ra để đánh cược cùng cái đám chuyên gia này!”. Tiêu Nhân Tâm gấp sổ kế hoạch lại, rành rọt nói từng chữ với Lục Thiệu Trì.

“Con chưa bao giờ có ý định đem chuyện sống chết của bệnh nhân ra đặt cược, nhưng nếu như mạo hiểm có thể đem lại một tia hy vọng thì con cũng tuyệt đối không vì cái thứ gọi là tiền đồ mà từ bỏ nó!”.

“Cuộc họp này không cần thiết phải tiếp tục nữa, tôi đã nói không đồng ý là không đồng ý, các vị nói gì cũng vô ích”.

“Xin lỗi, hôm nay con không đến để xin mẹ đồng ý”. Lục Thiệu Trì lạnh lùng nói thẳng với Tiêu Nhân Tâm, anh lật lật thời gian biểu trong tay, rồi nói với Catherine, “As the appointment book indicates, I will be free next month” (Tháng sau anh chắc chắn sẽ có thời gian).

“Absolutely!”. (Được!). Nhận được câu trả lời chính xác của Lục Thiệu Trì, Catherine không lảng nhảng với Tiêu Nhân Tâm nữa, cô cùng đoàn bác sĩ đứng dậy chuẩn bị rời đi.

“Lục Thiệu Trì, con dám!”.

“Viện trưởng Tiêu, ca này con nhất định phải mổ. Nếu mẹ không đồng ý thì hôm nay con xin từ chức chủ nhiệm khoa tim mạch. Từ nay về sau, Nhân Tâm không còn bác sĩ Lục nữa”.

“Con dám đe dọa mẹ!”.

“Cô Tiêu, cô tin Thiều Trì và Catherine đi, nếu không chắc chắn thì anh chị ấy đã không đưa ra phương án này đâu. Đối với bệnh nhân mà nói, hy vọng nhỏ mấy thì vẫn hơn là vô vọng, cháu tán thành thực hiện ca mổ này, nếu xảy ra chuyện gì, cháu cũng sẽ không làm bác sĩ nữa. Chúng cháu nhất định sẽ chịu trách nhiệm với việc làm của mình!”. Mạc Hân Nhan im lặng suốt buổi cũng không nén nổi mở miệng ra nói.

“Phòng cấp cứu sẽ dốc toàn lực phối hợp cùng kíp mổ, không để ca mổ xảy ra chút sơ suất nào!”. Trần Sở Dương nhìn Mạc Hân Nhan, tiếp lời.

“Được, không ai coi tôi ra gì nữa rồi, ai cũng vĩ đại lắm. Tùy mấy người! Thế giới này không có kỳ tích đâu, bệnh của nó chẳng mấy ai sống lâu nổi, các người muốn nó chóng chết, muốn tự tay đưa nó đi thì tôi cũng không phản đối!”. Tiêu Nhân Tâm quảng bản phương án phẫu thuật xuống bàn, dùng dùi đẩy cửa bước ra.

Nhìn thái độ quyết liệt của mẹ, Lục Thiều Trì thấy mệt mỏi. Anh day day huyết thái dương, mọi việc xảy ra gần đây khiến anh vô cùng mệt mỏi.

“Thiều Trì, anh đừng buồn. Cô Tiêu cũng vì lo cho anh, lo cho bệnh viện nên mới phản đối ca mổ này. Anh yên tâm, khả năng thành công rất cao, Dĩ Mạch nhất định sẽ ổn. Nếu có gì cần giúp thì gọi em lúc nào cũng được”. Thấy vẻ mặt lo âu của Thiều Trì, Mạc Hân Nhan bất giác xót xa. Cô đến gần an ủi anh mấy câu, nhưng Thiều Trì chưa kịp nghe rõ cô nói gì đã đứng bật dậy, bước ra khỏi phòng họp, để lại Hân Nhan một mình nhìn theo anh.

“Thằng nhóc này làm cái quái gì thế? Em chống lại Viện trưởng vì nó, thế mà nó chẳng thêm để tâm, cứ đứng đưng như không! Không được, anh phải bắt nó xin lỗi em mới được”. Trần Sở Dương phùng phùng bất bình, mấy ngày nay tinh thần Thiều Trì rất tệ, Hân Nhan chăm sóc anh không rời một bước, còn cái con bé An Dĩ Mạch thì lại chơi trò mất tích đúng lúc này.

“Sở Dương, tấm lòng của anh em hiểu. Đây là việc của riêng em, anh kệ em được không? Thiều Trì chỉ vì lo cho an nguy của Dĩ Mạch thôi, anh để anh ấy yên đi”. Lời nói của Hân Nhan khiến Trần Sở Dương tái cả mặt, anh nhìn cô chăm chăm, cuối cùng anh thở dài, thầm chế nhạo mình. Hân Nhan với Thiều Trì cũng giống như anh với Hân Nhan, chỉ là tình đơn phương mà thôi.

Ra khỏi phòng họp, Lục Thiều Trì nổi lồng cả vạt. Đây là lần đầu tiên anh chống lại Tiêu Nhân Tâm trong công việc. Anh không thể không thừa nhận, địa vị của bố mẹ đã trải thảm sẵn cho anh trên con đường lập nghiệp, anh chỉ cần đi theo con đường đó là có thể đến đích dễ dàng thuận lợi hơn người khác. Ca phẫu thuật này khả năng thành công rất thấp, nếu thất bại, anh không chỉ mất tiền đồ sự nghiệp, mà còn mất cả Dĩ Mạch. Anh... nhất định không thể thất bại!

Dĩ Mạch đã mất tích ba ngày, sau khi bữa tiệc hôm đó kết thúc, không ai biết cô đi đâu nữa. Gọi điện thoại cũng không có người nghe máy. Đồ đạc của cô vẫn ở nhà anh, chỉ thiếu một mình cô. Nghĩ đến đây, anh thấp thỏm không yên, chỉ sợ đã xảy ra chuyện gì với cô. Anh khó khăn lắm mới giành được ca phẫu thuật này, nhưng Dĩ Mạch lại biến mất đúng vào lúc này.

“Xoảng!”. Nghĩ đến đây, Lục Thiều Trì buồn bực đá mạnh vào thùng rác bên cạnh, chiếc thùng phát ra tiếng kêu thật đanh, vang động cả dãy hành lang.

“Bác sĩ Lục sao lại trút giận vào thùng rác thế? Anh nóng tính thế thật không hợp với nghề này tí nào”.

“Anh đến đây làm gì?”. Lục Thiều Trì chau mày, đúng lúc này lại đụng phải cái giọng nói không muốn nghe thấy nhất.

“Tôi đến khám lại, lần trước tôi suýt bị anh đánh bầm dập, mấy hôm nay tôi phải nghỉ ở nhà làm cổ phiếu của công ty rất giá trị hại. Tôi thật không tưởng tượng được nắm đầm của anh lại khiếp thế”. Vân Mộ Hàn xoa xoa vết bầm ở khóe môi, việc công ty quá bận, anh không thể nhập viện chữa chạy.

“Tự anh chúc lấy thôi. Anh không yêu cô ấy thì đừng có bám lấy cô ấy nữa”. Lục Thiều Trì nhìn Vân Mộ Hàn, nói rành rọt từng câu từng chữ.

“Lục Thiều Trì, anh thật nực cười! Anh biết gì về quá khứ của tôi và Dĩ Mạch? Loại người từ bé đã được nâng niu trên tay như anh, không bao giờ phải lo kiếm ăn, thì hiểu tình yêu là gì chứ? Anh và Dĩ Mạch vốn dĩ thuộc về hai thế giới khác nhau, anh cho cô ấy được cái gì? Gia đình anh cho cô ấy được cái gì?”.

Lời lẽ coi thường của Lục Thiệu Trì gợi anh lại chuyện hôm đó, có lẽ chỉ có cơn đau trên cơ thể mới khiến nỗi đau trong tim trở nên tê dại. Những kỷ niệm ngọt ngào trước kia quẩn rữ tựa như nha phiến. Còn những tổn thương xé lòng là mầm bệnh trong tim, yêu bao nhiêu, hận bấy nhiêu. An Dĩ Mạch, anh không thể quên được, anh hận em tận xương tủy mà vẫn khát khao có được em. Có lẽ chỉ có nắm đầm lạnh lẽo của Lục Thiệu Trì mới khiến anh tỉnh táo lại, để thương tích trên da thịt không ngừng nhắc nhở anh, An Dĩ Mạch là người như thế nào, tất cả đều không đáng.

“Tôi và Dĩ Mạch như thế nào không cần anh phải nhắc. Vân Mộ Hàn, chỗ khác nhau lớn nhất giữa tôi với anh là, anh chỉ là kẻ qua đường, còn tôi sẽ đi đến hết cuộc hành trình với cô ấy. Anh nghe cho rõ đây, dù cả thế giới có bỏ rơi An Dĩ Mạch, tôi cũng sẽ ở bên cô ấy, cho dù có phải... từ bỏ cả thế giới! Vì thế, tôi cảnh cáo anh lần cuối cùng, tránh xa cô ấy ra, nếu không chờ trách tôi không khách khí!”.

“Vậy sao? Thật vĩ đại, Lục Thiệu Trì, mặt anh dày thật! Tôi cứ nói luôn cho xong, hôm đó là tôi ép Dĩ Mạch hôn, cô ấy đã chống cự quyết liệt. Nếu không vì anh cứ quẩn quýt với cái cô Mạc Hân Nhan đó thì tôi cũng không ra mặt bên Dĩ Mạch làm gì. Vì thế chờ có nói anh yêu cô ấy thế nào trước mặt tôi. Anh có dám nói lúc đó anh thật sự không nghi ngờ cô ấy không?”. Sự tự tin của Thiệu Trì khiến Mộ Hàn phần nộ, nói xong anh cười nhạt một tiếng rồi bỏ đi luôn.

Lục Thiệu Trì ngậy ra, trong đầu văng vẳng lời nói của Vân Mộ Hàn:

“Anh có dám nói lúc đó anh thật sự không nghi ngờ cô ấy không?”.

Anh có nghi ngờ Dĩ Mạch không? Anh cố nhớ lại mọi chuyện xảy ra hôm cô mất tích, từng chuyện từng chuyện một. Anh đẩy cô ra, anh bỏ mặc ánh mắt tuyệt vọng của cô, là anh... không tin cô.

Ý nghĩ này khiến Lục Thiệu Trì toát mồ hôi lạnh, nhớ lại vẻ mặt tuyệt vọng và bị tổn thương của Dĩ Mạch lúc đó, anh bỗng hoảng hốt, lo sợ. Dĩ Mạch sợ nhất là bị người ta hiểu lầm, cô không biết thanh minh, cô đã từng bị tổn thương nặng nề, nhưng anh lại rắc muối lên vết thương của cô. Lúc đó cô đau đớn nhường nào?

Vì thế em mới nổi giận bỏ đi, làm cho anh đến giờ vẫn không tìm thấy em?

Lục Thiệu Trì âm thầm tự hỏi trong lòng, thà rằng Dĩ Mạch nổi giận bỏ đi, chứ anh không muốn nghĩ đến cái điều khiến anh hoảng sợ kia.

Lục Thiệu Trì lấy điện thoại ra, liên tục nhấn số của Dĩ Mạch, hy vọng cô sẽ nghe máy, nhưng đầu bên kia chỉ có một loạt tiếng báo bận như trước. Bỗng một ý nghĩ lướt qua đầu anh, điện thoại!

Hôm Dĩ Mạch mất tích, cô có gọi một cú điện thoại cho anh, số máy hiển thị là của bố anh. Lúc đó anh không để ý, nhưng lúc này, ký ức bị bỏ quên đó bỗng hiện lên rõ rệt. Vân Mộ Hàn nói hôm đó Dĩ Mạch không hề đến khách sạn cùng anh ta, thế thì sao Dĩ Mạch lại xuất hiện ở bữa tiệc? Tất cả các câu hỏi xâu chuỗi vào nhau, trở thành một đồng tơ vô khiến anh bồn chồn trong người. Lục Thiệu Trì không nghĩ được gì nữa, cởi áo blouse trắng, rời khỏi bệnh viện.

“Thiệu Trì, chờ đã, em có chuyện muốn nói với anh”. Thấy Lục Thiệu Trì ra khỏi bệnh viện, Mạc Hân Nhan vội bước đến gần.

“Có việc gì chờ anh về nói sau, anh có việc quan trọng cần làm”. Lục Thiệu Trì không nhìn Mạc Hân Nhan, Dĩ Mạch ở chỗ bố chắc sẽ không sao, nhưng mấy ngày rồi mà cô vẫn không nghe điện thoại của mình, chắc chắn là có vấn đề ở đây.

“Khoan đã, việc em nói liên quan đến Dĩ Mạch, em biết cô ấy ở đâu”. Do dự giây lát, Mạc Hân Nhan mở miệng.

“Em nói gì?”. Lục Thiệu Trì khựng lại, túm chặt lấy vai Mạc Hân Nhan, hỏi rành rọt từng câu từng chữ, “Em nói em đã biết Dĩ Mạch ở đâu từ lâu rồi sao?!”.

“Xin lỗi, mấy ngày nay em không biết phải nói thế nào. Hôm đó Dĩ Mạch trông rất đáng sợ, cô ấy cứ như phát điên, không nhận ra ai cả. Em thấy cô ấy lên gác thượng, suýt nữa thì nhảy xuống. Sau đó em thấy chú Lục đến cứu cô ấy, em còn nghe thấy chú ấy nói với cô Tiều...”.

Mạc Hàn Nhan kể lại cảnh tượng tối hôm đó mà vẫn thấy nghi ngại trong lòng. Bố mẹ của Dĩ Mạch, bố mẹ của Thiệu Trì, những ân oán của họ tựa như tình tiết cũ mèm trong phim truyền hình những năm tám mươi. Nhưng những tình tiết mĩ ăn liền này một khi đã thật sự xảy ra thì không ai cười nổi nữa. Lục Thiệu Trì càng nghe càng lo sợ, hóa ra mẹ anh đúng là có liên can đến cái chết của bố mẹ Dĩ Mạch...

Điều anh sợ nhất đã xảy ra rồi, tình cảm của anh và Dĩ Mạch sẽ tiếp tục thế nào đây?

...

Theo chỉ dẫn của Mạc Hàn Nhan, Lục Thiệu Trì tìm đến biệt thự ngoại ô của nhà họ Lục. Anh đã chuẩn bị tinh thần đón nhận tình huống xấu nhất, nếu bố không chịu tha người thì anh chỉ còn cách xông vào thôi.

Lúc nhìn thấy Lục Thiệu Trì, Lục Triệu Khôn kinh ngạc. Ông chưa từng thấy cậu quý tử nổi tiếng là bình tĩnh này lại xuất hiện trước mặt ông lôi thôi như vậy! Lục Thiệu Trì lúc này tóc tai bờm xờm, trông như đám hành khất ở ngoài đường.

“Bố, bố có biết Dĩ Mạch ở đâu không?”. Lục Thiệu Trì không kịp thở, vừa vào cửa đã hỏi.

“Nó ở trên gác”. Lục Triệu Khôn không hề giấu Lục Thiệu Trì, thấy Lục Thiệu Trì định lao lên gác, ông đưa tay ngăn anh lại, “Con phải chuẩn bị tinh thần, nó bị trầm cảm, có thể không nhận ra con”.

“Trầm cảm?”. Lục Thiệu Trì phải mất một lúc lâu mới nhận thức ra vấn đề, anh là bác sĩ, tất nhiên biết căn bệnh này có nghĩa là gì.

“Dĩ Mạch là con bé rất ngây thơ, nó vẫn coi cái chết của bố mẹ là lỗi của mình. Hôm trước con và Vân Mộ Hàn đánh nhau làm nó sợ. Bố chưa từng thấy con nổi giận như thế, Thiệu Trì, bố thấy bố mẹ đều không hiểu con”.

“Bố...”.

“Con để bố nói hết đã”. Lục Triệu Khôn ngăn lời biện minh của Thiệu Trì lại, khe khẽ thở dài, nói tiếp, “Thiệu Trì, có phải con thấy bố là người bố không tròn trách nhiệm không? Vì công việc, bố không thể ở lâu một chỗ. Vì sợ ảnh hưởng đến việc học của con, bố để con lại Vân Trạch chứ không để con chuyển trường theo như người khác. Không phải là bố không muốn để con ở bên bố, mà là... con làm bố yên tâm quá. Con phạm lỗi, bố chỉ cần phê bình con một lần là con sẽ không bao giờ tái phạm nữa. Chỉ là, bố thấy trước kia mình thật sai lầm, bố không hề hiểu con, nói cách khác, trên đời này không có ai hiểu con cả”.

“Xin lỗi bố, con làm bố lo rồi”. Lục Thiệu Trì xoay người, nhìn ánh mặt trời xuyên qua chấn song cửa sổ ở cuối hành lang, rọi chiếu trên người anh. Anh bỗng thấy mệt mỏi, bố con nói chuyện với nhau như thế này thật kỳ quặc khó chịu, anh không hề muốn mất công sức để đối đáp.

“Giữa chúng ta nhất định phải ăn nói khách sáo thế sao? Bố rất quý Dĩ Mạch, bố không phủ nhận, bố đã từng thích mẹ của nó là cô Lâm Mạc. Hồi đó, bố là bạn cùng trường với bố mẹ nó. Còn mẹ con là sinh viên ưu tú trường y. Bà ấy là người Vân Trạch đích thực, trời sinh kiêu hãnh hơn người. Bà ấy không chịu nổi bố việc bố không chú ý đến bà ấy; sau đó để tiếp cận bố, mẹ con cố ý làm bạn với Lâm Mạc. Để làm cho mình hết hy vọng, bố chấp nhận đề nghị kết hôn của mẹ con. Thời buổi đó có những quyết định rất vội vàng, con chưa chắc đã hiểu. Việc gì thiếu trách nhiệm cũng được, chỉ có tình cảm là không thể. Thiệu Trì, bố hy vọng con không giống bố”.

“Ý của bố con không rõ lắm”. Lục Triệu Khôn chưa bao giờ nói thẳng thắn về tình cảm giữa ông và Tiêu Nhân Tâm với anh như thế này, cho dù Tiêu Nhân Tâm có chút chuyên quyền, nhưng Thiệu Trì vẫn không muốn biết sự thực rằng bố mẹ anh chưa từng yêu nhau.

“Thiệu Trì, con không phải là không tin Dĩ Mạch, mà là con không tin bản thân mình. Con không tin mình có khả năng làm cho con bé quên đi người nó yêu sáu năm trước, vì thế mới sinh nghi ngờ. Chớ tưởng tất cả mọi phỏng đoán đều là hiển nhiên, bất kỳ chuyện gì cũng có thể có nhiều đáp án. Con càng để tâm thì càng dễ bị mờ mắt. Bố nói với con nhiều thế này là muốn con biết, bất cứ lúc nào con cũng phải tỉnh táo. Con phải biết trái tim mình rốt cuộc muốn gì. Con cho bố biết, con có yêu Dĩ Mạch không?”.

“Con yêu cô ấy”. Lục Thiệu Trì không chút đắn đo trả lời.

“Thế nguyện vọng lớn nhất của con là gì?”.

“Làm cô ấy vui”.

“Đã thế thì sao hôm đó con lại nổi giận như vậy? Việc gì con phải để tâm đến cái được mất của mình?”. Lục Triệu Khôn chỉ lên trên gác, “Đi lên đi, bố đã mời một bác sĩ tâm lý đến chữa cho nó, có lẽ nó thấy con sẽ khá hơn”.

Lục Thiều Trì gật đầu, yêu một người là làm người đó hạnh phúc, việc gì phải để tâm đến cái được mất của mình? Dù biết cái lý là vậy nhưng đã yêu sâu sắc rồi, bảo anh buông tay đâu có dễ? Trên đời này hai chữ khó khăn nhất là “tác thành”. Anh cúi đầu đi lên gác, mỗi bước chân đều trĩu nặng, hóa ra yêu lại khó khăn đến thế.

Nghe nói Thiều Trì ở dưới nhà, Dĩ Mạch chạy như bay xuống gác. Vì mấy ngày không ăn, bước chân của cô chổng chênh. Lão đảo đi xuống đến chiếu nghỉ thì đâm sầm vào lòng một người. Giây phút ngẩng đầu nhìn, cô thoáng sững người.

Anh nhìn cô lao vào lòng mình, sự bất ngờ khiến anh vừa mừng vừa lo. Rõ ràng cô cũng ngạc nhiên, đôi mắt mở to trong vắt, long lanh, nhìn anh đắm đắm. Mới có mấy ngày mà cô đã gầy hẳn đi rồi, chiếc cằm nhọn hơn, khi cô tựa vào người anh, anh thấy cô nhẹ bẫng. Anh nín thở, chỉ sợ chớp mắt một cái là cô sẽ biến mất như nàng tiên rừng nhỏ bé. Anh đưa tay toan chạm vào mặt cô nhưng ngập ngừng không dám, sợ tất cả chỉ là một giấc mơ. Cô rõ ràng ở ngay trước mặt, vậy mà anh lại thấy xa xôi như cách cả một năm ánh sáng.

“Mấy ngày nay em toàn nằm mơ, em mơ thấy anh không cần em nữa, làm em sợ muốn khóc”. Cô vừa trách cứ vừa dụi dụi vào người anh như mèo con. Anh không nói gì, chỉ nhìn cô đầy thương cảm. Cô ngẩng đầu lên, giọng nói hơi nũng nịu.

“Chỉ là mơ thôi”. Nỗi đau trong tim lại dội lên, hôm đó dù chỉ trong giây lát, anh vẫn cứ làm tổn thương cô.

“Mơ cũng không được, anh nói xem Thiều Trì trong mơ có phải là rất xấu tính không?”. Cô nghịch nghịch khuy áo anh, gây thơ nhìn anh.

“Ừ, Thiều Trì rất xấu tính”. Anh nắm lấy bàn tay đang táy máy của cô, cơn xúc động dồn nén đã lâu bỗng nhiên bùng cháy, thiêu đốt trái tim anh.

“Người ta vẫn thường bảo mơ ngược với thực tế, Thiều Trì không xấu. Anh hứa với em đi, mãi mãi không bỏ rơi em nhé”. Cô áp mặt vào ngực anh, khe khẽ thì thầm.

“Được, anh hứa với em”. Anh bắt chước cô, đáp lại bằng giọng điệu nhõng nhẽo trẻ con, nếu các nhân viên ở bệnh viện mà nhìn thấy chủ nhiệm Lục thế này, chắc sẽ cười ầm lên mất. Nhưng anh không cười nổi, anh siết chặt lấy cô, hôn lên tóc cô, “Em cũng hứa với anh, mãi mãi không bỏ rơi anh ngay cả trong mơ nhé”.

“Được”. Cô khẽ đáp lại, bỗng thấy khô khốc nghẹn đắng trong họng, không nói được gì nữa. Bao nhiêu ký ức chỉ là mơ mà thôi, cô thầm nói trong lòng. Dĩ Mạch, cứ coi đó là một cơn ác mộng đi, đừng nghĩ đến những chuyện trước kia nữa. Vòng tay của Thiều Trì rất ấm áp, cô thật không muốn rời xa.

“Thiều Trì... thực ra hôm đó em và Mộ Hàn... a...”. Cô còn chưa nói hết thì anh đột nhiên cúi xuống hôn. Mọi lời nói đều bị anh dịu dàng chặn lại. Cô mở to mắt, rõ ràng là cô không quen với sự nồng nàn đột ngột này.

“Đừng nói gì cả, anh biết hết rồi”. Tay anh chống vào tường cầu thang, giữ cô trước ngực. Nụ hôn dài khiến mặt cô đỏ bừng, tim đập mạnh, vịn vào vai Thiều Trì, nhịp thở cô dần lắng lại.

“Sao lại đi đất?”. Thiều Trì nhìn Dĩ Mạch, bỗng nghiêm giọng lại, cô vẫn không biết tự chăm sóc mình, lại đi chân trần ra.

“Em nghe nói anh ở dưới nhà, cuống quá quên xỏ dép, a...”. Dĩ Mạch cúi đầu, vò vò mép áo như đứa trẻ phạm lỗi. Vốn tưởng Lục Thiều Trì sẽ lên lớp cho cô một bài, chẳng ngờ anh bế bổng cô lên, thẳng tiến đến phòng ngủ ở trên gác.

“Thả em xuống, Lục Thiều Trì! Bố anh ở dưới nhà đấy, để em tự đi được”. Dĩ Mạch phản đối yếu ớt, nếu bị chú Tin Nóng nhìn thấy thì ngượng đến mức nào đây?

“Ai bảo em không chịu đi dép? Xem lần sau em còn dám thế không!”. Mặc lời phản đối của cô, anh vẫn tiếp tục rảo bước.

“Buông em ra, em phải đi toilet”.

“Anh bế em đi”.

“Anh...”. Dĩ Mạch mặt đỏ lựng như khoai lang nướng, cô bực bội nói “Đồ xấu xa!”.

“Ừ, Lục Thiệu Trì xấu nhất”. Lục Thiệu Trì co chân đẩy cửa phòng ngủ. Nghe thấy tiếng động trên gác, Lục Triệu Khôn hỏi có chuyện gì. Dĩ Mạch hoảng hốt véo Lục Thiệu Trì, anh đáp bừa một tiếng rồi đẩy cô lên giường.

“Lục Thiệu Trì, anh... anh... anh... anh đừng có lại đây, anh muốn làm gì? Ban ngày ban mặt anh chớ có làm càn, này, bố anh ở dưới nhà đấy, chú nghe thấy đấy!”. Thấy anh chồm đến, Dĩ Mạch hoảng loạn.

“Bố không giận đâu, bố chờ bé cháu lâu rồi”. Anh vốn chỉ muốn trêu chọc Dĩ Mạch một chút, bộ dạng ngượng ngùng của cô thật sự rất dễ thương. Nhưng những động chạm đột ngột như xung điện đem đến cảm giác ngọt ngào khiến anh mê mẩn. Không muốn chờ thêm nữa, Thiệu Trì nhẹ nhàng hôn cô, cảm nhận những run rẩy của cô. Ánh mặt trời soi trên gương mặt anh, Dĩ Mạch có thể nhìn thấy rõ vẻ cuồng nhiệt và nỗi khao khát của anh. Tim cô bỗng mềm ra, tựa như mặt trời làm tan chảy băng giá, họ ôm nhau, từng làn hơi ấm hòa quyện vào nhau.

Anh ngậm lấy môi cô, cảm giác tê mê khiến cô khê rên. Nhưng âm thanh vừa thoát ra đã bị nụ hôn của anh chặn lại. Những âm thanh đứt đoạn khe khẽ, du dương như tiếng vĩ cầm, chậm rãi kéo dài dưới hơi ấm của ánh nắng. Anh như người nhạc công, khẽ gảy lên âm thanh rung động cả thế giới.

Cô vẫn non nớt như đêm đầu tiên, mang hương thơm đặc biệt của thiếu nữ. Anh lại như đứa trẻ đã từng được nếm kẹo, mê đắm vị ngọt trên người cô. Sự cuồng nhiệt của anh khiến cô hơi hoảng sợ. Nhưng cảm giác của cơ thể mách bảo cô rằng: Cô đã yêu chàng trai này đến không thể cứu vãn, bất kể là thân xác hay trái tim, một khi đã bị tình yêu khóa chặt thì không thể thoát ra được.

“Thiệu Trì, Thiệu Trì, Thiệu Trì...”. Cô thì thầm gọi tên anh, cảm giác nồng nàn mãnh liệt khiến cô bắt giắc ôm chặt anh, móng tay đâm vào vai anh, cơn đau nhói cũng không ngăn cản được anh, khoái cảm thấm sâu vào trong xương tủy khiến anh không thể dừng lại.

“Thiệu Trì!”. Trong giây phút tan vào nhau, cô bỗng mở bừng mắt nhìn anh, ánh mắt chân thành đó khiến anh không thể rời được. “Thiệu Trì, nếu không mổ thì em sẽ chết phải không?”.

Anh khựng lại, cúi xuống hôn cô, nâng niu cô như một món đồ sứ dễ vỡ.

“Ai nói thế? Anh không để mất em đâu”.

“Em sẽ không sao, có anh, em không sợ gì hết. Thiệu Trì, hứa với em, đừng bỏ em, chỉ cần anh không buông tay, em sẽ không sao hết”. Cô nói rành rọt từng chữ từng lời. Sống cùng nhau, chết theo nhau, mãi không xa rời. Cô sẽ sống vì anh, cô sẽ không bao giờ để anh phải chịu nỗi đau mất mát như cô.

“Anh sẽ không buông tay, mãi mãi không buông tay. Dĩ Mạch, anh yêu em”. Anh siết chặt tay cô, mười ngón tay đan vào nhau. Trong lời hứa sinh tử ấy, họ cùng cảm nhận giây phút cao trào của tâm hồn. Từ nay, họ sẽ luôn bên nhau, sống chết có nhau.

Lục Thiệu Trì nhìn Dĩ Mạch thiếp đi trên cánh tay anh, mỉm cười. Lúc này cô ngoan ngoãn hơn bất cứ khi nào, hàng mi dài của cô khe khẽ rung, đẹp như nàng tiên không thuộc trần thế này. Ngập tràn trong hạnh phúc, anh bất giác đưa tay vuốt ve cô, cô khẽ chau mày chống lại sự âu yếm đó.

“Yên nào, Thiệu Trì, em đang ngủ”. Cô mơ màng thì thầm, tự nhiên như thể họ là một cặp vợ chồng lâu năm. Cô xoay người lại, tóc cọ vào tay anh, cảm giác ngứa ngứa như kim châm đã khơi dậy phần sục sôi trong anh.

“Dĩ Mạch, mai chúng ta đi đăng ký nhé?”. Không rõ cô có nghe thấy hay không, anh ghé sát vào tai cô, hơi thở nóng hổi phả vào vành tai. Cô thấy ngứa ngứa, mơ màng đẩy tay anh ra, nhưng bị anh giữ chặt lấy.

“Mai em phải đi làm”. Dĩ Mạch mơ mơ màng màng lẩm bẩm, cử động vừa rồi khiến cô hơi tỉnh ra. Nhưng cơn ngái ngủ vẫn chưa rút đi hết, cô xoay người, tấm chăn tuột khỏi tấm lưng trần mịn màng, vành tai ửng đỏ, Thiều Trì thấy xao xuyến trong người.

“Em thất nghiệp mà, đi đâu làm? Đi đăng ký nhé?”. Anh không chịu yên, Dĩ Mạch bị anh quấy rầy, ngoảnh đầu bực bội nhìn anh.

“Em vừa tìm được việc thiết kế trò chơi, em đã trì hoãn ba ngày rồi, nếu không đi làm nữa chắc bị đuổi mất. Đây, hay là anh không ủng hộ sự nghiệp vĩ đại của vợ anh?”. Dĩ Mạch vênh mặt lên, giả bộ nổi giận.

“Đáng tiếc, người vợ vĩ đại của anh còn chưa về nhà chồng đã thành người phụ nữ thành đạt rồi”. Thiều Trì thở dài, An Dĩ Mạch mà cũng có ngày thích làm việc, con người ta đúng là không thể không đổi thay.

“Anh ghen à? Em vẫn sẽ yêu thương, chăm sóc anh mà, anh không tin à?”.

“Khó tin quá”. Lục Thiều Trì cười trêu.

“Thế phải làm sao thì anh mới tin? Thế này được không?”. Cô xoay người hôn lên môi anh, như con chuồn chuồn điểm nước, chạm khẽ là nổi sóng.

“Không được, phải thế này mới được”. Anh chồm lên, đẩy cô xuống dưới thân mình. Những nụ hôn nóng bỏng lại tới tập đội đến, cô ôm vai anh, hồi hải đáp lại.

Hải đường phủ kín cửa sổ, rung rinh những bông hoa mộng nước. Trong phòng đầy mùi thơm. Dưới bóng hoa là một đôi tình nhân đang quấn quýt bên nhau, không gian lãng mạn bao trùm lên trái tim hai người. Chim sẻ ríu rít chuyền trên cành tùng, hòa với cung bậc tình cảm của đôi trai gái đang yêu, tựa như duyên phận đã định tự kiếp nào, nay mới được gặp nhau vãn vãng trên cõi đời này, phát ra giai điệu đắm đuối đó. Dĩ Mạch mỉm cười, cô biết, đó là âm thanh của hạnh phúc.

33. Chương 32

Chương ba mươi hai: Bản tình ca mùa đông

Anh biến ước mơ của họ thành hiện thực, anh vì cô mà tạo ra Mạc Thượng Vân. Nhưng cuối cùng cô lại phụ anh. Hóa ra điều bất lực nhất trên đời này là hai chữ “xin lỗi”.

Lúc đến công ty, trong lòng Dĩ Mạch thấy hơi thấp thỏm. Vì trận ốm mấy hôm trước, cô đến muộn hẳn mấy ngày so với thời gian đã định. Lần đầu tiên đi làm đã chậm trễ đầu giờ cũng là không hay, hơn nữa đây lại là công việc cô rất thích.

“Dĩ Mạch, em đến vừa hay, sắp triệu tập mọi người đến họp, có việc gấp cần tuyên bố”.

Dĩ Mạch còn chưa kịp giải thích lý do nghỉ làm thì đã bị đồng nghiệp đẩy vào phòng họp.

“Mọi người đều biết cả rồi, Cool Game tháng trước đã mua Cứu Cứu chúng ta, cho dù đổi chủ mới nhưng công việc vẫn hoạt động như cũ. Tháng này chúng ta có một hợp đồng rất lớn. Tổng công ty có kế hoạch ra mắt một trò chơi trực tuyến lớn, bước đầu gọi là bản di động của Mạc Thượng Vân. Như mọi người đã biết Mạc Thượng Vân tung hoành khắp châu Á, lập kỷ lục số người chơi cao nhất trong nước, là trò chơi hot nhất hiện nay. Lần này tổng công ty trao cho chúng ta cơ hội này, chúng ta tuyệt đối không được lơ là. Hôm nay anh Vân Mộ Hàn, CEO của Cool Game cũng có mặt tại đây để trao đổi một vài điều với các anh chị em. Anh Vân, mời anh”.

“Cảm ơn mọi người đã rất nhiệt tình làm việc, lập trình game là một nghề đòi hỏi rất nhiều kỹ năng, nếu bạn không yêu thích thì khó có thể làm tốt được. Kinh nghiệm của Cứu Cứu về game di động rất phong phú, vì thế tôi tin bản di động của Mạc Thượng Vân nhất định sẽ thành công. Các nhà mạng trên thế giới đều đang quan tâm đến mảng game này của chúng ta, rất có thể nó sẽ còn vượt ra khỏi châu Á. Tiện đây tôi

cũng xin thông báo, bài hát mới của ca sĩ Kim Eun Chae sẽ lấy một số tình tiết trong Mạc Thượng Vân của chúng ta để quay clip, đây là một cơ hội quảng bá rất tốt, các đồng nghiệp ở phòng thiết kế cần phối hợp với bên họ để quay MV. Mọi người còn thắc mắc gì không?”.

“Yên tâm, anh Mộ Hàn, chúng ta quen nhau bao nhiêu năm rồi, có bọn em thì anh cứ yên tâm. Phải rồi, nghe nói phòng thiết kế vừa tuyển một nhân viên nữ, phải không?”.

“Vâng, thưa sếp, cô ấy đến rồi, Dĩ Mạch, còn ngây ra đấy làm gì? Mau vào đây. Tôi xin giới thiệu, đây là sếp của chúng ta, Trình Hạo, người lập ra Cửu Cửu, còn đây là giám đốc Cool Game Vân Mộ Hàn, trước kia họ là bạn cùng trường. Dĩ Mạch, thấy các anh đẹp trai thì mắt hồn rồi à? Sao không nói gì? Hà hà, bạn này là đồng nghiệp mới của chúng em, An Dĩ Mạch”.

Dĩ Mạch nhìn hai người đàn ông trước mặt, thế giới này thật là quá nhỏ, quay đi quay lại cuối cùng cũng vẫn va vào nhau. Cô chưa từng nghĩ đến lại có thể gặp Trình Hạo và Vân Mộ Hàn ở đây. Tim cô chùng xuống, thấp thỏm bất an. Vì sao cứ mỗi lần gặp lại người ấy, trái tim cũng không thể nào yên?

“Chào cô, tôi là Vân Mộ Hàn”. Vân Mộ Hàn vờ như không quen biết Dĩ Mạch, lạnh lùng bắt tay cô. Giọng điệu xa lạ của anh khiến Trình Hạo ở bên cạnh chau mày, Dĩ Mạch cũng gượng gạo mỉm cười.

“Chào anh, tôi là An Dĩ Mạch”. Dĩ Mạch liếm đôi môi khô khốc, khó khăn chia tay ra.

Họ đã trở thành những kẻ xa lạ nhất trên đời, chỉ vài ba câu chào hỏi thông thường cũng lạ lùng khách sáo. Như thế này cũng tốt, giữa họ giờ chỉ có công việc, không còn gì khác nữa.

Trong suốt cuộc họp, Dĩ Mạch im lặng không nói một câu. Vân Mộ Hàn tiếp tục dặn dò công việc, cô chỉ cúi đầu lắng nghe, cẩn trọng như mọi cấp dưới trước cấp trên.

Họp xong, công ty tổ chức liên hoan, coi như là để chiêu đãi Vân Mộ Hàn.

Dĩ Mạch viện cớ không khỏe muốn trốn tránh, nhưng các đồng nghiệp nói cô là người mới không thể bỏ về như vậy, cô đành miễn cưỡng đi cùng. Bên bàn ăn, Vân Mộ Hàn ngồi ở ghế chủ xị, Trình Hạo cũng không biết nghĩ thế nào, nhất định nói phải ưu tiên phụ nữ, nhường vị trí bên cạnh Vân Mộ Hàn cho Dĩ Mạch, còn anh ngồi một bên.

Ngồi như thế này càng khiến bữa ăn thêm khó nuốt. Dĩ Mạch không để tâm, chỉ mong bữa ăn sớm kết thúc.

“Rót đầy, rót đầy tình cảm mới đạt dào. Em gái nghe anh nói này, làm việc có giỏi hay không là phải xem qua tử lượng. Ly này em nhất định phải uống cạn”.

Đã liên hoan thì rượu vào là không thể tránh khỏi. Dĩ Mạch dù bình thường cũng uống chút rượu nhưng tử lượng chẳng là bao. Thấy một ly rượu đầy tràn đặt trước mặt, cô hơi sợ. Nhưng mình là người mới mà đối phương lại quá nhiệt tình, không uống thì không nể mặt, mà uống thì chắc không về nổi nhà mất.

“Em uống nửa ly thôi nhé”. Dĩ Mạch chau mày.

“Không được, làm gì có cái trò uống nửa ly được? Con gái không uống thì thôi, đã uống thì tử lượng không thể coi thường. Làm việc không đạt là tại rượu chưa vào bụng. Nào, ly này em phải cạn chén cho anh”.

Đối phương giục uống liên tục, khiến Dĩ Mạch lâm vào cảnh dở khóc dở cười. Cô ôm trán, nhủ thầm: Thế này là thế nào? Uống thì uống, mấy người này nói lung tung gì chứ! Họ nói vậy là để khích cô. Trình Hạo và Mộ Hàn nhìn nhau, ánh mắt đều trở nên gượng gạo.

Thấy họ như thế, cả đám cũng không dám ép Dĩ Mạch uống rượu nữa. Mọi người đành làm như không có chuyện gì, mời Vân Mộ Hàn một ly. Trình Hạo đứng là con sâu rượu, cầm ly nào hết ly ấy. Vân Mộ Hàn cũng không từ chối, uống thả phanh. Dĩ Mạch sợ anh uống quá sức, định ngăn cản nhưng lại không biết phải nói thế nào.

“Tôi đồ mọi người, dương cầm sao lại gọi là piano? Không biết phải không? Theo phương pháp ghi nhớ của họ Trình chúng tôi thì piano chính là bố ả nó. Vậy đánh dương cầm thế nào chứ hả? Là vừa bố vừa ả đấy, ha ha! Anh Mộ Hàn, anh nói phải không? Trước kia chúng ta vẫn kèm Dĩ Mạch ôn bài như thế, anh quên rồi à? Sao anh có thể quên được? Sao lại quên được?”.

Tửu lượng của Trình Hạo không bằng Vân Mộ Hàn, không ai ép uống cũng tự say. Anh hò hét lung tung, khiến cho hai người ngại ngùng tái mặt. Dĩ Mạch thấy không ổn, xách túi cáo lui, bước ra khỏi nhà hàng. Vân Mộ Hàn cũng không giữ cô lại, nhìn cô loạng choạng bước đi, hơi men trong người đã tan thành hơi lạnh thấu xương.

Công việc sau đó vẫn thuận lợi, Vân Mộ Hàn rất ít khi đến công ty, Trình Hạo và Dĩ Mạch lại dần dần thân thiết như trước kia. Cả hai đều im lặng, không nhắc đến những chuyện của sáu năm trước.

Phòng thiết kế quả là nơi bận rộn, Dĩ Mạch mới vào nên phải làm toàn những việc vặt vãnh, nào là đặt tên cho bình khí, thiết kế lời thoại cho nhân vật, thiết kế tình tiết... Dĩ Mạch bỗng nảy ra sáng kiến, cô quyết định điền một bài từ theo phong cách cổ cho mỗi món bình khí, thay cho cách giới thiệu như thường lệ. Các đồng nghiệp rất hưởng ứng đề xuất của cô, nhiệm vụ khó khăn ấy tất nhiên là được giao cho cô.

Cô miệt mài ngồi trước máy tính viết suốt ngày suốt đêm. Lục Thiệu Trì xót xa, có lúc anh thực sự không chịu nổi, tự động đóng máy tính của Dĩ Mạch lại, ép cô đi ngủ. Dĩ Mạch dù chống đối kiểu gì cũng không cự lại nổi sự dịu dàng của anh, những chống cự lúc đầu về sau trở thành nòng nài ảm áp. Dần dần Dĩ Mạch phát hiện, Lục Thiệu Trì điều khiển cô thật dễ dàng.

Sau một tháng, Dĩ Mạch trở nên bơ phờ. Cô mang đôi mắt thâm quầng mơ mơ màng màng đi làm, các đồng nghiệp đều khâm phục: “An Dĩ Mạch, em đúng là anh hùng lao động, mấy anh em bọn anh sắp bị em làm cho mất việc hết thôi”.

“Gớm, các anh lập trình em có hiểu gì đâu, em chỉ viết lách linh tinh thôi mà, em không cướp nổi bát cơm của các anh đâu”.

“Dĩ Mạch, việc em đề xuất lập thêm thư viện và võ quán trong trò chơi, nâng cấp trí thông minh bằng cách học và thi, kết hợp nội dung thi với quảng cáo giới thiệu sản phẩm của nhà đầu tư, cấp trên thấy rất sáng tạo. Các sếp đặc biệt khen ngợi em và quyết định sử dụng sáng kiến của em rồi”. Trình Hạo đi ra khỏi văn phòng, lúc nhìn thấy Dĩ Mạch, thần sắc anh có vẻ là lạ, dù là khen ngợi nhưng anh lại có chút ngậm ngùi, định nói gì đó nhưng lại thôi.

“Thật không? Hay quá, không ngờ ý kiến của em lại dùng được thật”.

“Dĩ Mạch... các sếp còn có kế hoạch. Họ muốn em đi với Kim Eun Chae đến Hoàng Sơn quay MV quảng cáo trò chơi. Vì em thạo việc này nên các sếp đề nghị cử em phụ trách. Dĩ Mạch... em...”.

“Em đi”. Thấy vẻ mặt khó xử của Trình Hạo, cô biết anh lo chuyện gì. Trốn tránh mãi cũng không phải là cách tốt nhất, có ghét Kim Eun Chae đến mấy thì vẫn cứ phải gặp mặt. Hơn nữa, đây lại là vì công việc.

“Thực ra có thể thay người, Dĩ Mạch, nếu em...”.

“Không cần thay người đâu, em biết phải làm thế nào mà. Em đi chuẩn bị đây, bao giờ xuất phát ạ?”.

“Chiều, tình hình sức khỏe của Kim Eun Chae em biết đấy, cô ấy không được làm quá sức, em phải chăm sóc cô ấy đấy. Anh và Mộ Hàn sẽ đến sau”.

“Được, em rõ rồi. Em là nhân viên mới, đi làm quảng cáo là đúng. Em sẽ chăm sóc Kim Eun Chae cẩn thận, các anh cứ yên tâm”. Dĩ Mạch vỗ vai Trình Hạo.

Cô chạy về lấy tạm một ít đồ, trước khi máy bay cất cánh cô gọi điện cho Lục Thiệu Trì, nói mình phải đi Hoàng Sơn, đúng kiểu tiền trăm hậu tấu. Cô lẻ lười, ở đầu dây bên kia, Lục Thiệu Trì đang cầu nhàu ra lệnh cho cô xuống máy bay. Gần đây bệnh tình của cô vẫn ổn định, đi xa không vấn đề gì. Cô thề thốt hứa, sau khi đi về nhất định sẽ nghỉ ngơi, bồi bổ thật tốt cho ca mổ. Hai người lờ qua tiếng lại một hồi lâu, ai cũng không chịu nhường bước, cuối cùng tiếp viên hàng không nhắc cô tắt máy, lúc đó cô mới như thoát được gánh nặng. Lúc tắt máy, hình dung ra bộ dạng cấu kính của Lục Thiệu Trì, cô bất giác phì cười.

...

“An Dĩ Mạch, lấy đồ hóa trang cho tôi!”.

“An Dĩ Mạch! Đầu cô bị úng nước à? Ai bảo cô lấy bộ đồ này?”.

“An Dĩ Mạch, cô có biết thời gian của Kim Eun Chae đáng giá bao nhiêu không? Bảo cô lấy khăn nâu cô lại lấy khăn đen, cô bị mù màu à?”.

“Cool Game nhà các anh hết người rồi à? Cô ta toàn làm hỏng bét, chúng tôi không quay nữa!”.

Mấy ngày quay MV, trợ lý của Kim Eun Chae không ngừng mắng mỏ cô. Các đồng nghiệp nhìn cô với ánh mắt thương cảm, ai cũng biết trước kia Dĩ Mạch là phóng viên giải trí, lại đã từng đắc tội Kim Eun Chae. Lần này bọn họ rõ ràng là nhằm vào cô, muốn làm cô nản lòng mà bỏ cuộc. Chẳng ngờ Dĩ Mạch lại như cái lò xo, càng nén càng bật mạnh. Cô chạy đi chạy lại suốt ngày không biết mệt, những lúc rỗi rãi, cô còn nghịch ngợm bắt chước bộ dạng cau có của quản lý, làm mọi người cười quên cả mệt.

Qua mấy ngày gấp rút làm việc suốt, việc quay clip đi vào hồi kết. Vì Kim Eun Chae đang mang thai, nên mọi người đều hết sức cẩn thận. Không biết có phải ả trợ lý lo Dĩ Mạch sẽ làm tổn hại đến cô ta hay không, mà lần nào cũng điều cô đi thật xa, hết bảo cô lấy đạo cụ lại bắt đi thay trang phục, toàn là những việc mệt nhọc nhất.

“Được rồi, chúng ta chuẩn bị thu dọn ra về. An Dĩ Mạch, còn mấy tấm phong trên núi, cô đi lấy đi, rồi chuẩn bị xuống núi về khách sạn”.

“Tôi? Đi một mình? Nhưng mặt trời sắp lặn rồi!”. Dĩ Mạch nhìn đường núi gập ghềnh, lo lắng nói. Cô quay người lại nhìn các đồng nghiệp đang tất bật thu dọn, thấy thật khó xử.

“Bảo cô đi thì đi đi, có mấy mảnh vải vụn thôi mà cũng lắm chuyện. Cô cứ lần khăn thế này thì trời tối thật đấy! Hay là không muốn làm nữa? Không muốn làm thì nghỉ!”.

“Tôi đi ngay đây!”. Dĩ Mạch đổi giọng, trong bụng lăm bằm, ả trợ lý này đúng là thoải quá đáng. Nếu không phải vì nể mặt Kim Eun Chae, quản lý của Cool Game việc gì phải sợ một trợ lý nhỏ bé của cô ta chứ?

Cô cầu nhàu trong bụng suốt quãng đường lên núi lấy mấy thứ phong nền đạo cụ. Nghĩ đến những thứ ấy, cô bực bội thâm nghĩ, có mấy mảnh vải vụn thôi mà, có cần phải mất công mất sức thế này không?! Lúc xuống núi trời đã nhá nhem. Đi đến chỗ quay phim, Dĩ Mạch bỗng cứng đờ cả người.

Trường quay không còn một bóng người, tất cả bọn họ đã về hết rồi. Tim cô đập mạnh, đầu óc trống rỗng. Dĩ Mạch hoảng hốt lấy điện thoại ra gọi, nhưng trong núi không có sóng.

Cô nhũn người, khụy xuống, cúi đầu rũ rượi. Nhìn đồng đạo cụ lộn xộn vứt lại bãi quay, cô cười gằn, An Dĩ Mạch, hóa ra người lại bị bỏ rơi rồi.

“Cạn ly!”.

“Mọi người vất vả rồi, MV cuối cùng cũng đã hoàn thành, mọi người có thể ngủ ngon được rồi. Ở đây vất vả nhất là Eun Chae, chị ấy đã rất cố gắng nên chúng ta mới có thể nhanh chóng hoàn thành như thế. Nhất định phải mời chị ấy một ly, nhưng chị ấy đang có em bé, vì thế tôi đề nghị mời ông bố tương lai, sếp Vân, một ly. Hôm nay anh ấy bay từ Vân Trạch đến, tình cảm đó thật cảm động!”.

Trong tiệc mừng, Vân Mộ Hàn toàn cười gượng, anh tìm một bóng hình quen thuộc, nhưng mãi mà không thấy cô đâu. Anh không hiểu vì sao mình cứ thấp thỏm bứt rứt như thế, có lẽ là do An Dĩ Mạch không muốn gặp anh, còn anh lại như thằng ngốc âm thầm chờ đợi điều không thể xảy ra.

Khi bữa tiệc kết thúc, anh túm lấy trợ lý của Kim Eun Chae hỏi, “An Dĩ Mạch sao không đến?”.

“Cô ta? Bảo cô ta làm tý việc thì giờ giới, Kim Eun Chae còn không kiêu cách như cô ta, chẳng hiểu cô ta ý vào đâu mà việc gì cũng không chịu làm, không chịu vất vả. Hôm nay tôi bảo cô ta lấy đạo cụ, cô ta không chịu làm, còn nổi nóng bỏ về. Chẳng phải tôi nói xấu sau lưng người khác đâu, nhưng vô trách nhiệm như thế thì làm việc thế nào?”.

Trợ lý cúi gằm nói xong quay người đi tìm Kim Eun Chae. Nghe thấy những điều không hay về Dĩ Mạch, Vân Mộ Hàn thấy bực bội, nhưng anh không tiện nổi nóng, đành đi ra chỗ khác đốt thuốc. Anh rút điện thoại nhắn số của Dĩ Mạch, nghĩ xem phải nói gì với cô. Chỉ trích cô không nên làm việc thiếu trách nhiệm như một cấp trên, hay là hỏi cô đã xảy ra chuyện gì như một người bạn? Bỗng anh thấy mình không thể

mở miệng ra được, cho dù là ở vị thế nào. Một giọng nữ dịu dàng nhắc nhở số máy không nằm trong vùng phủ sóng, Vân Mộ Hàn cúp máy, cười giấu cơn lo vô lý của mình.

Ánh trăng đêm có phần se se lạnh. Vì là vùng núi nên nhiệt độ ở đây thấp hơn so với các nơi khác. Vân Mộ Hàn thấy lành lạnh, anh ngẩng đầu lên, tuyết rơi rồi, lất phất lất phất từng hạt, càng lúc càng dày. Anh nhớ hồi trước có lần đi xem tuyết với Dĩ Mạch, cô sung sướng nói mình sinh vào đêm Bình an (một cách gọi của đêm Giáng sinh), điều ước sinh nhật năm nào cũng là Giáng sinh có tuyết rơi. Không biết tối nay, cô có đang ngắm bầu trời tuyết như anh ở đây không.

Thấy không còn sớm nữa, anh vội mẩu thuốc lá, chuẩn bị đến chỗ Kim Eun Chae. Nhưng vừa đến cửa phòng, anh bỗng dừng bước.

“Cô để cô ta lại một mình ở trên núi? Cô điên rồi à?”

“Tôi cũng không biết hôm nay tuyết rơi nhiều thế, Hoàng Sơn dốc cao thế, chị bảo cô ta có sao không?”

“Trò đùa của cô quá lớ rồi. Đài thiên văn nói tuyết rơi nhiều nên ở đây sẽ phải cấm đường lên núi. Đến lúc đó cô ta không xuống được thì làm sao, lần này cô quá đáng như thế, có người biết thì cô tàn đời”.

“Rầm!”. Cửa đột nhiên đóng sập lại, hai người giật bắn mình quay lại. Kim Eun Chae đẩy cửa lao ra vừa kịp nhìn thấy bóng Vân Mộ Hàn ở bên ngoài.

“Gay rồi, Mộ Hàn nhất định sẽ đi tìm cô ta. Tuyết dày thế này anh ấy lái xe thì nguy hiểm quá, cô mau báo cảnh sát, tôi gọi người đuổi theo anh ấy!”. Kim Eun Chae nhìn chiếc BMW lao đi, đang định đuổi theo thì bụng bỗng nhói đau, cô ta giận dữ gầm lên với trợ lý. Tay trợ lý vốn đã chột dạ, giờ càng lo sẽ xảy ra chuyện chết người, lập tức nhắc điện thoại gọi cảnh sát.

Vân Mộ Hàn tìm thấy Dĩ Mạch dưới một gốc cây lớn ở bãi quay phim, cô đã cóng đến tím cả môi. Bên cạnh cô là một ít cành khô và vài que diêm đã lụi.

“Em giống cô bé bán diêm lắm phải không... em... em thật... gốc... diêm... cháy hết rồi... mà... mà... còn chưa nhóm được lửa”. Thấy Vân Mộ Hàn, cô cố gượng cười an ủi anh. Nhưng chỉ mới nói được vài câu, cô đã gục xuống, Vân Mộ Hàn vội ôm lấy cô.

“Em đừng nói nữa, giữ lấy sức. Em ngồi đây suốt à? Sao không tìm chỗ nào mà tránh tuyết?”.

“Anh nói là... chỉ cần em đợi ở chỗ cũ... thì bất kể... bất kể chúng ta xa nhau bao lâu, anh cũng... sẽ tìm em. Em chờ... chờ... đã rất lâu... em... không chờ được nữa...”.

Cô nói xong thì không gượng nổi nữa, ngất lịm trong lòng anh. Vân Mộ Hàn ôm chặt cô, những giọt nước mắt mặn chát thì nhau lăn xuống. Cô nói cô vẫn chờ anh, chờ bao nhiêu năm, ba năm, bốn năm, hoặc còn lâu hơn nữa. Anh từng hứa với cô, chỉ cần cô vẫn ở chỗ cũ, anh nhất định sẽ tìm thấy cô. Họ chỉ tạm thời lạc mất nhau, thế nào cũng có ngày đoàn tụ. Nhưng lời hứa năm đó đã tan như bong bóng xà phòng. Anh chưa từng quay đầu, cũng không trở lại được nữa.

Tuyết rơi càng lúc càng mau, toàn thân Dĩ Mạch lạnh ngắt, anh sợ đến nghẹt thở. Anh cúi nhìn lớp băng đóng dày dưới đất, đường núi gập ghềnh thế này, mặt đất lại đóng băng, tính năng của BMW SVU có tốt mấy thì anh cũng không thể mạo hiểm. Anh công cô đi tìm chỗ tránh tuyết, anh có thể cảm thấy người cô lạnh dần đi trên lưng anh, yếu ớt đến mức tưởng như có thể tan biến bất cứ lúc nào. Lần đầu tiên anh thấy bất lực như thế, anh không cứu nổi cô. Nỗi bất lực như xé gan ruột, tựa như mất đi điều quan trọng nhất trong đời, nỗi đau thấm vào tận linh hồn. Nước mắt nóng hổi rơi trên tuyết. Lần đầu tiên anh bật khóc như một đứa trẻ.

...

Trước khi hôn mê, Dĩ Mạch vẫn kịp nhớ người mình nhìn thấy cuối cùng là Vân Mộ Hàn, nhưng khi mở mắt ra lại thấy Lục Thiệu Trì.

Anh túc trực bên giường cô suốt ngày đêm, vẻ mặt lo âu, anh nắm tay cô, vừa thấy cô tỉnh, đôi mắt đầy tia máu trong phút chốc lộ vẻ mừng rỡ. Dĩ Mạch há miệng định nói, nhưng mồm miệng khô khốc.

“Em thấy thế nào?”.

“Em đang ở đâu?”.

“Chi nhánh của Bệnh viện Nhân Tâm, em vẫn còn yếu lắm, đừng nói nhiều. May mà lần này em không lên cơn đau tim, nếu không không biết hậu quả sẽ thế nào nữa, sau này không được tùy tiện như thế, em không biết lúc nhận điện thoại anh sợ thế nào đâu”.

“Phải, bác sĩ Lục vừa nghe tin đã lập tức đáp chuyến bay đêm đến đây. Cô biết loại máy bay nhỏ ấy mất an toàn thế nào đấy, thế mà anh ấy cũng mặc kệ. Mà cũng may nhờ anh kia liều mạng cứu cô, không thì đội cứu hộ có đến cũng muộn rồi”. Cô y tá đang rót nước bên cạnh nói xen vào.

“Anh kia? Là ai?”.

“Là Vân Mộ Hàn, lúc đội cứu hộ tìm thấy em và anh ấy ở trong căn nhà gỗ dựng tạm của đoàn quay phim thì thấy anh ấy lấy hết quần áo của mình ủ ấm cho em. Lúc được đưa đến bệnh viện cả hai đều hôn mê sâu rồi. Em chắc là ổn rồi, anh ấy... vẫn chưa qua cơn nguy kịch”. Lục Thiệu Trì do dự mấy giây, rồi nói ra sự thật.

“Không được, em phải đi xem anh ấy”.

“Giờ em chưa dậy được, còn phải theo dõi thêm mấy ngày. Yên tâm, anh ấy khỏe lắm, nhất định sẽ qua khỏi”.

“Em phải đi!”. Dĩ Mạch bỗng gào lên, vẻ mặt kích động của cô làm Lục Thiệu Trì giật mình. Lục Thiệu Trì không nói gì nữa, đưa mắt ra hiệu cho cô y tá tiêm thuốc an thần cho cô, anh nhìn cô thiếp đi rồi mới ra khỏi phòng bệnh. Lúc ra khỏi phòng, anh thấy trước mắt tối sầm, chân đứng không vững.

“Bác sĩ Lục, anh có cần sang phòng bên cạnh nghỉ một lát không? Mấy hôm nay anh đứng mỏi suốt rồi, đêm qua lại bay cả đêm, đến giờ vẫn chưa chớp mắt tí nào, người bằng thép cũng không chịu nổi đâu”.

“Không sao, tôi ổn. Dĩ Mạch đã qua cơn nguy hiểm rồi, tôi phải về Vân Trạch, còn mấy cuộc họp quan trọng nữa đang chờ”.

“Bác sĩ Lục, thế này không được”.

“Tôi cố được, cô chăm sóc cô ấy giúp tôi”. Lục Thiệu Trì vã nước lạnh vào mặt, anh phải nhanh chóng quay về Vân Trạch, sắp xếp ca mổ cho Dĩ Mạch. Dĩ Mạch nhất định phải được mổ càng nhanh càng tốt, tình hình của cô khiến anh càng lúc càng lo.

Qua mấy ngày được chăm sóc chu đáo, Dĩ Mạch đã dần dần hồi phục. Nhưng Vân Mộ Hàn thì lúc tỉnh lúc mê, tình hình bất ổn.

“Dĩ Mạch, anh có chuyện muốn nói với em”.

Trình Hạo đến thăm cô mấy lần, lần nào cũng ngập ngừng định nói gì đó rồi lại thôi. Dĩ Mạch không hiểu anh đang bứt rứt chuyện gì, cô cố thử đùa vài câu nhưng anh vẫn khó khăn lắm.

“Dĩ Mạch, em và anh Mộ Hàn thật sự không thể quay lại với nhau nữa sao?”. Nhịn hồi lâu, Trình Hạo cuối cùng cũng chịu nói ra.

“Anh nói gì thế? Em và anh ấy là chuyện bao nhiêu năm rồi, giờ là bạn bè thôi. Phải, em rất lo cho anh ấy, nhưng đó là vì cái ơn cứu mạng của anh ấy, không liên quan gì đến tình cảm”. Dĩ Mạch thấy anh bỗng nhiên nhắc đến chuyện này thì có phần lúng túng.

“Nếu không có tình cảm thì anh ấy đã không bắt chấp cả mạng sống cứu em. Lúc đầu thấy hai người lạnh nhạt với nhau, anh cũng tưởng hai người không còn tình cảm gì nữa. Nhưng lần này anh biết không phải thế, anh ấy vẫn yêu em, thậm chí còn yêu em hơn trước kia”.

“Anh đừng đùa nữa, sáu năm trước bọn em đã hết tình cảm với nhau rồi, nếu còn thì hồi đó anh ấy đã không đi Hàn Quốc”.

“Không đâu, hồi đó hai người chia tay là do hiểu lầm. Tất cả là tại anh gây ra, anh không đưa bức thư đó cho anh ấy, lúc ở sân bay anh nói với anh ấy rằng em đồng ý yêu anh rồi, không thích kẻ nghèo khó chẳng có gì như anh ấy nữa. Là anh lừa anh ấy, nên anh ấy mới chia tay với em”. Trình Hạo vò đầu, cảm giác

day dứt tựa nư một chiếc gai nhứt nhối, hành hạ trái tim anh. Khi gặp lại Dĩ Mạch, anh tự an ủi mình, Mộ Hàn và Dĩ Mạch đều đã tìm thấy hạnh phúc riêng, như thế cũng tốt. Nhưng đến khi Mộ Hàn xả thân cứu Dĩ Mạch, anh mới biết, hóa ra Mộ Hàn vẫn luôn yêu Dĩ Mạch sâu nặng. Lần này, cuối cùng anh cũng có dũng khí nói ra sự thực.

“Choang!”. Chiếc cốc tuột khỏi tay Dĩ Mạch rơi xuống đất. Cô sửng sốt quay đầu lại nhìn, mãi không hiểu ra ý nghĩa lời nói vừa rồi của anh.

“Bức thư đó là toàn bộ sự thật, em đã tin tưởng anh, nhờ anh đưa Mộ Hàn. Hôm đó Mộ Hàn gọi điện cho em, hỏi em Trình Hạo nói có thật không? Em tưởng anh ấy hỏi về bức thư đó, em nói là phải... Nhưng thực ra anh không đưa gì cho anh ấy hết, anh nói với anh ấy vì thấy anh có tiền nên em đã chọn anh. Trình Hạo, anh có biết cả hai đứa bọn em đều coi anh là anh em, là bạn tốt nhất không?! Anh có biết Mộ Hàn rất căm hận những kẻ vì tiền mà vứt bỏ tình yêu không? Anh khiến anh ấy nghĩ em là kẻ phụ tình như mẹ anh ấy, còn em thì lại tưởng anh ấy là kẻ phụ lòng. Anh cho em biết, anh làm như vậy là vì cái gì?!”. Dĩ Mạch hướng về người đàn ông đang hối hận trước mặt, tại sao người bạn tốt nhất của cô lại đối xử với cô và Mộ Hàn như thế?

“Vì anh kính trọng anh Vân, anh thấy anh ấy nên có tương lai tốt hơn. Trước kia vì thấy anh ấy thích em nhưng không chịu tiến đến, nên anh cố ý tiếp cận em, làm cho anh ấy ghen. Về sau khi biết anh ấy vì em mà bỏ cơ hội đi Hàn Quốc học, anh cố ý chọc giận để anh ấy đi Hàn Quốc. Anh tưởng hai người sẽ liên lạc lại, sẽ giải thích rõ ràng với nhau, đến lúc đó cùng lắm là xạc cho anh một trận. Anh không biết giữa hai người lại có nhiều hiểu lầm như thế. Sau đó anh xem báo mới biết nhà em gặp chuyện. Anh có đến nhà em tìm em định giải thích, nhưng hàng xóm xung quanh nói gia đình em đã bán nhà đi rồi. Em không quay về đó nữa, anh không biết... anh không biết...”.

“Anh có thể không nói ra sự thật với em cơ mà”. Dĩ Mạch nhắm mắt lại. Tại sao lại nói với cô lúc này? Từ trước đến nay là cô phụ lòng Vân Mộ Hàn, người làm tổn thương anh nhiều nhất là cô, anh hận cô là đúng.

“Về sau khi mở bức thư đó ra xem, anh mới biết em phải chịu biết bao đau khổ, anh đã làm cái gì thế này?! Sau đó Mộ Hàn và Kim Eun Chae cặp với nhau, anh không biết phải nói thế nào nữa. Xin lỗi, anh đã nhờ người điều tra em, anh biết em mắc bệnh tim rất nặng, anh biết có lúc em còn phải đi ăn xin, anh cũng biết em đã từng trầm cảm định tự sát. Xin lỗi... Dĩ Mạch, xin lỗi. Em và anh Vân, còn có thể tái hợp nữa không?”.

“Nếu bọn em tái hợp thì anh sẽ cảm thấy dễ chịu hơn phải không? Anh có biết em có thể không sống nổi qua năm nay không? Anh có biết em đã mất sáu năm để chờ một người không? Trình Hạo, em và anh ấy không thể quay lại được nữa. Kiếp này em đành phải phụ anh ấy rồi. Em... đã yêu người khác, tất cả đã muộn rồi. Anh nói sự thật với em chỉ khiến em càng thấy mình nợ Mộ Hàn nhiều hơn. Em thay lòng rồi, anh biết không? Anh ấy liều mạng cứu em, em biết anh ấy vẫn còn yêu em, nhưng em thay lòng đổi dạ rồi. Lần này em phản bội anh ấy thật rồi, anh bảo em phải đối mặt với anh ấy thế nào đây? Anh cũng bảo em phải ôm nỗi day dứt về Mộ Hàn thế nào đây? Trình Hạo, em thật sự rất hận anh! Sao anh lại nói ra?! Tại sao?!”.

Dĩ Mạch lau nước mắt, bỏ mặc Trình Hạo dờ dẫm đứng đó, đẩy cửa lao ra ngoài. Cô tiến đến phòng bệnh của Mộ Hàn, sự thật tàn nhẫn như thế, cô thà không bao giờ biết, thà cứ bình yên mãi mãi trong giả dối.

Vân Mộ Hàn nằm im lìm trên giường, Dĩ Mạch nhìn anh qua lớp kính. Trước anh khỏe mạnh là thế, có làm suốt ngày suốt đêm cũng không mệt. Anh biến ước mơ của họ thành hiện thực, anh vì cô mà tạo ra Mạc Thượng Vân. Nhưng cuối cùng cô lại phụ anh. Hóa ra điều bất lực nhất trên thế giới này là hai chữ “xin lỗi”.

“Mộ Hàn rốt cuộc có phải là con đẻ của anh không? Nó ốm nặng như thế mà giờ anh mới đến à?”.

“Anh đầu sao cũng đường đường là Tổng giám đốc Nhị Kiến, không thể bỏ công ty đi được”.

Tiếng nói chuyện từ ngoài hành lang vọng đến, Dĩ Mạch bỗng thấy lạnh gáy. Hai giọng nói mà cả đời này cô cũng không quên được, lúc này đập vào tai khiến cô bất giác run rẩy, nỗi kinh hoàng đột ngột khiến bụng dạ cô cuộn lên từng cơn. Khi nhìn thấy thân hình to béo của Giang Quý Nhân ở hành lang, cô không nén nổi cơn buồn nôn. Cô lập tức trốn vào sau tường, không muốn để hai kẻ đó thấy mình.

“Tại cái con An Dĩ Mạch đó hết, Mộ Hàn nếu không phải vì cứu nó thì đã không đến nông nổi này. Hồi đó em để bọn đấy xử lý nó luôn mới phải, nếu không vì thấy nó cũng thật lòng với Mộ Hàn thì em cũng không mềm lòng mà để xảy ra chuyện hôm nay đâu”. Hạ Như Hoa nghiêng rằng chỉ chiết, giọng điệu đó khiến Dĩ Mạch thấy lạnh toát sống lưng.

“Hồi đấy bọn kia còn phàn nàn em không để chúng nó chơi tới bến. Anh thực không hiểu tại sao em chỉ ép chụp ảnh mà không cho chúng mó vào, chỉ cần dọa một trận rồi bắt nó cầm năm trăm nghìn là xong chuyện. Mỗi ngon tận miệng mà không động vào được, chẳng phải là em tra tấn chúng nó sao?”.

“Hồi đấy em cũng sợ to chuyện thôi, thấy con bé đó cũng thật lòng nên mới sai lầm bảo chúng tha cho nó”.

“Chuyện này không thể trách chúng ta được, ai bảo bố nó cắn ta? Vụ làm ăn mấy chục triệu suýt nữa thì bị lão phá bình. Đặt bẫy để An Dĩ Mạch ngoan ngoãn cầm tiền, sau đó cho điều tra lão bố, kế hoạch thật quá hoàn hảo. Hồi đấy em bảo phóng viên bôi nhọ con ranh đó như thế, An Dĩ Mạch làm sao mà không đỡ đòn hộ con gái được. Nhưng... em bảo Lục Triệu Khôn đột nhiên về Vân Trạch làm gì? Có phải là bên trên đã manh nha biết gì đó rồi không? Đạo trước phó chủ nhiệm Ủy ban Đầu tư bị điều tra, lão nhận không ít của chúng ta đâu. Ngộ nhớ lão nói ra chuyện gì, lộ việc hồi đó...”.

“Sợ cái gì, lão có điên mới đi tố cáo, làm thế chẳng phải tội của lão càng nặng sao? Mộ Hàn luôn coi anh như kẻ thù giết bố, giờ biết anh chính là bố đẻ nó mới tử tế hơn với anh một chút. Chuyện của con ranh An Dĩ Mạch nhất định không được để nó biết, nếu biết liệu nó còn nhận anh không? Đến lúc không có con trai chống gậy anh chớ trách em!”.

Vân Mộ Hàn... là con đẻ của Giang Quý Nhân! Tin này như tiếng sét giữa trời xanh, làm đầu óc cô trống rỗng. Bố cô bị Giang Quý Nhân hại chết, nhưng vì sao kẻ đó lại là bố của Vân Mộ Hàn?

“Yên tâm, đã có Kim Eun Chae, An Dĩ Mạch không thể làm hỏng việc của chúng ta được”.

“Con bé Hàn Quốc đó có đáng tin không? Dù hồi đó anh sắp đặt cho nó làm quen Mộ Hàn trong hộp đêm, nhưng lâu quá rồi, có khi nó đã không còn phục anh”.

“Nếu không có anh thì Kim Eun Chae sao có tiền đi Mỹ học? Có khi đến giờ nó vẫn ở cái tổ quỷ đó ngủ với đàn ông ấy chứ! Nó chỉ là một con diêm, đám anh em của anh còn ai là nó chưa tiếp đâu. Anh đã cảnh cáo nó rồi, hầu hạ con trai anh thì được, muốn vào nhà ta thì tuyệt đối không! Chớ tưởng kiếm bữa thắng nào làm to bụng lên là được, chờ việc của Lục Triệu Khôn xuôi xuôi đã rồi anh sẽ trừng trị con ranh không biết nghe lời này”. Giang Quý Nhân khinh khỉnh nói.

Kim Eun Chae... là mối nhử Giang Quý Nhân đặt cạnh Mộ Hàn! Dĩ Mạch hít một hơi lạnh buốt, Giang Quý Nhân đến cả con trai cũng gài bẫy. Nắm tay cô siết chặt, trong người bứt rứt không yên. Mộ Hàn từ nhỏ đã bị mẹ ruột bỏ rơi, chưa từng biết đến ấm êm. Chỉ cần người khác tốt với anh một chút là anh sẽ đáp lại hết mình. Vì thế nên anh mới hết lòng che chở cho Kim Eun Chae như vậy, vì cô ta đã gắn bó với anh trong lúc khó khăn nhất. Nhưng... nếu anh phát hiện tất cả đều là giả dối, anh sẽ đau đớn thế nào?!

“Anh cứ nghĩ cách đối phó với con ranh An Dĩ Mạch thế nào đi đã, con anh suýt bị nó hại chết đấy!”. Hạ Như Hoa hầm hầm nói.

“Em yên tâm, việc này Eun Chae làm ngon lành. Nó chỉ chực xem con bé kia chết thế nào ấy thôi!”.

Giọng nói lạnh lùng tàn độc đó khiến Dĩ Mạch lạnh toát từ đầu đến chân, cô lùi về phía sau, trong lúc hoảng sợ, cô đá phải cái sọt rác bên cạnh.

“Ai?!!”.

Giang Quý Nhân giật mình quát to, toan tiến đến xem. Dĩ Mạch bưng miệng ngồi thụp xuống, lão ta sẽ giết cô mất, nếu lão biết cô đã nghe thấy tất cả thì cô chết là cái chắc.

“Mộ Hàn tỉnh rồi, Mộ Hàn tỉnh rồi! Ông còn lẩn chần gì nữa, mau gọi bác sĩ đến!”.

Dĩ Mạch thổ huyết ra, cô mềm nhũn dựa vào tường, không còn đủ sức để đi nữa. Vân Mộ Hàn lại cứu cô một lần nữa.

34. Chương 33

Chương ba mươi ba: Tương trợ

“Chúng ta nhất định sẽ bền lâu mãi mãi”.

Đó là An Dĩ Mạch của anh, là người anh được trao tặng, cũng là người anh phải bảo vệ.

Thời gian rời Vân Trạch đi Hoàng Sơn không quá nửa tháng. Nhưng trong nửa tháng ấy, Dĩ Mạch thấy như đã đi qua nửa đời người. Khi trở về Vân Trạch, cô bỗng thấy sợ, trước kia cô tưởng mình là kẻ bị phụ lòng, vì thế cô mới có thể dần quên Mộ Hàn, bắt đầu một tình yêu mới. Giờ đây cô đã biết sự thật, hóa ra từ đầu đến cuối người bị tổn thương nhiều nhất là Vân Mộ Hàn, cô có tư cách gì làm ra vẻ thanh cao đối mặt với anh?

May mà sức khỏe của Mộ Hàn đã hồi phục khá nhanh, nếu không cô càng không thể yên lòng. Làm việc cùng công ty, kiểu gì cũng phải chạm mặt nhau, được cái hai người đều biết tránh né, lần nào gặp nhau cũng làm như không thấy để tránh gây khó xử. Thiết kế trò chơi là công việc Dĩ Mạch rất thích, trong một thời gian ngắn các đề xuất của cô đã được ứng dụng rộng rãi, được khen thưởng liên tục, đồng nghiệp đều sắp được thăng chức đến nơi rồi. Sự nghiệp thuận lợi bù đắp cho vết thương trong tim, Dĩ Mạch cố không nghĩ đến gì hết, dốc toàn tâm toàn ý vào công việc.

Lục Triệu Khôn tìm gặp cô mấy lần, phần lớn là để hỏi cô chuyện hồi trước. Cô đã lờ mờ đoán ra ông bạn cũ của bố đã bắt đầu nghi ngờ gì đó, lần này về Vân Trạch e rằng sắp có hành động gì đó. Nhưng cô không muốn bị cuốn vào, mỗi lần ông hỏi đến, cô đều cười lảng tránh, nếu có hỏi dồn thì cô chỉ nói không nhớ. Cô làm thế không phải để bảo vệ bản thân mà vì... không muốn Giang Quý Nhân chết trong tay mình, vì ông ta là bố đẻ của Mộ Hàn.

Vẫn biết thù giết cha không thể đội trời chung, nhưng cô thật sự chưa từng nghĩ đến việc trả thù, cho dù như vậy thật bất hiếu. Cô thừa nhận mình là kẻ rất dễ thỏa mãn, không ước vọng quá giàu sang phú quý, vinh quang hiển hách. Sống, vốn dĩ đã là ân huệ ông trời ban cho cô, mỗi ngày cô đều xem là ngày cuối cùng để sống, cứ bình dị như vậy đã tốt lắm rồi.

Nhưng có những người không muốn cho cô sống thoải mái như vậy.

Hôm nay vừa bước vào văn phòng, Dĩ Mạch như thường lệ lên trang giải trí của diễn đàn Tianya đọc tin tức giết thời gian. Một tiêu đề đập ngay vào mắt cô: Phóng viên vô liêm sỉ bắt nạt Kim Eun Chae! Comment của topic này đã dài đến mấy chục trang, chỉ một lúc đã trở thành topic nóng nhất trong ngày. Bàn tay di chuột của Dĩ Mạch khẽ run run.

Click và topic, cô nhìn thấy ảnh của mình, số điện thoại, địa chỉ nhà, số QQ, tất cả mọi thông tin đều được trưng ra ở chỗ bắt mắt nhất. Cô đọc lướt qua đoạn giới thiệu, bọn họ mô tả cô là đứa con gái vô liêm sỉ không từ thủ đoạn; nói tình yêu của cô và Thiệu Trì là thuần túy mua bán thông tin. Họ còn viết bố cô bằng hoại nhân phẩm đạo đức như thế nào, châm chọc bởi móc, những từ ngữ cay độc đều được lôi ra hết.

“Thiếu sáng tạo thể cơ chứ?”. Dĩ Mạch cười gằn, tắt phụt máy tính.

Một lúc sau điện thoại của cô reo inh ỏi, là số lạ. Dĩ Mạch tò mò nghe máy, chẳng ngờ còn chưa kịp nói câu gì, bên kia đã chửi um.

“An Dĩ Mạch, mày chết không yên đâu. Mày ngủ với bao nhiêu người thế không sợ dính bệnh à? Mày có biết ngưng không? Mày dựa vào đâu mà bắt nạt chị Eun Chae? Mày bị đuổi việc là đáng đời, bọn tao sẽ kêu gọi tẩy chay trò chơi mày thiết kế. Mày nghe rõ chưa?”.

Dĩ Mạch đưa điện thoại ra xa một chút, nghe giọng thì kẻ đang chửi mắng này chắc còn là học sinh.

“Trò chơi chị thiết kế do chị Eun Chae của nhóc làm đại diện, nhóc chơi hay không thì tùy. Còn nữa, số người chị ngủ cũng không nhiều bằng chị Eun Chae của nhóc đâu”. Nói xong câu này, Dĩ Mạch cúp máy đánh bộp. Lúc nghe thấy những lời của Giang Quý Nhân ở bệnh viện, cô đã biết Kim Eun Chae sẽ ra tay

với mình. Nhưng cô không ngờ, cô ta lại khai thác thông tin cá nhân của cô, lợi dụng đám fan đầu óc còn non nớt tấn công cô.

Tít tít tít... Dĩ Mạch vừa đăng nhập QQ thì có một loạt âm thanh ngắn liên tục réo lên gấp gáp, Dĩ Mạch ôm ngực, không biết tại sao, cứ mỗi lần nghe thấy âm thanh như thế, tim cô lại thất lại, tựa như bị thứ gì đó siết chặt. Cô tắt loa. Sao lại có triệu chứng lên cơn thế này?

Hộp tin nhắn toàn đề nghị add nick, Dĩ Mạch chau mày, cô được yêu thích như vậy từ lúc nào?

“An Dĩ Mạch, thứ con gái như mày không có kết cục tốt đâu”.

“Đồ chết dẫm, An Dĩ Mạch mày sống trên đời đúng là làm ô nhiễm không khí!”.

Câu nào câu nấy đều toát lên nỗi căm hận cay nghiệt, khỏi phải nghĩ cũng biết đó là do topic lộ thông tin đó gây ra. Xem ra chuyện đi Hoàng Sơn lần này, Kim Eun Chae đã hận cô đến tận xương tủy rồi.

Bị chuyện này tác động, Dĩ Mạch không có bụng dạ nào viết phương án cho trò chơi nữa. Cô tắt máy tính, nghĩ làm sớm.

Vừa ra khỏi công ty, một vật màu đen lao thẳng vào mặt cô. “Bốp!”. Dĩ Mạch thấy đau nhói, chất dịch ấm nóng chảy xuống trán, cô đưa tay lau, hóa ra là máu.

“Đồ vô liêm sỉ, đánh chết ả đi!”.

“Đám bắt nạt Eun Chae, chết cũng không yên!”.

Dĩ Mạch nhìn đứa học sinh vừa dùng giày cao gót ném cô, bộ dạng hung hãn tựa như cô là kẻ thù giết cha của nó vậy. Đám fan điên cuồng đó bao vây công ty cô, khu công nghệ cao ở nơi hẻo lánh như Trương Giang này lần đầu tiên náo nhiệt như vậy. Dĩ Mạch nghĩ bụng trong tình cảnh này cô không thể mất cảnh giác. Bọn trẻ này đều đang nóng giận, ngộ nhỡ chúng ra tay thật thì không thể nói đạo lý được nữa.

Bim bim bim... tiếng còi xe liên tục vọng đến từ xa, một chiếc Porsche màu đen lao vào giữa đám trẻ. Đám fan lập tức dạt sang một bên. Dĩ Mạch còn chưa hiểu xảy ra chuyện gì, Lục Thiệu Trì đã kéo cô vào xe. Đến khi đám fan định thần lại thì anh đã nhanh chóng bỏ lái, bỏ xa chúng phía sau rồi.

“Anh... sao biết mà đón em?”. Nghĩ đến chuyện vừa rồi, cô vẫn còn thấy hãi.

“Anh không đến thì em có thể gặp chuyện thật đấy. Em bảo nhà anh xa cơ quan, nhất định đòi ra ngoài thuê nhà ở, anh không ngăn em. Nhưng sao lại không nghe điện thoại của anh?”.

“Em... xin lỗi”. Từ khi ở Hoàng Sơn về, Dĩ Mạch thấy không thể đối mặt với Thiệu Trì. Mỗi lần ở bên Thiệu Trì, cô thấy mình có lỗi với Mộ Hàn. Cô không biết phải giải thích thế nào, trong lòng cắn rứt khiến cô tránh né anh suốt.

“Thôi được rồi, em làm việc bận anh biết, không cần xin lỗi anh. Đêm nay là đêm Bình an, cũng là sinh nhật em, anh có quà tặng em”.

“Quà?”. Sinh nhật này cũng thật là đặc biệt, bao nhiêu chuyện xảy ra khiến cô bận đến quên mất.

“Đến bệnh viện cầm máu trước đã, em không phải lo đám gây rối đó, việc này để anh xử lý”. Thiệu Trì luôn có thể bình tĩnh xử lý mọi việc, lời của anh luôn khiến cô yên tâm. Chỉ cần giao tất cả cho anh, cô có thể yên tâm không phải lo lắng.

...

Cũng không rõ Thiệu Trì dùng cách nào mà đám crazy fan đó quả nhiên không quấy phá họ nữa.

Thiệu Trì không nói gì, chỉ nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, chậm chậm bước trên con đường Quốc Quyền. Đi qua những con đường quen thuộc của ngày xưa cũ, Dĩ Mạch bỗng muốn quay đầu bỏ chạy. Thiệu Trì biết ý kéo cô lại, Dĩ Mạch đành cúi đầu đi theo anh, cô không biết tại sao anh lại đưa cô đến đây, nhưng mỗi lần bước qua con đường này, cô thường thấy nhớ nhung và hăng hực cùng dâng lên.

“Thiệu Trì, chúng mình về nhé?”.

“Anh nói rồi, anh có quà cho em. Theo anh”.

Anh kéo cô đến dưới tán cây hòe. Trong giây lát cô thấy như ký ức ủa về, tựa như vừa bước chân vào vòng xoáy thời gian. Không còn né tránh và sợ hãi, cô bước nhanh về nơi cuối phố, tay lướt qua những bức tường đầy rêu loang lổ, tựa như chạm vào nửa cuộc đời đã qua. Trên từng bậc cầu thang cũ nát, ánh mặt trời ngoài cửa sổ rơi vào những bức tường lở lói, từ đây cô có thể ngửi thấy mùi tay vịn cầu thang đã tróc sơn, cái mùi gỉ sắt quen thuộc đó. Dĩ Mạch theo cầu thang, rẽ phải, rẽ trái. Lối đi này cô thuộc như lòng bàn tay, cho dù là nửa đêm, cô cũng có thể dễ dàng nhận rõ từng ngọn cỏ, từng thớ gỗ nơi đây.

“Đếm hết sáu mươi tư bậc là đến cửa nhà rồi”. Dĩ Mạch lẩm bẩm đếm sáu mươi tư bậc thang, cô nhìn cánh cửa chống trộm màu cà phê trước mắt, run rẩy đẩy cửa bước vào. Ở bên khung cửa vẫn dán bức ảnh chụp cô hồi nhỏ, trên tường phòng khách vẫn chỉ chút nét chữ nguệch ngoạc của “Đầu sĩ thánh An Dĩ Mạch”

(19)

, cô đỏ mặt, tiếp tục bước vào trong. Rẽ qua lối đi, đẩy cửa ra ban công, đàn bồ câu đập cánh rào rạt, chúng bay lên cùng những tiếng đập dày đặc.

“Thích không?”. Lục Thiều Trì bên cạnh cô cất tiếng dò hỏi, giọng nói trầm trầm dịu dàng đưa cô về với thực tại.

Nước mắt lăn dài trên má, cô bưng lấy mặt òa khóc.

Đây là nhà cô, căn nhà đã mất năm mười sáu tuổi. Lúc dọn khỏi đây, cô không dám nghĩ lại có ngày mình có thể quay về. Càng không ngờ rằng cách bài trí trong nhà đều không thay đổi, tựa như mới hôm qua thôi cô vẫn còn sống ở đây.

“Gia đình mua lại nhà em không ở đây mà di cư sang nước ngoài, nên căn nhà vẫn nguyên vẹn như xưa. Anh dò hỏi được địa chỉ của họ nên đã quyết định liên hệ để mua lại. Mọi thứ ở đây đều chưa có gì thay đổi, coi như anh tự ý một lần, Dĩ Mạch, em có thích không?”.

Cô im lặng, chỉ nhìn anh, gật đầu lia lịa.

Sao lại không thích cho được? Đây là nhà cô, là căn nhà trong mơ mà cô luôn khát khao trở về. Anh dành bao tâm huyết chỉ để đổi lấy nụ cười hạnh phúc của cô. Có người tặng món quà sinh nhật đặc biệt như vậy, sao cô có thể không quý được cơ chứ? Xa xa, đàn bồ câu bay xuyên qua mây mù, đậu trên mái hiên. Cô bỗng thấy mình như con chim lẻ bầy về muộn, dù có đi đến nơi đâu cũng sẽ quay về nhà.

“Dĩ Mạch”. Lục Thiều Trì bỗng kéo cô lại, ánh mắt thâm trầm mãnh liệt. Anh nắm tay cô, nhìn cô, nhẹ nhàng quỳ một chân xuống, “Dĩ Mạch, nhận lời lấy anh nhé, đây chính là ngôi nhà hạnh phúc của chúng ta”.

Anh xòe tay ra, giữa lòng bàn tay là một chiếc nhẫn nước ngọt. Nước mắt như những hạt ngọc trai thi nhau rơi xuống, cô ra sức quẹt nước mắt, nhưng lau thế nào cũng không được. Hạnh phúc đột ngột khiến cô phút chốc không nói nên lời, cô chỉ nhìn anh, thoát cười thoát khóc.

“Nhận lời đi! Nhận lời đi! Nhận lời đi!”.

Bỗng có tiếng cổ vũ vọng lên từ dưới gác, Dĩ Mạch vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, đó là các cô các bác hàng xóm cũ của cô. Họ nhô đầu ra khỏi ban công đồng thanh hô vang, cô không nén nổi, phì cười.

“Dĩ Mạch, các bác các cô chú đã nhìn cháu lớn lên, hiếm có người không chê nơi nghèo khổ của chúng ta, chịu ở đây với cháu như chàng trai này đâu. Thế này còn yên tâm hơn ở nhà cao cửa rộng đấy”, một bác hàng xóm nói với sang. Thiều Trì nháy mắt với cô, Dĩ Mạch ngượng ngùng đắm nhẹ anh một cái.

“Anh nghĩ kỹ đi, dốc tờ Lù, đã sống ở đây là phải sống cả đời đấy nhé”. Dĩ Mạch vừa lau nước mắt vừa nói.

Thiều Trì lặng người, đến khi hiểu ra hàm ý trong lời nói của cô, anh lập tức đứng bật dậy, ôm chặt cô vào lòng. Anh chưa từng cảm kích như lúc này, cảm kích lời hứa của Dĩ Mạch. Pháo hoa đèn Giáng sinh rực sáng trời cao, anh ôm cô ngẩng đầu nhìn lên trời, những bông hoa khổng lồ đó tựa như được dành riêng cho họ, lộng lẫy diễm lệ.

Cô kiểm chân, chủ động hôn anh. Không cần nghĩ gì nữa, anh chính là người mà cô đã chờ đợi suốt đời này.

Trong lòng nở hoa, cô ôm chặt lấy anh. Anh cũng nồng nhiệt đáp lại, nụ hôn dài chìm trong tiếng pháo nổ. Thêm một chút khát khao khiến tình yêu tựa như cà phê có thêm đường viên, đậm đà hương vị. Cô mê mải, hối hả trong niềm hạnh phúc tràn đầy trong tim. Cô chỉ muốn đốt cháy mình đến cùng kiệt để đáp lại tình yêu nồng hậu này.

Cô mặc anh đặt cô lên bàn, lên sofa, lên giường... họ khát khao nhau, thêm muốn nhau. Thời gian xa cách vừa qua khiến nhớ nhung càng sâu đậm, nếu không do dự không tranh đấu, làm sao biết người kia quan trọng như thế nào đâu? Thiều Trì hôn cô điên cuồng, anh yêu cô, chỉ muốn giấu cô đi làm bảo vật. Nỗi khát khao khiến anh gần như ngạt thở.

Trong tiếng chuông đồng hồ báo nửa đêm, cô bỗng đẩy anh ra, qua ánh trăng, đôi mắt cô sáng lấp lánh như những vì sao.

“Năm mới rồi”. Cô khe khẽ thở, dưới ánh nhìn cháy bỏng của anh, cô thấy ngượng ngùng.

“Ước một điều đi, Dĩ Mạch”. Anh thì thầm bên tai cô.

“Ước bền lâu mãi mãi, ước bền lâu mãi mãi, ước bền lâu mãi mãi...”.

Tam Mao ước mười hai điều trong tiếng chuông trừ tịch, câu nào cũng là “ước bền lâu mãi mãi”, nhưng Jose cuối cùng vẫn rời bỏ bà đầy thôi

(20)

. Dĩ Mạch không biết mình còn sống được bao lâu nữa, cô hy vọng giây phút này dừng lại mãi mãi để cô có thể ở bên anh, đi đến tận cùng vũ trụ.

“Chúng ta nhất định sẽ bền lâu mãi mãi”. Anh nhận ra nỗi lo âu của cô, khe khẽ an ủi cô. Trong thời khắc tiếng chuông cuối cùng vang lên, anh hòa quyện vào cơ thể cô. Đó là An Dĩ Mạch của anh, là người mà anh được trao tặng, cũng là người anh phải bảo vệ.

35. Chương 34 End

Chương ba mươi tư: Tự do

Kết thúc cả rồi, quên hết đi thôi. Thẻ non hẹn biển chỉ là tuổi trẻ đại khờ. Phong hoa tuyết nguyệt chỉ là hoa ảo trong gương, trăng nơi đáy nước. Nâng đỡ cho nhau, quả thật... chẳng bằng những ngày tháng chúng ta đều tự do nhìn thế giới.

Kim Eun Chae xảy ra chuyện rồi! Khi biết tin này, Dĩ Mạch đang thu dọn hành lý. Cô phải theo Thiều Trì đi New York mở tim, dù cơ hội sống của cô không quá ba phần mười.

Không ngờ Kim Eun Chae lại rơi vào kết cục này, quãng đời làm gái nhảy của cô ta trước kia bị đăng lên trang nhất. Quá khứ tủi hổ như một cơn ác mộng không thể thoát khỏi. Những tờ báo giải trí như con tắc kè màu, trước còn tô vẽ, tán tụng cô ta thành tài nữ ngọc nữ, giờ chỉ chực phê phán cô ta là dâm phụ phóng đảng. Dưới áp lực của hội đồng quản trị, Cool Game chính thức chấm dứt hợp đồng với Kim Eun Chae, Vân Mộ Hàn cũng buộc phải tri hoãn lễ cưới.

Những phóng viên giải trí nhanh nhạy lại điều tra ra chuyện Kim Eun Chae suýt nữa hại chết Dĩ Mạch. Sự kiện diễn đàn Tianya làm lộ thông tin cá nhân cũng bị vạch ra là do Kim Eun Chae một tay sắp đặt, thậm chí vụ có thai cũng do cô ta tự đạo diễn mà ra. Thái độ của mọi người với Dĩ Mạch quay ngoắt một trăm tám mươi độ, từ lên án biến thành đồng tình, thậm chí có đài truyền hình còn gọi điện thuyết phục cô ra mặt vạch tội của Kim Eun Chae. Dĩ Mạch thấy thật vô vị, đám người này trước đây bôi nhọ cô như thế nào thì giờ cũng bôi nhọ Kim Eun Chae như thế. Nếu là mấy tháng trước thì chắc cô sẽ không ngần ngại

thừa cơ đập đổ cô ta, nhưng giờ đây, cô hiểu đánh người ngã ngựa thì được gì? Để tăng tiết mục cho nhà đài sao?

Dĩ Mạch ném tất cả những tờ báo xanh đỏ lờ lệt vào sọt rác. Những ngày này, Thiều Trì thường xuyên gặp gỡ với tổng biên tập mấy nhà báo lớn, cô không hỏi, anh cũng không giải thích. Nhưng cô biết chắc chắn việc này không đơn giản, chuyện của Kim Eun Chae nếu chỉ do đám phóng viên giải trí đó mò ra thì không thể biết tường tận như thế được. Thiều Trì đã làm chuyện gì, cô biết cả. Thiều Trì dù thường ngày điềm đạm dịu dàng, nhưng đã nổi giận lên thì quyết không nương tay. Kim Eun Chae đáng lý ra không nên động đến giới hạn cuối cùng của anh, mà giới hạn cuối cùng của anh lại là An Dĩ Mạch. Nếu không phải Kim Eun Chae gây chuyện làm cô bị thương thì có lẽ anh cũng không tuyệt đường cô ta như vậy.

Thấy Kim Eun Chae rơi vào kết cục bị thương như thế, đáng ra cô nên hả dạ, nhưng giờ cô lại thấy vô vị. Cô thương Thiều Trì, vì cô mà anh không từ chuyện gì. Cô đã dần hiểu đằng sau lớp ngụy trang kín đáo của anh là lưỡi kiếm ẩn giấu sâu trong tim. Cô yêu cái thâm trầm kín đáo của anh, yêu cái dịu dàng nhã nhặn của anh và cả cái vẻ hung hãn bất cần của anh. Đối với Kim Eun Chae, cô hoàn toàn không có hứng thú muốn biết cô ta sẽ ra sao, càng không cảm thấy thương xót chút nào. Nhưng với Mộ Hàn, anh luôn là điều cần rút trong lòng cô, bởi nếu những tổn thương này là do Thiều Trì gây ra thì đó cũng là vì cô.

Cô mỉm cười đặt quyển sổ chứng nhận kết hôn màu đỏ tươi vào vali hành lý, nhìn hai cái tên An Dĩ Mạch và Lục Thiều Trì đặt cạnh nhau, cô thấy hạnh phúc ngập tràn.

“Cười ngớ ngẩn gì thế em?”. Lục Thiều Trì vòng tay ôm lấy eo cô từ sau lưng, cúi đầu xuống hôn lên tóc cô.

“Em thấy Cục cấp phép lỗ quá, vừa làm giấy tờ vừa làm thủ tục mà chỉ mất có mười mấy tệ, lại còn cấp cho chúng ta hai quyển chứng nhận đẹp thế này”. Dĩ Mạch cười hỉ hỉ.

“Ngốc ạ, kết hôn chứ có phải mua rau đậu mà lỗ với lãi!”. Cô vẫn luôn nhắng nhít như thế, còn anh lại thích chính vẻ trẻ con của cô.

“Tất nhiên là có, em thấy em lãi rồi”.

“Ừ, anh cũng thế”. Anh ậm ừ theo cô, “Thu dọn mau lên, chiều bay rồi. Bên đấy lạnh lắm, nhớ mang nhiều áo ấm đấy”.

“Gớm, mệt quá, đóc tờ Lù!”.

“Hử, em gọi anh là gì?”. Anh vờ ra vẻ không bằng lòng, chau mày.

“Biết rồi, anh nhiều lời quá, ông xã!”. Dĩ Mạch lè lưỡi, bỗng điện thoại của cô đổ chuông. Cô cúi đầu xem, là một tin nhắn nặc danh: An Dĩ Mạch, tôi chờ cô ở bến sông!

Khi Dĩ Mạch ra đến bến sông, Vân Mộ Hàn đã chờ sẵn ở đó. Anh tựa vào lan can hút thuốc, những con thuyền trên mặt sông xa xa thỉnh thoảng sủi sóng trắng xóa. Trông thần sắc anh rất tệ, khuôn mặt tuần tú lún phún râu ria, phờ phạc mệt mỏi.

“Nghe Trình Hạo nói cô nghỉ làm rồi?”. Anh lạnh lùng nói.

“Vâng, chắc bản tính em là thế, làm gì cũng không làm lâu được”.

“Không đủ lâu nhưng mà đủ ác đấy! Tôi nói đúng không?”.

Lời nói thẳng tuột của Vân Mộ Hàn khiến Dĩ Mạch biến sắc, cô biết anh đang trách cô chuyện gì. Cô đuối lý nên không thể phản bác.

“Mộ Hàn, chúng ta không nói đến những chuyện không vui đó nữa được không? Chiều em đi Mỹ với Thiều Trì rồi, có lẽ... em sau này... không quay về nữa”. Dĩ Mạch cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt Vân Mộ Hàn, cô sợ anh nhìn thấy sự yếu đuối của cô. Sao cô lại không sợ được? Bẩy mươi phần trăm là cô sẽ phải an giấc ngàn thu ở một đất nước xa lạ. Mỗi lần ngủ thiếp đi, cô lại sợ mình sẽ mãi mãi không tỉnh dậy nữa.

“Cô tất nhiên là vui rồi! Đi Mỹ? An Dĩ Mạch, trước kia chẳng phải cô nói nước ngoài chẳng có gì hay sao? Đến ăn uống cũng không hợp cơ mà? Giờ có cơ hội làm công dân bậc cao, cô lại nhiệt tình nhì! Cô có thể cao chạy xa bay, vứt tất cả lại rồi! Cô có bao giờ nghĩ đến Eun Chae không? Cô ép cô ấy vào đường cùng là vì sao?!”.

“Em không làm gì cả!”.

“Lần nào cô cũng chường bộ mặt vô tội ấy ra, sáu năm trước cô cũng thế, cứ như người sai là tôi ấy. Quá khứ của Eun Chae cô đã biết từ lâu, nhưng tôi không ngờ cô lại đem kể cho đám phóng viên đó! Cô có dám nói chuyện này từ đầu đến cuối không liên quan gì đến cô không?”.

“Em...”. Sao cô có thể nói là không liên quan đến cô chứ? Nếu không phải vì cô, Thiều Trì cũng sẽ không làm như thế. Rốt cuộc nguyên do cũng là vì cô.

“Là em thì sao nào? Mộ Hàn, anh cũng đã xem những tin đó rồi, Kim Eun Chae đối xử với em như vậy, cho dù chị ta có kết cục như hôm nay thì cũng là tự chị ta gây ra!”.

“An - Dĩ - Mạch! Tôi nhìn nhầm cô rồi! Cho dù Eun Chae có sai thì đứa bé trong bụng cô ấy cũng vô tội! Cô dừng lại đi! Coi như tôi xin cô và Lục Thiều Trì tha cho cô ấy. Cô việc gì phải gây ra vụ tai nạn đó, làm Eun Chae mất cả hy vọng cuối cùng!”.

“Anh nói cái gì? Tai nạn nào? Không thể nào!”. Thiều Trì tuyệt đối không thể gây ra chuyện đó!

“Kim Eun Chae sáng hôm qua bị đâm xe, gãy thai rồi, suýt nữa thì mất mạng. An Dĩ Mạch, tôi hy vọng cả đời này không phải gặp lại cô nữa! Cút đi!”. Vân Mộ Hàn không nhìn cô nữa, quay người đi thẳng, để lại Dĩ Mạch một mình đứng sững sờ.

“Có lẽ để anh hận em là kết cục tốt nhất”. Cô hít sâu, có lẽ Vân Mộ Hàn nói phải, họ thật sự không còn cơ hội gặp lại nữa rồi. An Dĩ Mạch, ngoài Lục Thiều Trì ra, người đã không còn gì nữa rồi.

Mộ Hàn.

Vân Trạch.

Tạm biệt,

hoặc có lẽ là vĩnh biệt...

Trở về công ty, Vân Mộ Hàn dấn mạnh vào tường.

“Sếp Vân sao cứ như uống phải thuốc nổ thế?”.

“Đừng nói nữa, Kim Eun Chae xảy ra chuyện như vậy, anh ấy không buồn sao được?”.

Vân Mộ Hàn cười giễu mình, tiếng bàn tán sau lưng rất nhỏ nhưng anh vẫn nghe thấy. Tất cả mọi người đều tưởng anh đang buồn vì Kim Eun Chae, chỉ mình anh biết không phải như vậy. Anh hận sự tuyệt tình tàn nhẫn của Dĩ Mạch, anh hận chính mình lúc này vẫn không buông tay, vẫn đau buồn vì cô ta.

“Anh Mộ Hàn, anh về rồi à? Anh khuyên Dĩ Mạch chưa? Bản di động của Mạc Thượng Vân sắp tung lên mạng rồi, cô ấy không nên nghỉ lúc này. Trò chơi này là tâm huyết của cô ấy và mọi người, em sẽ giữ chỗ cho cô ấy, để sau khi từ Mỹ về cô ấy có thể tiếp tục làm việc ở đây”. Thấy Vân Mộ Hàn đã về, Trình Hạo kéo anh lại hỏi.

“Trở về? Cô ta không về Vân Trạch nữa đâu”. Vân Mộ Hàn lạnh lùng nói.

“Anh nói cái gì? Vân Mộ Hàn, sao anh lại có thể nói như thế! Cô ấy nhất định sẽ về, nhất định là thế”. Trình Hạo đột nhiên tức giận, anh ta dựa vào đầu mà nói Dĩ Mạch như thế? Dĩ Mạch nhất định sẽ bình an trở về.

“Làm thủ tục thôi việc cho cô ta giúp tôi, sau này chớ có nhắc ba chữ An Dĩ Mạch trước mặt tôi nữa”.

“Vân - Mộ - Hàn! Anh điên rồi à, bảo anh đi khuyên Dĩ Mạch, sao anh vừa về đã lên cơn thế hả? Hôm nay anh đã nói gì với Dĩ Mạch? Sao tự dưng lại nổi giận?”.

“Tôi nói gì à? Tôi bảo cô ta, Vân Mộ Hàn cả đời tôi cả đời này không muốn gặp lại cô ta nữa, tôi đã bảo cô ta cút đi, biến càng xa càng tốt!”.

“Bốp!”. Trình Hạo vung nắm đấm. Vân Mộ Hàn đột nhiên bị đánh, giận dữ nhìn người anh em của mình, không hiểu vì sao tự nhiên cậu ta lại ra tay đánh mình.

“Vân Mộ Hàn, tôi biết sáu năm trước là tôi sai, nhưng người có lỗi với anh là tôi chứ không phải cô ấy, là tôi giấu thư cô ấy viết cho anh, còn lừa anh nói cô ấy theo tôi. Dĩ Mạch nói dối anh là vì không muốn anh bị tổn thương”.

“Trình Hạo, tôi biết cậu thân với cô ta, nhưng lúc này tôi mong cậu im miệng, đừng nhắc đến cô ta nữa, càng chớ nhắc đến trước kia”. Vân Mộ Hàn đẩy bật Trình Hạo ra, tiến thẳng về văn phòng. Trình Hạo xoay người túm lấy anh, thái độ lạnh lùng của Mộ Hàn khiến anh thấy thương cho Dĩ Mạch.

“Không nhắc đến trước kia sao? Vân Mộ Hàn, nếu có thể, cả đời này tôi cũng không muốn nói đến những chuyện cô ấy đã trải qua, cô ấy đau khổ ra sao, cô ấy vì anh mà trả giá thế nào. Lúc bố anh định cưỡng bức cô ấy, cô ấy mới mười sáu tuổi! Cô ấy không thể nói với anh rằng mình đã bị mẹ anh ép chụp ảnh khỏa thân đe dọa. Cả nhà anh lập mưu hại cô ấy, ép bố cô ấy đến chết. Anh có tư cách gì mà chỉ trích cô ấy? Lần này cô ấy đi Mỹ phẫu thuật, không chắc sẽ sống! Cô ấy đã phải cố gắng thuyết phục mình đi phẫu thuật lần này, thế mà anh lại mong cô ấy biến mất mãi mãi! Anh có nghĩ cô ấy sẽ đau đớn đến nhường nào không? Người đó là anh, là Vân Mộ Hàn cô ấy từng yêu, cho đến tận bây giờ cô ấy còn sợ làm tổn thương anh, thế mà anh lại rửa cô ấy chết!”.

“Cậu nói rõ cho tôi, phẫu thuật gì? Chuyện của tôi và Dĩ Mạch trước kia có liên quan gì đến Giang Quý Nhân?”. Vân Mộ Hàn túm lấy cổ áo Trình Hạo, một ý nghĩ đáng sợ thoáng qua trong đầu anh, anh không dám nghĩ đến, anh sợ phải đối mặt với sự thật.

“Dĩ Mạch biết anh là con đẻ của Giang Quý Nhân, cô ấy tha để anh hiểu lầm chứ không chịu hé nửa lời. Đến Giang Quý Nhân cô ấy cũng có thể tha thứ, anh tưởng cô ấy làm hại Kim Eun Chae sao? Cô ấy bị bệnh tim bẩm sinh, một khi đã lên cơn thì không dừng lại được. Lần đầu tiên cô ấy lên cơn chính là ngày mẹ cô ấy đau tim qua đời, bố cô ấy nhảy lầu tự sát, còn anh thì đi Hàn Quốc. Thời gian anh ở với Kim Eun Chae, Dĩ Mạch sống như thế nào, anh không tưởng tượng được đâu! Các bạn học đều tẩy chay cô ấy, nhà trường thậm chí không cho cô ấy vay tiền khuyến học, đến chỗ ở cũng không có. Cô ấy từng bị trầm cảm, uống thuốc ngủ tự vẫn! Tốt nghiệp xong không tìm được việc làm, ngân hàng thì ép trả nợ, cô ấy phải ăn xin ở cổng bệnh viện để sống qua ngày!”.

“Cậu nói láo!”.

“Trước em cũng không dám tin Dĩ Mạch đã sống như thế. Sáu năm trước Dĩ Mạch đưa em một bức thư, bảo em đưa anh, nhưng em đã không làm thế. Anh xem rồi sẽ rõ...”. Trình Hạo đặt bức thư xuống, bí mật chôn giấu trong tim cuối cùng cũng đã được nói ra. Đây cũng là việc duy nhất anh có thể làm cho Dĩ Mạch.

Vân Mộ Hàn nghi hoặc mở thư ra. Những con chữ run rẩy bên trong khiến anh đỡ dần. Trên lá thư nhòe vệt nước mắt, tim anh nhói đau. Anh không biết cô mang tâm trạng phức tạp thế nào khi viết bức thư này, đã sáu năm rồi, anh vẫn có thể cảm thấy những đau đớn, sợ hãi, bất lực giữa những dòng chữ này. Cô đơn độc đặt cược ván bài cuối cùng là viết thư cho anh, dùng tất cả dũng khí để nói sự thật với anh. Anh là niềm hy vọng duy nhất của cô lúc ấy, nhưng anh lại quay người bỏ đi, để cô lại một mình trong bóng tối.

Bức thư rơi xuống, Vân Mộ Hàn nhận ra tay mình đang run đến mức không cầm nổi một tờ giấy.

Anh ngẩng đầu, tấm biển văn phòng phía trước nhòa đi, anh không thể nhìn rõ mọi thứ trước mắt, anh biết mình đang khóc, anh cũng biết các đồng nghiệp đang xì xào bàn tán, nhưng người ta nhìn anh thế nào, anh đã không còn để tâm nữa. Dĩ Mạch đã từ biệt Vân Trạch bằng tâm trạng gì đây? Cô đã bị tổn thương đến thế, còn anh lại xát thêm muối vào vết thương của cô.

Vân Mộ Hàn vò đầu, chầm chậm ngồi xuống. Tại sao lại là Giang Quý Nhân? Vì người cha đáng cảm hận này mà anh từng bước, từng bước đẩy Dĩ Mạch ra xa. Cô giấu sự thật là vì anh, cô làm tất cả đều là vì anh, cô bước đến con đường không thể cứu vãn. Anh bỏ rơi cô đúng lúc cô cần nhất, anh từng là nguồn sáng duy nhất của cô, nhưng anh lại đẩy cô vào bóng tối khi mình đã đầy thương tích. Dĩ Mạch, cho anh biết, em đau thế nào? Có đau bằng anh lúc này không?

Vân Mộ Hàn, người đúng là một thằng đại ngốc! Người cứ nghĩ mình mới là kẻ bị tổn thương nặng nhất, người cho rằng... Dĩ Mạch giống người mẹ vì tiền mà bỏ rơi con. Người là đồ hèn, người khiếp sợ bị bỏ rơi nên đã phũ phàng từ bỏ cô ấy! Cái lòng tự tôn nực cười của người đã ép người vào đường cùng rồi.

Vân Mộ Hàn dựa lưng vào tường, nước mắt đầm đìa. Anh không ngại bị mọi người đều chê cười sự yếu đuối của mình, nếu khóc có thể khiến anh quên đi hối hận, chắc anh sẽ gào khóc thật to. Ai bảo đàn ông rơi lệ là yếu hèn? Chỉ là họ chưa cảm nhận nỗi buồn đau đến cùng cực thôi. Có phải anh đang buồn đau? Tại sao anh không cảm thấy nhịp tim đập trong lồng ngực? Nực cười là hôm nay anh còn đi làm như thường. Cút đi, còn hỏi cô sao lại làm tổn hại Eun Chae, anh còn nói không muốn gặp lại cô nữa. Nếu không phải đã làm đau cô đến như vậy, anh việc gì phải sợ hãi thế này, sợ lời mình nói sẽ thành hiện thực, sợ cuộc gặp gỡ hôm nay sẽ trở thành vĩnh biệt...

Trình Hạo nói cô đi Mỹ phẫu thuật, khả năng thành công không phải là tuyệt đối. Trình Hạo nói cô hiện đang rất yếu, mỗi lần lên cơn mặt mũi lại tái nhợt, mồ hôi đầm đìa, nhưng vẫn gượng cười để mọi người yên tâm. Trình Hạo nói có những lúc cô nhìn đắm đắm vào tờ lịch, lo âu cho cuộc sống chẳng còn được mấy ngày của mình. Trình Hạo nói cô thường ngưỡng mộ những cụ già đầu tóc bạc phơ trong công viên. Trình Hạo nói cô đã lãng phí thời gian quý báu của mình để chờ đợi anh, nhưng cái cô nhận được chỉ là ánh mắt lạnh lùng của anh.

Vì sao tất cả đều do Trình Hạo nói ra? Vì sao cô đau khổ như vậy, anh lại không nhận thấy? Vì sao mỗi lần gặp nhau, anh đều đã làm tổn thương cô? Anh hy vọng Trình Hạo nói dối, lần đầu tiên, anh hy vọng Dĩ Mạch thật sự phản bội anh, hy vọng tất cả những chuyện này chỉ là cái cớ mà Dĩ Mạch tự bịa ra, anh thà để mình bị phụ lòng còn hơn là phải tin vào sự thật đau đớn này. Nhưng anh biết, Trình Hạo đã nói thật. Dĩ Mạch của anh, đã đầy mình thương tích từ lâu.

“Mộ Hàn, anh đã nói, chỉ cần chờ ở chỗ cũ, nhất định anh sẽ quay lại tìm em, nhưng em không chờ được nữa rồi”.

Ánh mắt bất lực của cô hiện lại trong đầu anh, anh biết, bóng dáng thê thảm của cô lúc bỏ đi sẽ là nỗi ám ảnh với anh suốt cả cuộc đời này. Cảm giác hối hận thấm sâu vào xương tủy, cả đời này anh sẽ phải hối hận, vĩnh viễn không thể thoát khỏi.

Bỗng anh chợt nhớ ra điều gì đó, vụt đứng dậy. Anh phải đi Mỹ tìm Dĩ Mạch, bất kể cô có tha thứ hay không, anh cũng phải tìm cô. Nhưng anh vừa bước ra khỏi cửa công ty thì có mấy người mặc sắc phục giữ anh lại.

“Anh Vân, chúng tôi là cảnh sát đặc nhiệm, có một vụ án mong anh hỗ trợ chúng tôi điều tra”.

“Xin lỗi, hiện giờ tôi không có thời gian”. Anh có phần nóng nảy, lúc này trong đầu óc anh chỉ còn có nụ cười buồn bã của Dĩ Mạch, không có tâm trạng mà lắng nghe với cảnh sát.

“Xin lỗi, đây là vụ án hình sự có tính chất đặc biệt nghiêm trọng. Một tiếng đồng hồ trước, cô Kim Eun Chae rời khỏi bệnh viện. Có người chứng kiến cô ấy và Tổng giám đốc của Nhị Kiến, Giang Quý Nhân cãi cọ kịch liệt, trong lúc tranh cãi đã xảy ra xô xát. Kim Eun Chae lấy tuốc nơ vít đã chuẩn bị sẵn đâm vào huyết thái dương của Giang Quý Nhân. Ông ta đã qua đời ngay lập tức”.

“Anh nói sao?”. Vân Mộ Hàn sững sờ nhìn viên cảnh sát, anh ta nói Eun Chae giết Giang Quý Nhân!

“Vì nghi phạm và người bị hại đều có quan hệ mật thiết với anh, hơn nữa sau khi xảy ra chuyện thì không thấy mẹ anh đâu nữa. Vì vậy hy vọng anh có thể hợp tác với chúng tôi để điều tra. Anh Vân, mong anh đồng ý”.

Khi thấy Kim Eun Chae ở đồn cảnh sát, Vân Mộ Hàn suýt nữa thì không nhận ra cô. Ánh mắt cô ngây dại, tóc tai rũ rượi, bộ dạng hoàn toàn không giống mình tinh nổi tiếng nữa. Đôi mắt cô trũng sâu, tiêu tụy như một con nghiện. Cho dù anh chưa từng yêu người con gái này, nhưng cô đã cùng anh vượt qua quãng thời gian khó khăn nhất, trông cô thế này anh đau đớn đến bất lực.

“Chính tôi giết lão! Tại lão muốn giết tôi trước, lão cho người đâm xe vào tôi, nếu không phải tôi nhanh chân chạy thoát thì bị đâm chết từ lâu rồi! Lão sợ đám phóng viên điều tra ra chuyện của tôi sẽ làm liên lụy đến lão nên đã nhẫn tâm cho người ra tay sát hại tôi! Lão hại tôi mất con, không còn con Mộ Hàn sẽ không cần tôi nữa!”. Kim Eun Chae đột nhiên bật khóc, bộ dạng thoát khóc thoát cười của cô khiến người ta phải hoảng sợ.

“Mộ Hàn đã biết chuyện trước kia tôi hại An Dĩ Mạch, anh ấy giận tôi lắm. Anh ấy không biết là Giang

Quý Nhân bắt tôi trừng trị An Dĩ Mạch, là lão bảo tôi xúi giục đám fan quấy nhiễu cô ấy. Lão thu xếp cho tôi ở bên Mộ Hàn, còn đe dọa nếu tôi không vâng lời thì lão sẽ nói ra toàn bộ sự thật với Mộ Hàn. Bị đe dọa như thế nên lúc nào tôi cũng rất đau khổ, tôi chỉ muốn ở bên Mộ Hàn suốt đời thì có gì sai chứ!”

“Cô nói Giang Quý Nhân muốn ám hại An Dĩ Mạch sao? Giữa họ có ân oán gì?”. Cảnh sát nhìn vẻ điên dại của cô, thương cảm thở dài.

“Giang Quý Nhân, ha ha ha, lão là cái thá gì! Lão chết là đáng đời! Lão nhờ vào cái gì mà phát tài chứ? Toàn là tiền bất chính thôi mà. Vụ lũng đoạn địa ốc sáu năm trước, lão và đám người ở Ủy ban Đầu tư đó thao túng giá cả, chiếm đoạt phi pháp. Bố của An Dĩ Mạch đã điều tra ra chứng cứ, nhưng lại bị lão và vợ lão đặt bẫy ám hại. Ha ha, các anh không tin phải không? Các anh cứ tìm vợ lão mà hỏi, mụ ta lo lão trở mặt phản bội nên trong tay nắm không ít chứng cứ đâu”.

“Eun... Chae...”. Vân Mộ Hàn không dám tin cô lại thành như thế này, bất cần và suy sụp.

Kim Eun Chae nghe thấy tiếng anh gọi, cô ngẩng đầu nhìn Vân Mộ Hàn, vẻ mặt đờ đẫn trống rỗng.

“Anh là ai? Nhìn tôi làm gì? Anh có tin tôi cũng sẽ đâm chết anh luôn không? Ha ha ha, ha ha ha!”

“Eun Chae, em...”.

“Eun Chae, ai cho phép anh gọi tôi như thế chứ? Tôi phải về Hàn Quốc, các người dựa vào đâu mà bắt tôi? Tôi là người Hàn Quốc, tôi phải về nước!”. Cô bỗng điên cuồng vùng vẫy, mấy viên cảnh sát lao đến ghì cô xuống mặt bàn. Cô lúc khóc lúc cười, lúc lại nguyên rửa Giang Quý Nhân, không ngừng lăm bắm như ma lăm. Vân Mộ Hàn sưng sốt hãi hùng trước những sự việc đột ngột kéo đến.

“Anh Vân, cảm ơn anh đã hợp tác với chúng tôi. Anh cũng thấy rồi đấy, rất khó lấy khẩu cung của cô ấy, chúng tôi đã mời chuyên gia tâm thần đến, có thể vì mất đứa con mà thần kinh cô ấy bị kích động nghiêm trọng”.

“Anh nói Eun Chae bị tâm thần?”.

“Bây giờ còn chưa chắc chắn, nhưng nếu chứng minh được cô ấy giết người lúc thần trí không tỉnh táo thì hình phạt có thể giảm nhẹ. Anh yên tâm, việc của bố dưỡng anh, chúng tôi nhất định sẽ điều tra rõ ràng. Chúng tôi sẽ không dùng khẩu cung của cô ấy lúc này đâu”.

Viên cảnh sát trưởng vỗ vai Vân Mộ Hàn an ủi, Vân Mộ Hàn thì không thể nào yên tâm được. Anh biết những điều Kim Eun Chae nói... đều là sự thật cả.

Có phải ý trời an bài mọi chuyện không? Số phận đã sắp đặt như vậy, anh không thể nào tránh khỏi. Thế giới này quả thật là có báo ứng. Anh nhìn hàng cây đã rụng hết lá ngoài cửa sổ, thấy mệt mỏi dằng dặc. Anh mệt rồi, không muốn nghĩ gì nữa. Khi biết tất cả mọi chuyện, anh nghe thấy tiếng rạn vỡ trong tim mình, thế giới của anh đã sụp đổ.

Gió lạnh rin rít, người bên đường vội vã lướt qua anh. Nỗi cô đơn như con rắn thít chặt, làm anh ngạt thở.

Kết thúc cả rồi, quên hết đi thôi. Thẻ non hẹn biển chỉ là tuổi trẻ dại khờ. Phong hoa tuyết nguyệt chỉ là hoa ẩn trong gương, trăng nơi đáy nước. Nâng đỡ cho nhau, quả thật... chẳng bằng những ngày tháng chúng ta đều tự do, bình tâm nhìn thế giới.

36. Vĩ Thanh

Vĩ thanh: Chim mỗi cánh không về

Mùa xuân đến đột ngột là thế, tựa như sau một đêm tuyết đọng ngoài cửa sổ đã tan hết. Màu trời lam dịu dàng thanh khiết như vừa được tẩy trần. trong không khí, hương hoa hòa quyện vào nhau, nồng nàn, quyến luyến.

Dĩ Mạch đang thử váy cưới trong nhà, sau phẫu thuật sức khỏe của cô hồi phục rất tốt, chiếc váy cưới đã chọn trước đây giờ lại thấy hơi chật. Cô bực bội, trong bụng hạ quyết tâm giảm béo. Chỉ tại mấy tháng nay, Lục Thiều Trì toàn ép cô ăn như ỉn, đến cả chiếc cảm nhon đặc trưng của cô giờ cũng đã tròn ra.

Chiếc váy cưới chật ních không sao cựa quậy được, cuối cùng cô quyết định bỏ cuộc, đưa lại cho nhân viên phục vụ để họ nói rộng ra. Tuần sau là lễ thành hôn của cô và Thiều Trì, người Trung Quốc vẫn thế, cho dù luật pháp đã công nhận họ là vợ chồng, nhưng chưa mở tiệc đãi khách tuyên bố với thiên hạ, thì mỗi lần ái ân đều lúng túng như vụng trộm vậy.

Dĩ Mạch nằm nghỉ trên ghế sofa, vừa đọc báo vừa chờ thợ may sửa váy cưới. Trên tay cô là một tờ tạp chí cũ từ mấy tháng trước, các tin tức bên trong nối kết với nhau một cách kịch tính.

“Vụ án mạng gây khủng hoảng thị trường địa ốc, thanh tra nhà nước đã bắt tay điều tra làm rõ nghi án địa ốc sáu năm trước”. Tin đăng trang nhất, dòng tít rất thu hút người xem. Bên trong còn đăng ảnh Kim Eun Chae và Giang Quý Nhân, tình tiết vụ việc hấp dẫn như tiểu thuyết, chỉ không rõ nếu đương sự xem câu chuyện này thì sẽ có tâm trạng thế nào. Chú Tin Nóng cuối cùng cũng tìm ra chân tướng vụ việc sáu năm trước, giải oan cho bố. Đúng là trời có mắt, nếu không phải Kim Eun Chae hại cô đến vậy thì Thiều Trì cũng không điều tra vạch mặt quá khứ nhơ nhuốc của cô ta. Nếu không phải quá khứ tội tệt của Kim Eun Chae bị lộ tẩy thì Giang Quý Nhân cũng không điên cuồng giết người diệt khẩu, chẳng ngờ Kim Eun Chae mất đứa con trong bụng, nổi điên giết chết ông ta. Hạ Như Hoa biết mọi việc vỡ lở, ôm tiền bỏ trốn, nhưng chưa trốn được bao xa thì đã bị bắt, thế là mụ khai tuốt tuột tất cả những trò lật lọng trước kia, sự thật đã được phơi bày trước ánh sáng pháp luật. Nhưng còn có những chuyện mãi mãi không bao giờ được công khai, ví dụ như chuyện Tiêu Nhân Tâm hồi đó vì ghen tuông với Lâm Mạc nên đã cùng cô bạn thân Hạ Như Hoa diễn vở kịch nâng tiền phẫu thuật, ép Dĩ Mạch nhận tiền đứt lót. Bà đã sớm biết sự thật nhưng vẫn im lặng, suốt ngày chỉ lo Dĩ Mạch cướp mất con trai yêu quý, ngày ngày sống trong mòn mỏi chán chường.

Dĩ Mạch cười, mẹ chồng cô cuối cùng cũng đã hiểu ra mọi chuyện, lương tâm cắn rứt khiến bà bắt đầu dần thay đổi thái độ với con dâu, có lẽ đây là một kết cục có hậu với cô.

“Các bác sĩ hai nước Trung - Mỹ hợp tác mổ tim theo phương pháp mới, cuộc phẫu thuật gây chấn động giới y học”. Dĩ Mạch khẽ cười, không ngờ đám phóng viên lại tâng bốc Thiều Trì đến như vậy, chỉ thiếu điều gán cho anh cái mào Nobel y học nữa thôi. Trên báo, cô gái yếu ớt nằm trên giường bệnh tất nhiên là An Dĩ Mạch, cô cháu mày, sao họ lại chọn góc chụp xấu thế nhỉ?

“Phiên bản online Mạc Thượng Vãn ra mắt thị trường, hàng chục nhà cung cấp mạng trên toàn cầu tranh chấp mua bản quyền”. Dĩ Mạch khẽ thở dài, cô thấy ảnh Vãn Mộ Hàn trên báo. Bài phỏng vấn anh chiếm nửa trang về việc phát triển ngành công nghiệp trò chơi Trung Quốc, trông anh có vẻ phấn khởi, hoàn toàn không thấy chút dấu tích nào của biến cố gia đình. Giới tin tức thì cho rằng quan hệ của Vãn Mộ Hàn với mẹ và bố dượng không tốt, cũng tưởng anh với Kim Eun Chae chỉ là chơi bởi hời hợt, chỉ có Dĩ Mạch mới biết, bao nhiêu tình cảm phức tạp đang giằng vò tâm can anh. Mộ Hàn, anh hẳn không hạnh phúc...

“Dĩ Mạch”. Có tiếng gọi sau lưng, cô giật mình, tờ báo trong tay rơi xuống. Cô không cần quay lại cũng biết đó là Vãn Mộ Hàn.

“Dĩ Mạch, nghe nói em sắp cưới, chúc mừng em!”.

“Cảm ơn anh. Bọn em đăng ký kết hôn lâu rồi, chỉ là thêm một lễ cưới thôi mà”.

“Đặt chỗ chưa?”.

“Bọn em đặt rồi, cuối tuần này ở Quân Duyệt”. Dĩ Mạch trả lời, tâm trạng Vãn Mộ Hàn bỗng nhiên trở nên nặng nề. Cô biết anh đang nghĩ gì, trước kia họ đã hẹn sẽ làm đám cưới ở Quân Duyệt, tiếc rằng, người cùng cô đến đó lại không phải là anh.

“Dĩ Mạch, xin lỗi. Anh biết hết rồi, anh không hy vọng em tha thứ, nhưng... anh xin lỗi”.

“Qua cả rồi, Thiều Trì sắp về rồi, anh ấy sẽ đến thử đồ chú rể. Anh...”.

“Anh chỉ đến thăm em một lúc thôi, tẹo nữa có buổi giới thiệu sản phẩm, anh phải đi luôn”. Thấy cô né tránh, tim anh nhói đau. Lúc rời khỏi phòng, trong anh bỗng trào lên một niềm xúc động.

“Dĩ Mạch, đi với anh. Đừng lấy người khác, đi với anh, anh biết em vẫn còn yêu anh!”.

“Anh buông ra, Mộ Hàn, anh đừng thế này. Chúng ta không thể quay lại nữa đâu!”. Dĩ Mạch bị anh giữ tay, ra sức vùng vẫy.

Anh ôm chầm lấy cô, siết chặt, tựa như muốn ép cô vào máu thịt của mình. Dĩ Mạch khe khẽ thở dài, không vùng vẫy nữa, cô cảm thấy nỗi bơ vơ bất lực của anh, đó cũng là nỗi đau không thể cứu chữa của cô.

“Chỉ một lúc thôi, xem như lời chúc phúc của bạn bè, để anh ôm em một lần cuối cùng, anh không còn gì nữa rồi, chỉ còn lại chút ký ức này. Chỉ một lúc nữa thôi...”. Anh cầu khẩn, yếu đuối như đứa trẻ nhỏ “Dĩ Mạch, em thật sự... không yêu anh nữa ư?”.

“Không, em thừa nhận em vẫn yêu anh. Nhưng lúc khó khăn nhất thì Thiều Trì đã vượt qua cùng em. Không bao giờ có ai thương em như anh ấy cả. Nếu không có anh ấy, An Dĩ Mạch đã chết từ lâu rồi. Mạng sống của em là anh ấy cho, em chỉ có thể chọn anh ấy”. Dĩ Mạch nhắm mắt, lần đầu tiên cô có thể nói ra những thâm kín trong tim thẳng thắn chân thành như vậy, “Mộ Hàn, em yêu anh. Nhưng lúc này đây, em yêu anh ấy nhiều hơn yêu anh”.

Hai người đàn ông trong đời, một là để lãng quên, một là để trọn đời bên nhau. Cô không phủ nhận bất cứ phần tình cảm nào của mình, Vân Mộ Hàn là phần đẹp nhất trong ký ức thanh xuân của cô, còn Lục Thiều Trì là người cô gửi gắm cả cuộc đời. Cô yêu Vân Mộ Hàn, nhưng cô càng yêu Lục Thiều Trì hơn, đây chính là câu trả lời cho chính bản thân cô.

“Cảm ơn em, anh hiểu rồi. Dĩ Mạch, anh chúc em hạnh phúc”. Anh ôm siết cô một lần nữa, sau đó buông ra, “Dĩ Mạch, anh cũng sẽ hạnh phúc”.

Khóe mắt Dĩ Mạch hơi ươn ướt, thâm cảm kích trong lòng. Cô biết câu nói cuối cùng của Vân Mộ Hàn có ý nghĩa gì, anh biết cô sẽ không an tâm về anh, vì thế anh nhất định phải sống thật tốt, thật hạnh phúc để cô không còn phải buồn nữa. Vân Mộ Hàn, cảm ơn anh, cảm ơn anh đã yêu em như thế...

“Anh sẽ đến dự đám cưới của em chứ?”.

“Nhất định rồi”.

Anh quay người bước đi, ngăn không để mình có thời gian lưu luyến. Hóa ra đã yêu đến tận cùng thì thật sự có thể chân thành chúc phúc cho nhau. Thực ra từ lúc Dĩ Mạch qua Mỹ phẫu thuật, anh đã tự hứa với lòng, nếu Dĩ Mạch qua được cơn nguy hiểm anh sẽ chấp nhận từ bỏ mối tình này.

Nhìn Mộ Hàn rời đi, Dĩ Mạch mỉm cười. Thực ra cô rất hạnh phúc, tha thiết yêu, rồi lại được yêu tha thiết, cuộc đời này đã không còn gì đáng tiếc nữa.

Thời gian trôi thật vội vàng, chẳng mấy chốc đã đến ngày vui của Dĩ Mạch. Vân Mộ Hàn nhìn tấm thiệp mời trên tay, cười buồn. Để Dĩ Mạch yên tâm kết hôn, anh phải ra vẻ vui tươi đến Quân Duyệt chúc mừng hạnh phúc của họ.

Dĩ Mạch hôm nay rất xinh đẹp, cô mặc chiếc váy cưới trắng như tuyết, đứng trước cửa bắt tay chào mời khách khứa, nụ cười tươi tắn đó là nụ cười đẹp nhất anh được thấy trong đời. Đã từng có lúc, anh nghĩ sẽ có một ngày anh tự tay cài khăn voan lên đầu cô, nắm tay cô mà nói câu “đồng ý” như lúc này.

Nhưng những thứ này đều không dành cho anh. Từ sáu năm trước, anh đã tự tay cắt đứt hạnh phúc của mình, để hôm nay phải dõi mắt trông theo cô đi bên người đàn ông khác. Hôm nay không hiểu tại sao Lục Thiều Trì mãi vẫn chưa xuất hiện, để cô đứng một mình tiếp khách khứa. Anh thầm trách Lục Thiều Trì, đến giờ này rồi, chẳng lẽ gã còn bận làm việc?

Đến giữa trưa, mặt trời đã đứng bóng, Thiều Trì vẫn chưa xuất hiện, sắc mặt Dĩ Mạch có phần lo lắng. Cô nhìn khách khứa qua lại, gượng cười. Bỗng nhiên Mạc Hân Nhan chạy về phía cô, hốt hải đưa cô một mảnh giấy. Không hiểu họ nói chuyện gì, chỉ thấy Dĩ Mạch trong phút chốc mặt cắt không còn giọt máu, nếu không có Hân Nhan ở bên cạnh đỡ lấy cô, có lẽ cô đã khụy ngã.

Anh mơ hồ cảm thấy có chuyện không ổn, lập tức tiến lại chỗ Dĩ Mạch.

“Dĩ Mạch, sao thế?”.

“Thiều Trì không biết làm sao mà hôm nay lại...”. Hàn Nhan nhìn thấy Vân Mộ Hàn, lập tức vội vã giải thích.

“Bệnh nhân của anh ấy phải mổ khẩn cấp, vì thế anh ấy không đến được, nhưng không sao, hôn lễ cứ tiếp tục thôi”. Dĩ Mạch ngắt lời Hàn Nhan, cô dựa người vào tường, cố gắng đứng vững, đôi môi vì bị cắn chặt mà trở nên trắng bệch.

“Dĩ Mạch!”. Hàn Nhan sững sờ nhìn An Dĩ Mạch, không hiểu vì sao đã đến lúc này rồi mà cô còn nói như vậy.

“Tôi là cô dâu, ở đây tôi quyết hết. Thiều Trì chỉ tạm thời không đến được thôi, cứ tiếp tục làm lễ, tôi sẽ giải thích với quý khách sau”. Cô xách váy vẩy cưới lên, từ tốn bước trên thảm đỏ.

“Anh còn ngây ra đấy làm gì, mau tuyên bố lễ cưới bắt đầu đi”. Cô liếc người dẫn chương trình một cái, lạnh lùng ra lệnh. Vân Mộ Hàn quá quen bộ dạng này của cô, rõ ràng là đau đớn đến cùng cực nhưng không chịu để lộ chút yếu đuối nào. Về mặt mẽ miến cường ấy tựa như pháo hoa bùng sáng lên trong giây lát, khiến người ta thấy buồn thương hơn là mừng vui.

Người dẫn chương trình hiển nhiên là rất giàu kinh nghiệm, anh ta tung hô nào là chú rể là một bác sĩ tận tâm, ngay ngày cưới của mình mà còn vào phòng mổ cứu người. Dĩ Mạch ở bên cạnh nở nụ cười cứng nhắc, chỉ có đôi mắt là ánh lên vẻ lo lắng. Vân Mộ Hàn bất giác thấy cay cay nơi sống mũi, Dĩ Mạch của anh... cuối cùng cũng đã lớn lên rồi. Cô cũng coi như bông tường vi nở trên vách núi, bất kể anh có ở bên cô hay không, cô cũng có thể chịu được mưa to gió lớn, mặc sức tỏa hương, điềm nhiên đối mặt với đau đớn!

Đến lúc mời rượu, Dĩ Mạch bị mọi người vây kín. Họ đều là bạn học cũ của Lục Thiều Trì, mọi người đều không ngờ cậu sinh viên lạnh lùng vô cảm trước nữ giới đó, giờ lại tìm được một cô nàng ngoan hiền, hoạt bát như thế này làm vợ. Trần Sở Dương và Mạc Hàn Nhan làm phù rể phù dâu đứng bên cạnh nhìn nhau lo lắng, vội vàng ra nói đỡ, Dĩ Mạch vừa mới phẫu thuật xong, tuyệt đối không được uống rượu. Chẳng ngờ Dĩ Mạch cũng rất thoải mái, cầm chiếc ly rót đầy rượu Ngũ Lương lên, vui vẻ nói cô sẽ uống thay Thiều Trì.

Vân Mộ Hàn thấy cô nâng ly, trong lòng lo lắng. Sức khỏe cô như vậy sao cạn ly đó nổi? Anh không nói gì, toan tiến đến ngăn lại, chẳng ngờ vừa đến bên Dĩ Mạch thì đã nghe tiếng ly rượu vỡ tan. Dĩ Mạch bất chợt đổ người về phía sau, Vân Mộ Hàn lao đến ôm chặt lấy cô.

“Mau gọi cấp cứu!”.

“Đưa đi bệnh viện, mau!”.

Bữa tiệc trong nháy mắt trở nên vô cùng hỗn loạn, không ai hiểu vì sao cô dâu bỗng nhiên ngất xỉu. Vân Mộ Hàn ôm chặt lấy Dĩ Mạch, Mạc Hàn Nhan vội chạy đến cấp cứu cho cô. Dĩ Mạch lịm đi, xung quanh có rất nhiều tiếng la hét ồn ào nhưng cô không nghe thấy gì cả. Đầu cô chỉ còn ong ong những lời Lục Thiều Trì viết trong thư: Anh xin lỗi. Một câu hỏi dội vào tim cô, “An Dĩ Mạch, thế giới của người sụp đổ rồi sao?”.

“Rốt cuộc là làm sao?”. Lục Triệu Khôn đứng ngoài phòng cấp cứu nổi giận, ông liên tục gọi điện thoại cho con trai, nhưng anh đã tắt máy.

“Thiều Trì đang làm gì thế? Ngày cưới mà sao lại không xuất hiện? Còn làm Dĩ Mạch lo lắng đến ngất xỉu. Cậu ta có còn bé nữa đâu, sao lại làm thế được?”. Bà con, bạn bè cũng đều xì xào trách cứ. Mọi người đều nhìn về phía Lục Triệu Khôn, ai không biết An Dĩ Mạch là con gái bạn thân của Lục Triệu Khôn thì suy đoán ông ép Lục Thiều Trì lấy cô gái này. Cô gái này bé nhỏ, gầy gò, không có gì đặc biệt, làm sao mà xứng với Lục Thiều Trì được? Nghĩ đến đây, mọi người đâm ra hơi coi thường Dĩ Mạch.

“Chúng tôi không hiểu vì sao Thiều Trì lại tự nhiên tham gia MSF

(21)

mà không nói với chúng tôi tiếng nào. Sáng nay, anh ấy lên máy bay với đoàn bác sĩ tình nguyện rồi chúng tôi mới biết. Hơn nữa, anh ấy lại chôn chỗ chiến sự dữ dội nhất, Kenya”. Mạc Hàn Nhan lo lắng giải thích.

“Chỉ tại con bé đó, con trai tôi mà có chuyện gì thì tôi...”. Tiêu Nhân Tâm nổi giận quát um lên.

“Mọi người yên lặng, chớ làm phiền đến Dĩ Mạch, giờ cô ấy đang rất yếu”. Trần Sở Dương bước ra khỏi phòng cấp cứu, tháo khẩu trang ra.

“Cô ấy sao rồi?”. Vân Mộ Hàn vội vàng hỏi.

“Cô ấy có thai rồi. Nhưng... sức khỏe của cô ấy không phù hợp để sinh con”. Trần Sở Dương vừa thốt lên, Vân Mộ Hàn đã lao vào phòng cấp cứu.

Dĩ Mạch nằm yên lặng trên giường bệnh, gối đầm nước mắt, nghe tiếng chân Vân Mộ Hàn, cô không ngẩng lên, chỉ thì thầm như tự nói với mình.

“Hôm thử váy thực ra anh ấy đã ở đó. Anh ấy nhìn thấy anh ôm em, anh ấy nghe thấy em nói em yêu anh. Anh ấy không nghe hết nên cứ tưởng em vì mang ơn mới đồng ý lấy anh ấy. Anh ấy quyết định buông tay để em đến với anh. Anh ấy nói thương em, nhưng anh ấy không rộng lượng đến mức có thể nhìn anh ở bên em. Vì thế anh ấy quyết định đi Kenya làm bác sĩ tình nguyện, cho đến khi quên được em”.

Em có tin vào số phận không? Nó như một đứa bé nghịch ngợm, đưa người ta vào sương mù, rồi trong nháy mắt lại đẩy ta xuống đáy hang. Trước kia anh không hiểu tác thành là gì. Nhưng lần này khi đến Mỹ, thấy em vật lộn giữa sự sống và cái chết, anh bỗng muốn nghĩ rằng, chỉ cần em qua được, anh sẽ không cần gì cả. Vân Mộ Hàn đã biết sự thật, giữa em và anh ta đã không còn gì cản trở nữa, anh không nên trở thành vật cản của hai người. Anh biết nếu anh hỏi, em nhất định sẽ nói người em yêu là anh, anh không muốn em vì trả ơn mà từ bỏ tình yêu đích thực của mình. Dĩ Mạch, giờ anh mới biết anh còn yêu em hơn anh tưởng. Anh sợ em vì anh mà đánh mất hạnh phúc còn hơn sợ mất em vĩnh viễn. Anh sẽ ra đi để em được hạnh phúc. Dĩ Mạch, cảm ơn em đã ở bên cạnh anh suốt thời gian qua. Nhưng anh không đủ rộng lượng để mỉm cười chúc phúc cho em và Mộ Hàn, vì thế có lẽ anh sẽ rời khỏi Vân Trạch mãi mãi. Dĩ Mạch, xin lỗi em. Lục Thiệu Trì.

Vân Mộ Hàn cầm bức thư Lục Thiệu Trì để lại, anh bỗng thấy buồn bã. Hóa ra người đàn ông đó trước tình yêu cũng có thể mất tự tin đến thế. Vì yếu đuối mà sáu năm trước anh đã làm tổn thương Dĩ Mạch, vì Lục Thiệu Trì không tin tưởng vào tình yêu của mình mà Dĩ Mạch lại đau thêm một lần nữa. Lúc này không ai hiểu Lục Thiệu Trì hơn anh, anh tin người đàn ông đó thật lòng yêu Dĩ Mạch, vì chỉ có yêu sâu sắc anh ta mới có thể sợ hãi đến như vậy. Vì sợ mất cô mà anh tự động rút lui.

“Dĩ Mạch, đừng khóc. Em sắp làm mẹ rồi, khóc nhiều không tốt cho đứa bé đâu. Em đừng lo, anh sẽ đi Kenya tìm anh ấy về cho em”.

Dĩ Mạch, đây là việc duy nhất anh có thể làm cho em, vì em mà cầu xin người đàn ông ấy quay về, vì yêu em mà phải nén lòng nhường em cho người khác.

Vân Mộ Hàn khe khẽ vuốt tóc cô, sau đó quay người bước ra khỏi phòng bệnh. Vì sao ba người họ lại có kết cục đau thương đến thế?

Mùa xuân đến đột ngột là thế, tựa như sau một đêm tuyết đọng ngoài cửa sổ đã tan hết. Màu trời lam dịu dàng thanh khiết như vừa được tẩy trần. Trong không khí, hương hoa hòa quyện vào nhau nồng nàn, quyến luyến.

“Sắp làm mẹ rồi, khóc nhiều không tốt cho đứa bé đâu”. Câu nói ấy của Mộ Hàn, Dĩ Mạch nhớ mãi trong lòng. Cô vẫn cười đùa với bạn bè, không ai có thể tưởng tượng cô là một thiếu phụ bị chồng bỏ rơi. Cô ốm nghén rất nặng, chỉ cần ăn vào là nôn ra, lúc nào cũng trong tình trạng sống dở chết dở nhưng vẫn tiếp tục ăn. Có lúc đến Tiêu Nhân Tâm cũng không chịu được, gắt gỏng bảo cô phải nghỉ ngơi, nhưng cô vẫn tươi cười, nói làm việc nhiều thì sau này dễ sinh hơn. Thấy cô lạc quan như vậy, mọi người cũng yên tâm phần nào.

“Dĩ Mạch, thiết kế nhân vật cho phần ba của Mạc Thượng Vân em đã nghĩ ra chưa? Mai phải họp rồi đấy!”.

“Được rồi, anh lắm chuyện quá! Thế này là hành hạ nhân viên đấy, anh không nhớ em đang mang thai à, tháng sau là ngày sinh rồi còn gì?”. Dĩ Mạch uốn bụng đứng trong văn phòng của Vân Mộ Hàn.

“Là tự em không chịu nghỉ đấy chứ, nếu em bé sinh ra cũng đánh đá như em thì phải làm thế nào đây?”. Vân Mộ Hàn đùa.

“Giống em thì càng tốt ấy chứ, nhưng giống Thiều Trì cũng được. Đến lúc Thiều Trì về thì vừa kịp đặt tên cho em bé”.

“Dĩ Mạch... Thiều Trì anh ấy không trở về nữa đâu”. Nghe Dĩ Mạch nói vậy, Vân Mộ Hàn lo âu nhìn cô.

“Anh ấy không về thì em sẽ đi Kenya lời anh ấy về. Yên tâm đi, anh ấy nhất định sẽ quay về với mẹ con em”. Dĩ Mạch không để tâm đến lời Vân Mộ Hàn vừa nói. Mấy tháng trước, Vân Mộ Hàn từ Kenya về Vân Trạch, anh nói không làm sao khuyên được Lục Thiều Trì, anh còn nói Thiều Trì đã yêu một cô bác sĩ tình nguyện người Mỹ ở Kenya rồi, không trở về Vân Trạch nữa đâu. Chẳng ngờ Dĩ Mạch không những không buồn mà còn cười phá lên, cô bảo chuyện này đúng chuyện buồn cười nhất thế giới. Cô nói cô biết Lục Thiều Trì tuyệt đối không yêu người nào khác, vì cô cũng thế. Ngoài người kia ra, họ không đủ tâm sức để yêu một ai khác nữa.

Sự kiên định của Dĩ Mạch khiến Vân Mộ Hàn ngập ngừng định nói rồi lại thôi.

“Ồi, nó lại đập em, chắc là đói rồi! Vân - Mộ - Hàn!”.

“Được, anh đi mua bánh mì cho em ngay đây!”.

Dĩ Mạch vừa cầu nhàu mấy câu, Vân Mộ Hàn lập tức đứng dậy đi mua bánh mì. Anh thật không hiểu, rõ ràng là không nuốt nổi vào bụng, vậy mà cô vẫn kiên trì chế độ ăn bảy bữa một ngày. Có con là phải chấp nhận hy sinh nhiều như thế sao? Thà tọng cho mình béo tròn béo trọc chứ không để con phải đói.

Nhìn Vân Mộ Hàn lao ra khỏi văn phòng, Dĩ Mạch lè lưỡi, cười thầm. Mấy anh em ở đây không cho cô xem tivi, không cho cô lên mạng, với lý do là sóng vô tuyến hại cho thai nhi. Dĩ Mạch nhìn quanh rồi lẹ lẹ vào ghế của Vân Mộ Hàn, vào trang Baidu

(22)

, gõ mấy chữ “Kenya” và “tổ chức bác sĩ phi chính phủ”.

Bỗng ngón tay cô khựng lại trên bàn phím.

Một đoạn tin đột ngột đập vào mắt cô, xuyên thẳng vào tim cô. Nơi ngực trái bỗng đau như bị dao đâm xuyên qua. Ánh mặt trời lóe sáng trên màn hình, Dĩ Mạch nheo mắt nhìn hàng chữ lạnh lùng đó. Cô điên cuồng rà soát thông tin, hy vọng đây chỉ là tin sai. Nhưng càng tìm cô càng bất lực.

Cuối cùng cô đã hiểu, chuyện Vân Mộ Hàn ngập ngừng không nói ra là chuyện gì. Cuối cùng cô đã hiểu, vĩnh viễn không trở về Vân Trạch nữa nghĩa là sao. Cuối cùng cô cũng hiểu, hạnh phúc chỉ là ảo tưởng lớn nhất trên đời này.

Trong những tuần Vân Mộ Hàn đi Kenya, nam Sudan xảy ra bạo động, phe nổi dậy đã bắt giữ dân địa phương, các bác sĩ đóng tại đây cũng không tránh khỏi. Vì chính phủ không chấp nhận yêu cầu của quân nổi loạn nên toàn bộ con tin đã bị giết hại. Trên mạng có đăng danh sách tên họ của nạn nhân, cô chợt nhận thấy có một cái tên quen thuộc...

Cửa văn phòng khẽ mở, Vân Mộ Hàn vừa xách bánh mì vào phòng, Dĩ Mạch lập tức tắt phụt trang web.

“Dĩ Mạch, em đang xem gì thế?”. Thấy Dĩ Mạch lên mạng, Vân Mộ Hàn lo âu hỏi.

“Làm CV, em xin định đi dạy ở Kenya. Cái đồ xấu xa Thiều Trì không chịu về Vân Trạch thì em đành đi tìm anh ta thôi. Cùng lắm thì ở chốn hoang vu đó cả đời, có khi lấy luôn dân da đen cho xong!”. Dĩ Mạch hắt hơi một cái, bình thần tắt trang web cuối cùng.

“Dĩ Mạch! Anh nói với em rồi...”.

“Anh ấy sẽ về! Em sẽ đợi anh ấy”.

“Nếu anh ấy không về thì sao?”.

“Thế thì em sẽ đợi anh ấy suốt đời”.

Vân Mộ Hàn nhìn cô, dường như anh chưa từng nhìn thấy một Dĩ Mạch như thế. Ánh mắt của cô lúc nói “suốt đời” nhuốm một màu đơn độc anh chưa từng thấy. Đó là dũng khí đại đột của kẻ biết rõ trong núi có

hồ mà vẫn đắm đầu vào. Dĩ Mạch không để tâm đến vẻ mặt sững sốt của Mộ Hàn, giật lấy bánh mì trong tay anh, một mình đi ra ban công ngắm mặt trời lặn.

Ánh nắng chiều tà vương trên mái tóc của cô, vẽ nên một dáng hình cô đơn. Cô tì trên lan can, chậm rãi nhai bánh mì, mỗi khi nuốt vào, chân mày cô lại chau vào nhau, cô bưng miệng, cố giữ không để mình nôn ra. Thấy cô như thế, Vân Mộ Hàn cũng cảm thấy bứt rứt, nhưng anh không làm được gì cả, chỉ biết nhìn cô xót xa. Anh bỗng thấy thương mình, cho dù Lục Thiệu Trì không còn, anh cũng không thể bước vào cuộc sống của Dĩ Mạch. Sao có thể ngờ được, rõ ràng anh là người đến trước, vậy mà kẻ đến muộn cũng lại là anh

Dĩ Mạch nhét bánh mì vào miệng, ra sức nhai. Thời gian mang thai này, cô biến mình thành cái thùng không đáy, ép mình ăn thật nhiều, như vậy em bé mới khỏe mạnh được. Từ trên ban công nhìn xuống có thể thấy đám trẻ tan học tung tăng về nhà. Có cô bé khoác cặp sách tóc buộc đuôi ngựa, chạy theo sau đám con trai. Ánh chiều kéo bóng của chúng ra thật dài, những tiếng cười râm ran vọng đến làm cho mắt Dĩ Mạch ứa nước mắt. Nhìn chúng, cô như nhớ về mình ngày xưa, quãng thời gian ấy đã xa xôi lắm rồi.

Cô đã từng hạnh phúc là thế...

“Xem kìa, bao nhiêu là bồ câu, đẹp quá!”.

Đám trẻ bên dưới bỗng ngẩng đầu, nhìn về phía Dĩ Mạch.

Hóa ra chiếc bánh mì trong tay Dĩ Mạch rơi vụn xuống ban công, mời gọi một đàn bồ câu sà xuống mổ. Cô bỗng bật cười, gù gù theo đàn bồ câu, rắc vụn bánh mì cho chúng. Vân Mộ Hàn đứng phía sau cô cũng im lặng tiến đến, trong giây phút đó, họ như trở lại quãng thời gian sáu năm trước. Cô nhìn bồ câu, còn anh thì nhìn cô.

Đám học sinh nhìn Dĩ Mạch. Bồ câu lượn quanh cô từng lớp từng lớp, tuyệt đẹp.

Sau lưng cô là bầu trời màu hoa hồng, tựa như được một nét vẽ mỏng manh quét qua, phớt sắc tím nhẹ.

Đó là cảnh sắc trong mơ: Hoa nở trên đồng, mây trôi cuối trời, chim mỗi cánh không về.

Nhưng bọn trẻ không hiểu được vì sao cô gái trên ban công vừa rồi vẫn còn đang cười bỗng nhiên bật khóc. Còn chàng trai sau lưng cô cũng đã đắm chìm nước mắt từ lâu.

37. Ngoại Truyện

Ngoại truyện: Đêm không ngủ ở Kenya

“Đây là tháng thứ hai tôi đến dạy học ở Kenya, tôi đã dọn đến một khu gọi là Mathare. Ở đây có thảo nguyên rộng lớn, và có cả khu dân nghèo, ở đâu cũng thấy nhà cửa thấp bé, rách nát. Bọn trẻ rất thích những viên kẹo chocolate tôi mang đến, nhìn thấy tôi chúng hơn hớn chạy đến “Wow, Chinese!”.

Tôi rất thích chỗ này vì ở đây hoàng hôn đẹp vô cùng. Chỉ cần mở cửa ra là đã thấy được đỉnh núi quanh năm tuyết phủ, người dân ở đây cũng thích ngắm cảnh mặt trời mọc. Trước kia tôi từng mê một bộ phim Hồng Kông, tên là Hiệp sĩ giang hồ. Tôi không ngờ mình cũng có ngày được lang thang ở một nơi rộng lớn như thế này.

Bầu trời màu lam, thảo nguyên xanh ngắt, và cả ký ức về anh ấy. Tôi nghĩ có thể mình sẽ sống ở đây suốt đời. Hôm thứ ba, tôi cùng các bạn Trung Quốc đến ngôi trường gần nhà dạy lũ trẻ. Ở đó có một thằng bé tên là Tom rất dễ thương, nó biết Thành Long và biết múa võ Trung Quốc.

An ninh ở đây không được tốt, tôi không dám chụp ảnh ngoài đường vì sợ bị giật máy ảnh. Nhưng tôi vẫn chụp những con đường mình đi qua theo thói quen, vì mỗi lần nhìn chúng, tôi lại tự hỏi mình: Không biết anh ấy đã từng đi qua chỗ này chưa?

Chụp ảnh, viết nhật ký, ngắm nhìn khung cảnh hùng vĩ ở đất nước đã mang dấu chân anh, đó chính là cuộc sống của tôi.

Tôi bỗng thấy dường như số phận đã an bài, chàng trai mà tôi từng yêu lặng lẽ nắm tay tôi đưa tôi đến đất nước này. Còn tôi lại đến đây để tìm một người con trai khác. Tôi đã từng oán trách cuộc sống đã lấy đi mọi thứ trong lúc tôi đang hạnh phúc nhất. Nhưng lúc này tôi đã hiểu, hạnh phúc luôn ở bên tôi. Tôi vẫn có thể cảm nhận được người tôi yêu qua thành phố mà anh đã từng đặt chân đến. Anh chưa từng ra đi, anh luôn sống trong ký ức của tôi. Còn tôi vẫn luôn nhớ những hồi ức về anh trên suốt chặng đường của mình, không ngừng nghỉ.

Thieu Tri, anh có biết rằng em rất nhớ anh không?

Gần đây, trên mạng nổi lên một trang blog tên Mây trên đồng bay mãi rất được chú ý, số lần truy cập đã lên tới hàng triệu. Blogger liên tục đưa những bức ảnh và bài viết để tưởng nhớ đến người chồng quá cố của cô. Rất nhiều comment, có lời động viên, có lời chúc phúc, và tất nhiên cũng có cả những câu nghi hoặc. Mọi người đoán già đoán non, tại sao trên đời này lại có thứ tình yêu trắc trở đến thế, rõ ràng đã rất gần nhau nhưng rồi lại xa cách đến muôn trùng. Nhạc nền trong blog là bài hát Cảnh sắc của tình yêu. Blogger dường như không quan tâm đến những comment, cô bình thản bước đi, chụp ảnh, và viết tiếp trang nhật ký cho riêng mình.

Dĩ Mạch post xong trang nhật ký cuối cùng, vươn vai cho thoải mái. Cô nhìn các comment trên blog, mỉm cười.

Đất nước xa lạ này đã giúp cô tạm quên đi những phiền muộn trong lòng. Ở đây chiến sự hoành hành, bệnh AIDS lây lan, nhưng cô không hề sợ hãi, vì người cô yêu đã an giấc ở đây. Bất cứ thứ gì ở nơi đây đều gọi cho cô hình ảnh của anh.

Cô ghi chép những câu chuyện cuộc sống mỗi ngày, rồi post lên mạng như nhật ký. Cô viết lại câu chuyện của cô và Lục Thiệu Trì. Rất nhiều người hỏi cô câu chuyện là thật hay giả, cô chỉ cười mà không trả lời.

Hóa ra trên đời lại có những tình yêu đẹp như thế, chỉ muốn cho đi mà không mong nhận lại. Ngày tháng trôi qua, bạn vẫn không thể quên được người đó. Ký ức được thời gian mài giũa thêm sâu sắc hơn.

Nếu nhớ nhung dài theo thời gian

Hóa thành một thế giới khác

Phong cảnh hân sẽ rất đẹp

Cảnh sắc của tình yêu trong quá khứ còn đẹp hơn cả hiện tại

Em ở đâu, anh ở đâu cũng không hề gì

Hồi ức của em ở đâu

Để anh quên đi thay em

Cho đến khi em quên rằng đã từng yêu anh

Em mới lấy ra ôn lại

Hồi ức của anh ở đâu

Để em lưu giữ cho anh

Nó đã trở thành nguồn sống duy nhất của em

...

Từ trong loa, giọng hát khan đục của Lâm Gia Hân lan tỏa khắp nơi, Dĩ Mạch rất buồn bã, dù thế nào cô cũng không chịu thay nhạc nền. Đã quen nghe một bài hát, đã quen nhớ về một người. Cô rất ít khi chat trực tiếp trên mạng, rất nhiều người tự hỏi cô gái có nick Hoa Nở Trên Đồng đó lạnh lùng xa cách đến thế mà lại yêu sâu sắc và chung tình biết bao.

Trên blog có một người tên L, thường hỏi cô về một số ảnh phong cảnh ở Kenya. Anh ta là người duy nhất Dĩ Mạch trả lời. Không biết vì sao, anh đem lại cho cô cảm giác thân thuộc. Có lẽ vì anh là L, có lẽ vì giọng điệu của anh rất giống một người.

Con người đôi khi vì những lý do vô thường vô phạt mà chấp nhận một người bạn nào đó. Qua blog, cô thấy trong ment của L, anh gọi cô là Mạch Mạch. Giấy phút đó, cô lặng người đi trong tích tắc, tưởng như một người khác đang trìu mến gọi cô. Cô không thích người khác gọi cô là Mạch Mạch, nhưng L nhất định không chịu.

Cô hỏi, sao bạn lại lấy nick là L. Người ấy đùa rằng, vì anh nghĩ cô sẽ thích nhân vật L trong Quyển sổ thiên mệnh

(23)

. Dĩ Mạch bỗng xao lòng, có lần cô cũng bắt Lục Thiều Trì cùng xem bộ phim Quyển sổ thiên mệnh. Cô nói mình thích nhân vật L, Lục Thiều Trì hỏi cô tại sao, cô nói không có lý do, chỉ là thích như vậy thôi.

Một tình yêu tuyệt đẹp như vậy, cả đời này cô cũng không còn đủ sức lực để yêu lần nữa.

Hôm nay, cô vào blog thì thấy L nói anh sắp phải đi xa, sau này có thể sẽ không liên lạc nữa. Cô cảm thấy như mất mát một cái gì đó, một nỗi buồn phảng phất hay đúng hơn là một nỗi cô đơn khó diễn tả thành lời, giống như bị bỏ rơi một lần nữa. Nỗi cô đơn này khiến cô thấy sợ, cô khẽ nhún chuột, xóa nick anh khỏi danh sách. Cô bỗng thấy mình thật giống Thiều Trì, hóa ra đây chính là nỗi sợ âm thầm của anh. Thiều Trì vô tình nghe thấy cô nói yêu Văn Mộ Hàn nên mới buông tay cô mà ra đi.

Cuộc sống cô đơn giống như tu sĩ khổ hạnh, cô dùng một nửa thời gian để viết blog, nửa còn lại dùng để nhớ nhung anh. Mấy hôm trước, cô nhận được e-mail của Trần Sở Dương và Mạc Hân Nhan thông báo họ đã đính hôn và hỏi cô bao giờ về Văn Trạch để chúc phúc cho họ. Cô vẫn chưa trả lời, không phải là cô không muốn về mà là cô sợ trở về. Tất cả mọi người đã thành cặp thành đôi, chỉ có cô là kẻ đơn độc ở đất nước xa lạ này.

Cô tắt e-mail đi rồi chuyển vào thùng rác điện tử. Bỗng bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa gấp gáp. Dĩ Mạch chau mày, mở màn hình camera, cầm sẵn bình hoa trong tay. Những ngày tháng ở Kenya, cô đã học được cách tự lo cho mình. Trước kia, Lục Thiều Trì thường nói cô không biết tự chăm sóc mình, còn giờ việc duy nhất cô có thể lại chính là việc ấy. Cô không quen ai ở Mathare, ngoài bà chủ nhà ra không có ai đến tìm cô giờ này cả, nhưng bà chủ nhà đã đi thăm con trai ở thành phố rồi, ai lại đến gõ cửa muộn thế này nhỉ?

Cô rón rén nấp sau cửa, nhìn ra bên ngoài qua lỗ mắt mèo.

“Choang!”. Khi thấy người ngoài cửa, bình hoa trong tay cô rơi xuống đất, vỡ tan tành.

Cô kéo cửa lao ra ngoài, ôm chặt lấy người đàn ông trước mặt, tưởng như chỉ cần chậm một chút là anh sẽ tan biến đi mất. Anh cũng siết chặt cô vào lòng, cô gầy gò mỏng manh đến thế, sinh con xong thân hình vẫn không thay đổi gì.

“Nói với em đi, có thật là anh không?”. Cô sụt sùi không thốt nên lời trong lòng anh.

“Là anh”.

“Có phải em đang mơ không? Thiều Trì, tại sao em không mơ thấy anh? Em cứ sợ mình sẽ quên anh mất”. Cô ôm chặt lấy anh, khóc không thành tiếng. Đó là con người mà cô định dùng cả cuộc đời để tưởng nhớ, lúc này anh đang ở bên cô, ôm cô, hôn cô.

“Ngốc ạ”. Anh hôn lên tóc cô, giọng nói cũng run rẩy.

“Thiều Trì, em yêu anh. Có phải em chưa nói với anh là em yêu anh không? Em yêu anh, em yêu anh...”. Cô lặp đi lặp lại, chỉ sợ anh không nghe rõ.

“Anh biết, anh vẫn chờ em nói yêu anh. Vừa đến Kenya là anh đã hối hận rồi, anh chờ em đi tìm anh để nói rằng em yêu anh. Em biết không? Khi bị quân nổi loạn bắt đi, anh đã nghĩ mình nhất định không được chết. Anh chết rồi em sẽ ra sao? Anh thấy mình như một thằng ngốc hèn hạ. Dĩ Mạch, sau này sẽ không thể nữa, anh sẽ không rời bỏ em nữa đâu”.

“Em cũng không để anh đi nữa đâu! Lục Thiều Trì, anh nghe rõ đây, nhất định không được bỏ đi nữa!”. Cô kiên quyết ra lệnh, anh lau nước mắt cho cô, đã làm mẹ rồi mà vẫn còn khóc như mèo con.

“Thiều Trì, anh là người hay là ma đấy?”.

“Em có sợ anh không? Nói đi, em có sợ không?”.

“Em sợ mất anh hơn”. Cô nhìn anh, mắt ngấn lệ.

“Quân nổi loạn vốn định giết bọn anh, nhưng may là trong cuộc tập kích, thủ lĩnh của chúng bị trọng thương. Anh vẫn cứu hẩn theo quy định của tổ chức, bất kể lập trường chính trị của người sở tại là gì, anh cũng phải cứu. Có lẽ hẩn cũng không phải người xấu, chỉ do tín ngưỡng khác biệt thôi. Cũng nhờ vậy mà hẩn đã thả anh ra. Anh là con tin duy nhất thoát khỏi tay quân phiến loạn, họ không nhắc đến tin anh còn sống trong đoạn phim của BBC, vì thế mọi người đều tưởng anh đã chết rồi”.

“Sao anh biết em ở đây?”.

“Nhờ mấy thứ này...”. Lục Thiều Trì đặt balô xuống, bên trong toàn ảnh Dĩ Mạch đăng trên blog, từng tấm đều được ghi chú rõ ràng bằng tiếng Trung.

“Con đường này mỗi lần đi dạy học em đều đi qua”.

“Em nói, từ chỗ em ở, mở cửa sổ ra là sẽ thấy đỉnh núi. Em thích ngắm mặt trời mọc ở đây”.

“Mỗi lần ra chợ em đều đi ngang qua một vùng dân cư nghèo khổ lụp xụp, hôm nào cũng có một thằng bé da đen mê âm nhạc đứng hát trên mái nhà, lúc này anh cũng vừa gặp thằng bé đó đấy”.

“Em nói mỗi thứ ba thường đi làm công ích ở trạm, từ đây đến đấy chỉ mất mười mấy phút đi bộ”.

“Em xem, tất cả đều là ảnh trong blog của em. Đây là con đường nhỏ trước nhà em, đây là những phong cảnh em đã đi qua, còn đây là cái cây trước cửa nhà em...”.

“Thiều Trì, cho em biết, anh chuẩn bị điều này bao lâu rồi? Những bức ảnh này, bản đồ này, anh chuẩn bị bao lâu rồi?”. Quá nhiều điều bất ngờ khiến cô cảm động khóc òa.

“Anh về Vân Trạch, Trần Sở Dương bị anh dọa cho gần chết. Anh đã gặp con chúng ta, bố mẹ cưng nó lắm, lần đầu tiên anh thấy bố mẹ cùng làm một việc ý nghĩa như thế. Bố mẹ bảo anh là em đang ở Kenya, em không biết lúc đó anh lo cho em thế nào đâu. Anh sợ chúng ta lại lỡ qua nhau. May mà anh tìm thấy blog của em trên mạng. Em không biết mỗi lần đọc bài em viết trên blog, anh đau lòng đến thế nào đâu. Anh đã thề với chính mình, anh nhất định phải tự đến tìm em, xin em tha thứ. Anh nhất định phải tìm được em”.

“L là anh phải không?”. Dĩ Mạch bỗng sực nhớ, ngẩng đầu nhìn Thiều Trì dò hỏi. Anh khẽ gật đầu, cúi xuống hôn cô.

“Dĩ Mạch, mọi người rất nhớ em”. Anh thì thầm.

“Chúng ta có thể chưa về vội được không?”.

“Hử?”.

“Để sinh ở đây thật nhiều Thiều Trì con và Dĩ Mạch con”. Cô nhón chân, thì thầm vào tai anh. Anh mỉm cười đồng lõa, không do dự nữa... Anh cũng không quên đưa tay tắt màn hình camera đang sáng rực bên cạnh máy tính.

Hoa Nở Trên Đồng sau này có viết trong blog Mây trên đồng bay mãi như sau: “Nếu có một người vượt qua nghìn dặm để gặp lại bạn, nếu có một người xa cách vạn dặm cũng chung thủy chờ đợi thì anh ấy chính là người dành cho bạn. Những người yêu nhau sẽ không bao giờ lạc mất nhau. Cho dù họ có bị chia xa trong chốn lạt, nhưng rồi sẽ có ngày họ tìm được nhau. Trái đất hình tròn mà, chẳng phải vậy sao?”.

L đáp lại trong bài viết đó: “Jesus từng nói, người tin ta thì sống mãi. Cô ấy từng hỏi tôi, trên thế gian này có điều kỳ diệu hay không. Tôi đã nói với cô ấy rằng chỉ cần tìm, chỉ cần tin là sẽ có. Tôi vẫn luôn tin, dù thế nào chẳng nữa những người yêu nhau nhất định sẽ lại ở bên nhau”.

Rất lâu sau này, Di Mạch hỏi Thiệu Trì, nếu lúc đó cô đã rời khỏi Mathare thì anh sẽ làm thế nào?

Thiệu Trì trả lời: Anh sẽ lại đi tìm, cứ tìm mãi thôi...

Hậu kỳ: Doraemon - Vui như mở hội

Rốt cuộc cũng đã gõ đến những chữ cuối cùng, tôi mệt mỏi rời mắt khỏi màn hình máy tính, ngắm nhìn những bông hoa mỏng manh màu hồng nhạt trên tấm rèm cửa màu xanh hé mở, trông đặc biệt quyến rũ dưới ánh đèn dịu dịu. Lúc này bên ngoài cửa sổ là màn đêm dày đặc, tôi không biết phải hình dung thời khắc này như thế nào, đồng hồ vừa chỉ hai giờ sáng, có lẽ đây là thời khắc chuyển giao giữa ngày và đêm. Tĩnh lặng. Viết văn là một chuyến đi đơn độc, tôi lấy văn lặt đường để giúp tư duy của mình vượt qua thân xác đến bờ bên kia: Tôi đã hoàn toàn mãn nguyện. Mỗi lần lật dở những trang cuối cùng của cuốn sách, tôi tìm thấy mình của những ngày xưa trên các dòng chữ. Giống như người lữ hành cô đơn trên hoang mạc, quay đầu lại chỉ thấy những vết chân của mình trên cát, những dấu vết rõ ràng đó không cần nhớ và cũng không thể quên. Tôi phải cảm ơn, cảm ơn trời đất đã cho tôi sự sáng tạo để khiến cho mỗi đêm tìm tôi và sẽ chia trở nên quý giá.

Trong những con chữ đó có cơn gió mùa mát mẻ, ngọt lành vuốt ve những góc khuất nẻo nhất của thành phố, có cậu bé gầy gò cô độc ngủ thiếp dưới cột điện, có cây cỏ sinh trưởng dưới ánh nắng rực rỡ, có cây xương rồng trên bậc cửa sổ đâm vào tay đứa bé con, có người mẹ trẻ dịu dàng an ủi, có người cha hiền hậu nâng đỡ con trên đầu. Những hình ảnh đó bén rễ trong tim tôi, sinh động lạ thường. Vì thế nên tôi không chút nghi ngờ thế giới dưới ngòi bút thật sự tồn tại. Thế nên mỗi lần cất bút tôi đều cẩn thận và đầy yêu thương, như một người mẹ khê khàng nhìn ngắm đứa con thơ lớn lên trong niềm hạnh phúc vô bờ. Những hợp tan, yêu đương rồi lãng quên, hoặc đi về nơi xa lắc hoặc trở lại chốn xưa, tôi âm thầm quan sát với tất cả lý lẽ của trái tim, quan sát tình yêu của họ nảy mầm lớn lên, vui sướng tự hào.

Viết khiến tôi thấy mình giàu có. Dường như những con chữ ấy có thể ban cho tôi nguồn năng lượng vô tận, khi tự tay dệt nên những giấc mơ, tôi không mệt mỏi, không sợ hãi, không lo âu. Tưởng tượng khiến tôi thấy mình thần kỳ như Doraemon, những thứ tôi không thể có được, nhân vật của tôi sẽ có. Những thứ tôi phải chịu đựng, nhân vật của tôi sẽ tránh xa. Những miền đất kỳ thú mà tôi chưa được đặt chân đến, các nhân vật sẽ làm được điều đó. Tôi như linh hồn ở trọ, lang thang trong tâm tư nhân vật, mỗi lần đặt bút là một lần tôi được trải nghiệm một cuộc đời khác nhau. Những câu chuyện đó giống như cánh cửa thần kỳ của Doraemon, chỉ cần mở sách ra là a lê hấp, một chuyến viễn du trong tâm tưởng bắt đầu.

Mây trên đồng bay mãi là cuốn sách đầu tiên của tôi hoàn thành năm 2009, đó cũng là cuốn sách buồn nhất mà tôi từng viết. Đó là một câu chuyện về tình yêu và ký ức của một cô gái, ba năm yêu thương, sáu năm lãng quên và thêm một năm nữa để viết nên đoạn kết cho cuộc tình. Mười năm, hoàn hảo như một vòng luân hồi, đây cũng là món quà tôi tự dành cho mình như một món quà kỷ niệm mười năm trong cuộc sống, gửi tặng những chàng trai đã từng yêu tôi và tôi đã từng yêu họ.

Năm mười sáu tuổi tôi bắt đầu viết tiểu thuyết tình yêu, cũng năm đó tôi gặp anh. Hồi đầu, tôi trốn trong lớp tiếng Anh để viết về tình yêu, hoàn toàn không nghĩ đến có ngày những cuốn sách của tôi sẽ được bày trên giá của hiệu sách. Đời người thường có quá nhiều bất ngờ và trùng hợp, tôi không có bút thần của Mã Lương, không biết hướng theo độc giả, không biết chiều lòng những nhà phê bình. Rất nhiều người nói câu chuyện của tôi đẹp đến vô thực, họ nói trên đời này không thể có tình yêu trọn vẹn như vậy. Thế nhưng tôi lại tin Di Mạch, Mộ Hàn, Thiệu Trì thật sự tồn tại trong cuộc sống của chúng ta, và tôi tin người lương thiện sẽ có kết cục tốt đẹp. Viết về những tình yêu đẹp, có lẽ là vì đến giờ tôi vẫn xem Doraemon, có lẽ vì tôi vẫn còn tin vào chuyện cổ tích, có lẽ vì tôi vẫn còn tin vào tình yêu, cho dù tình yêu chỉ là một thứ ảo tưởng vô vọng.

Với một người quen viết hài kịch như tôi, Mây trên đồng bay mãi là một cách nhìn khác về thế giới. Câu chuyện vốn có thể kết thúc ở hôn lễ của hai nhân vật chính, nhưng tôi lại cố thêm một đoạn sinh ly tử biệt, không chịu cho Di Mạch và Thiệu Trì được nhanh chóng tận hưởng hạnh phúc. Thật ra sự thật không phải như mọi người tưởng, cuộc tái hợp trong phần ngoại truyện là tình tiết đã có trong đầu tôi từ trước khi tôi đặt bút viết những dòng đầu tiên. Và đó là một chuyện có thật. Cuốn sách này cũng là để tặng cho chàng trai đã kiên nhẫn đi tìm người yêu qua những bức ảnh phong cảnh cô chụp trên những nẻo đường cô bước qua. Bạn đã khiến tôi tin trên đời này có thứ tình yêu bất chấp tất cả, giúp tôi tin những con chữ của tôi không phải là tưởng tượng hão huyền. Cảm ơn bạn.

Việc thuê dệt nên những giấc mơ hạnh phúc biết bao. Bao nhiêu người bạn vốn không quen biết vì câu chuyện này mà đến với nhau, những bao dung và ủng hộ của các bạn là tài sản lớn nhất của tôi. Cảm ơn Long Vũ, người đã thức trắng đêm làm clip cho Mây trên đồng bay mãi, cho dù tôi không thể theo ý muốn của bạn, để Mộ Hàn và Dĩ Mạch đến bên nhau, nhưng tôi vẫn rất cảm kích vì bạn đã cho tôi nhiều như vậy. Cảm ơn các chị em ở trang Tangning, vì thích Đường Ninh, vì thích Lâm Phong, tôi đã post truyện của mình ở đó, nhờ thế mà được quen các bạn. Cảm ơn Tưởng Bảo Bảo, bạn không biết lúc đọc bức thư dài dang dở của bạn tôi đã toát mồ hôi thế nào đâu, bạn yêu thích Mây trên đồng bay mãi như vậy thực sự khiến tôi có cảm giác muốn khóc. Lời cảm ơn không thể nói hết dành cho người biên tập quen thuộc, anh Trần Hải Yến ở Vạn Dung Văn Hóa, dù tôi đã không đưa Mây trên đồng bay mãi cho bên anh xuất bản, nhưng anh vẫn nhiệt tình giúp tôi chỉnh sửa, góp ý để cuốn sách hoàn thiện hơn. Cảm ơn mọi người ở nhà Thủy Mặc, cảm ơn các độc giả đã luôn quan tâm đến tôi, tôi không thể viết ra hết tên của các bạn, nhưng thật sự rất cảm ơn.

Cuốn sách này còn dành tặng cho những bạn đã giúp tôi, câu chuyện của tôi cũ nhảm, lời văn nghèo nàn, may mà được các bạn chỉ dẫn và giúp đỡ. Cảm ơn Tư Tồn, chị đã dạy em như một người chị về cách viết văn và làm người; cảm ơn Phi Yên, người đã không tiếc công sức PR cho tôi; cảm ơn Bình Tử, bạn vẫn tốt như thế, lúc nào cũng cổ vũ tôi; cảm ơn Linh Hy, người đã giúp tôi hoàn thành cuốn sách này... Còn Lân Tâm, Lão Thất nữa, bao nhiêu người đã giúp tôi như vậy, tôi thật không biết phải báo đáp làm sao.

Không thể không nhắc đến các bạn biên tập cuốn sách này, tôi biết tôi là một tác giả rất quá đáng. Trước khi nộp bản thảo, tôi lại đột ngột xóa đi viết lại mười vạn từ, sự hà khắc gần như tự hành xác của tôi khiến các bạn phải vất vả. Kế hoạch xuất bản trì hoãn, mọi việc bị đình trệ, nhưng cảm ơn các bạn đã bao dung, vui lòng để tôi có thêm thời gian hoàn chỉnh cuốn sách này. Lúc bản thảo hoàn thành, tôi đến Thượng Hải, tôi bỗng cảm thấy đây chính là cái duyên của mình với Mây trên đồng bay mãi. Từ Nam Xương đến Thượng Hải, tôi tất phải đi con đường mà Dĩ Mạch đã đi qua.

Tựa như luân hồi, khi tôi viết đến Kenya, tôi bỗng gặp một bài viết về Kenya trên Tianya. Ấn tượng đầu tiên về đất nước này của tôi là từ một bộ phim trên TVB. Tôi chưa từng nghĩ đến câu chuyện này lại được ưa thích đến thế trên TVB, có lẽ bởi bản thân tôi cũng là người hâm mộ TVB chẳng?

Lời cuối tôi muốn gửi đến mọi người là cảm ơn các bạn đã lật giở Mây trên đồng bay mãi, cảm ơn các bạn đã cùng tôi tận hưởng giấc mơ đồng thoại kỳ duyên này.

AN DĨ MẠCH

Đêm 21 tháng 5 năm 2005

- (1) Số 1314 trong tiếng Trung đọc gần giống với cụm từ “một đời một kiếp”.
- (2) Chỉ nhân vật Tưởng Lâm trong truyện ngắn Chúc phúc của Lỗ Tấn.
- (3) Đại Quan viên là khu hoa viên của nhà họ Giả trong tiểu thuyết Hồng lâu mộng của nhà văn đời Thanh, Tào Tuyết Cần.
- (4) Cuộc thi hát tương tự như American Idol nhưng chỉ dành cho thí sinh nữ.
- (5) BMW phiên âm ra tiếng Trung là bảo mã, có nghĩa là ngựa tốt.
- (6) Một chương trình phổ biến kiến thức về khoa học văn hóa xã hội Trung Quốc do nhiều học giả danh tiếng giảng dạy trên truyền hình.
- (7) Tên một bộ truyện tranh Nhật.
- (8) Trần Thế Mỹ là tên một nhân vật trong kỳ án của Bao Công, sau khi thi đỗ trạng nguyên anh ta lấy công chúa và không nhận người vợ ở quê nữa.
- (9) Một vị thuốc đông y, dùng để thanh nhiệt và kháng sinh, có thể chữa cảm sốt.
- (10) Một trang mạng chuyên tải phim trực tuyến của Trung Quốc.
- (11) Một vòng quay nổi tiếng ở châu Âu.

- (12) Ở đây là một loại bánh bao nhỏ chỉ bằng hai đầu ngón tay, vỏ mỏng, bên trong có nước sốt nóng, khi ăn dùng đũa gấp.
- (13) Kimi Raikkonen, vận động viên đua xe công thức một người Phần Lan, sinh năm 1979.
- (14) Một vở ca kịch Trung Quốc do tác giả Thương Hiền Tổ đời Minh sáng tác.
- (15) PK là cách nói của các game thủ, ở đây dùng có nghĩa là “đấu nhau”.
- (16) Sàn chứng khoán lớn của Mỹ.
- (17) Một hãng đồ ngọt danh tiếng của Mỹ.
- (18) Các loại rượu truyền thống của Trung Quốc thường được đo bằng đơn vị cân.
- (19) Dị Mạch hồi nhỏ tự gọi mình theo bộ truyện tranh Đấu sĩ thánh Seiya của Nhật Bản, còn gọi là Saint Seiya.
- (20) Tam Mao (1943 - 1991) là nhà văn nữ nổi tiếng người Hoa, kết hôn với một người chồng Tây Ban Nha tên Jose, năm 1979 Jose qua đời, cuộc tình của họ là một giai thoại tình yêu nổi tiếng trên văn đàn.
- (21) Medecins Sans Frontieres, một tổ chức tình nguyện quốc tế.
- (22) Trang công cụ để tìm thông tin trên mạng Trung Quốc, có chức năng tương tự Google hay Yahoo.
- (23) Một bộ truyện tranh trinh thám kinh dị của Nhật Bản, tên tiếng Anh là Death Note.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/may-tren-dong-bay-mai>